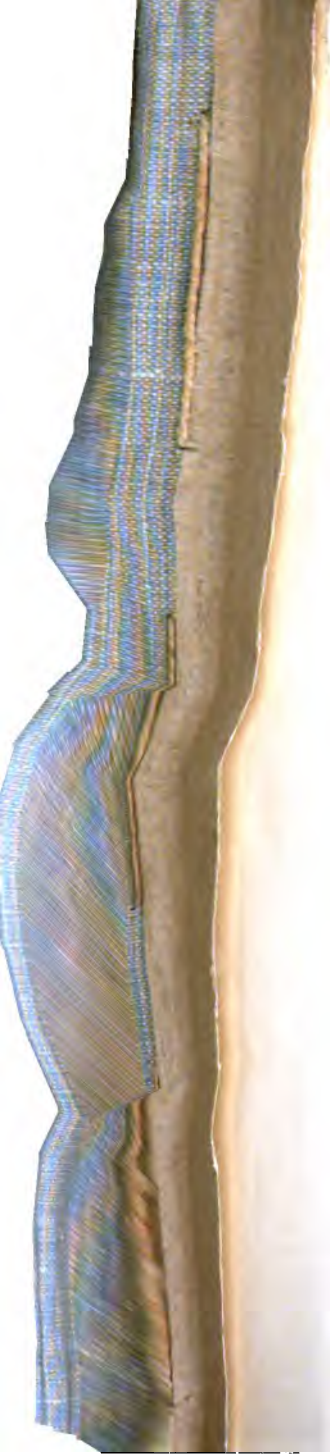
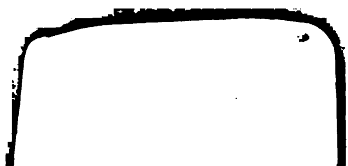

CALLIMACHI
HYMNI,
EPIGRAMMATA
ET
FRAGMENTA,

EX RECENSIONE

JO. AUGUSTI ERNESTI.

TOMUS PRIMUS.

CALLIMACHI
HYMNI,
EPIGRAMMATA
ET
FRAGMENTA,

cum notis integris

H. STEPHANI, B. VULCANII, ANNAE FABRI,
TH. GRAEVII, R. BENTLEJI;

quibus accedunt

EZECHIELIS SPANHEMII

Commentarius,

& notae nunc primum editae

TIBERII HEMSTERHUSII & DAVIDIS RUHNKENII.

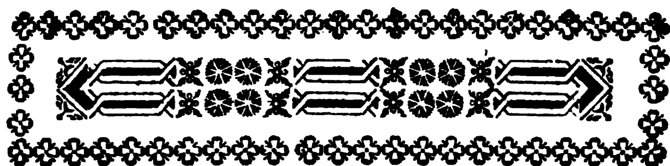
Textum ad MSS. fidem recensuit, Latine vertit, atque notas suas adjecit

JO. AUGUSTUS ERNESTI.

TOMUS PRIMUS.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud SAMUELEM ET JOANNEM LUCHTMANS,
Academiae Typographos. MDCCLXI.

LECTORI ERUDITO ET AEQUO S. D. JO. AUGUSTUS ERNESTI.

Cum ego puer magno Graecarum literarum amore captus ad cognoſcendos earum auctores ſtudium meum contuliſſem, legiſſemque *Homerum*, qui mihi princeps omnium demonſtratus erat, non modo ingenio & ceteris ſcribendi virtutibus, ſed etiam uſu, quod ejus lectio ad omnium ceterorum intelligentiam plurimum prodeſſet, & eo non cognito nemo ceteros bene feliciterque tractare poſſet, proximus ab eo mihi fuit *Callimachus*, non aliam ob cauſam, quam quod *Spanhemii* Commentarium cognoscere cupiebam, quem prope ambitioſe commemorari videbam ab iis, qui in his literis aliquid vel eſſe putarentur, vel videri vellent. Non erat illa tum aetas apta tali lectioni, quae impediret potius ingenium puerile atque obrueret rerum copia, quam ad bene cognoscendum poëtam & accuratam Graecae linguae ſcientiam comparan-

dam valeret: ceterum etiam nunc illius ardoris & sitis memoria delector: & cognovi per illius lectionis occasionem etiam ipsos *Callimachi* hymnos: quorum simplicitatem in narrando atque etiam venustatem utcunque sentiebam. Hic ergo quasi aditus primus fuit ad familiaritatem cum eo poëta, quam postea etiam retinendam & subinde repetita lectione colendam duxi. Ita factum est id, quod in omni longiori & frequentiori consuetudine amicorum solet, ut interdum vel viderem aliquid latentis vitii, vel videre mihi viderer, non quod poëtae ipsius esset; sed quod ei ab aliorum vel negligentia vel mala sedulitate & cura adspersum esset. Coepi etiam haerere nonnunquam in sensibus verborum, ubi ante mihi plana visa erant omnia, nec satisfaciebant interpretum responsa, omnium minime *Spanhemii*, apud quem, in tali difficultate, nihil nisi de verbis singulis latas & copiosas disputationes reperiebam. Tanto magis dedi me non modo ad excutiendorum omnium & penitus perspiciendorum diligentiam, sed etiam ad curam sanandi, si possem, vitiata, & illustrandi obscura. Cum mihi viderer nonnihil profecisse, consilium cepi edendorum *Callimachi* hymnorum & epigrammatum cum brevibus notulis, quibus vitiosa emendarentur & obscura explicarentur, non ut ea re famae aliquid aucuparer, sed ut copia esset exemplorum, si lectionibus interpretari poëtam vellem. Sed illud consilium abjicere tum coëgit duplex *Callimachi* editio, altera Lipsiensis, quamquam nihil nisi textum

cum

cum Scholiis & vitiosa versione habebat, altera Britannica cum *Thomae Bentleji* notulis. Neque vero postea meae me res siverunt ad illud consilium redire, donec ante aliquot annos a *Luchtmannis*, qui de illo conatu meo rescierant, rogatus sum, ut meam ipsis operam in renovando Graeviano exemplo dicarem: quibus id negare, nec ipsorum, nec *Callimachi* caussa, sustinui. Enimvero tum majoribus copiis, majorique apparatu & cura, rem agendam existimavi, si quid dignum istius editionis splendore vellem, ut deberem, efficere. Eae igitur copiae quales fuerint, etiam per quos contraxerim, quomodo iis usus sim, quid a me & cura mea accesserit, in operis principio exponendum videtur. Nam de ipso *Callimacho*, ejusque libris, laudibus, reprehensionibus, commentatoribus, & similibus, differere, quod fieri in talibus praefationibus solet, quia non proprie ad editionis perfectionem pertinet, & longe ultra praefationis modum evagandi necessitatem imponeret, non placet.

Primum igitur omnium, librorum manuscriptorum opem mihi advocandam existimavi: cum notis doctorum virorum in *Callimachum* excutiendis animadvertissem, sine tali auxilio ad edendum & castigandum poëtam accessisse, praeter *Stephanum*, omnes, ut qui ne editionum quidem veterum rationem satis diligenter habuissent: *Stephanum* autem non bonis & antiquis, sed uno novitio & manifeste interpolato usum esse, & per eum textum factum esse lon-

ge, quam ante fuiſſet, vitioſiorem. Adii primum Florentiam, ſperans Mediceam maxime bibliothecam, e qua primum editum *Callimachum* exiſtimabam, aliquid auxilii mihi ſuppeditaturam. Et mihi *Menkenius* noſter per *Zachariam* V. C. conciliaverat Bibliothecae Cuſtodem, *Martinum*, qui Graecos Codices maxime tractaret. Hic vero, in magna voluntate mihi commodandi, ſibi facultatem nullam dari ſcripſit: nam nullum eſſe *Callimachi* ſcriptum Codicem in Medicea, & illum veterem, e quo primam editionem ductam putarem, non comparere, ſublatum haud dubie cum ceteris, quos ſatis conſtaret bibliothecae per fraudem eſſe detractos. Converti me ad Ambroſianam Mediolani, in qua unum & item alterum eſſe *Callimachi* exemplum ſcriptum, didiceram. Inde retuli duorum antiquorum e Sec. fere XI. librorum lectiones, per *Joannem Checcotium*, Canonicum & Archipresbyterum Vicetinum, Virum, ut per hanc occaſionem cognovi, literarum Graecarum exquiſita ſcientia inſtructum, quem mihi rogatu *Breitingeri*, V. Cel. & mihi amiciſſimi, conciliarat *Jac. Chriſtophorus Beckius*, Theologus Baſilienſis clariſſimus, cujus promtam voluntatem mihi in hoc genere inſerviendi vix ſatis poſſum laudare. Sed quam ſpem idem *Checcotius* fecerat impetrandorum mihi per amicos Venetos excerptorum Codicis, qui eſt in Bibliotheca S. Marci, ea vero irrita, non tamen illius, ut certum habeo, culpa fuit. Eorum potiundorum tanto major aviditas fuit, quod de

illo

illo Codice, quem ipse olim vidit & tractavit, ita scripserat, ut eum principem omnium esse, inprimisque adhibendum, diceret. Itaque cum spes per eum potiundi evanesceret, aliam viam tentavi. Et putabam me jam manibus tenere, quae peterem, cum duo illustrissimi ex urbe Veneta juvenes mihi in ea re officium suum sponte detulissent, essentque coram polliciti, se, ut primum Venetias venissent, quod non ita multo post esse futurum, curaturos, ut ad me excerpta illius libri venirent. Sed ea res, nescio qua de caussa, intra promissorum spem stetit: quam, propter opinionem de eo libro, in quam me *Checcotii* auctoritas impulerat, inanem fuisse, valde dolui: ceterum quando verebar, ne quid obstaret votis meis, quod de medio tolli non posset, ultra laborare nolui. In Vaticana nihil esse scriptorum *Callimachi* librorum confirmarat mihi aliquis, qui cum Romam iter faceret, mea causa se collaturum cum edito exemplo promiserat, si quis ibi talis liber esset: sed postea mihi non modo idem ille *Checcotius* misit lectiones duorum Codicum Vaticanorum in locis lacunosis, sed etiam *Barsottus*, Collegii Scholarum Piarum in Urbe Roma cum maxime Rector, Vir egregiae doctrinae, parisque humanitatis, lectiones eorum locorum, quae ipsi notata miseram, e duobus Codd. excerptas misit. Horum Codicum alter signatur N. CXLV. alter MCCCLXXIX. ex quo ipso Cl. *Checcotius* excerptum, de quo ante dixi, miserat: alterum autem e Codice, n. XXXVI. signato, erat. Omnes Codices Va-

 ticani,

ticani, ſunt autem quatuor, ſunt e Sec. XV. unus membranaceus. In hac denique parte plurimum etiam debeo benevolentiae ſingulari & humanitati *Davidis Ruhnkenii* V. C. qui Graecas literas in illuſtri Leidenſi Academia magna cum laude docet, mihique ſaepe poſt in hac praefatione laudandus erit. Ab hoc enim accepi Lectiones e Codice Regio Pariſinae Bibliothecae (de quo v. Catal. MSS. Regiorum T. II. n. 2763.) notatas, item e Voſſiano, qui eſt in Bibliotheca Leidenſi, denique in Epigrammatibus lectiones Cod. Palatini e Salmaſiano exemplo: quo nomine me ei plurimum devinctum profiteor. Atque haec prima veluti penſio eſt gratiae, quam ipſi libentiſſime exſolvo. Ceterum, qui horum librorum lectiones contulerit, facile, ut opinor, agnoſcet nobiſcum, Ambroſianos & Vaticanos ceteris meliores eſſe, certe ab interpolationibus magis liberos, quas Voſſianus H. in Cer. vſ. 16. habet. Omnes porro qui non interpolati ſunt Codices, clarum eſt ex uno exemplo fluxiſſe: adeo in lacunis & in lectionibus conſentiunt: quidam forte de Vaticanis ex editione Florentina. Nam ex iis unus ſcriptus eſt a. 1496. & ſatis conſtat, in principio, cum etiam exempla typographica rariora & cariora eſſent, ex illis ipſis deſcripta eſſe exempla alia. Praeter Codicum Excerpta nactus etiam ſum exemplum *Callimachi* ex editione *Vaſcoſani*, quod olim *P. Francii* fuit, memoratum ante *Graevio*; item aliud editionis Aldinae, de quo mox commemorabo. Hi libri ſi quid profuere, ſuis

locis

locis indicavi. *Barnesius* ad *Homer*. Il. I. 414. commemorat *Stanleji* ad *Callimachum* notas: quae manu ejus ad oram libri ſcriptae intelligendae ſunt: quas vidi ante aliquot annos inter libros apud Osbornium Londini venales commemorari. Eae cujus inde venerint in manus, ignoro: me quidem fruſtra emtorem profeſſus ſum, cum ante me emtorem reperiſſent.

Poſt haec cura fuit, conferre inter ſe editiones, praeſertim veteres, quae non ſatis diligenter inſpectae ſunt ab editoribus ſuperioribus, etiam cum eas in manibus haberent, ne a *Graevio* quidem, fruſtra earum uſum commemorante in praefatione, cum nullo in loco, ubi uſum aliquem inſigniorem praeſtare poterant, eas vel inſpexerit, vel ex iis textum emendarit. Quod non reprehendendi *Graevii*, ſed admonendae juventutis cauſſa dico, ne ſtatim credat praefationibus aut titulis editionum, in quibus novi ſemper editores profitentur ſe ad librorum antiquorum fidem recenſuiſſe textum auctoris & emendaſſe, neve ſplendidas clarorum virorum editiones non excuſſas diligenter a ſemetipſis, aut ſine teſtimonio idonei judicis, a quo ſciunt critica diligentia excuſſas eſſe, caſtigatiſſimas & emendatiſſimas credant. Prima igitur editio eſt *Florentina* per *Laſcarim* facta, a. 1494. Ejus viſendae & comparandae cum ceteris facultas etſi mihi non contigit, tamen lectiones ejus a Graeviana diverſas accepi Londino, ubi Vir Reverendus, *Henr. Gally* id oneris ſibi imponi paſſus eſt a *Ruhnkenio* noſtro, ut eas, de Askewiano exem-

plo

plo notatas, ad me mitteret. Ea varietate inſpecta, vidi, vere me de *Aldina* (a. 1513. 8.) quae ei proxima eſt, ſuſpicatum eſſe, cum in ea meram eſſe repetitionem *Florentinae*, ſed de more talium repetitionum Aldinarum, cum larga acceſſione typographicorum vitiorum, conjeci. *Aldinam* excepit multo melior *Frobeniana*, a. 1532. 4. Nam manifeſta *Aldinae* vitia, ſi tamen ex ea, & non potius *Florentina* expreſſa eſt, correxit: quaedam etiam de conjectura, non ubique felici, mutavit. Prima haec habet H. in Jov. vſ. 80. τεῦξε (non *Vaſcoſani*, ut in notis per errorem traditur) vſ. 83. ἄλις ὄλβου, & alia: quae aut operis aut *Matth. Aurogallo* debentur, qui exemplum Callimachium, cum appendice Gnomarum, Frobenianae officinae exprimendum dedit, ut in praefatione narrat *Sigismundus Gelenius*. Eas vero correctiones utrum e libro ſcripto, an de conjectura induxerit, etſi incertum eſt, tamen hoc mihi probabilius videtur. In hac editione etiam primum coeperunt expleri lacunae quaedam, ſed modo H. in Cer. 16. & 19. ubi vid. Secuta eſt editio *Pariſina* apud *Vaſcoſanum* a. 1549. ad calcem *Oppiani*. Ea repetiit Frobenianam, quacum & in ceteris, quae prima mutavit, & in explementis lacunarum conſentit. Quodſi quando diſſentit, quod ſuis locis notavimus, id, ut raro, ita profecto non libris antiquis auctoribus factum eſt. Huic proxima eſt editio *H. Stephani* a. 1566. in corpore poëtarum epicorum, cujus baſis eſt editio *Vaſcoſani*, ſive *Frobenii*. Haec prima

lacu-

lacunas omnes explevit. Nam in calce operis, in notulis scribit: *Callimachi editiones habui Aldinam, Florentinam majusculis literis & Parisinam (Vascosani) lacunas ex vetere codice, qui & emendationes aliquot suppeditavit, explevi.* Itaque haec editio est mater textus, qui ab eo tempore vulgatus est appellatus. Eum prima repetiit *altera Parisina* apud *Benenatum* a. 1574. 4. cum versione Latina *Nic. Gulonii*, de qua post dicemus. Ceterum video in notis ad lacunas, in quibus scribendis, dum schedas meas ante oculos habeo, non ipsos libros, *Benenato* me tribuisse, quod *Henr. Stephano* & ejus editioni primae a. 1566. tribuendum erat, quam *Benenatus* expressit. Paucis annis post a. 1577. idem *Stephanus Genevae*, edidit *Callimachum* cum *Frischlini* versione prosaica & poëtica, notisque ejus & suis: in qua etiam epigrammata XXXIII. Latinis versibus expressa, & fragmenta quaedam accessere: idque initium fuit epigrammatum addendorum & colligendorum fragmentorum. Sed in hac editione textus superioris servatus est, nisi quod in H. in Cer. etiam alter versus: Τέλς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ &c. adjectus est ei, qui e manuscripto libro in superiori adscitus erat. Hujus igitur textus ab eo tempore vulgatus fuit, ab omnibus repetitus, nulla controversia istis supplementis mota.

Sed ante quam de editis libris, quoad epigrammata & fragmenta *Callimachi* exhibent, dicere pergimus, aliquid de lacunis, earumque explementis, separatim dicendum videtur. *Checcotius*

totius non dubitat, ea esse novitia & ejicienda. In quo plane ei adsentior. Sed de auctoribus eorum primum in H. in Lav. P. vs. 135. 136. suspicatur, expletos e versione *Politiani*, qui hunc hiatum a se expletum fateatur, vertendo in hunc modum: *Vertex Jovis omnia nutu Perficit, & natae prorsus idem licitum est.* In quo dubitatio fortasse relinquitur haec, quod sententia non satis similis videtur. Sed de supplementis H. in Delum juvat adscribere Viri eruditissimi verba ex epistola ad Cl. *Beckium:* „ *Roma mihi allatum est exemplum Callimachi Aldinum, quod* „ *Bibliothecae Barberinorum est. In hoc manu,* „ *ut constat certis argumentis, Jo. Georgii Trissini, Vicentini, duae hymni* εἰς Δῆλον *oppletae sunt lacunae eodem modo, ut in impressis* „ *legimus, nisi quod hic* ἠπείροιο φάραγγες *legitur, non, ut in editis,* ἠπείροιο πόληες. *Sed* „ *hoc animadversione dignum, quod ad vs.* 199. „ *qui itidem oppletus, ut in editis extat, ad* „ *marginem adscriptum:* D. Marcus p. m. et. a. „ *quod absque dubio sic efferendum:* D. Marcus „ piae memoriae & amicitiae: *intelligiturque* „ Marcus *ille* Musurus, Cretensis, *quem Trissino amicum fuisse, ex quadam ipsius Trissini* „ *epistola a. d.* XII. *Kal. Dec. a.* 1507. *ad Vincentium Macradium, Physicum & Medicum* „ *Vicentinum data. Unde pronum est colligere,* „ *horum supplementorum auctorem* Musurum „ *esse, quae dein in Codicem MS. transierint,* „ *priusquam* Lascaris *editio prodiret, quod a.* „ 1494. *factum.*" Haec speciosa esse nemo neget.

get. Sed illud neſcio quomodo intelligat Vir doctiſſimus, quod, ea ſupplementa ante *Laſcaris* editionem in manuſcriptum librum veniſſe, ait. Nam lacunae iſtae etiam in Florentina ſunt. Mihi in manibus eſt ejusdem Aldinae exemplum, ad cujus marginem Germanus quidam, ut e figura literarum intelligi poteſt, Sec. XVI. notavit lectiones edd. Germ. i. e. Frobenianae & Stephanianae primae, quasdam etiam emendationes, quas in exemplo Germ. ab aliquo ſcriptas repererat. Ibi igitur vſ. 136. in H. in L. P. ſic expletur: Οὐδὲ Διὸς κορυφᾶς εἰς ἄλιον θυγάτηρ· & in margine adſcriptum eſt: *Sic eſt in Latina hic repoſitum.* Non dubitavi, quin hoc ad veterrimam verſionem Latinam pertineret, quae a *Jac. Crucio*, Bononienſi, facta eſt verſibus. Nec in eo me fefellit opinio. Nam ea ſic habet: *Is* (vertex J.) *fruſtra ut nihil annuit unquam: Sic hujus non ſunt irrita ſigna Deae.* Unde non dubitari poteſt, quin ſupplementum non hoc modo, ſed alterum quoque, quod in editis eſt, effictum ſit. Nam ecce in H. in Cer. vſ. 15. ſic ſonat: *Callichorum ad puteum Dea ter quoque languida ſedis:* unde verſus Graecus: Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσαο φρητὶ, facile fingi potuit. Nam alterius verſus Τρὶς δ' ἐπὶ χαλλίστῃ &c. qui primum in Stephaniana Pariſienſi editus eſt, nullum veſtigium eſt in hac verſione. In eadem eſt poſt vſ. 19. *leges ut ſanxit amicas:* quod parere potuit ἑάδοτα τέθμια δᾶμον. Sed paullo poſt vſ. 24. 25. ubi in MSS. & edd. vet. nihil eſt, niſi pars prima prio-

ris,

ris, & lacuna, quae moneat, versum deesse; hi sunt versus: *Ut placeant mites populi: violentia contra Sit Cereri invisa: id quod barbara monstra probarunt.* In quibus clarum est, *Crucium* utcunque illam lacunam explere voluisse, si modo non abhorrerent, quae poneret, ab re. Sed ab hoc abit longius, quod hic in Graecis vulgatum est. In H. in Del. vs. 177. 178. versus hi sunt: *Tum castra atque urbes Phocaeaque rura timebunt: Junctaque terra mari: camposque ardere propinquos Prospicient:* ubi versus primus, cum initio sequentis, locum tenet duorum amplius versuum vulgatorum: sed ex eo, quod vulgatum est, non potest effictum esse. Nec vs. 222. 223. ex hac versione esse possunt, quae sic habet: *Latonae interea sortem miserata malignam, Ira accensa gravi atque exardens pectore toto.* Ceterum his comparandis omnibus, arbitror probabile fieri, illas lacunas conjecturis, partim ab ingenio *Marci Musuri*, partim e versione illa Cruciana, expletas, atque eas conjecturas manuscriptis quibusdam recentioribus insertas esse, qualis est Vossianus.

Sed non ingratum nos putamus facturos lectoribus, si de illa prima versione diligentius dicamus, cujus a nullo notitiam aliquam traditam reperi, praeterquam a Cl. *Saxio*, in Annalibus typographicis Mediolanensibus, & ne ab hoc quidem satis plenam & accuratam p. DXI. ubi & praefationes Crucianae editae sunt. Exstat autem, teste *Saxio*, editio hujus versionis

sine

ſine loco & anno; quam ille *Mediolano* vindicat, & circa extrema ſeculi XV. curatam putat. Utitur argumentis, uno ducto a praefatione & hymnorum & annotationum in hymnos, quarum altera dedicat verſionem *Galeatio*, altera annotationes fratri hujus minori, *Hieronymo Vicecomiti*: altero a commemoratione *Demetrii Chalcondylae* & *Jani Placentini*, quos Mediolani egiſſe conſtet, quorumque conſuetudine & judicio ſe uſum dicat. Addiderim, e priori praefatione intelligi, *Crucium* Mediolani a *Galeatiis* nutritum ſtipendiis: quod patris & filii majoris beneficio ſe dicat conſecutum eſſe, ut, quemadmodum ante in Latinis, ita nunc in Graecis literis verſari poſſit, ut alia praeteream. Sed Mediolanenſis editio repetita eſt *Bononiae* a. 1509. 4. cujus editionis exemplum reperi in Bibliotheca noſtra Paullina. Si in Mediolanenſibus exemplis annus editionis notatus eſſet, inde facile foret judicare, an Florentina editione uti *Crucius* potuerit nec ne. Sed mihi tamen valde probabile fit, eam, ſicut *Politiani* verſionem Hymni in Lav. P. e manuſcripto libro factam eſſe, quem forte & ipſum Ambroſiana Bibliotheca ſuppeditavit cum aliis. Nam in notulis Viri, quas adjecit verſioni, ſaepe proferuntur quaedam e libris Graecis, qui tum nondum typographorum praela ſubierant. Quae autem verſionis iſtius ratio ſit, ipſe exponit in epiſtola ad *Galeatium*. Nam ab initio ſe, dicit, ſingula fideliter i. e. verbum de verbo, exprimere voluiſſe: ſed mutato deinde conſilio, quod ſucceſ-

lum non habuisset, *coepisse quaedam, quae feliciſſime Graece composita ſederent, pluribus verbis explicare —— pauciſſima admodum, beatiſſime conjugata, haud dijuganda putaſſe: qua ratione integras dictiones Graecas* (ῥήσεις ſcil.) *interdum inveniri.* Ex quo intelligi poteſt, ex verſione hac perpaucis in locis certo colligi poſſe, quid *Crucius* in libro ſuo habuerit: praeſertim cum non ediderit annotationes de verbis Graecis, quas in eadem epiſtola promittit. Nam quae in calce verſionis adjectae ſunt, alius generis ſunt, pertinentque ad interpretationem & illuſtrationem nominum propriorum: nec in iis quicquam eſt e critico genere, niſi quod H. in Del. vſ. 271. pro Κεγχρὶς legendum putat Κιγχεὶς. Si mihi hic libellus ad manum fuiſſet, cum notas ſcriberem, diligentius ubique contuliſſem. Nunc breviter, quae percurrendo libro notavi, commemorabo. H. in Jov. vſ. 13. ſic vertit: *hic viro mulier miſceri horreſcit.* Legit ergo ἐπιμίσγεται, idque male intellexit. vſ. 90. legit ἐκόλυσας, aut potius ἐκέλευσας intellexit ἐκώλυσας; nam vertit: *impedis hos* &c. H. in Apoll. vſ. 51. οὐδέ κεν αἶγες δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες. *ut nunquam foeta eſuriat:* unde quid legerit, vix certo colligas, ut nec H. in Dian. vſ. 133. *nec genus abrumpit diſcordia.* H. in Del. vſ. 102. *Oeciadae.* ibid. 150. *donec eum afflata eſt Coeaeis:* quo firmatur correctio a nobis inducta. Haec de prima illa verſione, poëtica, nec abſurda, dicta ſunt. Nec tacenda videtur altera verſio proſaica, vulgo non nota,

nec

nec ulli recentiorum editorum, aut *Fabricio*, memorata, quae est in editione *Benenati*. Ea habet auctorem *Nic. Gulonium*, qui fuit *Jo. Aurati* gener, & in Professione Graecae linguae in Academia Parisiensi successor. v. *Sammarthani* Elog. III. 31. Etsi autem non ubique assequitur Graeci textus sensum, tamen multis locis accuratior est Frischliniana, quae in editione posteriori *Stephani* prodita, omnes postea editiones obtinuit, nisi quod interdum in singulis verbis est emendata. De ceteris versionibus singulorum hymnorum, ut H. in Dianam, auctore *Sabino*, item H. in Lavacra Palladis, quam dedit *A. Politianus*, quia satis notae sunt, non attinet dicere.

His igitur praesidiis librorum scriptorum & editorum instructi contulimus nos ad formandum textum Hymnorum. In quo videmur nobis hoc consecuti esse, ut ille pluribus locis emendatior, quam in superioribus editionibus, nominatim Graeviana, quae adhuc emendatissima visa est, prodiret. Supplementa lacunarum, de quibus diximus, non ejecimus quidem, sed tamen inclusimus uncis, ut eo signo admonerentur lectores, non esse illa verba pro Callimachiis legenda. Uno in loco H. in L. P. vs. 135. 136. melius visum est ejicere supplementum, quod loco pepulerat lectionem omnium veterum librorum, quam certus & fidelis editor haud dubie praeferre debet merae conjecturae. De conjectura textum vix uno & altero loco mutavi, sed in re manifesta, & eruditissimorum

virorum consensu. Itaque non vereor, ne hoc nomine in temeritatis reprehensionem incurram. Unum genus est, in quo parum aequis aut peritis temere fecisse videri queam. Id pertinet ad dialectum Doricam, qua poëta usus est in Hymnis duobus, in Lav. Pall. & Cererem: in quibus aliquoties lectionem vulgatam Ionicae formae mutavi in formam Doricam. Non ubivis hoc de judicio meo feci, sed aliquoties ex auctoritate librorum scriptorum & editorum, interdum tamen etiam sine talibus auctoribus. In ea re quid secutus sim, paucis dicendum videtur: ita facilius intelligentes rem probaturos confido.

Qui librorum dialecto Dorica aut Ionica scriptorum exempla vetera tractarunt, non ignorant, librarios in iis magna vel licentia vel negligentia usos esse. Nam infinitis prope locis formas Doricas & Ionicas mutarunt in vulgares & communes. In *Homero* aliquot locis hoc est ab *Clarkio* & a nobis nuper notatum: in *Herodoto* a Cel. *Wesselingio* in Dissertatione Herodotea. Habeo collationes *Theocriti* aliquot cum MSS. libris, in quibus passim licet videre Doricas lectiones, quae non sunt in editis, & Ionicas vicissim & communes, ubi in editis exemplis Dorica bene exprimitur. In his ipsis *Callimachi* Hymnis interdum Dorismus negligitur in MSS. ubi in editis reperitur. Cum ergo boni editoris sit, certam aliquam legem sequi, arbitror in talibus libris, etiam ubi vetera exempla nihil adjuvent, Doricam formam restitui sine temeritate posse, cum res tam multis aliis exemplis, & illa perpetua

petua inconstantia & non ferenda defendatur. Sed cum satis ex *Eustathio* aliisque Grammaticis constet, idque bene demonstratum sit a Cel. *Valkenario*, non eandem semper Dorismi formam fuisse, sed molliorem posterioribus temporibus factam, ea non modo adhibenda est cautio & moderatio, ut ne in posterioris aetatis scriptores velut in *Callimachum* aut *Theocritum* inducamus formas Doricas antiquiores & duriores, consulamusque usum, quem vel libri ipsi vel Grammatici veteres demonstrant. Qua nos cautione usos esse in ista correctione reperient, qui eam explorare volent. Et sunt quaedam, in quibus non ausus sum aliquid mutare, quod certa ratio nulla suppeditabat.

Supra dixi, *Henr. Stephanum* initium fecisse addendorum epigrammatum Callimachiorum ex Anthologia, & fragmentorum, quae in scriptis veterum notarat. Eo initio facto, post singuli editores aliquid addere de suo voluere: unde novae semper fragmentorum accessiones factae. *Vulcanius* primum ex *Etym. M.* collecta addidit suae editionis exemplis a. 1583. relicto tamen ex eodem opere spicilegio. Latius vagata est *Dacieria*, quae ex illo ipso Etymologico, e Scholiastis pluribus fragmenta collegit, & notis correcta vel illustrata suae editioni adjunxit. Hanc vero longe superavit *Spanhemii* diligentia, cujus collecta inserta sunt editioni Graevianae. Sed omnes longe longeque superavit *Rich. Bentlejus*, cujus collectio pariter accessit Graevianae: de qua verissime judicat Cel. *Valkenarius* in not. ad *Schol. Leidensia* in *Iliad.* XXII. vs. 398.

398. cum *opus* appellavit *perfectissimum*, *quod homines publici reverentes a reliquiis poëtarum colligendis deterrere deberet.* Nec modo fragmentorum summam auxit, verum etiam epigrammatum ex Anthologia inedita. Utrique collectioni aliquid prodesse tentavimus. Nam aliquot epigrammata addidimus pariter ex Anthologia inedita, aut ab aliis inde prolata, quae *Bentleji* diligentiam fugissent, & alia quaedam ex edita Anthologia, quae conjecturis doctorum, ad *Callimachum* referrentur, inprimis *Salmasii*, cujus notas eo pertinentes mecum communicavit Cel. *Ruhnkenius.* Ab eodem accepi Var. Lectiones Codicis Palatini ex Apographo Salmasiano: praeter quas etiam Excerptis e MS. qui est in Bibliotheca Senatus Lipsiensis, & Schedis Rittershusianis, usi sumus. Addidi etiam fragmentorum auctarium, in quo nonnulla a me observata & notata sunt, pleraque *Ruhnkenio* debentur, qui ex ineditis Grammaticis in gratiam meam excerpta ad me benigne misit. Erat animus ab initio, solam Bentlejanam collectionem repetere, & in singulis notula aliqua indicare, quae etiam a *Daceria* & *Spanhemio* observata essent, omniumque notas in unum quasi cinnum conjicere. Sed res tentari coepta plus difficultatis ostendit, quam praevideramus. Itaque maluimus *Graevii* consilium imitari, qui singulorum labores integros separatim edendos censuit. Itaque & Bentlejanorum ordinem mutandum non putavi, cum satis certo scirem, quaedam alieno loco esse posita, quaedam inter librorum incertorum fragmenta esse,

quae

quae ad libros Αἰτίων aut alium ſatis certis indiciis referri poſſent: ſatisque habui id in notulis, quas adſperſi, indicare.

Nunc quoniam quibus librorum praeſidiis & quomodo uſus ſim, expoſui, de ceteris breviter admonendum videtur. Primum igitur cum verſio Hymnorum vulgata multis locis parum accurata, nec ſatis Latina eſſet, malui novam facere, quam veterem & alienam interpolare. In notis primum hoc egi, ut rationem redderem eorum, quae in textu Graevianae editionis mutata eſſent, lectiones varias librorum commemorarem, conjecturas de locis ſuſpectis vel meas vel aliorum proferrem, hasque etiam excuterem pro facultate mea. In quo me ita ſpero eſſe verſatum, volui certe, ut neque temeritas mihi in textu ſollicitando, neque inhumanitas in refellendo poſſet exprobrari. Poſt id cura fuit, ut obſcura & ambigua perſpicue explicarem, quaedam etiam in verbis & ſententiis illuſtrarem. Quod feci breviter & modice. Non mihi difficile fuiſſet, in hoc genere copioſiori eſſe, & multis praeterea de verbis & formis loquendi longiores notas ſcribere, ſi voluiſſem uti obſervatis in multorum annorum lectione. Sed nec onerare librum placuit notis nimis multis aut longis, nec legenda dare, quae ad quemlibet alium ſcriptorem dici poſſent, nec proprie ad textum Callimachium pertinerent. Admiror copiam Spanhemiani commentarii, ſimiliumque in veteres ſcriptores notarum: imitari, ne ſi poſſim quidem, ſuſtineam. Nec enim in notis ad auctores veteres ſcribendis, quid utile in univer-

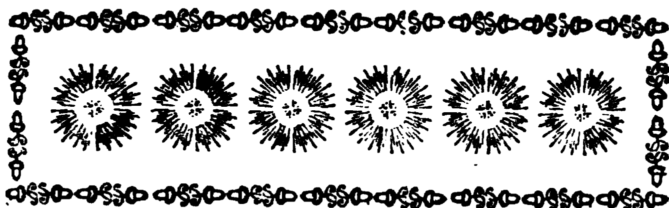
sum ad doctrinam sit, quam quid textus cujusque scriptoris desideret, video: & ut ariditatem eorum non fero, qui nihil nisi oracula critica edunt, sic redundantiam illam, etiam felicem, non valde probo. Et quoniam vel sic magnitudo voluminis satis excrevit, de consensu doctissimorum amicorum sustuli penitus notas *Frischlini* & *Voetii*, in quibus nihil est, quod hodie aliquis in tali editione quaerat & legere velit. Ceteras, quae in Graeviana textui subjectae erant, omnes repetendas curavi, quod & in epigrammatis feci. Et quoniam notas alienas attigi, non sine laude praetereunda sunt *Ruhnkenii* nostri, de quo saepe dixi, merita in Spanhemianum commentarium: quem ille multis locis ita vitiosum antea, ut sensus perturbaretur, diligentissime correxit.

In fragmentis Callimachiis erunt forte, qui copiosiores notas datas velint: quibus me non contemtu excusare cupio, quod possim forte, favente majori doctorum hominum parte, facere. Valde enim vereor, ne plerique sint in ea, qua *Kusterus* fuit, sententia, qui (ad *Suid.* T. II. p. 327.) non postulandum putabat, ut corruptas & laceras veterum scriptorum reliquias emendaremus & explicaremus, putentque in iis tractandis bonas horas non valde bene consumi, cum nec sententiae saepe admodum probabiles insint, nec verba aliam, quam interdum raritatis, commendationem habeant. Atque ipse non dubito fateri, me semper maluisse libris veterum scriptorum integris legendis ingenium ad copiam rerum & verborum alere, & ad elegantiam

tiam cogitandi ac dicendi acuere ac polire, quam in veterum & rariorum verborum, ut Auguſtus vocabat, foetoribus eruendis & tractandis, cum Grammaticis veteribus, ingenium & tempus meum, quod ſic ſatis exercitum habeo, vexare. Ceterum cum in juſta linguae Graecae ſcientia locum aliquem ſibi & iſta vindicent, praeſertim apud eum, qui ejus ſe magiſtrum vel docendo, vel libris edendis ferat; non profecto nimis iſta videntur contemnenda. Et ſicut in contextu alicujus ſcriptoris integro & continente quae ex eo genere occurrunt vocabula, qualia ſunt apud *Homerum* non pauca, etiam ab diligente lectore non negliguntur, nedum ab editore: ſic cum velut abſciſſa de corpore integro reperiuntur, aliquam profecto curam & cogitationem depoſcunt. Sed quod fit ſaepe in locis ſcriptorum vel aliqua vitii labe infectis, vel ambiguitate obſcuris, ut non ſit in poteſtate vel curatio, vel illuſtratio, ut quae poſita ſit in felicitate aliqua vel ingenii, ſuggerentis in tempore, quod ſit tollendae corruptionis, aut obſcuritatis, vel obſervationis alicujus praegreſſae, quae ſit in promtu: id vel maxime uſu venit in talium fragmentorum depravatione & obſcuritate. Itaque ſic ad iſtas reliquias *Callimachi* tractandas acceſſi, ut quae per obſervationes, quas in promtu haberem, aut cum ingenium aliquoties ad cogitandum intendiſſem, vel corrigi a me vel explicari aut illuſtrari poſſent, ea non negligerem, cetera aliorum felicitati permitterem, nec diuturnam & moleſtam contentionem ingenii adhibendam putarem: inprimis cum u-

ſus & exempla multa multorum me docuiſſent, ita moliendo & contendendo aut nihil agi, aut contortas & nitentis vultum habentes conjecturas & interpretationes naſci, a quibus ſemper non modo judicio, ſed etiam quodam naturae ſenſu, alieniſſimus fui. Quo magis gratum & nobis fuit, & lectoribus fore confido, quod Cel. *Hemſterhuſius*, qui omnes Graecae literaturae receſſus tenet, & dignus tanto magiſtro diſcipulus, *Ruhnkenius*, his fragmentis aliquid lucis & ornatus ab doctrina ſua accedere voluerunt. Atque utinam mihi otii tantum fuiſſet, ut magis uti in hac parte potuiſſem conſilio Cel. *Valkenarii*, cujus ille mihi copiam aliquando humaniſſimis literis fecit; profecto, ut intelligi poteſt ex iis, quae de ſententia ejus in notulis meis ſubinde dixi, multum lucis acceſſiſſet his fragmentis ab ejus recondita & accurata in his literis doctrina.

Haec habui, quae in principio operis novi dicerem. In quo navatam *Callimacho* & Graecis literis operam ita probari eruditis, & prodeſſe ſtudioſis cupio, ut meminerint *Ruhnkenii* mei, eique non modo gratias mecum agant, quod tam ſtudioſe atque enixe inſtitutum meum conſilio & re juvit, etiam ſpeciminibus typographicis meam in gratiam inſpiciendis, ut quam emendatiſſime exprimerentur omnia, ſed etiam faveant Viri excellenti ingenio parique doctrinae, faciantque vota, ut ei vita longiſſima cum rebus ſecundiſſimis contingat: quod ego non modo ipſius, ſed etiam communium literarum cauſſa ſerio opto. Scr. Lipſiae Idibus Jan. a. 1761.

CALLIMACHI VITA EX SUIDA.

Καλλίμαχος, υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, Γραμματικὸς, μαθητὴς Ἑρμοκράτους τοῦ Ἰασέως, Γραμματικοῦ. γαμετὴν ἐσχηκὼς τὴν Εὐφράτου τοῦ Συρακουσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν. οὕτω δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην πλεῖστα. καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ω'. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῇ τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσῖνι, κωμυδρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας. καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ὀλυμπιὰς δὲ ἦν ρκζ', ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα.

Ἰοῦς

Ἰοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες, Σεμέλη, Σατυρικὰ δράματα, Ἄργους οἰκισμοί, Τραγῳδίαι, Κωμῳδίαι, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, Μέλη, Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος, ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Μουσεῖον, Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κʹ καὶ ρʹ. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρείτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, καὶ παραδόξων, Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων, Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή.

ΚΑΛ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
HYMNI.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

1 ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;

Πῶς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

εἰς τοὺς Καλλιμάχου ὕμνους

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

1 ΖΗΝΟΣ ἔοι] Πότερον, Ζηνὸς σπονδῇσιν; ἢ, Ζηνὸς τί λώϊον ἀείδειν;
3 Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς.

Vſ. 1. ΖΗΝΟΣ ἔοι] Mirari satis non possum quid cogitaverit Scholiastes, quum dubium esse dixit utrum genitivum Ζηνὸς cum dativo σπονδῇσιν jungere oporteret, an dicendum esset, Ζηνὸς τί λώϊον ἀείδειν; Quomodo enim non animadvertit, haec quae proxime sequuntur verba ἢ θεὸν αὐτὸν, huic posteriori expositioni repugnare? Quum enim perinde sit, ac si ipsum dei nomen repetendo, dixisset, non ἢ θεὸν αὐτὸν, sed Ζῆν' αὐτὸν, duo essent, quae idem significantia ad eandem vocem λώϊον referrentur: hoc modo, τί λώϊον Ζηνὸς, ἢ Ζῆνα αὐτόν. neque enim cuiquam dubium esse potest, quin his verbis ἢ θεὸν αὐτὸν intelligat ἢ αὐτὸν τὸν Ζῆνα: & quin idem valeat, τί λώϊον ἀείδειν Ζηνὸς, & τί λώϊον ἀείδειν ἢ Ζῆνα. Malui autem & in illa mea interpretatione, quae est adstricta, nomen Jovis repetere, quam generali dei appellatione uti: quod haec repetitio a verbis poëtae non discederet, & elegantior videretur, apertior quidem certe esset. Ita igitur sum interpretatus.

Quid Jovis in sacris potius quam
Juppiter ipse Cantetur?

Poteram vero & ita interpretari,

Quid nobis potius quam Juppiter
ipse canatur
Haec ad sacra Jovis?

Quin etiam hoc modo reddere potuissem,

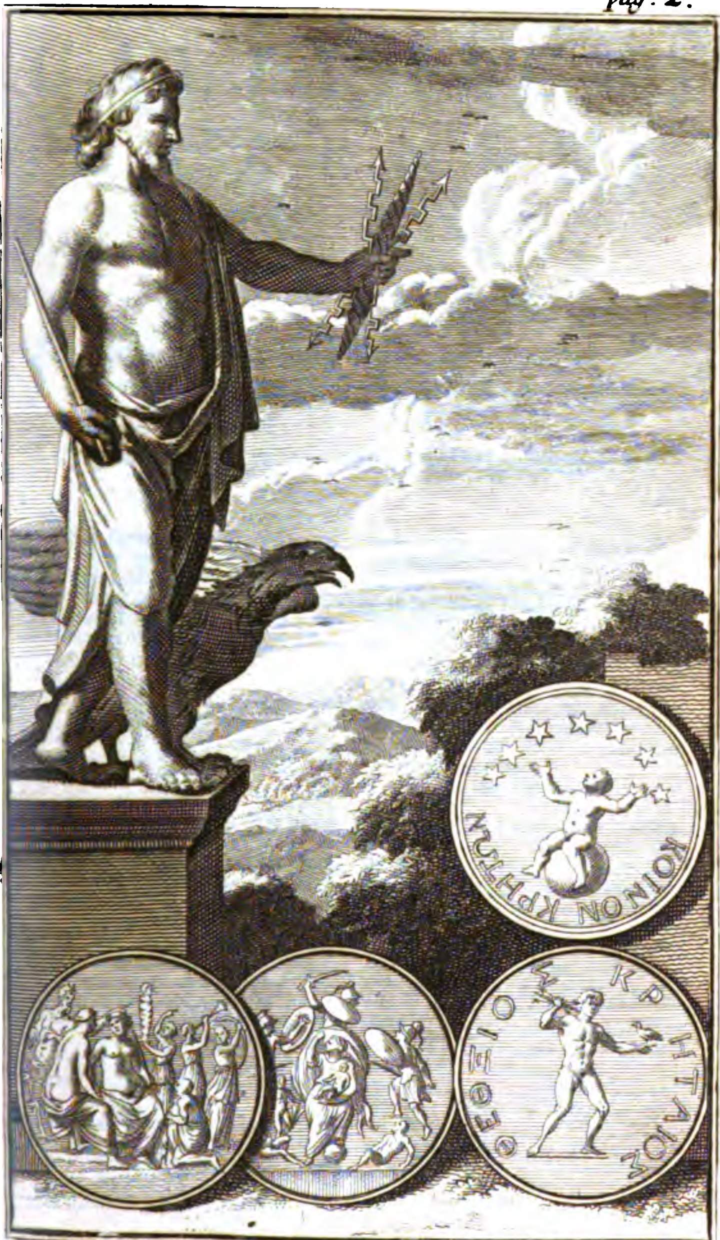
Quid Jovis in sacris nobis sit rectius ipsum
Quam cantare Jovem?

Sed & retinendo illam ipsam generalem vocem *deus*, pro qua proprium ipsius dei nomen posui, ita vertere mihi licebat,

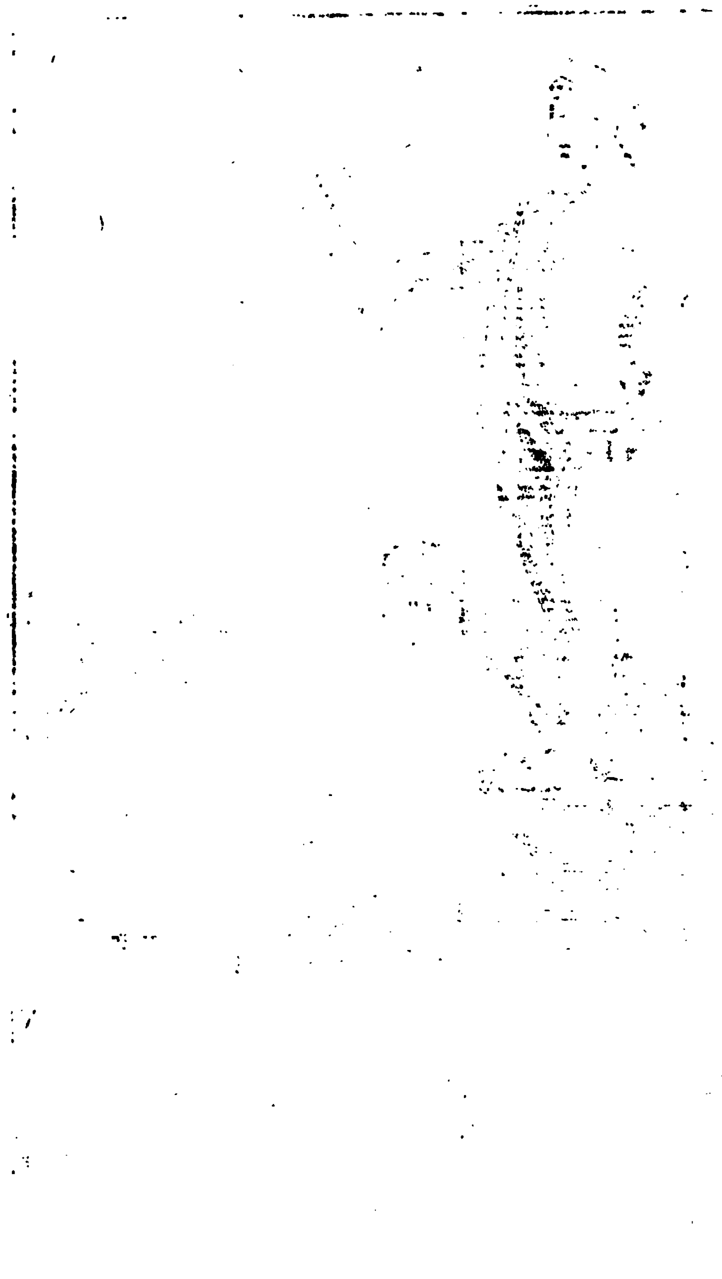
Quid Jovis in sacris potius mihi
quam deus ipse Cantetur?

Ad Scholiastem autem ut revertar, pro illa vana (ut ita loquar) dubitatione, aliam proponere poterat, quae non omnino ratione caruisset, si dixisset dubium esse, an intelligendum sit, παρὰ σπονδῇσι Ζηνὸς τί λώϊον ἔοι ἀείδειν ἢ θεὸν αὐτόν: an, παρὰ σπονδῇσι Ζηνὸς τί ἔοι ἀείδειν λώϊον ἢ θεὸν αὐτόν. id est, τί λώϊον θεοῦ αὐτοῦ. Si, inquam, annotasset, dubium esse, an dicendum esset, τί ἔοι λώϊον ἀείδειν, accipiendo λώϊον pro melius, sive satius, eodem sensu (ut dicitur, melius est hoc dicere, vel facere: sive satius est. quamvis ego mutata

ora-

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

CALLIMACHI CYRENAEI HYMNI.

IN JOVEM.

Jovi dum libatur, quid aliud magis canere
Conveniat, quam Deum ipſum, ſemper magnum, ſemper regem,
Terrigenûm victorem, jura dantem coelitibus?

At

orationis forma uſus ſim voce potius) an ἂν quidem jungeretur cum infinitivo, λώϊον autem cum ἢ θεὸν αὐτὸν, hoc ſenſu: Quid apud ſacra Jovis cantare quis poſſit ipſomet deo praeſtantius? Hunc autem ſenſum ſi amplexus fuiſſem, ita interpretari potuiſſem,

Quid Jovis in ſacris Jove quid praeſtantius ipſo Cantetur?

Vel hoc modo,

Inter ſacra Jovis Jove quid praeſtantius ipſo
Quis cantare queat?

Verum hic ſenſus minus mihi placet quam alter: praeſertim quum pro *praeſtantius* alia potius voce, quam λώϊον, uſurus fuiſſe videatur. Caeterum ubique meae interpretationi pronomen *ipſo* adhibeo, quoniam & a poëta Graeco ponitur itidem αὐτὸν, quod non vacat, ſed valde eſt emphaticum hoc in loco. Ac poſſet ἢ θεὸν αὐτὸν reddi etiam, *quam ipſummet deum*, vel *quam illum ipſum deum*. STEPHANUS. Add. Obſ. Miſc. V. p. 260.

Ibid. ΖΗΝΟΣ] Refer ad σπονδῇσι. ANNA FABRI.

Ibid. κεν] Particula notans poſſibilitatem. A. FABRI.

Ibid. σπονδῇσι] Alii σπονδῇσι, alii σπουδῇσι legunt. Si magis prior placeat lectio, referes ad ſacrificia, quia hymni inter ſacrificandum cantari conſueverant. Si poſterior magis probetur, deſideria & cogitata mentis ipſius Callimachi intelligas neceſſe eſt. ROBORTEL. Inepta eſt poſterior lectio, vera prior. TH. GRAEVIUS.

Vſ. 3. Πηλογόνων] Epitheton Gigantum, quos Hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος verſ. 8. γηγενέας vocat,

Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Heſychius Γηγενεῖς explicat, ἄνδρες, γενναῖοι. & paulo poſt, Γηγενῶν, τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων καὶ ἁμαρτανόντων· κατὰ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι νοοῦνται γηγενεῖς, καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἐπὶ γῆς ἔχουσι. quae Heſychii interpretatio, Suidae de eo ſuſpicionem confirmare poſſit, fuiſſe videlicet eum μὴ Χριστιανὸν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοποιίας ἀνάπλεων. Neque enim ea tantum de cauſa homines dicuntur γηγενεῖς, ſed quod e terra creati formatique ſint: qua ratione rectius πηλόγονοι vocentur. Πηλὸς enim non ſimpliciter terram, ἀλλὰ τὴν βεβρεγμένην γῆν, hoc eſt, limum ſignificat. VULCANIUS. Πηλαγόνων ante R. Bentlejum corrigi voluere Salmaſ. ad Inſcript. Vet. p. 115. & ad Steph. Byz. v. Πηλαγονία, & Stanle-

Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ᾽ ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο.
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο

Κρῆ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

4 Δικταῖον] Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης.
Λυκαῖον] Ἀρκάδα. Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ὄρος.
5 Ἀμφήριστον] Ἀμφίλογον.
6 Ἰδαίοισιν] Ἴδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησί.
7 Πότεροι] Ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι.
8 Κρῆτες ἀεὶ] Παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα· ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου, τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποιήσατο.
Τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, τοῦ Μίνωος, ἀπηλείφθη ὥστε περιλειφθῆναι, Διὸς τάφος. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον, προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ.

ſius ad Aeſchylum, Prom. vſ. 351. Si πυλαγόρων eſſet a πυλάγορου, ſimile foret διδυματόκος H. in Apoll. 54.

Vſ. 4. Πῶς καί νιν] Poſt νιν interpunxi, ut implicita eſſe verba oſtenderem, pro πῶς καί νιν ἀείσομεν; Δικταῖον, ἢ Λυκαῖον; Sed hoc etiam ſciat lector, poſſe omitti interrogationis notam poſt Λυκαῖον, ut ſuſpendatur oratio, & unum ſit membrum, ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, πῶς καί νιν ἀείσομεν. Verum plus gratiae alteri lectioni ineſt. STEPH. Bis intellige ἀείσομεν. A. FABRI. Eadem figura eſt in Homeri H. in Apollin. 207. Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα;

Ibid. Δικταῖον] Cretenſem fuiſſe crediderim, qui Dictam Cretae montem quaſi τίκταν appellatam ſcribit: διὰ τὸ τικτέσθαι ἐκεῖ τὸν Δία. Neque enim ibi natus, ſed educatus eſt Jupiter. ideoque ſtatua imberbis Jovi apud Dictam poſita. VULCAN.

Ibid. Λυκαῖον] Pindar. Od. 13. Olymp. in Antiſtroph. 5. Strophes,

— τὰ δ᾽ ὑπ᾽ ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ, ἀμφ᾽ Ἄργει τε, ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε Ἀρκάσ᾽ ἀνάσσων, μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς, ἄναξ. —

A. FABRI.

Ibid. ἀμφήριστον] Nota ἀμφὶ ἐριστὸν ἀμφήριστον. A. FABRI.

Vſ. 5. Ἐν δοιῇ μάλα θυμός·] Imitatio Homeri Il. Ι. 230. ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολ. ubi vid. Euſtath. Add. Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 68.

Ibid. γένος] Male interpretes de *genere* cepere. Intellige *locum natalium* vel *patriam*. De genere Jovis nemo unquam dubitavit. Similis error eſt verſionis apud Euripidem Bacch. 121. διογενέτορες ἔναυλοι, ubi verſio habet *Jove geniti incolae*, inepte. Immo: *antrum ubi Jupiter natus.*

Vſ. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν, Ζεῦ, σὲ δὲ] Nota redditionem particularum, quae omnino ad venuſtatem linguae Graecae conferunt. A. FABRI.

Ibid.

At qualem ipsum canamus, Dictaeum an Lycaeum?
In dubio admodum est animus: quippe patria controversa est.
Te, Jupiter, alii Idaeis in montibus dicunt natum,
Te, Jupiter alii in Arcadia. Utri, Pater, mentiuntur?
Cretenses semper mendaces. Etenim sepulcrum, o rex, tuo nomine

Cre-

Ibid. *Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι*] Quidam *οὔρεα* hic vertices montium sive cacumina vocari putarunt, itidemque apud Theocritum, ubi dicit *ὤρεα μακρὰ Λυκαίω*: sed cur illis assentiendum sit, non video. STEPH. *Οὔρεα* dicit pro summitatibus, & fastigio montium, ut & Theocritus *ὤρεα μακρὰ Λυκαίω*. Verum *Ἰδαῖα ὄρεα*, est mons Ida, ut *ὤρεα Λυκαίω*, mons Lycaei, pro Lycaeus, ut *flumen Rheni* pro Rhenus, *mons Soractis* pro Soracte apud Latinos. TH. GRAEV.

Vs. 8. *Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται*] Perinde est ac si diceret, Sed quid opus ex te sciscitari, utri sint mentiti, Cretenses, an Arcades? quum Cretensium mendacia in proverbium etiam abierint? & quidem, sicut mendacii de tuo sepulcro manifesti sunt, ita, quin de tuis quoque natalibus mentiri aussi fuerint, minime dubitandum sit. Ideo ego in mea interpretatione hujus hymni, non illa cujus principium paulo ante attuli, sed altera, quae libera est ac paraphrastica, ita locum hunc exposui,

Verum ex te quid scire adeo manifesta laboro?
Esse equidem Cretam recte dixere priores
Mendacem semper. mendaci audacia linguae
Tanta est, ut tumulo te dixerit esse repostum
Quem fabricata tibi est: quum non sis lumine cassus:
Imo nihil mortale geras, sed perpetis aevi
Jus teneas, spernasque trium mala fila sororum.
Quum vero mentita tuum sit Creta sepulcrum,
Nec de ortu res mira tuo vana esse loquutam.

Caeterum Naso respiciens ad haec verba, *Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται* (sive ex hoc Callimachi loco, sive ex Epimenidis versu petita, *Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί*, quem & D. Paulus citat) mendacem & ipse Cretam appellavit, hoc in loco,

Nota cano. non hoc quae centum sustinet urbes,
Quamvis sit mendax, Creta negare potest.

Apud eundem poëtam Minos Cretam appellat Jovis incunabula, Metamorph. 8.

Certe ego non patiar Jovis incunabula, Creten,
Qui meus est orbis, tantum contingère monstrum.

Item in epistola Ariadnes vocatur *puero cognita terra Jovi*: & Phaedra apud eundem scribit Hippolyto, *Est mihi dotalis tellus Jovis insula Crete.* Sed tamen Metamorph. libro 2. idem poëta dicit Jovi impensiorem curam esse suae Arcadiae: *terras hominumque labores Perspicit, Arcadiae tamen est impensior illi Cura suae.* ubi, quum dicitur Jupiter majorem curam gerere Arcadiae suae, videtur significari, Arcadiae patriae suae, sive terrae sibi natalis. STEPHAN. Male audierunt olim vanitatis nomine Cretenses, vel ipso Paulo teste. neque vanitatis tantum, verum etiam improbitatis & nequitiae, ut & Cappadoces & Cilices, unde proverbium *τρία κάππα κάκιστα*. cujus etiam meminit

 minit

Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν, ᾗχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερὸς, οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

10 Παῤῥασίῃ] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσου τοῦ Λυκάονος.

13 Ἑρπετὸν] Οὔτε ἑρπετὸν, οὔτε γυνὴ χρήζουσα τοῦ τεκεῖν ἐπιμίσγεται. Ἢ οὕτως· οὐ χρήζει Εἰλειθυίας, τουτέστι γεννήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσιὸν ἐκεῖ μεμολυσμένον, ἄγονον ἐγίνετο, καὶ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτοῦ οὐκέτι ἐποίει.

minit Κωνσταντῖνος ὁ πορφυρογέννητος, περὶ θεμάτων. quem, volente Deo, propediem emittam in lucem. VULCAN. Proverbii vice olim jactabatur istud. Meminit Paulus Apostolus, qui ab Epimenide, quem Prophetam vocat, desumpsit, ut probant Hieronymus Epist. ad Tit. Augustinus contra Adversarium Legis, Chrysostomus, Serm. 3. Epist. ad Tit. & Origenes lib. 3. contra Celsum. Et ab Epimenide potuit etiam sumere Callimachus, sed nemo ausit affirmare, quum adeo tritum fuerit, ut in ore etiam pueris haberetur: & omnino falsus est Epiphanius in Panario, qui putavit Callimachum non tantum hemistichion, sed distichion integrum ab Epimenide desumpsisse; nam nil tale apud illum unquam lectum fuit. A. FABRI. Suidas: *Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον ἑαυτῷ ἐξείλετο. καὶ ἑτέρα παροιμία, κρητίζειν πρὸς Κρῆτας. ὅτι ἀπατεῶνές εἰσι.* ROBORT. Mendacii etiam arguit Cretenses Lucanus extremo VIII.

> *Tam mendax Magni tumulo, quam Creta Tonantis.*

Et Nonnus, Dionysiac. lib. VIII.

> Οὐ γὰρ ἀεὶ παρέμιμνε Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ,
> Τερπομένη Κρήτεσσιν, ἐπεὶ φίλον ἠπεροπῆες.

> *Nec enim semper manebat apud Jovis mendacem tumulum,*
> *Oblectata Cretensibus, cum essent mendaces.*

Vide & Meursii Cretam lib. II. cap. 4. TH. GRAEV.

Ibid. Κρῆτες] Prima verba sunt ab Epimenide sumta, ut bene notat Politianus. David Ruhnkenius V. C. mecum communicavit excerptum e Lexico MS. Bibl. R. Parif. quod hic non incommode locum habebit: *Κρῆτες παρὰ τὸ ἐπὶ κρέασι βιοτεύειν. κυνηγετικοὶ γάρ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν ἐτυμολογίαις, παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν ἐπὶ τὴν νῆσον ἀέρα. ἐκ τούτου φησὶν τοὺς Κρῆτας νομισθῆναι, ὡς Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλει ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα καὶ προστιμῆσαι Θέτιδι τὴν νίκην. Μήδειαν δ' ὀργισθεῖσαν εἰπεῖν· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῷ μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησεν· ὁ δὲ Ἐπιμενίδης ὁρῶν τοὺς Κρῆτας τάφον δειμαμένους τῷ Διῒ, καὶ τιμῶντας ὡς ἕνα τῶν ἀνθρώπων, εἶπε· Κρῆτες ψεῦσται τύμβον σοὶ δομήσαντο, σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί.* Hujus glossae prima verba usque ad *ἀέρα* sunt etiam in Etym. M. nisi quod ibi est vitiose *κέρασι*, quod hinc corrigendum. Mox ante *ἐκ τούτου φησὶν* excidit nomen Grammatici, cujus ista narratio fuit, itemque mox *ψεῦσται*: *ἐκ τούτου φ. τ. Κ. ψεύστας νομισθῆναι*. Mox pro *παρὰ κάλλει* corrigendum *περὶ κάλλους*. Verba Epi-

Cretenses struxerunt. Tu autem non es mortuus. Vivis enim semper.
In Parrhasio vero te Rhea peperit, qua parte maxime
Densus mons virgultis. Inde locus
Sacer, neque eum indiga Lucinae
Fera, aut mulier adit: sed eum Rheae
Pa-

Epimenidis sunt ejusmodi, ut versuum insint vestigia, sed memoriter prolatorum, ut sententia versuum utcumque exprimeretur. Sed quia posteriora sunt plane Callimachi, fortasse Grammaticus nomen Epimenidis temere pro Callimacho posuit.

Vs. 9. ἐτεκτήναντο] Removendum est ι subscriptum, cum hocce tempus a futuro proficiscatur, ubi nullum est. Sit semel monuisse satis. A. Fabri.

Vs. 10. Παῤῥασίῃ] MSS. Vat. Ambr. & Voss. Παρρασίῃ. Sic Origenes laudans hunc versum contra Celsum III. p. 137. Παρρασίοις. Sed verissime Arnaldus Animadv. c. 10. corrigit Παῤῥασίῃ, quod est montis nomen. cf. H. in Dian. 99. Consentit Scholion ad h. l. favetque locus Origenis. Frustra objicit Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 260. frigidam existere ταυτολογίαν. *Rhea te peperit in monte Parrhasio, ubi mons est.* Non sic sententia concipienda, sed in hunc modum: Rhea te peperit in Parrhasio (monte) qua parte ille mons densissimus est virgultis.

Vs. 11. ἔνθεν ὁ χῶρος] Ait Callimachus, eum Arcadiae locum, ubi Jupiter natus, nullis mulieribus, aut animalibus reptilibus adire licuisse, quod certissimum nempe divinitatis indicium esset. Quo pertinet locus Pausaniae, quem Frischlinus allegat. Meursius. Simile quid narrat Theocritus primo Idyllio vs. 125.

αἰπύ τε σᾶμα
Τήνω Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν.

h. e. *& sublime sepulchrum illud Lycaonidae, quod & diis beatis est venerabile.* Intelligit autem sepulchrum Maenali Lycaonis filii; ubi habetur in Scholiis: ἀγητὸν, θαυμάσιον ἄλλα-δὶ, ὅτι εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα ποιεῖ. Robort.

Ibid. οὐδέ τί μιν] Μιν non convenit verbo ἐπιμίσγεται, quod dativo jungitur. Itaque R. Bentlejus vult rescribi μὶν vel οἱ. Malim cum Cl. Lennepio ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 64. οὐδέ τι μὶν.

Vs. 12. κεχρημένον Εἰλειθυίης] Non exposui κεχρημένον Εἰλειθυίης, *expertum Lucinam*, id est, partus labores: quasi verba illa sonarent *Lucina usum*, id est, Lucinae auxilio: sed quum κεχρημένον junctum genitivo viderem, non dativo, censui vertendum, *indigens Lucina*, seu *indigum Lucinae*. id est, indigum auxilii Lucinae. Exempla autem hujus significationis participii κεχρημένος cum genitivo, apud poëtas, suppeditabit Thesaurus meus Graecae linguae. Ut vero altera expositio, quae a Scholiaste affertur, locum habere posset, Callimachum aliter loquutum esse, & negativam particulam non cum ἐπιμίσγονται, sed cum κεχρημένον, aut alio ejusdem significationis junxisse oporteret. Apud eundem Scholiastem eo in loco non dubito, quin vox σκιὰς pro alia irrepserit. Caeterum pro γυνὴ κεχρημένη Εἰλειθυίης, alia elegantiore periphrasi utens, dicit alibi, ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. Steph. Diana cur sit Ilithya dicta, etiam ab Horatio, id exponit Gyrald. in suo syntagmate. Ita infra, ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. Utraque est periphrasis parturientis. Ἐλειθυία enim, sive Εἰλείθυια (utrumque enim dicitur) est ὠδίνων ἐπαρωγὸς, ut Orpheus loquitur, & λεχῶν ἐπίκουρος, atque adeo λυσίζωνος, quam Latini Lucinam vocarunt, quod foetum producat in lucem. Horatius,

Rite maturos aperire foetus
Lenis Ilithyia, tuere matres.
Sive tu Lucina probas vocari,
Seu genitalis.

Per

Ὠγύγιοι καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθά σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,

Αὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

14 Ἀπιδανῆες] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες.

Per hanc poëtae veteres adumbrarunt Dianam, hoc est, Lunam; ut Callimachus ipse testatur hymno in Dianam vers. 21. sqq. ubi Scholiastes, ἡ αὐτὴ γὰρ, inquit, ἐστὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ. Causam vero hanc crediderim, quod Lunae sidus, ut ait Plinius lib. II. cap. 101. foemineum ac mollem solvit humorem & trahit, & cuncta humifico suo spiritu laxat, ideoque partum saepenumero celeriorem facilioremque reddit. κεχρημένον vero genitivo conjunctum, indigum significare, adeo notum est, ut qui multis id exemplis doceat, is τοῦ κεχρημένου videatur. VULCAN.

Ibid. κεχρημένον Εἰλειθυίης] Fundus formae hujus Homerus Od. A. 13. Adde Virum doctum Obs. Miscell. Nov. T. I. p. 76.

Vs. 12. 13. οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται.] Vertunt: *neque eum aliquod indigens Lucinae reptile, neque mulier adit ulla.* Et vides sic sentire interpretes omnes. Cur tantum reptilium hic meminit, & cum homine conjungit? An ergo alia animalia in illo loco pepererunt? Verte, *neque praegnans animal, neque mulier adit ulla.* Ἑρπετὰ enim, quamvis proprie dicantur ἄποδα, reptilia, significant tamen quaevis etiam animalia. Etym. Mag. Ἑρπετὸν ζῶον χερσαῖον. παρὰ τὸ ἐρείπειν, τὸ καταπίπτειν, τὸ μὴ ὀρθὸν περιπατεῖν. Ἑρπετὸν *animal terrestre, a* τὸ ἐρείπειν, quod est *cadere, quod non incedant erecta*, sed in terram scilicet prona. Paullo post: Κυρίως τὰ ἄποδα εἴρηνται ἑρπετὰ, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν ἔρᾳ, καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετράποδα. *Proprie pedes non habentia dicuntur* ἑρπετὰ, *a* τὸ πίπτειν ἐν τῇ ἔρᾳ, *quia in terra serpunt. Per catachresin autem etiam quadrupedes sic dicuntur.* Sic Lacaena canis apud Pindarum Pythionic. vocatur τρέχειν πυκνότατον ἑρπετὸν, *velocissimum animal.* Homerus quoque Ὀδυσσ. δ'.

ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ
θεσπιδαὲς πῦρ.

quaecunque in terra
Animalia sunt, & aqua, & divinus ardens ignis.

ubi male quoque Latini interpretes, *reptilia*, quamvis a Didymo meliora docti essent, qui notat: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. *proprie quidem* ἑρπετὰ *sunt serpentes: sed per catachresin omnia hic dicuntur animalia.* & sic apud Callimachum; cujus sententia est, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam mulierem peperisse. ἕρπειν apud Dores, ut saepissime apud Theocritum, est ire, incedere, ut non mirum ἑρπετὰ dici animalia non modo quae serpunt, sed incedunt. Haec patris mei est observatio. TH. GRAEV.

Ibid. ἐπιμίσγεται] Sic MSS. Reg. Vat. Ambr. uterque, & editiones veteres ante Benenatum omnes: atque ita restitui volebat R. Bentleius. Itaque fecimus, librorum auctoritatem secuti. Verbum ἐπινίσσομαι nuspiam apud Callimachum, sed semper ἐπιμίσγομαι occurrit, natumque videtur hoc loco e vs. 25. Ἐπιμίσγεσθαι est verbum Ionibus in primis usitatum, unde saepissime apud Herodotum reperitur. Habet etiam Thucyd. I. 13. & Xenoph. Cyrop. VII. p. 512. Ed. Hutch. Inde elegans verbum εὐεπίμικτος de portu apud Pollux. I. 100. & apud Strabonem XI. p. 754. B. χώρα εὐεπίμικτος, *aditu facilis.* Est quidem ἐπινίσσεται apud Theocr. Id. IX. 43. ut recte monet Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 260. sed ibi est aliter: ἔνθα ἐπινίσσεται, *ubi advenerit:* neutraliter dicitur & sine regimine. Aptior est locus Nicandri Ther. 470 οὔρεα ἐπινίσσεται. quem ad lectionem hujus loci ἐπινίσ-

σεαι·

Parientis antiquum cubile vocant Apidanes,
Ibi te postquam mater divino deposuerat gremio,
Sta-

νεῖλαι defendendam attulit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 64. qui idem verbum pro ἐπιμίσγεσθαι bis reponit apud Hesiodum Theog. 802. 803. quod non imiter. Profertur etiam hujus verbi exemplum e Sophoclis Oed. Col. 720. ubi de Cephiso, πεδίων ἐπινίσσεται: sed ibi scribendum πεδίων ἔπι νίσσεται, *per campos, in agris labitur*. Quod autem Lamb. Bos Animadv. p. 126. putat, facilius a librariis τῷ ἐπινίσσεσθαι substitui potuisse ἐπιμίσγεσθαι, ut notius: id in hunc locum non satis convenit. ἐπιμίσγεται sensu adeundi minus facile concoxerit imperitus librarius, quam ἐπινίσσεσθαι, cum praesertim in vicinia esset νίσσετο. Certe ego libros veteres sequi malui.

V. 14. Ὠγύγιον] Magis placet lectio ex Scholiaste adscripta margini ὠγύγιοι. merito enim Apidanenses, Arcadiae populi, vocantur ὠγύγιοι, id est, prisci (quum etiam ipsi Arcades dicti sint προσέληνοι: & fluvius eorum Ladon, cujus mentio fit statim post, vocetur ὠγύγιος a Dionysio, ἐν τῇ περιηγήσει) at λεχώϊον Ῥείης dictum simpliciter fuisse, id est, sine tali adjectione qualis est adjectivi ὠγύγιον, credibile sit. Illud autem Arcadum epithetum προσέληνοι ab Ovidio non uno in loco exprimitur per periphrasin: dicente de Arcadia alicubi *Gens luna prior*, alicubi *Terra luna prior*. STEPH.

Ibid. Apud Dionysium de situ orbis ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus, pro quo Virgilius dixit,

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.

& Hesychius ὠγύγια τείχη exponit τὰ ἀρχαῖα. MEURS.

Ibid. Ὠγύγιον] Frustra Stephanus malit ὠγύγιοι, ut bene monet Meursius. Magis poëticum est, de terra dici, quam de populo. Ipse noster H. in Del. 160. ὠγυγίην νῆσον, & infra vs. 40. παλαιότατον ὕδωρ. Pindarus Nem. VI. 73. Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι. Add. Spanhem. ad h. l. Bene Eustathius ad Dionys. Geogr. 417. ubi ὠγύγιος Λάδων· ὠγύγιον δὲ λέγει διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀρχαιολογίαν, sicut ὠγύγιος μῦθος, *fabula vetus*, apud Nicandrum Ther. 342. Neque vero erat, quare Stanlejus ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 327. *vetustum* ineptum montis epitheton appellaret, idque etiam in hunc locum Callimachi convenire diceret. Non ineptus certe fuit Virgilius, cum Italiam *terram antiquam* diceret, h. e. antiquissimis temporibus habitatam, notam. Sic h. l. antiquum Rheae lectum puerperae intelligemus, antiqua fama notum ac celebratum. Correctioni ὠγύγιοι etiam adversatur τὸ καλέουσι, cum deberet esse ἐκάλουν, ἐκάλεσαν. Etsi vs. 45. & H. in Dian. vs. 199. καλέουσι sic dicitur: tamen loca huic non sunt satis similia.

Ibid. καλέουσι] Ed. Ald. κλείουσι. Nisi est operarum vitium, potest in hoc verbo latere κλείουσι, quod est infra vs. 51.

Ibid. Ἀπιδανῆες] Dionysius de situ orbis, de Peloponneso loquens:

Κάδδ' ἄρα μέσσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες.

ubi Eustathius ab Apide Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades Ἀπιδανῆες innuit. Alii, citante eodem Eustathio, Ἀπίαν & Ἀπιδανῆες dici volunt, & quidem convenientius sententiae Callimachi, κατὰ σίφωνα τῆς ἀπιῦ, καὶ τῶν πιδάκων. unde & πολυδίψιος vocari possit. Eadem vero ratione etiam Arcadia Ἀζηνὶς dicta, διὰ τὴν ἄζην, τουτέστι ξηρασίαν, & gens ipsa Ἀζᾶνες. VULCAN.

Vs. 15. μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων] Sic Callimachus κόλπων appellatione est usus H. in Dian. 24. Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων. At vero ib. 71. in magis usitata significatione ponitur, ubi de puella expavefacta dicitur, ἡ δὲ τοκῆος δῦνεν ἔσω κόλπους. Illum autem verbi ἀπεθήκατο usum imitatus est Catullus, quum de Diana cecinit, *Quam mater* prope

 prope

Ἰοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες, Σεμέλη, Σατυρικὰ δράματα, Ἄργους οἰκισμοὶ, Τραγῳδίαι, Κωμῳδίαι, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, Μέλη, Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος, ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Μουσεῖον, Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν προσηγορίαι κατ' ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, καὶ παραδόξων, Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων, Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
HYMNI.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

1 ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον Οὐρανίδῃσι;

Πῶς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ
εἰς τοὺς Καλλιμάχου ὕμνους
ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

1 ΖΗΝΟΣ ἔοι] Πότερον, Ζηνὸς σπονδῇσιν; ἢ, Ζηνὸς τί λώϊον ἀείδειν;
3 Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς.

Vf. 1. ΖΗΝΟΣ ἔοι] Mirari satis non possum quid cogitaverit Scholiastes, quum dubium esse dixit utrum genitivum Ζηνὸς cum dativo σπονδῇσιν jungere oporteret, an dicendum esset, Ζηνὸς τί λώϊον ἀείδειν; Quomodo enim non animadvertit, haec quae proxime sequuntur verba ἢ θεὸν αὐτὸν, huic posteriori expositioni repugnare? Quum enim perinde sit, ac si ipsum dei nomen repetendo, dixisset, non ἢ θεὸν αὐτὸν, sed Ζῆν' αὐτὸν, duo essent, quae idem significantia ad eandem vocem λώϊον referrentur: hoc modo, τί λώϊον Ζηνὸς, ἢ Ζῆνα αὐτόν. neque enim cuiquam dubium esse potest, quin his verbis ἢ θεὸν αὐτὸν intelligat ἢ αὐτὸν τὸν Ζῆνα: & quin idem valeat, τί λώϊον ἀείδειν Ζηνὸς, & τί λώϊον ἀείδειν ἢ Ζῆνα. Malui autem & in illa mea interpretatione, quae est adstricta, nomen Jovis repetere, quam generali dei appellatione uti: quod haec repetitio a verbis poëtae non discederet, & elegantior videretur, apertior quidem certe esset. Ita igitur sum interpretatus.

Quid Jovis in sacris potius quam Juppiter ipse Cantetur?

Poteram vero & ita interpretari,

Quid nobis potius quam Juppiter ipse canatur
Haec ad sacra Jovis?

Quin etiam hoc modo reddere potuissem',

Quid Jovis in sacris nobis sit rectius ipsum
Quam cantare Jovem?

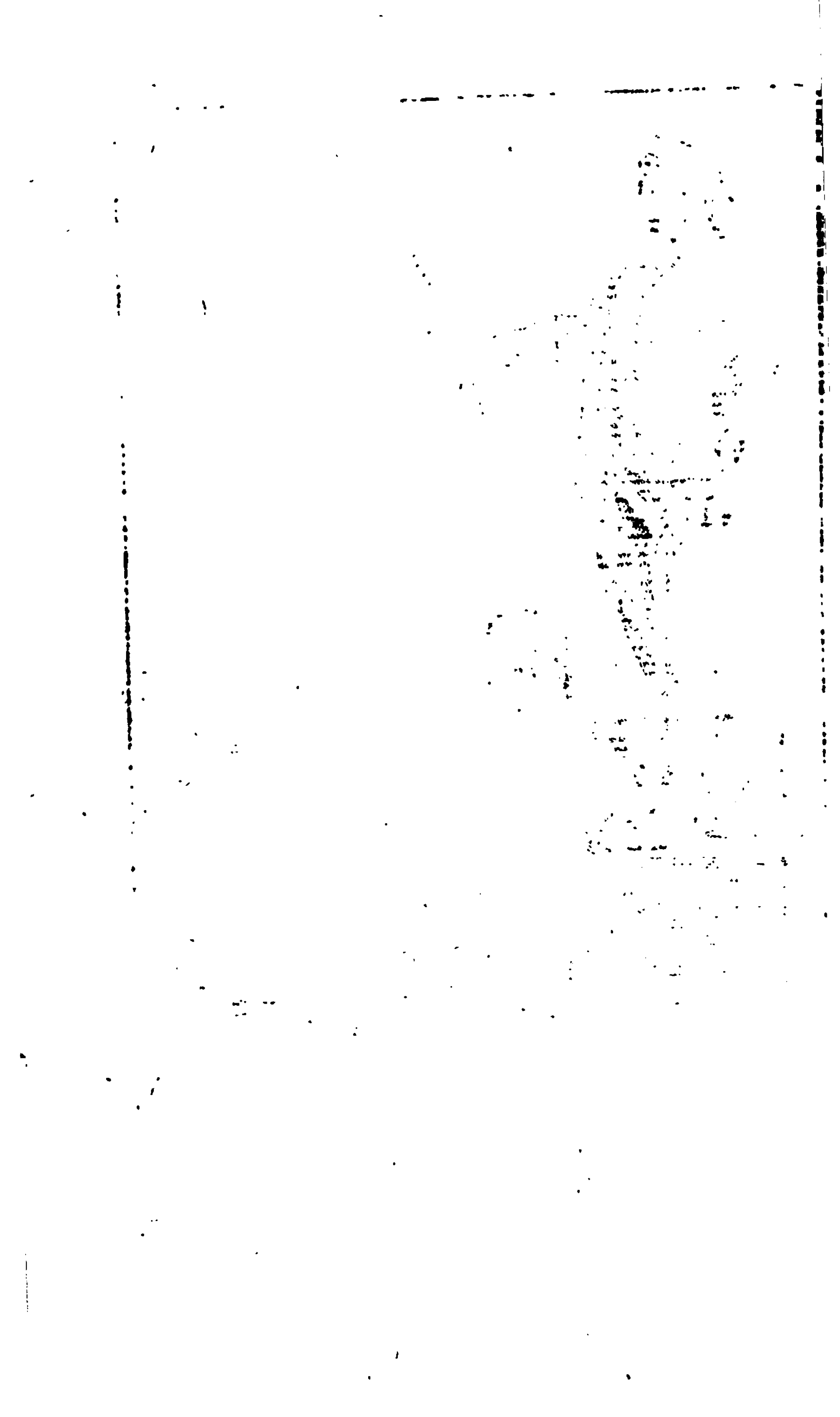
Sed & retinendo illam ipsam generalem vocem *deus*, pro qua proprium ipsius dei nomen posui, ita vertere mihi licebat,

Quid Jovis in sacris potius mihi quam deus ipse Cantetur?

Ad Scholiastem autem ut revertar, pro illa vana (ut ita loquar) dubitatione, aliam proponere poterat, quae non omnino ratione caruisset, si dixisset dubium esse, an intelligendum sit, παρὰ σπονδῇσι Ζηνὸς τί λώϊον ἔοι ἀείδειν ἢ θεὸν αὐτόν: an, παρὰ σπονδῇσι Ζηνὸς τί ἔοι ἀείδειν λώϊον ἢ θεὸν αὐτόν. id est, τί λώϊον θεοῦ αὐτοῦ. Si, inquam, annotasset, dubium esse, an dicendum esset, τί ἔοι λώϊον ἀείδειν, accipiendo λώϊον pro melius, sive satius, eodem sensu (ut dicitur, melius est hoc dicere, vel facere: sive satius est, quamvis ego mutata ora-

Pag. 2.

CALLIMACHI CYRENAEI HYMNI.

IN JOVEM.

Jovi dum libatur, quid aliud magis canere
Conveniat, quam Deum ipsum, semper magnum, semper regem,
Terrigenûm victorem, jura dantem coelitibus?
At

orationis forma usus sim voce potius) an ἂν quidem jungeretur cum infinitivo, λώϊον autem cum ἢ θεὸν αὐτόν, hoc sensu: Quid apud sacra Jovis cantare quis possit ipsomet deo praestantius? Hunc autem sensum si amplexus fuissem, ita interpretari potuissem,

Quid Jovis in sacris Jove quid praestantius ipso Cantetur?

Vel hoc modo,

Inter sacra Jovis Jove quid praestantius ipso
Quis cantare queat?

Verum hic sensus minus mihi placet quam alter: praesertim quum pro *praestantius* alia potius voce, quam λώϊον, usurus fuisse videatur. Caeterum ubique meae interpretationi pronomen *ipso* adhibeo, quoniam & a poëta Graeco ponitur itidem αὐτὸν, quod non vacat, sed valde est emphaticum hoc in loco. Ac posset ἢ θεὸν αὐτὸν reddi etiam, *quam ipsummet deum*, vel *quam illum ipsum deum*. STEPHANUS. Add. Obs. Misc. V. p. 260.

Ibid. ΖΗΝΟΣ] Refer ad σπονδῇσι. ANNA FABRI.

Ibid. κεν] Particula notans possibilitatem. A. FABRI.

Ibid. σπονδῇσι] Alii σπονδῇσι, alii σπουδῇσι legunt. Si magis prior placeat lectio, referes ad sacrificia, quia hymni inter sacrificandum cantari consueverant. Si posterior magis probetur, desideria & cogitata mentis ipsius Callimachi intelligas necesse est. ROBORTEL. Inepta est posterior lectio, vera prior. TH. GRAEVIUS.

Vs. 3. Πηλογόνων] Epitheton Gigantum, quos Hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος vers. 8. γηγενέας vocat,

Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Hesychius Γηγενεῖς explicat, ἄνδρες, γυναῖκες. & paulo post, Γηγενῶν, τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων καὶ ἁμαρτανόντων· κατὰ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι τοῦνται γηγενεῖς, καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἐπὶ γῆς ἔχουσι. quae Hesychii interpretatio, Suidae de eo suspicionem confirmare possit, fuisse videlicet eum μὴ Χριστιανὸν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων. Neque enim ea tantum de causa homines dicuntur γηγενεῖς, sed quod e terra creati formatique sint: qua ratione rectius πηλόγονοι vocentur. Πηλὸς enim non simpliciter terram, ἀλλὰ τὴν βεβρεγμένην γῆν, hoc est, limum significat. VULCANIUS. Πηλαγόνων ante R. Bentlejum corrigi voluere Salmas. ad Inscript. Vet. p. 115. & ad Steph. Byz. v. Πηλαγονία, & Stanle-

Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσί φασι γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο.
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο

Κρῆ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

4 Δικταῖον] Κρηταῖον. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης.
Λυκαῖον] Ἀρκάδα. Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ὄρος.

5 Ἀμφήριστον] Ἀμφίλογον.

6 Ἰδαίοισιν] Ἴδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησί.

7 Πότεροι] Ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι.

8 Κρῆτες ἀεὶ] Παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα· ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου, τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποιήσατο.

Τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, τοῦ Μίνωος, ἀπηλείφθη ὥστε περιλειφθῆναι, Διὸς τάφος. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον, προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ.

ſus ad Aeſchylum, Prom. vſ. 351. Si πηλαγόνων eſſet a πηλάγονες, ſimile foret διδυματόκος H. in Apoll. 54.

Vſ. 4. Πῶς καί νιν] Poſt νιν interpunxi, ut implicita eſſe verba oſtenderem, pro πῶς καί νιν ἀείσομεν; Δικταῖον, ἠὲ Λυκαῖον; Sed hoc etiam ſciat lector, poſſe omitti interrogationis notam poſt Λυκαῖον, ut ſuſpendatur oratio, & unum ſit membrum, ἐν δοιῇ μάλα θυμός, πῶς καί νιν ἀείσομεν. Verum plus gratiae alteri lectioni ineſt. STEPH. Bis intellige ἀείσομεν. A. FABRI. Eadem figura eſt in Homeri H. in Apollin. 207. Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα;

Ibid. Δικταῖον] Cretenſem fuiſſe crediderim, qui Dictam Cretae montem quaſi τίκταν appellatam ſcribit: διὰ τὸ τικτέσθαι ἐκεῖ τὸν Δία. Neque enim ibi natus, ſed educatus eſt Jupiter. ideoque ſtatua imberbis Jovi apud Dictam poſita. VULCAN.

Ibid. Λυκαῖον] Pindar. Od. 13. Olymp. in Antiſtroph. 5. Strophes,

— τὰ δ' ὑπ' ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ, ἄμφ' Ἄργει τε, ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς, ἄναξ. —

A. FABRI.

Ibid. ἀμφήριστον] Nota ἀμφὶ ἐριστὸν ἀμφήριστον. A. FABRI.

Vſ. 5. Ἐν δοιῇ μάλα θυμός·] Imitatio Homeri Il. I. 230. ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολ. ubi vid. Euſtath. Add. Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 68.

Ibid. γένος] Male interpretes de *genere* cepere. Intellige *locum natalium* vel *patriam*. De genere Jovis nemo unquam dubitavit. Similis error eſt verſionis apud Euripidem Bacch. 121. διογενέτορες ἔναυλοι, ubi verſio habet *Jove geniti incolae*, inepte. Immo: *antrum ubi Jupiter natus*.

Vſ. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν, Ζεῦ, σὲ δὲ] Nota redditionem particularum, quae omnino ad venuſtatem linguae Graecae conferunt. A. FABRI.

Ibid.

At qualem ipsum canamus, Dictaeum an Lycaeum?
In dubio admodum est animus: quippe patria controversa est.
Te, Jupiter, alii Idaeis in montibus dicunt natum,
Te, Jupiter alii in Arcadia. Utri, Pater, mentiuntur?
Cretenses semper mendaces. Etenim sepulcrum, o rex, tuo nomine

Cre-

Ibid. Ἰδαίοισιν ἐν ὄρεσι] Quidam ὄρεα hic vertices montium sive cacumina vocari putarunt, itidemque apud Theocritum, ubi dicit ὤρεα μακρὰ Λυκαίω: sed cur illis assentiendum sit, non video. STEPH. Οὔρεα dicit pro summitatibus, & fastigio montium, ut & Theocritus ὤρεα μακρὰ Λυκαίω. Verum Ἰδαῖα ὄρεα, est mons Ida, ut ὤρεα Λυκαίω, mons Lycaei, pro Lycaeus, ut *flumen Rheni* pro Rhenus, *mons Soractis* pro Soracte apud Latinos. TH. GRAEV.

Vs. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Perinde est ac si diceret, Sed quid opus ex te sciscitari, utri sint mentiti, Cretenses, an Arcades? quum Cretensium mendacia in proverbium etiam abierint? & quidem, sicut mendacii de tuo sepulcro manifesti sunt, ita, quin de tuis quoque natalibus mentiri ausi fuerint, minime dubitandum sit. Ideo ego in mea interpretatione hujus hymni, non illa cujus principium paulo ante attuli, sed altera, quae libera est ac paraphrastica, ita locum hunc exposui,

Verum ex te quid scire adeo manifesta laboro?
Esse equidem Cretam recte dixere priores
Mendacem semper. mendaci audacia linguae
Tanta est, ut tumulo te dixerit esse repostum
Quem fabricata tibi est: quum non sis lumine cassus:
Imo nihil mortale geras, sed perpetis aevi
Jus teneas, spernasque trium mala fila sororum.
Quum vero mentita tuum sit Creta sepulcrum,
Nec de ortu res mira tuo vana esse loquutam.

Caeterum Naso respiciens ad haec verba, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται (sive ex hoc Callimachi loco, sive ex Epimenidis versu petita, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί, quem & D. Paulus citat) mendacem & ipse Cretam appellavit, hoc in loco,

Nota cano. non hoc quae centum sustinet urbes,
Quamvis sit mendax, Creta negare potest.

Apud eundem poëtam Minos Cretem appellat Jovis incunabula, Metamorph. 8.

Certe ego non patiar Jovis incunabula, Creten,
Qui meus est orbis, tantum contingère monstrum.

Item in epistola Ariadnes vocatur *puero cognita terra Jovi:* & Phaedra apud eundem scribit Hippolyto, *Est mihi dotalis tellus Jovis insula Creta.* Sed tamen Metamorph. libro 2. idem poëta dicit Jovi impensiorem curam esse suae Arcadiae: *terras hominumque labores Perspicit, Arcadiae tamen est impensior illi Cura suae.* ubi, quum dicitur Jupiter majorem curam gerere Arcadiae suae, videtur significari, Arcadiae patriae suae, sive terrae sibi natalis. STEPHAN. Male audierunt olim vanitatis nomine Cretenses, vel ipso Paulo teste. neque vanitatis tantum, verum etiam improbitatis & nequitiae, ut & Cappadoces & Cilices, unde proverbium τρία κάππα κάκιστα. cujus etiam me-

Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' ἐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερὸς, ὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν, ὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

10 Παῤῥασίῃ] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσυ τῦ Λυκάονος.

13 Ἑρπετὸν] Οὔτε ἑρπετὸν, οὔτε γυνὴ χρήζυσα τῦ τεκεῖν ἐπιμίσγεται. Ἢ ὕτως· ὐ χρῄζει Εἰλειθυίας, τυτέςι γεννήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσιὸν ἐκεῖ μεμολυσμένον, ἄγονον ἐγίνετο, κὴ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτῦ ὐκέτι ἐποίει.

minit Κωνςαντῖνος ὁ πορφυρογεννήτος, περὶ θεμάτων. quem, volente Deo, propediem emittam in lucem. VULCAN. Proverbii vice olim jactabatur istud. Meminit Paulus Apostolus, qui ab Epimenide, quem Prophetam vocat, desumpsit, ut probant Hieronymus Epist. ad Tit. Augustinus contra Adversarium Legis, Chrysostomus, Serm. 3. Epist. ad Tit. & Origenes lib. 3. contra Celsum. Et ab Epimenide potuit etiam sumere Callimachus, sed nemo ausit affirmare, quum adeo tritum fuerit, ut in ore etiam pueris haberetur: & omnino falsus est Epiphanius in Panario, qui putavit Callimachum non tantum hemistichion, sed distichion integrum ab Epimenide desumpsisse; nam nil tale apud illum unquam lectum fuit. A. FABRI. Suidas: Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριςον ἑαυτῷ ἐξείλετο. καὶ ἑτέρα παροιμία, κρητίζειν πρὸς Κρῆτας. ὅτι ἀπατεῶνές εἰσι. ROBORT. Mendacii etiam arguit Cretenses Lucanus extremo VIII.

Tam mendax Magni tumulo, quam
Creta Tonantis.

Et Nonnus, Dionysiac. lib. VIII.

Οὐ γὰρ αἰεὶ παρέμιμνε Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ,
Τερπομένη Κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλεν ἠπεροπῆες.

Nec enim semper manebat apud Jovis mendacem tumulum,
Oblectata Cretensibus, cum essent mendaces.

Vide & Meursii Cretam lib. II. cap. 4. TH. GRAEV.

Ibid. Κρῆτες] Prima verba sunt ab Epimenide sumta, ut bene notat Politianus. David Ruhnkenius V. C. mecum communicavit excerptum e Lexico MS. Bibl. R. Paris. quod hic non incommode locum habebit: Κρῆτες παρὰ τὸ ἐπὶ κέρασι βιοτεύειν. κυνηγετικοὶ γάρ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν ἐτυμολογίαις, παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν ἐπὶ τὴν νῆσον ἀέρα. ἐκ τύτυ φασὶν τὺς Κρῆτας νομισθῆναι, ὡς Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλυς ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα καὶ προστῖμαι Θέτιδι τὴν νίκην. Μήδειαν δ' ὀργισθεῖσαν εἰπεῖν· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῷ μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησεν· ὁ δὲ Ἐπιμενίδης ὁρῶν τὺς Κρῆτας τάφον δειμαμένυς τῷ Διῒ, καὶ τιμῶντας ὡς ἕνα τῶν ἀνθρώπων, εἶπε· Κρῆτες ψεῦσται τύμβον σοὶ δομήσαντο, σὺ δ' ὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί. Hujus glossae prima verba usque ad ἀέρα sunt etiam in Etym. M. nisi quod ibi est vitiose κέρασι, quod hinc corrigendum. Mox ante ἐκ τύτυ φασὶν excidit nomen Grammatici, cuius ista narratio fuit, itemque mox ψεῦσται: ἐκ τύτυ φ. τ. Κ. ψεῦστας νομισθῆναι. Mox pro παρὰ κάλλει corrigendum περὶ κάλλυς. Verba Epi-

Cretenses struxerunt. Tu autem non es mortuus. Vivis enim semper.
In Parrhasio vero te Rhea peperit, qua parte maxime
Densus mons virgultis. Inde locus
Sacer, neque eum indiga Lucinae
Fera, aut mulier adit: sed eum Rheae

Pa-

Epimenidis sunt ejusmodi, ut versuum insint vestigia, sed memoriter prolatorum, ut sententia versuum utcumque exprimeretur. Sed quia posteriora sunt plane Callimachi, fortasse Grammaticus nomen Epimenidis temere pro Callimacho posuit.

Vs. 9. ἐτεκτήναντο] Removendum est , subscriptum, cum hocce tempus a futuro proficiscatur, ubi nullum est. Sit semel monuisse satis. A. FABRI.

Vs. 10. Παῤῥασίῃ] MSS. Vat. Ambr. & Voss. Παρρασίῃ. Sic Origenes laudans hunc versum contra Celsum III. p. 137. Παρρασίοις. Sed verissime Arnaldus Animadv. c. 10. corrigit Παῤῥασίῳ, quod est montis nomen. cf. H. in Dian. 99. Consentit Scholion ad h. l. favetque locus Origenis. Frustra objicit Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 260. frigidam existere ταυτολογίας. *Rhea te peperit in monte Parrhasio, ubi mons est.* Non sic sententia concipienda, sed in hunc modum: Rhea te peperit in Parrhasio (monte) qua parte ille mons densissimus est virgultis.

Vs. 11. ἔνθεν ὁ χῶρος] Ait Callimachus, eum Arcadiae locum, ubi Jupiter natus, nullis mulieribus, aut animalibus reptilibus adire licuisse, quod certissimum nempe divinitatis indicium esset. Quo pertinet locus Pausaniae, quem Frischlinus allegat. MEURSIUS. Simile quid narrat Theocritus primo Idyllio vs. 125.

αἰπύ τε σᾶμα
Τήνω Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν.

h. e. *& sublime sepulcbrum illud Lycaonidae, quod & diis beatis est venerabile.* Intelligit autem sepulchrum Maenali Lycaonis filii; ubi habetur in Scholiis: ἄγιον, θαυμάσιον ἀλλαδὲ, ὅτι εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα ποιεῖ. ROBORT.

Ibid. οὐδέ τί μιν] Μιν non convenit verbo ἐπιμίσγεσθαι, quod dativo jungitur. Itaque R. Bentlejus vult rescribi μὶν vel οἱ. Malim cum Cl. Lennepio ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 64. οὐδέ τι μὶν.

Vs. 12. κεχρημένον Εἰλειθυίης] Non exposui κεχρημένον Εἰλειθυίης, *expertum Lucinam*, id est, partus labores: quasi verba illa sonarent *Lucina usum*, id est, Lucinae auxilio: sed quum κεχρημένον junctum genitivo viderem, non dativo, censui vertendum, *indigens Lucina*, seu *indigum Lucinae*. id est, indigum auxilii Lucinae. Exempla autem hujus significationis participii κεχρημένος cum genitivo, apud poëtas, suppeditabit Thesaurus meus Graecae linguae. Ut vero altera expositio, quae a Scholiaste affertur, locum habere posset, Callimachum aliter loquutum esse, & negativam particulam non cum ἐπιμίσγονται, sed cum κεχρημένον, aut alio ejusdem significationis junxisse oporteret. Apud eundem Scholiastem eo in loco non dubito, quin vox σκιὰς pro alia irrepserit. Caeterum pro γυνὴ κεχρημένη Εἰλειθυίης, alia elegantiore periphrasi utens, dicit alibi, ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. STEPH. Diana cur sit Ilithya dicta, etiam ab Horatio, id exponit Gyrald. in suo syntagmate. Ita infra, ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. Utraque est periphrasis parturientis. Ἐλειθυία enim, sive Εἰλειθυία (utrumque enim dicitur) est ὠδίνων ἐπαρωγὸς, ut Orpheus loquitur, & λεχοῖ ἐπίκουρος, atque adeo λυσίζωνος, quam Latini Lucinam vocarunt, quod foetum producat in lucem. Horatius,

Rite maturos aperire foetus
Lenis Ilithya, tuere matres.
Sive tu Lucina probas vocari,
Seu genitalis.

Ὠγύγιοι καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθά σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,

Αὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

14 Ἀπιδανῆες] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες.

Per hanc poëtae veteres adumbrarunt Dianam, hoc est, Lunam; ut Callimachus ipse testatur hymno in Dianam vers. 21. sqq. ubi Scholiastes, ἡ αὐτὴ γάρ, inquit, ἐστὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ. Causam vero hanc crediderim, quod Lunae sidus, ut ait Plinius lib. 11. cap. 101. foemineum ac mollem solvit humorem & trahit, & cuncta humifico suo spiritu laxat, ideoque partum saepenumero celeriorem faciliorémque reddit. κεχρημένον vero genitivo conjunctum, indigum significare, adeo notum est, ut qui multis id exemplis doceat, is τοῦ κεχρημένου videatur. VULCAN.

Ibid. κεχρημένον Εἰλειθυίης] Fundus formae hujus Homerus Od. A. 13. Adde Virum doctum Obs. Miscell. Nov. T. 1. p. 76.

Vs. 12. 13. οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται.] Vertunt: *neque eum aliquod indigens Lucinae reptile, neque mulier adit ulla.* Et vides sic sentire interpretes omnes. Cur tantum reptilium hic meminit, & cum homine conjungit? An ergo alia animalia in illo loco pepererunt? Verte, *neque praegnans animal, neque mulier adit ulla.* Ἑρπετὰ enim, quamvis proprie dicantur ἄποδα, reptilia, significant tamen quaevis etiam animalia. Etym. Mag. Ἑρπετὸν ζῶον χερσαῖον. παρὰ τὸ ἕρπειν, τὸ καταπίπτειν, τὸ μὴ ὀρθὸν περιπατεῖν. Ἑρπετὸν *animal terrestre, a* τὸ ἕρπειν, quod est *cadere, quod non incedant erecta*, sed in terram scilicet prona. Paullo post: Κυρίως τὰ ἄποδα εἴρηται ἑρπετὰ, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν ἔρᾳ, καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετράποδα. *Proprie pedes non habentia dicuntur* ἑρπετὰ, *a* τὸ πίπτειν ἐν τῇ ἔρᾳ, *quia in terra serpunt. Per catachresin autem etiam quadrupedes sic dicuntur.* Sic Lacaena canis apud Pindarum Pythionic. vocatur τράχειν πυκνότατον ἑρπετὸν, *velocissimum animal.* Homerus quoque Ὀδυσσ. δ'.

ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.

quaecunque in terra
Animalia sunt, & aqua, & divinus ardens ignis.

ubi male quoque Latini interpretes, *reptilia*, quamvis a Didymo meliora docti essent, qui notat: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. *proprie quidem* ἑρπετὰ *sunt serpentes: sed per catachresin omnia hic dicuntur animalia.* & sic apud Callimachum; cujus sententia est, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam mulierem peperisse. ἕρπειν apud Dores, ut saepissime apud Theocritum, est ire, incedere, ut non mirum ἑρπετὰ dici animalia non modo quae serpunt, sed incedunt. Haec patris mei est observatio. TH. GRAEV.

Ibid. ἐπιμίσγεται] Sic MSS. Reg. Vat. Ambr. uterque, & editiones veteres ante Benenatum omnes: atque ita restitui volebat R. Bentlejus. Itaque fecimus, librorum auctoritatem secuti. Verbum ἐπινίσσομαι nuspiam apud Callimachum, sed semper ἐπιμίσγομαι occurrit, natumque videtur hoc loco e vs. 25. Ἐπιμίσγεσθαι est verbum Ionibus in primis usitatum, unde saepissime apud Herodotum reperitur. Habet etiam Thucyd. I. 13. & Xenoph. Cyrop. VII. p. 512. Ed. Hutch. Inde elegans verbum εὐεπίμικτος de portu apud Pollux. I. 100. & apud Strabonem XI. p. 754. B. χώρα εὐεπίμικτος, *aditu facilis.* Est quidem ἐπινίσσεται apud Theocr. Id. IX. 43. ut recte monet Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 260. sed ibi est aliter: ἔνθα ἐπινίσσεται, *ubi advenerit*: neutraliter dicitur & sine regimine. Aptior est locus Nicandri Ther. 470 οὔρεα ἐπινίσσεται, quem ad lectionem hujus loci ἐπινίσσε-

τι·

Parientis antiquum cubile vocant Apidanes.
Ibi te postquam mater divino deposuerat gremio,

Sta-

ῥῖλαι defendendam attulit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 64. qui idem verbum pro *ἐπιμίσγεσθαι* bis reponit apud Hesiodum Theog. 802. 803. quod non imiter. Profertur etiam hujus verbi exemplum e Sophoclis Oed. Col. 720. ubi de Cephiso, *πεδίων ἐπινίσσεται* : sed ibi scribendum *πεδίων ἔπι νίσσεται*, *per campos*, *in agris labitur*. Quod autem Lamb. Bos Animadv. p. 126. putat, facilius a librariis *τῷ ἐπινίσσεσθαι* substitui potuisse *ἐπιμίσγεσθαι*, ut notius: id in hunc locum non satis convenit. *ἐπιμίσγονται* sensu adeundi minus facile concoxerit imperitus librarius, quam *ἐπινίσσεσθαι*, cum praesertim in vicinia esset *νίσσεσθαι*. Certe ego libros veteres sequi malui.

V. 14. *Ὠγύγιον*] Magis placet lectio ex Scholiaste adscripta margini *ὠγύγιοι*. merito enim Apidanenses, Arcadiae populi, vocantur *ὠγύγιοι*, id est, prisci (quum etiam ipsi Arcades dicti sint *προσέληνοι*: & fluvius eorum Ladon, cujus mentio fit statim post, vocetur *ὠγύγιος* a Dionysio, *ἐν τῇ περιηγήσει*) at *λεχώιον Ῥείης* dictum simpliciter fuisse, id est, sine tali adjectione qualis est adjectivi *ὠγύγιον*, credibile fit. Illud autem Arcadum epithetum *προσέληνοι* ab Ovidio non uno in loco exprimitur per periphrasin: dicente de Arcadia alicubi *Gens luna prior*, alicubi *Terra luna prior*. STEPH.

Ibid. Apud Dionysium de situ orbis *ὠγυγίη Τύρος*, antiqua Tyrus, pro quo Virgilius dixit,

> *Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.*

& Hesychius *ὠγύγια τείχη* exponit *τὰ ἀρχαῖα*. MEURS.

Ibid. *Ὠγύγιον*] Frustra Stephanus malit *ὠγύγιοι*, ut bene monet Meursius. Magis poëticum est, de terra dici, quam de populo. Ipse noster H. in Del. 160. *ὠγυγίην νῆσον*, & infra vs. 40. *παλαιότατον ὕδωρ*. Pindarus Nem. VI. 73. *Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι*. Add. Spanhem. ad h. l.

Bene Eusthathius ad Dionys. Geogr. 417. ubi *ὠγύγιος* Λάδων· *ὠγύγιον δὲ λέγει διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀρχαιολογίαν*, sicut *ὠγύγιος μῦθος*, *fabula vetus*, apud Nicandrum Ther. 342. Neque vero erat, quare Stanlejus ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 327. *vetustum* ineptum montis epitheton appellaret, idque etiam in hunc locum Callimachi convenire diceret. Non ineptus certe fuit Virgilius, cum Italiam *terram antiquam* diceret, h. e. antiquissimis temporibus habitatam, notam. Sic h. l. antiquum Rheae lectum puerperae intelligemus, antiqua fama notum ac celebratum. Correctioni *ὠγύγιοι* etiam adversatur *τὸ καλέουσι*, cum deberet esse *ἐκάλουν*, *ἐκάλεσαν*. Etsi vs. 45. & H. in Dian. vs. 199. *καλέουσι* sic dicitur: tamen loca huic non sunt satis similia.

Ibid. *καλέουσι*] Ed. Ald. *κλέουσι*. Nisi est operarum vitium, potest in hoc verbo latere *κλείουσι*, quod est infra vs. 51.

Ibid. *Ἀπιδανῆες*] Dionysius de situ orbis, de Peloponneso loquens:

> *Κὰδ δὲ μέσον νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν*
> *Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες.*

ubi Eusthathius ab Apide Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades *Ἀπιδανῆες* innuit. Alii, citante eodem Eusthathio, *Ἀπίαν* & *Ἀπιδανοὺς* dici volunt, & quidem convenientius sententiae Callimachi, *κατὰ σήμανσιν τῆς πηγῆς, καὶ τῶν πιδάκων*. unde & *πολυδίψιος* vocari possit. Eadem vero ratione etiam Arcadia *Ἀζηνὶς* dicta, *διὰ τὴν ἄζην, τουτέστι ξηρασίαν*, & gens ipsa *Ἀζᾶνες*. VULCAN.

Vs. 15. *μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων*] Sic Callimachus *κόλπων* appellatione est usus H. in Dian. 24. *Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων*. At vero ib. 71. in magis usitata significatione ponitur, ubi de puella expavefacta dicitur, *ἡ δὲ τεκούσης δύνει ἔσω κόλπους*. Illum autem verbi *ἀπεθήκατο* usum imitatus est Catullus, quum de Diana cecinit, *Quam mater*

Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔῤῥεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

17 *Λύματα*] Καθάρματα. τὸ δὲ χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολύσαιτο.
18 Ἐρύμανθος] Δὲ, ποταμὸς Ἀρκαδίας.

prope Deliam deposivit olivam. Nam deponere proprie idem sonat, quod ἀποτίθεσθαι. ac consentaneum certe est, ut deponere foetum dicatur, quae parit, quum onus appellari soleat, quamdiu est in utero: cujus significationis apud Ovidium passim & apud alios exempla extant. STEPH.

Ibid. *ἀπεθήκατο κόλπων*] περιφραστικῶς, pro ἔτικτε. Pindarus, *ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα, καλπίδα τ' ἀργυρέαν λόχμας ὑπὸ κυανέας τίκτε θεόφρονα κοῦρον.* VULCAN.

Ibid. *μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων*] Ἀπεθήκατο, *peperit*, etiam dixit simpliciter Euphorion apud Steph. Byz. in Βοιωτία. A quo ritu hoc verbum ad partum significandum translatum sit, docet If. Vossius ad Melam p. 357. nisi malis ab onere ductum putare, de quo ἀπ;θήκατο Apollon. Rhod. I. 129. Eadem forma est H. in Dian. vs. 25. ubi vide. Imitati sunt Latini. v. Burmannus ad Phaedrum I. 1. 85. Μέγας solemne epitheton in Diis intelligendum *divinus*, *augustus*. vs. 30. *μέγαν πῆχυν.*

Vs. 16. *δίζητο ῥόον ὕδατος*] τὸ & propter caesuram & propter sequentem litteram ρ producitur. Eadem forma est apud Apollon. Rhod. I. 1208. *Δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον.*

Vs. 17. *Λύματα*] τὰ ἀποκαθάρματα, quasi λύματα· ita postea H. in Apoll. sub finem, de Euphrate loquens, *πολλὰ Λύματα γῆς*, cui statim, se ipse explicans, subjungit, *καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.* Porro ἀποκαθάρματα, λύματα ab Achaeis dicta fuisse, testatur Pausanias in Arcadicis, inquiens: *ὀνόμαζον δὲ ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ τὰ καθάρματα λύματα.* Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, *ἀπολυμαίνεσθαι ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λοιμοῦ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν εἰς τὴν θάλασσαν.* Versus Homeri Ιλ. ά. ita habet,

Οἱ δ' ἀπολυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Dant etiam lucem huic loco, quae ibidem Pausanias de Lymace in Nedam fluente scribit: *γενέσθαι δὲ τοὔνομα τῷ ποταμῷ καθαρσίων τῶν Ῥέας εἵνεκα. ὡς γὰρ δὴ τεκοῦσαν τὸν Δία ἐκάθηραν ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ νύμφαι, τὰ καθάρματα εἰς τοῦτον ἐμβάλλουσι τὸν ποταμόν.* Λύμακα itaque fluvium vocatum vult ἀπὸ τῶν λυμάτων, quae in illum abjecta sunt, Λύσιον vero, cujus supra meminerat Pausanias, ἐπὶ λύτροις τοῦ Διὸς τεχθέντος. VULCAN.

Ibid. *ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο*] Sic hymno in Delum dicit Peneus fluvius Latonae, *Scio & alias puerperas undis meis se lavisse.* - *οἶδα καὶ ἄλλας Λυσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας.* STEPH.

Ibid. *χυτλώσαιτο*] Hesychius interpretatur *χυτλῶσαι, μετὰ ἐλαίου λούσασθαι, & τὸ ἀλεῖψαι μετὰ τὸ λούσασθαι.* Putarim itaque *ὕστερον πρότερον* versui Callimachi inesse, cum inquit,

—— ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.

Prius enim abluendum erat corpus, deinde inungendum. VULC.

Ibid. *τόκοιο Λύματα*] Plaut. in Amphitr. duobus locis, Terent. in Andria Act. 3. Scen. 2.

Nunc primum fac isthaec ut lavet.

Male Vulcanius, qui vertit *sordes nati*; neque enim de corpore nati, sed de suomet intelligendum. A. FABRI.

Ibid. *ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο*] Solebant quondam partum e matris utero

Statim quaerebat fluvium, ubi prolis
Sordes ablueret, corpusque tuum lavaret.
Sed Ladon magnus nondum fluebat, nec Erymanthus
Limpidissimus fluviorum: sed adhuc sicca erat omnis Arca-

utero prodeuntem aqua abluere. Moris ejus quoque apud hunc nostrum auctorem vestigium, H. in Del.

—— οἶδα καὶ ἄλλας
Λυσαμένας ὑπ' ἐμεῖο λεχωΐδας.

Ita malim legere, quam ἀπ' ἐμεῖο. Apud Lucianum quoque τραγοποδάγρα.

Ὅτε γὰρ λαχόνων σε τικοῦσα
Μαῖα, Κλωθώ τοῦ ἔλουσεν.

Ennius Andromeda apud Nonium in Lavit: *Nam ubi introducta est, puerumque ut laveat, locant in clypeo.* Vas in quo abluebantur, Latinis *labrum*, *labellum*, & *alveum* appellatum. Isidor. Orig. lib. 12. cap. 6. *Labrum vocatum, eo quod in eo lavationem solitum est fieri infantum, cujus diminutivum labellum. Idem & alveum, quod in eo ablutionem fieri solitum sit.* Meurs. in Lycophr.

Ibid. —— τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.] Hoc de Phoebo itidem dictum esse a Callimacho, docebo in versum 32. Steph.

Vs. 18. Λάδων ἀλλ'.] Not. ἀλλὰ significare δὲ, quod nemo adhuc monuit. A. Fabri.

Ibid. Λάδων μέγας ἔρρεεν] Dionys. 417. καλλίνααι ὕδασι Λάδων, quod est μέγας ἔρρεεν, si ad verbum potius, quam substantivum referas, ut est apud Thucyd. II. 5. ἐρρύη μέγας, copiosus fluxit. Sed hic paullo aliter est, videturque potius fluminis epitheton esse.

Ibid. οὐδ' Ἐρύμανθος] Erymanthus & mons Arcadiae erat, & fluvius, in Alpheum defluens, ut ait Plinius lib. IV. cap. VI. Callimachus de fluvio hic agit. Meurs.

Vs. 19. Λευκότατος ποταμῶν] Proprie. Nam λευκὸς idem est quod διαφανὴς καὶ λαμπρός. ἀπὸ τοῦ λεύσσειν, τὸ βλέπειν. Ita Oppianus ἀργυφέας ποταμοὺς vocat, splendidos, puros, vitreos, pellucidos. & Callimachus in Cer. 28. ἀλέκτρινον ὕδωρ, τετίσι, διαυγὲς, παρὰ τὸ ἤλεκτρον. & versu 123. λευκὸν δέπας, λαμπρὸν interpretatur Scholiastes. Vulcan.

Ibid. ἔτι δ' ἄζοχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη] Hanc aquae in Arcadia priscis illis temporibus penuriam nomina duo illi data testari posse videntur, Azania & Apia: illud, ἀπὸ τῆς ἄζης, hoc, ἀπὸ τοῦ μὴ πιεῖν, ut α στερητικὸν sit loco particulae negantis. Sed de hoc quidem Azaniae etymo, sive Azenidis (nam Ἀζηνὶς dicta fuit, sicut & Ἀζανία) convenit inter omnes propemodum. at vero nominis Ἀπία aliud etiam affertur. Dicti autem sunt ab Apia Arcades, Ἀπιδανῆς, & Ionica declinatione, qua utuntur poëtae, Ἀπιδανῆες (a recentioribus Ἀπιδόνες etiam) ab Azania, Azanes. unde legimus apud Statium, *Venit & Idaeis ululatibus aemulus Azan, Parrhasiique duces.* ubi Azanem Idaeis ululatibus aemulum appellasse existimatur, quod apud Arcades, sacerdotes Cybeles, memoriam partus Jovis celebrantes, ululatibus uterentur, eademque omnia quae Cretenses facerent, qui partum illum apud se extitisse gloriabantur. Caeterum Apiam, sicut & Azaniam, alicubi totam Arcadiam, alicubi certam ejus partem duntaxat dictam fuisse constat: itidemque Azanas & Ἀπιδανῆς, modo omnes Arcades, modo quosdam solum ex Arcadibus appellari. Quoniam autem in Ἀπιδανῆς est litera δ, quidam ἀπὸ τῶν πιδάκων deduxerunt, praefixo α privativo: quasi non habentes πίδακας: sed quum Ἀπία, quod est nomen ipsius ἔθνους, prius fuisse quam Ἀπιδανῆς, quod est ἐθνικὸν, rationi consentaneum sit, in Ἀπία autem nulla sint literae δ vestigia, potius euphoniae causa interjectam literam hanc dixerim, & Ἀπιδανῆς pro Ἀπιανῆς appellatos. Steph.

Ibid. ἔτι δ' ἄζοχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη

Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ᾽ εὔϋδρος καλέεσθαι
Αὖτις.) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ᾽ ἐλύσατο μίτρην,
Ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ᾽ ἀνὴρ

Πε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

21 Ὅτ᾽ ἐλύσατο] Ὕστερον μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Ῥέαν.

22 Σαρωνίδας] Δρῦς· παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Τὸ δὲ ἤειρεν, καὶ ὤχησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάστασε.

24 Καρίωνος] Λείπει ἡ ὑπέρ. πολλὰ δὲ ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἑρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποιήσαντο.

25 Κινώπετα] Τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι. τὸ δὲ νίσσετο, ἀντὶ τοῦ ἤρχετο, ἐπορεύετο.

δίη] Unde & Ἀπία, & Ἀζηνὶς dicta, ut supra ostendi vers. 14. VULCAN.

Vs. 20. μέλλεν δὲ μάλ᾽ εὔϋδρος καλέεσθαι Αὖτις] Haec & omnia quae sequuntur usque ad versum illum, Καί ῥ᾽ ὑπ᾽ ἀμηχανίης &c. oblitus sum parentheseως notis includere. Cur enim ὑπ᾽ ἀμηχανίης dicitur σχομένη Rhea? quia ἔτι ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη. STEPHAN.

Ibid. μέλλεν δὲ μάλ᾽ εὔϋδρος καλέεσθαι Αὖτις] Interpretes: *ut maxime aquosa vocaretur.* Male. Verte, *ut maxime aquosa esset.* Καλεῖσθαι apud Graecos, sicut etiam in sacris litteris, saepe est *esse.* Matth. V. 9. αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται. i. e. *ipsi Dei filii erunt.* Luc. I. 35. τὸ γεννώμενον ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ. i. e. *id quod natum erit sanctum, filius Dei erit.* Homer. Iliad. δ΄. —— καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. i. e. *tum quod tua conjux sum.* ubi Scholiastes: κέκλημαι notat εἰμί. Hesiod. Theog. vs. 410.

Ἠγάγετ᾽ ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

i. e. *duxit in amplam domum, sua ut sit uxor.* Pessime vertitur hic versus: *talis futura tamen, ut maxime aquosa esset iterum.* An antea unquam fuerat aquosa? Verte; *quae tamen erit aquosa in posterum.* Nam αὖτις saepe est *posthac* apud poëtas. TH. GRAEV.

Ibid. μέλλεν —— αὖτις] In parenthesi dicta sunt, atque ita exprimenda curavi: quod non animadvertens Arnaldus, turbavit in ἐπεί. Laudat locum Eustath. ad Dionys. Geogr. 417.

Vs. 21. -- ὅτ᾽ ἐλύσατο μίτρην] Scholiastes Apollonii Rhodii, pag. 15. meae editionis ostendit μίτρην esse ζώνην. nam in hunc illius poëtae locum, —— ᾧ ἔπι μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον, scribit, λύουσι γὰρ τὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι. atque hinc Dianae cognomento λυσιζώνης templum Athenis fuisse addit. Apud nostrum autem in Dian. 43. legimus etiam, —— πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους. STEPH.

Ibid. ὅτ᾽ ἐλύσατο μίτρην] Observandum autem est in his verbis moris antiqui vestigium. nam apud veteres zonae cinctae erant virgines, quam novus maritus solvebat: inde istud apud Musaeum,

Ὣς ἡ μὲν τάδ᾽ ἔειπεν, ὁ δ᾽ αὐτίκα λύσατο μίτρην.

Homer. Odyss. λ΄.

Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ᾽ ὕπνον ἔχευεν.

Theocr. Idyll. XIX.

Λῦσε δέ οἱ μίτρην ——

Arnob. lib III. *Virginalia vincula jam ferventes dissolverent, atque imminentes mariti;* occurrunt exempla passim

in

Arcadia, maxime illa aquosa futura
Postea, quippe tum quidem, Rhea cum solveret zonam,
Multas sane superne quercus aquosus Iaon
Extulerat, multaque Melas ferebat plaustra,
Multaeque supra Carniona, quamvis nunc fluat magnus,
Cubilia posuerant ferae: ibatque aliquis
Pe-

in hanc rem. Deinde aliam quoque zonam mulieres gestabant, quam solvebant, cum primum pariturae essent. Habemus hoc loco vestigium, & apud Martialem Apophoret. CXLIX.

Longa satis nunc sum, dulci sed pondere venter
Si tumeat, fiam tunc tibi zona brevis.

Itaque bis solvebatur zona; semel virgini in primo cum marito concubitu; iterum mulieri sub primi partus tempus. De utraque solutione elegans est locus Apollonii Argonaut. lib. I.

—— ᾧ ἔπι πολλὴν
Ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχοι πάϊς, ᾧ ἔπι μίτρην
Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον.

& Athenis templum Dianae erat τῆς λυσιζώνης. Cui & maritis, & a patribus futuris sacra fiebant, ut testatur Scholiastes Apollonii. MEURS.

Ibid. ἐπεὶ] Arnaldus, non advertens, referri ad vs. 19. ἔτι δ' ἄβροχος &c. putavit, non cohaerere haec praecedentibus, corrigique voluit ἐπὶ, ut ἐπὶ τῆμος sit εἰς τῆμος. Ἐπεὶ est *tam*, ut infra vs. 79. & alibi.

Vs. 22. ὑγρὸς Ἰάων] Idem huic flumini epitheton est apud Dionysium vs. 416. Nempe Dionysius libenter nostrum imitatur, ut pluribus locis videbimus. Sed ὑγρὸς Ἰάων est *aquosus*; ut mox διερός.

Vs. 23. ἀγχιόωντ] MSS. & Edd. veteres fere ἀνεχεύατο.

Vs. 24. Καρίωνος ἄνω] Magna esset incogitantia scholiastae, scribentis, deesse vocem ὑπὲρ quae jungatur cum Καρίωνος: quum illius praepositionis loco sequatur ἄνω. Ejus igitur honori consulens dico, illum scripsisse deesse vocem ὑπὲρ quae cum ἄνω jungatur; ut sit Καρίωνος ἄνω pro ὑπεράνω Καρίωνος. STEPH.

Ibid. Καρίωνος ἄνω] Καρνίωνος corrigit Arnaldus p. 59. e Pausan. VIII. 34. Plin. IV. 6. Recte.

Vs. 25. Κινώπετα] ἑρπετὰ θηρία, κινούμενα ἐν πέδῳ, τουτέστι, τῇ γῇ. VULC.

Ibid. Eustathius ad hunc versum Dionysii in Periegesi (ubi Leucen insulam inde nomen habere dicit. Οὕνεκά οἱ τὰ πάρεστι κινώπετα λευκὰ τέτυκται, h. e. *quia quae in ea sunt animalia, alba sunt*,) Κινώπετα vult solum esse ὄρνεα, ὧν κίνησις ἐν τῷ πέτεσθαι, *aves sic dictas, quod volando moveantur.* Sed fallitur: nam & quadrupedes feras hac voce significari certum est, ut hoc loco, & apud Nicandr. in Theriacis versu 27.

—— ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην,

h. e. *ubi multa animalia sylvam depascuntur.* & vers. 195.

Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κινωπέτου, οἷος ἀμυδρῆς
Ἴκτιδος.

h. e. *forma autem Ichneumonis animalis, qualis exilis viverrae.* Proinde Hesychio κινώπετα sunt κνώδαλα, & θηρία, id est, *ferae* & *animalia* in genere. Callimachi etiam & Nicandri Scholiastae, Suidas, Etymologus, Horus Milesius in Phavorino κινώπετα dici volunt, quasi κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ, vel ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι, *quod in solo moveantur.* Bochartus lib. de animalibus Sacrae Scripturae 3. cap. 19. Vid. ibi plura. TH. GRAEV.

Ibid. νίσσοντο δ' ἀνὴρ] Ἀνὴρ pro τις, Hebraismum sapit. Sic & ἄνθρωπος reperitur. v. Vann. Crit. p. 289.

Vs.

Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη·
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ. τὸ δέ οἱ δίχα πολλὸν διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε, Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι

Κευ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

26 Κρᾶθιν] Κρᾶθις, ποταμὸς Ἀρκαδίας. Πολύστειον δὲ, τὸ πολύψηφον, καὶ πολυπάτητον.

Μετώπην] Ποταμὸν Ἀρκαδίας.

32 Τόθι χρόα] Τὸν σὸν χρῶτα, ὦ ἄνα, σπείρωσε φαιδρύνασα.

33 Νέδη] Ὄνομα νύμφης Ὠκεανίνης, θρεψαμένης τὸν Δία.

Vs. 26. Κρᾶθιν] Hoc loco Κρᾶθις est fluvius Arcadiae. Nam & alius est ejusdem nominis apud Sybarim, sive Θούριον Siciliae urbem; cui Crathis quidam αἰγεράστης nomen dedit, ut auctor est Aelianus de Animalibus lib. 6. cap. 42. tametsi Strabo utrumque ἀπὸ τοῦ κίρνασθαι vocatum scribat. Arcadicum enim Crathin duorum fluminum illapsu augeri. Vulc.

Ibid. πολύστειόν τε Μετώπην] Idem hic Scholiastae quod aliis plerisque locis usuvenit, ut bonae expositioni malam subjungat. Postquam enim πολύστειον recte exposuit πολύψηφον, male addit καὶ πολυπάτητον. Recte autem πολύστειον exponi dico πολύψηφον, quum legamus confirmatum auctoritate enarratoris Nicandri, in Alexipharm. locum illum, τὸν κῦμα πολυστειὴς τέκεν ἅλμη, nec non testimonio Galeni in libro, quo γλώσσας Hippocratis exponit. dicit enim & ipse ita vocari τὰς παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδας. Sed quod illi nos non docent, ex Scholiaste Apollonii discimus, esse videlicet Sicyoniorum vocem. Legitur tamen apud hunc, sicut & apud Galenum, στῖαι, non στίαι. eademque & in versu ipsius Apollonii est scriptura, -ἔτ' ἐκτὸς ἀτηρεῖο πέλε νηῦ Στιάων, pag. 119. meae editionis. Affert autem ibi istud Callimachi hemistichium: sed apud eum Μετώπην in μέτωπον est depravatum. Verum, quid esse putandum est, quod nostrum Scholiasten in errorem impulerit? Suspicor illum πολύστειον cum πολύστιβον confudisse, quum adderet καὶ πολυπάτητον. Nam ut πολύστιβον exponere poterat πολυπάτητον, non item πολύψηφον: ita vicissim πολύστειον poterat quidem πολύψηφον, sed non πολυπάτητον exponere. Adde quod vocem illam πολύστιβον Scholiasten illum somniasse potius, quam usquam legisse arbitror. quum diversa sit forma nominum compositorum, quae ex verbo στείβω sunt deducta, Ἀστιβὴς, Εὐστιβὴς, & aliorum quae meus Thesaurus Graecae linguae post verbum Στείβω exhibebit. Quod si tamen πολύστιβον aliqua exemplaria hic haberent, fides illis adhibenda non esset, quod tale epithetum fluvio minime convenire possit. Steph.

Ibid. πολύστειόν τε]] Verti *scabrum*, metaphorice pro lapidoso; quod malim

Pedes & super Crathin, & super scruposam Metopen
Siccus, cum multa aqua sub pedibus esset.
Enim vero, hac difficultate circumventa Rhea veneranda, dixit:
Cara Terra, parito & tu. Tui enim partus faciles.
Dixit, & elato alte Dea brachio magno,
Percussit montem virga. At ille in duas partes late discessit,
Effuditque magnam aquae vim. Tum corpus ubi purgarat,
O rex, tuum, fasciis involvit, Nedaeque te dedit ferendum

In

sum quam *arenosum.* Recte enim, meo quidem judicio, interpretatus est Scholiastes vetus, quisquis ille fuit, πολύςιον, πολύψηφον, & per consequens πολυπάτητον. Nam quod πολύςιος per se significet πολυπάτητον, ne per somnium quidem Scholiasti in mentem venisse arbitror. Hesychius ςιὰν interpretatur ψῆφον. οἱ δὲ, addens, ςιὰς dicunt. VULC.

Ibid. πολύςιον] MS. Reg. πολύςιβον, in margine autem πολύςιον. Illud habuit in libro auctor glossae in scholiis πολυπάτητον, non somniavit, ut visum Stephano. Scholion e duabus diversis glossis natum est, ut multa apud multos. Πολυςιβὲς κῦμα ἅλμης Nicand. Alexiph. 464. ubi v. Schol. Idem Ther. extr. ἐν ποταμοῖσι πολυςίβοισι.

Vs. 27. Διψαλέος] Verti *siccus*, h. e. ut non restinguere sitim posset. H. in Cer. vs. 6. αὐαλέος, qui non bibit.

Vs. 30. ἀντανύσασα] Frobeniana Callimachi editio anni 1532. habet αὐτανύσασα. quam lectionem nequaquam rejiciendam censeo. Nam ut maxime ἀντανύσασα, pro ἀνατανύσασα explicare liceat: non video tamen cur minus dici possit αὐτανύειν, quam αὐφύειν. Neque enim in αὐφύειν, adverbium αὖ (malo enim adverbium quam particulam appellare) iterationem significat, sed aliud quid, ut docebo H. in Dian. 92. Significari autem dixerim per αὐτανύσασα πῆχυν, non simplicem brachii extensionem, sed inversis sursum unguibus. quod Hispani *Vnas arriba* dicunt. atque ita verso brachio montem ferlisse; ut Hispani loquuntur, *De un reues.* VULCAN.

Ibid. καὶ ἀντανύσασα] Pro ἀντανύσασα quidam reponunt αὖ τανύσασα, ut significet, Quum rursus extendisset. sed quum nunc primum extensionis hujus fiat mentio, id est, extensi seu extenti brachii, quorsum particula iterationem declarante uteretur? Rectam igitur scripturam esse fatendum est ἀντανύσασα, pro ἀνατανύσασα. STEPHAN. Recte. αὐτανύσασα est vitium operarum in ed. Frob.

Ibid. δίχα] *in duas partes.* Vidit etiam J. Clericus ad Lucian. Dial. Marin. 6. qui recte miratur, versionem vulgarem *duobus locis* a Graevio non correctam esse. Sed dudum Nic. Gulonius verterat *in duas partes.* Forma loquendi ducta est ex Herodoto IV. 180. αἱ παρθένοι δίχα διαςᾶσαι μάχονται πρὸς ἀλλήλας &c.

Vs. 32. Ἐκ δ' ἔχεε] Non est incommodum hic τὸ δὲ, sed eadem particula repetitur emphaseos caussa, ut saepe. Frustra Arnaldus τε corrigit.

Vs. 32. τόθι χρόα φαιδρύνασα, Ὦνα, τεὸν σπείρωσε] Antea dixit, Rheam matrem quaesivisse profluentem aquam, qua partus sordes & sui etiam infantis corpus ablueret: nunc postquam invenit, ablutionis hujus, (nam φαιδρύνασα idem valet quod λούσασα) non

Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτη νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστη γενεῇ, μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ

Υἱωνοὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

35 Μαιώσαντο] Ἔθρεψαν.

36 Φιλύρην τε] Μήτηρ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου.

39 Καυκώνων] Ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. Λέπρειον δὲ, ἀπὸ Λεπρέως τοῦ Ποσειδῶνος. ὃς προκαλεσάμενος εἰς ἀδηφαγίαν Ἡρακλέα, καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡττηθεὶς ἐφονεύθη.

non item illius mentionem facit. Atque ut hic τὸ λοῦσαι adjungit σπειρῶσαι, sic etiam principio hymni in Delum de ipsa dicitur, Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, Phoebum videlicet. STEPH.

Vs. 34. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] In edit. Frobenii quae prodiit anno 1532. legitur Κευθμῶν' ἔσω. at vero in ea quam Aldus dedit anno 1513. Κευθμόν' ἔσω: utrobique mendose, sed diverso mendi genere: quum illi, qui editioni Frobenii praefuerunt, recte animadverterent κευθμόν' dici non posse, adjecta apostrophi nota, sed κευθμῶν esse scribendum: at interim non viderent huic loco non convenire, retinendo ἔσω, sed aut κευθμῶν' ἐς, aut κευθμὸν ἔσω scribere oportere. Malo autem κευθμὸν ἔσω, tum quod lenius fluat versus, tum etiam quod magis usitatum sit κευθμός. Exponitur autem a Scholiaste Apollonii Rhodii κρύφιος τόπος. Hic autem voce *antrum* interpretari possumus, cujus non tam generalis est significatio: atque id Virgilii exemplo facere, in hoc versu, Georg. 4. *Dictaeo coeli regem pavere sub antro*, ubi de apibus loquitur. STEPH.

Ibid. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] Pindarus Olymp. Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον vocat. ubi Scholiastes: τὸ Κρητικὸν ὄρος ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ Κουρήτων φρουρούμενος. VULCAN.

Ibid. Κευθμὸν ἔσω] MS. Voss. κευθμῶν'. Editiones ante Benenatum omnes κευθμόν', vel ut Frobeniana κευθμῶν'. Itaque non dubito, veram lectionem esse Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον: Rarius verbum κευθμὼν poëtae Callimacho aptius, & facilius in κευθμὸς, ut notius, mutatum est, quam hoc in illud. Signa parentheseos in verbis ἵνα κρύφα παιδεύοιο sustuli, nec parenthesis ista est, nec signa haec in editionibus veteribus sunt.

Vs. 35. Πρεσβυτάτη νυμφέων] Offendit Arnaldum, quod Neda bis natu maxima dicitur. Sed ejus repetitionis κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ διδασκαλίᾳ multa apud Homerum & Callimachum exempla, v. ad H. in Lav. Pall. vs. 62. bene defendit etiam Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 261. Sed facilius est πρεσβυτάτη intelligere *maxime venerandae*, *carissimae*. Hesych. Πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη. Nempe τιμιώτατον τὸ πρεσβύτατον, ut ait Aristoteles in Problematibus: idque in versione expressi. Ceterum non video, quare Viri docti μαιώσαντο malint accipere *nutriebant*, cum μιν non ad Jovem, sed ad Rheam referatur.

Ibid. αἵ μιν τότε μαιώσαντο] Fallitur enarrator in expositione verbi

μαιώ-

In receſſum Cretenſem, ut clam educarere;
Nedae cariſſimae Nympharum, quae ipſi tum obſtetricatae ſunt,
Natu maximae, poſt Styga & Philyren.
Neque levem ei retulit gratiam Dea, ſed flumen illud
Nedam appellavit: quod quidem copioſum, ad ipſum
Olim Cauconum oppidum, quod Leprium vocatur,
Commiſcetur mari, vetuſtiſſimamque hanc aquam
Ne-

μαιώσαντο, dicens eſſe ἔθρεψαν, id eſt, aluerunt, ſive educarunt: quum conſtet eſſe a μαῖα, quod obſtetricem declarat, & ſignificet *quae illi obſtetricatae ſunt*, ſive *quae obſtetriciam operam illi praeſtiterant*. STEPH.

Ibid. μαιώσαντο] Non male Scholiaſtes vetus interpretatur ἔθρεψαν. Nam ut maxime μαῖα ſignificet ἀναγίτριαν ſive obſtetricem, cur non etiam τροφὸν, hoc eſt, nutricem? cum ejus ſignificationis teſtem habeamus Heſychium. atque adeo pro ſecundaria ſignificatione μαίας ponat τροφὸν, pro tertia, ὀμφαλοτόμον. VULCAN.

Ibid. αἵ μιν τότε μαιώσαντο] Omnino cum *Vulcanio* & Cl. *Jacobo Gronovio* vertendum eſt *nutriebant*, non vero ut interpres *obſtetricabantur*. Cum Μαῖα tam nutricem, quam obſtetricem ſignificet. Hom. Odyſ. Τ. vſ. 482. Μαῖα, τί μ' ἐθέλεις ὀλέσαι, σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτή. h. e. *Nutrix, cur me vis perdere? tu autem me nutriſti ipſa.* TH. GRAEV.

Vſ. 36. μετά τε Στύγα] Hoelzlinus in Apollonium ita hunc verſum emendat: Πρωτίστῃ γενεῇσι μετὰ Στύγα τε Φιλύρην τε. Sic enim Homerus, γενεῇσι νεώτατος. Il. ξ. TH. GRAEV.

Ibid. μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε] Voſſ. τε aliud inſerit poſt Στύγα, quod firmat ſuſpicionem corruptelae ex eo, quod in Φιλύρη primae ſyllabae ſemper corripiuntur apud Callimachum, H. in Del. 118. aliosque poëtas Graecos & Latinos: nec diſplicet Hoelzlini correctio.

Vſ. 37. ἀλλὰ τὸ χεῦμα Κεῖνο Νέδην ὠνόμηνε] Nedae fluvio ab Nympha nomen datum fuiſſe a Rhea, teſtatur etiam Pauſanias in Arcadicis. TH. GRAEV.

Vſ. 38. τὸ μέν ποθι] Vocem ποθὶ non pro ποτὲ accipio, id eſt, olim, ſed pro πη, quam παραπληρωματικὸν eſſe notum eſt. STEPH.

Ibid. τὸ μέν ποθι πολὺ κατ' αὐτὸ &c.] Primum ποθι non ad verbum, ſed ad Καυκώνων πτολίεθρον referendum, ad Leprium, quod Cauconum olim fuit oppidum: idque expreſſi in verſione. Pro κατ' αὐτὸ Cl. Ruhnkenius ingenioſe corrigit κατ' αἶπυ, Ep. Crit. II. p. 10. Sed ea correctio non eſt neceſſaria. Poëtae in exprimenda vicinitate hoc pronomen libenter uſurpant, ut noſter iterum H. in Dian. vſ. 253. οἵ ῥα παρ' αὐτὸν Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης. ut Aratus in Phaenom. 52. ἡδὲ κατ' αὐτὴν Εἱλεῖται κεφαλήν. 328. ἀλλὰ κατ' αὐτὸν Γαστέρα —— περιτέλλεται. 349. παρ' αὐτὸν Ἰστὸν ἀπὸ πρυμνῆς φέρεται. cf. 483. 523. 599. 605. &c.

Vſ. 39. Λέπριον] De varia hujus vocis ſcriptura agit Waſſius ad Thucyd. p. 336. & 338. ed. Duker. Facile credo etiam Cl. Ruhnkenio reſcribendum Λέπρειον. Etiam pro πολύστιον e vſ. 26. πολύστιον citat Schol. Apollonii, ut ſupra notatum eſt. Unde, ſicut ex aliis exemplis, quae copioſe congeſſit Dorvill. ad Chariton. p. 32. ſeqq. patet, promiſcuam ſcripturam fuiſſe. Sed tamen ι in talibus verbis produci poſſe vix credo, & in poëtis e quantitate judicari certius poſſe, utra ſcriptura praeferenda ſit. Nam in Λέπριον ſecundam produci recte poſſe, vix credo. Movit me olim etiam auctoritas Suidae in Ἀγορανομίας, ubi hic verſus profertur, & in edit. Kuſteri exhibetur Λέπρειον: ſed editio prima habet Λέπριον.

Vſ. 40. παλαιότατον υἱωνοῖσιν ὕδωρ]

Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑτάραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν

Αἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

41 Λυκαονίης ἄρκτοιο] Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν, γεννᾶται ὁ Ἀρκάς· ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.

42 Θενὰς] Θεναί, πόλις καὶ ἄλσος.

44 Τουτάκι] Τὸ τηνικαῦτα.

45 Κύδωνες] Ἔθνος Κρήτης.

46 Προσεπηχύναντο] Εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.

47 Ἀδρήστεια] Ἀδελφὴ Κουρήτων.

48 Λίκνῳ ἐνὶ] Ἐν γὰρ λίκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον, ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν.

Non jungo *μιν* cum *ὕδωρ παλαιότατον*, ut intelligatur, aquam hanc antiquissimam, vel eam aquam (neque enim talem hujus poëtici pronominis usum reperiri existimo) sed appositionem esse dico, ut *μιν* ad fluvium referatur, hoc modo: *Illum autem fluvium potant, aquam antiquissimam:* id est, cujus aqua est omnium antiquissima. Est vero periphrasi poëtica dictum (si tamen & hoc periphrasis vocari debet) Illum fluvium potant cujus aqua est vetustissima, pro Ille fluvius est illis vetustissimus. STEPH

Vs. 41. *Υἱωνοὶ*] MSS. Ambrosiani *γυιωνοὶ*, Voss. *γυιωνοὶ*, quam lectionem ortam esse e digammate Aeolico, facile patet. Hujusmodi exempla plura observata Viris doctis in libris priscis, quibus & hoc addatur.

Vs. 43. *ἐγγύθι*] Male interpres *proximae Cnosso*: vertendum *prope Cnossum*, uti Cl. *Gronovius* nuper, cum nos inviseret, me docuit. TH. GRAEV.

Vs. 44. *πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλὸς*·] Nolui scribere *ἄπ'* cum accentu, quum non sit anastrophe, sed dicatur *πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλὸς* pro *ἀπέπεσε, δαῖμον, ὀμφαλός.* Ideo autem voce omphalus usus sum in mea interpretatione, ut cum omphalus conveniret quod sequitur Omphalium campum (ita enim verti *Ὀμφάλιον πέδον*) atque ita etiam in interpretatione, quae est ad verbum, ponendam Graecam vocem censui, sed addita Latina, quae ei respondet. Alioqui ut etymum, sive appellationis ratio intelligeretur, dicendum fuisset, neutro in loco retinendo vocem Graecam, illic quidem, *umbilicus*: hic vero nove, *umbilicarem campum.* STEPH.

Ibid. *Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός*·] *Umbilicus* vertere malui,

quam

Nepotes Lycaoniae urſae bibunt.
Relictis autem Thenis, cum Cnoſſum ferret
Te, Jupiter pater, Nympha, (Thenae autem erant haud procul Cnoſſo)
Ibi tibi decidit, Deus, umbilicus: unde illum
Omphalium poſtea campum vocarunt Cydones.
Te vero, Jupiter, Corybantum ſociae ulnis acceperunt
Dictaeae Meliae, teque ſopivit Adraſtea
Aureis in cunis: tu vero ſuxiſti pingue uber

Ca-

quam trochaeum in quinto pede ponere. VULCAN.

Vſ. 44. 45. Hos verſus citat Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. init. Sed ille habet ὅθεν pro ἔνθεν, ſenſum magis exprimens, quam verbum Callimachi; niſi ibi legendum ὅτθεν. Καλέχσι pro ἐκαλέσαντο & alibi apud noſtrum eſt, ut ad vſ. 14. notavimus.

Vſ. 46. Κυρβάντων ἑτάραι] τῶν Κορυβάντων dicti vero Κύρβαντες δαίμονες περὶ τὴν Ῥέαν, οἱ τὸν Δία φυλάξαντες. κύρβειν γὰρ, τὸ φυλάσσειν. Hom. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. VULCAN.

Ibid. Κυρβάντων ἑταραι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in ſylveſtribus degunt locis, non ſecus ac ipſi Corybantes. Melias etiam nominat Heſiodus, ex iisque ait ortos eſſe, qui ſub aetate aerea vixerunt. Loquitur enim de Amyco Bebrycum Rege, quem ait ortum eſſe ex Neptuno & Melie: ubi animadvertendum eſt, ibi eandem eſſe ejus nominis ſignificationem, quae eſt hoc in loco. Quaedam enim nymphae Meliae vocantur ἀπὸ μελίας τῆς ἀκάνθης. διὰ τὸ περὶ μελίας δένδρα διατρίβειν, tanquam hamadryades. ROBORT

Ibid προσεπηχύναντο] Suidas e Callimacho affert περιπηχύναντες: unde eſt inter fragm. Bentleji 344. An ibi corrigendum περιπηχύναντο, & ex hoc loco ſumtum eſt, legitque ſic Suidas hunc locum? Active quidem, quod ſciam, verba hujus originis non dicuntur.

Vſ. 47. Δικταῖαι Μελίαι] Νύμφαι παραπόλιαι τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι. ita Euſtathius. VULCAN.

Ibid. σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια] Aliam lectionem hic non inveni quam iſtam κοίμισεν, id eſt, ſopivit, ſomnum tibi conciliavit. Poteſt tamen & latius patere exiſtimari hoc verbum, quum reges habuerint ſuos κοιμιστὰς, vel κατακοιμιστὰς, ut a Plutarcho vocantur. At verò ut κοίμισεν pro κόμισεν ponatur (quod eſſet *geſtavit*) fieri nullo modo poſſe exiſtimo. Adraſteam porro fuiſſe Curetum ſororem, teſtatur etiam Apollonii Scholiaſtes, pag. 130. meae editionis, ubi ipſe poëta nutricem Jovis appellat, in iſto qui ad hanc fabulam pertinet loco, ubi Venus ſuum Cupidinem ita compellat, Καί κέν τοι ὀπάσσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια. STEPH.

Vſ. 48. Λίκνῳ ἐνὶ χρυσείῳ] Λίκνον, κανίον, Schol. Nota vocem Latinam *cunas*. Caeterum, hoc faciebant ominis cauſa: ita & Theocr. ita & Homer. de Mercurio:

— Μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ.

Ita & in Clypeo, ut author eſt Theocrit. Idyll. 24.

Ἀμφοτέρως λούσασα, καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. A. FABRI.

Ibid. Λίκνῳ ἐνὶ χρυσείῳ] Innuens antiquum morem, quippe veteres pue-

ros

Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο

Τεύ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

49 Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἶξ ἡ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ.

50 Ἐξαπιναῖα] Τουτέστιν, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ἴδη πλέα μέλιτος.

52 Οὖλα] Κατὰ κλῆρον, ὑγιεινῶς.

Περὶ πρύλιν] Ἐνόπλιον.

ros in ventilabris cunarum vice reponebant ominis boni caussa, ut & divites essent, & ut liberos quoque ipsi aliquando procrearent. Qua de re est elegans locus apud auctorem Etymologici, in verbo Λίκνον. Viri militares in clypeo deponebantur cum voto nim. ut strenui & fortes evaderent. Sic de Hercule apud Theocrit. Idyl. 24.

χάλκειον κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα.

Sic apud Ennium Andromeda in fragmentis apud Nonium: *Nam ubi introducta est, puerumque ut laverent, locant in clypeo.* Meurs.

Ibid. κοίμισεν Ἀδρήστεια λίκνῳ] Sic conjungenda haec. Male post Ἀδρήστεια interpungitur in quibusdam veteribus editionibus, etiam Graeviana. MSS. Ambr. habent λείκνῳ, item editiones ante Stephanum omnes. Sed quia H. in Cer. vs. 127. omnes libri consentiunt in λίκνῳ, hic quoque scripturam semel inductam reliqui. De re comparandus locus Apollonii Rhodii III. 133.

Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα
Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια
Ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι.

Ibi Schol. Αὕτη τροφὸς Διός. Καλλίμαχος· σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια ἀδελφὴ Κουρήτων. Hoelzlinus ad illum locum putat, verba ἀδελφὴ Κουρήτων ducta esse e Scholiis Callimachi: ego potius e Scholiis Apollonii huc relata putem. De λίκνῳ adde Schol. Arati ad vs. 268.

Ibid. ἐθήσαο] Homer. Iliad. Ω. 58.

γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. A. Fabri.

Ibid. σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν] Θῆσαι teste Hesychio est θρέψαι, θηλάσαι, alere, nutrire, unde voce media θήσασθαι & θηλάσειν, sugere lac: sic apud Homer. Iliados ultimo de Hectore:

γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Meurs.

Ibid. ἐθήσαο] De hac voce vid. Eustath. ad Odyss. p. 1485. ed. Rom. & Barnes. ad Il. Ω. 58. Versum Callimachi citat Etymol. M. in Ἀμαλθεία. Mox versu sequente ἐπὶ conjungant tirones cum ἔβρως, ut sit pro ἐπέβρως.

Vs. 49. Αἰγὸς Ἀμαλθείης] De capra Amaltheae nymphae notum fabulari poëtas hanc ubera Jovi praebuisse. inde Aratus:

Αἲξ ἱερὴ, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν.

Germanicus in Arateis:

—— Illa putatur
Nutrix esse Jovis, si vere Jupiter infans
Ubera Cretaeae mulsit fidissima caprae:
Sidere quae claro gratum testatur alumnum.

Hanc capellam postea mortuam inter sidera relatam ferunt, ac Jovem ejus corio pro scuto usum in pugna adversus Titanes, unde & αἰγίοχος passim dicitur. Meurs.

Ibid. κηρίον ἔβρως] Magnus Bochartus mirum in modum hunc versum illustrat in libr. II. cap. 51. de animalibus sacrae scripturae, ideoque ope-

rae

Caprae Amaltheae, insuperque dulce mel comedisti.
Extiterunt enim repente Panacridos opera apis
Idaeis in montibus, quae vocant Panacra.
Strenue vero Curetes circa te pyrricham saltarunt,
Ar-

rae pretium duxi ejus verba hic adscribere, licet prolixiora videantur. Lac caprinum, ait, non solum esse in medicina magni usus, sed & apud quosdem populos in quotidianis cibis. Hinc Salomon Proverb. XXVII. 21. *Et sufficiet lac caprarum in cibum tuum, & in cibum domus tuae, & in victum ancillarum tuarum.* Paulus Aegineta: *Lac muliebre temperatissimum est, mox caprinum; hinc asininum; ovillumque, postremo vaccinum.* Proinde summus Deorum Jupiter, aut Cretae Regulus verius circa Abrahami tempora, caprae lacte nutritus fertur, & capram illam Astronomi in coelum transtulerunt. Qui norunt N & L esse litteras maxime permutabiles, facile credent Amaltheam fuisse dictam ex Phoenicio אמנתא amantha, deflexo ex Hebraeo אמנת, quod pro nutrice occurrit Ruth. IV. 16. & 2 Samuel IV. 4. Sed observandum ex Galeno, *non tuto lac caprarum, absque melle offerri: cum multis, qui solum sumpserant, in ventre sit coagulatum, quod hominem mire gravat, atque suffocat.* Quod vetustissimos illos mortales non latuit, qui Jovi duas nutrices assignarunt: unam Amaltheam, quae lac caprinum: atteram Melissam, quae mel illi administraret. Lactant lib. I. cap. 22. de falsa religione. Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς ait, *Melissea Cretensium regem primum, Diis sacrificasse, ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse. Hujus duas fuisse filias, Amaltheam ac Melissam, quae Jovem puerum caprino lacte de melle nutriverunt. Unde poëtica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complesse.* Nec desunt e veteribus, qui quoslibet infantes primo melle, deinde lacte nutritos fuisse testentur. Epistola Barnabae: τί οὖν τὸ γάλα, καὶ μέλι; ὅτι πρῶτον τὸ παιδίον μέλιτι, εἶτα γάλακτι ζωοποιεῖται. *Quid ergo lac, & mel? Quia primum infans melle, deinde lacte vivificatur*, id est, *aliter.* Plura qui desiderat, adeat fontem, ex quo haec hausimus; vide & Meursii Cretam lib. II. cap. 7. TH. GRAEV.

Vs. 51. Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα] Malim —— ἐν ὄρεσσιν, ἅτε κλ. ut legitur apud Stephanum (apud quem alioqui depravatus est hic versus in editione Aldina, quum ὄρεσιν & κλείουσα ibi legatur) potius enim ἅτε quam τάτε dicitur pro ἃ, sive ἅτινα. Caeterum his verbis ἅτε κλείουσι Πάνακρα, ostendit, unde apem vocaverit Panacridem in proxime praecedente versu. Existimo autem Πάνακρα ὄρη dicta, a summa altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augentis, sicut in aliis quibus est praefixum. STEPHANUS. In MS. & apud Stephanum περὶ πόλεων legitur ἐν ὄρεσσιν, ἅτε. Sed quamcunque scripturam recipias, digitum non verterim, nam poëtis τὰ pro ἃ poni quis nisi hospes in Graecis litteris ignorat. TH. GRAEV.

Ibid. ἐν ὄρεσσι, τά τε] MS. Voss. a manu secunda ὄρεσσιν, ἅτε, quod e Stephano Byz. malebat H. Stephanus: frustra, ut bene monet Graevius.

Vs. 52. Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο] Repono Κούρητες οἱ περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο. nam alioqui cum περὶ subaudire hoc pronomen necesse esset, & particula γε non satis apte hoc quidem loco esset παραπληρωματική. Ad οὖλα autem quod attinet, neutra scholiastae expositio habere locum potest: videndum igitur an pro ὅλα debeat accipi, jungendo cum τεύχεα, donec aptior expositio afferatur. STEPHAN.

Ibid. Οὖλα δὲ —— —— ὠρχήσαντο] Stulte Scholia, κατὰ κλῆρον, ὑγιεινῶς. Sed κατὰ κλῆρον haud dubie est alieno loco, & huc migravit e Scholio verbi ἐπιδαίσιον, ubi repone, & sic lege: κατὰ κλῆρον μεμερισμένον. Ita relinquitur ὑγιεινῶς, quod frustra defen-

Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ.

Ὀξὺ

fendit, cum explicare non possit, Spanhemius. Sed nec alii explicant commode, quid sit οὖλα ὠρχήσαντο. D. Heinsius ad Silium III. 347. interpretatur *in numerum*, ex illo ipso Silii loco, ubi in pyrrhiche dicuntur saltare ad numerum. Verum ut illa quoque pyrrhicha Cretensis ad numerum facta sit, neque enim est sine numeris saltatio: tamen id non statim exprimit οὖλα. Non est boni interpretis, verba explicare ex rebus sine observationibus Grammaticis. Si instituisset Heinsius docere, quomodo οὖλα significare posset *in numerum*; statim sensisset aquam sibi haerere, & illam interpretationem esse commenticiam. Οὖλον est, ut Scholiastes Theocriti Idyll. VII. 68. explicat, καμπὰς ἔχον: unde & crispum, πολύγναμπτον. Itaque οὖλα ὀρχεῖσθαι referri potest ad motum pedum, ut sit περιπλεκτοῖς ποσὶ, ut loquitur Theocritus Id. XVIII. 8. intelliganturque quos Onomacritus εἰλιγμοὺς ποδῶν vocat, tribuitque saltantibus Curetibus in Hymno in Curetes vs. 5. cui illustrando servit & locus Callimachi in Epigr. V. 6. οὖλος ἐρείσαν ποσί. Possis tamen etiam intelligere *varios orbes implicantes*, ut loquitur Virgilius, quod & significationi verbi οὖλα convenit, & saltationi ἐνόπλῳ. Apulejus Metam. X. p. 190. extr. (ed. Colvii) *Graecanicam saltantes pyrrhicham, dispositis ordinationibus decoros ambitus inerrabant, nunc in orbe rotarum flexuosi, nunc in obliquam seriem connexi.* Plutarchus Thes. p. 9. D. de saltatione, quamquam alia, circa aram Apollinis Delii corneam: ἔν τινι ῥυθμῷ παραλλάξεις καὶ ἀνελίξεις ἔχοντι γενομένη. Th. Bentlejus autem e loco Homeri Il. P. 759. ubi κολοιοὶ dicuntur οὖλον κεκλήγοντες, quod Scholia explicant ὀξὺ, πυκνὸν, interpretatur, *strenue saltabant:* & sic vertit Nic. Gulonius.

Ibid. Κύρητες] Κορύβαντες, & κύρβαντες, Sacerdotes Rheae, quos Oppianus lib. Κυνηγετικῶν γ. e leonibus transformatos scribit in hunc modum.

> Πρωτίστην δὴ λέοντι κλυτὴν ἀναθώμεθα μολπήν.
> Ζηνὸς ἔσαν θρεπτῆρες ὑπερμενέος Κρονίδαο
> Νηπιάχου Κούρητες, ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἐόντα
> Ἀρχμένη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο
> Κλεψιτόκος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.
> Οὐρανίδης δ' ἐσιδὼν κρατερὸν νεθηλέα παῖδα.
> Πρῶτος ἀμφάλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς,
> Καὶ θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κούρητας. VULCAN.

Ibid. Κύρητές σε περὶ πρύλιν] MSS. nostri omnes σε exhibent, item editio Flor. & Aldina, quae e Florentina expressa est. Vascosanus primus edidit γε. Veterem lectionem restitui, haud dubie meliorem. Nam τὸ γε meo sensu hic friget, ut vidit Stephanus, qui de conjectura corrigebat σε. MS. Regius corrupte πρύχιν, quod ortum videtur e πυῤῥίχην.

Ibid. πρύλιν ὠρχήσαντο] Πυῤῥίχην ἢ ὁπλίτην. Scholiastes Sophoclis in illud Ajace flagellifero:

> —— φάνηθ' ὦ
> Θεῶν χοροποιὲ ἄναξ, ὅπως μοι
> Νύσια, Κνώσσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
> Ξυνὼν ἰάψῃς.

Τῶν ὀρχήσεων, inquit, *αἱ μέν εἰσι Διονυσιακαί, αἱ δὲ Κορυβαντικαί· Νύσιαι μὲν αἱ Διονυσιακαί, παρὰ τὴν Νύσαν. Κνώσιαι δὲ αἱ Κορυβαντικαί. Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς.* *Bellicrepam saltationem*, inquit Festus, *dicebant, quando cum armis saltabant, quod a Romulo institutum est, ne simile quid pateretur, ac fecerat ipse, cum a ludis virgines Sabinorum rapuit.* VULCANIUS. Πρύλις Cypriorum lingua saltatio armata

mata

Veſperi ille magna, parva autem, ſimul cogitat.
Alii autem alia anno, alia ne uno quidem; aliis autem prorſus
Ipſe effectionem ademiſti, & conſilia irrita feciſti.
Salve plurimum, ſumme Saturnie, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua opera quis celebrare poſſit?
Non factum eſt, non fiet. Quis Jovis opera celebrare poterit?
Salve, Pater, ſalve iterum. Da vero virtutem & opes.
Nec ſine virtute opes poſſunt homines beare,

Nec

Ibid. *πανυπέρτατε*] *Exſuperantiſſime.* Sic recte vertendum cenſuit Illuſtriſſimus *Spanhemius*. TH. GRAEV.

Vſ. 92. *τίς κεν ἀείδοι;*] Ambr. 2. *μέν.* Ambr. 1. *ἀείδει.* Similis varietas H. in Apoll. vſ. 31. in iisdem libris, & verſu ſequente MS. Reg. *ἀείσῃ* pro *ἀείσει*, quod diſplicebat Stephano, volenti reſcribi *ἀείδοι*, ut in praecedente: quod improbat Daweſius in Miſcellan. p. 102. ſ. negans commodum ſenſum etiam in hac lectione exiſtere, ſed frigidam tautologiam eſſe, reſcribi tandem jubens p. 106. *Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται τις, ὃ κεν τὰ ἔργματ' ἀείσαι.* Quod ego quidem non intelligo, quare neceſſarium ſit. Neque enim hac lectione aliud exprimitur, quam ſine interrogatióne, quod in vulgata eſt per interrogationem. Mox MS. Voſſ. *οὐδ' ἔσται.*

Vſ. 93. *ἔργματ' ἀείσει*] Credibile eſt Callimachum ſcripſiſſe *ἀείδει*, ſicut in proxime praecedente verſu. Indicativo certe modo non ſatis apte jungitur particula *κεν*; ideoque aut illud *ἀείδοι*, aut certe *ἀείσῃ* malim. At *ἀείσοι* (quod tamen aliquis fortaſſe ſcribendum putet) parum mihi placuerit. STEPHAN.

Ibid *ἔργματα*] hinc *ῥέγματα*, tranſpoſita litera *ρ*. Sic apud Theognidem:

Πίστευσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος. A. FABRI.

Vſ. 94. *δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε*] Uno verſu interjecto eandem precationem repetens, dicit, *δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.* Eſt autem Homeri *ἀκροτελεύτιον* duobus in locis, nimirum in hymnis Vulcani & Herculis. Ita enim Vulcani hymnum claudit, *Ἀλλ' ἵληθ' Ἥφαιστε, δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.* Hymnum Herculis ita, *Χαῖρε ἄναξ Διὸς υἱέ· δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.* STEPH.

Vſ. 95. *Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν*] Contra hunc locum facit Stoicorum axioma, *Ὅτι αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν.* quod argumentum uberrime tractat Cicero Tuſculanarum quaeſtionum lib. v. VULCAN.

Ibid. *Οὔτ' ἀρετῆς*] Scholiaſtes laudat locum Heſiodi,

πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

ubi *ἀρετὴ* eſt *potentia*, ut & apud Theognidem verſu citato nota proxime ſuperiori. A. FABRI.

Ibid. *ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν*] Eſt *οὐκ ἐπίσταται* dictum pro *οὐ δύναται*, non poteſt: ſicut & *οὐκ οἶδε.* atque ita Neſcit infinitivo junctum pro non poteſt, a Latinis poëtis interdum dicitur. ut ab Horatio hoc in loco: *Neſcit vox miſſa reverti.* Quae ita interpretarer, hunc verbi *ἐπίσταται* uſum imitando, *Οὐκ ἄρ' ἅπαξ ἀφεθεῖσ' ἀνακάμψαι ἐπίσταται αὐδή.* vel ſic, *Οὐκ ἀφεθεῖσά γ' ἅπαξ νοστῆσαι ἐπίσταται αὐδή.* At de verbo *ἀέξειν* in proxime ſequente annotatione a me dicetur. STEPHAN.

Ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Φάν-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

59 Ἐπιδαίσιον] μεμερισμένον.

60 Δηναιοὶ] Οἱ παλαιοί.

versu exprimitur. Nec vero sensus hujus versus plane est idem cum sententia sequentis: nec, si non admodum diversa sententia, id in vitio est. Eadem res enim apud poëtas pluribus versibus saepe aliquoties diversis modis exprimitur.

Vs. 56. Ὀξὺ δ' ἀνήβησας] Non ita accipio ut cito adolevisse Jovem dicat, sed puberem factum ante consuetum pubertatis tempus, & in ipsa etiam pueritia: (subjungit enim, ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν:) ne quis eum mente quoque seu judicio puerum fuisse existimet. STEPHAN.

Ibid. Ὀξὺ δ' ἀνήβησας] Cl. Ruhnkenius l. c. p. 11. hic mavult legi Ὀξὺ δ' ἄρ' ἥβησας, probante Cel. Oudendorpio ad Thomam Magistrum p. 415. Sed nec τὸ ἄρα quid hic sibi velit video, nec ἀνήβησας est aliud quam ἥβησας. Vir doctus putabat, ἀνηβᾷν esse *repuerascere*, quod sane alienum ab hoc loco foret. Sed ἀνὰ in compositis centies redundat, ut in ἀναπείθειν, ἀνασταυροῦν, & aliis: nec ἀνηβᾷν semper est *repubescere*, ut videbatur etiam doctissimo Piersono in Verisimilium elegantissimo libello p. 116. Et agnovit hoc ipse elegantissimus Ruhnkenius, de ea re per litteras a me admonitus, recteque me tueri ἀνήβησας, commemoratis etiam exemplis, quae ipse post invenerat, in Cratini Fr. apud Phrynichum p. 42. ap. Philonem, quod deterior insid. pot. p. 127. & ap. Synesium Epist. 123. Lexica laudant locum Theognidis pro significatione repubescendi. Is est vs. 1001. sed & ibi est pro ἡβᾷν, *pubescere*.

Vs. 57. Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσαο πάντα τέλεια] Nequaquam τέλεια pro perfecta seu plena, aut adverbialiter pro perfecte seu plene accipiendum esse puto: Sed in hac voce respici ajo ad eam nominis τέλειος significationem, qua de illo qui ad aetatem virilem pervenit dicitur, seu qui est adultus, vel adultae aetatis. (quae etiam aetas jam constans ex Cicerone appellari potest, in Catone majore, duobus in locis. quam significationem sequitur & verbum τελειοῦσθαι apud Platonem de Rep. lib. 2. pag. 371. meae editionis: ἆρ' ἂν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας, καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπιτοπολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις, ἃς, ἐπειδὰν τελεωθῶσιν, ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς;) ideoque τέλεια significare ἄξια ἤδη τελείου. Itaque in mea interpretatione adstricta, reddidi ita versum illum, *verum aetate, puer, digna es meditatus adulta.* Et in altera quae magis libera est, & quam appello paraphrasticam, ita sensum exposui: *Verum aetate puer, puerili haud more solebas Ludere: sed jam tum tibi seria cuncta placebant Digna aetate animus jam tum volvebat adulta.* Conveniunt autem quae sequuntur cum hac expositione, fratres non invidisse illi coelum, quod in ipsa etiam pueritia ejus cogitationes gravitate jam constantis aetatis dignae essent. STEPHAN.

Ibid. παιδνὸς] est puer, ut apud Homer. Odyss. φ.

Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλυθ' Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών.

Ubi ab Eustathio παιδνὸς dicitur esse

a

Celeriter puber factus, & matura tibi venit lanugo.
Sed adhuc puer cum esses, virilem animum habuisti.
Itaque tibi etiam fratres, quamvis natu majores,
Coelum non inviderunt, quo minus tibi sedes in partitione cederet.
Prisci autem non omnino vera dixerunt poëtae.

Dixe-

a *παίζω*, & ponitur pro *παῖς*. Hesychius ait *παιδνὸν* dici, qui excessit e pueris, & ab Atticis vocatur *ἀντίπαις*. Interdum etiam est puerilis, & item stultus, vecors, insipiens, puerorum instar. Dicit Jovem adhuc puerum omnia perfecta & adulto digna agitasse. Talis quoque erat Julianus Caesar, de quo Ammianus, *virtute senior, quam aetate.* Talis Piso, de quo Silius Italicus:

> *Ore puer, puerique habitu, sed corde sagaci*
> *Aequabat senium:*

Atque huc pertinet illud Plauti.

> *Ingenio, non aetate apiscitur sapientia.* MEURS.

Vf. 58. *γνωτοί*] *ἀδελφοὶ γνωστοί, ἤτοι γνήσιοι.* quos Hom. *κασιγνήτους* vocat, Sophocles *ὁμαίμονας*. VULCAN.

Vf. 59. *ἐπιδαίσιον οἶκον*] Scholiastem nostrum, quem alibi reprehendo, hic laudo, quod melius quam Suidas *ἐπιδαίσιον οἶκον* exposuerit. Scribit enim hic *ἐπιδαίσιον οἶκον* appellari *τὸν ἐπίκοινον καὶ οὐ μεριστόν*, & *τὸν ἐξ ἴσου καταληφθέντα δύο τισίν*. (Ita enim apud eum legitur *δύο*, non *δυοῖ*) at noster Scholiastes contra dicit esse *τὸν μεμερισμένον*. recte certe: quum hoc nomen a *δαίω*, quod divido seu partior declarat, originem habere necesse sit. ita ut qui *ἐπιδαίσιον οἶκον*, Suidam sequentes, interpretati sunt, nullo modo suam interpretationem tueri possint. Debuit tamen Scholiastes noster aliquid addere, quod suam expositionem adjuvaret. Nam (ut dixi in Thesauro meo Graecae linguae) haec verba, *Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον*, hoc, aut tale quid, sonant, *Non inviderunt tibi, habere coelum ceu domum quae tibi in regni partitione obtingere deberet.* Ubi fortasse *regnorum partitione* aliquis dicendum potius fuisse existimet. STEPHAN.

Ibid. *ἐπιδαίσιον*] Scholiastes explicat *μεμερισμένον*, Suidas vero *ἐπίκοινον, οὐ μεριστόν*; priorem explicationem praefert eruditissimus Stephanus, quod sit a *δαίω, divido:* at Pater meus amantissimus posteriorem Suidae magis amplectebatur. quin & alteram respuebat, quasi planissime huic loco contrariam: ostendunt enim sequentes versus coelum nunquam *μεμερίσθαι*:

> *Τίς δέ κ' ἐπ' ἠλιμάτῳ τι καὶ ἄλλοι κλῆρον ἐρύσσαι,*
> *Ὃς μάλα μὴ ἠλίθιος;*

nam & *τὸ δαίω* non solum *divido*, ita ut quisque partem sibi uni propriam teneat, sed etiam accipi potest pro *in commune divido*, ita ut omnes aeque utantur. A. FABRI. Verti secutus virorum doctissimorum sententiam *in divisione assignatam domum.* TH. GRAEV.

Ibid. *ἐπιδαίσιον οἶκον*] Stephanus reprehendit Scholiasten, quod simpliciter interpretatur *divisum*, cum sit: *quae tibi in regni partitione obtigit.* Si ei in mentem venisset, *κατὰ κλῆρον* loco motum, & huc trahendum esse, ut supra ad vf. 52. diximus, non reprehendisset Scholiasten. Sed si verum viderunt prisci Grammatici, Suidas & Etymologus, ne sic quidem Scholiastes bene interpretatus est verbum. Dicunt enim, *ἐπιδαίσιον οἶκον* esse *domum non divisam, sed communem liberis.* Etsi clarum est, eos hunc locum in animo habuisse: tamen ei interpretatio non convenit, nec id est in hoc verbo. Utcunque e contextu videntur hunc sensum collegisse, item ex Homero Il. O. 198. de quo vide Spanhemium. Ego verti: *in hereditatis partitione attributa domus:* hoc & verbum & contextus desiderat.

Vf. 60. *Δηναιοί*] Hoc verbum bene illustrat Arnaldus Animadv. p. 59 60.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΥΜΝΟΣ.

1 ΟΙΟΝ ὁ τὼ᾽πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ,
Οἷα δ᾽ ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκὰς, ἑκὰς, ὅς τις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ

Ἐξαί-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1 ΟΙΟΝ ὁ τὼ᾽πόλλωνος] Ἀντὶ τοῦ, οἵως. ἔστι δὲ θειασμός. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς οὖν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ, ταῦτά φησιν ὁ Καλλίμαχος.

4 Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος] Δωρικῶς. λέγεται δὲ ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα.

Vs. 1. ΟΙΟΝ] Pro οἵως, Scholiastes noster, & Scholiastes Aristophanis in Equitibus, pag. 330. Edit. Genev. in fol. A. FABRI.

Ibid. τὼ᾽πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ] Virgil. Aeneid. 3.

--- tremere omnia visa repente
Liminaque laurusque Dei. &c.

Laurus enim, ut Plin. lib. 12. cap. 1. testatur, Apollini sacra, ut Jovi esculus, Minervae olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Arboribus, quae diis sacrae sunt, quas commemoravit Frischlinus, addere potes, Baccho hederam, Pani pinum, Diti cupressum. Ideo vero laurus Phoebo sacra, vel quod divini nescio quid in se continere credita sit veteribus: & in prunas conjecta, si magnum ex se strepitum ederet, fausta; si nullum aut exiguum, infausta portendere. Vel quod in lauro semina ignis lateant, eaque ratione solem adumbret. Laurus enim hederae adfricata perinde atque silici chalybs, ignem emittit. VULCAN.

Ibid. ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ] Dictis Spanhemii adde Kusterum ad Aristophanis Plut. vs. 213. Articulus ὁ abest ab editione Aldina.

Vs. 2. μέλαθρον] Verti *adytum*, de quo & dicitur μέγαρον. v. Ammonius in Βωμὸς, & Cl. Valkenar. in eum Animadv. p. 49.

Ibid. ἑκὰς, ἑκὰς, ὅστις ἀλιτρὸς] Virg. lib. VI. Aeneid.

—— Procul hinc, procul este profani,
Conclamat vates, totoque absistite luco.

Ad

Dixerunt, ſortem Saturnidis trifariam ſedes diviſiſſe.
Quis vero tandem de Coelo & Orco ſortiatur,
Qui non omnino ſit demens? De paribus enim convenit
Sortiri. Illa autem quam maxime differunt.
Mentiar, quae audientis utique auribus probentur.
Non te regem Deorum fecerunt ſortes, ſed opera manuum,
Tuaque vis & robur, quod etiam prope thronum tuum collocaſti.

Fe-

πείθοιεν ἀκουὴν, id eſt, *Mentirer quae perſuaderi poſſent auribus ejus qui ea audiret.* Q. d. Miror quomodo haec, quae a ratione & a communi etiam ſenſu abhorrent, mentiti fuerint, ipſe profecto ſi mentiri vellem, magis caute id facerem. mentirer enim quae talia ſaltem eſſent, ut auditori perſuaderi poſſent, utpote ſi non vera, at certe veriſimilia. Sic igitur hunc locum in mea paraphraſtica interpretatione expoſui:

Haud mentiri illos vates tam abſurda decebat,
Usque adeo nullo veri fucata colore,
Ponderet ut recto ſi forte examine quisquam,
Deridenda queant mage quam credenda videri.
Solvere ſi libeat noſtram ad mendacia linguam,
Saltem verba loquar penitus non abſona veris.
Non indigna fide mea dicta ut judicet auris.

Non facile autem eſt Latinum verbum reperire quod illi πείθοιεν in hoc loquendi genere reſpondeat. Nam haec quidem, πείθω σε τοῦτο. reddi poſſunt *Perſuadeo tibi hoc:* at πείθει με τοῦτο, ſi interpreter *Perſuadet hoc mihi;* vel πείθει ἀκουὴν τοῦτο, *Hoc perſuadet auribus:* non expreſſero quod ſonant Graeca. Quod ſi dixero, *Hoc me perſuadet* & *Hoc perſuadet aures*, Graeci verbi conſtructionem mutuatus, non autem Latine loquutus fuero. Ideoque in hoc loco aliisque hujusmodi confugiendum ad periphraſin cenſeo. STEPH.

Ibid. Ψευδοίμην] h. e. *Mentirerne ego ea, quae placent auribus?* Ita hunc verſum cum Cl. Jacobo Gronovio interpretor. TH. GRAEV.

Ibid. Ψευδοίμην] Eodem modo (interrogative) capit Th. Bentlejus. Sed inde commodus ſenſus non exiſtit. Sequitur enim ex hac ratione, ea, quae ante dixit, placere & probari auribus; quod non ſatis convenit. Si mentiri vellem, tamen mentirer, quae probabilia eſſent auribus: haec autem nullam veriſimilitudinis ſpeciem habent. Hoc in verſione ſecutus ſum.

Vſ. 66. Θεῶν ἑσσῆνα] Ἐσσὴν ex iis vocabulis eſt, quae Euſtathius Ἰλιαδ. γ. μονήρεις λέξεις vocat, quae ſemel tantum ab aliquo auctore uſurpatae ſunt. Ita Aeſchylus βαλῆνα τὸν βασιλέα. Unde & apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ὄρος βαλιναῖον, τουτέστι βασιλικόν. Ita Indica lingua ἀῦνον regem ſignificat. Unde & Διόνυσον Bacchum dictum volunt ὅτι Νύσης ἐβασίλευσε. VULC.

Vſ. 67. Σά τε βίη, τό, τε Κάρτος] Potuiſſent haec majuſculis literis in principio ſcribi, Βίη & Κάρτος, tanquam propria nomina: quoniam ab Aeſchylo perſonae hae ſatellites Jovis introducuntur: quas Vulcanus ita compellat in Prometheo vincto, Κράτος Βία τε σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς Ἔχει τέλος δὴ, κ' οὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι. Vide & Heſiodum. STEPH.

Ibid. Βίη, τό, τε Κάρτος] Β & Κ majuſculis literis deſcribi curavi, quod ab Aeſchylo quaſi perſonae inducti ſint,

Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,

Ὧν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

68 Θήκαο δ' οἰωνὸν] Τὸν ἀετόν.
70 Εἵλεο δ' αἰζηῶν] Νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων.
71 Ἐμπεράμους] Τοὺς ἐμπείρους.
74 Γεωμόρος] Ὁ γεωργός.

sint, ut recte monuit Stephanus. A. Fabri.

Ibid οὔ τι Βίη, τό, τι Κάρτος] An respexit poëta ad Aeschylum, apud quem in Prometheo ab initio inducuntur *Βία* & *Κάρτος*, ut Jovis nuncii, qui jubent Vulcanum adfigere Caucaso Prometheum? Saltem inde patet, Callimachum accurate scripsisse, ineptumque esse Scholiasten Theocriti, qui ad Idyll. IV. 8. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίαν καὶ κάρτος ἐρίσδειν, commemorans libros quosdam habere βίαν καὶ κάλλος, addit, ὃ καὶ κάλλιον, ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίαν καὶ κράτος λέγων. Adde Stephanum ad Aeschyli l. c. ubi locum Callimachi afferre non neglexit. Emendationem R. Bentleji Ἤ, τι B. vulgato praetulerim, sed tamen non est necessaria.

Ibid. ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου] Verti, *Parili tecum quod sede locasti*, sive, *juxta solium tuum.* Δίφρον enim καθιστήριον, ut Apollodorus usurpat apud Athenaeum lib. I.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου
Ἐστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ὁ κύων
Ἔσαινε, καὶ προσῆλθεν, ὑπήντησέ τις,
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ μηδέν.

Ubi N. a Com. perperam, ut pleraque omnia, *currum* vertit. Vulcan.

Ibid. ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.] Arnaldus de Diis παρέδροις p. 116. malebat ᾧ. Valkenarius autem, exquisitissima litterarum Graecarum scientia praeditus, ad Euripid. Phoeniss. p. 53. a. mavult intelligere δι' ὅ, *quamobrem:* quod commodius. Lectionem vulgatam esse antiquam, etiam e Scholiis patet. Non vero licebit dicere, poëtam pronomen ad proximum retulisse, intellecto etiam praecedente?

Vs. 68. οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον] Non minus mihi placeret genitivus pluralis οἰωνῶν. Steph.

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνὸν] Theocrit. Idyll. XVII.

— ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων, Διὸς αἰετὸς αἴσιος ὄρνις. A. Fabri.

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνὸν] Proprie οἰωνὸς dici putatur de avibus majoribus & carnivoris. Sic apud Homer. Iliad. α.

— αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

& Odyss. γ.

Τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Callimachus hic pro majoribus avibus

Fecisti autem avium longe maximam nunciam
Auguriorum tuorum: quae dextra mittas velim amicis meis.
Delegistique tibi juvenum praestantissimos. Non tu navium
Peritos, non virum scutatum, non poëtam;
Haec tu quidem Diis minoribus facile reliquisti,
Alia curanda aliis: tibi autem sumsisti principes civitatum
Ipsos: quorum sub manu agricola, peritusque armorum,

Et

bus ponit, nam aquilam intelligit. Sic & apud Virgil.

Heu terra ignota canibus data praeda Latinis
Alitibusque jaces.

Iliad. ρ.

Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Meurs.

Ibid. οἰωνὸν] Stephanus οἰωνῶν. Verum puto. Callimachus quidem superlativis & vim talem habentibus verbis genitivos jungit, ut & alii. Homer. Il. Θ. 247. τελειότατον πετεηνῶν vocat aquilam.

Ibid. ὑπείροχον] Quippe cui regnum in reliquas aves tributum fingatur. Horat. lib. IV. Od. 4.

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex deorum regnum in aves vagas
Permisit.

Inde & οἰωνῶν βασιλῆα dicit Pindar. Olymp. Od. XIII. οἰωνῶν ἀρχὸν Pythion. Od. I. Meurs.

Ibid. ἀγγελιώτην] Pro ἄγγελος. Sic apud Musaeum in initio poëmatis:

Ἠοῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.

Novum est nec veteri ulli usitatum, quod Arethas in Apocalypsin dicit: ἀγγελιώτις τάξις, pro ἀγγελική. ἀγγελιώτην dicit, quia ut fabulantur veteres, haec Jovis de gigantibus victoriam caeteris diis nuntiaverit. Meurs.

Vs. 69. ἐνδέξια φαίνοις] Hoc est, αἴσια. Ita Theocritus, Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. Vulc.

Vs. 70. Εἵλεο δ' αἰζηῶν] Sic Virgilius alicubi, & Catull. Hesiodus hominem quadragenarium αἰζηὸν vocat lib. 2. vs. 59. Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο. A. Fabri.

Vs. 71. Ἐμπεράμους] Non puto Scholiastem vocem ἐμπεράμους, non habentem aliam sibi adjunctam expositurum fuisse ἐμπόρους: quum non ignoraret ἐμπεράμους dici pro ἐμπείρους (nam hymno in Palladis lavacra, ἐμπεράμως recte exposuit ἐμπείρως) ideoque addendum puto genitivum νηῶν: ut νηῶν ἐμπεράμους dicat esse τοὺς ἐμπόρους, per periphrasin videlicet: & νηῶν intelligamus ναυτιλίας. Steph.

Ibid. Ἐμπεράμους] Per consequens intelligo mercatores, non simpliciter nautas, ut recte interpretatur Scholiastes ἐμπόρους. qua significatione etiam accipi crediderim apud Horatium, *nautam* sive *navitam*. Vulcan.

Vs. 72. ὀλίζοσιν] Ὀλίζων, ut Eustathius docet, Ionicum est & Doricum pro ὀλίγος. Stephan. de urbib. Thessalorum esse vocabulum tradit & inde Olizonem apud illos urbem dici, quia parva admodum esset. Meurs.

Ibid. αὖθι παρῆκας] Quemadmodum *sic*, aut, *temere* Latine. Gallice vero, *tu laissas là*. A. Fabri.

74 πτολιάρχους Αὐτοὺς] In emphasi est αὐτούς: ut in *ipse flos* apud Ciceronem.

Vs. 75.

Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὡ᾽πόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ᾽ ὅ τις ἐσθλός.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.

Ὀψό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

5 Ὁ δὲ κύκνος] Ὄρνεον ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

6 Αὐτοὶ νῦν] Ἀντὶ τοῦ αὐτόματοι.

7 Αὐταὶ δὲ] Αὐτόματοι.

Ἀνακλίνεσθε] Ὅμηρος· Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι.

Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης
ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν
ἱδρώς.

Euripides Hecuba eleganter & palmam & laurum Deliacam hisce versibus celebravit:

ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,
δάφνα θ᾽ ἱερὰς ἀνίσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλα
ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας.

quo in loco ἄγαλμα malim *levamen*, vel *solatium*, sive *adminiculum* interpretari quam εἰς τιμὴν, ut Scholiastes. Plinius lib. 16. cap. ult. in Regione Aulocrene platanum ostendi scribit, ex qua pependit Marsya victus ab Apolline, quae jam tum magnitudine electa est. *Nec non palma Deli*, inquit, *ab ejusdem Dei aetate conspicitur*. Palmam quoque aeneam Apollini Delphico dicatam ab Atheniensibus legimus. VULCAN.

Ibid. ἡδύ τι] De elegantia adjecti adjectivis, in quibus quantitas quaedam intelligi potest, τὸ τι & nos ad Xenophontem monuimus, & ad hunc locum egit Vir doctus in Obs. Misc. v. p. 261.

Vs 5 ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Ita Callimachus hym. in Delum vs. 249. cygnos Latonae puerperae accinentes facit,

— κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες

Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ
λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετεηνῶν.

VULCAN.

Ibid. ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Quia Apollini haec avis sacra: caussam refert Cic. Tusculana I. *Cygni non sine caussa Apollini dicati sunt; sed quod ab eo divinationem habere videantur, qua providentes quid in morte boni sit, cum cantu & voluptate moriantur.* De cygnorum vero morte imminente cantu, quem ibi refert Cicero, est Martialis etiam locus lib. XIII.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipse sui.

MEURS.

Ibid. Sed fabulosa esse, quae de cygni morituri cantu circumferuntur, ostendunt Aelianus lib. I. hist. var. c. 14. Ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα· ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. id est, *ego vero cygnum nunquam audivi canere, fortasse neque alius.* Lucianus in dialogo de electro seu cygnis: ᾀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν. id est, *caeterum illos dulce, quemadmodum dicis, canentes ne in somnis quidem audivimus.* TH. GRAEV.

Ibid. κύκνος] Est enim Apollinis. v. H. in Del. 249. Ad ea, quae de cygni cantu a viris doctis etiam h. l. dicuntur, non alienum sit dicere, mihi & hominem Asianum confirmasse, cantantes se in Asia audisse cygnos

Et remex, & omnia. Quid enim non in imperantis potestate?
Verbi gratia, fabros canimus Vulcani,
Armatos vero Martis, venatores autem Chitones
Dianae, Phoebi, lyrae qui bene callent modos.
At Jovis sunt reges: quippe nihil Jovis regibus
Divinius. Itaque etiam ipsos tuam esse voluisti sortem,
Dedistique urbes custodiendas: ipse autem sedes
In celsis arcibus, inspiciens, qui jure

Po-

Ab Jove sunt reges. Theocrit. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι αἰδοῖοι βασιλῆες. VULC.

Ibid. ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον] Ridicule omnino interpres. Verte modo, *quando nihil divinius est regibus Jovis.* A. FABRI.

Ibid. ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον] Sensus videtur desiderare: *nihil Jovi similius est regibus; nil propius accedit ad Jovem.* Sed id ipsum intelligi in his verbis potest. Θειότερον est *excellentius*, *Deo similius.* Subincommodum est Διός; sed id Callimachus videtur consulto addidisse, consectans forte etiam acumen aliquod. Cl. autem Ruhnkenius corrigit ἄνακτος, ut hunc versum profert Turnebus Adv. XXIX. 29. ut referatur ad Διός ex quo tamen non melior sensus existit. Non enim quaeritur de Jovis, sed de regum magnitudine. Friget etiam in hac lectione totum verbum ἄνακτος. Quorsum enim hoc loco Jupiter *rex* vocetur? Διὸς ἄνακτες sunt reges a Jove dati, in Jovis tutelam recepti &c. Similes sunt apud Hesiodum Ἔργ. 53. ἀθάνατοι Ζηνός. Si vitium est in his verbis, est in Διός, non in ἀνάκτων.

Vs. 80. ἐκρίναο λάξιν] Pro τάξιν, quod apud Scholiastem legitur, vereor ne reponi debeat λάξιν. Eum enim ita legisse videntur expositiones ejus ostendere: quum dicat esse λαχμόν, sive κλήρωσιν. STEPHAN.

Ibid. ἐκρίναο τάξιν] alias λῆξιν, vel λάξιν, quod malim quam τάξιν. VULCAN. In editionibus nonnullis ut Paris. Vascosani 1549. & Frobeniana 1533. legitur τάξιν. Sed Aldina λάξιν & editio prima capitalibus litteris descripta, quod verum est. Non puto autem male verti *ordinem*, quamvis proprie sit sors: sic *mei ordinis homo* est meae sortis homo Latinis, ut apud Ter. Haec est poëtae sententia: constituisti ut reges inter homines sint illius ordinis & sortis, cujus tu es inter deos, qui es rex deorum. Hesychius: Λάξιαν, λῆξιν, κλήρωσιν. Λάξασθαι, κληρώσασθαι. procul dubio pro τάξιν legendum quoque in Scholiis ad hunc locum λάξιν. TH. GRAEV.

Ibid. λάξιν] Sic & MSS. Vat. Ambr. Reg. Voss. Benenatus λῆξιν, ut profert R. Bentlejus in nota ad h. l. Primus Vascosanus edidit τάξιν. Bentlejus porro corrigit σφε pro σφι, quod valde probo. Sensus ita erit: Itaque eos delegisti tibi pro sorte, tuam sortem voluisti esse reges, ut musicos Apollinis &c. quem sensum contextus requirit: nec ἐκρίναο aliud esse potest, quam *delegisti*.

Vs. 81. Δῶκας δὲ πτολίεθρα] Hi tres sequentes versus ita vertendi sunt: *constituisti qui urbes custodiant: tuque ipse praesides in arcibus, inspector tam eorum qui legibus populum sub iniquis quam eorum qui aliter gubernant*, ut docet pater in lectionibus Hesiodeis. Jovi enim arces sacrae sunt, teste Aristide in hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse praesidem justitiae. Vide & Euripid. Troad. TH. GRAEV.

Ibid. Ἄκρῃς ἐν πολίεσσιν] Non, *celsis in civitatibus*, ut perperam vulga-

tus

Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν·
Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον·
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·

Ἑσπέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

84 Ῥυηφενίην] Πλοῦτον, σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ, ῥύδην, καὶ ἄφενος, τουτέστι, τὴν τοῦ πλούτου ῥύσιν.

86 Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.

tus interpres, sed *altis in arcibus*, vel *in arcibus*. Ἄκρη πόλις vel ἀκρόπολις est summa urbs i. e. arx. Unde Jupiter Πολιεὺς, & Minerva Πολιὰς, non, cui civitas curae, ut male etiam Stanlejus ad Aeschyl. S. c. Theb. 69. interpretatur, sed *arcis praeses*. v. in primis Cel. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 26. Quidam libri habent πολ. nihil muta. Poëtae πτολ. etiam dicunt, ubi nulla necessitas postulat, ut bene monet Dorvill. Vann. Crit. p. 337. estque vulgo notum.

Vs. 82. ἐπόψιος] Ἐπόψιος invenitur & in Hesychii glossis, & apud Antoninum Liberalem Metamorph. cap. VI. MEURS. Pindari locus non integer adfertur, & pessime vertitur a Frischlino: nam primo addendum est ναοῦ. Ναοῦ βασιλεὺς Λοξίας, & sic verte: *templi Rex Loxias, socium apud aequissimum, quum opinionem ei persuasisset, omnia scientem mentem. Mendaciis autem non decipitur, nec eum deus aut homo fallit factis aut consiliis.* TH. GRAEV.

Ibid. ἐπόψιος] Nove dixit active. Homerus passive Il. Γ. 42. οὕτω λώβην τ' ἔμεναι, καὶ ἐπόψιον ἄλλων, *& aliis* (turpi) *spectaculo*.

Vs. 83. ὑπὸ σκολιῇς] Ὑπὸ si presse velles exprimere, foret: *jura iniqua secuti*. Ea est vis praepositionis ὑπὸ, quam pulcre explicat Cel. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 355. Similia sunt Latinorum: ut, *sub magistro aliquo discere*.

Ibid. Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν] Ἐμβάλλειν τινὶ τι non reperi a quoquam dictum pro *dare*, sed βάλλειν, cujus exempla in Lexicis. Simillimus huic Callimachio est versus Nicandri Alexiph. 428.

Ἐν δέ τι ναπυίην, ῥάφανον θ' ἅλις, ἐν δέ τι λεπτὰς
Ἄμμιγα κρομμύων γαθυλλίδας.

Scil. ibi ἐν δὲ est *praeterea*, *insuper*, *atque etiam*. Adde apud eundem vs. 204. Pluribus exemplis hoc genus loquendi (Ionicum, quo & Herodotus passim utitur, ut I. 192. init. III. 15. &c.) illustrat Dorvill. ad Chariton. p. 126. Ceterum sententia petita est ex Homero, qui tamen efficacius dixit Il. B. 670 Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

Ibid. ἅλις ὄλβου] In vetusto Codice reperitur ὄλβον, & sic legebat pater meus: quod multo fortius. etenim ita differunt ἅλις ὄλβου & ἅλις ὄλβον, ut pars a toto. A. FABRI.

Ibid. ἅλις ὄλβου] Sic sane editio prima, quamvis non contemnam quod Tanaquil. Faber invenit in veteri codice ὄλβον. TH. GRAEV.

Ibid. ἐν δ' ἅλις ὄλβον] Sic e MSS. Ambr. Voss. editis ante Benenatum omnibus restitui. Sic Nicander ante, ῥάφανον θ' ἅλις. Adde Spanh. ad h. l. & Burmannum ad Ovid. Metam. III. 149.

Vs. 85. 86. τεκμήρασθαι Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Eandem constructionem eidem verbo tribuit hymno proxime sequente. Πυθῶνί κε τεκμήραιο STEPH.

Vs. 86. περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν] Eadem loquendi formula utitur Diony-

Populum iniquo, & qui contra gubernent :
Dedisti ipsis etiam divitias, satisque fortunarum :
Omnibus tu quidem, sed non plane pares. Licet colligere vel
In nostro rege : Nam is longissime alios praetergressus est.
Vesperi ille quidem perficit, quaecunque mane cogitat :

Vesperi

nygias in initio orbis descriptionis:

Βορυτίων βεβαῶνα πρὸς ἠελίοιο κελεύθους. TH. GRAEV.

Ibid. περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν] Per se accipiuntur περὶ πρὸ, saltem περὶ. Forma ducta ex Homero Il. Α. 180. περὶ πρὸ γὰρ ἤχεε θύων. cf. Π. 669. Apollon. Rhod. II. 869. &c. Et sunt alia similia apud Homerum.

Vs. 87. Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ] Hunc versum a Callimacho ita scriptum esse, nemo mihi unquam persuaserit, quum eum licentia in quavis alia re potius quam in pedum structura usum esse videam : licentia tamen maxima futura sit in verbo νοήσῃ, si in eo elidatur ο per συναιφώνησιν, ita ut ex νοήσῃ fiat νήσῃ. ut omittam, versum spondaicum futurum, & quidem ejusmodi qui durius alio quovis spondaico cadere videri possit. durius quidem certe illis qui passim apud eum occurrunt. cujusmodi sunt, quintus hujus hymni, qui cadit in ἀμφήριστον: septimus qui desinit in ἐψεύσαντο: tricesimus secundus qui finitur voce φαιδρύνασα: alii denique qui clauduntur vocibus, παιδεύοιο, μεμνήσαντο, ἀκτήτου, προσεπηχύναντο, Ἀδρήστεια, αἰγίζοντο, κυρίζοντος. Quod si quis eo confugiat, ut dicat corripi diphthongum in ἦρι, multo etiam minus audiendum esse illum dixerim; praesertim si non aliud hujus correptionis exemplum attulerit quam Ergων Hesiodi quendam versum qui nonnullis in editionibus ita scriptus est, Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός. Nam ita quidem legendo, fateor diphthongum ει corripi : verum in mea editione nequaquam lectionem illam reperiet, sed istam, ex vet. exempl. auctoritate, Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός. absque illa particula. Quae quum ita sint, Callimachum eo modo versum illum scripsisse nemo mihi (ut antea dixi) persuadere possit: contra vero facile mihi persuaserim ita scriptum ab eo fuisse, Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ ἃ κε ἦρι νοήσῃ. Cogitavi quidem posse & ita scribi, non minus eleganter, imo elegantius etiam, Ἑσπέριός γε τελεῖ τά περ ἠῶός κε νοήσῃ. sed tamen conjecturam illam, quod minorem mutationem afferat, magis probo. STEPHAN.

Ibid. Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ] Theocritus:

— οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον,
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βωλὰν, ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.

Versus vero Callimachi στιχηρὸν πάθος habet, sive πλεονασμὸν ἐκ τοῦ μακροσκελοῦς ἤτοι δολιχόρου, ut vocat Eustathius, cum scilicet in fine versus ejuscemodi pleonasmus accidit. qui cum in initio versus sit, ἐκ τοῦ μακροκεφάλου ἤτοι προκεφάλου : cum in medio, ἐκ τοῦ προκοιλίου, ἐκ μεταφορᾶς προγαστόρων ζώων dicitur. Eleganter itaque Callimachus, celeritatem conficiendi res animo Ptolemaei conceptas exprimere volens, ipsi cogitandi verbo νοῆσαι, per συνίζησιν sive συναιφώνησιν celeritatem quandam pronunciationis addit. Neque enim probare possum eos qui ex νοήσῃ, νήσῃ faciunt. quod συνίζησις ratio non fert. Est vero maximus hujus pleonasmi usus in versibus politicis, quos alii δημοτικοὺς στίχους vocant. qui

Ἑσπέριος τὰ μέγιςα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί. τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,

Οὔτ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

89 Οἱ δὲ] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες.
Πλειῶνι] Ἐνιαυτῷ.
90 Ἄνην] Ἄνυσιν, τελείωσιν.
Αὐτὸς] Ὦ Ζεῦ.
95 Οὔτ' ἀρετῆς] Καὶ Ἡσίοδος· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

qui quindecim, aut interdum septemdecim syllabis constant. quo genere versuum Annales suos scripsit Constantinus Manasses. Dixi hac in parte sententiam meam. Libenter vero, quoad possum, & veteres poëtas Graecos, & qui eos Scholiis suis illustrarunt, propugno: suitque mihi semper & erit porro curae, ne me vel φιλαυτία caecum vel carpendi studium strabum reddat. VULCAN.

Ibid. τά κεν ἠοῖ νοήσῃ] Non placet Stephano per συνεκφώνησιν pronunciari νόσῃ, eliso ο. Legebat pater meus νώσῃ, ut apud Theocrit. Idyll. 26.

Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βασιλίας
Νωσάμενος.

Caeterum si receptam lectionem νοήσῃ retineas, synecphonesis, ut opinor, non petit ut ο elidatur, sed ut conjunctim pronuncietur cum η; itaque non video cur νόσῃ dicendum sit. A. FABRI.

Ibid. Ἑσπέριος] Fundus pulcrae sententiae est apud Thucyd. I. 70. in oratione legatorum Corinthiorum de Atheniensibus: μόνοι ἔχουσί τε καὶ ὁμοίως ἐλπίζουσι, ἃ ἂν ἐπινοήσωσι. *Soli & habent pariter & sperant, quicquid in mentem venerit.*

Ibid. ἠοῖ νοήσῃ] Vide Excursum A. MSS. Vat. Ambr. Voss. Ed. Ald. in hoc & sequente versu νοήσει.

Vs. 88. μείονα] Vertendum est *minora*, non *parva*, ut inepte interpres. TH. GRAEV.

Ibid. εὖτε νοήσῃ] Ita & Homer. alibi, & Aristophanes. A. FABRI.

Vs. 89. Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι] Ita vocatur ἐνιαυτὸς, teste Hesychio, ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι, quod ipsum Bion aestati tribuit inquiens: Ἦ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες. VULCAN.

Vs. 90. ἄνην] Schol. ἄνισιν. pater meus correxit ἄνυσιν. A. FABRI.

Ibid. ἄνην] Vide Viros doctos, inprimis Cel. Albertum ad Hesych. in Ἄνη.

Ibid. ἐκόλυσας] ἐκόλυσας est merus error typographicus in ed. Graeviana.

Vs. 91. Χαῖρε μέγα, Κρονίδη] Non minus placeat interpungere post μέγα, ut sit adverbium, quod jungatur cum verbo Χαῖρε, sicut initio hymni in Cererem legimus, Δάματερ μέγα χαῖρε. STEPHAN.

Ibid.

Vesperi ille magna, parva autem, simul cogitat.
Alii autem alia anno, alia ne uno quidem; aliis autem prorsus
Ipse effectionem ademisti, & consilia irrita fecisti.
Salve plurimum, summe Saturnie, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua opera quis celebrare possit?
Non factum est, non fiet. Quis Jovis opera celebrare poterit?
Salve, Pater, salve iterum. Da vero virtutem & opes.
Nec sine virtute opes possunt homines beare,

Nec

Ibid. πανυπέρτατε] *Exsuperantissime.* Sic recte vertendum censuit Illustrissimus *Spanhemius*. TH. GRAEV.

Vs. 92. τίς κεν ἀείδοι;] Ambr. 2. μέν. Ambr. 1. ἀείδει. Similis varietas H. in Apoll. vs. 31. in iisdem libris, & versu sequente MS. Reg. ἀείσῃ pro ἀείσει, quod displicebat Stephano, volenti rescribi ἀείδοι, ut in praecedente: quod improbat Dawesius in Miscellan. p. 102. s. negans commodum sensum etiam in hac lectione existere, sed frigidam tautologiam esse, rescribi tandem jubens p. 106. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται τις, ὃ κεν τεὰ ἔργματ' ἀείδοι. Quod ego quidem non intelligo, quare necessarium sit. Neque enim hac lectione aliud exprimitur, quam sine interrogatione, quod in vulgata est per interrogationem. Mox MS. Voss. οὐδ' ἔσται.

Vs. 93. ἔργματ' ἀείσει] Credibile est Callimachum scripsisse ἀείδει, sicut in proxime praecedente versu. Indicativo certe modo non satis apte jungitur particula κεν; ideoque aut illud ἀείδοι, aut certe ἀείσῃ malim. At ἀείσοι (quod tamen aliquis fortasse scribendum putet) parum mihi placuerit. STEPHAN.

Ibid ἔργματα] hinc ῥέγματα, transposita litera ρ. Sic apud Theognidem:

Πίστευε, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμάς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος. A. FABRI.

Vs. 94. δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε] Uno versu interjecto eandem precationem repetens, dicit, δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. Est autem Homeri ἀκροτελεύτιον duobus in locis, nimirum in hymnis Vulcani & Herculis. Ita enim Vulcani hymnum claudit, Ἀλλ' ἵληθ' Ἥφαιστε, δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. Hymnum Herculis ita, Χαῖρε ἄναξ Διὸς υἱέ· δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. STEPH.

Vs. 95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν] Contra hunc locum facit Stoicorum axioma, Ὅτι αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν. quod argumentum uberrime tractat Cicero Tusculanarum quaestionum lib. v. VULCAN.

Ibid. Οὔτ' ἀρετῆς] Scholiastes laudat locum Hesiodi,

πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

ubi ἀρετὴ est *potentia*, ut & apud Theognidem versu citato nota proxime superiori. A. FABRI.

Ibid. ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν] Est οὐκ ἐπίσταται dictum pro οὐ δύναται, non potest: sicut & οὐκ οἶδε. atque ita Nescit infinitivo junctum pro non potest, a Latinis poëtis interdum dicitur. ut ab Horatio hoc in loco: *Nescit vox missa reverti.* Quae ita interpretarer, hunc verbi ἐπίσταται usum imitando, Οὐκ ἄρ' ἅπαξ ἀφεθεῖσ' ἀνακάμψαι ἐπίσταται αὐδή. vel sic, Οὐκ ἀφεθεῖσά γ' ἅπαξ νοστῆσαι ἐπίσταται αὐδή. At de verbo ἀέξειν in proxime sequente annotatione a me dicetur. STEPHAN.

Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

Vs. 96. Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο] Ad hanc posteriorem sententiae partem respexit fortasse Juvenalis, quum cecinit,

> *Haud facile emergunt quorum virtutibus obstat*
> *Res angusta domi.*

Aptius certe vis verbi ἀέξειν reddi non potuit quam verbo *emergere*, mutata tamen orationis forma: quum hoc, sit neutrum; illud, activum. Nonnulli quidem ex Latinis scriptoribus (Plautus, opinor, & post eum Tacitus) verbo *augere*, quod respondet illi ἀέξειν (pro quo in soluta oratione dicitur αὔξειν) usi sunt absque adjectione pro opulentum reddere. Sed & ipsum Ciceronem alicubi ita verbo augere usum esse comperio. Scribit enim in una ex suis ad Trebatium epistolis, quae est libro 7. *Semper te non modo tuendum mihi, sed etiam augendum atque ornandum putavi.* Ubi *augendum* dicitur sine adjectione pro *augendum commodis*, ut loquitur in fine Philippicae undecimae, verbum idem quod hic ei praeponens: *Non tueri solum, sed etiam commodis augere debeo.* Sed hic ἀέξειν aliud significat: ad quod exprimendum nulla potui aptiora verba invenire, (ut vox respondere voci posset) quam *evehere*, seu *provehere*, & *promovere*. Sed & verbum *extollere* alienum ab hoc loco esse non putavi: ac ne *ornare* quidem: praesertim quum hymno in Dianam legamus, p. 14. Τρὶς δίκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσεται. hic enim pro *ornare* videtur aperte poni: quum honore potius quam commodis suos deos augeri posse existimarent. Varie itaque hanc sententiam sum interpretatus, illorum verborum singula singulis locis adhibendo,

> *Evehere haud possunt vel opes virtute carentes,*
> *Vel virtus defecta opibus.*

Nec non hoc modo:

> *Haud equidem virtute carens opulentia quenquam,*
> *Quae caret & virtus opibus non provehit ullum.*]

Nec sine opibus virtus. Da ergo & virtutem & opes.

Ubi scribi etiam potest,

—— *non promovet ullum.*

Utens autem verbo *extollere*, ita verti,

Nec vacuae virtutis opes extollere possint,

Indiga possit opum nec quemquam extollere virtus.

Et quum liceat ἀέξειν vertere etiam *decorare*, sive *ornare*, eosdem versus ita etiam sum interpretatus.

Non sat opes decorant homines virtutis egenae,

Nec virtus quibus decorat satis una remotis.

Nec non ita, paulo liberius,

Non sat opes homines, virtus nisi juncta sit, ornant:

Haudque potest satis absque opibus splendescere virtus.

Quod si libeat & verbo *emergere* uti (quo Juvenalem in exprimenda posteriore parte hujus sententiae usum esse docui) ita velim interpretari,

Nec per opes quisquam emergat virtute carentes,

Nec per opum vacuam virtutem emergere possit.

Si vero liceat ordinem versuum permutare, ita etiam verterim, utendo illo ipso verbo *emergere.*

Incomitata opibus virtus emergere non dat;

Dant nec opes cuiquam, quibus haud comes addita virtus.

Horatius quoque virtutem nisi cum re, vilescere testatur: sed virtuti genus etiam addens.

Et genus & virtus nisi cum re vilior alga est. STEPHAN.

Hujus rei elegantissimam reddit rationem Menander apud Stobaeum:

Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει.

Χρῆται γὰρ οὗτος, εἰς ἃ δεῖ, ταύτῃ καλῶς.

Felix qui simul opes & mentem habet:

Hic enim opibus, ubi convenit, recte utitur. TH. GRAEV.

Ibid. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον] Ita Theocritus postquam divitias & potentiam Ptolemaei celebravit, ita Idyllium claudit: ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ. TH. GRAEV.

Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις, οὐδ' ὅσον, ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστει δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.

Τί

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

37 Θηλείαις] Ἁπαλαῖς.
Χνόος] Ψόφος, ξυσμός.

38 Λείβουσιν ἔλαια] Σημειωτέον ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται.

40 Πανάκειαν] Τὴν ἴασιν.

41 Πρῶκες] Δρόσοι, σταγόνες. Ἀκήρια δὲ, ἄσβεστα τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνεται.

to terrarum orbe collata, de quibus videndus Pausanias Phocicis. Meurs.

Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ex templo Delphico, ubi multae congestae erant divitiae. Homer. Il. I. 404. (v. Schol.) Vide & Historicos Graecos, Pausaniam imprimis: vide & Aelianum. A Fabri.

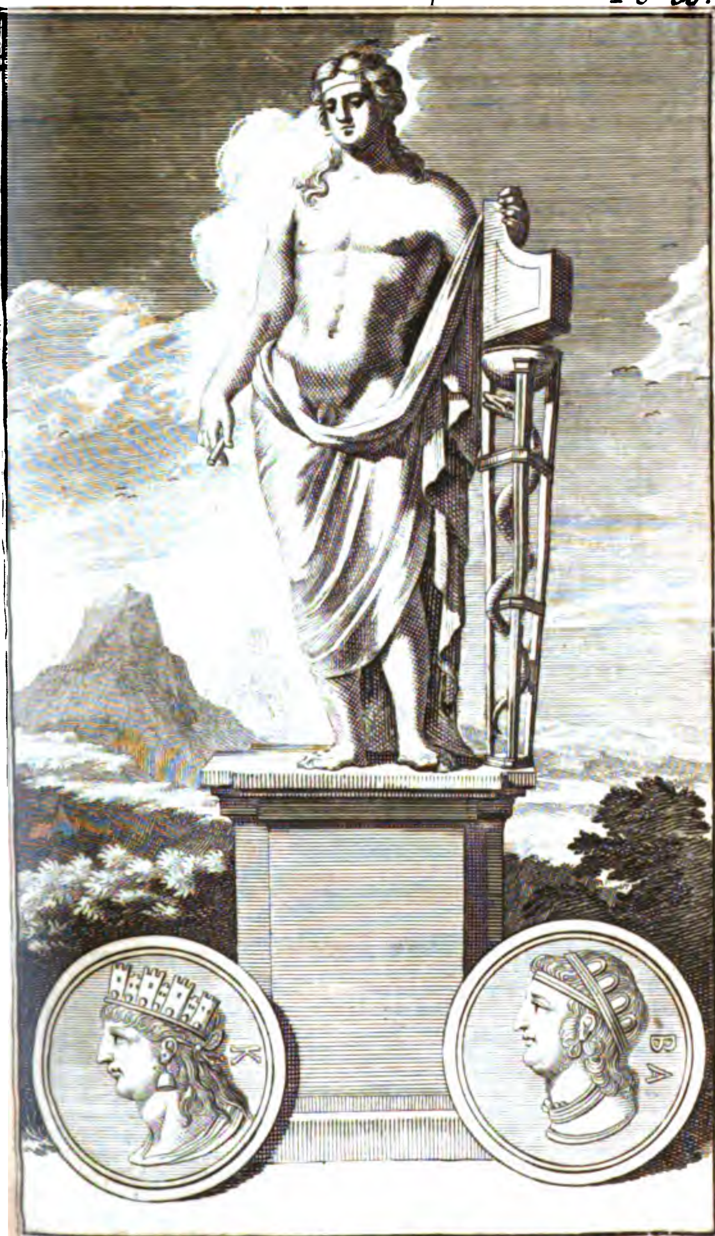
Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.] Draco Stratonicensis in libello inedito de metris poëticis laudans haec verba habet *Μ*. Sed vulgatum melius.

Vs. 37. Θηλείαις] Putavit scholiastes θηλείαις dici de genis Phoebi, ideoque non intellexit *foemineis*, sed *mollibus*. exponit enim ἁπαλαῖς. Sic autem exponendo necesse fuerit οὐδ' ὅσον significare *ne tantillum quidem*, ut apud Apoll. Rhodium. perinde ac si quis dicat, ὁ Φοῖβος οὐδ' ὀλίγον χνοᾷ τὰς ἁπαλὰς παρειάς. ut Lucianus dixit, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοάοντα τὰς παρειάς. Steph.

Ibid. ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Quum χνόος sit lanugo, (unde χνοάων apud Apollonium) depravatum esse dicamus necesse est illum Scholiastae locum, in quo nomini χνόος apposita sunt haec duo, ψόφος & ξυσμὸς, tanquam ad illud exponendum. Steph.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Imberbem Apollinem facit. recteque Scholiastes θηλείαις, cum παρειαῖς, conjungens, interpretatur ἁπαλαῖς, hoc est, teneris, mollibus, hoc est, laevibus: tametsi Lucianus auctor est quosdam Assyriorum Apollinem barbatum effecisse, ceterosque qui eum imberbem repraesentarent, vituperasse, perinde atque juvenilis forma aliquod imperfectionis argumentum sit, quae procul a diis amovenda. Porro χνόον significare primam malarum lanuginem, quam aliter Graeci ἴουλον vocant, nemo nescit. pleonasmo enim literae ν, dicitur χνῦς a χῦς & hoc a χέος quod fit a χέω. Apollonius, νέον χνοάοντα παρειάς. quod vero Scholiastes habet: Χνόος] Ψόφος. id ego ex Hesychio ita legendum arbitror: Χνόος, ὁ χνῦς τοῦ γενείου ἀρξαμένου. χνόος, ξυσμὸς, ψόφος. nam & paulo ante interpretatus erat Hesychius χνόην, τὸν ποδῶν ψόφον. Castigabo etiam obiter Suidae locum apud quem ita legitur, χνῦς, χοῦ, χοῦς μέτρον Ἀττικόν. quod ita reponendum censuerim. χνῦς, χνοῦ. deinde χοῦ μέτρον Ἀττικόν. &c. Vulcan.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρ.] Interpretis supinitatem non possum non demirari; vertere enim debuerat: *nunquam Phoebi juvenilibus*,

K
BA
G. Hoet del.
I. v. Vianen fec.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων.
Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κείνου,
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Ῥεῖά

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

42 Ἀμφιλαφὴς] Ἔστι γὰρ τοξότης, ἀοιδὸς, μάντις, ἰατρὸς, ποιμήν.

45 Κείνου δὲ θριαὶ] Μαντικαὶ ψῆφοί εἰσιν αἱ θριαί. λέγεται δὲ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπό τινων τριῶν νυμφῶν. Διὰ τοῦτο καὶ θριαὶ ὀνομάσθησαν, οἱονεὶ τριαί.

48 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ] Ἀμφρυσσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. Ζευγήτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας.

49 Ἠϊθέου] Ἀγάμου, ἄπαιδος.

bat esse πάντα γένοιτο. vid. v. c. mox vs. 52. seqq. Nec huc quadrant disputata Jensio Lect. Lucian. I. 4.

Vs. 42. Ἀμφιλαφὴς] Horat. de Maximo:

Centum puer artium. A. FABRI.

Ibid. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς] Hesychius ἀμφιλαφὲς exponit πολὺ, δαψιλές. & apud Herodian. ἀμφιλαφῆ κτήματα sunt ampla, ingentia praedia. TH. GRAEV.

Ibid. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς] De hoc verbo praeclare egit Cl. Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 18. quem legisse non poenitebit. Versum Callimachi imitatus est, ut alios, Dionys. Perieg. 460.

> Ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον ἐκείνη.

Vs. 43. Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν] V. C. Joseph. Scaliger in Propertium IV. 6. 69. ita legit: Φοῖβος ὀϊστευτὴν ἔλαχεν ῥέα, Φοῖβος ἀοιδήν. VULC.

Ibid. ὀϊστευτὴν] Jos. Scaliger sic corrigebat, ut conformaret sequentibus, ubi res, non personae, commemorantur. Sed ut non dicam, ita sequentem versum sine ulla dubitatione ejiciendum esse, qui vel sic in dubitationem adduci posse videtur; illud ῥέα plane friget. Ὀϊστευτὴς ἀνὴρ non nimis vulgare est, nec librarium sapit. Neque porro aut necessarium erat, de artibus Apollinis sine varietate dici, aut non poterat isto modo res dici. v. H. in Apoll. 79.

Ibid. ἔλαχ'] Hoc verbum noster fere dixit significatione consequentis pro antecedente, ut sit *imperare*, *tueri*, *in tutela habere*. Sic H. in Del. 74. ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη, *Juno imperat Inacho*.

Vs. 44. Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή] Hic versus, etiam servata vulgata lectione praecedentis versus, tamen non desideraretur, si abesset: quod facile quis concedet. Immo oratio venustior mihi videtur futura, si abesset. Dudum id sensi: sensit item ingeniosissimus Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 13. eumque propterea pro spurio proscripsit. Sed si prior versus

HYMNUS

IN

APOLLINEM.

Ut Apollinis se commovit laureus ramus,
Ut totum adytum! Procul, procul scelerati.
Jam profecto ostia pulcro pede Phoebus pulsat.
Non vides? annuit Deliaca suaviter palma

Re-

Ad quem locum Servius, hoc e Graecorum fontibus manasse notat, & Callimachi hemistichium ita citat:

ἑκὰς ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι.

Orpheus profanis fores praecludit, inquiens,

φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι,
Πάντες ὁμῶς.

ut & Horatius, *Odi profanum vulgus & arceo.*

Porro ἀλιτρός sive ἀλιτήριος unde κατὰ συγκοπὴν factum est, non solum profanum, ἀμύητον quive sacris initiatus non sit, significat, verum etiam ἁμαρτωλὸν & ἄδικον, & sceleribus contaminatum, devotum etiam, nisi resacratus sit, ut cum C. Nepote loquar. Callimachus postea vs. 11. λυγρὸν vocat, quem hic ἀλιτρὸν, eique opposuerat vs. 9. τὸν ἐσθλόν. VULCAN.

Ibid. ἀλιτρὸς] Spanhemio ad h. l. adde, si lubet, Solanum ad Lucianum de Sacrif. p. 537.

Vs. 3. Καὶ δή που τὰ θύρετρα] Haec ut & illud hym. in Pallad. vs. 14. Συρίγγων αἶα φθόγγων ἐπαξονίων, μιμητικῶς ad vulgi judicium dicta esse annotavit V.C. Joseph. Scaliger in illud Catulli, *Viden' faces aureas quatiunt comas.* Vulgus enim cum aliquid optat, tametsi id non evenit, tamen quasi id evenerit, sibi ipsum persuadere conatur. VULCAN.

Ibid. Καὶ δή που] in alio Codice, καὶ δὴ καί, *en effet*, & *jam*. A. FABRI.

Ibid. τὰ θύρετρα] Utitur eo vocabulo etiam Xenophon de expedit. Cyri lib. 5. alii volunt θύρετρον proprie limen dici. Hinc vox ἀντιθύρετρος apud Nonnum. MEURS.

Vs. 4. Οὐχ ὁράας;] Refertur non modo ad ἐπένευσε, sed etiam ad κύκνος ἀείδει, ut apud Horat. Carm. 1. 14. *nonne vides*, non solum ad *nudum latus*, sed etiam ad *gemunt*: quod non debebat Bentlejum offendere. Zeugmatos hujus multa exempla apud omnes scriptores. Et vero etiam videndi verba ad omnes sensus referuntur. Catull. Epithal. 9. *canent*, *quod visere par est*, &c. De formula *viden'*, *nonne vides?* v. Heinsius & Burmannus ad Valer. Flacc. V. 595. Pro ἐπένευσε MS. Reg habet ἐπένευσεν, sed in margine illud. Edd. Ald. Vascos. φοίνιξ. Et sic placebat Clarkio ad Homer. Il. B. 267. quia jota ultimae syllabae longum est.

Ibid. ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ] Latonam ad palmam arborem humeris reclinatam Apollinem enixam esse scribit Callimachus in hymno εἰς Δῆλον vs. 209.

Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις

Φοί-

Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὡ' πόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλός.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Ὀψό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

5 Ὁ δὲ κύκνος] Ὄρνεον ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

6 Αὐτοὶ νῦν] Ἀντὶ τοῦ αὐτόματοι.

7 Αὐταὶ δὲ] Αὐτόματοι.

Ἀνακλίνεσθε] Ὅμηρος· Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανέως ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.

Euripides Hecuba eleganter & palmam & laurum Deliacam hisce versibus celebravit:

ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,
δάφνα θ' ἱερὰς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ
ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας.

quo in loco ἄγαλμα malim *levamen*, vel *solatium*, sive *adminiculum* interpretari quam εἰς τιμὴν, ut Scholiastes. Plinius lib. 16. cap. ult. in Regione Aulocrene platanum ostendi scribit, ex qua pependit Marsya victus ab Apolline, quae iam tum magnitudine electa est. *Nec non palma Deli*, inquit, *ab ejusdem Dei aetate conspicitur* Palmam quoque aeneam Apollini Delphico dicatam ab Atheniensibus legimus. VULCAN.

Ibid. ἡδύ τι] De elegantia adjecti adjectivis, in quibus quantitas quaedam intelligi potest, τοῦ τι & nos ad Xenophontem monuimus, & ad hunc locum egit Vir doctus in Obs. Misc. v. p. 261.

Vs 5. ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Ita Callimachus hym. in Delum vs. 249. cygnos Latonae puerperae accinentes facit,

— κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετεηνῶν.

VULCAN.

Ibid. ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Quia Apollini haec avis sacra: caussam refert Cic. Tusculana I. *Cygni non sine caussa Apollini dicati sunt; sed quod ab eo divinationem habere videantur, qua providentes quid in morte bonum sit, cum cantu & voluptate moriantur* De cygnorum vero morte imminente cantu, quem ibi refert Cicero, est Martialis etiam locus lib. XIII.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipse sui.

MEURS.

Ibid. Sed fabulosa esse, quae de cygni morituri cantu circumferuntur, ostendunt Aelianus lib. I. hist. var. c. 14. Ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα· ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. id est, *ego vero cygnum nunquam audivi canere, fortasse neque alius.* Lucianus in dialogo de electro seu cygnis: ᾀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φὴς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν. id est, *caeterum illos dulce, quemadmodum dicis, canentes ne in somnis quidem audivimus.* TH. GRAEV.

Ibid. κύκνος] Est enim Apollinis. v. H. in Del. 249. Ad ea, quae de cygni cantu a viris doctis etiam h. l. dicuntur, non alienum sit dicere, mihi & hominem Asianum confirmasse, cantantes se in Asia audisse cygnos

Repente, & cygnus aërius ſuaviter canit.
Ipſa nunc repagula recedite portis,
Ipſique peſſuli. Deus enim non procul eſt.
At juvenes ad cantum & chorum accingimini.
Apollo non omnibus ſe conſpicuum facit, ſed modo bonis.
Quicunque eum viderit, is magnus erit: qui non videt, parvus ille.

Vi-

gnos, & de Islandia retulit mihi Paullus Vidalinus, qui id etiam apud nos palam in oratione panegyrica in Regem Daniae narravit his verbis, p. 28. *denique etiam cygni ſive olores, quos eruditorum gratia hic memorare libet, cum aliquem mihi dilectiſſimum quondam praeceptorem audierim mirari, quod veteres de cantu cygneo tam multa prodiderint, quos tamen recentiori aevo nec in his locis, nec in Italia, nec in ulla alia Europae regione cantare quisquam audiviſſet —— —— mirabar ego hunc ſermonem, qui ipſe in mea quidem patria ſonoram illam & amoenam cygnorum vocem ſaepe non ſine voluptate audiveram: quare valde gaudebam, quod ego ipſe teſtis oculatus atque auritus hanc antiquiſſimam traditionem contra recentiorum dubia confirmare poſſem. ea autem fabula eſt, quod morti vicinus canat &c.*

Vſ. 6. *Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλ.*] Hic *αὐτοὶ* eſſe dictum pro *αὐτόματοι*, itidemque *αὐταὶ* pro *αὐτόμαται* (quae ſignificatio & apud Homerum extat) illa etiam Virgiliana imitatio oſtendit, Aeneid. 6.

Oſtia jamque domus patuere ingentia centum,
Sponte ſua.

Sic autem uſi ſunt interdum & Latini pronomine quod Graeco illi reſpondet: & quidem inter eos Cicero quoque, non uno in loco. Virgil. his verbis *ſponte ſua*, praefixit illud pronomen *ipſae*, Georg. 4.

Namque aliae nullis hominum cogentibus ipſae
Sponte ſua veniunt. STEPHAN.

Ibid. *Αὐτοὶ*] *αὐτόματοι.* Schol. *ſponte ſua.* ſed monuit *Steph.* Sic Latini *τῷ ipſe* utuntur. Virg. 2. Georg.

-- quibus ipſa procul diſcordibus armis
Fundit humi facilem victum juſtiſſima tellus. A. FABRI.

Ibid. Recte viri docti *αὐτοὶ* exponunt *αὐτόματοι.* Sic apud Latinos *ipſa.* Virgil. Ecl. IV. vſ. 21.

Ipſae lacte domum referent diſtenta capellae
Ubera.

Servius ibi: *ipſae referent, id eſt, ſua ſponte.* TH. GRAEV.

Ibid. *Αὐτοὶ νῦν*] Ed. Ald. *αὐτοῖνυν.* Cl. Pierſonus in Veriſim. p. 39. putat, Callimachum imitatum eſſe locum Homeri in *Εἰρεσιώνῃ* vſ. 3. *Αὐταὶ* (ſic Vir doctus bene emendat vulgatum *αὐτὰρ*) *ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισι.* qui etiam de vi pronominis bene ibi monet: quod imitati ſunt Latini, ut *ipſe* pro ſua ſponte dicerent. Cicero Catil. II. 1. *vel ejecimus, vel emiſimus, vel* ipſum *egredientem.* &c. i. e. ſua ſponte egredientem. Orator. I. 24. *videor non* ipſe *aliquid promſiſſe, ſed fortuito in ſermonem veſtrum incidiſſe.* Virgilius autem, qui & ipſe hoc pronomine ſic utitur, tamen *ſua ſponte* addit, ut in iis locis, quae Stephanus attulit, & Eclog. VIII. 105. *Adſpice corripuit tremulis altaria flammis* Sponte ſua -- *cinis* ipſe.

Vſ. 8. *ἐς χορὸν ἐντύνεσθε*] Eodem modo loquitur Bion Idyll. II. 30.

Vſ. 9. 11. Quae e Stanlejo ad hunc locum affert Spanhemius, aliena ſunt. Jamblichus cum ceteris philoſophis non veras rerum ſacrarum fabularumque cauſſas tradit, ſed commentitias, & ad colorem gentili ſuperſtitioni addendum comparatas: quod ſemel monuiſſe ſat erit. Nam ſaepe in hoc genere peccavit vir illuſtris.

Vſ. 10. *λιτὸς*] *exiguus, ſimplex, nihil.* hic *pravus.* A. FABRI.

Ὀψόμεθ' ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος
Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.

Εὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

14 Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμον ἐντὸς γενέσθαι, καὶ πολιᾶσαι· καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Ἀπόλλων.

15 Ἑστήξειν] Ἀπὸ τοῦ, ἵστημι, παρακείμενος ἕστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα, ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων, ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἑστήξειν.

16 Χέλυς] Ἡ κιθάρα.

Vs. 12. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος, &c.] Ita Hym. in Delum vers. 302.

Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον· οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος· ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.

Porro cygnus Apollini tribuitur, ut per eum dies significetur quem nobis Solis praesentia efficit, sicut absentia noctem corvo similem parit. VULCAN.

Ibid. κίθαριν] Ammonius in libello de differentiis vocum tradit differre κίθαριν & κιθάραν: quod κίθαρις sit lyra, unde κιθαρισταὶ lyricines: κιθάρα vero cithara, unde κιθαρῳδοὶ, qui cithara canerent. MEURS.

Ibid. κίθαριν] Plenius declarandum est, quod ex Ammonio habet Meursii excerptum. Sane apud Callimachum Apollini semper κίθαρις tribuitur, pro quo est deinde λύρη, χέλυς, non κιθάρα. Et apud Platonem in Polit. III. qui locus in lexicis exstat, λύρα & κιθάρα distinguuntur clare. Et sunt sane diversae. Nam *lyram*, quae est κίθαρις, invenit Apollo, *citharam* Mercurius, consentientibus Graecis, ut bene monet magnus Scaliger ad Manilium p. 379. Citharae a Mercurio inventae descriptio est apud Homerum H. in Mercur. vs. 47. quem locum late illustrat Scaliger l. c. a qua lyra Apollinis diversa, non habens chordas tentas super testudinis cavo, ut Mercurialis, sed inter cornua in ponticulo, qui cornua jungit, seu transtillo, sine subjecta testudine: quod discrimen etiam in monumentis antiquis exprimitur.

Vs. 13. ἔχειν] Est ἔχειν pro ἐχέτωσαν: ita ut nihil subaudiendum sit, sed exponendum, *Ne habeant pueri tacitam citharam.* Hujus autem usus infinitivorum exempla apud Homerum, Hesiodum, & alios, extant. STEPHAN.

Ibid. ἔχειν] scil. χρή. Istis verbis Φοίβου ἐπιδημήσαντος, exprimit nomen hujus, de quo agit, Apollinis festi, quod Ἀπόλλωνος ἐπιδημία dicebatur. Occurrit apud Procopium in epistola quadam: οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτὸν ἀπείπασι τὸν Πύθιον ἔλοιντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. MEURS.

Ibid. Hoc etiam de aliis diis & deabus superstitio veterum credulis persuasit. Sic Venus credebatur certo tempore morari in Eryce Siciliae, dein trajicere in Italiam. Aelian. Var. hist. lib. I. c. 15. Ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκινοὶ τὰ ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην, ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι. hoc est, *Erycini festi-*

Videamus te, o Apollo, & nunquam erimus parvi.
Neque tacitam lyram, neque tacitum gressum
Pueri debent habere, adventante Apolline,
Si velint ad nuptias pervenire, canosque tondere,
Et stare muros suos super antiquis fundamentis.
Laudem pueros, lyrâ non amplius otiosâ.

Fa-

festivitatem ibi (in Eryce) *celebrant, Anagogia dictam, eo tempore, quando Venerem e Sicilia solvere in Libyam affirmant.* TH. GRAEV.

Ibid. ἐπιδημήσαντος] Opinio erat Apollinem mutare sedes, & sex menses hiemales apud Lyciam degere, & sex aestivos apud Delum, ubi natus est Virg. in Aeneid. v. 143.

Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo

Ubi cave τὸ *hibernam* explices *frigidam*, δυσχείμερον; sed contra, εὐχείμερον, ut recte Taubmannus. A. FABRI.

Ibid. ἐπιδημήσαντος] Spondaeus apto loco usurpatur in incessu Dei & adventu, ex imitatione Homeri Il. A. 203. Achilles Minervae: Τίπτ' αὖτ' αἰγιόχοιο Διὸς τέκος εἰλήλουθας; ubi vid. Clarkius.

Vs. 14. Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, &c.] Pietati juvenum erga Apollinem, non vulgaria bona promittit, ut hymno in Dianam vers. 130. quibus illa fuerit propitia, hoc est, piis. Nam impios quae mala maneant, antea elegantissime descripsit. VULCAN.

Ibid. πολιόν τε] πολιὰ Graecis simpliciter dicitur pro πολιὰ θρίξ. Quemadmodum apud Latinos *cani*, pro cani capilli. MEURS.

Ibid. Εἰ τελέειν —— —— Ἑστήξειν] Non opus est cum R. Bentlejo corrigere τελέσειν. Neque enim desunt exempla variatorum temporum apud optimos auctores, praesertim ubi ad sensum nil intererat, ut hoc loco & in hac forma; saltem sine libris nil tentandum. Sic infra II. in Delum vs. 135. Vide, si exempla commemorata cognoscere velis, Dukerum ad Thucyd. II. 44. Elsner. Spec. Crit. p. 35. Valkenar. ad Hom. Il. XXII. 113. Obs. Misc. III. p. 150. & Nov. III. p. 29. Verbum autem τελέειν proprie de re nuptiali dicitur, de quo vide eruditam notam Cl. Ruhnkenii ad Timaei Lex. Platon. p. 159. De verbi ἑστήξειν significatione verissime monet Bentlejus. Ἑστήξομαι similiter pro *stabo* est in epistola Sopatri apud Stobaeum p. 311. & παρεστήξομαι apud Antoninum pro *adstabo*, x. 36. Sensus igitur est: si salvam patriam, atque adeo domum paternam atque suam stare velint.

Vs. 15. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Scripsit fortasse ἑστήξει, repetendo quidem εἰ (perinde ac si dictum esset, καὶ εἰ ἑστήξει αὐτοῖς τὸ τεῖχος) sed non μέλλουσι. *Et si* (inquit) *stabit murus super antiqua fundamenta.* Id est, Si futurum est ut stent moenia patriae super antiqua fundamenta. Intelligit igitur, Si patriam suam vel urbem suam salvam & incolumem manere cupiunt. Posset etiam eodem sensu intelligi τεῖχος de muro domus, quam unusquisque sit in patria sua aedificaturus. Quamvis enim de muro domus dicatur potius τοῖχος quam τεῖχος, potest hoc ad istam quoque significationem extendi. Quod si retineatur ἑστήξειν, ex neutro verbo fiet activum. STEPHAN.

Ibid. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Pater meus felicissimae memoriae legere solebat Ἑστήξειν δέ τι τεῖχος. & sane non video cur τὸ, cum fuse loquatur. A. FABRI.

Ibid. θεμέθλοις] Pausa hic debet fieri, & sequentes versus intervallo quodam ab isto sejungi: nam postquam hortatus est pueros, eorum ludos aliquandiu conspicatus miratur, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός. A. FABRI.

Vs. 17.

Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἢ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Ὁππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.

Ἰὴ,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

17 Εὐφημεῖ] Ἡσυχάζει, γαληνιᾷ.
18 Κλείουσιν] Ὑμνοῦσι.
20 Κινύρεται] Θρηνεῖ, κλαίει.
Αἴλινα] ἤτοι θρηνητικά.
22 Ἀναβάλλεται] Ὑπερτίθεται.

Vſ. 17. *Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες*] In ſacris eſt *favere linguis*, ut hic: quod plerumque a circumſtante corona exigebatur per praeconem. Ariſtophanes in Nubibus:

Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ προσέχειν τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.

Homer. Iliad. IX.

Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'.

Fiebat autem id cum ſummo *ſilentio*. unde Suidas *εὐφημεῖν* pro *σιωπᾷν* quoque accipi interdum tradit. MEURSIUS.

Vſ. 18. *Εὐφημεῖ καὶ πόντος*] Adulto vere feſtum Apollinis celebratur. ideo mare pacatum, & ut dicit Propert. Eleg. 8. lib. 5.

Ponit & in ſicco molliter unda minas.

quod noſter dicit, *εὐφημεῖ καὶ πόντος*. A. FABRI.

Vſ. 19. *Λυκωρέος*] ab Urbe quae vocatur *Λυκωρία*, ad pedem Parnaſſi: unde apud Lucianum Parnaſſus *Λυκωρεὺς*, hodieque a Graecis incolis *Liacura* dicitur. Bene Schol. explicat *Δελφικοῦ*. A. FABRI.

Ibid. *Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου*] Lycoreus dicitur a Lycorea vico juxta Delphos: cujus meminit praeter Strabonem lib. 9. etiam Stephan. *περὶ πόλεων*. Quia vicus eſt vicinus Delphis, hinc accipiendum pro *Δελφικοῦ*. TH. GRAEV.

Vſ. 20. *κινύρεται*] metaphora ſumta a bobus, *ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι*. VULCAN.

Ibid. *αἴλινα*] pro *αἴλινον*. Scholiaſtes Sophoclis, *αἴλινον* interpretatur *εἶδος θρήνου*. quod & confirmat Etymol. *αἴλινον*, inquiens, *ἐπὶ θρήνου τίθεται*. ſed locum Sophoclis apponam ex Aiace flagell. *αἴλινον, αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος. ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει*. Optime itaque Sophocles ipſe explicat *αἴλινον* non eſſe moderatam aliquam lamentationem, ſed cum magno ejulatu conjunctam. VULCAN.

Ibid. *αἴλινα*] eſt adverbium. Sic Moſchus Idyll. 3. vſ. 1. *αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι*, quanquam aliter Vulcanius. A. FABRI.

Ibid. *κινύρεται αἴλινα μήτηρ*] *Αἴλινα*, *miſerabiliter*, *flebiliter*. Imitatus eſt, ut opinor, Sophoclis locum in Ajac. 635. de matre Ajacis, quem attulit Vulcanius. An hunc quoque imitatus eſt Ovid. Amor. III. 9. 23.

Aelinon in ſilvis idem pater, Aelinon, *altis*

Di-

Favete audientes linguis in Apollinis cantu.
Favet & pontus, cum poëtae celebrant
Aut lyram, aut arcum, Lycorei arma Phoebi.
Neque Thetis Achillem luget flebiliter mater,
Cum, Io Paean, Io Paean, audit.
Atque etiam lacrimosum differt luctus saxum,
Quod in Phrygia, irriguus lapis, stat,
Marmor pro muliere, miserabile quid hiante.

Io,

Dicitur invita concinuisse lyra.
ubi vid. Heinsius & Burmannus.

Vs. 21. Ὀπωπότ' ἰὴ παιῆον] Si verum est quod de hujus acclamationis origine traditur, altera scriptura sequenda fuerit, ἵει, mutato & spiritu & accentu: ut sit ἵει pro ἀφίει. quamvis alioqui potius dicatur ἀφίει & ἵει. sicut versu 103. legitur ἵει βέλος. Et tamen apud Athenaeum narrantem ex Clearcho hanc historiam, scriptum est in vulg. edit. ἵε, non ἵει. quin etiam ἰὲ tenui spiritu. sed ad spiritum quidem quod attinet, mendum ibi esse ostendit compositum verbum ἄφιε, quo simplex illud ab eodem exponitur. Atque ita tres imperativi formae fuerint, ἵει, ἵει, & ἵε, quarum ultimam minus quis tueri quam praecedentes possit. Illa tamen lectio ἰὴ reperitur itidem non solum paulo post, ver. 25. sed etiam in ver. 103. & quidem sequente ἵει. STEPHAN.

Ibid. ἰὴ παιῆον] Hujus Paeanis originem disce ex Callimacho hoc ipso hymno vers. 100. & sequentibus. VULCAN.

Vs. 22. ἰὴ — ἰὴ] MS. Voss. ἵει — ἵει. Ed. Ald. ἰὴ — ἰὴ. Sic & vs. 25.

Ibid. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις] Hunc versum Propertius imitatus est III. 8.

Et Niobes lacrimas supprimat ipse lapis. A. FABRI.

Vs. 23. ἐνὶ Φρυγίῃ] Sic Anacreon,

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.

Sed quomodo ἐνὶ Φρυγίῃ, si in Sipylo monte? Nempe antiqui fines Phrygiae dilatiores habebant, & in illa Sipylum dinumerabant. A. FABRI.

Ibid. διερὸς λίθος &c.] Th. Bentlejo V. Cl. intolerabile videtur, in tribus versibus esse πέτρος, λίθος, μάρμαρον. Tenet tamen, si esset διερὰ λίθος, deinde μαρμάρου χανούσης, a recto μάρμαρος. Sed primo διερὰ λίθος non tollit ὁμοιοτέλευτα, sed alia gignit praecedente Φρυγίῃ, nec ea justam caussam praebent, aliquid contra libros moliendi. Nec est, quod quis offendatur, cum tribus continentibus versibus ejusdem rei tria diversa nomina ponuntur: sunt enim alia exempla, & in his copia orationis quaedam ostenditur. In μαρμάρου χανούσης placet sane constructionis forma. Sed illud ὀϊζυρόν τι χανεῖν non satis convenit marmori. Ponitur autem μάρμαρον καθ' ἐπανάληψιν ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως, hoc sensu: illud, inquam, marmor, in quod mulier miserabiliter ejulans conversa est, servato etiam in conversione ipso oris hiatu. Utrumque, & lacrimas & hiatum oris Niobei, expressit Lucianus Imagg. c. I. θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ ἔτι τῶν καλῶν αὐτῶν ἀπόγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τῆς Ταντάλου. Spondaeus quoque ἐστήρικται in vs. 23. ad Homeri imitationem factus hic aptissimus est. Χανεῖν expressit Propertius II. 23. 6.

Hic equidem Phoebo visus mihi pulcrior ipso
Marmoreus tacita carmen hiare lyra.

ubi vid. Broukhus.

Vs. 24. Μάρμαρον ἀντὶ γυναικός] Sic explica cum versu superiori, διερὸς λίθος ἐστήρικται μάρμαρον, *stetit lapis marmor*, ἀντὶ γυναικὸς χανούσης ὀϊζυρόν τι. A. FABRI.

Ibid. ὀϊζυρόν τι χανούσης] Duobus modis exponi hoc participium potest: ut dicatur ὀϊζυρόν τι χανοῦσα Niobe in suis lamentationibus & ejulationibus,

quum

Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληϊ
Θῆκε τελεσφορείην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
Ἰὴ ἰή, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ Ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς

Ἀνέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

76 Οὖλος Ἀριστοτέλης] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. Οὖλος δὲ, ὁ ὑγιὴς, ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει, Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει Ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ἀσβυστίδα δὲ, τὴν λευκὴν λέγει, παρὰ τὴν ἄσβεστον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος.

78 Τελεσφορίην] Ἑορτὴν, θυσίαν.

83 Κρόκον] Κρόκος, τὸ ἄνθος, παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν.

85 Ζωστῆρες] Περιφραστικῶς, οἱ πολεμικοί.

Ibid. ἀπόκτισιν] Faber corrigebat ἀποίκισιν, quod ἀπόκτισις non reperiretur: scilicet in lexicis. Th. Bentlejus ait; *at nec ἀποίκισις reperitur, sed ἀποικία*. Sed ἀπόκτισις, cujus nec Spanhemius potuit exemplum afferre, est probum & usitatum verbum. Dionysius Halicarnass. saepe habet, v. c. L. I. p. 36. Καπύας Αἰνείᾳ τε καὶ Τρώων ἀπόκτισιν εἶναι. Ibid. p. 43. πόλεώς τινος ἀπόκτισις. Sic & laudat in hoc loco Scholiastes Dionysii Perieg. ed. Twait. ad vs. 219. totum hunc locum Callimachi afferens, sed foede corruptum.

Vs. 76. Ἀσβυστίδι] λευκῇ, ut censet Schol. & id παρὰ τὴν ἄσβεστον, *calcem vivam*: verum qui Ethnica scripsit, haec habet: Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, adducitque locum Callimachi ex primo *αἰτίων*. Herodotus, Dionysius, & Eustathius, populos esse dicunt supra Cyrenem: Callimachus ad Tritonem fluvium eos statuit. Ad confirmandam autem Scholiastae sententiam faciet forsan Pindari locus, qui legitur Od. 4. Pythiorum; ibi enim Cyrenes territorium vocat ἀργινόεντα μαστὸν, *album uber terrae*: sed hoc non tanti est. A. Fabri.

Ibid. Ἀσβυστὶς est regio in qua habitabant Ἀσβύσται} qui & Asbytae dicebantur, vicini erant Cyrenensibus. imo Callimachus hic in Asbystide ponit Cyrenenses. Vide Salmas. Exercitat. Plinian. ad cap. 28. Solini. Th. Graev.

Vs. 77. ἀνάκτορον] Proprie, ut ajunt, Dioscurorum templum est; sed censeo communiter de cujuslibet Dei templo dici debere. Nam Dii simpliciter ἄνακες dicebantur, & supra Hymno primo vs. 8. ὦ ἄνα, *o Rex*, id est, *o Deus*: infra vs. 90. ἄναξ est *Apollo*. A. Fabri.

Vs. 78. Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον] Festum quoque anniversarium Apollini Carneo institutum dicit poëta,

Κάρ-

Io, Io, dicite: Grave eſt cum Diis certare.
Qui cum Diis contendit, cum rege meo contendit:
Qui cum rege meo, etiam cum Apolline contendit.
Chorum Apollo, ſi ei grata cecinerit,
Praemiis adficiet. Poteſt enim: quia Jovi dexter ſedet.
Neque chorus Phoebum unum modo diem canet.
Ineſt enim larga canendi materia. Quis non facile
  Phoebum canat?
Aurea Apollini & chlamys, & fibula,
Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra,
Aurei etiam calcei. Abundat enim auro Phoebus,
Eſtque maxime dives: E Pythone utique colligas.

At-

Vſ. 31. Ἐςι γὰρ εὔυμνος] Totus hic pentameter Ovidianus, *In laudes ejus area magna patet*, ad interpretationem nominis hujus εὔυμνος poſſet adhiberi. (Ovidianum autem voco, quem facio ex illo Ovidii,

Et pates in laudes area magna tuas)

Neque tamen εὔυμνος tam videtur ſonare *laudibus abundans*, quam *laudatu facilis*, qui facile laudari poteſt. Atque adeo ipſe Callimachus velut exponens hoc epithetum εὔυμνος, ſubjungit, τίς ἂν οὐ ῥέα ἀείδοι (quum antea paſſim legeretur ἀν' ὄρεα, id eſt, per montes, pro ἂν οὐ ῥέα, ut docui in illa mea editione heroicorum poëtarum) Verum ab hac expoſitione non diſſentit altera, quum facile ſit eum laudare qui laudibus abundat, ita ut copioſa earum materia ſuppetat, ſive multa ad eum laudandum argumenta ſuppetant. Eſt autem ſumptum ex Homero hoc epithetum: apud quem in hymno ejus legitur. STEPHAN. Hunc locum primum ſic emendaſſe potiſſimum Auratum didici ex nota viri docti, quam adſcripſerat editioni, quam mecum communicavit Cl. Francius. TH. GRAEV. Scilicet edd. primae habent ὄρεα. Illa notula adſcripta exemplis Aldi & Vaſcoſani, quibus utor, eſt e Mureti Var. Lect. VII. 7. MSS. Ambr. & Voſſ. ἀείδει. Reg. ἀείδειν.

Vſ. 32. Χρύσεα] v. H. in Dian. vſ. 110. & adde Spanhemium ad h. l. Imitatus eſt hunc locum Ovid. Amor I. 8. 59.

Ipſe Deus vatum, palla ſpectabilis aurea,
Tractat inauratae conſona fila lyrae.

Ceterum τὸ τε toties repetitum bene ſervit augendo.

Vſ. 33. τό, τ' ἄεμμα] Perperam a ſcholiaſte ἄεμμα exponitur ἡ νευρά, quum ſignificet τὸ τόξον, id eſt, arcum. STEPH.

Ibid. ἄεμμα τὸ Λύκτιον] Idem epitheton arcus eſt in epigrammate inedito Paulli Silentiarii, quod adſcribam:

Ἀνδρόκλος, Ὦπόλλων, τόδε σοι κέρας, ᾧ ἔπι πολλὴν
Θῆρα βαλὼν ἄγρας εὔσκοπον ἔσχε τύχην.
Οὔποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξᾶλτο κεραίας
Ἰὸς ἐπ' ἠλεμάτῳ χειρὸς ἐκκολίᾳ.
Ὁσσάκι γὰρ τόξοιο παναγρέος ἴαχε νευρὰ,
Τοσσάκις ἦν ἀγρεὺς ἠέρος ἢ ξυλόχου.
Ἀνθ' ὧν σοι τόδε, Φοῖβε, τὸ Λύκτιον ὅπλον ἀγινεῖ,
Χρυσείαις πλέξας μείλιον ἀμφιδέαις.

Debeo hoc epigramma Cl. Ruhnkenio, qui adnotaverat Λύκτιον ἰοδόκην ex epigrammate Leonidae Anthol. VI. 12. p. 563. & *Lyctia tela* e Statii Theb. VI. 927.

Vſ. 35. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Alludit ad ſtatuam ejus auream, & donaria in templum Delphicum ex to-

to-

Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις, οὐδ' ὅσον, ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστει δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.

Τέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

37 Θηλείαις] Ἀπαλαῖς.
Χνόος] Ψόφος, ξυσμός.

38 Λείβουσιν ἔλαια] Σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται.

40 Πανάκειαν] Τὴν ἴασιν.

41 Πρῶκες] Δρόσοι, σταγόνες. Ἀκήρια δὲ, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνεται.

to terrarum orbe collata, de quibus videndus Pauſanias Phocicis. MEURS.

Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ex templo Delphico, ubi multae congeſtae erant divitiae. Homer. Il. I. 404. (v. Schol.) Vide & Hiſtoricos Graecos, Pauſaniam imprimis: vide & Aelianum. A FABRI.

Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.] Draco Stratonicenſis in libello inedito de metris poëticis laudans haec verba habet δέ. Sed vulgatum melius.

Vſ. 37. Θηλείαις] Putavit ſcholiaſtes θηλείαις dici de genis Phoebi, ideoque non intellexit *foemineis*, ſed *mollibus*. exponit enim ἀπαλαῖς. Sic autem exponendo neceſſe fuerit οὐδ' ὅσον ſignificare *ne tantillum quidem*, ut apud Apoll. Rhodium. perinde ac ſi quis dicat, ὁ Φοῖβος οὐδ' ὀλίγον χνοᾷ τὰς ἀπαλὰς παρειάς. ut Lucianus dixit, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοάοντα τὰς παρειάς. STEPH.

Ibid. ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Quum χνόος ſit lanugo, (unde χνοάων apud Apollonium) depravatum eſſe dicamus neceſſe eſt illum Scholiaſtae locum, in quo nomini χνόος appoſita ſunt haec duo, ψόφος & ξυσμός, tanquam ad illud exponendum. STEPH.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Imberbem Apollinem facit. recteque Scholiaſtes θηλείαις, cum παρειαῖς, conjungens, interpretatur ἀπαλαῖς, hoc eſt, teneris, mollibus, hoc eſt, laevibus: tametſi Lucianus auctor eſt quoſdam Aſſyriorum Apollinem barbatum effeciſſe, ceteroſque qui eum imberbem repraeſentarent, vituperaſſe, perinde atque juvenilis forma aliquod imperfectionis argumentum ſit, quae procul a diis amovenda. Porro χνόον ſignificare primam malarum lanuginem, quam aliter Graeci ἴουλον vocant, nemo neſcit. pleonaſmo enim literae ν, dicitur χνοῦς a χοῦς & hoc a χόος quod ſit a χέω. Apollonius, νέον χνοάοντα παρειάς. quod vero Scholiaſtes habet: Χνόος] Ψόφος. id ego ex Heſychio ita legendum arbitror: Χνόος, ὁ χνοῦς τοῦ γενείου ἀρξαμένου. χνόος, ξυσμὸς, ψόφος. nam & paulo ante interpretatus erat Heſychius χνόην, τὸν ποδῶν ψόφον. Caſtigabo etiam obiter Suidae locum apud quem ita legitur, χνοῦς, χοῦς, χοῦς μέτρον Ἀττικόν. quod ita reponendum cenſuerim. χνοῦς, χοῦς. deinde χοῦς μέτρον Ἀττικόν. &c. VULCAN.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρ.] Interpretis ſupinitatem non poſſum non demirari; vertere enim debuerat: *nunquam Phoebi juvenilibus*,

Atque etiam ſemper formoſus eſt, ſemper juvenis.
Nunquam Phoebi
Teneras lanuginis quicquam veſtivit genas.
Comae autem odoratum in terram fundunt oleum.
Non oleum Apollinis deſtillant comae,
Sed panaceam ipſam. In qua autem urbe illae
Guttae humi ceciderint, ibi omnia ſalva fiant.

Arte

bus, ne tantillulum quidem, lanugo increſcit malis. A. Fabri.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος] Vides hunc interpretum errorem jam Stephanum & Vulcanium caſtigaſſe. Hoelzlinus in notis ſuis ad Apollonium dicit in Scholiaſte, (χνοῦς eſt ψόφος) pro ψόφος legendum eſſe πόκος, vellus aut lanugo genarum. Th. Graev.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσσον] Nempe in vetere verſione erat: *Femineis ne tantillum quidem.* Οὐδ' ὅσον fortiter negat, nec id exemplo caret, ut monuit Stephanus. Maneth. vi. 715. πολλῶν Εὐεργῶν μηδ' ὅσσον ἔχῃ ἐπιμάρτυρον ἄστρον

Vſ. 40. πανάκειαν] Πανάκεια eſt herba quaedam, ita dicta quod omnibus morbis mederetur: unde potens dicitur a Lucano lib. ix.

Et panacea potens, & Theſſala centaurea.

Tribuit autem Apollini panaceam, quia medicinae inventor putabatur. Sic Callimachus noſter paullo poſt:

—— ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.

Meurs.

Ibid. πανάκειαν] Apud Scriptores eſt herba: ſed hic non eſt. dicit enim vel minimam guttulam, quae a capite Apollinis defluxerit, quocumque cadat, ſalutem afferre. A. Fabri.

Ibid. αὐτὴν πανάκειαν] Herba alias panacea. v. Spanhem. Hic eſt ſuccus, ut apud Virgil. Aen. xii. 419. ubi cum ambroſia ab herbis medicantibus clare diſtinguitur.

Vſ. 41. Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν] Recte Scholiaſtes interpretatur δρόσοι. Sunt enim πρῶκες proprie guttae roris παρὰ τὸ πρωῒ πίπτεσθαι. Vulc.

Ibid. ἀκήρια] Quum, poſtquam dixit comas vel ex comis Apollinis ſtillare ipſam panaceam, addat, omnia fieri ἀκήρια in ea urbe in cujus ſolum illas decidere contigerit, rationi conſentaneum eſt, ut ἀκήρια non pro immortalia, ſed pro ſalva & incolumia, ſive morborum expertia, accipiamus. Apud Scholiaſtem autem prior vocis hujus expoſitio depravata eſt. Steph.

Ibid. Ἀκήριος compoſitum ex α & κῆρ quod contractum eſt pro κέαρ i. e. corde carens, exanimis, ut in iſtis Homeri Iliad. ν.

ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι

& Iliad. λ.

—— καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι.

& Iliad. ν.

ὅτε τινὰ οἶος ἴσχει ἀκήριον.

vel componitur ex α & κὴρ i. e. fatum, immortalis, fato non obnoxius, ut h. l. Callimachus, & Phocylides,

Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.

Nicander poſuit etiam activa ſignificatione, pro non exitialis, non letifer. Meurs.

Ibid. ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο] Stephanus ἀκήρια non *immortalia* explicat, ſed *ſalva* & *incolumia*, ſeu *morborum expertia*; & addit apud Scholiaſten priorem hujus vocis expoſitionem depravatam eſſe, ubi ſic legitur, ἀκήρια, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. Ego vero (ſi hoc etiam feminae ſit conceſſum) legendum crederem, ἀβλαβῆ τὰ νοσήματα; & ut hanc reſtitutionem Stephani expoſitio, ſic illius expoſitionem reſtitutio haec firmat. Judicent eruditi. Sed antequam hinc abeam, hoc quoque addam, hanc vocem eſſe in earum numero quae contraria ſignificant; nam *incorrupta* & *imbecillia* ſignificat. A. Fabri.

Ibid. ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο] Debebat

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ἐ πις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων.
Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κείνου,
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

'Ρεῖά

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

42 Ἀμφιλαφὴς] Ἔστι γὰρ τοξότης, ἀοιδὸς, μάντις, ἰατρὸς, ποιμήν.

45 Κείνου δὲ θριαὶ] Μαντικαὶ ψῆφοί εἰσιν αἱ θριαί. λέγεται δὲ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπό τινων τριῶν νυμφῶν. διὸ τοῦτο καὶ θριαὶ ὠνομάσθησαν, οἱονεὶ τριαί.

48 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ] Ἀμφρυσσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. Ζευγίτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας.

49 Ἠϊθέου] Ἀγάμου, ἄπαιδος.

bat esse *πάντα γίνοιτο.* vid. v. c. mox vs. 52. seqq. Nec huc quadrant disputata Jensio Lect. Lucian. I. 4.

Vs. 42. Ἀμφιλαφὴς] Horat. de Maximo:

Centum puer artium. A. Fabri.

Ibid. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς] Hesychius ἀμφιλαφὲς exponit πολὺ, δαψιλές. & apud Herodian. ἀμφιλαφῆ κτήματα sunt ampla, ingentia praedia. Th. Graev.

Ibid. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς] De hoc verbo praeclare egit Cl. Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 18. quem legisse non poenitebit. Versum Callimachi imitatus est, ut alios, Dionys. Perieg. 460.

Ὕλῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον ἐκείνη.

Vs. 43. Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν] V. C. Joseph. Scaliger in Propertium IV. 6. 69. ita legit: Φοῖβος ὀϊστευτὴν ἔλαχεν ῥέα, Φοῖβος ἀοιδήν. Vulc.

Ibid. ὀϊστευτὴν] Jos. Scaliger sic corrigebat, ut conformaret sequentibus, ubi res, non personae, commemorantur. Sed ut non dicam, ita sequentem versum sine ulla dubitatione ejiciendum esse, qui vel sic in dubitationem adduci posse videtur; illud ῥέα plane friget. Ὀϊστευτὴς ἀνὴρ non nimis vulgare est, nec librarium sapit. Neque porro aut necessarium erat, de artibus Apollinis sine varietate dici, aut non poterat isto modo res dici. v. H. in Apoll. 79.

Ibid. ἔλαχ'] Hoc verbum noster fere dixit significatione consequentis pro antecedente, ut sit *imperare, tueri, in tutela habere.* Sic H. in Del. 74. ἔστι λάχεν Ἴναχον Ἥρη, *Juno imperat Inacho.*

Vs. 44. Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή] Hic versus, etiam servata vulgata lectione praecedentis versus, tamen non desideraretur, si abesset: quod facile quis concedet. Immo oratio venustior mihi videtur futura, si abesset. Dudum id sensi: sensit item ingeniosissimus Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 13. cumque propterea pro spurio proscripsit. Sed si prior versus

Arte etiam nemo abundat ut Apollo.
Ille sagittatorem sortitus est virum, ille poëtam:
Phoebo enim & arcus datus est & carmen.
Illius etiam sortes sunt & vates. A Phoebo etiam
Medici didicere prolationem mortis.
Phoebum etiam pastorem vocamus ex eo tempore,
Quo ad Amphrysum jugales pavit equas,
Pueri Admeti ardens amore.

Faci-

sus relinquitur sine emendatione Scaligeri, tamen ferri posse videtur. Primum sensus ipse versus est bonus. In Scholiis ineditis Homeri apud Spanhemium Apollo dicitur ἴφορος, (sic erat scribendum, ut bene monet Cl. Valkenarius de Codice Homeri Leid. p. 94.) ἴφορος, ergo, τεσσάρων τεχνῶν, τοξικῆς, ἰατρικῆς, μαντικῆς &c. Hoc est profecto Apollini ἐπιτρέπονται τόξον καὶ ἀοιδή. Sic enim ἐπιτρέπεσθαι & Latinum *permitti* dici, notissimum est. Deinde a Callimachi consuetudine non alienum est, subinde inserere rationes rei & caussas. Similiter vs. 55. seqq. vult dicere, Apollinem condendis urbibus praeesse. Hoc dicit primum referens ad personas & conditores urbium: Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο Ἄνθρωποι. Deinde addit rationem: Φοῖβος γὰρ αἰεὶ πολίεσσι φιληδεῖ Κτιζομέναις.

Vs. 45. Κεῖνω δὲ Θριαί] Θριαί, ut annotat Scholiastes, sunt tres calculi vaticinatorii, qui a tribus Nymphis filiabus Jovis inventi fuerunt. quae illos Palladi dederunt. haec vero, cum incusaretur quod alienum munus invaderet (vaticinatio enim est Apollinis) calculos in campum Thriasium abjecit. Hinc & vaticinari θριάσθαι dicitur. & Hesychius interpretatur θριάζειν, ἐνθουσιᾶν. VULC.

Ibid. Κεῖνε δὲ Θριαί] Θριαί sunt lapilli. Caeterum, quod dicit Schol. esse pro τριαί, quod a tribus Nymphis inventi sint, commentum credo, quo facilius cereae puerorum mentes hisce fabellis imbuerentur. A. FABRI.

Ibid. Φοῖβε] Φοῖβος est purus, interdum μαντικός, ut apud Homer. Φοῖβος Ἀπόλλων. Id imitati Latini poëtae dixerunt *Phoebus Apollo*. Alii id cognomen esse volunt ab avia Phoebe. hinc Φοιβόληπτος, Phoebi numine afflatus, pro quo Φοιβολαμπτος Ionice dicitur apud Herodotum. MEURS.

Vs. 46. ἀναβλήσιν θανάτοιο] Id est, artem remorandi mortem, sive posse mortem remorari, vel morari. Quum enim eos tandem invadat a quibus illam aliquando depulerint, seu averterint, merito dicuntur duntaxat moram ei afferre, sive ejus adventum retardare. STEPHAN.

Vs. 47. ἐξ ἔτι κείνω, Ἐξότ'] Nota tot simul particulas tanta arte junctas. nescio, an apud Homerum reperias. non credo. viderint quibus haec Deus otia fecit. Hoc imitantur Latini cum dicunt, *jam usque ab eo tempore, cum* &c. A. FABRI.

Ibid. ἐξέτι κείνω, Ἐξότ'] Non credebat Anna, simile quid esse apud Homerum. Ecce tibi simile quid Il. I. 106. Ἐξέτι τοῦ ὅτε διογενὲς &c. Ex quo loco etiam refellitur Arnaldus, qui (Animadv. p. 62.) vult scribi ἐξ ὅτ', quasi ἐξότ' esset pro ἐξότε, nec τὸ ε posset commode elidi. Si nihil aliud impedimenti esset, facile tolleretur. v. H. in L. P. vs. 137. Sed τὸ ἐξότ' & alibi est pro ἐξότε, simile τῷ ἐξέτι, quod & ipsum conjuncte exprimitur apud Homerum l. c. Apollonium I. 976. apud nostrum H. in Del. 275. atque etiam h. l. in edit. Ald. sic ut ἐξέτι. Itaque & sic exprimi jussimus.

Vs. 48. ἐπ' Ἀμφρυσσῷ] Magno Scaligero hic locus non occurrebat, cum in Animadv. ad Euseb. p. 13. b. nescire se scriberet, unde Clemens & Eusebius de famulatu Apollinis illo hausissent. Ed. Ald. Ἀμφρυσσῷ.

 Vs. 50.

Ῥεῖά κε βυβόσιον πλέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
Ὄιες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Ἡ δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ἄνθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
Κτιζομέναις, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.

Τε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

50 Βυβόσιον] Ὁ τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται. τὸ δὲ Ἐπιμηλάδες, ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι· καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν. ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται· Μῆλ' ὄιές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον. Εἰ δὲ Μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι εἰσίν.

53 Ἄκυθοι] Ἄγονοι. κύθος γὰρ τὸ κύημα.

Vſ. 50. οὐδέ κεν αἶγες Δεύοιντο] In eundem ſenſum Theocritus canit Id. xxv. 118. ſqq. Th. Graev.

Vſ. 51. ἐπιμηλάδες] Eſt in diverſa lectione μενεμηλάδες, & Schol. explicat θηλείας. neſcio an bene. Patrem meum aliquoties dubitantem vidi, an legendum eſſet ἡμιμηλάδες, quaſi quae permiſtae ovibus plerumque paſcantur, & hanc lectionem ad oram codicis ſui ſcripſerat. Locum huic conjecturae dederat Scholiaſtae expoſitio, ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι. A. Fabri.

Ibid. ἐπιμηλάδες] Gloſſa interlinearis MS. Reg. ἐπιμηλάδες interpretatur αἱ γόνιμοι. Nihil autem eſt quod de hac voce addatur iis, quae interpretes attulerunt, praeter gloſſam Heſychii, quae ex hoc loco orta videtur: Ἐμμηλάδας αἶγας, τὰς μετὰ τῶν προβάτων γενομένας, vel νεμομένας, ut eſt in Scholio. Unde forte etiam quis apud noſtrum corrigat ἐμμηλάδες. Aliam lectionem commemorant Scholia μενεμηλάδες, quam interpretantur θήλειαι, nec ſe intelligere faſſi ſunt interpretes. Ea vox ſi eſt bene Graeca, hoc eſt, ſi analogia ſinit e μῆλον fieri adiectiva tali terminatione, ἐπιμηλάδες, μενεμηλάδες, cum proprie debeat eſſe μενέμηλος, ea prae μενεμηλάδες ſunt, quae ſe a vervecibus iniri patiuntur, inter quos paſcuntur, ut μένανδρος, quae virum vel pati poteſt, vel patitur. Sed elegantiſſima eſt, & haud dubie probanda conjectura Ruhnkenii V. C. corrigentis in Ep. Crit. II. p. 13. ἐπὶ μηκάδες, ut ἐπὶ conjungatur cum δεύοιντο ſic, οὐδέ κεν αἶγες μηκάδες ἐπιδεύοιντο βρεφέων. Epitheton illud caprarum uſitatiſſimum illuſtrat ibidem Vir doctiſſimus. Saepe autem vitioſae lectiones & voces e conjunctione praepoſitionis cum ſequente verbo ortae. v. Viros doctos ad Heſychium in Ἐπιμείλια. Ceterum lectionem vulgatam eſſe pervetuſtam, etiam Heſychii locus indicio eſt.

Vſ. 52. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Eadem ſignificatione qua Latini dicunt *adjicere oculum alicui.* quod ipſum Callimachus aliis verbis hymno in Dianam verſ. 124. explicat:

Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος
αὐγάσσεαι. Vulcan.

Ibid. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] *placido lumine viderit* Horatius. A. Fabri.

Ibid. οὐδ' ἀγάλακτες Ὄιες &c.] quae hic fuſe, hymno in Dianam verſ. 130. Callim. ſuccinctè dicit,

οὐ

Facile utique pascua sint plena bubus, neque caprae
Inerrantes lanigeris careant subole, quas Apollo
Pascentes respexerit: neque sine lacte
Oves, aut steriles fuerint, sed omnes prolem habeant,
Et unipara repente fiat gemellipara.
Phoebum etiam secuti urbes condunt
Homines. Phoebus enim semper urbibus gaudet
Condendis, & ipse fundamenta Phoebus texit.

Qua-

ὦ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, σὺ δ' ὄλβος ἀέξεται.] VULCAN.

Ibid. οὐδ' ἀγάλακτοι] MSS. Vat. Ambr. Voss. & Etymol. M. hunc locum citans, p. 55. ἀγάλακτες, quod valde arridet. Facilius enim ἀγάλακτοι fecere librarii ex ἀγάλακτες, quam hoc ex illo. Et ἀγάλακτες interpretantur fere Grammatici ita, ut librarii existimare potuerint, id esse ab hoc loco alienum. Sunt autem haud dubie synonyma: de quibus v. Interpr. ad Hesych. in Ἀγάλακτες.

Vs. 53. Οἶες] R. Bentlejus corrigit ὄϊες, ut prima producatur. Et sic plane habent MS. Voss. & editio Aldi. Igitur recepissem, nisi constitisset, poëtas, auctore Homero, interdum tribrachy pro dactylo uti: ut noster H. in Cer. 32. praesertim in principio versus: ubi etiam accentus aliqua vis est, ut Il. Γ. 357. Διὰ μὲν ἀσπίδος &c. Nam quae Clarkius ibi habet, argutiae sunt. Malim tamen ὄϊες, si plures libri faveant.

Ibid. ὕπαρνοι] Proprie Latini dicerent, *ita ut agnos subrumos habeant.* A. FABRI.

Vs. 54. διδυμοτόκος αἶψα γένοιτο] Ut stet versus, scribendum est διδυματόκος. STEPHAN.

Ibid. διδυμοτόκος] Optime Stephanus, qui legit διδυματόκος, ut stet versus. A. FABRI.

Ibid. διδυματόκος] MS. Voss. & Edd. vett. διδυμοτόκος, quod bene correctum post Stephanum Ita in margine etiam correxerant Palmerius & Rittershusius. Onomacritus H. in Laton. 1. διδυματόκον Latonam appellat.

Vs. 55. Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι] *sequuti oracula Phoebi.* Virg. A. FABRI.

Ibid. πόλιας διεμετρήσαντο] Justinus de Atheniensibus in Apollinem ingratis lib. 8. *Immemores prorsus, quod illo duce tot bella victoris inierant, tot urbes auspicato condiderant.* Vide qui de modo condendarum urbium scripsere. A. FABRI.

Ibid. διεμετρήσαντο] Verte aut *dimetirentur*, aut *dimetiri solent.* Hanc enim vim habere ἀορίστως notum est. TH. GRAEV.

Ibid. Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι] Phoebi oracula, auspicia secuti urbes condunt, instituunt homines, condere solent: sive in urbibus condendis Phoebum consulere, ejus oracula, auspicia sequi solent. Hunc sensum verbi διεμετρήσαντο vidit doctissimus Heynius noster ad Tibullum p. 82. De re vide Spanhemium. Verbum est Homericum. v. Iliad. Γ. 315. Pro ἑσπόμενοι MS. Voss. ὑπόμενοι.

Vs. 56. πολίεσσι φιληδεῖ Κτιζομέναις] Verte: *urbes gaudet condi.* Graeci enim participiis solent uti pro infinitivis, ut pater ad Hesiodum ostendit. TH. GRAEV.

Vs. 57. Κτιζομέναις] Ed. Flor. Vascos. Benenat. κτιζομένῃς, quod magis Ionicum. Sed tam saepe vulgaris dativus occurrit, ut mutare non audeam, etsi verius puto. Quid sibi Graevius velit, cum participium pro infinitivo esse in κτιζομένῃς ait, nescio. Sensus est quem in versione expressi.

Ibid. θεμείλια ὑφαίνει] Non satis apta sunt, quae Spanhemius adfert ad hanc formam illustrandam. Latini

Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
Ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·

Καί

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

59 Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος] Κυκλοτεροῦς. οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δῆλος, ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν, εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν, φεύγουσαν τὴν Ἥραν.

61 Κυνθιάδων] Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου.

65 Ἔφρασε Βάττῳ] Λέγεται, ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν. ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ οὐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην. λέγεται δὲ εἶναι πολλοὺς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάττος, καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος, τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι, διέρρηξε τὴν φλέβα, ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπεῖχε· καὶ οὕτω φωνήεις ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρήνην ἔκτισεν, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος.

texere de aedificatione dicunt. Cic. ad Attic. IV. 15. *Paullus basilicam texuit.* ad Qu. Fr. III. 5. *sane texebatur opus luculenter.* Id e Graeco fluxit. Graecum verbum Heinsius ad Theocritum p. 337. a. volebat reponi in Idyll. VII. 8. pro ταὶ δὲ — Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον, rescribens ὕφαινον. Immo ἔφαινον, *reddebant*, quo sensu & ἀποδείκνυμι eleganter dicitur. Rectius hoc verbum reddas Onomacrito H. in Protea vs. 2. πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν. Vulgo ἔφηνεν. Ἀρχὰς ὑφαίνειν plane in rerum natura est, quod in aedificatione θεμείλια ὑφαίνειν.

Vs. 58. τὰ πρῶτα θεμείλια] Vel ταπρῶτα una voce, adverbialiter, ut dicat Phoebum fuisse duntaxat quadrimum, quo primum tempore fundamenta jecit. Idem autem dicendum fuerit & in versu 64. STEPHAN.

Ibid. θεμείλια ἔπηξε] Verbum hic aptissimum, quia θεμείλια illa structa e cornibus. Nam de structura proprium verbum est apud Homerum & alios.

Vs. 59. περιηγέος] Vide notata ad Hymnum 4. vs. 26. τροχόεσσα λίμνη. A. FABRI.

Vs. 60. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα] In eadem sententia est Apollonius lib. 2. cum ait Apollini aedificatam fuisse aram ἐκ τῶν χερμάδων, h. e. λίθων μικρῶν.

Ὣς ἄρ' ἔφη. καί τοι ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
Χερμάσιν, οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον ἐξερέοντες,

& quae sequuntur. ROBORT. De hac ara vide Politiani Miscellanea cap. 52. TH. GRAEV.

Ibid. συνεχὲς] Sic MS. Voss. & Edd. vett. Sic Politian. Misc. I. 52. quod in

Quadrimus primum fundamenta Phoebus ſtruxit
Pulcra in Ortygia, rotundum prope ſtagnum;
Diana venari ſolita, capita aſſidue caprarum
Cynthiadum afferebat, Apollo autem texebat aram.
Fundamenta fecerat e cornibus: aramque ipſam ſtruxit
E cornibus, parietesque corneos ſubjecit.
Sic didicit primum fundamenta Phoebus pònere.
Phoebus etiam in foecundo ſolo patriam meam Batto indicavit oraculo:

Et

in συνεχὲς mutari neceſſe non erat. Nam pronunciando duplicatur fere haec littera, unde prima producitur, ut fit in aliis verbis, & ſimili conſona. Apud Hom. Il. M. 25. συνεχὲς, ὄφρα κε &c. Sic. MS. Lipſ. & editiones optimae, non συνεχής. v. Barneſ. & Clark. ad illum locum.

Vſ. 61. ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων] Huc refer Martialis locum,

Cornibus ara frequens. A. Fabri.

Vſ. 62. Δείματο μὲν κεράεσσιν &c.] De cornea hac ara Apollinis poſt alios dicere nil attinet. Adde tamen Plutarchum in Theſeo p. 9. D. Hodie quoque in Perſia turres fieri e cornibus ferarum a regibus caeſarum, ex Itinerariis Samſoni & Olearii, teſtium oculatorum, docet Cl. Reiskius ad Antholog. ep. 398. Verſus in illo epigrammate eſt, quem cum loco noſtro idem Vir doctus comparat: Βωμὸν τοι κεραὔχον ἐδείματο τόνδε Σέλευκος. Putat intelligi aram corneam, ad ſimilitudinem Apollineae factam: ſed id per verba Graeca eſſe non poteſt. Nam κεραὔχος non eſt *corneus* ſeu *factus e cornibus*, ſed *habens cornua, cornutus:* nec aliter analogia accipi patitur, cum nullum verbum hujus compoſitionis, cujus ſunt permulta, ſignificet materiam vel partes, e quibus quid factum ſit, ſed quo quid inſtructum, praeditum ſit, quod ab eo teneatur, &c. *Arae* autem *cornua* quis ignorat, quae etiam in ſacris libris occurrunt?

Vſ. 63. πέριξ] Nunquam eſt praepoſitio, ſemper adverbium. A. Fabri.

Ibid. ὑπεβάλλετο τοίχους] Arnaldus Animadv. p. 63. corrigebat ἐπιβάλλετο. Favet MS. Voſſ. qui plane ſic habet, idemque placet Cel. Hemſterhuſio, quod ἐπιβάλλεσθαι eſt legitimum verbum de parietibus, unde ἐπιβολαὶ τοίχων apud Libanium T. II. p. 343. B. Vulgatum qui defendere volent, interpretabuntur, ut fecimus in verſione, *ſubjecit:* parietes e cornibus ſubjecit arae, fulciendi cauſſa. Ovid. Triſt. I. 6. 5. *Te mea,* ſuppoſita *veluti trabe, fulta ruina eſt.*

Vſ. 64. ἐγείρειν] Eadem forma dixere Latini, *excitare muros, excitare urbem*, &c. A. Fabri.

Ibid. Ὧδ' ἔμαθεν] Hunc verſum, quem ſane, ſi abeſſet, nemo deſideraret, pro ſpurio rejicit Cl Ruhnkenius l. c. p. 22. An quisquam vel dixerit θεμέλια ἐγείρειν, vel id bene dicatur, dubito. De aedificatione quidem dicitur ἐγείρειν, item ἔγερσις Joſeph. VIII. 5. 3. & ἀνεγείρειν ibid. VIII. 6. 1. ſed de fundamentis durum mihi videtur: ut nec Latini dicunt *ſurgere fundamenta*, cum alias id ſit verbum aedificandi.

Vſ. 65. Φοῖβος καὶ βαθύγειον] Ariſtophanes in Pluto, καὶ τοῦ Βάττου σίλφιον, ubi habetur in Scholiis, Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου. βαθύγειον vocat, quia foecunda eſt. Th. Graev.

Ibid. βαθύγειον &c.] Dictis Spanhemio de hoc verbo adde Olearium ad Philoſtr. p. 6. Ἔφρασε refertur ad oraculum, de quo v. Spanhem. quamquam eſt verbum proprium in hac re pro *indicare*. Herodot. I. 98. Deioci regia aedificatur, ἵνα αὐτὸς ἔφρασε

τῆς

Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
Δεξιὸς οἰκιστῆρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
Ὦ πολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντη δέ τοι οὔνομα πουλύ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.
Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
Ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης

Οὖ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

66 Κόραξ ἡγήσατο] Ὡς μαντικώτατος τῷ Ἀπόλλωνι ὁ κόραξ.

68 Ἡμετέροις βασιλεῦσι] Τῷ Πτολεμαίῳ.

69 Βοηδρόμιον καλέουσι] Πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Ἀθηναίοις, ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς, μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ, τοῦτο ποιήσαντες, ἐνίκησαν. ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων.

71 Καρνεῖον] Ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως, τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀλήτου, ὃς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν. ὀργισθεὶς οὖν Ἀπόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν.

74 Ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο] Οἰδίπους, οὗ Πολυνείκης, οὗ Θέρσανδρος, οὗ Αὐτεσίων, οὗ Τισαμενὸς, οὗ Θηρᾶς. ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον, τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν.

τῆς χώρας. Xenoph. Exped. Cyri IV. p. 315. οἶνον ἔφρασεν ἔνθεν ἦν κατορωρυγμένος. Vſ. 66. κόραξ ἡγήσατο λαῷ] Strabo neſcio quid ſimile narrat de corvis, qui duces fuerunt Alexandro redeunti ex oraculo Hammonis. Idem & Q. Curtius IV. 7. his verbis: *Jam haud procul oraculi ſede aberant, cum complures corvi agmini occurrunt, modico volatu prima ſigna antecedentes, & modo humi reſidebant, cum lentius agmen incederet, modo ſe pennis levabant, antecedentium iterque monſtrantium ritu.* Plutarch. quoque: Κόρακες ἐκφανέντες ὑπελάμβανον τὴν ἡγεμονίαν τῆς πορείας. ἑπομένων μὲν ἔμπροσθε πετόμενοι, καὶ σπεύδοντες, ὑστεροῦντας δὲ καὶ βραδύνοντας ἀναμένοντες· ὃ δὲ ἦν θαυμασιώτατον, ὡς Καλλισθένης φησὶ, ταῖς φωναῖς ἀνακαλούμενοι τοὺς πλανωμένους νύκτωρ, καὶ κλάζοντες εἰς ἴχνος καθίστασαν τῆς πορείας. ROBORT.

Ibid. κόραξ] Refertur ad ipſum Apollinem. Itaque verti, *corvi ſpecie.* Mox R. Bentlejus pro οἰκιστὴρ καὶ legi vult οἰκιστῆρι καὶ, non quo non & deductor coloniae dici poſſit οἰκιστὴρ, ſed quia non fert, καὶ ſequente vocali produci extra caeſuram. Sed ſic Homerus Il. O. 23 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται &c.

Vſ. 71. Καρνεῖον] Apollo dictus eſt Καρνεῖος, vel a cornibus, vel a Carno vate interfecto. Unde etiam feſta in ejus honorem inſtituta, Κάρνεια dicta. Habebant autem feſta haec militiae imitationem; quippe loca erant numero novem, σκιάδες appellata, τόποι σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι, in quorum ſingulis viri novem ad mandatum

Et Libyam ingredienti corvi ſpecie dux fuit populo,
Felix coloniae deductor, juravitque ſe moenia daturum
Regibus noſtris. Semper autem juratam fidem ſervat Apollo.
O Apollo, multi te Boëdromium vocant,
Multi etiam Clarium (omninoque multa tibi ſunt nomina)
At ego Carneum. Mihi patrium hoc eſt.
Sparta tibi, Carnee, prima ſedes fuit,
Altera rurſus There, tertia urbs Cyrenes.
Sparta quidem ſexta ſtirps Oedipi
Deduxit in Theraeam coloniam: e Thera autem
In-

datum publicum per praeconem denunciatum, coenabant dies continuos novem, quibus feſtum terminabatur. Sed vide Meurſii Graeciam feriatam in voce Καρνεῖα. Ibi plura. A. FABRI.

Ibid. ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω] Subaudi καλεῖν σε, *ſic mibi patrium eſt te vocare.* id eſt, *ſic mibi patrio more vocandus es.* STEPHAN.

Ibid. πατρώϊον] τὸ Καρνεῖον vox eſt Dorica, cum feſtum illud Spartae inſtitutum ſit; ſed ex Sparta, Thera; ex Thera, Cyrene. Magna autem apud Cyrenaeos Carneorum celebritas erat: unde & pueri, qui hiſce diebus feſtis naſcebantur, plerumque Carneadae dicebantur: quod prodit Plutarchus VIII. Sympoſ. Dicebantur autem & καρνεῖα & κάρνεια. Theocrit. A. FABRI.

Vſ. 72. Σπάρτη τοι, Καρνεῖε] Macrobius allegorice exponit, & Καρνεῖον dictum refert, ὅτι καιόμενος ὁρᾶται νέος. quod, quum omnia ardentia conſumantur, hic ſuo calore candens, ſemper novus exiſtat. Illuſtriſſimus Huetius in demonſtratione Euangelica non aſſentitur hic Macrobio, neque Scholiaſti Callimachi, ſed putat Apollinem Καρνεῖον dici a voce Ebraica קרן quae cornu ſignificat. TH. GRAEV.

Ibid. Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον ἔδεθλον] Friget τόδε. Cl. Ruhnkenius l. c. p. 23. corrigit Καρνεῖ᾽, ἔπλεο πρώτιστον ἔδεθλον. Mihi videbatur lenius eſſe τόγε, quod non magis hic friget, quam verſu ſequente, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης. Non enim τὸ friget, ſed δέ.

Vſ. 73. Δεύτερον αὖ Θήρη] Inſcriptiones in inſula Thera repertas, quae ad religionem Apollinis Carnei pertinent, vide in Sponii Miſcell. Erudit. Antiqu. X. p. 342.

Ibid. τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης] Corripuit primam ut Catullus:

Laſerpiciferis jacet Cyrenis. alii producunt. VULCAN. Add. Scalig. ad Catull. p. 15.

Ibid. ἄστυ Κυρήνης] Sic editiones omnes. Male Graeviana Κυρήνη, quod emendat, velut de conjectura, Th. Bentlejus.

Vſ. 74. ἕκτον γένος] Theram οἰκιστῆρα intelligit. Apud Scholiaſtem generis ſeries ſic ſe habet: *Oedipus qui ſuſtulit Polynicem, qui Therſandrum, qui Auteſiona, qui Tiſamenon, qui Theram.* A. FABRI.

Ibid. ἕκτον γένος] Latini *ſtirpem* ſic dicunt. Liv. XXXIII. 19. *tertia ſtirps.* Similiter tamen & *genus* dicunt. Virgil. Aen. IV. 12. *credo* genus *eſſe Deorum.*

Vſ. 75. ἀπόκλισιν] Scio quidem fieri poſſe τὸ ἀπόκλισιν, ſi ab ἀποκλίζω deflectas: quod tamen nullibi ſe vidiſſe ajebat pater meus amantiſſimus, & legere ſolebat ἀποίκισιν, de quo judicent eruditi. A. FABRI.

Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληϊ
Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
Ἰὴ ἰὴ, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε Ζωστῆρες Ἐνυοῦς
Ἀνέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

76 Οὖλος Ἀριστοτέλης] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. Οὖλος δὲ, ὁ ὑγιὴς, ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει, Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει Ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ἀσβυστίδα δὲ, τὴν λευκὴν λέγει, παρὰ τὴν ἄσβεστον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος.

78 Τελεσφορίην] Ἑορτὴν, θυσίαν.

83 Κρόκον] Κρόκος, τὸ ἄνθος, παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν.

85 Ζωστῆρες] Περιφραστικῶς, οἱ πολεμικοί.

Ibid. *ἀπόκτισιν*] Faber corrigebat *ἀποίκισιν*, quod *ἀπόκτισις* non reperiretur: ſcilicet in lexicis. Th. Bentlejus ait; *at nec ἀποίκισις reperitur, ſed ἀποικία*. Sed *ἀπόκτισις*, cujus nec Spanhemius potuit exemplum afferre, eſt probum & uſitatum verbum. Dionyſius Halicarnaſſ. ſaepe habet, v. c. L. I. p. 36. *Καπύας Αἰνείου τε καὶ Τρώων ἀπόκτισιν εἶναι.* Ibid. p. 43. *πόλεώς τινος ἀπόκτισις.* Sic & laudat in hoc loco Scholiaſtes Dionyſii Perieg. ed. Twait. ad vſ. 219. totum hunc locum Callimachi aſſerens, ſed foede corruptum.

Vſ. 76. *Ἀσβυστίδι*] λευκῇ, ut cenſet Schol. & id *παρὰ τὴν ἄσβεστον*, *calcem vivam*: verum qui Ethnica ſcripſit, haec habet: *Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης*, adducitque locum Callimachi ex primo *αἰτίων*. Herodotus, Dionyſius, & Euſtathius, populos eſſe dicunt ſupra Cyrenem: Callimachus ad Tritonem fluvium eos ſtatuit. Ad confirmandam autem Scholiaſtae ſententiam faciet forſan Pindari locus, qui legitur Od. 4. Pythiorum; ibi enim Cyrenes territorium vocat *ἀργινόεντα μαστὸν*, *album uber terrae*: ſed hoc non tanti eſt. A. Fabri.

Ibid. *Ἀσβυστίς* eſt regio in qua habitabant *Ἀσβύσται*} qui & Asbytae dicebantur. vicini erant Cyrenenſibus. imo Callimachus hic in Asbyſtide ponit Cyrenenſes. Vide Salmaſ. Exercitat. Plinian. ad cap. 28. Solini. Th. Graev.

Vſ. 77. *ἀνάκτορον*] Proprie, ut ajunt, Dioſcurorum templum eſt; ſed cenſeo communiter de cujuslibet Dei templo dici debere. Nam Dii ſimpliciter *ἄνακτες* dicebantur, & ſupra Hymno primo vſ. 8. *ὦ ἄνα*, *o Rex*, id eſt, *o Deus*: infra vſ. 90. *ἄναξ* eſt *Apollo*. A. Fabri.

Vſ. 78. *Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον*] Feſtum quoque anniverſarium Apollini Carneo inſtitutum dicit poëta,
Κάρ-

Integer Ariſtoteles Asbyſtidi mandavit terrae:
Conſtruxitque tibi pulcerrimum delubrum, & in urbe
Inſtituit ſacrum anniverſarium: in quo multi
Ultimum procumbunt in coxam, o rex, tauri.
Io, Io, Carnee adorande, tuae vero arae
Flores quidem gerunt vere, quot quot Horae (vernae)
Pictos ferunt, adſpirante rorem Zephyro:
Hieme autem crocum ſuave: tibique perpetuus ignis,
Neque unquam heſternum carbonem depaſcit cinis.
Vehementer utique laetatus eſt Phoebus, cum ſuccincti
Bellonae
Viri

Κάρνειε innuens. nam hoc feſto iſti nomen erat. Iſtud Spartae primum inſtitutum Olymp. XXVI. ut docet Athenaeus lib. XIV. Celebrari autem incipiebat die ſeptimo menſis inde Carnei dicti, ut videre eſt apud Plutarch. Sympoſ. lib. VIII. Problem. I. erat autem ineunte hyeme, ut obſervare licet apud Thucydidem lib. VI. MEURS.

Vſ. 79. Ὑστάτιον] Non debet jungi ὑστάτιον cum ἰσχίον. ponitur enim adverbialiter, pro poſtremum. Nihil autem aliud totus hic verſus ſignificat: Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι, quam *Immolantur tauri, o rex:* ſed ex eo quod praecedit, vult intelligi quod ſequitur. STEPHAN.

Ibid. Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον] Vulgo ſic boves procumbunt, etiam in pabulis & dormituri: itaque bene *ultimum* ſic procumbere dicuntur, cum caeduntur.

Vſ. 80. Ἰὴ ἰὴ] Compara cum his verſibus Virgilii verſus Aen. IV. 200. ſqq. MSS. Ambr. πολύλλιστε. MS. Voſſ. & Ed. Ald. πολύλιτε.

Vſ. 82. ἀγινεῦσι] Poëtice pro ἄγουσι, ἄγω, ἀγινῶ, ἀγινέω per pleonaſmum literae ι. Aratus:

περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

VULCAN.

Ibid. Ποικίλ' ἀγινεῦσι] Saepe hoc verbo utitur Aratus, ut vſ. 38. & alibi. Maxime huc pertinet vſ. 111. Καὶ βίον ὤπασε πάντα ἀπόστροφον ἠγίνεσκον, *afferebant, ferebant.* Pro *fert*, ſcil. conſecrandi cauſſa, eſt etiam in Paulli Silentiarii epigrammate, quod ad vſ. 33. protulimus. Eſt autem vox Ionica, qua & Herodotus utitur, & ἐξαγινέειν pro ἐξάγειν, item ἐσαγινέειν, ut III, 89. in quo libro & ἀγινέειν ſaepe occurrit in loco de tributis a Dario impoſitis. Ποικίλ' admonet Spanhemius, non ad ὧραι, ſed ἄνθεα referri debere. Nempe, ut opinor, ne αι eliſum videatur, quod non offendere debere, nec inſolitum eſſe ante diximus ad vſ. 47. Τόσσα ἄνθεα ποικίλα durum eſt. Sed Horae optime ποικίλαι dicuntur. Ἄνθεα autem intellige *ſerta florea* e loco Virgilii.

Vſ. 83. κρόκον ἡδύν] Moſchus: ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειρην. VULCAN.

Ibid. Χείματι δὲ κρόκον] qui ſcilicet ἐν κρύει θάλλει, ut ἐτυμολογίζει Schol. A. FABRI.

Ibid. ἀέναον πῦρ] ſemper fluens ignis, quod de aquis proprie dicitur. Hinc Ariſtophanes ait, ἀέναοι νεφέλαι. Ariſtoteles in libro de vita & morte, fluere ait ignem ſicut aquam: τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον, ὥσπερ ποταμός. ROBORT. MSS. Ambr. & Voſſ. ἀείναον.

Vſ. 84. περιβόσκεται ἄνθρακα] Voluit per hoc ſignificare nunquam contegi, neque ideo extingui ignem. ac re vera phyſice locutus eſt; nam paulatim ignem abſumit cinis. Vide Ariſtotel. in libro περὶ γήρως, θανάτου, καὶ ζωῆς. ROBORT.

Vſ. 85. ζωστῆρες Ἐνυοῦς] Recte Scholiaſtes interpretatur περιφραστικῶς ſignificare τοὺς πολεμικούς. τὸ γὰρ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. ut teſta-

Ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσῃς,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ,
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος· ἧχι λέοντα
Ὑψηῒς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,
Μνωό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

86 Ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι] Ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι.

87 Τέθμιαι] Νόμιμοι, ὡρισμέναι.

88 Κυρῆς] Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Δωριέας δὲ, τοὺς Ἡρακλείδας λέγει, τοὺς ἀπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν, καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην.

89 Ἄζιλιν] Ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης.

90 Τοὺς μὲν ἄναξ] Ἤγουν ὁ Ἀπόλλων.

91 Στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος] Μύρτουσσα, ὄρος Λιβύης. Κερατώδεος δὲ, τοῦ κέρατα ἐχούσης, ἤτοι ἀκρωρείας. Φαίνεται δὲ ἡ Κυρήνη φονεύσασα ἐν τῇ Λιβύῃ λέοντά τινα, βλάπτοντα τοὺς βοῦς τοῦ Εὐρυπύλου. ἦν δὲ αὕτη κυνηγέτις, θυγάτηρ Ὑψέως.

92 Ὑψηῒς] Ἡ Κυρήνη.

teſtatur Pauſanias in Boeoticis. VULCAN.

Vſ. 87. Τέθμιαι] νόμιμοι, ὡρισμέναι. Schol. Heſych. Τέθμια, νόμιμα. A. FABRI.

Vſ. 88. Κυρῆς] Fontem intelligit Cyrnen. Alii ſcribunt Κυρῆς, & rectius fortaſſe. Erat Cyre fons in iis locis, ubi aedificata poſtea fuit Cyrene. Steph. Κυρήνη πόλις Λιβύης ἀπὸ τῆς Κυρήνης τοῦ Ὑψέως ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας. ROBORT.

Ibid. Κυρνῆς] al. Κυρῆς. Ἄζιριν. al. Ἄζιλιν. utroque enim modo apud Stephanum legitur. VULCAN.

Ibid. Κυρνῆς] Meminit hujus fontis Stephanus, meminit & Pindarus, ſed omiſit nomen: locus eſt Od. 4. Pyth. aitque Apollini ſacrum:

Ἔσαν Ἀπόλλωνός τε κράνα συμποσίας ἰοίσαν. A. FABRI.

Ibid. Κυρνῆς] Doctus Holſtenius in caſtigationibus in Stephanum p. 180. monet omnino retinendum eſſe Κυρῆς, non vero cum Friſchlino legendum Κυρνῆς contracte pro Κυρήνης, tum propter Scholiaſten, tum propter Stephanum, quibus fons iſte Κυρῆ dicitur. TH. GRAEV.

Ibid. Κυρῆς] MS. Voſſ. & Edd. Ald. Vaſcoſ. Benenat. Κυρνῆς, quod contracte pro Κυρήνης eſſe putabat Friſchlinus. Sed manus docta in exemplo Vaſcoſ. quo utor, deleverat. Κυρῆς edidit Frobenius. Euſtathium corruptum in voce Κυρῆς correxit ante Hol-

Viri saltarent cum flavis Libyssis,
Solennia cum primum ipsis Carnei sacri tempora venissent.
At nondum ad fontem Cyres poterant accedere
Dorienses, sed frequentem nemoribus Azilin habitabant.
Hos autem rex ibi vidit, suaeque ostendit sponsae,
Stans super Myrtusa acuta, ubi leonem
Hypsaeis occidit, perniciem boum Eurypyli.
Non illo chorum vidit Deo digniorem alium Apollo,
Neque alii urbi tot concessit bona, quot Cyrenis,
Me-

Holstenium Leopardus Emend. III. 11.

Vs. 89. Ἄζιλιν] Fluvius & mons Libyae. Herodotus legit *Aziris* per ρ. Sed vide Ortel. in voce *Azylis* & *Aziris*. A. FABRI.

Ibid. Ἄζιλιν] MS. Voss. ϖυκινὸν —— Ἄζυλιν. Ἄζιριν edidit Vulcanius: de qua varietate satis dictum a Viris doctis ad hunc locum. Add. Bouhier Recherch. & Dissert. sur Herodote p. 137. ubi locum Herodoti ex hoc loco bene corrigit.

Vs. 90. αὐτὸς] Cel. Hemsterhusius vult legi *αὐτόσ'*, *ibi*, quod verissimum puto. Nam *αὐτὸς* plane friget.

Vs. 91. Μυρτούσης] Mons qui Stephano dicitur Μυρτόεσσα, in Libya, sed scribendum per simplex σ. Schol. Apollonii promontorium facit in Libya Cyrenaica. A. FABRI.

Ibid. ἦχι] MS. Voss. ἦ ῥα.

Vs. 92. βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο] Citatur ab enarratoribus Pindari & Apollonii hic locus. Apte autem *σίνιν* interpretabimur *vastatorem*, sicut legimus apud Nasonem, Metamor. 9.

Arcadiae vastator aper. STEPHAN.

Ibid. Βοῶν σίνιν] Σίνις fuit latro quidam, qui & πιτυοκάμπτης cognomento dictus fuit, quod viatores a se devictos ad pinus in terram a se flexas alligaret & distraheret, ipsarum arborum verticibus sursum redeuntibus. de quo videndus Euripides in Hippolyto & Pausanias in Corinthiacis & Apollodorus lib. III. Hunc Theseus occidit, ut refert Plutarchus in ejus vita. Meminit ejus Ovidius Metam. VII.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Ab hoc Sinide quilibet noxius & damna alicui inferens, appellative Σίνις postea nuncupatus. Sic apud Aristot. Rhetor. III. Sciron insignis latro, dicitur Σίνις ἀνὴρ, *vir noxius*. MEURS.

Ibid. Εὐρυπύλοιο] Erat hic Neptuni filius, Cyrenes Rex. adeundus Pind. Od. 4. Pyth. & ad eam Schol. A. FABRI.

Vs. 93. χερὸν θεώτερον] *Deo digniorem, spectabiliorem*. De templo similiter dixit H. in Dian. vs. 249. & imitator Dionys. Perieg. vs. 257.

Vs. 94. ὀφέλσιμα] vox Aeolica. occurrit etiam apud Orpheum & Oppianum. MEURS.

Ibid. τόσσα Κυρήνῃ] Nihil necesse est τόσσα hoc posteriore loco mutare in ἴσσα, quum itidem versu 81. sit τόσσα pro ὅσσα, quamvis & ibi non minus versus admitteret ὅσσα quam τόσσα. STEPHAN.

Ibid. τόσσα Κυρήνῃ] id est, ὅσα. Pind. Od. 4. Nem. v. 8.

Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία
Φόρμιγγι συνάορος.

qui locus eo magis est observandus, quod bis τόσον usurparit, sed diverso sensu; nam postremum τόσσον est pro ἴσον. A. FABRI.

Ibid.

Μνωόμενος προτέρης ἀρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν· οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
Ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς,
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα. τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ.
Ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐδ', ὅσα πόντος, ἀείδει.
Τὸν Φθόνον ὡ'πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν·
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,

Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

95 Ἀρπακτύος] Τῇ Κυρήνῃ κυνηγετούσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ συνεκαθεύδησεν Ἀπόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Ἀρισταῖος.

106 Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς] Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

108 Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει, τὸν καλούμενον Εὐφράτην.

Ibid. τόσσ' ὀφέλσιμα, τόσσα] Loca, quae Meursius innuit, v. Obs. Misc. IV. p. 202. Τόσσα bis est, ut bis ἴσον, Theocr. Id. IV. 39. Noster bis τέσσαρα H. in Del. vs. 39. 40. Pro ἴομεν MS. Voss. ἴδιμεν.

Vs. 98. ἐφύμνιον] Credo esse proprie Gallice *la reprise*. A. Fabri.

Ibid. Δελφὸς — λαὸς] Similiter alibi Callimachus dixerat Δελφὸς ἱερόεργος, auctore Etymol. MS. inedito. Locus in fragmentis exhibebitur. Pro πρώτιστον Voss. πρῶτον.

Vs. 100. δαιμόνιος θὴρ] Legendus Homeri Hymnus in Apollinem. A. Fabri.

Vs. 103. εὐθύ σε μήτηρ] εὐθὺ eadem ratione qua vulgo τῷ αὐτίκα utuntur Graeci, id est, *statim*. A. Fabri.

Ibid. εὐθύ σε μήτηρ] Simulac natus esses, auxiliator fuisti. H. in Dian. vs. 23. γεινομένην τὸ πρῶτον. Sed εὐθὺ de loco, non tempore dici statuunt Grammatici. Itaque Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 798. suspicabatur, Callimachum scripsisse, εὐθὺς ἡ μήτηρ: quod probari non potest. Verba haec sunt populi Delphici, appellantis Apollinem. Itaque σε necessarium est. Εὐθὺ autem pro *statim* dici, veteres Grammatici docent. Hesychius: Εὐθὺ —— —— παραχρῆμα. Grammaticus MS. Εὐθὺ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. MS. Voss. εὐθὺ δέ μ.

Vs. 104. Γείνατ' ἀοσσητῆρα] Hoc est, βοηθοῦντα αὐτομάτως ἄνευ ἴσσης καὶ

ἀλλ-

Memor veteris raptus: neque ipsi
Battiadae Phoebo plus Deum alium colunt.
Io, Io Paean, audimus: quod istam
Delphicus tibi primum acclamationem invenit populus,
Cum jaculandi peritiam aureo arcu ostendisses.
Pythonem enim descendenti tibi occurrit immanis bestia,
Saevus serpens. Hunc tu quidem occidisti, alia super alia
Veloci missa sagitta: populus autem acclamavit,
Io, Io Paean, mitte sagittam: jam te mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo inde tempore caneris.
Invidia Apollini in aurem clam dixit,
Non laudo poëtam, qui non ponto paria canit.
Apollo, invidia pede repulsa, sic dixit:
Assyrii fluminis magnus est fluxus: sed multas
Sordes terrae, & multum cum aqua limum trahit.
Cereri autem non e quovis flumine aquam ferunt Melissae,
Sed

κληδόνος, quique ut Horatius loquitur, *non vocatus audit.* VULCAN.

Ibid. ἀοσσητῆρα] qui adest non vocatus. Horat.

Vocatus & non vocatus audit.

ὄσσα enim vox est. A. FABRI.

Ibid. τὸ ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ] MS. Voss. & Editiones ante Frobenium ἀείδει. quod etiam sensum commodum habet, ut referatur ad populum Delphicum; & expressum est in vetere versione, quae lectioni ἀείδευ accommodata, & tamen in editione Graevii servata est, cum ibi sit ἀείδῃ, *caneris*.

Vs. 105. Ὁ φθόνος] De hoc toto loco v. Salvagnium ad Ibin p. 12. sqq.

Ibid. ἐπ' ὤατα] Dawesius V. C. in Miscell. p. 106. corrigit ἐς ὤατα, idque exemplis illustrat. Verum puto. εἰς ὖς & πρὸς ὖς illustrat etiam Cl. Valken. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 714.

Vs. 106. ὅσα πόντος ἀείδει] Ponto nempe comparabat Apollonius Rhodius poëma, quale volebat credi suum, quod scripserat Argonauticon. Alludens simul ad nomen Ponti Euxini, quod velut operis argumentum constituit. Sic quoque *pelagus malorum* legas apud Manilium lib. 5.

Et quod erat regnum, pelagus fuit una malorum.

ISAAC. VOSSIUS ad Catull. p. 342.

Vs. 106. οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει] Pro οὐδ' semper existimavi legendum esse οὐχ: idem vidi placere Cl. Dawesio. Nam οὐδ' nec conjungi potest cum ὅσα, quippe longe aliud significaret, quam quod huic loco conveniret, nec cum ἀείδει. In verbis ὅσα πόντος argutantur fere interpretes. Est formula insignem copiam exprimens, v. Scaliger. ad Catullum p. 112. redoletque Hebraismum, de quo v. Stanlej. ad Aeschyl. Prom. vs. 745.

Vs. 109. Λύματα] Edd. Ald. Vascos. λύμματα. Rittershusius adscripserat λύματα.

Vs. 110. φορέουσι Μέλισσαι] Notum est

Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

est non fuisse olim in quibusdam sacris cujuslibet aquae usum promiscuum: ita Romani Cybelen Almone lavabant, non Tiberi; nec igne quolibet ad sacra utebantur, sed rite accenso: Phaedrus alicubi. Sed antequam hinc abeam, dabo tibi locum Scholiastae Theocriti, quem Pater restituit, Idyll. xv. 94. Cum explicat cur Μελιτώδης dicatur Persephone, addit ἢ διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ Δήμητρος Μελίσσας λέγεσθαι. pro ἑταίρας lege ἱερείας. Porphyrius de Nympharum antro: Τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τᾶς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν A. FABRI.

Ibid. φορέουσι Μέλισσαι] Origo nominis a Melissa, filia Melissei, Cretensium regis, ut refert ex Didymo Lactantius lib. I. cap. XXII. Ab ea ratione apud Latinos quoque veteres vas vinarium Bonae deae, quae cum Cerere plane eadem, sacris inferri solitum, *mellarium* appellabatur. de quo est apud Macrob. Saturnal. lib. I. cap. XII. MEURS. Vide & ejus Eleusinia cap. 16. TH. GRAEV.

Ibid. Δηοῖ] Edd. vett. δεοῖ, quod bene correctum ab Aurato in Δηοῖ primum recepit Benenatus.

Vs. 112. ἄκρον ἄωτον] Theocritus in Hyla: θεῖος ἄωτος Ἡρώων. Pindarus I. ode. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ ἐν μουσικᾶς ἀώτῳ ROBORT.

ΕΙΣ

Sed qui purus & nulla sorde inquinatus erumpit
Sacro fonte liquidus latex, summus flos; hunc libant.
Salve rex. Momus autem in malam rem abeat.

Ibid. ἄχρον ἄωτον] Manifeste imitatus est Homerum Il. I. 657. λίνοιο λεπτὸν ἄωτον. Loca Pindari habet Spanhemius ad h. l. Simile illud Aeschyli Prom. vs. 38. ἄνθος πυρὸς, ubi v. Stanlejus. Theocritus Id. XIII. 27. θεῶν ἄωτος ἡρώων, de Argonautis. Add. Cl. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 489.

Vs. 113. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο] Hoc est, εἰς κόρακας. neque enim φθόνος, pro φθόρος, nisi insulse admodum legi potest. VULCAN.

Ibid. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο] Robortellum ait Sigonius in animadversionibus in eum reperisse in alio scribi φθόνος, cum tamen melior sententia eliciatur ex voce φθόρος quam φθόνος: precatur enim poëta, ut Momus ibi habitet ubi Mors, i. e. *ut intereat Momus.* quo nihil melius. at ille huic Momo amicus ei cavet, & reponit pro morte invidiam, quo sensu nihil frigidius potest esse. TH. GRAEV.

Ibid. ἵν' ὁ φθόρος] Editiones veteres φθόνος (e Flor. tamen nihil diversum a Graeviana notatum video) quod jam Joachimus Camerarius correxerat φθόρος in margine ed. Ald. De formula ipsa v. Bergler. ad Alciphr. p. 57.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ ΥΜΝΟΣ.

Ἄρτεμιν (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι.
Ἀρχόμεν' ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα,
Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1 ΑΡΤΕΜΙΝ οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι] Τὸ ἑξῆς, Ἄρτεμιν ὑμνοῦμεν, ἀρχόμενοι.

3 Ἑψιάασθαι] Διατρίβειν, παίζειν.

4 Ἐφεζομένη γονάτεσσιν] Ὅμηρος· Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

Vſ. 1. ΕΛΑΦΡΟΝ] Latini contrario ſenſu utuntur τῷ *gravis*: alias ἐλαφρὸς facilis eſt, ut apud Theocrit.

> Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμίζεμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.

A. Fabri.

Vſ. 2. τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται] Per λαγωβολίην & ἐλαφηβολίην, qua voce alias utitur, quamlibet ferarum venationem κατ' ἐξοχὴν intelligi cenſuerim, ut infra verſ. 217. per κυνηλασίην, quod ſcilicet venatio canum miniſterio peragatur. Vulcan.

Ibid. τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται] Miror λαγωβολίαν verti *retia*, cum ſit proprie venatio leporum, & ut recte notat Vulcanius, quarumlibet ferarum venatio. Th. Graev. v. Schol. Theocrit. IV. 9. & Spanhem.

Vſ. 3. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Significatur, meo quidem judicio, non chorea in longum ſpatium extenſa, ſed κύκλιος, quae fit conſertis in orbem manibus. quae interpretatio & voci ἀμφιλαφὴς, & phraſi Callimachi eſt convenientior, ita enim hymno in Delum verſ. 300. ait,

> Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μέν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
> Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο.

& verſ. 312.

> Πότνια σὲν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
> Κύκλιον ὠρχήσαντο.

Porro ἀμφιλαφὲς cum ſignificet τὸ πανταχόθεν πλῆρες (qua etiam ſignificatione uſus eſt Callimachus hym. in Apoll. vſ. 42.

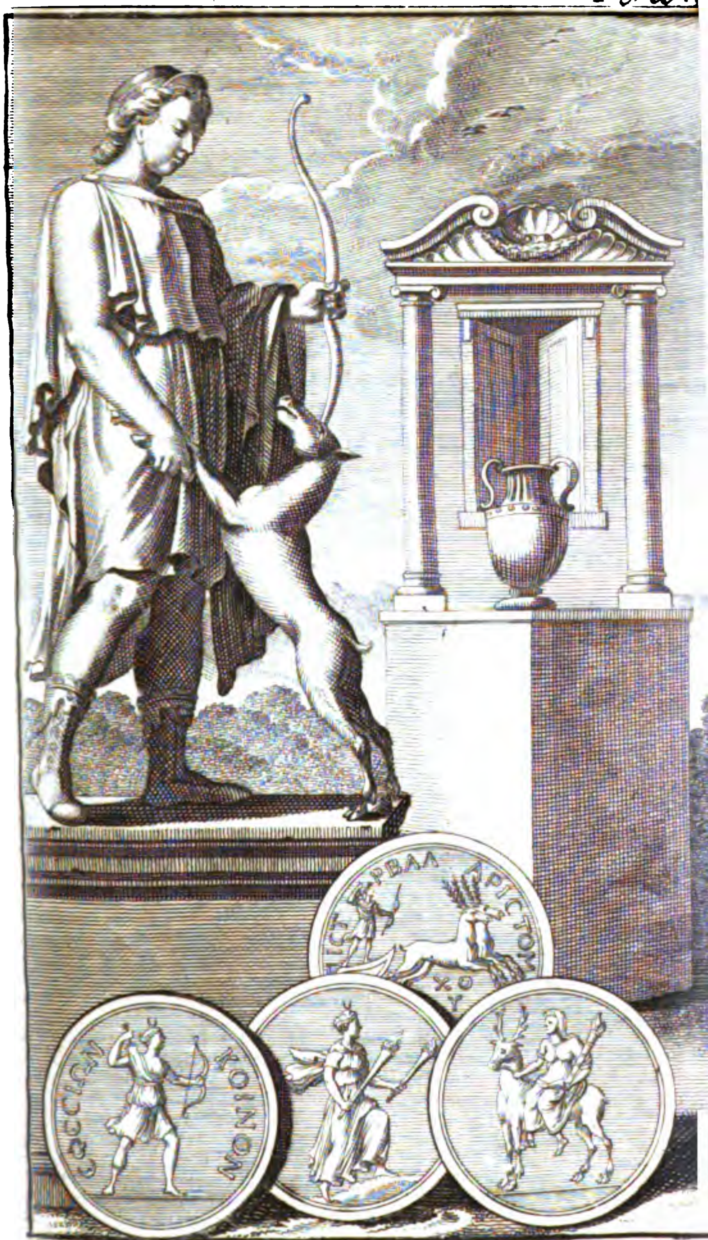
> Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων)

quid magis πανταχόθεν πλῆρες dici poteſt, quam τὸ κυκλικόν; Vulc.

Ibid. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Interpres vertit *tripudium multiplex*, minus recte. Eſt quidem ἀμφιλαφὴς

cipie-

Pag. 66.

G Hoet del. I. v. Vianen fec.

Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ. οὔ σε φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
Ἀλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζών-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

8 Ἔα πάτερ] Τὸ Ἔα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ. ψιλούμενον δὲ καὶ παροξυνόμενον, τὸ συγχώρει, καὶ δίδου. καὶ τὸ ὑπῆρχον δὲ, Εἴ ποτε κοῦρος ἔα.

10 Ἄεμμα] Ἡ νευρά.

11 Ἀλλὰ φαεσφορίην τε] Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος· ἡ αὐτὴ γάρ τῇ Ἑκάτῃ· ἢ ὅτι τοὺς μαιευομένους προάγει εἰς φῶς.

Da mihi perpetua, genitor charissime, (dixit)
Virginitate frui,

sed Daphnen hoc a patre petentem inducens: & addentem,

dedit hoc pater ante Dianae.

STEPHAN.

Vs. 6. ἄππα] Ita pronuntiant pueri, ubi primum os solvere incipiunt. Varie autem apud veteres; nam modo *appa*, modo *aba*, *abba*, *apphus*, quae passim occurrunt. A. FABRI.

Ibid. ἄππα & *papa* eadem sunt vocabula, quibus ὑποκοριστικῶς, blande pueri suos parentes vocant: uti Diana hic Jovem appellat ἄππα. Hinc παππάζειν apud Homer. Iliad. ε. est patrem aliquem vocare.

Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

h. e. *neque ipsum filii ad genua patrem appellant.*

Pappare dixit Persius sat. 3.

Et similis Regum pueris pappare minutum.
Poscis. TH. GRAEV.

Ibid. ἄππα] MS. Ambr. 2. ἄπλα, Voss. & edit. Ald. ἄτλα Non absurde. Nam non modo est in appellando seniore propter senectutem, Hom. Il. I. 603. infr. Epigr. I. 3. sed etiam reverentiam patris, ut apud eundem Homerum Od. Π. 31. ubi senex subulcus Telemachum vocat, φίλον τέκος, hic illum alloquitur ἄττα, omninoque videntur idem esse ἄππα, ἄττα, τέττα, quae etiam eodem modo interpretantur Grammatici veteres, Hesychius, Etymol. M. Itaque libri sunt audiendi. Ego, quia libri plures stant pro ἄππα, hoc secutus sum. Barnesius ad Homerum Odyss. Π. 31. τὸ ἄττα repudiat, in eoque usurpando errasse Callimachum putat, nisi forte vera lectio sit ἄππα. Non viderit oportet aliam, praeter Aldinam, editionem. Est autem haec lectio, quam & Stephanus e MSto laudat.

Vs. 7. Καὶ πολυωνυμίην] In meo Thesauro Graecae linguae admonui, scribi ab Hesychio, πολυώνυμον esse Apollinis epithetum. Quod si ita sit, petet Diana ut ipsa quoque πολυωνύμου cognomine honoretur. Sed accipiendo simplicius, sibi multa nomina dari postulabit, sicut & Phoebus habet multa. Sic autem & alii nonnulli ex diis multa nomina habuerunt. ut Bacchum multis appellari videmus a Nasone, Metamorph lib. 4. circa principium, atque his addi,

Et quae praeterea per Grajas plurima gentes
Nomina, Liber, habes.

Sed quum nomina talia ab iis rebus quibus praestabant, imponerentur petendo nomina ipsae etiam res pe[tere] videri possunt. Alecto autem a M[a]rone *nomina mille habere*, sicut *mille nocendi artes*, dicitur. STEPHAN.

Ibid. πολυωνυμίην] Adumbratum ex Ho-

HYMNUS IN DIANAM.

Dianam (grave enim canentibus oblivisci)
Canimus, cui arcus venationesque cordi,
Et chorus magnus, & in montibus ludi.
Incipientes inde, ut in patris sedens genubus,
Puella adhuc parvula, sic allocuta est patrem:
Da mihi virginitatem, Pater, aeternam servare,

Et

copiosus, amplus, abundans, multiplex: sed proprie significat, *qui utrimque prehendi potest.* Hoc loco eleganter valde & apposite χορὸς dicitur ἀμφιλαφὴς, *tripudium, quod prehensis ac consertis utrinque manibus instituitur.* Th. Graev.

Ibid. χορὸς ἀμφιλαφὴς] Verti *magnus.* Nam quem hic ἀμφιλαφῆ vocat, vs. 242. εὐρὺν appellat. Cetera argutiae sunt. Verum vidit Stephanus.

Ibid. καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι] Ut hic Scholiastes ἑψιάασθαι exponit διατρίβειν, non solum παίζειν, sic etiam Apollonii Enarrator ἑψιόωντο (in hoc loco, qui est pag. 130. meae editionis,

ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τοί γε
Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο)

exponit quidem ἔπαιζον, sed a Philone ait exponi ὡμίλουν. Magis tamen admitti posse videtur illa significatio τοῦ διατρίβειν, in isto Callimachi loco, quam haec τοῦ ὁμιλεῖν, in illo. At in principio hujus versus χορὸς ἀμφιλαφὴς vocantur, ut opinor, choreae latae & spatiosae. id est, quae se in longum spatium extendunt. Stephan.

Ibid. καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι] C. Sigonius in animadv. in annotat. Robortelli ait, eum praeferre ὑψιάασθαι, quod sic in codice invenerit, uti & edidit Aldus. Sed dicit, antiquam lectionem multo meliorem esse, cum Callimachus de Diana loquatur, cui curae est χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι i. e. *junctarum inter se manuum chorus, & ludere in montibus.* est enim ἑψιάασθαι, ludere: est in ρ Odyss. in extrema fere,

Οὗτοι δ' ἐπὶ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων. Th. Graev.

Ibid. ἑψιάασθαι] ὑψιάασθαι est antiqua lectio, & primum edita e MSto. Sed verum verbum esse ἑψιάασθαι, & consensus ceterorum scriptorum & aliorum librorum abunde docet. Et sic etiam Aldus habet in Cer. vs. 39. De verbo hoc & cognatis adi interpretes Hesychii, & Cl. Ruhnkenium in Ep. Crit. II. p. 63. 64.

Vs. 4. Ἀρχόμεν'] MS. Voss. pleno ἀρχόμενοι, item editiones veteres omnes. De elisione diphthongorum v. Barnes. ad Hom. Il. H. 30. ubi hunc locum non neglexit. add. ad H. in Apoll. 47.

Vs. 5. Παῖς ἔτι κουρίζουσα] Videtur κουρίζουσα dici *puerili more loquens*, vel *puerilia loquens & agens.* at in hymno Jovis κουρίζοντος est *vagientis.* Pro hoc barbari dicunt βαυβάζειν. Stephan.

Ibid. κουρίζουσα] Verti *parvula.* Nam hoc proprie est, idque huic loco convenit. Est deinde parvulorum more faciens, ludendo, vagiendo, ut H. in Jov. 54. interpretes dixere. Sed ea sunt ab hoc loco aliena, ut facile patet e particula ἔτι.

Vs 6. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν] Versum hunc Naso ita interpretatus est,

 Da

Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ. οὔ σε φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
Ἀλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζών-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

8 Ἔα πάτερ] Τὸ Ἔα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ. ψιλούμενον δὲ καὶ παροξυνόμενον, τὸ συγχώρει, καὶ δίδου. καὶ τὸ ὑπῆρχεν δέ, Εἰ πότε κοῦρος ἔα.

10 Ἄεμμα] Ἡ νευρά.

11 Ἀλλὰ φαεσφορίην τε] Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος· ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ· ἢ ὅτι τοὺς μαινομένους προάγει εἰς φῶς.

Da mihi perpetua, genitor chariſſime, (dixit)
Virginitate frui,

ſed Daphnen hoc a patre petentem inducens: & addentem,

dedit hoc pater ante Dianae.

STEPHAN.

Vſ. 6. ἄππα] Ita pronuntiant pueri, ubi primum os ſolvere incipiunt. Varie autem apud veteres; nam modo *appa*, modo *aba*, *abba*, *appbus*, quae paſſim occurrunt. A. FABRI.

Ibid. ἄππα & *papa* eadem ſunt vocabula, quibus ὑποκοριστικῶς, blande pueri ſuos parentes vocant: uti Diana hic Jovem appellat ἄππα. Hinc παππάζειν apud Homer. Iliad. ε. eſt patrem aliquem vocare.

Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

h. e. *neque ipſum filii ad genua patrem appellant.*

Pappare dixit Perſius ſat. 3.

Et ſimilis Regum pueris pappare minutum.
Poſcis. TH. GRAEV.

Ibid. ἄππα] MS. Ambr. 2. ἄπα, Voſſ. & edit. Ald. ἄττα Non abſurde. Nam non modo eſt in appellando ſeniore propter ſenectutem, Hom. Il. I. 603. infr. Epigr. I. 3. ſed etiam reverentiam patris, ut apud eundem Homerum Od. Π. 31. ubi ſenex ſubulcus Telemachum vocat, φίλον τέκος, hic illum alloquitur ἄττα, omninoque videntur idem eſſe ἄππα, ἄττα, τέττα, quae etiam eodem modo interpretantur Grammatici veteres, Heſychius, Etymol. M. Itaque libri ſunt audiendi. Ego, quia libri plures ſtant pro ἄππα, hoc ſecutus ſum. Barneſius ad Homerum Odyſſ. Π. 31. τὸ ἄττα repudiat, in eoque uſurpando erraſſe Callimachum putat, niſi forte vera lectio ſit ἄππα. Non viderit oportet aliam, praeter Aldinam, editionem. Eſt autem haec lectio, quam & Stephanus e MSto laudat.

Vſ. 7. Καὶ πολυωνυμίην] In meo Theſauro Graecae linguae admonui, ſcribi ab Heſychio, πολυώνυμον eſſe Apollinis epithetum. Quod ſi ita ſit, petet Diana ut ipſa quoque πολυωνύμοις cognomine honoretur. Sed accipiendo ſimplicius, ſibi multa nomina dari poſtulabit, ſicut & Phoebus habet multa. Sic autem & alii nonnulli ex diis multa nomina habuerunt. ut Bacchum multis appellari videmus a Naſone, Metamorph lib. 4. circa principium, atque his addi,

Et quae praeterea per Grajas plurima gentes
Nomina, Liber, habes.

Sed quum nomina talia ab iis rebus quibus praeſtabant, imponerentur petendo nomina ipſae etiam res pe videri poſſunt. Alecto autem a M rone *nomina mille habere*, ſicut *mille nocendi artes*, dicitur. STEPHAN.

Ibid. πολυωνυμίην] Adumbratum ex Ho-

Et nomina multa, ne mihi ſe praeferat Phoebus.
Da etiam ſagittas & arcum: ſine Pater. Non te pharetram,
Aut magnum poſco arcum: mihi Cyclopes ſagittas
Statim elaborabunt, mihi etiam flexilem arcum:
Sed ut faces geram, & ad genua usque tunica
Suc-

Homero Hymn. in Apollinem,

ἐπεὶ πολυώνυμός ἐστι.

Ariſtophanes autem huc alludens, ubi de variis Mercurii appellationibus aut cognomentis,

Ὡς ἀγαθὸν ἐστ᾽ ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.
Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βιότιον.

Catullus autem Hymno in Dianam huc reſpexit, cum dixit.

Sis quocumque tibi placet
Sancta nomine.

A. FABRI.

Ibid. *Καὶ πολυωνυμίην*] Haec eſt illa πολυλογία quam reprehendit in precibus gentilium Chriſtus Matth. VI. 7. Nam in primis illam affectabant gentiles, non Graeci tantum, ſed & Orientales populi. Hinc & hymnos ad verum deum ſolis nominibus divinitati competentibus refertos fuiſſe in Arabicis canticis, ubi centum amplius nomina ita congerantur, ſic ut nihil ſingulis praeter invocandi vocula interponatur, notavit Seldenus de diis Syris: ubi vide plura de hac πολυωνυμίᾳ, ex qua quoque orta eſt deorum multitudo, ut ibidem pulchre docet vir doctiſſimus, ſui ſeculi lumen. TH. GRAEV. Per πολυλογίαν Matth. VI. 7. intelligi πολυωνυμίαν, non credo, nec contextus patitur. Nec placent ea, quae ſuper hac πολυωνυμίᾳ philoſophatur Cudworthus in Syſt. Intell. T. I. p. 569. ſqq.

Ibid. *ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ*] int. πολυωνυμίῃ. Sic Theocr. IV. 8. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

Vſ. 10. *ἐμοὶ δ᾽ εὐκαμπὲς ἄμμα*] Mirum eſt ſcholiaſtem vel ab epitheto εὐκαμπὲς non eſſe admonitum ſignificationis nominis ἄμμα, ſed ut ſupra, hic quoque expoſuiſſe νευρὰν: quum exponere deberet τόξον. STEPHAN.

Ibid. *εὐκαμπὲς ἄμμα*] Ita ſupra ἄμμα τὸ Λύκτιον. utroque loco Scholiaſtes interpretatur, ἄμμα, τὴν νευράν. Neque vero cogitandum eſt eum ignoraſſe ἄμμα ſignificare τόξον: ſed auctoritate aliqua fultum, νευρὰν pro arcu ſumſiſſe. Certe Heſychius (cujus lexicon pro theſauro linguae Graecae duco) Νευρὰν, τῆς τεταμένης νευρᾶς καὶ τοῦ τόξου explicat. Ex Homero etiam, ejusque interprete Euſtathio ſatis conſtat, νευρὰν aliud eſſe quam τόξον. Ajo itaque, cum Scholiaſtes ἄμμα interpretatur τὴν νευρὰν, per νευρὰν intelligere arcum ſimul & nervum tenſum. VULCAN.

Ibid. *εὐκαμπὲς ἄμμα*] Scholiaſtes vertit νευρὰν & miror cur hic tantopere perturbetur Vulcanius. ἄμμα enim non ſignificat *arcum* prima notione, ſed a parte totum. eſt enim proprie nervus arcus; ſitque ab ἅμμα. *funis*, *vinculum*, unde addito ι, ſit ἄμμα, mutaturque ſpiritus, cujus utriusque exemplum eſt in ἧλος, a quo naſcitur αἶλος, vel εἶλος. A. FABRI.

Vſ. 11. *φαεσφορίην*] Diana φωσφόρος invehitur biga, quam duae cervae trahunt. Vide Antiquitates Braſſicani, vel, ut vocatur Gallice, de *Du Choul*. A. FABRI.

Ibid. *καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτόν*] Proprius venantium habitus, ut apud Virg.

Nuda genu, nodoque ſinus collecta fluentes.

Porro hunc Callimachi verſum eleganter imitatur, & verſus aliquot Virgilii exprimit, Epigramma Graecum in Dianam Anthol. v. 60.

φαρέτρην
Ἰοδόκον κατέχουσα κατώμαδον, ἣν δ᾽ ἐπὶ γόνυ
Παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα,
Καὶ τριχὸς ἀκρήδεμνον ἀνειμένη πλόκον αὔραις

Quod vero Callimachus dicit ζώννυσθαι χιτῶνα λεγνωτὸν, Apollonius lib. 4. Argon.

Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορήτιδας Ὠκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
Ἥν-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

12 Λεγνωτὸν] Τὸ ἔχον ὤαν· τουτέστι τὸ ἀπόληγον τοῦ ἱματίου. Λέγναι γὰρ, αἱ ὦαι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοί. ἅπερ Ὅμηρος θυσάνους καλεῖ· Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι.

14 Ἀμίτρους] Ἀζώστους, μὴ διαπαρθενευομένας· μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ἃς ἔλυον ὅταν ἔμελλον διαπαρθενεύεσθαι. Ἢ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμνοὶ ἐβάδιζον.

15 Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς, ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικάς.

16 Ἐνδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα. τὸ δὲ ἑξῆς, αἵτε μοι, ὁπότε δὴ μὴ λύγκας, ἐνδρομίδας τε καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.

Παρθενικαὶ δίχα κόλπον ὑπ' ἰσχύας εἱλίξασαι.

Aeschylus *συλλαβὰς πέπλων* vocat. VULCAN.

Vs. 12. λεγνωτὸν] Puto esse flosculos pellis, cum lana vel cum pilis, quos ad oram vestis assuebant, eodem fere modo quo & hodie fieri videmus, ex eo quod vulgo vocamus *Hermines*. A. FABRI.

Ibid. λεγνωτὸν] Multa de hoc verbo Spanhemius, qui adeundus. Verti *tunicam virgatam*, nec a vero me puto aberrasse. Hesych. Λεγνώδεις, ποικίλας. Λεγνῶσαι, ποικίλαι.

Vs. 13. χορήτιδας] Legitur & Hymno εἰς Δῆλον vs. 306.

Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.

Respexit autem choros Dianae, quod non obmisit Virgilius:

aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Itaque explico, *saltationis socias*. A. FABRI.

Vs. 14. εἰνέτεας] Sic MSS. & edd. omnes, quod interpretantur *novennes*. Ceterum nemo interpretum verbum ipsum attigit aut illustravit. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 23. ingeniosissime corrigit οἰετέας, i.e. ἥλικας, *aequales*, quem vide. Vulgatum defenditur primum ex ipso Callimacho, non modo vs. 43. ubi totus hic versus repetitur; sed etiam vs. 179. ubi sunt boves εἰνακτιζόμεναι, quod ab eodem fonte ducitur. Deinde ex Homero H. in Mercur. 242. si sanus est locus, qui habet εἰνέτιον χέλυν, *recentem lyram*. Unde πάσας οἰετέας, ut Auratus scribi volebat, vel εἰνέτεας commode vertes, *omnes juvenculas*. Anthol. III. 12. p. 339. κούρη αἰμύλος, εἰνέτις, *lepida novennis puella*. Nempe ista aetate sunt lepidissimae puellulae Nec impedierit, quod sequitur, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους, quo juventus satis exprimitur. Nam tales exergasiae vel synonymiae frequentes apud poëtas. Moschus adeo II. 29. ἥλικας, οἰετέας, quae sunt plane synonyma.

Ibid. ἀμίτρους] De zonis πάντα περὶ πάντων Spanhemius. Addendi tamen

Barth.

Succingar virgata, ferasque perimam.
Da mihi porro sexaginta Oceaninas, quae mecum choros agant,
Omnes juvenculas, omnes adhuc puellas impuberes:
Da etiam ministras, viginti nymphas Amnisidas,
Quae mihi venatica calceamenta, &, cum lyncas
Cervosque venari desiero, veloces canes recte curent.
Da mihi denique montes omnes: urbem autem unam attribue,

Quam-

Barth. Adv. IV. 9. & Potter. Archaeol. IV. 11. qui docent, zonas illas propterea usurpatas non modo a virginibus adultis; sed etiam maritatis, ut tutae essent a vi libidinosorum: a qua cum nihil timendum esset impuberibus, nec zonis opus fuit.

Vs. 15. Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς, ποταμὸς Κρήτης, Schol. At Stephanus Byzantius, Ἀμνισὸς, πόλις Κρήτης. αἱ τούτου νύμφαι, Ἀμνισιάδες, καὶ Ἀμνισίδες. Sed quid αἱ τούτου; certe quivis videt locum corruptum esse, & legendum, ποταμὸς Κρήτης. αἱ τούτου νύμφαι, supple ποταμοῦ. A. FABRI. Recte Th. Pinedo hunc Stephani locum emendavit, πόλις καὶ ποταμὸς Κρήτης. TH. GRAEV.

Vs. 16. ἐνδρομίδας] ὑποδήματα, non simpliciter, sed venatoria, utpote εἰς τὸν δρόμον ἐπιτήδεια, & ut Pollux venatoria ὑποδήματα describit, κοῖλα ὡς μέσην κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριβῶς περισταλμένα. Virgilius *cothurnos* vocat:

Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram,
Purpureoque alte suras vincire cothurno. VULCAN.

Ibid. Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας] Recte quidem Anna. Sed locus quoque Scholiastae est corruptus. Quid enim ἀπ' ἢ Κρητικάς; nimirum excidit νύμφας Ἀμνισίδας λέγουσι, quod & Holstenius vidit ad Stephanum. De hoc amne multa eleganter notavit Meursius in Creta lib. 1. cap. 6. Male Latina versio *vestes villosas* exposuit ἐνδρομίδας. Sunt enim ἐνδρομίδες proprie calceamenta cursorum, teste Polluce lib. 3. Sed & proprie dicebantur calcei Dianae, ut testatur idem Pollux lib. 6. TH. GRAEV.

Ibid. ἐνδρομίδας] MSS. Reg. & Voss. ἐνδρομάδας.

Vs. 17. θοὺς κύνας] MS. Voss. θοάς, quod non adeo spernendum, cum Graeci femininum genus libenter usurpent in canibus, ut poëtae Latini. Sed Callimachus ὁμοιοτέλευτα fugisse potest. Ed. Aldi βάλοιμι, vitiose.

Vs. 18. ὄρεα πάντα] Horat.

Montium custos, nemorumque virgo.

& Catull.

Montium domina ut fores
Silvarumque virentium. A. FABRI.

Ibid. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς] Quum diu miratus essem hunc usum nominis ἥντινα pro τινὰ, & ita miratus, ut ne scholiastae quidem assentiri possem, ita usum esse Callimachum credenti, tandem conjectura mihi assequutus videor lectionem quam germanam esse puto, & de qua neminem mihi refragaturum arbitror: quum & aptissimum huic loco sensum habeat, & minima in ea immutatio fiat. Lego enim, πόλιν δὲ μίην τινὰ νεῖμον. Ad hanc autem emendationem deduxerunt me vestigia (ut ita dicam) illius qua ὀ ῥέα pro ὄρεα repositum fuisse antea dixi: quamvis aliquid sit inter hanc & illam depravationem discriminis. Caeterum argumento esse potest hic ita depravatus locus, valde inveterata quibusdam in libris esse menda: quum ipsum etiam scholiastem in suis exemplaribus istud habuisse videamus. Quod tamen minus miror, quam illi non suboluisse. Caeterum, si nostra lectio retinenda esset, minus durum illum vocis ἥντινα usum redderet interrogatio cum ellipsi verbi, hoc mo-

 do,

Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
Φῆ δὲ καταῤῥέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

28 Μέχρις] Περιττόν ἐστι.
30 Τυτθόν κεν] Ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τυτθόν.

rim pro πολλάκις. ut Latine, *Multus in hoc sum*: id est, frequens sive frèquenter. VULCAN.

Ibid. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] MS. Voss. πολλά, quod placeat iis, quibus πολλὰς nimis durum videtur: qui dixerint, correctum esse, & τῷ χεῖρας conformatum, quod syllabam hanc brevem putarent inscitia caesurae, cum longa desideraretur. Nam sic Graeci, & Latini poëtae. v. Davis. ad Cic. de Div. I. 20. Sed potest contra videri esse a correctore, qui πολλὰς χεῖρας non concoqueret. Ruhnkenius V. C. Ep. Crit. II. p. 24. malebat ἁπαλὰς, quod puellae pulcre convenit. Sed id mihi non convenire videtur sequentibus, μέχρις ἵνα ψαύσειε, quae desiderant praecedentem significationem *frequentis conatus*, quem eleganter exprimit Ovidius Heroid VIII. 93. *Non ego captavi brevibus tua colla lacertis.* qui versus e Callimacho expressus videtur: magis ad verba ille Virgilianus Aen. V. 256. *Longaevi palmas nequicquam ad sidera tendunt Custodes*: de raptu Ganymedis. Πολλὰς χεῖρας pro πολλάκις χεῖρας illustrare tentavit Stanlejus ad Aeschyl. Agam. 732. Cl. Abreschius ad Aristaenet. p. 166. qui tamen non satisfaciunt Cl. Ruhnkenio. Etsi autem Diana proprie non multis manibus captavit barbam Jovis, quod illum maxime movet: tamen & qui *multus venit*, qui πολὺς ἔρχεται &c. unus tantum est. Sic infra vs. 138. ἐν δὲ σὺ πολλή. Est vero simillimum illud Heliodori, quod Abreschius l. c. attulit: ἥτις με νῦν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ. Si quid tentandum esset, suspicarer, πολλὰ δὲ μ. ἐ. χ. Sed vulgatum recte se habere puto. Pro ἐτανύσσατο Stephanus in codice aliquo reperit ἀπεπειράσατο. quod est nihili.

Vs. 28. Μέχρις ἵνα ψαύσειε] Abundare ait Scholiastes vocem μέχρις: qui tamen pleonasmus valde durus: fortassis autem novus etiam esset. STEPHAN.

Ibid. Μέχρις ἵνα] Παρέλκον est τὸ μέχρις, ut vult Scholiastes. Sed hic fallitur; nam μέχρις ἵνα est μέχρις ἄν, adverbium *usque eo dum*, vel *usque cum*. ἵνα enim est πολυσημαντικόν. A. FABRI.

Ibid. Μέχρις ἵνα ψαύσειε] Μέχρις ἵνα offendit primum Scholiasten, qui τὸ μέχρις abundare dicit: (inepte, ut bene notat Anna Fabri, male tamen & ipsa explicans, ut dictum pro ἄν) post Valkenarium, litterarum Graecarum exquisita scientia illustrem, qui pro μέχρις volebat rescribi λίχρις ex Apollon. Rhodio I. 1235. ut didici ex Cl. Abreschii Addend. ad Lect. Aristaen. p. 134. Sed μέχρις abesse nullo modo potest per ea, quae ad vs. praecedentem dixi. Ipse Cl. Abreschius explicatione vult difficultati occurrere in Lect. Aristaen. p. 166. veluti dictum esset pro μέχρις ἐπινεύσειεν sc. pater, ἵνα ψαύσειεν. Sed hoc

Quamcunque. Raro enim in urbem veniet Diana.
In montibus habitabo: Urbes autem accedam
Tum modo, cum mulieres, acutis partus doloribus
Vexatae, auxiliatricem vocent, quibus me Parcae,
Ut primum nata sum, destinarunt opem ferre:
Quod me pariens ferensque (utero) non doluit,
Mater, sed sine labore deposuit gremio.
His dictis, puella conata est barbam patris
Contingere, crebroque frustra manus tetendit,

Do-

rius est, etsi ellipsin τῆς ἐν non ignoro. An scripsit, Οὔρεσ' ἐνοικήσω? Mox πόλιεσι MS. Voss. & edit. Ald. quod verum est. Edd. Vascos. Froben. πόλεσι, nescio an e libris. Nam & ipsum ferri posset, quod τὸ σι est in caesura.

Vs. 21. ὀξείῃσιν] Sic MS. Ambr. 2. & Voss. Succinunt Vat. qui habet ὀξείησιν, & Ambr. 1. qui habet ὀξείαισιν, quod factum ex ὀξείῃσιν. Nam hae litterae permutantur, ut ἄημμα, ἄιμμα in ed. Ald. & alia Itaque quia hoc est Ionicum magis, praetuli vulgatae ὀξείαισιν.

Vs. 22. καλέουσι βοηθόον] Repono καλέωσι. STEPHAN.

Ibid. Τειρόμεναι καλέουσι] Malo retinere καλέουσι, quam reponere καλέωσι, ut H. Steph. Nam per καλέουσι significat, se jam tum, imo vero ab ipso ortu, ut statim subjungit, eo munere fungi. VULCAN.

Ibid. καλέουσι] Non est, opinor, quod καλέωσι reponas; nam & καλέουσι futurum est, pro καλέσουσι. A. FABRI.

Vs. 23. Γεινομένην τὸ πρῶτον] Formula ducta ex Homero, v. c. Il. Z. 345. Ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ. cf. vs. 489. &c. Theocritus plane ut noster Idyll. XVII. 73. ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλαισι Γεινόμενον τὰ πρῶτα, *simul ac natus est.*

Vs. 24. Ὅττι με καὶ τίκτουσα] Heroinae enim sine dolore pariunt, ut intelligitur ex Amphitryone Plauti, & ex ortu Bacchi. Idem Barbari Asiatici sibi licere in Mahomete suo volunt. A. FABRI

Vs. 25. φίλον] φίλος sumitur apud Graecos pro *suus, meus, tuus.* A. FABRI.

Ibid. ἀπεθήκατο κόλπον] Omnes scripti mei habent γυῖον, quod non ausim repudiare: nec ullo modo esse potest ab ingenio librariorum. Sed, qui id non concoxere, ex H. in Jovem vs. 15. substituerunt κόλπον. Γυῖα quin de naturalibus dici possint, nemo dubitet, ut ἄρθρα in notissima illa lege, ἄρθρα ἐν ἄρθροις, de coitu: quae etiam sic dixit Herodotus, ἄρθρα τῆς ἵππου, III. 37. de genitalibus equae.

Vs. 26. γενείου ἤθελε πατρός] Hoc est, ejus tangere mentum, supplicans scilicet, ut Thetis apud Homerum Iliad. α. vs. 500.

Καὶ λάβε γούνων
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα.

Et apprehendit genua sinistra: dextra vero subtus mentum quum attigisset supplicans allocuta est Jovem Saturnium regem. Tactum autem ejus fugiebat Jupiter, quia nolebat virginitatem petenti annuere facile. TH. GRAEV. Mira ratio.

Vs. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] Si πολιάς legatur, erit pro λευκάς. Hymno autem in Cererem legitur πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε, non πολλάς. Sed & pro ἐτανύσσατο invenitur scriptum ἀνηνύσατο, quod admitti posse non videtur. STEPHAN.

Ibid. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] Alii legunt πολιάς, quod *canas* significat, & interpretantur *albas.* quam lectionem ego nullo modo probaverim, sed potius πολλάς accepe-

 rim

Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
Φῆ δὲ καταῤῥέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

28 Μέχρις] Περιττόν ἐστι.

30 Τυτθόν κεν] Ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τυτθόν.

rim pro πολλάκις. ut Latine, *Multus in hoc sum*: id est, frequens sive frequenter. VULCAN.

Ibid. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] MS. Voss. πολλά, quod placeat iis, quibus πολλὰς nimis durum videtur: qui dixerint, correctum esse, & τῷ χεῖρας conformatum, quod syllabam hanc brevem putarent inscitia caesurae, cum longa desideraretur. Nam sic Graeci, & Latini poëtae. v. Davis. ad Cic. de Div. I. 20. Sed potest contra videri esse a correctore, qui πολλὰς χεῖρας non concoqueret. Ruhnkenius V. C. Ep. Crit. II. p. 24. malebat ἁπαλάς, quod puellae pulcre convenit. Sed id mihi non convenire videtur sequentibus, μέχρις ἵνα ψαύσειε, quae desiderant praecedentem significationem *frequentis conatus*, quem eleganter exprimit Ovidius Heroid VIII. 93. *Non ego* captavi *brevibus tua colla lacertis*. qui versus e Callimacho expressus videtur: magis ad verba ille Virgilianus Aen. V. 256. *Longaevi palmas nequicquam ad sidera tendunt Custodes*: de raptu Ganymedis. Πολλὰς χεῖρας pro πολλάκις χεῖρας illustrare tentavit Stanlejus ad Aeschyl. Agam. 732. Cl. Abreschius ad Aristaenet. p. 166. qui tamen non satisfaciunt Cl. Ruhnkenio. Etsi autem Diana proprie non multis manibus captavit barbam Jovis, quod illum maxime movet: tamen & qui *multus venit*, qui πολὺς ἔρχεται &c. unus tantum est. Sic infra vs. 138. ἐν δέ σύ πολλή. Est vero simillimum illud Heliodori, quod Abreschius l. c. attulit: ὅτε με νῦν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ. Si quid tentandum esset, suspicarer, πολλὰ δὲ μ. ἐ. χ. Sed vulgatum recte se habere puto. Pro ἐτανύσσατο Stephanus in codice aliquo reperit ἀπεινύσατο. quod est nihili.

Vs. 28. Μέχρις ἵνα ψαύσειε] Abundare ait Scholiastes vocem μέχρις: qui tamen pleonasmus valde durus: fortassis autem novus etiam esset. STEPHAN.

Ibid. Μέχρις ἵνα] Παρέλκον est τὸ μέχρις, ut vult Scholiastes. Sed hic fallitur; nam μέχρις ἵνα est μέχρις ἄν, adverbium *usque eo dum*, vel *usque cum*. ἵνα enim est πολυσήμαντικόν. A. FABRI.

Ibid. Μέχρις ἵνα ψαύσειε] Μέχρις ἵνα offendit primum Scholiasten, qui τὸ μέχρις abundare dicit: (inepte, ut bene notat Anna Fabri, male tamen & ipsa explicans, ut dictum pro ἄν) post Valkenarium, litterarum Graecarum exquisita scientia illustrem, qui pro μέχρις volebat rescribi λίχρις ex Apollon. Rhodio I. 1235. ut didici ex Cl. Abreschii Addend. ad Lect. Aristaen. p. 134. Sed μέχρις abesse nullo modo potest per ea, quae ad vs. praecedentem dixi. Ipse Cl. Abreschius explicatione vult difficultati occurrere in Lect. Aristaen. p. 166. veluti dictum esset pro μέχρις ἐπινεύσειεν sc. pater, ἵνα ψαύσειεν. Sed hoc

Donec tandem attingeret. Pater autem annuit ridens,
Eamque permulcens dixit: Si mihi tales Deae omnes
Pariant, parvi utique zelotypae Junonis
Iram aestimem. Habeto, filia, quaecunque ipsa
Petiisti: sed & alia insuper majora dabit pater.
Triginta tibi urbes, non unam turrim, dabo:
Triginta tibi urbes, quae non numen aliud colere
Insti-

hoc quoque valde durum, nec ἐπαύσειεν cum ἵνα commode struitur. Quid opus argutiis? Μέχρις ἵνα ψαύσειεν est pro μέχρις ἐς τὸ ψαύειν, vel ὅτι ψαύσειε, *usque dum contingeret*. Nam ἵνα temporis & loci esse, ut *ubi*, nemo dubitet. Similiter dicitur μέσφ' ὅτι apud Q. Calabrum p. 104.

Vf. 29. καταῤῥέζων] Καταῤῥέζειν Homerus saepe contraxit καῤῥέζων, unde exit nostrum verbum *caresser*, quamvis alii aliunde deducunt. A. Fabri.

Ibid. ὅτε] MSS. Ambr. & Voss. ὅτι. Sic & edd. Ald. Vascos. Sed non fert optativus.

Vf. 30. τυτθόν κεν ἐγὼ &c.] Recte Scholiastes exponit τυτθὸν, pro οὐδὲ τυτθόν. qua significatione etiam βαιὸν apud Sophoclem accipitur, Ajac. Flagell. τί βαιὸν ἔτος ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; βαιὸν, hoc est, οὐδ' ὅλως. Sic Latine dicimus, *parum labero*, pro *nihil*. Vulcan.

Vf. 31. τέκ[illegible]— ἐθελημός] Ἐθελημὸς, si est ὁ ἐθελημὸς, refertur ad θυγάτηρ, quod verbum latet in τέκ[illegible] per synesin, satis a doctis viris dudum illustratam: sin in genere masculino modo ἐθελημὸς dicitur, referendum hoc est ad ea exempla, (quae congessit Clark. ad Hom. Il. E. 778.) in quibus masculinum etiam de feminis dicitur, ubi non est respectus ad sexum.

Vf. 33. Τρὶς δέκα] Vide Interpretem, & ride; nam vertit *tredecim*, cum *triginta* debuerit. A. Fabri.

Ibid. Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα] Nulla urbs fuit *Tauri*, sed *Tauri* fuerunt populi, a quibus Taurica Chersonesus dicta, qui Dianae mactabant hospites. de qua trita sunt omnia. Th. Graev. Haec notula pertinet ad Frischlinum, qui in urbibus Dianae sacris commemorat *Tauros* in Scythia.

Ibid. Τρὶς δέκα] Bene Anna ridet Latinum interpretem, qui *tredecim* dederat. Mirificus autem hic est Spanhemius, qui eam interpretationem etiam defendit, velut τρὶς δέκα ita dicatur ut δώδεκα, quod plane diversum est. Τρὶς δέκα est ut δὶς δέκα, non ut δώδεκα, nec dici potest τρὶς καὶ δέκα, ut ille vult, sed τρεῖς καὶ δέκα. Haec non posuissemus: sunt enim prope puerilia: sed si hic falli vir tantus potuit, alii monendi erant, ne ejus auctoritate deciperentur. Saepe ἀκρίβεια grammatica desideratur in istis helluonibus veterum librorum, qui omnia legisse, & omnia undique collegisse volunt.

Ibid. πύργον ὀπάσσω] Πύργον aut *arcem* intelligas, ἀκρόπολιν, in qua maxime solebant coli tutelares Dii, ut Trojae, Athenis, Romae, v. Schol. ad Hom. Il. Δ. 508. aut *urbem*, de qua & alii dixere. Sic capio Apollon. Rhod. IV. 518. nec quicquam impedit. Sic dixit Lycophron vf. 1255. Sic *Stratonis turris* de Samaria in Palaestina. Utrumlibet placeat, urbis notio occurrerit, nec ullo modo opus erit cum Spanhemio sic interpretari: *& praeterea haud unam turrim*. Respondent enim verbis Dianae petentis unam urbem. Ὀπάσσω poëtarum more dicitur, qui ea dicunt dari, quae tutelae alicujus permittuntur. Sic Apollon. Rhod. IV. 653. ubi v. Schol.

Vf. 34. μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσεται] Verti *adorabunt*. tametsi ejus significationis neminem auctorem habeam. quo factum, ut deinceps ἀέξειν, pro ἔχειν accipi cogitarim. Nam & Hesychius

Εἴσεται, ἀλλὰ μούνη σοι, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι·
Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι
Μεσσογέως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. Βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἔπι, Κρηταῖον ὄρος, κεκομημένον ὕλῃ.

Ἔνθεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

35 Καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἴσεται.

36 Διαμετρήσασθαι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ὁπόσαι σοι μὲν τὰς λ. κοινῇ δέ σοι καὶ τῷ Ἀπόλλωνι πολλάς.

40 Ἐπεκρήηνε καρήατι] Ὅμηρος· ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

41 Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον] Ὄρος Κρήτης. ἑνικῶς οὗτος εἴρηκε. Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.

chius interpretatur ἀέξαν, αὔξαν ἢ ἔχαν. Etymologic. quoque futurum facit ab ἔχω, ἕξω & ἀέξω. quod tamen *στοχαστικῶς*, non *καταφατικῶς* dictum volo. VULCAN.

Ibid. ἀέξειν] Ita Homer. ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ. Iliad. α. Ibidem Schol. σημαίνει τὸ αὐξάνω. Ita & Latini,

& bonoribus augent.

Theocrit. Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδώνιν.

nam ἀτιτάλλω est αὐξάνω.

Plautus in Mercatore,

aliquid cedo,
Qui banc vicini nostri aram augeam.

Debet eodem referri τὸ *mactare*, id est *magis auctare*; ut, *mactare Deos extis*, &, *mactare aliquem infortunio*, & sexcenta alia apud meliores Scriptores. Hinc patet quam male Vulcanius, qui ἀέξειν pro ἔχειν accipi cogitat. *Adolere* etiam est *augere*. Virgil.

Verbenasque adole pingues

Ad quem locum Servius notat esse εὐφημισμὸν, & *adolere nihil aliud esse quam augere*. A. FABRI.

Vs. 35. καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Mutata est forma orationis, quum praecedat activum verbum ἀέξειν, quod cum eodem verbo εἴσεται jungitur: nec possit ulla iniri ratio qua Ἀρτέμιδος καλέεσθαι accipiamus pro *invocare Dianam*. Ideo sicut μούνη junxit cum ἀέξειν, ita μούνης subaudiendum puto cum Ἀρτέμιδος καλέεσθαι: & intelligendum, *quae non patientur se vocari urbes alius cujusquam quam Dianae*. STEPHAN.

Ibid. καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Recte monet Scholiastes referendum hoc esse ad εἴσεται: ita ut hae XXX. urbes hoc de se praedicare possint, Dianae sumus in fide. quod ipsum elogium Henrico Stephano, & veteres interpretes, & qui hodie scripta sua ei commendant, tribuere possunt: Henrici sumus in fide. quippe qui nullam de eis bene merendi atque adeo honori ipsorum consulendi, ut ejus verbis utar, occasionem praetermittit. Perge porro, Henrice, tibi esse similis, & fortiter στρατεύειν. Neque enim defuturum tibi putes aliquem, qui & privato, & publico, imo & veterum interpretum nomine tibi gratias agat, & fidem candoremque tuum, ac religiosam diligentiam posteris notam faciat, & tibi tuisque scriptis mutuam operam, atque ἀμοιβαίαν χάριν praestet: ἔργα γὰρ παραλλὰξ ταῦτα, ut Sophoclis verbis utar. VULCAN.

Ibid. Πολλὰς δὲ &c.] Haec cohaerent

Instituent, nisi te unam, Dianaeque urbes volent vocari.
Multas vero etiam communiter urbes aedificandas tibi
Mediterraneas, insulasque dabo: in quibus omnibus
Dianae arae sint ac luci. Praeterea viarum
Eris portuumque inspectrix. Sic ille quidem dixit,
Dictaque rata fecit capitis nutu. Vadebat post puella
Ad Leucum, Cretae montem, silvis comantem:

Inde

rent cum praecedentibus: quippe etiam infinitivus διαμετρήσασθαι a verbo ἐπιέσσω pendet. Itaque colon post καλέεσθαι exprimi jussi. De verbo διαμετρήσασθαι v. ad H. in Apoll. 55. Post id male interpungitur vulgo. MSS. Ambr. μετεγίαι.

Vs. 36. διαμετρήσασθαι] In Scholiastae expositione cui praefixum est hoc verbum, pro ἐπιέσω σοι μετὰ τὰς λ. repono ἐπιέσσω σοὶ μὲν τὰς λ. STEPHAN.

Ibid. διαμετρήσασθαι] *Dimetiendas*. h. e. quae tibi statuentur, condentur, id est, dedicabuntur. Nam qui urbem condit, illius dimetitur spatium. Deo autem aut Deae urbem dimetiri seu condere, est Deo aut deae dedicare & consecrare, ut in ejus sit tutela. TH. GRAEV.

Vs. 37. ἐν ἀπάσῃσι] V. Cl. Matthaeus Sladus legit ἐν πάσαισι, ut alius Anonymus, qui nonnullas emendationes adscripserat margini Parisiensis editionis, quae apud Vascosanum prodiit anno 1549. Nam prima in πάσαις producitur. TH. GRAEV.

Ibid. ἐν ἀπάσῃσι] MSS. Vat. Ambr. Reg. Voss. ed. Ald. ἐν, quod in ed. Vascos. correctum, non e codice, ut opinor, in ἐνί, ut versus constaret. Quanto melius erat, α delere ex ἀπάσῃσι, quod viris doctis rectissime placet, cum syllaba πα semper longa sit, nusquam corripiatur. In proximo versu pro βωμοὶ MSS. Ambr. κῶμοι, frequenti in MSS. permutatione litterarum β & κ: v. H. in Del. 12.

Vs. 38. καὶ μὲν ἀγυιαῖς] Hinc dicebatur Diana Trivia, quod praeesset viis & coleretur in triviis. Graecis etiam τριοδῖτις. Varr. lib. VI. de L. L. *Ab eo Trivia, quod in trivio ponitur fere in oppidis Graecis*. TH. GRAEV.

Vs. 39. καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος] Nota, portus in Dianae tutela: sic vs. 184. hujus hymni, τίς δὲ λιμήν; & vs. 188. λιμένας γε μὲν Εὐρίπου. vix alibi reperies. A. FABRI.

Vs. 40. Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι] Sic apud Homerum, quod capite annuit Jupiter τετελεσμένον ἐστί. A. FABRI. MS. Voss. ἐπέκραινε.

Vs. 41. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος] Verti, *Cretensem in lucum*. aut si mavis *Leucum*, ut vult Scholiastes. VULCAN.

Ibid. Λευκὸν] Forsan nomen montis. A. FABRI.

Ibid. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος &c.] Utique mons erat in parte occidentali insulae Cretae, & habebat longitudinem stadiorum trecentorum: ac crepidinem quasi quandam, mari objectam, statuebat, in angustum desinentem. *Albus* dictus, quia summa ejus juga semper nivibus alberent, ut testis est Theophrastus lib. IV. hist. Plant. cap. I. ἐν Κρήτῃ γοῦν φασιν ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι, καὶ ἐν τοῖς Λευκοῖς καλουμένοις, ἐπὶ τῶν ἄκρων ὅπερ οὐδέποτε λείπει χιών, κυπάριττον εἶναι. *Itaque in Creta ajunt, in Idaeis montibus, atque Albis appellatis, in culminibus, ubi nix nunquam deficit, cupressum esse.* Vide plura de his montibus apud Meurs. in Creta. Imitatus est hunc locum Catullus:

Comata silva nam Cytorio in jugo
Loquente saepe sibilum edidit coma.

TH. GRAEV.

Ibid. ὄρος κεκομημένον ὕλῃ] Sylvosum, & ut Ovidius ait, *Opertum arboribus*. VULC.

Ibid.

Ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθὺς,
Οὕνεκα θυγατέρας Λητωΐδι πέμπεν ἀμορβούς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε· τοὺς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
Ἑσταότας περὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
Ἱππείην τεύχοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,

Πρηό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

44 Χαῖρε δὲ Καίρατος] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατος, οὕτω λεγομένη.

45 Ἀμορβοὺς] Ἀκολούθους· παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι.

46 Τοὺς μὲν ἔτετμε] Τὸ ἑξῆς, τοὺς μὲν ἔτετμεν ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο. νῆσος δὲ ἐστιν ἡ Λιπάρα Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δὲ, ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπανθέντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα, ἓν γίνεσθαι.

49 Μύδρον] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύδεσθαι καὶ διαρρεῖν.

Ibid. *κικομημένον ὕλῃ*] Hinc Latini nemoribus comam fecere:

aut nemorum coma
Quaecumque aut gelido prominet Algido,
Nigris aut Erymanthi
Sylvis.——Horat. A. Fabri.

Vſ. 44. *Τηθὺς*] Cave *Tethyn* & *Thetin* confundas; illa enim Oceani uxor, haec Nerei filia, Pelei uxor, non Neptuni. Hunc errorem erravit ſummus vir Salmaſius ad Plautum in Trinummo Act. 4. Scen. 1. vſ. 1.

Salſipotenti & multipotenti Jovis
fratri & Nerei Neptuni
Laetus, lubens laudes ago.

ubi legendum putat, *Nereine Neptuni*, & addit, *Nereine Neptuni uxor, quae vocatur Thetis Poëtae:* & ibi fallitur. nam, ut jam dixi, Thetis Neptuni uxor non fuit, ſed Oceani conjux Tethys; Thetis vero Pelei uxor. Hunc autem verſum Plauti ego ſic explico: *Laetus lubens laudes ago ſalſipotenti & multipotenti fratri Jovis & Nerei* (in Dativo) *Neptuni*, ſubaudi filio, ut dicitur, Alexander Philippi. At inquies, Nereus Ponti, non Neptuni filius eſt. perinde eſt; nam Pontus & Neptunus confunduntur. A. Fabri.

Vſ. 45. *ἀμορβοὺς*] Suidas: *Ἀμορβὸς. ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν. ἀμορμὸς, καὶ ἀμορβὸς.* nam Graece facile *μ* in *β* mutatur, ut *ἐπισομεῖν*, *ἐπισοβεῖν*, & ſexcenta alia. A. Fabri.

Vſ. 47. *Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ*] Officinae Vulcani pulcherrimam deſcriptionem vide apud Virgilium lib. 8. Aeneid. & apud Homerum *Ἰλιάδ. σ.* qui

Inde ad Oceanum, multasque sibi legit nymphas,
Omnes novennes, omnes adhuc impuberes puellas.
Valde autem gaudebat Caeratus amnis, gaudebatque Tethys,
Cum filias Latoniae mitteret comites.
Mox ad Cyclopas perrexit: quos illa quidem reperit
In Lipara insula (Liparae novum est nomen, sed tunc erat
Ei nomen Meligunidi) ad incudem Vulcani,
Stantes circa ferrum candens. Properabatur enim ipsis grave opus:
Equis Neptuni fabricabantur aquarium.
Nymphae autem pertimuerunt, cum viderent horrenda monstra,

Fugis

qui eam in caelo constituit. VULC.

Ibid. *Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ, Λιπάρη νέον*] Hunc versum primus e MS. restituit Guliel. Canterus, cum in vulgaribus editionibus antea legeretur: *Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ νέον*, &c. TH. GRAEV. Immo Edd. Ald. Froben. Benen. integrum versum habent. In una ed. Vascos. alterum *Λιπάρη* operarum errore omissum est.

Ibid. *ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο*] Corrige Scholiastem: ubi legitur *ὑπ' ἄκμοσιν*, lege *ἐπ'*, error est Typographi. A. FABRI.

Vs. 49. *Ἑσταότας περὶ μύδρον*] Massam ferri candentis, unde *μυδροκτύπος χαλκεύς*. Virg. lib. 4. Georg.

Ac veluti lentis Cyclopes fulmina massis
Cum properant.

quod explicat illud Callimachi, *ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον*. Anaxagoras, auctore Diogene Laërtio, impietatis insimulatus est, quod solem dixerit *μύδρον διάπυρον*. Lycophron hanc appellationem etiam auro tribuit:

Αὖθις τὸν ἀντίποινον ἐγχέας ἴσον
Πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον.

quos versus ita reddidit V. C. Joseph. Scaliger:

Et rursus aequipendium redhostiens
Rodi micantis in statera auraria.

Familiarius, meus ille utinam non olim Guilielmus Canterus,

Rursumque pro redemtione aequilibrem
Pactoliam effundens claram laminam. VULCAN.

Ibid. *Ἑσταότας περὶ μύδρον*] *Μύδρος*, interprete Hesychio, est *σίδηρος πεπυρωμένος*. Deducit Scholiastes Aeschyli *παρὰ τὸ μὲν, καὶ τὸ ὕδωρ*, uti Nobilissimus Stanlejus ad illum Tragicum annotavit. TH. GRAEV.

Ibid. Sensus totius apertus est. Sed incommodior est structura orationis ex eo, quod post *reperit stantes circa massam ferri* sequitur abrupte *equestre fabricabantur aquarium*. Igitur valde arridet Hemsterhusii, Viri Cel. sententia, sic locum constituentis:

—— *Μελιγουνίς. ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο*
Ἑσταότας περὶ μύδρον (ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον)
Ἱππείην τετύκοντο &c.

Interpunctio plane talis exhibetur ab Aldo. Forte & a Callimacho est *ἐπ' ἄκμοσι δ' Ἡφαίστοιο*. Ita melius cohaeret oratio.

Vs. 50. *ποτιστρῶν*] Infra vers. 167. *ὑπολήνιδας* vocat *ποτιστρας* in quibus adaquabant cervae Dianae. VULC.

Vs. 51. *ὅπως ἴδον*] Quemadmodum Latini, *ut* pro *postquam*; *ut vidi*, *ut perii*. Graeci, *ὡς ἴδον*, *ὡς ἐμάνην*. sic *ὅπως* dicitur pro *ὡς*. A. FABRI.

Ibid.

Πρηόσιν Ὀσσείοισιν ἐοικότα. πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα. καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
Ἄκμονος ἠχήσαντος, ἐπὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. Αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰτα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

52 Πρηόσιν Ὀσσαίῃσιν] Ὄσσα, ὄρος Μακεδονίας.
53 Φάεα μουνόγληνα] Καὶ Ἡσίοδος· Κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμὸς ἕεις.
54 Ὑπογλαύσσοντα] Ὑπολάμποντα· ἔνθεν καὶ γλαῦκος.
56 Αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδεισαν.
Αἴτνη] Ὄρος Σικελίας.

Ibid. ὅπως ἴδον] Est forma Homero passim usurpata, ut Il. M. 208. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. ad cujus versiculi sententiam Callimachius formatus est.

Ibid. αἰνὰ πέλωρα Πρηόσιν Ὀσσαίῃσιν ἐοικότα] Periphrasis hyperbolica Cyclopum. Vulc.

Vs. 52. Πρηόσιν] Scriptura πρηόσιν etiam subinde apud Nicandrum occurrit. MSS. Voss. Ambr. 2. habent Ὀσσαίῃσιν, & uterque cum ed. Flor. Ald. ἐοικότας, quod ferri posset, si metrum pateretur.

Vs. 53. Φάεα μουνόγληνα] Φάεα oculi, eadem ratione qua *lumina* Latinis. ita infra, ἶσον φαέεσσι φιλῆσαι. γλήνη vero pupillam oculi significat. Vulcan.

Vs. 53. Φάεα —— τετραβοείῳ] Faber putabat, hinc sumtum versum Virgilii Aen. III. 638. *Argolici clypei* aut Phoebeae lampadis *instar*. τετραβοείῳ, *quatuor intexto tauris*, ut Virgilius loquitur Aen. X. 784. i. e. quadruplici corio bubulo. De structura clypeorum bene egere Heins. ad Valer. Fl. VII. 464. Drakenb. ad Sil. V. 318. inpr. Vir doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 32.

Vs. 54. ὑπογλαύσσοντα] Ὑπολάμποντα, Scholiastes bene: legitur apud Hesychium, Γλαύσσει, λάμπει, φαίνει. A. Fabri.

Ibid. Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα] Locum Apollonii (apud Spanhemium) jam laudarat Casaubon. Lect. Theocr. c. XXII. p. 281. non praeterito Callimachio. Arnaldus autem Anim. p. 65. corrigit ὑπογλαύσσοντο, quod mihi valde arridet propter τὸ πᾶσι. Sed tamen & vulgatum stare potest, intellecto, ὅπως ἴδον. sed sublata parentheseos nota, quae est in vulgatis. Μουνόγληνος dixit etiam Antipater Anthol. IV. 24. 14.

Vs. 55. ἐπεὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα] ἐπεὶ omnes libri. Sed ita evidens est, id esse alienum, & vitiosum, ut non dubitaverim recipere correctionem H. Stephani, Bentlejique, aliis quoque probatam, & reponere ἐπὶ μέγα, quod est adverbium, vel adverbialiter ponitur, auctore Suida in Ἐπὶ μέγα, pro μεγάλως: ut ἐπὶ σμικρόν τι, *paullum*, ap. Herodot. IV. 129. extr. Apud Josephum, ut hoc obiter addam, A. J. XVII. 6. 1. pariter occurrit ἐπὶ μέγα: at ibid. 10. 7. & 12. 2. in vulgg. est ἐπὶ μεγάλα. sed ibi MS. Vat. habet ἐπὶ μέγα, & sic e MSS. in recentissima ed. repositum est. Pariter ita additur ea praepositio, producta ultima e caesura, in δηρόν. Hom. Il. I. 415. ἐπὶ δηρὸν δέ μοι ἔσσεται αἰών. Nulla autem hic parenthesis est, aut esse potest, ut ἐπεὶ ullo modo stare possit. Nam Nymphae dicuntur territae esse *primum visu*, vs. 51. 52. *deinde auditu*, vs. 54. καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν, audisse autem so-

rum

Jugis Ossae similia: omnibus enim sub fronte
Oculus unus, clypeo par quadruplici,
Horrendum micans: & cum strepitum audirent
Incudis sonantis, vastumque spiritum
Follium, ipsorumque (Cyclopum) gravem gemitum. Resonabat enim Aetna,
Itemque resonabat Trinacria, Sicanorum sedes: resonabat etiam vicina
Ita-

num incudis, flatum follium, ipsorum Cyclopum gemitum. Haec tria qualem strepitum ediderint, ab effectu describitur vs. 56. cf. vs. 62. Jam si sumamus, ἐπεὶ esse verum, intelligenda esset parenthesis, qualis ante est, qua ratio praecedentis membri redderetur. Enimvero quomodo haec cohaerent: Territae sunt, cum audirent fragorem incudis, nam (ἐπεὶ) valde magnus flatus follium erat &c. In tanta evidentia non dubitavi hanc correctionem in textum recipere. Αὐτῶν, ut dixi, referendum ad Cyclopas, nec ullo modo cum Tan. Fabro tentandum ἀκμῶν Non perspiciebat nexum orationis vir ille doctissimus. Nondum hic est sermo de terrae motu, qui existit malleorum ictibus. Pro ἄκμα MS. Voss. ἄκμαζε.

Vs. 56. αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] Repetendum esse verbum ἔδδεισαν ait scholiastes. Qua in re fallitur, quum hos accusativos ἄκμα & στόνον cum adjectivis quae illis sunt adjuncta, referri eodem necesse sit quo & accusativum δοῦπον: nimirum ad verbum ἄκουσαν. Ita enim procedit haec oratio. αἱ νύμφαι ἔδδεισαν ὅπως ἴδον πέλωρα αἰνά, καὶ ὁππότε ἄκουσαν δοῦπον καὶ ἐπεὶ ἄκουσαν στόνον Caeterum scio jungi etiam φυσάων cum αὐτῶν: sed multo rectius (meo quidem judicio) sicut ἄκμα follibus, ita στόνον ipsis Cyclopibus, non follibus eorum, tribuemus. STEPHAN.

Ibid. αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] Primus hunc locum tentavit, & restituit Pater meus; legit enim ἀκμῶν τε βαρὺν στόνον. & re vera quo referas τὸ γὰρ quod addit Callimach.

— αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος,
αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος
ἀΰτει.

nisi sit ratio τῶν ἀκμῶν. Et inquies: Pater tuus etiam Aetnam εἰς ἄκμας ἀναγράφεται. nonne etiam id Veteres fecere? Aeschylus in Prometh. desmot. pag. 27. Edit. Steph.

Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
Ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις, &c.

Idem & Lucianus in Dialogo Doridis & Galateae: Pindarus autem in Pyth. Od. 1. vs. 43. ait, *flammam e monte in mare proximum deferri*,

— ἀλλ' ἐν ὄρφναισι πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν
φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.

A. FABRI.

Ibid. Nolim a librorum omnium lectione recedere, nec cum Stephano sonos tribuere gigantibus, cum sic vocet sonitum, quem edunt folles & incudes, uti apparet ex imitatione Virgilii in Aetnae descriptione:

Antra Aetnaea sonant, validique
incudibus ignes
Auditi referunt gemitum.

TH. GRAEV.

Ibid. αὖε γὰρ Αἴτνη] Elegans ἀναδίπλωσις & onomatopoeia in verbo αὖε. Virgilius aliis atque aliis verbis in Aetnae strepitu explicando usus est:

Antra Aetnaea sonant, validique
incudibus ignes
Auditi referunt gemitum, stridentque cavernis
Stricturae chalybum, & fornacibus
ignis anhelat. VULCAN.

Ibid. αὖε γὰρ] Haec referenda sunt ad sequentia hoc sensu: cum Cyclopes cuderent ferrum, Aetna cum tota Sicilia concutiebatur. Itaque non maxima distinctio esse debet post αὔ-

Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει,
Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
Τῶ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

58 Κύρνος] Νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας ἡ Κύρνος ἐστί.

59 Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας] Τὸ ἑξῆς, ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα, εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας, ῥαιστῆρας, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ φθείρειν τὰ ὑποπίπτοντα.

61 Ἀμβολαδὶς] Ἐκ διαδοχῆς.

62 Ἀκηδέες] Ἄφοβοι.

τει, sed comma tantum. Pro Τρινακρίη MSS. Ambr. Τριναχίη, item ed. Froben. in qua videtur esse vitium operarum.

Vs. 58. ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει] Junge ἐπὶ cum ἀΰτει. huic sono ἀκτῶν assonabat, responsabat, quod in oppositis littoribus fit. Schol. Κύρνος νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας: melius aliquanto dixisset, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας. est enim Corsica, praesertim in hac descriptione. A. Fabri. MS. Voss. Κύρνος.

Vs. 59. Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειρ.] Ait scholiastes hunc esse ordinem, ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα, εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας, &c. quum non ab illo loco aliquantum remoto pendeant haec verba, sed tantum a praecedente versu: ita ut post ἀΰτει ponenda sit duntaxat hypostigme. Stephan.

Ibid. Εὖθ' οἵ γε &c.] MSS. Ambr. οἵγε ῥράστῆρας. Post edd. Ald. Vascos. ζέοντα καμινόθεν. Denique nulla parenthesis in ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν, notatur e libris vett. nec esse potest. Nullum enim esset verbum, quo participia ἀειράμενοι & τετύποντες fulcirentur. Itaque & hic scripsi ἐπὶ μέγα, Stanleji ἐπ' ἄμμιγα valde probat vir quidam eruditissimus. Ἄμμιγα, quo verbo saepissime in remediorum formulis utitur Nicander, nihil aliud est nisi *miscendo*, ut ἀναμίγδην, idemque est ἐπ' ἄμμιγα, ut ἐπὶ δηρὸν nihil aliud quam δηρὸν, non autem *in numerum*. Non dubito tamen, quin in hac sententia esse possit ἐπ' ἄμμιγα: sed id nihil aliud hic esse potest quam *alternis*. Enimvero id jam exprimit ἀμβολαδὶς, si quidem id est, ut Scholiastes interpretatur, ἐκ διαδοχῆς: qua ratione existeret frigidissima tautologia. Atque ita cepit ἀμβολαδὶς Floridus Sabinus, qui hunc versum expressit: *Perque vicem commixi id pulsavere Cyclopes*: cui nihil de correctione ἐπ' ἄμμιγα suboluit. Sed fatendum est, nulla idonea auctoritate doceri posse, ἀμβολαδὶς esse *alternis*, videturque potius esse *summa vi, elatis alte brachiis*. Nam ἀμβολάδην etiam apud Herodotum est καθ' ὑπερβολὴν IV. 182. ut recte interpretatur Suidas: & ἀμβολὴ est *terra alte egesta, agger*, ap. Xenoph. Exp. Cyr. V. p. 362. itemque ἀμβολὰς in Cyrop. VII. p. 523.

Vs. 61. ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν] Orationis cursum impedit particula ἐπεὶ, & tantum negotii exhibet ut quidam cum τετύποντες subaudiant ἦσαν, & post μοχθήσειαν suspensam sententiam relinquant, atque ad alia non satis legitima auxilia confugiant: ego vero malim, ut impedimentum tollatur, atque adeo locus ex difficili facilis reddatur, scribere ἐπὶ μέγα: quod dicatur eodem modo quo ἐπὶ μακρὸν, vel ἐπὶ μακρὰν, & ἐπὶ πολύ. ut ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, idem valeat

quod

Italia, magnumque ſonum reddebat Corſica,
Cum illi, malleis ſuper humeros elatis,
Aut aes candens e camino, aut ferrum,
Summa vi tundentes, ſtrenue laborarent.
Propterea ipſos non ſuſtinebant ſine timore Oceaninae
Aut contra intueri, aut ſtrepitum auribus haurire.

Nec

quod μεγάλως μοχθήσειαν: Neque vero timendum fuerit ne non ſtet verſus, ſcribendo ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν: quum hic poëta, ſicut alii (Homeri ipſius exemplo) ſequente litera μ, ſyllabam producat quam alioqui corriperet: ut in iſto verſu, qui eſt 150. hujus hymni, videre eſt,

Ταῦρον ὅτ' ἐκ Στίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην.

Sic autem in praecedentibus, producitur poſterior ſyllaba praepoſitionis ἐπὶ ante λ, verſu 4.

Νῆσον ἐπὶ Λιπάρη. Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν.

quum tamen ad vitandam illam licentiam (ſi vocari debet licentia) potuiſſet dicere ἐν. Sed ipſum etiam Homerum paulo ante oſtendi ſcripſiſſe, Τλαπόλεμος δ' ἐπεὶ ἐν τραφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ: ubi poſterior ejusdem praepoſitionis ſyllaba ob ſequentem literam μ producitur. quum poſſet, ſcribendo τράφη & ἐν, hanc producendae iſtius ſyllabae neceſſitatem vitare, hoc modo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ ἂν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Caeterum quum elegantiſſima ſit tota haec Cyclopum opus in officina ſua facientium deſcriptio, ſed quaedam in ea negotium nonnullis (ut dixi) exhibeant, nunc, poſtquam omnia impedimenta removiſſe mihi videor, ad ejus interpretationem veniam: *Diana ad Cyclopes quum veniſſet, eos invenit in Lipara inſula (Lipara recens dicta, quum ei tum temporis nomen eſſet Meligunis) apud incudes Vulcani, circumſtantes candentem ferri maſſam. Properabatur enim magnum opus, quum Neptuno aquatorium equinum fabricarentur. Sed nymphae expaveſcere coeperunt ſimulatque aſpexerunt horrenda illa monſtra (nam juga Oſſae montis magnitudine aequabant, & omnibus ſub ſupercilio erant oculi unicam pupillam habentes, aequales clypeo ex quatuor tergoribus boum confecto, colore caeſio non ſine quodam horrore micantes) atque ubi ſtrepitum incudis reſonantis, ubi etiam magnum, multumque flatum follium, nec non ipſorum [Cyclopum] gravem gemitum audiverunt. Reſonabat enim Aetna, reſonabat Trinacria, Sicanorum ſedes: reſonabat & vicina Italia, nec non Cyrnus magnum clamorem edebat, quum illi ſublatis ſuper humeros malleis, aut aes aut ferrum candens e camino [extractum] alternis tundentes, ingentem laborem exhaurirent. Quare non ſine pavore potuerunt eos intueri Oceaninae, nec ſtrepitum auribus percipere.* Nemo, ut opinor, qui hanc meam interpretationem conſideraverit, orationis iſtius membra cohaerere ita debere negabit: ideoque nec meam illam emendationem (ut opinor) repudiabit: donec alia quaepiam lectio proferatur, qua nihilo magis quam iſta, orationis curſus (ut ita dicam) impediatur. STEPHAN.

Ibid. ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν] Nobiliſſimus Stanlejus in Prom. Vinctum Aeſchyli mavult legi ἐπ' ἄμμιγα μοχθήσειαν. quod Virgilius *in numerum*, hoc eſt, quod idem Callimachus αἰρέαν ἔργα vocat apud Etymologum, in voce αἶρα,

—— λάθριαδε παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Στρέφον αἰρέαν ἔργα διδασκόμενοι.

ubi αἴραν σφαῖραν interpretatur Etymologus, & ita quidem Suidas; ſed utrobique legendum σφυρά, quod & aliis innotuit. quae ſequuntur apud Etymologum demonſtrant: τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥαιστὴρ λέγεται. Heſych. Αἶρα, σφυρά, ἀξίνη. TH. GRAEV.

Vſ. 62. Τῷ σφέας οὐκ ἐτλάσσαν] Male vertunt: *Hic ipſos non potuerunt*. τῷ hic eſt διότι, ut ſaepius apud Homerum. TH. GRAEV.

Vſ. 63. Οὔτ' ἄντην ἰδέειν] Sic ἀντιβλέπειν apud Julian. in Caeſarib. Οὐδὲ

Αὐτίκα τῷ κούρῳ μορμύσσεται. ἡ δὲ τεκοῦσα
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κοῦρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,

Ὤλο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

70 Μορμύσσεται] Ἐκφοβεῖ.

74 Ὀπτήρια δοίη] Τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα.

κεχρῆσθαι βαθεῖ, nocti profundisque tenebris esse immersum p. 270. D. Imo dicimur illis etiam *χρῆσθαι*, quae nobis invitis & praeter optatum calamitose contingunt: unde illud satis frequens, *ξυμφορᾷ χρῆσθαι*· Hippocr. *περὶ Ἄρθρ.* p. 820. B. Artemid. Oneir. V. c. 84. Philostr. V. A. T. VI. c. 5. *τῇ ἑαυτοῦ ἀτυχίᾳ κέχρηνται* Antiph. p. 326, 28. confer p. 127, 35. p. 128, 44. Proximis versibus eam loquendi formam repetere non dubitavit Eurip. Iphig. in A. vs. 88. *Ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα· Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένῳ* (sic enim omnino legendum videtur, non *κεχρημένος*· mihi Agamemnoni anxio & consilii inopi) Ἀνεῖλεν —— Diagoras *πλείων ναυαγίῳ ἐχρήσατο* Athen. XIII. p. 611. B. Phintonem, teste Leonida Anth. III, 22. Ep. 32. —— *πολὺ κῦμα Ὤλεσεν Ἀρκτούρου λαίλαπι χρησάμενον*. Porro ad res insuper inanimas adcommodatur, non illas solum, quae metonymice homines adsignificant; velut, *Ἄραδος τοσαύτῃ εὐανδρίᾳ κέχρηται* apud Strab. XVI. p. 1003. C. *Φθῖναι δόμος Κεύτοισι δεσποτᾶν κεχρημένος Τύχαις* -- Xenarch. in Athen. II. p. 63. F. *οἷα φυτὸν ἀγεώργητον ἀφαυαίνεσθαι, καὶ στερόμενον ἀγονίᾳ χρῆσθαι* Philo J. de Prof. p. 468. C. *οὐρίῳ ταῖς χρησαμένη πνεύματι*, Pausan. p. 647, 36. quomodo de Paride Herodot. II, 117. *οὐρίῳ πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ*· sed ad alias itidem, quae sensu carent: cujusmodi est illud Herodoti IV, 50. *ὕεται γὰρ ἡ γῆ . . . τὸ μὲν χειμῶνι ὀλίγῳ· νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶται* sive *τῇ γῇ* adjunxeris, sive *τῷ πάντα*. Congruunt in Hesych. Πηγῖδα, *τὴν ἐκ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν*· in Cleomede Κυκλ. Θεωρ. II. p. 88. *τῆς γῆς σφαιρικῷ τῷ σχήματι κεχρημένης*· in Phil. J. p. 26. C. *πελάγων τροπαῖς ἐξαναχωρούντων, ἢ πλημμυρίαις χρωμένων*. Epidamnus Δίστομος dicta, *ἐπεὶ ἀμφοτέροις λιμέσιν ἐκέχρητο*· Hesych. Cinnamomum Mosylium optimi generis *ὄζοις συνεχέσι κεχρημένον* descripsit Dioscor. I, 13. Quapropter quod apud Athen. VII. p. 319. C. legitur, *τῶν δὲ γραμμοποικίλων πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδοις κεχρημένων ἰχθύων*, quum mutatum irent docti Viri in *κεχρωσμένων*, jure Casaubonus intercessit, & scriptorum librorum auctoritatem secutus est. Sed metuo, ne fastidio sit exemplorum copia: eo tamen, ni fallor, valebunt, ut, quae singula videri poterant minus perito corrupta, nunc mutuis auxiliis integritatem suam tueantur. His certe consideratis nemo facile subscribet conjecturae quantumvis ingeniosissimae summi Viri *κεχαρημένος* in Callim. Epigr. XXXIII. reponentis: nec quisquam hoc in loco verbum exquisite positum movere conabitur. In Hesychio pro Ἐγκεχρημένοι, *σπουδαίως ἔχοντες*. libenter patior revocari Ἐγκεχρημένοι. HEMSTERH.

Ibid. *σπουδῇ κεχρημένος αἰθῇ*] Primo hic

Statim, puellamque territat: at illa parentis
Subit sinum, opposita oculis manu.
Tu autem, puella, longe maturius, cum adhuc trima esses,
Ubi venit (eo) Latona, te ulnis ferens,
Vocatu Vulcani, ut dona primi aspectus daret,
Brontesque te in validis collocasset genubus,
Lato e pectore hirsutos prendens pilos

Evel-

hic versus cum sequente cohaeret, ut videatur esse debere ἐλθὼν —— *μορμύσσεται*: & in edd. Aldi & Vascos. tantum est colon post αἰθῆ (quod ibi vitiose est αἴθη.) Itaque suspicor, excidisse τε post σποδιῆ. Ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῆ τε κεχριμένος, *venit Mercurius, atraque fuligine tinctus, terret adspectu puellam.* Deinde pro κεχριμένος docti viri legi volunt κεχρημένος, pro κεχρισμένος, ut H. in L. P. χρῖμα pro χρῖσμα. Qui putant κεχρημένος posse esse Ionicum pro κεχραμμένος a χραίνω, non vident, α in hac forma verborum & in hoc tempore non mutari ab Ionibus in η. In ed. Ald. est κεχρεμένος. Hoc potest esse vitiose pro κεχρημένος, cum passim ibi & in MSS. fit ε pro η. Sed potest etiam esse pro κεχριμένος, idque pro κεχριμένος, ut alibi in his est confusio in eadem editione, ut paullo ante καμινόθεν pro καμινόθεν. Caeterum pariter κεχριμένος pro *sordidatus* occurrit in epigr. Callim. XXXIII. 3. Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχριμένος, *plenus, sordidatus*. in eoque nil mutandum. Est enim ductum ex Herodoto IV. 50. νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶται. Nam in epigrammate quidem κεχριμένος locum non habet. Quod autem Arnaldus putat, χρῖσθαι esse etiam *ungi* apud Athenaeum, quem locum habet Spanhemius, in eo parum vidit. Nam χρῖσθαι ἐλαίῳ generalius est, & de quocumque usu olei dicitur. Nec in loco Athenaei est *ungi oleo*, sed uti oleo vero, non, ut Venus, unguento; quo modo Gregor. Naz. Orat. II. in Julian. p. 97. dixit: ἀντ' ἐσόπτρου χρησαμένη τῷ ὕδατι, ubi χρῆσθαι ὕδατι non est inspicere aquam, sed uti aqua ad contuendum os suum.

Vs. 70. μορμύσσεται] ἐμβριμᾶται. quod & μορμολύττεσθαι, & μορμολύξασθαι dicitur. Fictitia vox terriculamento significando accommodata. Unde & larvae quibus Tragoedi uti solent μορμολύκεια dicuntur, voce Aristophani usitata. quo nomine & Lamiam appellatam & τὰ φοβερὰ, auctor est Suidas. Sed & μόρμονας, πλάνητας δαίμονας interpretatur Hesychius. VULCAN.

Ibid. ἡ δὲ τεκόντος] Est elegans imitatio loci Homerici *Il. Z. 467.* ut etiam vidit Ruhnkenius l. c. qui & similia loca attulit.

Vs. 74. ὄπως ὀπτήρια δοίη] Pretium sive praemium quod datur spectandi causa ὀπτήριον dicitur. Dicuntur & ὀπτήρια, τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sunt vero Ἀνακαλυπτήρια, quando sponsa primum educitur, tertio videlicet die. VULCAN.

Ibid. ὄπως ὀπτήρια δοίη] Sic apud Nonnum Dionysiac. lib. V. vs. 147.

> Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον, ὅπερ κάμε Κυπρογενείῃ,
> Τοξευτῆρος ἔρωτος ὅπως ὀπτήριον εἴη.

h. e.

> *Vulcani ingeniosum artificium quod fecerat Veneri,*
> *Sagittarii amoris ut spectaculorum munus esset.* TH. GRAEV.

Ibid. ὀπτήρια] Ad locum Aeschyli in Eumenid. a Spanhemio allatum vid. Stanleium.

Vs. 75. Βρόντεώ σε] Concinnius mihi videtur τε vel potius δὲ.

Ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
Μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσῃ
Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος·
Κύκλωπες, κἠμοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον,
Ἠδ' ἰοὺς, κοίλην τε κατακληῗδα βελέμνων
Τεύξατε. καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωϊὰς, ὥσπερ Ἀπόλλων.
Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον

Θη-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

77 Ὤλοψας] Ἀπέτιλας, ἐλέπισας.

79 Κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ] Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λέγεται ὅτι ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται.

81 Κυδώνιον] Ἔθνος Κρήτης. ἀφ' οὗ Κρητικόν.

82 Κατακληῗδα] Τὴν φαρέτραν.

84 Μόνιον δάκος] Κατὰ μόνας νεμόμενον.

Vſ. 77. Ὤλοψας δὲ βίηφι] ὀλοπτεῖν, vel ut alii ὀλοφεῖν, idem eſt quod τίλλειν, vellere. VULCAN. A. FABRI.

Ibid. Ὤλοψας] MS. Voſſ. ὄλοψας. Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν· Ὀλοφυρόμενος κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχός φησι· ὠλόψατο χαίτας, ἀντὶ τοῦ ἔτιλλεν. quae verba mihi excerpſit Cel. Ruhnkenius. Grammaticus eruditus memoriter laudavit verba Callimachi, ut facile intelligitur, volens indicare ὀλοφύρεσθαι eſſe aut ab ὀλόπτω, aut a verbo ejusdem ſignificationis & originis: niſi Antipatrum potius voluit nominare, cujus eſt hoc ἐὰν ὠλόψατο χαίταν in Epigr. in Ptolemaeum Anthol. III. 7. p. 317. ex emendatione certiſſima R. Bentleji ap. Kuſterum ad Suidam in Λάψατο. Ceterum eſt haud dubie melior Orionis ratio, ut hoc obiter addam, quam Etymologi, qui eodem modo interpretatur verbum, ſed putat, eſſe ἀπὸ τοῦ ὅλως φέρειν ἑαυτὸν, errans etiam in eo, quod ὀλοφοῖα putat eſſe παρὰ τὸ τοὺς φῶτας ὀλλύειν, cum ſit potius ab ὀλόφειν, quod idem eſt cum ὀλόπτειν, convellere, convellendo perdere.

Ibid. τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν] Obſervent hanc Cyclopum picturam, quibus pictura curae eſt & antiquitas. A. FABRI.

Vſ. 78. ὡς ὅτε κόρσην] Anonymus ad Vaſcoſan. legendum cenſet, ὡς ὅτε κόρσῃ. non male. TH. GRAEV. Quod, quia accuſativus cum verbis ex praepoſitione ἐν ſtare non poteſt, textui inſerre non dubitavi.

Vſ. 79. ἐνιδρυνθεῖσα] MS. Ambr. ἐνιδρυθεῖσα. Mox vſ. 80. MS. Voſſ. edd. Flor. Ald. ceteraeque veteres προσελέξατο, quod jam vir doctus in marg. Vaſc. correxit, & in libro Ger. correctum fuiſſe monet margo Aldinae.

Vſ. 80. σφε τάδε προσελέξατο] σφε pro σφίας, hoc eſt, αὐτὰς προσελέξατο: Pater meus legebat προσελέξαο; infra enim vſ. 86. dicit ἤντησας, ἐπλίσσαο, & ἐζεύξαο vſ. 110. A. FABRI. Omnino legendum προσελέξαο, quod & vir doctus ad Vaſcoſani editionem obſervavit. TH. GRAEV. Similiter vſ. 87. MSS. Ambr. habent ἵκετο pro ἵκεο.

Ibid. τῆμος] Hanc vocem frigere, facile ſentiat aliquis, ſi attendat. Vir quidam doctus corrigit δαῖμον, eleganti conjectura: praeſertim cum e tertia perſona oratio convertatur in ſecundam.

Vſ. 81. Κύκλωπες, κἠμοί τι Κυδώνιον] Ne hunc quidem locum ſic a Callimacho ſcriptum eſſe, facile mihi quisquam perſuaſerit: ſed viciſſim aliis

for-

Evellisti vi. Itaque etiam nunc depile
Medium pectus manet: veluti cum tempora
Viri insidens comam depavit alopecia.
Itaque valde animosa ipsos sic tunc allocuta es:
Cyclopes, etiam mihi Cydonium, agedum, arcum,
Et sagittas, cavamque sagittarum thecam
Fabricate. Nam & ego Latonia sum, sicut Apollo.
Quod si ego arcu agrestem aprum, aut aliquam grandem
Fe-

fortasse conjecturam meam non facile probaverim, ut *νῦν μοί τι*, aut *καὶ μοί τι* legatur. Nec mihi ipsi certe in hac emendatione satisfacio. Apud scholiastem porro ante ἔθνος Κρήτης videtur deesse Κύδωνες, quod legitur infra, vers. 197. STEPHAN.

Ibid. *Κύκλωπες, ἦ μοί τι Κυδώνιον*] Cum laboret versus, non male Anonymus ad Vascosani editionem legendum censet, quod & Stephano in mentem venerat: *Κύκλωπες, καὶ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον.* TH. GRAEV.

Ibid. *εἰ δ' ἄγε*] *φέρε* & *ἄγε*, ut & apud Latinos quandoque cum pluralivis juncta reperiuntur: apud Homerum & Aristoph. *εἰ δ' ἄγε* est *ἄγε δή εἰ*, sub. *θέλεις*, *age sodes*, hoc est, *si audes*, hoc est, *si vis*. A. FABRI.

Ibid. *Κύκλωπες* &c.] Non versus gratia, ut Graevius putabat, (nam caesura producit ultimam in *Κύκλωπες*) sed propter sensum *καὶ* corrigebant viri docti: quod & ipsum sequerer, si codd. faverent. Fortasse tamen alicui *τὸ ἦ* pro *καὶ* ex *ἠδὲ* vel *ἠμὲν* dictum videatur ex H. in Lav. P. 122. *Μάντιν--ἀοιδίμον ἐσσομένοισιν, Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι σοφώτερον.* ubi vix aliter, quam copulative accipere licet. Sed ibi est inter duo membra, quod hic secus est. MS. Ambr. 1. habet *ἦ ἰ*, alter *ἦ εἰ*, Voss. *εἴη*. Unde colligitur variatum esse in libris inter *ἦ* & *εἰ*, & Callimachum forte scripsisse: *εἰ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε*, repetito eleganter, ut opinor, *τῷ εἰ*. *Εἰ δ' ἄγε* de pluribus dici, bene monet Clark. ad Hom. Il Z. 375. sed argutatur in ellipsi. Pro *Κυδώνιον* MS. Voss. *κ' ἰδώνιον.*

Vs 84. *Αἰ δέ κ'*] Non dubitem scribendum esse *εἰ*. Multi hoc initio versus apud Homerum, nisi malis vel *ἂν* aut *ἐὰν* monosyllabice pronunciatum. Etsi enim *αἰ* pro *εἰ* occurrit ap. Homerum & alios, tamen id fit tantum in formulis optandi, & cum *γὰρ* vel *θε*, *αἴθε* vel *αἰγὰρ* pro *εἴθε* vel *εἰγάρ*. Vid. Suid. in *Αἰγάρ*. Sed simpliciter *αἰ* pro *εἰ* conditionaliter dici, nondum reperi.

Ibid. *μόνιον δάκος*] Hesychius *μόνιον*, *ὗν ἄγριον* interpretatur, *τὸν μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενον.* VULCAN.

Ibid. *μόνιον δάκος*] *Μόνιος*, *singularis*, id est, aper. Aelian. histor. an. lib. 7. cap. 47. *Καλοῦνται δὲ καὶ τῶν ὑῶν μόνιοί τινες.* *Suum etiam nonnulli singulares vocantur.* & lib. 15. cap. 3. de thynnis Bubonicis: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μόνιοι.* *Eorum nonnulli suum instar singulares (sive solitarii) sunt.* Suidas: *Μόνιος, ἄγριος ὗς μεμονωμένος.* *Singularis, sus ferus solitarius.* Vide plura apud magnum Bochartum de animalibus S. Scripturae. TH. GRAEV.

Ibid. *μονιὸν δάκος*] *Δάκος* bene interpretantur h. l. *aprum* ex Hesychio in *Μονιὸς*, quia fera apta cibo intelligenda, etsi *μονιὸς* etiam de aliis feris dici potest. Etymol. M. de ursa interpretatur. Sed de utroque verbo copiose egit Spanhemius. *Μονιοὶ τῶν λύκων* sunt apud Lucian. Epist. Saturn. §. 34. Adde Salmas. ad Solin. p. 654. E. & Viros doctos ad Thomam Magistrum in *Χοῖρος*. *Δάκος* est etiam apud Eurip. Troad. 284. ubi Barnesius de *viperis* proprie dici ait, de quibus & Nicander dixit Ther. 157. & alibi. Sed potius morsu nocentes bestias proprie significat, & hinc ad alias transfertur. v. Cl Ruhnkenium Ep. Crit. II. p. 17. Quod Ps. LXXX. 13. Spanhemius negat *μονιὸν* de apro capi

posse,

Θηρίον ἀγρεύσαιο, τόδε κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Ἔννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο δαῖμον·
Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες· ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἔπι Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγὰς,
Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον. οἵ ῥα λέοντας

Αὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

88 Ὁ δὲ κρέα λυγκὸς] Εἶδος θηρίου, οὗ τὸ οὖρον πήγνυται· ὃ καλοῦσι λυγκούριον.

89 Μαιναλίης] Μαίναλον, ὄρος Ἀρκαδίας.

90 Πηγὰς] Λευκάς. καὶ Ὅμηρος, πηγεσιμάλλῳ.

posse, quia praecedat ὗς ἐκ δρυμοῦ, non cogitavit Psalmorum rationem, in quibus saepe idem bis diversis verbis dicitur: satis est praedicata esse diversa. Infra vs. 150. Χλούνην κάπρον vocat. In nostro edd. omnes exhibent μόνιος, sed in omnibus aliis libri habent μονιὸς, idque secutus sum.

Vs. 85. τὸ δέ κεν Κύκλωπες] τόδε κεν pro τοῦτο ἂν, aut τοῦτο δή. Sic Anonymus ad Vascosanam. non male. Th. Graev. Immo τόδε est lectio Aldinae, operarum vitio mutata in ed. Vascos. Unde restituimus.

Vs. 86. ὡπλίσσαο δαῖμον] Verti, *instructa es.* Nam ὁπλίζεσθαι significat ἑτοιμάζεσθαι καὶ παρασκευάζεσθαι. Vulcan.

Vs. 87. Αὖλιν] Αὖλις idem est quod αὔλιον. Utraque voce de Panis *stabulo* vel *antro* utitur auctor noster in hoc hymno, ut hic & vs. 93.

Εἷλον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον.

h. e. *rapiebant adhuc vivos in stabulum.* Homero dicitur αὐλή. Iliad. Ε.

Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς.

h. e. *At ille leo alacer alto exilit ovili.* & Iliad. Κ.

Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωνται ἐν αὐλῇ.

h. e. *Ac velut canes circum oves aegre custodiunt in stabulo.* Hodie & olim haec vox quoque designat regiam seu domum principis: cujus appellationis rationem reddit Athenaeus lib. 5. nempe vel quod ante hujusmodi domus sunt loca illa subdialia, quae αὐλαὶ proprie dicebantur: vel quod satellites in regiis aulis soleant παραυλίζεσθαι. h. e. *excubare.* Th. Graev.

Vs. 89. εἶδαρ ἔδοιεν] Fortasse legendum sit ἕλοιεν. Homer. δέπας ἑλέσθαι. A. Fabri. Frustra: deberet enim esse medium ἕλοιντο.

Vs. 90. κύνας ἥμισυ πηγὰς] Nam qui toto corpore albi sunt, aut nigri, non commendantur; quod videlicet neque aestum Solis neque nivale frigus ferre possint. Oppianus:

Χροιαὶ δ' ἀργενναί τε κακαὶ μάλα, κυάνεαί τε·
Οὔτε γὰρ ἠελίοιο φέρειν μένος ἄκρα δύνανται,
Οὔτε νιφοβλήτοιο μένος πολυχειμέρου ὥρας.

Praecipue vero commendat canes qui tritici colorem prae se ferunt, qui ab eo σιτόχροοι, & alibi μελίχροοι vocantur:

Ἢ ὀπόσοι Δήμητρι πανείκελον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι· μάλα γάρ τε θοοὶ κρατεροί τε τελέθουσι. Vulcan.

Ibid. πηγὰς] Πηγὸς dicitur *bene compactus.* Eustathius dicit etiam pro *nigro* usurpari. Hesychius pro *nigro* & pro

Feram cepero, eam utique Cyclopes comedent.
Dixisti. Illi autem fecerunt, statimque armata es Dea.
Continuo vero ad catulos parandos perrexisti: venistique ad antrum
Arcadicum Panis. Is forte carnes lyncis secabat
Maenaliae, ut foetis canibus escam daret.
Tum tibi barbatus ille canes, duos quidem seminigros,
Tres autem pendulis auribus, unumque diversicolorem; qui vel leones

Ipsos

pro *albo*. Sic apud Lycophr. πλόκαμος πυγὸς est λευκὴ, πολιά. Callimachus hic ἥμισυ πυγὰς vocat. *canes semialbos*, *seminigros*. TH. GRAEV.

Vs. 91. Τρεῖς δὲ παρουατίας] Verti *auripetas*: quod petant aures ferarum. tametsi & *auritos*, sive propendulis auribus praeditos vertere liceat. VULCAN.

Ibid. Παρουατίας] *qui maculis albis praeter aures*, παρ' οὔατα, *aspersi sunt*: male Vulcanius, qui vertit *auripetas*. A. FABRI.

Ibid. ἕνα δ' αἰόλον] *maculosum*. Gratius de Venat.

Et pictam macula vertrabam delige falsa. VULCAN.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες] Verti:

Correptum cervice supinum in tecta referre.

Αὐερύειν enim non video quo pacto significantius explicari possit, quam *resupinare*, sive ἀνατρέπειν, ut apud Homerum Ιλιαδ. α.

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν.

ubi Franciscus Portus Cretensis vertit, *Cervicem retroegerunt*; satis praeter mentem Eustathii. quem, quantum ex ejus versione quamplurimis in locis colligo, non legit. Eustathius enim, ut proprietatem verbi αὐερύειν explicaret, primum sibi declarandum putavit morem Graecanicum, videlicet, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλᾶν τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον, ὥστε ἀνορᾶν εἰς οὐρανόν. hoc est, Si superis sacrificabant, invertere victimae cervicem solere, ita ut caelum respiciat: ut contra si heroibus aut mortuis sacrificarent, pronas victimas mactabant. Hunc invertendi victimas morem optime interpretatur Sophocles Ajace Flagellifero inquiens, καὶ τὰς μὲν αὐχένιζε, τὰς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε, καῤῥάχιζε. ubi Scholiastes vetus, ἔσφαζε καῤῥάχιζε. ὅπερ, inquit, Ὅμηρος αὐερύειν φασί. Sed rectius, meo quidem judicio, ita dixisset, ἄνω τρέπων ἔσφαζε: ὅπερ Ὅμηρος αὐερύειν φησίν. ut sit idem ἄνω τρέπειν, quod αὐερύειν. ut Eustathius Sophoclem interpretatur. Ex quo liquido constat αὖ in illo Homeri loco non significare *retro*. neque semper significare iterationem, ut H. Steph. hym. in Jovem ver. 30. ad vocem ἀντανύσασα annotavit: sed potius ἀνατροπὴν, hoc est, inversionem vel resupinationem. Ita enim etiam Hesychius interpretatur τὰς ἀνακλάσεις, ἐπιστροφάς. & Scholiastes Pindari Olymp. Εἰδ. ιγ'.

ὅταν αὐερυσθέντι καρταίποδ' αἰθρόν γωνόχῳ.

interpretatur αὐερύῃ, ἤγουν ἀνατρέπῃ, ἀντὶ τοῦ σφάζῃ, θύῃ. Neque alia significatione usurpat etiam Oppianus Κυνηγ. δ.

Τὸν μὲν καλλείπουσι, τὸν δ' αἰρόμενον χθονὸς αἶψα
Αὐερύει.

Commode ubique verti posse dixerim αὐερύω *resupino*. quo verbo eleganter usus est Cesennius Getulius, citante Servio,

Sicca Lycaonius resupinat plostra Bootes.

tametsi apud Theocritum Εἰδ. ια. ubi ait,

Τὸ

Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον· ἑπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωόν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος, αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψηφῖδος Ἀναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
Ἐξα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

94 Κυνοσουρίδας] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας. ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνόσουρις γάρ, τόπος Λακωνικῆς.

95 Καὶ οὐ μύοντα λαγωόν] Ὁ γὰρ λαγωὸς καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι οὐ μύει.

96 Καὶ ὕστριχος] Ὕστριξ, θηρίον τι ταχύτατον.

99 Προμολῇς] Ταῖς διεξόδοις τοῦ Παῤῥασίου, ὄρους Ἀρκαδίας.

101 Ἀναύρου] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἄναυρος.

102 Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους, κερατοφόρους εἶπε.

Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκεν, ἀεσάμενον ἐν φρεσὶν αἶνας
Αὐερύειν.

Malim *adducere nervum*, vertere, quam *tendere arcum*, ut est in editione H. Stephan. in cujus praeclaro Thesauro plura fortasse verbi αὐερύειν, significata exemplaque, qui volet, reperiet. Hoc tantum addam, & conjunctim καθ' ἓν dici αὐερύειν, & disjunctim duabus dictionibus αὖ ἐρύειν. utroque enim modo apud varios auctores usurpatum invenio. Porro si liberet βουκολίζειν, sive potius βουκολισμίζειν, dicerem, αὐερύειν commune aliquid habere cum eo quod Flandrica nostra lingua dicimus *overecbts*. VULCAN.

Ibid. οἳ ῥα λέοντας Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες] Gratius de Venatione, varia genera canum recenset, inter quos maxime commendat Hagnon;

Ergo semper eris dum carmina, dumque manebunt
Sylvarum dotes, atque arma Dianea terris.
Hic & semiferam Thoum de sanguine prolem
Finxit. non alio major sua (immo, *sub*) *pectore virtus*,
Seu norit voces, seu nudi ad pignora Martis.
Thoes commissos (*clarissima fama*) *Leones*
Et subiere astu, & parvis domuere lacertis.
Nam genus exiguum, & pudeat quam informe fateri.

VULCAN.

Hagnon non fuit canis nomen, sed viri, patris Tiphyos, qui canem eximium habuit, cujus nomen fuit *Metagon*. Praeterea scribendum erat *Hagnonem*, non *Hagnon*, apud Vulcanium. TH. GRAEV.

V. 92. δεράων] MS. Voss. δοράων. Sed δεράων verum est, etiam propter τὸ αὖ ἐρύειν. Mox MSS. Ambr. Voss. & edd.

Ipſos reſupinarent, ubi apprehenderint cervices,
Traherentque vivos in ſtabula: ſeptem inſuper dedit
Velociores ventis Cynoſuridas, ad perſequendum
Celerrimas hinnulos, & non conniventem leporem,
Et ad cubile cervi, hyſtricisque nidos
Indicandos, ducendumque in veſtigia damae.
Inde digreſſa (una autem canes ibant)
Reperiſti ad radices montis Parrhaſii
Laſcivientes cervas, praeclarum negotium, quae in ripa
Semper ſcrupoſi paſcebantur Anauri,
Majores tauris, cornibus auro fulgentibus.

Statim-

edd. vett. ὕλον, quod recte mutatum eſt in ὕλλεον a Stephano.

Vſ. 94. κυνοσουρίδας] *Laconicas*. Schol. quod probat Heſychius. Ex Hygino vero, & Germanico Arati Interpr. colliges, κυνοσουρίδας εἶναι Κρητικάς. Eos Scriptores adi. Eſt & apud Strabonem *Cynouria*. A. FABRI.

Ibid. κυνοσουρὶς erat genus canum Laconicorum, qui ex vulpe & cane Laconico erant nati. Triplex enim genus canum habuiſſe conſtat Lacedaemonios, unum, & quidem omnium praeſtantiſſimum, quod ex Laconico & Laconica cane natum erat, alterum quod ex Laconica & Moloſſo, tertium quod ex Laconico & vulpe, quod, licet hic praedicetur a Callimacho, omnium erat viliſſimum. dicebatur autem ἀλωπεκὶς & κυνοσουρίς, de quo multa Meurſius in Miſcell. Lacon. lib. III. c. I. TH. GRAEV.

Ibid. Θάσσονας] θάκυς, θακίων, θάσσων: ſic infra μάσσονας a μακρός. A. FABRI.

Vſ. 95. οὐ μύοντα λαγωὸν] Verti, *indocilem nictus*, inconniventem, quem aliter ἀσκαρδάμυκτον Graeci vocant. Nicander δερκευνῆ. Patentibus enim genis dormit lepus, ut Plin. teſtatur. VULCAN.

Vſ. 96. ὕστριχος] Θηρίον τι ταχύτατον, Schol. Miror illum neſciiſſe dici ἀκανθόχοιρον: Schol. autem Ariſtophanis ad εἰρήνην, ἔστι δὲ, inquit, καὶ ὕστριχς (ita enim etiam dicitur) θηρίον τρίχας ἔχον ἰὸς, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων: qui locus integer apud Suidam legitur, qui addit dici & ἀκανθόχοιρον: dicimus vulgo *Porceſpic*. A. FABRI.

Vſ. 98. ἀπερχομένη] Gloſſa interlinearis Cod. Reg. σοὶ τῇ Ἀρτέμιδι. Legit igitur ejus auctor ἀπερχομένη.

Ibid. μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο] Haec ſunt in parentheſi dicta. Sed τὸ καὶ non ſatis commodum eſt, pro eoque videtur ſcribendum δέ, Sic ſemper in hac forma Homerus. Il. Δ. 274. Τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. ubi male Barneſius malebat δή. Il. Z. 296. Βῆ δ' ἰέναι. πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί. ad quem locum plane expreſſus eſt noſter. Et ſic ſaepe ille. Pariter Apoll. Rhod. v. c. III. 915. Ἦγε δ' ἐκ πεδίοιο, μετὰ δέ σφισιν εἵπετο Μόψος. Καὶ & δὲ iis compendiis ſcribuntur in minuta ſcriptura, ut facile permutentur.

Vſ. 99. ἐπὶ προμολῇς] MS. Voſſ. προβολῆς, item ed. Ald. quod in ed. Vaſcoſ. mutatum eſt in προμολῆς. Recte. Earum litterarum permutatio frequens eſt in libris.

Vſ. 100. Σκαιρούσας ἐλάφους] De genere verbi trita hodie omnia. v. Swart. Anal. I. 2. Drakenb. ad Sil. III. 39. Elegans eſt μέγα τι χρέος forte ductum e Xenophonte Cyrop. I. p. 38. (ed. Hutch.) ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα. de formula ipſa v. Cel. Valkenar. ad Eurip. Phoeniſſ. p. 71. & quos ibi laudat.

Vſ. 102. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός

Ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.
Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἔλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
Ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.

Ἄρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

107 Κελάδοντος] Ποταμὸς Ἀρκαδίας.
109 Κερύνειος] Λόφος Ἀρκαδίας.

σός] Σημείωσαι, inquit Schol. ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κερατοφόρους εἶπε, *observa quod cervas cornutas fecerit.* Fortasse dixerit aliquis non esse in Africa cervos, itaque nec cervas: Virgilius tamen contra, lib. 1. Aeneid.

treis littore cervos
Prospicit errantes: hos tota armenta sequuntur
A tergo, & longum per valles pascitur agmen.

Itaque ignorasse Callimachum cervas non esse cornutas: fortasse dixit foeminas pro masculis, ut plerumque faciunt Latini in τῷ canes, & infra boves aratorios foeminini generis facit: sed haec nihili sunt; nam revera fecit cornutas: ita inter Herculis certamina erat cerva cornibus aureis insignis, de qua mox Callimachus. Apollodorus lib. 2. Τρίτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν κεράστην ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνοῇ χρυσόκερως Ἀρτέμιδος ἱερά. Praeterea est apud Pindar. in Olymp. Od. 3. χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν; ad quem locum annotat Scholiastes Graecus id de industria facere Poëtas, adduxitque locum Anacreontis, οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Vides κερόεσσαν μητέρα. addit Schol. οἱ μέν τοι ποιηταὶ πάντες κέρατα ἐχούσας ποιοῦσι. A. FABRI.

Ibid. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Aristoteles aliique negant cervas inveniri cornigeras, quibus subscribit Eust. Swartius Analect. lib. 1. cap. 2. & magnus Bochartus in Hierozoico lib. 3. c. 17. qui contendunt τὴν ἔλαφον accipi tam de cervo, quam cerva. Neque vero infitiamur τὴν ἔλαφον saepe notare cervum & hic quoque intelligendos esse cervos per ἐλάφους σκαιρούσας. Sed tamen nostrorum quoque temporum experimenta docent cervas inveniri, quamvis rarius, etiam cornutas. Ante non multos annos capta fuit in Cimbrica Chersoneso a Serenissimo ejus principe cerva praegnans magnis cornibus instructa, de qua extat elegia cultissima Viri Clarissimi Georgii Morhofii. TH. GRAEV.

Ibid. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Ovid. Met. x. 112. de cervo Nympharum in insula Cea: *Cornua fulgebant auro.* Quod hinc ductum videri potest: quamquam ibi Nymphae videri possunt inaurasse cornua. Videntur tamen poëtae, qui omnia divina aurea faciunt, etiam hoc tribuisse cervis, qui Diis essent in deliciis.

Vs. 103. Ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε] Alia etiam est lectio, ἔπαφες, sed aperte mendosa. Est autem ἔταφες, *admirata es*, vel *obstupefacta es*. unde etiam τάφος pro admiratione, apud poëtas, sed rarum. STEPHAN.

Ibid. Ἐξαπίνης δ' ἔταφες] ἐθαύμασας. Unde & τάφος, ἡ ἔκπληξις. Hom. τάφος δέ μιν εἷλεν ἰδόντα. quod alibi se ipse explicans aliis verbis ait,

θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας.

VULCAN.

Ibid. ἔταφες] Edd. Ald. Vascos. Benen. ἔπαφες, male. Sed ἔταφες verti

oi-

Statimque vidisti, tecumque sic cogitasti:
Haec prima captura digna utique foret Diana.
Quinque erant omnino. Et quatuor quidem cepisti cursu,
Sine canum ope, ut celerem tibi currum traherent:
Unam autem, quae trans Celadonta flumen fugerat
Junonis instinctu, certamen Herculi
Ultimum ut foret, collis Ceryneus excepit.

Dia-

vidisti: nam ἐξαπίνης admirandi significationem non satis fert. Sic ceperim etiam παρὸν apud Homerum Il. I. 193. collato A. 644. ubi in re simili ἰδὼν. addatur A. 776. Ceterum admirationis sensus non excluditur, ut Ψ. 101. παρὸν est videns, sed cum sensu simili. Etiam θαυμάζων ipsum sic est apud Hom. Il. N. 11.

Vs. 105. Πίσυρες ἔσαν αἱ πᾶσαι] *Omnino quinque.* Neque enim redundat τὸ πᾶσαι in numeris, ut visum auctori vitae Homeri p. 298. ed. Gal. & Pseudo-Didymo ad Homerum, bene monente Clarkio ad Il. H. 161. K. 560. ubi miratur, Dionysium id dicere potuisse. Ego vero hinc, itemque ex aliis judico, Dionysium libelli auctorem non esse. Add. Theocrit. Epigr. X. 1. Pseudo-Orph. Argonaut. 335. & Barnes. ad Hom. Il. Σ. 470. Sic & Latini. Gratius Cyneg. vs. 16. *Accessere tuo comites sub nomine Divae* Centum omnes *nemorum*, centum *de fontibus* omnes *Naides.* ubi v. Burmannum.

Vs. 107. Κελάδοντος] Meminit Homer. Iliad. η. quos versus affert Strabo lib. 8. Defertur autem in Alpheum, ut Erymanthus. A. FABRI.

Ibid. Κελάδοντος] Palmerius adscripsit: κελάδοντος ut esset participium, non nomen proprium. intelligi vult de Alpheo. Sed cum Celadontis fluvii mentio sit apud veteres, melius est, nomen proprium hic intelligi.

Vs. 108. Ἥρης αἰνεσίῃσιν] Non moveo controversiam huic scripturae, quae codicum fide nititur. Sic etiam scribitur apud Apollon. Rhodium III. 29.

τὸν δ' ἂν ὀΐω
Κείνης αἰνεσίῃσιν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.

Hunc puto illius consiliis pellem relaturum in Graeciam. Veruntamen suspicor utrumque scripsisse ἐννεσίῃσι, sicuti non solum Hesychius videtur legisse, qui interpretatur ἐννεσίῃσι, βουλαῖς, ἐννοίαισιν, *consiliis, prudentia*, sed & haec vox apud Apollonium lib. I. vs. 7.

ὄντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.

Quem videret publice uno calceo munitum consilio confici. Quamvis & ibi Florentinus Codex αἰνεσίῃσι. Sed apud Hesiodum, & Homerum legitur constanter ἐννεσίῃσι. Hic Iliad. E. vs. 894.

Τῷ σ' ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.

Idcirco te puto illius haec pati consiliis. Ubi Eustathius: πάσχειν ἐννεσίῃσιν ἤγουν συμβουλαῖς. αἳ γίνονται, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνίπτω. ἀλλ' ἢ ἀπὸ τοῦ ἔννοια κατὰ τοὺς παλαιοὺς πρὸς ὁμοιότητά φασι τοῦ πυγόμαλλος πυγοσίμαλλος. Ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐνίημι τὸ ἐμβάλλω. κατὰ τὸ ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ἵνα ἐκ τοῦ ἐνίημι, ἐνῆναι, ἐνῆσαι, γίνεται ἐνεσίαι, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ν ἐννεσία, ἡ εἰς νοῦν ἐντεθεμένη συμβουλή. TH. GRAEV.

Ibid. Ἥρης ἐννεσίῃσιν] Hoc exprimi jussi pro vulgato αἰνεσίῃσιν, (quod est verbum nihili) auctoritate MS. Vat. Ambr. 2. Voss. & Scholiastae Apollon. Rhod. qui ad I. 995. hos tres versus Callimachi totos adfert, sed in iis, Ἥρης ἐννεσίῃσιν. Ἐννεσίῃσιν pariter mutatum in libris quibusdam in αἰνεσίῃσιν apud Hom. Il. E. 894. ubi vid. Var. Lect. Barnesii. Apud Apollon. Rhod. I. 7. edd. vett. αἰνεσίῃσι: pro eo Stephanus rescripsit ἐννεσίῃσιν, nescio an e MS. Sed ἐννεσίῃσιν exhibent MS. Guelferbytanus, & alter, cujus lectiones ab Erasmo Schmidio excerptas habeo. Itemque MS. Guelfer-

Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
Ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεὰ, κεμάδεσσι χαλινά.
Ποῦ δέ σε τὸ πρώτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρηΐκι· τόθεν Βορέαο καταῖξ
Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ· φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ἀσβέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

110 Τιτυοκτόνε] Τιτυὸς βιασάμενος Λητὼ, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.

114 Αἵμῳ ἔπι] Ὄρος Θράκης. Καταῖξ δὲ, ἡ λεγομένη καταιγίς.

117 Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Ἔστι γὰρ καὶ Μακεδονίας.

Ferbytanus ἱππόστρον exhibet constanter aliis locis, iii. 29. 817. (ut volebat Cl. Heringa Obs. p. 14.) iv. 646. 1445. quibus omnibus in locis editi habent αἰπόστροιν. Itaque non dubitandum, quin omnia loca, ubi αἰποσίνοιν est, sint refingenda in ἱπποσίνοιν, ut apud eundem Apoll. Rhod. ii. 1112. ὑπαιποσίνοιν in ὑπ' ἱπποσίνοιν, quod etiam est ibidem 1170. ut placet Heringae l. c. Idem videbatur etiam eruditissimo Piersono Verosim. p. 209. De loco nostro firmat etiam Dionysius Periegeta, qui hoc ipsum hemistichium habet e nostro, ut alia, vs. 141. Ἠχὶ ἱπποσίνοιν: itemque alio nomine subjecto Pseudo-Orpheus Argonaut. 105. 261. 295. 693. 1361.

Ibid. αἴθλιον Ἡρακλῆι] Non ultimum fuisse certamen Herculis, sed tertium Apollodorus lib. 2. in loco paullo ante ab A. Fabri allato tradit. Alii quartum ei locum tribuunt inter athla Herculis. Ultimum sane non fuit. Itaque cum Scholiaste Apollonii legendum ὕστερον. h. e. *postea*, *postero tempore*. Sic sane hunc locum laudat Scholiastes Apollonii, quod & Stephanus notavit. Th. Graev.

Vs. 9. Ὕστατον] Ὕστερον etiam placebat Viro docto in margine ed. Vascos. quia tertius vel quartus hic labor Herculis, non ultimus, traditur. Non repugnem: etsi Callimachus potuit auctorem habuisse. Ὕστατον & ὕστερον permutantur in libris. v. ad H. in Delum 112. Male autem edit. Froben. recepit Κεραύνιος.

Ibid. πάγος Κερύνειος ὄχθοιο] Scripturam quae est apud Scholiastem, videlicet Κεραύνιος, habet & Apollonii Enarrator, quum tamen versus stare non videatur ita legendo. Affert autem hic versum hunc Callimachi una cum praecedente, scribens ὕστερον, non ὕστατον. nisi est librarii error: quod potius credo. Stephan.

Ibid. Κερύνειος] Non video cur haec lectio improbetur: Cerynea mons est in Arcadia, & Oenoë urbs in Arcadia: & ibi erat ista cerva, ut ex Apollodori loco supra patet. Vides itaque non recipiendam esse lectionem Κάρνειος, quae ad oram codicis Stephani scripta est. A. Fabri.

Ibid. Κερύνειος] Robortellus & Frobenius legunt Κεραύνιος. at Robortellus dicit in alio codice reperiri Κερύνειος. Hanc ob causam virgam censoriam in eum strinxit Sigonius, probans Κερύνειον legendum esse: significat enim montem Arcadiae Κερύνειαν, de quo Pausan. in Achaicis. Unde Servius exponens verba illa Virgilii,

Nec

Diana virgo, interfectrix Tityi, aurea tibi
Arma & zona, aureumque junxisti currum;
Aureos denique hinnulis injecisti frenos.
Ubi vero te primum corniger sustulit currus?
Haemo in Threicio, unde Boreae procella
Venit, non pingui veste munitis grave frigus ferens.
Ubi autem secuisti pinum? Et a qua incendisti flamma?
Mysio in Olympo: ignis autem vaporem immisisti
In-

Nec vero Alcides tantum telluris obivit,
Fixerit aeripedem cervam licet.

exponit, Cerynitidem cervam intelligi, ita a loco dictam. Lectionem Κερύνιτιν stabilit quoque Salmasius in exercitationibus Plinianis. Sed & in Apollodori loco, quem Anna laudat pro χρύσεων ἔλαφον, cum Palatinus codex habet Κερυνῖτιν, non male eruditus Munckerus ad Hyginum emendavit Κερυνῖτιν, quem vid. ad fabul. 30. TH. GRAEV.

Vs. 111. δίφρον] De quadrigis etiam dixit ut h. l. infra vs. 182. Sic & Eurip. Phoeniss. init. currum solis δίφρον appellat. Apud nostrum infra 162. de quadrigis dici, notavit etiam Spanhem. ad Aristoph. l. c. vs. 31. At Scholiastes Aristophanis Nub. vs. 15. sua aetate de bigis dictum tradit.

Vs. 112. Θεά] Forsan melius sit scribere Θεὰ. ob frequentiam τοῦ α, χρύσεια. χαλινά. A. FABRI.

Vs. 113. ὄχος ἤειρεν] hoc est εἶπον, ut μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα. εἶπε, φέρε. VULCAN.

Ibid. κερόεις ὄχος] Verti *corniger*, ut Ovidius Fast. IV. 562. Cereris currum alatis draconibus junctum appellat *aligerum axem*; quo nil similius loco nostro. Sed & alii tales modi loquendi apud veteres obvii. Pindarus Pyth. IV. 34. δίφρους τε ναυμάχουν ἀελλόποδας. ubi Schol. ἀελλόποδας ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τὸν δίφρον εἴρηκεν. Eurip. Phoeniss. 176. λευκὸν ἅρμα, quod bene Scholiastes & Paraphrastes interpretantur de curru albis equis juncto, ut apud Virg. Aen. XII. init. *bigae albae*. Similiterque ibidem 181. Hippomedon dicitur ἀστερωπὸς, ob stellatum clypeum, quem gestabat, ut rectissime notat Cel. Valkenarius. Etiam Cic. Phil. VIII. 10. simili modo *laureatos lictores* dixit, qui fasces laureatos gestarent, & Livius IX. 40. milites *auratos* & *argentatos*, ob clypeos auro vel argento caelatos. Simile etiam est illud Arati 123. χρύσειοι πατέρες, de iis, qui aureo saeculo vixerant.

Vs. 114. Αἵμῳ ἔπι Θρήϊκι] Media in Θρήϊκι hic producitur, ut saepe alibi. v. loca collecta a Dorvillio Vann. Crit. p. 386. ubi hunc non praetermisit. At contra corripitur H. in Del. vs. 63. De boreae frigoribus ad h. l. addend. Onomacriti H. in Boream vs. 2. βορέαο καταῖξ est etiam in versu incerti poëtae ap. Suidam in Καταῖξ, qui versus, si non est Callimachi, ut videbatur Cl. Ruhnkenio, certe ad imitationem hujus factus est. κρυμὸς δυσάης hinc ductus a Dionys. Perieg. vs. 669. ubi Thraciae frigora bene describuntur. Bene autem noster ἀχλαίνοισι. Nam χλαῖνα est ἀνεμοσκεπὴς, *munimentum venti*, apud Hom. Il. Π. 224. De χλαίνῃ locus classicus apud eundem Il. K. 135.

Ibid. τόθεν] pro ὅθεν. Ibid. καταῖξ ab ἀΐσσω, *turbo. procella*. A FABRI.

Vs. 116. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;] Id est, *Et de qua flamma illam accendisti?* Atque ut priori illi interrogationi, Πῆ δ' ἔταμες πεύκην; respondent illa, Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ: sic isti posteriori, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης; respondent quae sequuntur, φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν Ἀσβέστου, &c. STEPHAN.

Ibid. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης; Μυ-

Ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα. τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵτε περὶ σφέας
Οἵτε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλ' ἐτέλεσκον.
Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,

Ἢ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

124 Ἐμμάξεαι] Ἐμβάλλεις.

125 Κτήνεά φιν] Φιν χωρὶς τοῦ σ, διὰ τὸ μέτρον.

σῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Pessime sic interpungitur. Hinc & in versu 115. in interpretatione Latina stulte interposuerunt *secuisti pinum*. Sic distinguendum:

ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ;

Male accipitur de φωσφορίη, cum sit intelligendum de fulmine. φάεος δ' ἐπέθηκε ἀϋτμὴν est *de coelo tetigisti*. TH. GRAEV.

Ibid. *ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης*] Male Graevius interpunctionem mutavit, & post Οὐλύμπῳ posuit interrogationis notam. Immo est bina interrogatio in hoc versu, prima de face, altera de igni. *Ubi facem incidisti?* Ei respondit: *in Olympo Mysiae*. Altera: *Ubi incendisti?* Ei respondet: *ab igni Jovis*.

Vs. 118. *ἀποστάζουσι*] Lucretius de igne:

Quam noster fluat e tedis terrestribus ortus.

alibi autem,

Funditque ardorem longe,

& iterum,

quum Solis lumina cumque
Insertim fundunt radios per opaca domorum. A. FABRI.

Ibid. *ἀποστάζουσι κεραυνοί*] Paullo durior metaphora, quam vix fert Latinus sermo. Itaque mollivi vertendo *fundunt*, quod est simile. Sed & alia sunt non minus dura de igni apud Graecos, ab aqua pariter ducta. Simile est illud Euripidis Cyclope 297. πυρίστακτος πέτρα.

Vs. 119 *πειρήσαο τόξου*] πεῖραν ἔλαβες, *explorasti*, *periculum fecisti tui arcus*. Nam, ut annotavit Eustathius Ιλιαδ. δ. πειρᾶν ἐνεργητικῶς Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσι. τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ πειρᾶσθαι ἀπόπειραν. VULCAN.

Vs. 120. Πρῶτον ἐπὶ πτελέην] Virg. 2. Georg.

Velocis jaculis certamina ponit in ulmo.

A. FABRI.

Ibid. *ἧκας*] Intellige e πειρήσαο τόξου, τὸ βέλος, ad quod nomen infra refertur *μιν* vs. 122.

Vs. 123. *πολλ' ἐτέλεσκον*] Ambr. 2. Voss. *πολλὰ τέλεσκον*. Sic etiam ed. Ald.

Vs. 124. *ἐμμάξεαι ὀργήν*] Elegans verbum, nec admodum frequens, significat cum vi & impetu immittere, injicere, &c. Schol. Cod. Reg. ἐμβάλλεις. Usus est Nicander de phalangio vs. 766. Αὐτὰρ ὁ κέντρῳ αὐχένι — ἐνεμάξατο φωτός. ubi tamen Gorraeus edidit ἐνεμάξατο. Ibidem

Inexstincti, quem patris fundunt fulmina.
Quoties porro argentei periculum, Dea, fecisti arcus?
Primum ulmum, deinde quercum petisti:
Tertio rursus feram: quarto jam non in quercum,
Sed in improborum urbem sagittam misisti, qui & in se
Et in hospites multa scelerate designarunt.
Miseri, quibus tu gravem impingis iram!
Jumenta ipsis pestilentia absumit, & segetes grando:
Tondenturque senes propter filios: & mulieres,
Aut

dem, versu quinto post, simili sensu est *προσεμάξατο*. Est porro hoc verbum apud Oppian. Halieut. II. 502. *κακὴν ἐνεμάξατο χεῖρα*. Ibi quidam habent *ἀπεμάξατο*: sed MSS. Pal. & Sylb. illud: in quibus explicatur *ἐνέβαλε*, *ἐνέθηκε*: idque verum. Restituendum puto hoc verbum Theocrito Idyll. XVII. 36. *Τᾶς μὲν Κύπρου ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐνεμάξατο χεῖρας*. Scholiastes videtur habuisse *ἀπεμάξατο*, quo verbo utitur. Alibi dixerat *προσμάττεσθαι* Idyll. XII. 32. *Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη*.

V. 125. *λοιμὸς*] MSS. Ambr. *λιμός*. Bentlejus autem e vett. editt. restitui vult *ἐπιβόσκεται*. Sed id primus edidit Gelenius apud Froben. unde, nescio. Id esse hoc sensu usitatius, quam *καταβόσκεσθαι*, facile concesserim. Post vs. 127. pro *βλωταὶ* MSS. Ambr. *πλωταί*.

Ibid. *ἔργα δὲ πάχνη*] Verti *labores*. ut Virg.

Sternit agros, sternit sata laeta boumque labores.

Frequenter enim *ἔργα* significant *τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν*. forte *ἀπὸ τῆς ἔρας*, quod tellurem significat. Unde & *ἔρσαι* dictum, *τὸ περὶ ἴσης γῆς φιλονεικῆσαι*. unde etiam *ἔραζε*. i. *ἐπὶ τὴν γῆν*. quam vocem adhuc retinent Hispani qui *las Eras* *τὸ λῆϊον* appellant, & tempora per Eras sive messes distinguere solebant. Isidorus Eram inde dictam vult, quod omnis orbis aes reddere professus sit Reipublicae. Callimachus infra vers. 156. voce *ἔργων* hac ipsa significatione utitur:

σίνεται ἔργα, σίνει φυτὰ λυμαίνονται.

Significat alioqui praeter vulgarem significationem *ἔργον*, etiam *τὸν παρασκευὴν πολέμου*. ut in illo,

ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο.

VULCAN.

Vs. 126. *Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν*] Non memini me legere *κείρεσθαι* pro, interfici, seu trucidari, atque adeo significationis hujus exemplum haud extare puto: ideoque nolim ita exponere, *Trucidantur senes super filiis*: sed, *Senes tondent se propter filios*, id est, *ob luctum de filiis interfectis*. STEPHAN.

Ibid. *Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν*] Parentes immaturam liberorum suorum mortem lugent. Naturae porro convenientius est, filios lugere parentum mortem, quam parentes filiorum. De hoc vero lugendi more, tonsa videlicet coma, Sophocles Ajace Flagellif. ubi Teucrum inducit ita Eurysacen Ajacis filium compellantem,

ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο
Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου
ἱκτήριον θησαυρόν. VULCAN.

Ibid. *Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν*] Hoc ideo dicit Callimachus, quia mos veteribus in funere comam tondere, & mortuo injicere. Hinc illud Ovidii in epistol.

Ἠ βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδὲν ἔπι σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, οὐδ' ἔπι σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν

Εἰνά-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

127 Βληταὶ] Βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος.
133 Τρώγει] Τρύχει, φθείρει.
134 Ταὶ δὲ θυωρὸν] Θυωρὸς, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, περὶ μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες καὶ αἱ γαλόῳ.

Non mihi te licuit lacrymis perfundere justis.
In tua nec tonsas ferre sepulcra comas.

Apud Statium Thebaid. VI.

At genitor sceptrique decus, cultusque Tonantis
Injicit ipse rogis, tergoque & pectore fusam
Caesariem ferro minuit.

Meurs.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Ridicule Interpres, *trucidantur super filiis*: explica *tondentur*: non modo in Graecia, parentes, filii, cognati, sed etiam amici amicos & sodales hoc funebri officio prosequebantur. Sic Sappho,

Ἃς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
Ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Ita & apud Bionem,

ἔρωτες
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι.

Id hodieque fit in Servia, ut meminit Busbequius in Legationibus Turcicis. Neque modo capillos sibi demebant, sed & supercilia. Artemidor. lib. I. cap. 27. Ἔθος γὰρ παλαιὸν ἐπὶ πένθει τὰς ὀφρύας ψιλοῦσθαι. A. Fabri.

Vs. 128. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Refero τῶν ad id quod dixit τίκτουσιν: ut ex hoc verbo subaudiamus τικτομένων, vel τέκνων: ut supra in hoc loco, ὅτι μοι τοιαῦτα θέαιναι Τίκτοιεν, ex τίκτοιεν subaudiendum est τέκνα cum τοιαῦτα. Dicit igitur illas profugas talia parere quae nunquam se in pedes erigant: significans eas foetus edere, qui ad breve tempus sint vitales. Steph.

Ibid. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Ὀρθὸν ea significatione accipio, qua Latini rectum pro erecto. Horatius, *Fana deos habuere rectos.* Sententia vero Callimachi haec est, eas edere foetus ὠκυμόρους, aevi brevis, minimeque vitales. Vulcan.

Ibid. ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Ut Latini *recto talo stare*, Horat. Etsi σφυρὸν *talus* non sit; nam astragalus potius est. Videtur tamen ita sumpsisse Theocrit. cum metaphorice dixit, Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν. A. Fabri.

Ibid. τῶν δ' οὐδὲν] Referunt vulgo ad λεχωΐδας; sed referendum potius est ad οἷς τίκτουσι. *Omninoque nihil eorum recto stat talo.* Sic capit etiam Arnaldus, usus loco appositissimo Pindari, quem adscripsi, ex Isthm. VII. 18. Δωρίδ' ἀποικίαν, ἥν τε ὀρθῷ ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ Λακεδαιμονίων, i. e. *bene constituisti, firmam & felicem effecisti.* Nam contra εἰς γόνυ vel ἐπὶ

στόμα

Aut ictae moriuntur puerperae, aut in fuga
Pariunt: nihilque eorum recto stare talo potest.
Quos tu cunque autem ridens & placata adspexeris,
His ager recte effert spicam, recte genitura
Quadrupedum, recteque opes augentur; neque sepulcro
Inferuntur ante, quam longum aevum tulerint.
Neque discordia vexat familiam, quae etiam quamvis
Bene constitutas domos vastare solet: sed mensam
Circa

τέρμα πέλειν dicitur apud Aelian. V.H. III. 17. ubi vid. Perizon. Nec tamen repugnem, si quis rationem Stephani magis probet, referentis ad τόκον, quae latent in verbo τίκτουσι, cujus figurae non rara sunt exempla. Ita placet etiam Spanhemio, & Hemsterhusio, Viro summo, ad Aristoph. Plut. p. 172.

Vs. 129. μειδιόωσα τε καὶ ἵλαος] Horat.

Quem tu Melpomene semel
Nascentem placido lumine videris.

A. FABRI.

Ibid. αὐγάσαι] Rectius αὐγάσσεαι legetur, geminata litera σ. ut initio hymni in Cererem, μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε. STEPHAN. Et sic est in Ed. Aldi.

Ibid. Οὓς δέ κεν αὐγάσσεαι] MSS. Ambr. Voss. edd. Ald. Vascos. εἰς, Voss. αὐγάσσεαι, & Edd. Vascos. Froben. αὐγάσσεαι. Utrumque correxerat manus docta in exemplo Vascosani, ut nunc editur: quod primus instituit Benenatus.

Vs. 130. Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα] Horatius piis erga Deos agricolis haec bona promittit,

Nec pestilentem sentiet Africum
Foecunda vitis, nec sterilem seges
Rubiginem, aut dulces alumni
Pomifero grave tempus anno.

VULCAN.

Ibid. Κείνοις &c.] Dianae h. l. tribui, quod alias Cereri convenit, bene notat Spanhemius ad h. l. Idem fit apud Catull. carm. saecul. 19. 20. ad quem locum Is. Vossius: *more Graeco & Asiatico praesertim, quibus Diana & Ceres est eadem.* Quae sunt argutiae. Religiosis in quoscumque Deos omnia bene eveniunt ex opinione gentilium.

Vs. 131. ἐπὶ σῆμα Ἔρχονται &c.] Hunc locum ita semper cum aliis intellexi, ut in versione expressi. πολυχρόνιόν τι eleganter dicitur de summa senectute; nam τι augendi vim habet, cum additur adjectivis, exprimentibus rem, in qua magnitudo intelligi potest, ut satis notum est. Sed lectores celare nolo interpretationem magni Hemsterhusii, quam mihi indicavit Cl. Ruhnkenius. Is igitur ἐπὶ σῆμα ἔρχεσθαι explicat, *ad sepulcbrum ire sepeliendi caussa, exsequias ire, funus ad sepulcbrum sequendo.* πολυχρόνιόν τι autem, *hominem valde senem.* Ingeniosa est sane interpretatio: sed quia ἔρχεσθαι πρὸς τὸ τέλος, τέρμα τοῦ βίου dicitur, ad eundemque modum dici potest ἔρχεσθαι πρὸς τὸν τάφον, & de funere, quantum scio, non φέρειν, sed ἐκφέρειν dicitur, ut nunc est, illa interpretatio saltem non displicet. Ceterum lectoribus optionem relinquo.

Vs. 133. τρώγει γένος] MSS. Vat. Reg. Ambr. Voss. Ed. Ald. τρώει, quod in ed. Vascos. in τρώγει mutatum, non e MS. sed τρώει est verum. Est verbum Homericum Od. Φ. 293. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, pro quo eodem versu est βλάπτει, ut h. l. ἐσίνατο, quae significatio huc bene convenit, non τρώγει. Et videtur Callimachus locum Homericum in animo habuisse, ut sentiet, opinor, qui contulerit. Igitur recepi. Praeferebat etiam vir doctus in margine ed. Vascos. Eustath. ad Il. Ψ. p. 1304. 45. ait, esse Ioni-

Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρεα τίθενται.
Πότνια, τῶν εἴη μὲν, ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθὴς,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδὴ,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλὴ,
Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι,
Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἵ τε σε ῥεῖα
Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἔνθα τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
Θηρίον ὅ, ττι φέρησθα· πάροιθε δὲ, πρίν περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον

Φοῖ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

136 Εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος] Εἴη μοι φίλος ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται· εἴην δὲ καὶ αὐτός.

140 Ἄντυγες] Ἀπὸ τοῦ ἄντυγος τὸ ὅλον ἅρμα σημαίνει.

143 Ἀκακήσιος] Ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας. ἢ ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν.

Ionicum verbum, quo etiam Herodotus utatur. De eo verbo vid. etiam Eustath. ad Od. l. c. p. 1910. quo loco rectissime, ut hoc obiter addamus, interpretatur verbum Epicureum ἐπίντρωμα apud Athenaeum XIII. 12. (pro quo Philo Alleg. Leg. II. p. 81. ἐπίντρωσις usurpat) ἐρεθισμὸν τρωκτικὸν, Latine *morsiunculas* dicas. Casaubonus aliud agebat, cum id verbum a τρώγω duceret, ad Athen. p. 854. unde non ἐπίντρωσμα, multoque minus ἐπίντρωσις esse potest per analogiam. Si e MSS. est τρώγει, natum est ex usitata MSS. scriptura τρώ+ει (v. Dorvill. ad Charitonem p. 260.) quae scriptura centies aut χ aut γ peperit. Sic ex αὐὴ in noto illo Heraclitco factum in edd. Clementis Alex. & Plutarchi αὐγή. Ex αὐαλέος apud Theocritum Idyll. XIV. 4. αὐγαλέος. Nisi quis malit id natum e digammate Aeolico, ut habuimus supra H. in Jov. 41. γνωτοί pro νιωτοί.

Vs. 134. θυωρὸν] καταχρηστικῶς, pro quavis mensa, cum ratione etymi significet mensam sacris usibus destinatam. VULCAN.

Ibid. θυωρὸν] Hesychius, θυωρὸν, τράπεζαν τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. A. FABRI.

Vs 135. Εἰνάτερες] Homer. ς. Iliad.

Ἠὲ πῃ ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων.

Ibi Interpres, εἰνάτερες καλοῦνται αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην. At vero γάλως est soror mariti: ita Cassandra glos Andromaches; unde apparet male vertisse Vulcanium, *socrusque nurusque*. A. FABRI.

Vs. 136. τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθὴς] Hic τῶν refertur ad eos quibus tam multa bona dixit contingere, postquam eos Diana hilari & propitio vultu intuita fuerit: *Illorum* (inquit) *in numero sit, quicunque mihi est amicus verax, minimeque fictus: ipse quoque sim unus ex illis.* Sic autem votum pro suis amicis interjicit hymno in Jovem:

Ζῶν

Circa unam fratriae & glores sellas collocant.
Veneranda, in his sit, quicunque mihi vere est amicus,
Simque ipse, regina: sitque mihi carmen semper curae,
In quo Latonae sint nuptiae, in quo tu frequens,
In quo & Apollo, in quo omnes tui labores,
In quo canes, & arcus, & currus, qui te velociter
Ferunt insignem, cum in Jovis domum agis.
Ibi tibi obvii in atrio excipiunt,
Arma quidem Mercurius Acacesius, Apollo autem
Feram, quam fers: sed id ante (faciebant) quam scilicet venisset
Fortis Alcides: nunc vero non amplius hoc negotium
Phoe-

Σὴν τιμῶσι, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
At vero hymno in Cererem deprecatur amicitiam ejus qui ipsi sit invisus, quicunque is sit. STEPHAN.

Ibid. ὅστις ἀληθὲς] Pater meus amantissimus hunc locum restituit, legendo ὅν κε φιλέωσι, vel quod illi magis arridebat, ὅς κε φίλος τοι. Sic Hymn. in Cererem, vs. 117. ὅς τοι ἀπεχθὴς, quod manifeste huic contrarium est. Deinde, unde hic τὸ ἀληθὲς; certe nullo modo potest stare, & nulla dubito, quin haec restitutio doctis accepta futura sit. A. FABRI.

Ibid. τῶν εἴη μὲν, ἐμοὶ φίλος &c.] Sic interpungendum. Locum hunc imitatus videtur Dionys. Perieg. 741. Correctio Fabri bonum sensum habet, sed valde a vulgata recedit. Sensus bene constat: malim tamen ἀληθῶς· ὅστις ἐμοὶ ἀληθῶς φίλος. Nam & Latine duriusculum fuerit: *qui mihi verus amicus est*, meliusque sit, *qui mihi vere amicus est*. Sed tamen, utcunque ferri posse vulgatum, largior.

Vs. 138. πολλὰ] v. ad vs. 27.

Vs. 140. ἄντυγες] Pro curru dictum h. l. idque expressi in versione. Quid proprie ἄντυξ, docet Homerus, apud quem locus classicus est Il. A. 535. Adde tamen K. 475. & Schol. ad Il. E. 728. itemque Cel. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 279. qui & Schol. Homeri ad Il. E. 262. laudat & emendat, & quid esset ἄντυξ, bene explicat.

Vs. 141. Θηητὸν φορέουσιν] Dicitur de rebus, quae cum admiratione spectantur. Hom. Il. Θ. 682. Ψ. 728. Theocr. xv. 84. Mosch. II. 38. &c.

Vs. 143. Ἀκακήσιος] Ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀρκαδίας, inquit Scholiastes: Stephanus autem Ἀκακήσιον πόλις Ἀρκαδίας: apud Homerum autem Hermes dicitur ἀκακήτης, ubi Interpres, ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑφ' ἑτέρου, μηδὲ κακῶσαι ἄλλον διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, ὅθεν καὶ δωτὴρ ἐάων. A. FABRI.

Ibid. αὐτὰρ] Pseudo-Didymus ad Hom. Il. Γ. 1. de hoc verbo inter alia: ὀξυτόνως ἀνεγνώκασί τινες, ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρυτόνως &c.

Vs. 145. τοῦτο ἄεθλον] Repone τοῦτον, ut in aliis editionibus. STEPHAN.

Ibid. τοῦτο ἄεθλον] Recte Stephanus τοῦτον. ἄεθλος enim est certamen, labor; sed τὸ ἄεθλον praemium certaminis, seu laboris. Vide Patrem ad Luciani Soloecistam. TH. GRAEV.

Ibid. τοῦτον ἄεθλον] Sic MSS. Reg. Voss. edd. vett. Ald. Vascos. Froben. Benen. Post mutatum in τοῦτο, errore operarum, ut opinor, reliquit etiam Stephanus. Sed illud restituit Graevius. MSS. tamen Ambr. cum edit. Stephani collati, cum nil varietatis hic notatum sit, τοῦτο habero

Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος, εἴ τι φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅγε χλούνην
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα,
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει·
Βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν,
Ὡς ἐμὲ, κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

146 Τιρύνθιος ἄκμων] Ὁ μὴ κάμνων ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς.

149 Πενθερή] ἡ Ἥρα.

152 Πινύσκει] Σωφρονίζει. Κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς.

154 Ἔα πρόκας] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν.

bere videntur. Consensus veterum librorum, & quod hiatus vitatur, suasit id praeferre, non ratio Graevii, quasi ἄεθλος de labore, ἄεθλον de praemio laboris dicatur. Nam id discrimen non observatum a Graecis scriptoribus. Etiam apud nostrum supra 108. ἄεθλον est de labore, & H. in Cer. 75. Ἀθαναίας ἄεθλα, de certamine.

Vs. 146. τοῖος γὰρ] v. ad H. in Del. 27. Sensus erit: nam indefessus Hercules in ejus locum successit, isque huic muneri sufficit robore suo, stansque ad portam excipit &c. hoc est τοῖος ἕστηκε. Cel. Hemsterhusius tamen mavult οἶος, solus. Nescio an necesse fuerit hoc exprimi. Etiam Apollo solus ante id faciebat, quod post Hercules. Ἄκμων autem est vox antiqua, usurpata etiam Aeschylo, ut in Persis 51. ubi v. Stanl.

Vs. 148. Νεῖαι] Voss. ναῖαι. Hesychius: Νεῖαι, νομεύουσι. v. Alberti V. Cel. Peric. Crit. p. 94.

Vs. 149. πενθερή] Πενθερὸς est uxoris pater, πενθερὰ uxoris mater: at ἑκυρὸς viri pater, ἑκυρὰ viri mater. A. Fabri.

Vs. 150. ἢ ὅτε χλούνην] Edd. Flor. Ald. & Vascos. habent ὅγε, quod nimis elegans est, quam ut ei ὅτε praeferri debuerit. Sed ei etiam in aliis libris ὅτε substitutum est. Fundus elegantiae hujus Homerus Il. Γ. 409. Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην. ad quem locum vide Clarkium, qui plura attulit etiam e Latinis, sed sumta e Bentlejo ad Horat. Carm. I. 9. ubi tu simili elegantia post neve est, *neve tu choreas*. I. C. Scaliger non concoxerat, mutarantque codices quidam. Sic aliquoties usus est etiam Nicander, ut Ther. 411. 412. ὁ δ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας, Ἢ ὅγε που φηγοῖσιν &c. Item ibidem 512. μέσσον δ' εἰς ἀχράδα καρπὸν Μυρτάδος ἐξ ὄχνας ἐπιθρύψαι, ἢ σύγε βάκχης. Verba quae his litteris differunt crebro permutantur, ut μετὰ & μέγα. v. Dorvill. ad Charit. p. 36.

Vs. 151. ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα] Recta scriptura fortasse est φέροις, ut non Hercules, sed ipsa Diana taurum sive aprum dicatur φέρειν. sicut modo dixerat ὅ, τι φέρησθα,

Phoebus habet. Hoc enim functurus munere semper Tirynthius indefessus
Stat ante portas, expectans, si quod afferens
Venias pingue edulium. Dii autem omnes ejus caussa
Effuse rident, maxime autem socrus ipsa,
Cum taurum de curru praegrandem, aut cum silvestrem
Aprum fert e posteriori pede, adhuc singultantem,
Astutoque sermone te, Dea, sic serio monet:
Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,
Ut me, vocent. Sine capreas & lepores
In montibus errare. Quid enim quaeso capreae & lepores
Faciant? Apri segetes, apri vineas subruunt.
Etiam

πρόσθε. item, ὅτι φέρεσκε Νείλου πρὸς ὕδρευμα. Caeterum cum φέροις sive cum φέρει genitivus ποδὸς jungi videtur, ut dicatur φέρειν ποδὸς, sicut ἕλκειν ποδός. Sed cum ἐκ δίφροιο subaudiendum aliquid fuerit: ut intelligamus *ex curru sumptum*, sive *depromptum*. Nam vinctum de curru (ut subaudiatur δεδεμένον) ne dicere possimus, obstat φέροι sive φέροις. ac potius vinctum ad currum, sive religatum, Latine dicendum esset. STEPHAN.

Ibid. φέροις] Stephanus vidit, orationem non cohaerere, maluitque φέροις, ut referretur ad Dianam: quod est mirum. Dianae non convenit iste labor. Deinde requiritur indicativus, sive ad Dianam referatur, sive ad Herculem, de quo statim est πινύσκει. Ego putem legendum esse φέρει. Ita omnia optime cohaerent. Ἀσπαίροντα exprimit palpitationem e reliquo calore interfectae bestiae, seu micationem, ut apud Homer. Od. X. 473. ut de piscibus recens interfectis apud Julian. ep. 46. & apud Diodorum Siculum III. p. 158. ex emendatione Cel. Wesselingii, quem ibi vide.

Vs. 152. Καρδαλέῳ μύθῳ] Deest particula γὰρ, quum rationem reddat illius deorum risus, cujus meminit, nisi velimus initium orationis esse, Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο, &c. STEPHAN.

Ibid. τοῖάδε πινύσκει] MS. Voss. τοίδ' ἐπινύσκει.

Vs. 153. ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν] Legendum omnino ἵνα θνητοί σε βοηθὸν, &c. ut me optime monuit vir illustris Huetius. A. FABRI. Verissime Huetius ὁ πάνυ. Vidit hoc quoque anonymus Cl. Francii in margine editionis Vascosani. TH. GRAEV.

Ibid. θνητοί σε] Sic corrigendum esse vulgatum θνητοῖσι, in quo mirifice consentiunt omnes editi & scripti, omnes uno ore dicunt, nec quisquam ausus est recipere, quod nos facere non dubitavimus, & manifestum vitium scripturae expellere. Respondent enim clare σὲ & ἐμέ.

Vs. 156. σύες φυτὰ λυμαίνονται] Verbum usitatum & elegans pro Latino *subruere* vel *diruere*. Diodor. Sic. XVII. p. 521. τὸ χῶμα λυμαίνεσθαι. Sed de hac ipsa re, de vastatione vinearum usi sunt οἱ ό' Ps. LXXIX. 13. ἐλυμήνατο αὐτὴν σῦς. Adde dicta Spanhemio. Simili verbo usus est Paullus Silentiarius, aprum appellans βοτρυόεντος φυτῶν λωβήτορα, in epigrammate apud Kusterum ad Suid. v. Ἀθάνατον. Ceterum etiamsi φυτὰ etiam de arboribus dicatur, ut apud Homerum Il. I. 535. tamen inprimis de vitibus & vinea

Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.
Ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς
Παύσατ' ἀδηφαγίης· ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
Ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι·
Ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
Ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται

Ἀγ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

159 Φρυγίῃ] Φρυγίας, ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς.
161 Θειοδάμαντι] Βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας.
165 Ὠκύθοον τριπέτηλον] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον.
166 Ὑποληνίδας] Πυέλους, ποτίστρας.
170 Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι, μὴ ναὸν τιμῶντος.

vinea est, ut & φυταλιὰ de vinea, ut patet ex Homero Il. I. 574. coll. Z. 194. (Nam quod ibi οἰνόπεδον, idem hic φυταλιά.) Julianus ep. 46. φυταλιὰ βραχεῖα, φέρουσα οἶνον εὐώδη καὶ ἡδύν.

Vs. 157. *Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα*] Per boves intellige tauros, de quibus Virgilius,

Et frons tauri metuenda minacis.

Neque enim boves hominibus infesti sunt. Sed nec venationi apti. VULCAN.

Ibid. *βόες*] Intelligit *boves silvestres*: male Vulcanius, qui *tauros* tantum explicat. A. FABRI.

Vs. 158. Ὣς ἔνεπεν] Non convenit hoc tempus imperfectum cum praecedentibus, nec video quis locus ei esse possit: idemque & de πονεῖτο dico. Miror igitur cur non potius ἐνέπει & πονεῖται scriptum sit. STEPHAN.

Ibid. Ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς &c.] Edd. vett. ταχυνός. Benenatus edidit ταχινός. Stephanus praesens malebat in ἔνεπεν & πονεῖτο. De πονεῖτο concesserim. Sed ἔνεπεν est aor. 2. qui hic locum habet. Et apud Homerum quoque saepe est imperfectum, ubi praesens esse debere videatur, ut Il. E. 749. πύλαι ἱρανοῦ, ἃς ἔχον ὧραι. K. 5. ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης, Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον —— Ἢ νιφετόν, ὅτε

πέρ

Etiam tauri magnum hominibus malum: feri & hos.
Sic dicit, & ſtatim circa magnam feram laborat.
Non enim illi, quamvis Phrygia ſub quercu, corpore in Deum converſo,
Exemta eſt voracitas: ineſt adhuc fames illa,
Qua olim aranti occurrit Theodamanti.
Tibi vero Amniſiades quidem a jugo ſolutas
Stringunt cervas, illisque plurimum pabuli,
Junonis e prato demeſſi ferunt,
Velox natu trifolium, quo & Jovis equi paſcuntur;
Atque etiam aurea aquaria replent
Aqua, ut cervis potus ſit gratus.
Ipſa autem patris domum venis; teque in ſellam
Omnes invitant, Apollinique adſides.
Quando vero nymphae te choro circumdederint

Ad

πύρ τε χιών ἐπάλυνεν ἀρούρας. N. 298. 300. *μίτωσε*, ſequitur *ἔσπετο*. Poſt, *γυῖα* totum corpus ſignificant: de quo verbo v. ad 176.

Vſ. 160. *ἀδηφαγίης*] A multis voracitas Herculis notata: a nullo facetius, quam Ariſtophane Ran. vſ. 63. 557. ſeqq.

Vſ. 161. *Τῷ ποτ' ἀροτριόωντι*] MSS. Ambr. *ἀρατριῶντι*, ſed diſerte Voſſ. *ἀροτριόωντι*, quod verum eſt, ut ſupra vſ. 142. *ἀντιόωντες*.

Vſ. 162. *λυθείσας*] Intellige *ὑπολυθείσας ζεύγλῃφι*, i. e. *ζεύγλης*, a jugo ſolutas, ut vertimus. ut *ἀπολύεσθαι δεσμῶν*. Si quis tamen malit *ἀπὸ ζευγλῆφι*, ut ap. Homerum eſt *ἀπὸ νευρῆφι*, non valde repugnem.

Vſ. 163. *Ψήχουσι*] Male Interpres, *demulcent*, *fovent*; ſignificat *ſtringunt*; *eſtrillent*, *frotent*: inde *ψήκτρα*, *ſtrigil.* A. Fabri.

Vſ. 165. *Ὠκύθοον τριπέτηλον*] Verti, *Propere naſcens.* tametſi Heſychius, herbam ipſam ita nominat, *Ὠκύθοον*, inquiens, *πόα τις, ἡ τρίφυλλος καλουμένη.* Vulcan.

Ibid. *Ὠκύθοον τριπέτηλον*] MSS. Ambr. Voſſ. ed. Frob. *αἰκύθοον*. Ad hunc locum reſpexit haud dubie Scholiaſtes Nicandri Ther. 512. *τὸ τρίφυλλον Διονύσιος μὲν ἐν τοῖς ῥιζοτομικοῖς μινυανθὲς καλεῖ, Καλλίμαχος δὲ τριπέτηλον*, additque deſcriptionem ejus. Verſu ſequenti MSS. Ambr. Voſſ. *χρυσείδας ὑποληνίδας*.

Vſ. 166. *ὑποληνίδας*] Male vertunt *lacus*, quamvis hoc proprie ſignificet. *Ὑποληνὶς* Callimacho eſt, quod aliis ſcriptoribus *ὑπολήνιον*. vas torculari ſubjacens, in quod uvarum liquor a torculari defluens excipitur. Latinis *lacus*. Sed hic improprie ſignificat loculos, ſeu vaſa, ex quibus potant equi in ſtabulis. *aquaria* poſſes dicere; ſcil. vaſa. *ἐπλήσαντο*, *impleverunt*, h. e. *implere ſolent*. Sic enim Graeci utuntur aoriſtis. Th. Graev.

Vſ. 168. *οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην*] Videtur in animo habuiſſe locum Homeri Il. Ψ. 202. 203.

Vſ. 170. *Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι*] Locus ſatis difficilis non exercitato lectori; nam ſenſus ſeptimum adusque verſum producitur *μὴ νειὸν τημοῦτος*· hoc eſt, *ἡνίκα αἱ νύμφαι σ' ἐν χορῷ κυκλώσονται, τημοῦτος ἐμαὶ βόες μὴ τέμνοιεν νειὸν τετράγυιον ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.* A. Fabri.

V. 171.

Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
Ἢ Πιτάνης, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἁλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
Ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων·
Μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
Ἦ γάρ κεν γυῖαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι

Κό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

171 Ἰνωποῖο] Ἰνωπὸς, ποταμὸς Δήλου. Αἰγύπτιος δὲ, διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. ἢ ὅτι λέγεται τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως. Πιτάνη δὲ, πόλις Μακεδονίας.

172 Ἢ ἐνὶ Λίμναις] Λίμναι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις·

173 Ἁλὰς Ἀραφανίδας] Δύο Ἁλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Ἁλαὶ Ἀραφανίδες, καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες.

174 Τέθμια] Τὰ νόμιμα τῶν Ταυροσκυθῶν, τὸ θύειν τοὺς ξένους.

175 Τημοῦτος] Τηνικαῦτα.

176 Ὑπ' ἀλλοτρίῳ] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι τὴν Ἄρτεμιν τῷ χορῷ κυκλῶσονται, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βοῦς ὑπ' ἀλλοτρίῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι. καὶ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὸν ἑαυτοῦ δρόμον, καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν· ὥς τι γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα.

Vſ. 171. Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο] Inopus Deli inſulae fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit, augeturque. atque hac de cauſa *Aegyptium* appellat, propter eam quam cum Nilo Aegyptio habet proprietatem. Sed & alia cauſa eſt, ut tradit Ortelius: nam Deli incolae occulto meatu ex Nilo ad ſe venire credebant; & ſic cauſa in aperto eſſet, cur cum illo pariter & decreſceret & augeretur. Et haec eſt ſententia Callimachi, ut patet ex verſibus 206. 207. 208. H. in Del. A. Fabri.

Vſ. 173. Ἢ ἵνα, δαῖμον,] Trajectio. Sic verba conſtrue: ἢ ἵνα, δαῖμον, ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης οἰκήσουσα Ἁλὰς Ἀραφηνίδας, ἀπὸ δ' εἴπαο id. ἀπείπαο δὲ τέθμια. i. νόμιμα. i. *ſacra*, *ſacrificia*, *ritum*. Nec iſta trajectio durior eſt quam qua uſus eſt Horat.

Phoebus volentem proelia me loqui,
Victas & urbes, increpuit lyra.

A. Fabri.

Ibid. Ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἁλὰς &c.] Scholiaſtes dicit duos fuiſſe pagos in Attica, qui Ἁλαὶ dicebantur. Ἁλαὶ Ἀραφανίδες & Ἁλαὶ Ζωνίδες. Sed pro Ζωνίδες legendum Αἰξωνίδες, ut olim Meurſius vidit in libello de pagis Atticis. Ἁλαὶ Αἰξωνίδες ad tribum Cecropidem, alter Ἁλαὶ Ἀραφανίδες & ad Aegidem pertinebant. Ἁλαὶ nomen acceperunt a duobus viris Athenienſibus. Erant autem Alae Araphanides, inter Phegeum juxta Marathonem, & Brauronem; Aexonides, prope urbem. Plura ibidem vide. Th. Graev.

Vſ. 176. Τετράγυον] *La journée d'une charüe.* quare non erit quatuor jugerum; nam, ut ait Varro, *Juger eſt quod juncti boves uno die abſolvunt. γύης menſura, τετράγυος diurnus labor aratori praepoſitus.* Dicitur & γύα Aeſchyl. in Prometh. Deſmoth.

Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.

A. Fabri.

Vſ. 175.

Ad Aegyptii Inopi fontes,
Aut ad Pitanen, (nam & Pitane tua) aut in Limnis,
Aut ubi, Dea, Alas Araphenidas habitatura
Veneris a Scythia, deteſtata Taurorum ſacra,
Ne tum novalem boves meae pro mercede
Agrum ſecent, alieno ſub aratore.
Nam profecto & genubus & cervicibus feſſae
In

Vſ. 175. *νειὸν* —— *Τετράγυον*] Sic Edd. Ald. Froben. Benenat. & apud Apoll. Rhod. III. 411. *κατὰ νειὸν Ἄρηος τετράγυον*. Edit. Vaſcoſ. *τετράγυιον*. Vitioſe. Sed tamen id ſecutae ſunt plures editiones.

Vſ. 175. 176. Hos verſus imitando expreſſit Maximus *περὶ ἀρχῶν* vſ. 473. ſeqq. apud Fabric. Bibl. Graec. V. 25. p. 440.

Μὴ μὲν δὴ ταμέσθαι θέλειν ἐρίβωλον ἄρουραν
Ἄρνυσθαι μισθῷ ἐπὶ ἀλλοτρίῳ· οὐ γὰρ ἄμεινον·
Οὐδὲ φέρει ὅπποτε ὑπ' ἀλλοτρίῳ μογέοντι.

RUHNKEN.

Vſ. 177. *Ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι*] Neque hanc lectionem, neque illam quae margini adſcripta eſt, poſſe defendi exiſtimo: ideoque nec *γυιαὶ*, nec *γυίας* retineo, ſed *γυῖα* ſcribo. ut autem verſus hanc poſſit admittere, particulam *καὶ* illi praepono, pro vocula *τε* quae illi hic poſtponitur: ita ſcribens totum verſum,

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι.

Simul enim pro Ἦ eſt ſcribendum Ἦ, initio verſus. STEPHAN.

Ibid. *Ἦ γάρ κεν γυῖα*] Optime hunc locum correxit Stephanus, legendo:

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι.

A. FABRI.

Ibid. *Ἦ γάρ κεν γυιαὶ* &c.] Non recedendum ab omnium librorum ſcriptura, vertendum vero: *Sane & claudae & cervice laborantes*. Heſych. *Γυιός, χωλός, ποδάλγης*. & Suid. *Γυιοῖ, βλάπτει, χωλοῖ. Γυιαὶ βόες* ſunt, quae nimio labore ſic ſunt defatigatae, ut vix poſſint incedere, ac ſi claudae eſſent. TH. GRAEV.

Ibid *Ἦ γάρ κεν γυιαί τε* —— *κεκμηυῖαι*] Stephanus corrigit *καὶ γυῖα καὶ αὐχένα*, probantibus Anna Fabri & Spanhemio. Vulgatam autem, quam in libro ſuo habuit Scholiaſtes Cod. Reg. qui interpretatur *χωλαί*, poſt Nanſium ad Nonni Paraphr. p. 44. defendit Graevius ex Heſychio, qui habet verbum *γυιός, χωλός, πηρός, ποδάλγης*. Fruſtra. Nam primo nimium eſt, feſſos boves, *γυιάς*, *claudas* vocari. Id verbum veram claudicationem e *πηρώσει* notat. Deinde commode junguntur pedes & cervices, in quibus fatigatio boum maxime ſentitur. Favent etiam MSS. & edd. vett. quae habent *γυῖαι*, unde colligere licet, correctionem inductam, quod verſus laborare crederetur. Neque tamen correxerim *καὶ γυῖα*: nam & ſic verſus conſtat, quod ultima in *γυῖα* eſt in caeſura. *Γυῖα* de omnibus quidem membris dicuntur, ut ait Scholiaſtes Nicandri, ſed maxime de manibus & pedibus, nempe in quibus maxime vis corporis. Homer. Il. N. 61. *Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.* Sed maxime & ſaepiſſime de pedibus, inprimisque genubus, in quibus & laſſitudo fere ſentitur. De pedibus eſt apud Homer. Il. N. 435. apud Apollon. Rhod. I. 1008. coll. 1010. cf. Schol. Nicand. p. 54. in fine. Similis eſt uſus *τῶν κώλων*. Eurip. Phoeniſſ. 1192. *χεῖρες δὲ καὶ κῶλα*, *manus & pedes*.

Ibid. *κεκμηυῖαι*] Recepi *κεκμηυῖαι* e MSS. Vat. Voſſ. edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. Benenat. ut volebat Bentlejus. Eſt enim hoc poëtis proprium & Ionicum, ut Euſtathius tradit. Sed ſaepe apud poëtas altera forma,
quae

Κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Τυμφαιΐδες εἶεν,
Εἰναετιζόμεναι, κεραλκέες· αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν. ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
Ἦλθε παρ' Ἥλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δὲ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας;
Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

178 Κόπρου] Τὴν ἔπαυλιν.

Τυμφαιΐδες] Ἠπειρωτικαί. Τύμφαι γάρ, χωρίον τῆς Ἠπείρου. λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Ἤπειρον.

179 Κεραελκέες] Διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον.

187 Πέργη] Μητρόπολις Παμφυλίας.

quae in prosa usitata est, (v. Wass. ad Thucyd. III. 59.) poëticae illi substituta est a librariis vel editoribus. Sic apud Apollon. Rhod. III. 234. pro κεκμηκότα MS. Guelferb. κεκμῆτα, ubi excidit ο. At IV. 1459. clare idem liber κεκμηότας pro vulgato κεκμηκότας.

Vs. 178. Στυμφαιΐδες] Altera lectio est Στυμφαλίδες. (pro quo mendose adscriptum est margini Στυμφαλίδας) quum autem Στυμφαιΐδες legat Scholiastes, perperam altera lectio expositioni ejus praefixa est. STEPHAN.

Ibid. Στυμφαιΐδες] Si legatur Στυμφαλίδες, erit ἀπὸ Στυμφάλου, qui est urbs, mons, & fluvius Arcadiae. verum non video quo modo Στυμφαλίδες erit Ἠπειρωτικαί, cum analogiae ratio non patiatur, ἀπὸ τοῦ Στύμφης deflecti. Sed ibi est error Typographi; nam legendum est, Στυμφαιΐδες], Ἠπειρωτικαί. Στύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου. A. FABRI.

Ibid. Στυμφαιΐδες] Stephanus de urbibus tradit Tympham dici montem Thesproticum, & urbem Tymphaeam; incolas dici Thymphaeos, foeminas Thymphaeas; κτητικὸν esse *Thymphaicus*; foemininum, Τυμφαΐς, ut Ἀχαΐς. Ubi in nostro auctore, quem laudat Stephanus, Cl. Holstenius pro Στυμφαιΐδες recte legit Τυμφαιΐδες & in scholiis Τύμφαι. Firmat Lycophron in Alexandra:

> Ἐν ᾗ ποτ' αὖθις Ἡρακλῆ φθίσει δράκων
> Τυμφαῖος ἐν θοίναισιν Αἰθίκων πρόμος.
>
> *In qua* (Trampya urbe Epiri) *Herculem quondam*
> *Tymphaeus perdet inter epulas draco Aethicum dux.*

Ubi recte Schol. *Tymphaeus* exponit Epiroticus. Potuit tamen Aeolice pro Τυμφαΐς dicit Στυμφαΐς, ut dicebant pro μικρὸς Aeoles σμικρός, pro μῦς σμῦς. Jam vero Epiroticos boves robore & praestantia praecellere aliis notum est. Hinc & Romani pecuarias habebant magnas in Epiro, ut Varro ait praef. lib. II. de R. R. Vide quae de iis notat Mag-

In ſtabula veniant, ſi vel Tymphaicae ſint,
Novennes, robuſtis cornibus, quae longe optimae
Secare ſulcum altum. Etenim Deus nunquam illum
Praeterit ſol pulcrum chorum, ſed ſpectat
Currum inhibens, diesque producuntur.
Quae autem, quaeſo, inſularum, quique mons placuit maxime?
Quique lacus? quaeque urbs? quamque inprimis Nympham
Amas, & quas heroinas habuiſti ſodales?
Dic, Dea, tu quidem nobis, ego vero aliis canam.
Ex inſulis quidem Doliche, ex urbibus autem tibi placuit Perga,

Teu-

Magnus Bochartus Hieroz. II. 6. Th. Graev.

Ibid. Τυμφαιίδες] MSS. Ambr. Voſſ. Edd. Ald. Benenat. Steph. Στυμφαιίδες, quod perperam in ed. Vaſcoſ. mutatum in Στυμφαλίδες, ſervatumque a Frobenio. At MS. Reg. recte Τυμφαιίδες, quod jam Graevius receperat. Ita habuit in ſuo libro Scholiaſtes, ita Stephanus Byz. Praeter Holſtenium ad Steph. p. 332. etiam Salmaſius ſic corrigebat Callimachum ad Steph. in Βέτιμα, & Τύμφη.

Vſ. 179. κεραελκέες] Sic MSS. Vat. Ambr. Reg. Voſſ. Sic & Scholiaſtes habuit in libro ſuo. At Edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. κεραελκέες, quod praeferebat Th. Bentlejus, cui & ipſe aſſentior. Et res poſtulat: non enim hic refert, cornibus trahere, ſed de robore quaeritur, quod maximum habent in cornibus, quae eorum ſunt arma. Tum debet eſſe aliquid proprium, e quo virium magnitudo intelligitur: ſed trahere cornibus, quod de bubus ſane dicitur, unde κεραλκής, ap. Heſychium, ὁ τοῖς κέρασιν ἕλκων τὸ ἄροτρον, eſt commune, nec magnitudinem roboris indicat, quod tamen hic deſideratur. Denique κεραελκέες eſt apud Apoll. Rhod. IV. 469. quem locum jam protulit Th. Bentlejus, ſine varietate librorum, alterum nuſpiam. Primus Benenatus edidit κεραελκέες, quem Stephanus ſecutus eſt.

Ibid. ἄριστα Τέμνειν] Sic Latini. Horatius:

Callidum, quicquid placuit, jocoſo
Condere furto. A. Fabri.

Vſ. 182. φάεα μηκύνονται] Sic Catull. in Coma Berenices dixit *feſtis luminibus*, hoc eſt, *feſtis diebus*. Neſcio an monuerint Interpretes. nil Scaliger. Muretus explicat, ſed non dicit unde ſumpſerit Catullus. A. Fabri.

Vſ. 184. ἔξοχα] MSS. Ambr. ἔξοχον. quae variatio paſſim in libris occurrit, ubi metrum rectiora docere librarios poterat. Sic apud Apollon. Rhod. III. 514. pro ἔμπεδα Guelferb habet ἔμπεδον.

Vſ. 186. Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν] Poteſt εἰπὲ jungi etiam cum pronomine ἄμμιν, ut interpungatur poſt θεά. Stephan.

Ibid. σὺ μὲν ἄμμιν] Virg. & Theocrit. Idyll. 23.

Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ὑποφήτης
Φθέγξομαι. A. Fabri.

Vſ. 187. Δολίχη] Edd. Flor. Ald. & Vaſcoſ. Δολίχην, quaſi referretur ad φίλαο.

Vſ. 189.

Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
Ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ἐλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Ἡ δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Ἄλλοτε δ' εἰαμενῇσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
Μέσφ' ὅτε, μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν, ἥλατο πόντον
Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

188 Τηΰγετον] Ὄρος Λακεδαίμονος.
Εὐρίποιο] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δὲ οὕτως ἡ Εὔβοια, διὰ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ Μάκρις.
189 Γορτυνίδα] Κρητικήν· ἀπὸ τόπου.
190 Ἐλλοφόνον] Νεβροκτόνον.
Βριτόμαρτιν] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός.
194 Παίπαλά τε] Τόπους τραχεῖς.

Vs. 189. Γορτυνίδα] MS. Voss. Γορτυννίδα.

Vs. 190. Ἐλλεφόνον] hoc est, κυνηγετικήν, καὶ φονεύουσαν ἐλλούς, τουτέστιν ἐλάφους. Nam ἐλλὸς est diminutivum ab ἔλαφος. VULCAN.

Ibid. Βριτόμαρτιν] De hac ita Solinus: *Cretes Dianam religiosissime venerantur βριτόμαρτιν gentiliter nominantes; quod sermone nostro sonat virginem dulcem.* V. Cl. Josephus Scaliger notat se in Glossariis Graecorum invenisse, Βριτὸ, τὸ γλυκὺ ὡς Κρῆτες. VULCAN.

Ibid Βριτόμαρτιν] Britomartis erat, uti tradunt, filia Jovis, & Carmae: ac Dianae, ob venandi studium, grata. Meminit ejus Claudianus in Stilic. Panegyr. III.

Ignea Cretaea properat Britomartis ab Ida.

Virgilius in Ciri:

— ut quid ego amens
Te erepta, o Britomarti, mea spes una salutis,
Te, Britomarti, diem potui producere vita.

Plura de Britomarti vide apud Meursium in Creta lib. IV. c. 3. Doctissimus Casaubonus ad Strabonem notat, Cornutum dicere Brisein quasi Britein dictam, quasi dicas suavem & charam Achilli: & ut Graecis virginem παρθένος dici ἀπὸ τοῦ παραθεῖναι τῇ μητρί, sic Cretenses virginem δμαρτιν appellasse παρὰ τὸ ὁμαρτεῖν τῇ μητρί. Matrem enim perpetuo olim secutas esse virgines. Horat.

Tandem desine matrem
Tempestiva sequi viro.

Sed rectius Salmasius ad Solinum docet Βριτόμαρτιν dici Cretensibus dulcem virginem. Βριτὺς enim lingua Cretica esse *dulcis*, & μάρτις eorundem dialecto significare *virginem*. Graecis enim μορτὸς esse ἄνθρωπος, unde μορτοβάτην ναῦν τὴν ἀνθρωποβάτην exponi Hesychio. μορτὶς itaque dici mulierem. Cretenses autem in

Teugetus e montibus, portusque Euripi.
Prae ceteris autem Gortyniam adamasti Nympham,
Cervorum interfectricem, Britomartin, bene collimantem: cujus quondam Minos
Percussus amore, peterravit montes Cretae.
Nympha autem modo sub umbrosis latebat quercubus comantibus,
Modo in paludibus. Ille vero per novem menses erravit
In saxis & rupibus: neque destitit persequi,
Donec, propemodum deprensa, desiluit in mare
Rupe de summa, insiluitque in piscatorum
Retia, per quae est servata. Unde postea Cydones Nym-

in α mutare solitos, & contra, μαρτίς. hinc Βριτόμαρτιν iis vocari dulcem puellam. TH. GRAEV.

Ibid. ἐΰσκοπον] εὔστοχον, certam in collimando & figendo: ita infra vers. 262.

Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὔστοχον ἐριδαίνειν.

VULCAN.

Vs. 191. Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι] *percussus amore.* Saepe Lucianus hoc verbo usus est. A. FABRI.

Ibid. Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι] Elegans verbum de amore vehementi. Aeschyl. Prometh. 855. ἐπτοημένοι φρένας eodem sensu, quem non assecutus est Scholiastes. Similem locum ex Hesiodo attulit Stanlejus, ubi de vehementi desiderio dicitur. Plato libenter utitur de vehementi cupiditate, ut in Phaedone T. I. p. 68. ἐπτοῆσθαι περὶ τὰς ἐπιθυμίας, & substantivum est exquisitum de Leg. VI. p. 783. διαπτοήσεις ἀφροδισίων. Hinc sequentes hoc verbo usi, ut exquisitae elegantiae. v. plura apud Dorvill. ad Charit. p. 754.

Vs. 192. ὑπὸ δρυσί] MS. Voss. ὑπ' ὄρεσι.

Vs. 193. εἱαμενῇσιν] Interpres Homeri explicat καθύδροις καὶ βοτανώδεσι τόποις. A. FABRI.

Vs. 195. ἥλατο πόντον.] Verbum ἥλατο illustrat Vir doctus Obs. Misc. III. p. 95. δὴ abest a MS. Voss. καὶ δὴ σχεδὸν est etiam apud Apollon. Rhod. II. 1032. δὴ σχεδὸν apud Hesiod. Scut. Herc. 113. Et καὶ δὴ usitatissimum Atticis.

Vs. 196. καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιῆων Δίκτυα] Strabo Geogr. lib. X. hanc Callimachi sententiam refutat. Dissentit etiam à Callimacho Diod. Siculus lib. 6. Pausanias in Corinthiacis cum Callimacho facit. VULCAN. Vide & Meurs. in Creta lib. II. cap. 5. ubi fuse de nomine Dictynnae disserit. TH. GRAEV.

Ibid. καὶ ἔνθορεν —— Δίκτυα] Salmasius in Exercitationibus Plinianis Callimachum defendit, & a Strabone male reprehendi contendit. id enim ait, Strabonem culpare, quod dixerit a Cydoniatis Dictynnam vocatam esse, quia Cydonia non fuerit vicina Dictaeo monti. Sed male: Κύδωνες enim, ait, dixisse Callimachum poëtarum more omnes Cretenses, quia Cydonia urbium mater in Creta insula. Sic & *Cydonia tela* pro sagittis Creticis poëtas appellare. TH. GRAEV.

Vs. 197. Κύδωνες Νύμφην μὲν, Δίκτυνναν] Pausanias in Corinthiacis auctor est, Britomartim non solum a Cretensibus, sed ab Aeginetis, quibus in insula apparuit, cultam fuisse. ἐπίκλησις δέ οἱ, inquit, παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Dictynnae appellatio unde fluxerit, jam dictum. Ἀφαία vero, παρὰ τὸ ἀφανῆναι, quod scilicet effugerit Mi-

Νύμφαι μὲν, Δίκτυναν, ὄρος δ', ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς,
Ἱερά τε ῥέζουσι· τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ,
Ἢ πίτυς, ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηῒς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο,
Πότνια, σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
Καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι,
Αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι

Δεξι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

204 Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι] Οὖπις, ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν. ἢ διὰ τὰς Ὑπερβορέους κόρας, Οὖπιν, Ἑκαέργην, Λοξώ· ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· καὶ ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἄρτεμις. Λοξίας δὲ καὶ Ἑκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν, ὁ Ἀπόλλων.

208 Ὑψηῒς] Ἡ Κυρήνη.

Ἰώλκιον] Τὸν τύμβον τοῦ Πελίου· Ἰώλκιος γὰρ ὁ Πελίας.

209 Καὶ Κεφάλου ξανθὴν] Ἤγουν τὴν Πρόκριν. καὶ καλὴν Ἀντίκλειαν. ἢ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως, ἢ ἄλλην τινά.

Minois vim. Virg. in Ciri:

Nunquam tam obnixe fugiens Minois amores
Praeceps aëreis specula de montibus isses:
Unde alii fugisse ferunt, & numina Phocae
Virginis assignant.

quo in loco praeclare, ut omnia, annotavit Cl. V. Josephus Scaliger, pro *Numina Phocae* legendum *Numen Aphaeae*. VULCAN.

Vs. 198. 200. μετέπειτα καλέουσιν] De hoc praesenti notavi ad H. in Jov. 14. Huic loco similis est alter ibid. 45. Nempe adhuc ab illo tempore sic vocant. Similiter mox ῥέζουσι. At contra in re transitura statim est aoristus, infra 248. 249. μετέπειτα δομήθη.

Vs. 201. μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι] Hoc, opinor, fiebat, quod Myrtus Veneri sacra, quam haec aversabatur. A. FABRI.

Vs. 205.

Nympham quidem Dictynnam, montem autem, unde desiluit Nympha,
Dictaeum vocarunt, dedicaruntque aras,
Et sacra faciunt. Sertum autem illa die
Aut pinus est, aut lentiscus: myrto autem manus sunt intactae.
Nam tum myrteo ramo adhaesit peplum
Puellae, cum fugeret, eaque propter valde indignata est myrto.
Upi regina, pulcra, faces gestans, etiam te illa
Cretenses cognomine vocant a nympha.
Enimvero etiam Cyrenen sodalem sumsisti, cui aliquando dedisti
Ipsa duos canes venaticos, per quos virgo
Hypseis ad tumulum Iolcium adepta est palmam.
Etiam Cephali flavam uxorem Deionidae,
Veneranda, comitem venationum tuarum fecisti: atque etiam te dicunt
Pulcram Anticleam, ut oculos tuos, amasse,
Quae primae celeres arcus, inque humeris pharetras
Sagittiferas tulerunt: cum nudus ipsis humerus
Dex-

Vs. 205. Κρηταιέες] Ed. Ald. Κρηταέες.

Vs. 207. τοῖς ἔνι] Nota, *per quos*, *quorum opera*. A. FABRI.

Ibid. τοῖς ἔνι] Redolet Hebraismum, occurritque subinde apud poëtas, ut Eurip. Troad. 377. ἐν χεροῖν. add. ibid. 533.

Vs. 209. ἄλοχον] Procrin intelligit, & error est apud Schol. ubi pro Κεφάλου ἄλοχον, ἤγουν τὴν Πρόκνην, scribe Πρόκριν. A. FABRI.

Vs. 211. ἶσον φάεσσι] Sic Catull. *Ni te plus oculis meis amarem*. Plaut. autem saepe, *oculitus amare*. A. FABRI.

Ibid. φάεσσι] Prima syllaba natura sua longa, ut supra 182. corripitur ob sequentem vocalem, ut in φαεσφορίη vs. 11. nisi quis malit φάεσσι, ut supra φάεσι vs. 71.

Vs. 212. καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας] Hinc refelles quod vulgo dicitur, nobiles tantum Deos pharetram humeris gestare. A. FABRI.

Vs. 213. ἀσύλωτοι] Male Interpretes, ut opinor, qui vertunt *inviolabiles*, *illaesi*: significat hic *nudi*. & vult Callimachus illis dextros humeros nudos fuisse, quemadmodum Amazonibus: non alibi, quod sciam, reperies. Explicationem meam probant sequentia, καὶ γυμνὸς παρεφαίνετο μαζός, quod fieri nequibat, ni item nudi fuissent humeri. A. FABRI.

Ibid. ἀσύλωτοι] Vocabulum, in quo omnes libri consentiunt, nisi quod MS. Vatic. habet ἀσύλλωτοι, nuspiam est obvium, quod sciam. Sed Eurip. Helen. 456. habet ἀσύλωτον. Ναυαγὸς ἥκω, ξένος, ἀσύλωτον γένος, *venio naufragus*, *hospes*, *inviolabilis*, quod genus hominum est inviolabile, sacrosanctum. Id verbum quis fortasse

Δεξιτεροί, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ἤνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώην Ἀταλάντην
Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
Μέμφονται κάπροιο. τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα,
Οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν Ἄϊδι μωμήσασθαι
Τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.
Χησιάς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδά-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

215 Ποδορρώην] Τὴν τοῖς ποσὶν ὀρούσασαν καὶ ὁρμῶσαν.

221 Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε] Ὑλαῖος καὶ Ῥοῖκος κένταυροι περὶ Ἀρκαδίαν, οὓς ἀνεῖλεν Ἀταλάντη βιασαμένους αὐτήν.

224 Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ] Τῶν λαγόνων τῶν κενταύρων.

Νᾶεν] Ἔσταξεν, ἔβρεξεν. ὅθεν καὶ νᾶμα, καὶ νασμός.

228 Χησιὰς] Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου. καὶ Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου.

fortasse hic reponendum putet, ut analogiae magis consentaneum. Nam συλέω non dicitur, nisi quod poëtae verba in αω etiam altera forma in εω dicunt. Quod tamen non hanc vim habet, ut propterea inde adjectiva in ωτος fieri possint, ut περιβόωτος. Ceterum recte Anna Fabri interpretatur *nudus*. Claudianus Consul. II. Stilic. 240. de his Nymphis: *veniunt humeros & brachia nudae*. ὦμοι ἀσύλωτοι vel ἀσύλητοι proprie sunt, qui spoliari non possunt, h. e. quibus vestis non potest detrahi: deinde, in quibus vestis non est. Simili ratione apud Onomacritum Hymn. in Vener. 13. ἀχαλίνωτοι ἀνάγκαι, *necessitas, quae est sine freno*. i. e. *necessitas libera, suavis*.

Vs. 215. Ἤνησας] Eadem forma est H. in Del. 20. Suidas: Ἠνήσαμεν, ἐπῄνεσαμεν. Verti: *amasti*. Suidas: Ἠνήσαμεν, ἠσπασάμεθα, ἠγαπήσαμεν. Ante dixerat φιλαο. ποδωρρώην] MS. Voss. ποδορρώην. v. ad H. in Del. 175. Ceterum hinc recte emendat Etymol. M. & Suidam in h. v. Cl. Ruhnkenius. Mox pro Ἀρκασίδαο MS. Voss. Ἀρκαδίδαο, ad analogiam. Sic scilicet debebat dici: sed, ut ait Stephanus in Ἀρκάς, διὰ τὸ κακόφωνον dictum

Dexter, nudaque semper extaret mamma.
Amasti praeterea valde pedibus celerem Atalantam,
Filiam Iasii apricidam Arcasidae,
Eamque & venari & sagittis scite uti docuisti.
Non ipsam advocati venatores Calydonii
Reprehendunt apri. Nam signa victoriae
Arcadiae illata, servatque & nunc ferae dentes.
Neque vero Hylaeum, dementemque Rhoecum, spero,
Quamvis infestos, in Orco obtrectaturos
Sagittariae. Non enim ipsis ilia commentientur,
Quorum Maenalia fluxit sanguine rupes.
Veneranda, multas aedes urbesque tenens, salve Chitone,
Mileti advena. Te enim sumsit Neleus
Ducem, cum navibus solveret Athenis.
Chesias, Imbrasia, primas sedes tenens: tibi Agamemnon

Gu-

dictum est Ἀρκασίδης, & femininum Ἀρκασίς.

Vs. 216. Ἀρκασίδαο] Meminit hujus vocis Stephanus in *Arcadia*. Caeterum de duabus Atalantis, ne actum agam, adi Muretum ad Propert. Haec Milanioni nupsit, non Hippomeni. A. FABRI.

Vs. 218. ἐπίκλητοι] Interpretes legunt ἐπίκλειτοι, cum vertant *celebres*, *illustres*. A. FABRI.

Vs. 221. Ῥοῖκον] MS. Voss. Λύκον. in margine alterum.

Vs. 222. μωμήσεσθαι] In Aldina editione corrupte legitur νωμήσασθαι, & in Froben. μωμήσασθαι. VULCAN.

Ibid. μωμήσεσθαι] Ed. Ald. νωμήσασθαι. MS Voss. Edd. Vascos. Froben. μωμήσασθαι Idque videtur melius. Theocr. Id. IX. 24. τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. Sed reliqui MSS. in μωμήσεσθαι, quod Benenatus induxit, consentiunt, & sequitur συνεπιψεύσονται. Idque rectius. Apollon. Rhod. I. 830. οὐδ' ἔτι σ' οἴω Γαῖαν ὀνόσσεσθαι. Verba sperandi, putandi optime cum futuro struuntur, etsi aoristus quoque rectus est & ferri potest, ut docet Stanlejus ad Aeschyl. Prom. 626. Omninoque saepe futurum pro aoristo. v. H. in Del. 7. Verbum συνεπιψεύδεσθαι, quod lexica non habent, est etiam apud Lucian. dial. meretr. 13. Mox MS. Voss. Μαιναλίων. Ed. Froben. νῶϊ, & MSS. Voss. Ambr. 2. αἱμάξαιεν. Post vs. 228. MS. Voss. Χησιάς.

Vs. 226. Μιλήτῳ ἐπίδημε] *Qui es allée demeurer a Milet*. Nil aliud succurrit. A. FABRI.

Ibid. Μιλήτῳ ἐπίδημε.] Verterant: *quae Miletum habitas*. Spanhemius interpretabatur: *praesens*. Ego verti: *advena*, quae Miletum commigrasti; quod sequentia desiderant. Sic Rhea dici posset Ῥώμῃ ἐπίδημε.

Ibid. Νηλεὺς] Theocrit. in elegantissimo Poëmatio, cui titulus est, Ἠλακάτα, vs. 3.

Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν.

A. FABRI.

Vs. 228. πρωτόθρονε] Dianae dignitatem excellentiamque inter reliquos divos, supra ita descripsit vers. 67.

Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσατο νηούς·
Ἄλλον μὲν Κορίης· ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ· οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθυμήτειραι,
Ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο

Φηγῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

232 Ῥαμνουσίδι] Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτεκεν ᾠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμαινε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.

235 Ἀζήνια] Ὄρος Ἀρκαδίας.

Τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις] Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσα, ὡς Ἡράκλεια.

236 Εἵλεο παίδων] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες, πάλιν διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο· ἓν μὲν Κορίης· ἓν δὲ Ἡμερίης· διότι τὰς κόρας ἡμέρωσεν.

Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι, οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμοῦ καλέουσι. σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.

Eadem enim praerogativa utitur qua Apollo Homericus:

Ὅντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα,
Καί ῥά τ' ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ' ἑδράων ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει. VULCAN.

Ibid. πρωτόθρονε] Πρωτόθρονος est primae ſedis dea ſeu deus, hoc eſt, primi ordinis. Sic dicta eſt Diana, quod eſſet ex diis Conſentibus. qui nimirum in conſilium Jovis adhibebantur, & ejus erant adſeſſores, quos Cic. I. Tuſc. vocat Deos majorum gentium. De his Auguſtin. IV. de Civit. Dei cap. 23. *Quis ferat, quod neque inter Deos Conſentes, quos dicunt in conſilium Jovis adhiberi, nec inter deos, quos ſelectos vocant, Felicitas conſtituta eſt?* Hos fuiſſe ſex mares, & ſex foeminas conſtat. Omnes enumerat Ennius apud Apulejum de Deo Socratis:

Juno, Veſta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo. TH. GRAEV.

Vſ. 230. Μείλιον] Idem verbum ſic eſt in epigrammate Paulli Silent. quod dedimus ad H. in Apoll. 33. Add. Cel. Albertum ad Heſychium in Ἐπιμείλια, quod verbum ille rectiſſime repudiat.

Ibid. κατέδησας ἀήτας] Forma ducta ex Homero Od. K. 20. Imitatus eſt etiam Horat. Carm. I. 3.

Vſ. 232. Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι] Schol. ait eſſe e Rhamnunte Atticae pago, ubi Jupiter cum Nemeſi concubuit, quae poſtea ovum peperit: quod, cum Leda reperiſſet, illud fovit,

&

Gubernaculum navis suae dedicavit in templo,
Donum contra navigandi difficultatem, quando ei obstrinxeras ventos,
Cum naves Achivae ad Teucrorum urbem vastandam
Navigare vellent, propter Rhamnusiam Helenam iratae.
Enim vero etiam Proetus tibi duo aedificavit templa:
Alterum quidem Puellaris (Coresiae) quod ei collegisses puellas
Per montes vagantes Azenia: alterum Lussis
Mansuetae, quod feros filiabus exemeras animos.
Tibi etiam Amazones belli cupidae
Olim in littore Ephesi simulacrum dedicarunt

Fagi-

& Helenam cum Dioscuris in lucem protulit. Hanc fabulam narrat Hyginus. A. FABRI.

Vs. 233. Προῖτ☉] Rex Argivorum. Hanc seu fabulam seu historiam tangit Virgil.

Proetides implerunt falsis mugitibus auras. A. FABRI.

Ibid. *δύω ἐκαθίσσατο*] MS. Voss. δύο ἐγκαθίσατο. Edd. Vascos. Froben. ἐκαθίσατο.

Vs. 235. *Οὔρεα πλαζομένας ἀζήνια*] Reddunt interpretes, *Vagantes montibus inhospitis.* Sed Graecus Scholiastes ἀζήνια interpretatur ὄρ☉ Ἀρκαδίας. Unde non dubito, quin is legerit apud Callimachum Ἀζήνια, vel potius Ἀζάνια. Nam Clitorium erat vicinum Azaniae. Holstenius ad Stephanum, p. 9. b. TH. GRAEV. Sic (Ἀζήνια) etiam corrigebat Vir doctus in margine ed. Vascos. Res est ita manifesta, ut hanc correctionem in textum recipere non dubitarim. Pertinet huc etiam locus Lutat. ad Stat. Theb. IV. 293. ubi vide Barthium.

Vs. 235. *ἐνὶ Λούσοις*] Lussi Arcadiae vicus, Pausaniae, Steph & Polybio: ὅπε Μελάμπες ἔλυσε τὰς Προίτε θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. A. FABRI.

Ibid. *ἐνὶ Λούσοις*] v. Polyb. IV. 25.

Vs. 238. *Ἔν κοτε παρράλίῃ Ἐφέσου*] Spanhemius malebat Ἐφέσῳ, *in maritima Ephesi*, e Dionysio 827. quod bene refellit Arnaldus Animadv. p. 67. docens auctoritate Strabonis XIV. p. 947. statuam Dianae ab Amazonibus non in urbe, sed foris ad littus dedicatam fuisse. Sed tamen favet ei correctioni MS. Voss. qui habet Ἐφέσῳ. In eodem Codice est ποτε pro κοτε.

Ibid. *βρέτας ἱδρύσαντο*] Hoc Pausanias in Corinthiacis, (II. p. 115.) deauratum fuisse scribit, excepta facie. τὰ δὲ πρόσωπα, inquiens, (nam & Bacchi ejusdem formae fuisse scribit) ἀλοιφῇ ἐρυθρᾷ κεκόσμηνται. VULCAN.

Ibid. *βρέτας ἱδρύσαντο*] Clemens Alex. Protrept. p. 30. A. tradit, statuas Deorum fuisse olim ξόανα, i. e. sine figura humana, at ἐπεὶ ἀνθρώποις ἀπεικονίζεσθαι τὰ ξόανα ἤρξατο, βρέτη τὴν ἐκ βροτῶν ἐπωνυμίαν καρπώσασθαι. Idem fere Hesychius. Vulcanius autem ad hunc locum confundit statuam Dianae cognomine Ephesiae, quae fuit in templo cognomine, cum Ephesiaca. De illa ibi sermo. Spanhemius hic frustra difficultatem movet in Dionysio, qui vs. 827. templum commemorat. Nam & noster mox vs. 248. templum ibi structum tradit. Nec illud ἐνὶ πρέμνῳ φηγῷ nimis

φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ· τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ·
Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ·
(Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,
Ἔργον Ἀθηναίης ἐλάφῳ κακόν) ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

239 Ἱππὼ] Μία τῶν Ἀμαζόνων.
245 Ἔργον Ἀθηναίης] Ἀθηνᾶ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης.

mis urgendum, & vertendum *sub*, sed *ad*, *apud*. Sic ἐν Σαλαμῖνι, *prope Salamina*, Lycurgus Or. c. Leocr. c. 17. Pro ἱδρύσαντο MS. Voss. ἱερώσαντο.

Vs. 239. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ] Alii tamen non in fagi, sed ulmi trunco. Dionysius, πρέμνῳ ὑπὸ πτελέης. Legebat Pater meus φηγῶ ὑπό. φηγῶ Dor. pro φηγοῦ. Nil certius. A. Fabri. Sic quoque legendum olim censuit anonymus P. Francii & Matthaeus Sladus. Th. Graev.

Ibid. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ] Dionysius l. c. πτελέης πρέμνον habet, quod parum refert. Faber corrigebat φηγῶ, ut esset genitivus Doricus, probante Spanhemio. Sic H. in Del. 209. est φοίνικος πρέμνον. Sed hic Dorismus illic locum non habet: nec opus est correctione, cum hujus formae plura exempla occurrant, substantivi pro adjectivo positi, φηγὸς πρέμνον pro φηγινὸν πρέμνον. Apoll. Rhod. II. 922. φοίνικι λόφῳ pro φοινικῷ seu φοινικέῳ &c. Aristoph. Plut. 592. pro κοτίνῳ στεφάνῳ in codice Dorvill. erat κοτίνῳ στεφάνῳ, ubi vid. Cel. Hemsterhus. Vid. exempla & auctores, qui de hac forma egerunt, apud Cel. Albertum ad Hesych. T. I. p. 143. Fundus formae est in Homerico illo Il. H. 383. & alibi, νηὶ παρὰ πρύμνῃ. Quod autem Laur. Theod. Gronovius ad marmor. basin p. 158. verba sic interpretanda contendit, *fagino in stipite*, intelligitque ita, ut truncus fagi resectus statuae Dianae pro basi fuerit, accepto ὑπὸ pro ἐπί, quod etiam rescribi volebat P. Faber Semestr. III. 3. id facile est refellere. Πρέμνον cum arboris nomine apud poëtas fere servit periphrasi arboris, significatque arborem ipsam, ut φοίνικος πρέμνον l. c. quamquam interdum cum relatione ad partem inferiorem & crassiorem, ὑπὸ autem ut Lat. *sub* usurpatur in exprimenda propinquitate locorum & temporum, & nunquam ὑπὸ τραπέζῃ est *in mensa*; planeque alienum est Homericum, ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα, quod quidem verti potest *in armis*, sed accuratius vertitur *sub armis*, intelligendum ex illo Homerico, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, quod expressit Virgilius aliquoties, *sonitum super arma dedere*: Nec fert ratio scribendi, ut in commemoranda tali dedicatione & collocatione statuarum apud poëtas baseos mentio fiat.

Ibid. Ἱππὼ] Illam Graeci & Latini *Otreram* dicunt. Hygin. A. Fabri.

Vs. 240. Αὐταὶ] Verti: *ceterae*, intel. Amazones. Nam αὐτὸς fere significat in distinctionibus partem eam, quae non diserte nominata est: ut apud Hom. Il. A. 4. de hominibus, quibus perniciei fuit ira Achillis, commemorantur ψυχαί: sequitur αὐτοὺς δὲ, h. e. corpora. Atque hinc eam rationem alii duxere. Sic post disertam mentionem ducis, αὐτοὶ sunt milites: post militum mentio-

Fagino sub trunco, sacrum faciente Hippone.
Ceterae autem, Upi regina, pyrrhicham circa saltarunt
Ab initio scutatae armatam, mox in orbem,
Amplo facto choro, succinentibusque suavibus
Acute fistulis, ut pulsarent terram simul.
(Nondum enim hinnulorum ossa perterebrabant,
Quod inventum est Minervae, cervo noxium) cucurrit autem sonus

Sar-

tionem, *αὐτὸς* dux: & similiter in ceteris.

Ibid. *πρύλιν*] Πρύλις, teste Eustathio, significat saltationem, quae in armis fiebat. quae alio nomine *πυῤῥίχη*, apud veteres Latinos *bellicrepa saltatio* dicebatur, ut testatur Festus Pompejus, & ita hoc loco usurpatur a Callimacho. TH. GRAEV.

Vs. 241. *αὖθι δὲ κύκλῳ* &c.] Vid. praeter Spanhemium ad h. l. Kusterus ad Aristoph. Plut. 761. Sed adscribam locum Apollonii, qui e nostro ductus videri potest, I. 536. seqq.

Οἱ δ' ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
Ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν.

Ῥήσσειν ὁμαρτῇ est ex Homero Il. Σ. 573. Utrumque locum jam notavit Th. Bentlejus. Ex his locis possit alicui in mentem venire, Callimachum scripsisse *ῥήσσωσιν ὁμαρτῇ*. Sed nihil mutandum est. Eodem modo dixit H. in Del. 306. Arnaldus autem corrigi volebat *πλίσσωσιν*, usus loco Aristoph. Acharn. 217. ubi est *ἀπεπλίξατο*. Rectius usus esset loco Homeri Od. Z. 318. *εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.* quem ibi Scholiastes profert. Sed nec hic, nec alii loci prosunt. Nam, ut bene Th. Bentlejus, sermo in loco Homeri est de mulabus per cursum fortiter pulsantibus terram: & similiter in loco Aristophanis est de cursu sermo, estque ibi *ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο* *facile effugit*. Citius hoc verbum reddiderim Arato 1089. de pecudibus terram pede ferientibus: *Ἠ ὀπότ' ἄλλοθεν ἄλλαι ἀναπλήσσωσι πόδεσσιν.* Sed nec hic necesse est aliquid mutari, facitque hic locus potius ad Callimachi lectionem defendendam.

Vs. 243. *ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ*] Gallice verterem, *afin qu'elles allassent en cadence toutes ensemble*; nam ea vis est verbi *πλήσσω*, a quo *πληγὴ*, quod aliquando significat *mesure, cadence*. Reperi apud Hesychium, *πλήσσοντο, ἐβάδιζον*. Locus satis difficilis, & tamen nil Scholiastae. A. FABRI.

Ibid. *πλήσσωσιν ὁμαρτῇ*] Scil. *γῆν*. Verbum e verbo est; *ut percutiant junctim* terram. hoc est, ad numerum saltent, ut apud Horat.

Nunc pede libero pulsanda tellus.

Πλήσσειν est pulsare tellurem. Pro *πλήσσειν* dixit Homerus *πλίσσειν*, Odyss. ζ. 318.

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
Atque illi quidem bene currebant, bene etiam gradatim incedebant pedibus.

Hoc vero Eustathius notat Aeolice dici pro *πλήσσειν*: & ab eo exponitur *βηματίζειν*, quod est *metiri passus*, & translate *saltare scienter*. TH. GRAEV.

Vs. 244. *νέβρεια*] Tibia enim a tibiis animalium. Antipater: *Νεβρείων ὀξύτερον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν*. A. FABRI.

Ibid. *τετρήνοντο*] MSS. Reg. Ambr. 1. Voss. *τετρήναντο*. Sic placebat viro docto

Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
Δωμήθη· τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

246 Σάρδιας] Πόλις Λυδίας.

Βερεκύνθιον] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας.

250 Ῥέα κεν Πυθῶνα] Ὅμηρος· Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει.

251 Ἠλαίνων] Μωραινόντων.

docto in marg. ed. Vascos. vel τε-τραίνοντο.

Vs. 246. ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον] *In tractum Berecynthium*, hoc est, in Βερεκυντίαν. Stephanus: Βερέκυντος ἐστὶ πόλις Φρυγίας, καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. *Berecynthus urbs Phrygiae, regio Berecynthia.* Incolae, ut ibidem docet, sunt Βερεκύνται. *Berecynthae* Straboni dicuntur Βερέκυντες; quos dicit populum esse Phrygum & Trojanorum, circa montem Idam. Scribitur Βερέκυνθος & Βερέκυντος. Th. Graev.

Vs. 247 Οὖλα κατεκροτάλιζον] *Plaudebant pedibus.* tametsi frequentius κροταλίζειν significat κρούειν ταῖς χερσὶν, ut annotat Hesychius. Unde & κρούματα dicta. Martialis:

Edere lascivos ad Baetica crumata gestus.

quorum maximus passim hodie in Hispania usus est in choreis. Neque enim saltant quin simul aut nuda medii digiti ad pollicem collisione strepitum excitent, vel testulas quasdam ligneas., quas *Castañetas* vocant, (quo nomine & crepitum ipsum, quem edunt, appellant) digitis aptent, & convexa sui parte inter se collidant: Vel, ut in festis & supplicationibus publicis, *Schillos*, ut vocat Arnobius, Hispani *Cascabeles*, hoc est, parva quaedam tintinnabula sive crepitacula pedibus alligent: Vel quadratum tympanum, quod Hispani *Pandero* vocant, Isidorus lib. 3. Originum, *Panderium* (tametsi eam vocem pro fistula pastorali accipere videatur ea fortasse ratione qua Catullus Tympanum tubam Cybeleiam vocat) utrinque manu pulsantes, raucum quendam sonitum edant. Nam convexorum tympanorum, quos *Atabales* vocant, & ab equitibus pulsantur, in bellis tantum vel pompa regia est usus, ut vulgaris tympani quod *Atambor* vocant, & peditum proprium est, in rebus militaribus. De Crotalo vero qui plura desiderat, legat quae V. Cl. Josephus Scaliger in Copam Virgilii ex Apulejo & Commentariis Graecorum adfert. Vulcan.

Ibid. Οὖλα] *Alacriter*, ut Hymn. in Jovem vs. 53. A. Fabri.

Ibid. Οὖλα κατεκροτάλιζον] Id est, *magnum edebant strepitum.* Illa vero instrumenta, quae motu pedum agitaban-

Sardes usque & Berecynthios fines. Illae autem pedibus
Fortiter strepebant, sonantibus pharetris.
Illud autem circa simulacrum postea amplum templum
Exstructum est; quo non magnificentius videbit sol,
Nec locupletius: facile Pythona superet.
Itaque etiam furens diripere minatus est
Lygdamis insolens, & exercitum Hippimolgorum
Adduxit Cimmeriorum, arenae parem; qui ad ipsum
Vici-

tabantur, Latinis dicuntur *Scabilla*. Vide Ruben. de lato clavo II. 17. Th. Graev.

Ibid. Οὖλα κατεκροτάλιζον] Οὖλα h. l. intelligo *strenue*, *fortiter*, ut ad H. in Jov. 52. accipiebat Th. Bentlejus. Homer. Il. P. 756. 759. de sturnis, οὖλον κεκλήγοντες. Schol. ὀξὺ, πυκνόν. Hanc interpretationem desiderant & κατεκροτάλιζον & sequentia. Ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι imitatio nobilissimi loci Homerici Il. A. 46. quem & Virgilius expressit in illo: *tela sonant humeris*.

Vs. 248. περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον] In editione Henrico-Stephaniana, ut & Aldina & Frob. mendose legitur εὐρυθέμεθλον, una dictione, cum legendum sit disjunctim εὐρὺ θέμεθλον. ut sit sensus: περὶ κεῖνο βρέτας (cujus videlicet supra meminit vers. 238.) μετέπειτα ἐδωμήθη εὐρὺ θέμεθλον. ut Hippo primum ei exiguum fanum erexerit, postea Ephesii augustissimum templum exstruxerint. de quo in Actis Apostolorum. Per θέμεθλον vero εὐρὺ, ex amplitudine fundamentorum molem templi superexstructi significat. Vulcan.

Ibid. βρέτας] Ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Hesychius, & Scholiastes Aristophanis. Sunt qui credant nomen esse indeclinabile. miror, cum apud Aeschylum reperiatur βρέτη, & βρετέων in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.

Πότερα δῆτ᾽ ἐγὼ πολι-
σσούχων βρέτη δαιμόνων;
ἰὼ μάκαρες ἕνεδροι,
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι.

& in Περσ.

Οἱ γῆν μολόντες Ἑλλάδ᾽, οὐ θεῶν
βρέτη
Ἠδοῦντο συλᾶν.

Reperitur etiam apud Hesychium βρέται, id est ἀπεικονίσματι. A. Fabri.

Vs. 249. τοῦ δ᾽ οὔτι θειότερον] Vide Philonem Constantinopolitanum de septem miraculis, & quae ibi notat Allatius. Th. Graev.

Ibid. τοῦ δ᾽ οὔτι θειότερον.] τοῦ δ᾽ MSS. Ambr. Edd. Ald. Vascos. Froben. Benen. Post editum τῶν. Cum clarum sit ad templum solum referri, veterem lectionem restitui. Sensum eundem de templo Ephesio expressit Dionys. Perieg. 829. περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα. Ἠὼς de sole etiam dixit Musaeus 110. κατέδυ εἰς δύσιν ἠώς. Sic & Latini *auroram*. v. Davis. ad Cic. N. D. I. 28.

Vs. 251. Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων] ἠλαίνων non solum est τὸ μωραίνειν, verum etiam μαίνεσθαι. Vulcan.

Ibid. ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν] Proprie ἠλαίνειν & ἠλαίνεσθαι est *errare*, *vagari*, (ab ἄλη, unde ἀλαίνω, vox Euripidea. v. Valkenar. ad Phoeniss. p. 518. item ἠλάσκω & ἠλασκάζω) quo sensu dixit Theocrit. Id. VII. 23. ut ibi interpretatur etiam Scholiastes. Inde ἠλαίνων est *amens*, *furiosus*, qui errore mentis oppressus est, exiit de statu mentis. MS. Voss. ἠλλαίνων.

Ibid. ἀλαπαζέμεν ἠπείλησεν] Scribendum potius ἀλαπαξέμεν. Stephan. Sic habent MSS. Ambr. & Voss. idemque placebat viro docto in margine ed. Vascos. Sed non est necessarium.

Vs. 253. Ἦ γὰρ — ἴσον] In Etymol. MS. Biblioth. Reg. v. ἴσος, haec est

Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
Ἆ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν
Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς, οὔτε τις ἄλλος
Ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἄμαξαι,
Νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν·
Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

Μηδὲ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

254 Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης] Τῆς Ἰοῦς, τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὅ, τε τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Κιμμέριος.

259 Μουνυχίη] Μουνύχιον γάρ ἐστι μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν.

est nota Grammatici veteris, quam mecum communicavit Cl. Ruhnkenius: Παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐποποιοῖς εὑρίσκεται συνεσταλμένον τὸ ι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ἔλασε Κιμμερίῳ ψαμάθῳ ἴσον. In Κιμμερίῳ est vitium scripturae, sed ἔλασε non adeo spreverim: est enim exquisitius vulgato. Ceterum patet hinc id, quod bene monebat V. Cl. ad hunc locum pertinere locum Etym. M. in Ἴσος, qui a Bentlejo inter fragmenta temere editus est n. CCCXXVIII.

Vs. 254. Κεκλιμένοι] Situm & vicinitatem notat hoc verbum. Fundus formae hujus Homerus Il. E. 709. Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε —— Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι. Nec poëtae modo id imitati sunt; sed etiam prosaici, ut Polybius II. 14. πλευρὰ Ἰταλίας πρὸς τὴν ἀνατολὴν κεκλιμένη.

Ibid. βοὸς πόρον] Bosporum Cimmerium, de quo sic Aeschylus in Prometh.

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος
μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. A. FABRI.

Vs. 255. Ἆ δειλὸς βασιλέων] hoc est, ἐν τοῖς βασιλεῦσι. VULCAN.

Ibid. δειλὸς βασιλέων] Dicitur ut δῖα θεάων, id est, *inter Deas divina: δειλὸς βασιλ. miser inter Reges.* Ita & Lucret.

—— *omnium quae clara clueret.*

i. *clara inter omnes.* A. FABRI.

Vs. 257. ἄμαξαι] Scytharum plaustris proprium verbum, a quo etiam ἀμαξόβιοι dicti. Sunt autem intelligendae *camarae*, tecta plaustra, Herodot. I. 199. de quibus praeclare Hemsterhusius, vir summus, ad Aristoph. Plut. p. 369. Adde & nostra ad Tacitum H. III. 47.

Vs. 259. Μουνυχίη] Diana Munychia, a Munychia portu Atticae, non longe Piraeo. Ortelius. At Scholia-

Vicini habitant bovis fretum Inachiae.
Ah! ſtultiſſimus regum, quantopere erravit! Non enim
Neque ipſe in Scythiam retro, neque alius quis,
Quorumcunque in prato Cayſtrio ſteterunt plauſtra,
Rediturus erat. Epheſum enim ſemper tui arcus tuentur.
Veneranda Munychia, portuum praeſes, ſalve Pheraea.
Nemo contemnat Dianam. Neque enim Oeneo,
Aram ejus negligenti, honeſta venerunt certamina.
Neque quis venandi arte & ſagittarum uſu contendat.
Neque enim Atrides parva gloriatus eſt mercede.
Nec quis audeat ambire virginem. Neque enim vel Otus
Vel Oarion laetas nuptias ambierunt.

Ne-

liaſtes noſter facit partem Piraei: *Μουνυχίαν γὰρ*, inquit, *ἐστὶ μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν.* A. Fabri. Photius P. CP. in lexico MS. etiam Minervam vocat *Munychiam*, his verbis: *Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ Μουνυχίας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντακλέους.* Th. Graev.

Vſ. 260. *Μή τις ἀτιμήσῃ.*] Verti: *contemnat, negligat*: hic enim h. l. eſt ſenſus: non, *exhibere honorem debitum.* Nam Homero auctore, quo uſus eſt Callimachus, Oenei delictum fuit in eo, quod Dianam non ad convivium invitarat, & in honore Diis habendo eam praetermiſerat atque neglexerat.

Ibid. *οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ*] Meminit Oenei etiam Lucianus in Sympoſ. *Εἰ δὲ δεῖπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὰ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτήσασαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·*

Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης,

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονὸς,
Ἐν ἀντιπόρθμοις πέδι' ἔχουσ' εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς,

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

h. e. *Quod ſi tibi videor coenae gratia ſuccenſere, quid Oeneo acciderit cogita. Videbis enim Dianam ſuccenſentem, quod ille ſolam non adbibuiſſet ſacrificio, cum reliquos omnes deos acciperet convivio. Nam hac de re ſic meminit alibi Homerus:*

Non meminit, vel non ſuccurrit, at acriter arſit.

& Euripides,

Haec terra Calydon Pelopii eſt ſoli, fretum
Qua eſt parte, campos divites habens.

& Sophocles,

Immiſit agris Oenei aprum maximum,
Torquens ſagittas eminus Latonia.

Mentionem ejus quoque facit in dial. de ſacrificiis in initio. Th. Graev.

Vſ. 263. *Ἀτρείδης*] Vide & Lucian. de ſacrificiis. Th. Graev.

Ibid. *ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ*] mercede vel pretio. Hic in malam par-

Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
Ἀχλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

partem accipitur: hoc est, non exiguo cum suo malo insultavit Dianae: ita Hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλ. vers. 101.

Ὅς κε τιν' ἀθανάτων, ὄκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται.
Ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.

hoc est, οὐ ποινῇ, ἤτοι ἀτιμωρητί. VULCAN.

Ibid. ὀλίγω μισθῷ] Sic Latini utuntur τῷ *pretium*. Horat. *aut pretium est mori*. Hunc locum sic verte, *il ne luy en cousta pas peu*. Sic Terentius in Andria, *Ego pretium ob stultitiam fero*. Sic Plautus in Rudente, *Iniqua haec patior cum pretio tuo*, id est, *cum magno malo tuo*. Sic Sophocles in Antigone de morte, καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. A. FABRI.

Ibid. ὀλίγω μισθῷ] Imo ipsum vocabulum *merces* sic apud Ciceronem accipitur. Lib. 1. ad fam. 9. *Magna mercede cognoscere*, est magno suo malo. & in Orat. pro domo: *Data merces est erroris mei magni, Pontifices*. h. e. magnam poenam lui mei erroris. Phaedr. lib. 1.

Haec, inquam, merces fraudis a superis datur. TH. GRAEV.

VC.264.

ΕΙΣ

Neqne chorum annuum quis fugiat. Neque enim Hippo
Sine luctu circa aram ejus detrectavit saltare.
Salve magna regina, & facilem te praesta carmini.

Vs. 264. Ὠτος] MS. Voss. Ὦτους, & mox Ὠρίων.

Vs. 265.] Ὠαρίων] Horat.

—— *& integrae*
Tentator Orion Dianae
Virginea domitus sagitta.

Catullus quoque dixit *Oarion*. A. FABRI.

Vs. 267. ἀπείπατο κυκλώσασθαι] Similiter Pseudo-Orpheus de Lapid. p. 198. δαῖτα θεῶν ἀρνήσασθαι. Quid sit περὶ βωμὸν κυκλώσασθαι intelligitur e vs. 241. 242. Eadem formula est apud LXX. Ps. XXV. 6. κυκλώσομαι τὸ θυσιαστήριον. vid. Cel. Wesselingium ad Diod. Sic. IV. p. 269.

Vs. 268. Κρείουσα] Quemadmodum Dii non solum nobiles illi duodecim, sed & etiam obolares illi, ut Pan, & si quid vilius, Reges dicebantur, sic Deae Reginae, ut hic Diana. In Hymno ultimo Ceres, ita & plurimis locis. A. FABRI.

Ibid. εὐάντητον ἀοιδῆ] Verbum elegans in hac re. Onomacrit. H. in Noct. 13. Noctem vocat εὐάντητον, idque sic interpretatur, κλῦθι, μάκαιρα, λέγω ... ἱκετηρίδα φωνήν.

HYM-

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΛΟΝ ΥΜΝΟΣ.

Τὴν ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτη.
Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσῃ,
Ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,

Αἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

7 ΠΙΜΠΛΕΙΑΝ] Ὄρος Θρᾴκης, ἱερὸν Μουσῶν.

11 Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] Ὅτι ἀκίνητος καὶ ἄσειστος ἡ Δῆλος, καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Ἄλλως. Ἄτροπος. ἄσειστος, ἀγεώργητος, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν ταῖς ἀρόσεσι. τραχεῖα γάρ.

Vs. 1. Ὦ θυμὲ] Sic Pindarus saepe hoc exordio utitur, φίλον ἦτορ, & Aristophanes, ὦ θυμέ. A. Fabri.

Ibid. τίνα χρόνον ἢ πότ'] Demosth. Olynth. III. p. 37. τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρόν. Sic & in sacris libris junguntur Act. I. 7. & alibi.

Vs. 2. Ἀπόλλωνος κουροτρόφον] Composito κουροτρόφος pro simplici τροφὸς utitur & infra, pag. 37. Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνης Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος. Stephan.

Ibid. κουροτρόφον] Ita & Diana dicebatur. Diodor. alicubi. ita & Graeciam vocat Euripides, ita Pacem Hesiodus. A. Fabri.

Ibid. κουροτρόφον] Vox est propric Attica, ut tradit Pollux: estque juvenum nutritor. Saepe occurrit apud Homerum & Hesiodum. Callimachus hic vocat Delum, non simpliciter κουροτρόφον, sed Apollinis, id est, quae Apollinem puerum nutri-

Hoet del. *I. v. Vianen fec.*

Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι. δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
Γαῖαν ὑποπτεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι. τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
Ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ἔνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,

Μι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

61 Εἵατο] Ἐκαθέζοντο.
63 Αἵμου] Ὄρος Θράκης.
65 Ἑπτάμυχον] Πολύμυχον.
66 Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς αι ἐστίν.
67 Ἧστο κόρη] Ἡ Ἶρις.
Μίμαντι] Ὄρος Χίου.

Vs. 60. Σπερχομένη] Hesychius, σπέρχειν, σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι, &c. & in hac significatione legitur apud Herodot. l. 5. πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. A. Fabri.

Vs. 61. δύο δέ οἱ] Scribendum δύω, ut stet versus. Stephan. Et sic recte veteres editiones. Th. Graev.

Ibid. δύω] Edd. vett. δύο, praeter Vascos. quae habet δύω, quod bene reduxit Graevius, nisi quis ultimam in δύο per caesuram produci dicat.

Vs. 62. Γαῖαν ὑποπτεύοντες] Sic edd. omnes. MSS. tamen Vat. & Voss. habent ἐποπτεύοντες: nam verba ex ἐπὶ & ὑπὸ facile & saepe permutata sunt. vid. v. c. ad vs. 51. Ea lectio aptior vulgata videri potest. Nam ἐποπτεύειν potest esse *inspicere*, *speculari*, ut ἐπόψεσθαι, unde Jupiter ἐπόψιος, H. in Jov. 82. at ὑποπτεύειν est vulgo *suspicari*, nec pro *speculari* dici putatur. Itaque Arnaldus in Animadv. p. 70. corrigebat ὀπιπτεύοντες, eleganti conjectura, quam probabant etiam Viri clarissimi, Th. Bentlejus ad h. l. & M. Röverus in Addend. ad not. in Musaeum vs. 213. ubi pro vulgata lectione ὀπιπτεύων MS. Reg. habebat ὑποπτεύων: unde apparet, ea verba confundi potuisse. Quo minus aut Vat. & Voss. librorum lectioni, aut conjecturae huic accedam, impedit me, quod etiam vulgata lectio utcunque se tueri posse videtur loco Theocriti Idyll. xxiii. 10. Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύεσκε κυναγώς, Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν ἐραστάν. nisi quis etiam hic ὀπιπτεύεσκε corrigi velit. Nam in h. l. ὑποπτεύειν, ut contextus docet, non est, quod alias significant verba similia, ὑποβλέπειν, (ut H. in Cer. 50. 51. ubi vid.) ὑπιδεῖν &c. *limis & iratis oculis adspicere*, sed *circumspicere*, *speculari*, quacumque de caussa, & in partem magis deteriorem.

Vs. 65. Ἑπτάμυχον] ἑπτὰ multitudinem significat, ut & τρία. ut supra annotavimus vers. 31. Sic dicimus ἑπταπήχειον, τὴν βαθεῖαν τρίχας ἔχουσαν. Vulcan.

Ibid. Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος] Ideo

HYMNUS IN DELUM.

SACRAM, o! anime, quo tempore aut quando canes
Delum, Apollinis nutricem? Omnes quidem
Cyclades, quae insularum sanctissimae in mari jacent,
Dignae carmine: sed Delo primae debentur
A Musis, quod Phoebum, carminum praesidem,
Lavit, & fasciis circumdedit, & ut Deum prima celebravit.
Ut Musae poëtam, qui Pimpleam non cecinerit,
Oderunt: sic Phoebus eum, qui Deli immemor fuerit.
Delum igitur carmine impertiam, ut Apollo
Cynthius me amet, quod nutrix ejus mihi cordi est.
Illa vero ventosa quidem & inculta (quippe mare litora plangit,

nutrivit; in qua Apollo sit educatus. MEURS.

Vs. 5. *ἀοιδάων μεδέοντα*] Quamvis verum sit Phoebum poëtarum curam gerere, tamen nec *ἀοιδάων* pro *poëtarum*, nec *μεδέοντα* pro *curam gerentem*, accipi posse existimo: ideoque malim *carminum praesidem*, seu *principem*: quasi quis dicat, imperium in carmina tenentem. STEPH.

Ibid. *Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα*] Ita hymno in Apoll. vers. 44. *Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή*. In epig. Gr. *Πιερίδων μεδέων*. Coluth. *μουσάων ἡγήτορα ἄγων χορόν*. VULCAN.

Vs. 7. *αἰνου*] v. ad H. in Dianam 222. MS. Voss. *αἰνους*.

Vs. 9. *ὥς μιν ἀποδάσσομαι*] Theocr. Id. XVII. 50. *ἀπεδάσσατο τιμᾶς*.

Vs. 10. *Κύνθιος*] Ambr. 1. *Καιν*... 2. *Καίριος*. Voss. *Καίριος*.

Vs. 11. *ἠνεμόεσσα*] Scyro hoc epitheton adjungit Dion. Perieg. 521. & Trojae, 815. idemque est *δύσηνεμος* apud Sophoclem Trachin. 335. *δυσήνεμος πέτρα*. Schol. *ἔρημον, ὑψηλὴν, ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσαν καλεῖ*.

Ibid. *ἄτροπος*] *ἄτροπον* verti *asperam*, hoc est, incultam, non inversam aratro, *ἀμετάτρεπτον*. quod ipsum sequenti versu satis declaratur, cum ait eam mergis potius perviam, quam equis, quibus nimirum tellus colitur. VULCAN.

Ibid. *ἄτροπος*] est *immota*, ut bene Scholiastes. Hoc dicit poëta: Delus, quamvis ventorum flatibus, & maris fluctibus sit exposita, immota tamen

Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὁ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
Νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
Ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,

Οὐχ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

14 Ἀπομάσσεται] Ἀποῤῥύπτει.
18 Νῆσοι ἀολλίζονται] Οὐχ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζονται, ἀλλ' αἱ ἔξαρχοι θεοί.
19 Κύρνος ὀπηδεῖ] Ἡ νῦν Κόρσος καλουμένη.

tamen stat tanquam rupes, quae undique a maris impetitur procellis. Ἀλιπλὴξ est *a mari verberata*, scilicet rupes. ἁλιπλὴξ vero vocabulum est non temere alibi obvium. formatum a Callimacho, quasi *ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς πλησσόμενος*. Celebrant Delum veteres omnino immotam, neque ullo terrae motu concuti posse. Unde Thucydides lib. 2. *Ἔτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγον πρὸ τούτων, πρότερον οὔπω σεισθεῖσα.* h. e. *Nec non Delus paulo ante haec tremuit, prius semper immota.* In sequente versu ait poëta noster, facilius in illam posse pervenire aves maritimas, quam equos, quia hi non nisi navibus in eam possunt trajici. TH. GRAEV.

Ibid. *ἄτροπος*] Est dura, quia inculta, vel propterea non bene culta, inculta, ut infra 268. *δυσήροτος* vocatur. Theocr. Id. III. 49. *ἄτροπον*, *gravem* dixit. Ἀλιπλὴξ usus est etiam Leonides Anthol. IV. 27. 16. De verbis hujus formae vide luculentam notam Cel. Hemsterhusii ad Thom. Mag. p. 24. Quod autem T. S. Bayerus ad marmor Deliac. p. 66. *αἰθυίας* interpretatur *piscatores*, inductus observatiuncula e Leonidae epigrammate, in quo piscatores mergos vocat, & inde *ἵππους aratores*, id ut nimis argutum repudiandum puto. In epigrammate in piscatores per jocum mergos appellari piscatores, non abhorret: sed id ad hunc locum poëtae & alios transferre, frigidum fuerit. Et *equum bellatorem* novi apud veteres commemorari, non *aratorem*: tantum abest, ut equus aratoris symbolum esse, & pro aratore dici possit.

Vs. 12. Αἰθυίης] quam *ἰκελίαν κορώνῃ* esse volunt; *mergum* Latini vocant. Lucret.

—— mergique marinis
Fluctibus in salso victum vitamque petentes. VULCAN.

Vs. 13. *ἑλίσσων*] Passive pro *ἑλισσόμενος*. sed etsi tres sunt voces in verbis, activa, media, & passiva, singulae tamen pro tribus hisce promiscue sumuntur. ita quoad significationem unum tantum verbum est. sic supra vs. 4. *φέρεσθαι* pro *φέρειν*. A. FABRI.

Vs. 14. *ἀπομάσσεται*] Locus satis difficilis. *ἀποῤῥύπτει*, Schol. sed *ἀποῤῥύπτει* non magis locum explicat. ego vero sic intelligo: *ἀπομάσσεσθαι* & *ἀπομάττειν* est, *mensuram abstergere*, ne quid plus aequo detur, & mensurae cumulum ligno, quod vocant *ἀπομάκτραν*, vel in terram, vel in vas aliquod dejicere. Sic igitur mare undiquaque insulam tundens, summitatem undarum, in qua aspergo, vel spuma, vel alga denique con-

Et a mergis magis, quam equis, celebratur)
In ponto ſtat: qui circa illam large volutus
Icariae aquae plurimam ejicit ſpumam:
Unde illam & piſcatores marivagi habitant.
Sed tamen nulla invidia eſt, eam in principibus numerari,
Quaecunque ad Oceanum & Titaniam Tethym
Inſulae cöeunt. Semper quidem princeps incedit:
Pone autem veſtigia ſequitur Phoenicia Corſica
Non

continetur, velut cumulum in illam dejicit: & hoc facit, ut credam Scholiaſtem, quo vocem *ἀπομάσσονται* explicaret, ſcripſiſſe *ἀποῤῥίπτει*. A. FABRI. Ἀπομάσσεσθαι & *ἐκμάσσειν* vel *ἐκμάσσεσθαι*, eſt *detergere*. Sententia eſt, ubi deterget Pontus Icarii maris ſpumam. h. e. in littus ejicit, pro quo Homerus dicit, *ἀποπλύνει δ' ἁλὸς ἄχνην*. Quae enim detergemus, a nobis rejicimus, & abluimus. TH. GRAEV.

Ibid. *πολλὴν ἀπομάσσονται ἄχνην*] Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 26. corrigit *πολλὸν*, quamquam non neceſſaria, at eleganti conjectura. In *ἀπομάσσονται* autem nimis ſe torquent viri docti, in primis Spanhemius, nimis tenentes *abſtergendi* notionem, nec inde commodum ſenſum extundunt. Ut *ἐκμάττεσθαι* eſt *ἐκβάλλειν*, ſic *ἀπομάττεσθαι* eſt *ἐκβάλλειν*, ut Luc. x. 11. *ἀπομάττεσθαι κονιορτόν*. Apollonius Rhod. in eadem re utitur verbo *ἀπημύγεσθαι ἄχνην* IV. 981. Vide plura apud Cl. Ruhnkenium l. c. qui pulcerrime in hac ipſa formula corrigit Apollonii locum II. 986.

Ibid. *ἄχνη*] Ἄχνη ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης, Heſychius. Sed hic forſan ſumi debet pro *alga*, ut apud Homerum Odyſſ. ϛ. vſ. 403.

— *εἵλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ*.

A. FABRI.

Vſ. 15. *ἐννάσαντο*] MS. Voſſ. *ἐνάσαντο*. Unde ſaltem firmatur correctio mea, legentis *ἐννάσσαντο*, ut apud Apoll. Rh. IV. 1213. Εἰσότε Βακχιάδαι — Ἀνέρες ἐννάσσαντο μετὰ χθόνι. Unde & rectiſſime Cl. Pierſon. in Veroſim. p. 211. corrigit alterum locum Apollonii IV. 1151. pro *οὐ νάσσονται* reſcribens *ἐννάσσονται*. Quia *νάσσομαι* eſt verbum impurum, *να* in aoriſto 1. corripitur, unde *ἐννάσαντο* ſtare non poteſt.

Vſ. 16. Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι, Ὁππότ'] Certe nullus hinc bonus ſenſus elici poteſt, *non eſt iraſcendum, ſi inter primas, vel prima recenſeatur, cum ad illam tendit:* quid abſurdius? Certe legendum eſt, ut Pater meus reſtituit, *ὁππόσ'*, id eſt, *ὁππόσαι*, & vertendum, *non iraſcendum ſi prima inter eas omnes dicatur, quaecumque ad matrem Tethyn congregantur*. A. FABRI. Elegans eſt conjectura Fabri: nec tamen, ut opinor, neceſſaria. MS. Voſſ. *ἐνὶ πρώτῃσι*.

Ibid. *οὐ νεμεσητὸν*] Vertendum: *Sed nulla invidia eſt inter primas (illam) numerari*. ut apud Virg.

Quae tandem Auſonia Teucros conſidere terra Invidia eſt.

Οὐ νεμεσητὸν eſt a nemine poterit culpari & reprehendi. TH. GRAEV.

Vſ. 19. *Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος*] Bochartus lib. 1. cap. 32. de coloniis Phoenicum oſtendit valde probabile eſſe Corſicam quoque tenuiſſe Carthaginienſes, & quia Corſicae metropolis, aeque ut Sardiniae, a Poenis dicta fuerit Caralis, quod Punicum eſſe nomen in praecedente docuit capite, & quod Tyriarum navium tranſtra dicantur Ezech. XXVII. 6. ex buxo Corſica eſſe facta, & quod hic Phoenicia dicatur, & quod Scipio Poenis Corſicam ademerit

Οὐχ ὀνοτή· καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἑλλοπιήων,
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
Ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ' αἰεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,

Ποίη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

20 Καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς] Ἡ τὴν Εὔβοιαν.

22 Σαοῖ] Σώζει.

23 Ἐρυμναὶ] Ἠσφαλισμέναι.

26 Στρυμονίου βορέαο] Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θρᾴκης.

28 Εἰ δὲ λίην πολέες σε] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἴδη δὲ αὐτῶν πολλαί.

merit teste Floro lib. II. 2. Vide ibi plura. &c.

Ibid. Κύρνος] MS. Voss. Κέρνος. Quod Corsica vocatur οὐκ ὀνοτὴ, id intelligere licet *eximia*, *egregia*. Nam sic illa forma semper apud Homerum Il. I. 146. N. 287. Etiam formula οὐκ ὀνόσασθαι sic dicitur, ut laudem habeat, ut apud Apoll. Rhod. I. 830. Dionys. Perieg. 839. Itaque cum Corsica apud veteres inter principes insulas relata sit, ut ex hoc ipso loco apparet, docetque Eustath. ad Dion. Perieg. 568. non pro certo dici potest, Callimachum hoc epitheto respexisse ad vulgarem de Corsica famam, ut videbatur J. G. Bergero in Eclogario Corsico Diss. III. p. 8.

Vs. 20. Μάκρις Ἀβαντιὰς] Idem epitheton habet apud Dion. Perieg. 520. ubi v. Eustath.

Vs. 21. Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα] Miror cur ἱμερόεσσα, cum in eam insulam exules, ut in Gyaros, mitterentur. Martial. lib. VIII. Epigramm. XXXII.

Haec a Sardois tibi forsitan exulis oris
Fratre reversuro nuncia venit avis.

A. Fabri.

Ibid. ἐπενήξατο] Uterque Ambros. ἐπινήξατο.

Vs. 22. σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων] Ridicule Interpres, *illam servat pro scala nautica:* Vulcanius etiam, qui vertit, *gratique ascensus nomine servat.* & miror tantos Viros hic lapsos: vertendum fuit, *servatque illam pro propugnaculo, propugnaculi loco, illi pro propugnaculo est.* A. Fabri.

Ibid. σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων] Nihil aliud significat quam Venerem servatam fuisse in insula Cypro, cum ex mari emersisset, & ibi exscensum fecisset. ἐπιβάθρα est locus, ubi ex mari sive navi in terram eximus. Hinc dicit Polybius in Asiam navigantes ἐπιβάθραν ἔχειν Ἄβυδον, exscensum in eam facere Abydi. Th. Graevius.

Ibid. ἀντ' ἐπιβάθρων] Recte locum cepit Vulcanius & post eum Spanhemius. ἐπίβαθρον est proprie *naulum*, quod docent exempla congesta a Cel. Wesselingio ad Diod.

Sic.

Non contemnenda, & Macris Abantias Ellopiorum,
Sardinia porro amabilis, & ea, quam adnavit Venus
Primum ex aqua, servatque pro exscensu.
Illae quidem turribus firmis munitae,
Delus autem Apolline. Quod autem firmius septum?
Muri quidem lapidei impetu cadant
Strymonii boreae: Deus autem inconcussus est.
Dele cara, tantus te defensor tuetur!
Quando vero valde multa te circumsonant carmina:
Quali

Sic. I. p. 108. b. Deinde quod datur pro facultate loci adeundi & ibi considendi, habitandi. Plutarch. T. II. p. 727. F. de ciconia: ἐπιβαθρόν τι γῆς διδωσι, infesta hominibus animalia necando mercedem praestat pro loco, quem occupavit, sive quasi pro sede & domicilio. Add. Leopard. Emend. x. 25.

Vs. 23. ἐρυμναὶ] ἰσχυραὶ καὶ ὑψηλαί. ἔρυμα porro significat τὴν ἀσφάλειαν. VULCAN.

Vs. 26. ἀστυφέλικτος] ἄσειστος, στυφελίξαι enim est διασεῖσαι. & per consequens κακῶν. VULCAN.

Ibid. ἀστυφέλικτος] *invictus ab omni vi: qui inconcussus perstat.* Illustratur hoc verbum, praeter Spanhemium, a viris doctis ad Hesych. h. v. Sed quod Ill. Spanhemius h. l. etiam e philosophis Platonicis illustrat, qui τὸ θεῖον ἀκίνητον dicebant, id alienum est, ut longe alia sententia dictum.

Vs. 27. τοῖος —— ἀμφιβέβηκεν] Ill. Spanhemius ad H. in Dian. 146. affert glossam Scholiastae Vossiani ad Homerum, τὸ τοῖος interpretantis ἀγαθός, eamque interpretationem ad illum locum accommodat & cetera Callimachi aliorumque poëtarum. Quod non videtur recte fieri. Scio & Hesychium τοῖον interpretari ὄντως ἀγαθόν; & Eustathius ad Od. Δ. 206. dicit, Glossographos, ut e Scholiis antiquis appareat, τοῖο πατρὸς interpretari ἀγαθοῦ. Sed, si quis omnia loca, etiam hunc Homericum consideret: reperiet, τοῖον nihil esse nisi *talem:* & in istis glossis, de more Glossographorum, tantum indicari, ad quod praedicatum referatur τὸ τοῖος, non quid τοῖος significet, quod dicere non erat necesse. Itaque omissa est relationis particula, quam Hesychius addit. Similiter in τοῖον ἄχος apud eundem Homerum τοῦ τοῖον glossa esse potest βαρὺ, nec tamen τοῖος est βαρύς. Interdum etiam illud ipsum attributum separatim exprimitur, ut Il. Ω. 153. 154. Τοῖος γάρ οἱ πομπὸς ὀπάσσομεν —— Ὅς ἄξει. &c. Si tollantur illa ὅς ἄξει &c. τοῖον liceret interpretari ἀγαθόν. Callimachus videtur respexisse loca Homeri, ubi est: τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθός εἰμι. ut Il. E. 808. 828. vel τοῖόν τοι ἀσσητῆρα &c. Il. O. 254. &c. quod etiam imitatur Apollon. Rhod. I. 471. add. infra vs. 216.

Ibid. ἀμφιβέβηκεν] Sic Homer. de Apolline.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ζαθέην.

A. FABRI.

Ibid. ἀμφιβέβηκεν] Verbum sumtum ex Homero Il. A. 37. de Apolline, ὃ Χρύσην ἀμφιβέβηκας, proprie: *semper tueris*, quem locum commode attulit Anna Fabri. v. ibi Clarkii observationem de temporis hujus vi. Illustrat hoc verbum Cl. Abreschius Animadv. ad Aeschyl. I. 14. Lect. Aristaenet. p. 281.

Vs. 28. Εἰ δὲ λίην πολλαί σε περιτρο-

Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
Ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
Ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δὲ πάσας
Ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ;
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν᾽ ἠπείροιο λάθωνται,
Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ᾽ οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,

Ἀλλ᾽

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

30 Ἢ ὡς τὰ πρώτιστα] Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ ἀποκρούων τὰ χέρσου τὰς νήσους ἐποίει.

χόωσιν ἀοιδαί] Scholiastes quum dicit, αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου, videtur legere πολίων: quum tamen postea dicens, εἰσὶ δὲ εἰπεῖν πολλαί, ostendat se lectionem quam habemus agnoscere. Non immerito autem quis miretur, cur scribat fuisse dicendum πολλαί, quum πολέες idem valere, & esse magis poëticum constat. STEPHAN.

Ibid. πολέες —— ἀοιδαί] De πολέες bene monet adversus Scholia Stephanus. De sententia sequitur Spanhemius Scholion, interpretans de hymnis Pindari & Bacchylidis in laudem Deli: cui interpretationi sequentia repugnant: ποίῃ ἐνιπλέξω σε, & verbum ipsum περιτροχόωσιν. Nihil aliud poëta facit, nisi ut παρασκευαστικῶς exprimat illud εὔυμνος vs. 4. & H. in Apoll. 32. Cum multa ferantur laudum tuarum genera, quo carmine te celebrabo, quod libenter audis laudum genus? Similis dubitatio apud Theocritum in encomio Ptolemaei XVII. 9. Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλοτόμος ἐνθὼν (non ἐλθὼν) Παπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργου. Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν. Item apud Aristidem H. in Jov. p. 2. Ἀοιδὴ sic dicitur ut λόγος, res quae sermonibus, carminibus fertur, celebratur. Ut Callimachus verbum περιτροχᾶν de copia dixit, sic Eunapius περιτρέχειν in Vita Libanii p. 133. de ejus scriptis: καὶ ὁ κομψότης περιτρέχει πανταχοῦ, διακονουμένη τοῖς λόγοις. Pro ποίῃ MS. Ambr. 1. Voss. Ed. Flor. τοίῃ.

Vs. 29. 30. Hunc locum imitatus est Dionysius Periegeta 476. Pro ἢ ὡς MS. Ambr. 1. Voss. Edd. Flor. Ald. χ᾽ ὡς.

Vs. 30. μέγας θεὸς οὔρεα θείνων] Neptunum intelligit, qui σεισίχθων & ἐννοσίγαιος appellatur. Seneca Natural. Quaestionum lib. 6. *Quisquis, ait, primas Graecas literas didicit; scit Neptunum apud Homerum ἐννοσίγαιον vocari.* VULCAN.

Vs. 31. Ἄορι τριγλώχινι] Periphrasis est tridentis, sive fuscinae Neptuni. τριγλώχινα vero τὴν τρίαιναν vocat, τρεῖς γωνίας ἤτοι ἀκίδας ἔχουσαν. hoc est τρίγωνον. γλωχὶν enim significat τὴν γωνίαν, ut Hesychius & Etymol. annotarunt, unde & ὀϊστοὶ τριγλώχινες dicuntur. Dionysius ἐν τῇ περιηγ. πολυγλώχινα σίδηρον periphrastice tridentem Neptuni vocat,

Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.

ubi Eustathius antiquo more dictum ait πολυγλώχινι, pro τριγλώχινι, ut & alibi ab eodem Dionysio usurpatur πολὺς ὠκεανὸς, pro τρισσοὶ ἐξ ὠκεανοῦ κόλποι. Ubi enim tria sunt, ibi multa esse censentur. Quo fit ut vice versa interdum etiam τρία accipiantur pro πολλά. Unde & Dionysius paucis post a loco jam citato versibus:

Ὁππότε τριλλίστοιο μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων.

ubi τρίλλιστος idem est quod Homero πολύλλιστος, hoc est, πολυλιτάνευτος. tridens vero qui Neptuno tribuitur significat triplicem aquarum qualitatem: salsam, cujusmodi est maris; dulcem, qualis est fluviorum; mediam, qualis est lacuum

&

Quali inſeram te? Quid tibi gratum auditu?
An, ut primum magnus Deus montes percutiens
Ferro tridenti, quod ipſi Telchines fecerant,
Inſulas marinas effecit? omneſque ab imo
Funditus revulſas in mare provolvit?
Et alias quidem in alto, ut continentis obliviſcerentur,
Ab imo defixit: tu autem, nulla conſtricta neceſſitate,
Libe-

& ſtagnorum. Hinc & Neptunus τριαινοῦχος dictus eſt, ut conſtat e Scholiis Procli in Cratylum Platonis, & εὐτριαίνης. Alii eum ὀρσοτρίαιναν vocarunt. Pindarus ἀγλαοτρίαιναν. Epig. Graecum quod Corinthi in Iſthmo poſitum fuit, τριαινοκράτορα. Et Orpheus, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν. VULCAN.

Ibid. Ἄορι τριγλώχινι] Vulcanius putat Neptunum hic ſignificari, & ejus tridentem: ſed toto errat coelo: vocat enſem tricuſpidem, fulmen triſulcum, quod ideo fictum, quia tria eſſent fulminum genera, ἀργῆτες, ψολόεντες, & καταιβάται. Vide Ariſtot. lib. de mundo. Alii ideo factum volunt, quod tres eſſent qualitates & effectus fulminis. videndus Sextus Pompejus in voc. *manubiae* & *triſulcum fulgur*. MEURS.

Ibid. τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν] Heſychius & Suidas interpretantur: Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Etymol. Τελχὶν, οὐ μόνον ὁ ἰσχὺν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἔχων, μιαρὸς, καὶ πανοῦργος, ἀλλὰ καὶ τοὺς νῦν Κρῆτας. καὶ τὴν Κρήτην Τελχινίαν λέγουσι. cujus ſententiae eſt & Stephanus de urbibus, qui etiam Cretam Telchiniam dictam ait, & Cretenſes Τελχῖνας. quos Euſtathius in Dionyſium de ſitu orbis, hac calumnia liberat, καὶ μάτην ὡς ἄνδρας γόητας καὶ βασκάνους δυσφημηθῆναι affirmat. βασκανθῆναι γὰρ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων αὐτοὺς, ἀρίστους ὑπάρξαντας ἐργάτας χαλκοῦ καὶ σιδήρου, οἳ καὶ τὴν ἅρπην τῷ Κρόνῳ ἐδημιούργησαν. Mirum itaque non eſt, ſi Telchines, fabri Cretenſes, Saturno falcem fabricarunt, Neptuno etiam tridentem fabricaſſe, ut vult Callimachus. VULCAN.

Ibid. Τελχῖνες] Sunt qui Curetes, Telchinas, Corybantes, & Idaeos Dactylos, eosdem fuiſſe credant. Hic crederem communi nomine ſic fabros ferrarios vocatos. A. FABRI.

Ibid. Τελχῖνες] Spanhemii dictis adde Burmann. ad Ovid. Met. VII. 365.

Vſ. 33. εἰσηκύλισσε] MS. Ambr. 2. εἰσεκύλισε, quod verum puto. Nam λι producitur etiam ſine duplicatione, & duplicatio nata eſt ex eo, quod ſic demum produci illa ſyllaba putaretur. Theocr. Id. XXIV. 18.

Vſ. 34. Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος] Latinus interpres, *juxta fundum.* inepte. eſt *in alto mari*, longe a continente, cujus dicuntur obliviſci, cum ab illa tam longe remotae ſunt inſulae, ut cum ea coaleſcere nunquam poſſint. TH. GRAEV.

Ibid. κατὰ βένθος] MSS. Vat. & Voſſ. βυθὸν, item Draco Stratoniceus in libello MS. περὶ μέτρων ποιητικῶν, ex quo haec verba mihi excerpſit Cel. Ruhnkenius: Βυθός· τὸ βυ ἐκτείνεται, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Καὶ τὰς μὲν κατὰ βυθὸν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται. quod teſtimonium magnum momentum facit pro lectione MSS. quam habent etiam editt. vett. Flor. Ald. Vaſcoſ. Froben. Sed aliis locis Callimachus primam corripit, ut H. in Cer. 90. Itaque non ſum auſus βυθὸς reponere pro βένθος, cum ceteri MSS. etiam βένθος habeant.

Ibid. ἠπείροιο λάθωνται] Eleganter! Eodem modo de arbore, cui ſurculus ex alia inſitus: *Pomaque degenerant ſuccos oblita priores*, Virgil. Georg. II. 59. Mox pro ἐνέπλωες edd. vett. ἀνέπλωες.

Vſ. 35. Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε] eſt, firmiter defixit ut avelli non poſſet. Eſt tranſlatio a puppibus navium, quae

Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Ἀστερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
Τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ,
Τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέπω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στεινοῖο παρ' ὀξὺν
Ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,
Ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν

Παρθε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

40 Ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης] Ἀπό τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος.
46 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ] Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας.
47 Σούνιον] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.
48 Ἢ νήσοιο διάβροχον] Τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.

quae cum appulsae sunt, littoribus aut crepidini portuum alligantur, ne possint abduci, aut a ventis aut aestu maris auferri, antequam denuo ora solvatur. Ceterum sicut hic ῥιζοῦσθαι dicitur insula, sic eadem translatione ῥίζα ei tribuitur ab Oppiano lib. 1. Halieut. Sequentium verborum haec est sententia: tu vero non fuisti fixa, ut aliae insulae, sed libere natabas, & ferebaris instar navis. Fuisse autem & etiam nunc esse natantes insulas, quis tam hospes est in rebus naturalibus, qui ignoret? Th. Graev.

Vs. 36. Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες] Seneca Natural. quaest. lib. 6. scribit Theophrastum auctorem esse, insulas, quae ex pumicosis & levibus saxis constant, natare. *Ipse*, inquit Seneca, *ad Cutilias natantem insulam vidi.* quo loco Seneca etiam docet, cur Neptuno aquas movendi potentia sit assignata. Vulcan.

Ibid. οὔνομα δ' ἦν σοι Ἀστερίη] Cicero lib. 3. N. D. Asteriam docet Latonae sororem esse, cum recenset quot Hercules fuerint: *Quartus Jovis est, Asteriae, Latonae sororis, quem Tyrii maxime colunt, cujus Carthaginem filiam ferunt.* Pater ejus fuit Coeus. vide Apollodorum. Ab Asteria autem Delus olim sic est nominata, quia coturnicis habitu se in mare dederit illa nympha fugiens insanum Jovis amorem. Nonn. Dionys. XXXIII.

Οἷά περ Ἀστερίην φιλοπάρθενον, ἣν ἐνὶ πόντῳ
Πλαζομένην ἰδίαις παλινδρόμον, ὑψόθεν αὐτὴν
Ἄστατον ἱστώσας ἀμοιβάδι σύνδρομον αὔρῃ
Κύμασιν ἀστυφέλικτον ἐνερρίζωσεν Ἀπόλλων.

Ut Asteriam virginitate gaudentem, quam in ponto
Errantem persecutus est recurrentem, donec ipsam

Insta

Libera mari innatabas: nomen autem erat tibi
Antiquum Asterie; quod in altam desilueras fossam
E coelo, cum fugeres Jovis concubitum, stellae similis.
Quoad quidem nondum te aurea adierat Latona,
Tamdiu Asterie, & nondum Delus vocabare.
Saepe a Troezene, urbe Xanthi,
Proficiscentes Ephyram, Saronico in sinu
Nautae te viderunt: & ex Ephyra abeuntes,
Iidem non viderunt amplius: tuque angusti ad rapidum
Ieras fretum Euripi, cum strepitu fluentis.
Eodemque die Chalcidici maris aversata strepitum,
Ad Atheniensium usque nataveras promontorium Sunium;
Aut Chium, aut insulae humidum aquae uber

Par-

Instabilem equitantem alterno comitem vento
Fluctibus firmam stabilivit Apollo. Th. Graev.

Vs. 38. *ἀστέρι ἴση*] Sed Pindaro sic dicitur, quod quasi stella emicet inter Cyclades. Sic enim intelligendus est, cum illam dicit *τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον, eminus conspicuum nigrae telluris astrum.* Homero Odyss. dicitur Ἀστερίς. Th. Graev.

Vs. 39. *ὄφρα σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ*] Corruptus hic locus: neque enim Delus unquam concubuit cum Latona, sed Jupiter, cujus amorem dicit effugisse Asteriam Callimachus: & vult hoc quoque hoc loco dicere, nondum eum tum temporis rem habuisse cum Latona. Itaque legendum: *ὄφρα σε χρυσείη ἐπεμίσγετο Λητώ.* Graeci autem *μίσγεσθαι* honeste solent usurpare de re venerea. Cicero dixit *corpus miscere.* Virgil. *Mista deo mulier.* Hujus rei rationem ex Galeno reddidit Nemesius lib. de nat. hominis, cap. xxv. Th. Graev.

Ibid. *ἐπεμίσγετο*] Immo *te nondum adierat.* De verbo hoc dictum ad H. in Jovem 13.

Vs. 41. Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος] Legendum. Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος. *Saepe te ex Troezene* venientes conspexerunt. Th. Graev.

Ibid. *ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης*] Frustra se torsere viri docti, in primis Spanhemius, in hoc loco explicando. Acutissime autem Ruhnkenius V. C. Epist. Crit. II. p. 28. corrigit *ἁλιξάντοιο πολίχνης, urbe maritima*: quam correctionem verissimam puto. Locis a Viro Cl. e Suida & Anthol. vi. 3. p. 550. allatis adde Casaubonum ad Athenaeum vii. 19. p. 553. ubi versiculum illum epigrammatis bene correxit ante Kusterum ad Suidam.

Vs. 45. Ἔδραμες Εὐρίποιο] Pessime interpres *Euripi meatum*, cum vertendum sit *Euripi fretum. Freta* enim *πόρους* dicta esse veteribus quis ignorat? Unde quoque Βόσποροι sunt appellata. Th. Graev.

Ibid. *καναχηδὰ ῥέοντος*] Καναχὴ significat *τὴν βοὴν, ἀπὸ τοῦ κενὸν ἀχεῖν.* Vulcan.

Vs. 46. *ἀνηναμένη*] Eleganter pro *φεύγουσα, εὐθὺς καταλιποῦσα*, per prosopopoeiam dicitur *ἀνήνασθαι* fretum Euboicum, veluti offensa nimio freti strepitu. Sed versu sequente propter verba *μέσφ' ἐς ἄκρον Σούνιον* melius putem legi *προὐνήξαο* vel *προσενήξαο, progressa eras usque ad Sunium* &c.

Vs. 48. *νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν*] Scholiastes interpretatur, *τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.* Eleganti metaphora ab

ani-

Παρθενίης, (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος) ἡχί σε νύμφαι
Γείτονος Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.
Ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπίσχες,
Τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
Οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἣ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,

Τειρο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

50 Γείτονος Ἀγκαίου] Ἀγκαῖος βασιλεὺς Σάμου.
57 Διακριδὸν] Κατ' ἐξοχὴν, μεγάλως.
60 Σπερχομένη] Ὀργιζομένη.

animatis ad inanimata, *μαστὸν*, vel *οὖθαρ ἀρούρης* vocant poëtae *τὸ τῆς γῆς πιότατον καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν.* Simili metaphora & *κοιλίαι γῆς* dicuntur, concavitates sub terra, & *στέρνα* & *νῶτα γῆς*, ut & Sophocles terram *στερνοῦχον* vocavit, & *ὀμφαλὸς γῆς*; ut & Latini *terrae umbilicum*, hoc est, meditullium, & *ἔντερα γῆς*, viscera terrae. Hesychius vero annotat *μαστοὺς* vocari etiam *τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη*. VULCAN.

Ibid. *μαστὸν Παρθενίης*] Sic Theocrit. *medullam Trinacriae* dixit Idyll. XVIII. vs. 18.

Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.

A. FABRI.

Ibid. *νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν*] Virgilius *uber telluris* dixit lib. III. Aeneid.

Quae vos a stirpe parentum
Prima tulit tellus, eadem vos ubere laeto
Accipiet reduces.

TH. GRAEV.

Vs. 49. —— *οὔπω γὰρ ἔην Σάμος*] Recte haec notis parentheseos includentur. STEPHAN.

Vs. 50. *Γείτονος*] Edd. primae *γείτονος Ἀγκαίου*. Primus Vascosanus edidit *γείτονες*, quod ceteri secuti sunt: idque omnes scripti nostri habent. Nihil admodum interesse videtur.

Ibid. *ἐξείνισσαν*] Sic pro vulgato *ἐξείνισαν* Vir doctus in margine ed. Vascos. rectissime corrigebat: nam in *ἐξείνισαν* penultima est brevis. Ea lectio est in MS. Voss. edd. Flor. & Ald. Atque ita rescripsimus.

Vs. 51. *ὑπίσχες*] MSS. Vatic. Voss. edd. Ald. Vascos. *ὑπίσχες*. Prima editio Froben. *ἐπίσχες* induxit, nescio unde, quod ceterae secutae sunt. In margine Aldinae e libro Ger. eadem lectio laudatur. Etsi *ἐπίσχειν* pro *praebere* dici scio, etiam apud Homerum, ut *ἐπίσχειν οἶνον*, quamquam id est *porrigere* potius: tamen haud paullo melius est h. l. *ὑπίσχειν οὖδας*, *submittere, supponere solum*, in quo edatur, cum respectu ad situm, ut *ὑπίσχειν θήλην* vel *μαζὸν* dicunt potius quam *ἐπίσχειν*. Itaque eam lectionem revocavi.

Vs. 52. *Τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν*] Si dici posset

Tantum sunt leves? factusque velox es
Hodie derepente? Hic vero surdus est. O! meum onus,
Quo te feram? Inutiles enim jam deficiunt nervi.
Pelion, o! Philyrae thalami, at tu mane:
Mane: nam etiam ferae in jugis saepe tuis
Saevos foetus deposuere leaenae.
Huic igitur & Peneus respondit lacrimas fundens:
Latona, Necessitas magna est Dea. Neque enim ego
Tuum diva partum apud me fieri recuso. Novi & alias

Ablu-

praedicatur, sed effectum rei. Nervi negant operam Latonae, & adeo sunt inutiles, nihil agunt. Apud Ovidium in Fastis, *laurus velat ornatas fores Palatii*, h. e. ut ornet, seu, atque ita ornat. Virgilius Aen. IV. 534. *procos rursus irrisa priores Experiar?* i. e. experiar, ut irridear. Et sic centies & ipsi & alii. Ἀπειπόνασι eodem sensu est in H. in Cer. 105. Eo verbo libenter utitur Xenophon. v. Hutchinson. ad Exped. Cyri II. p. 136. & sunt alia ibi, praeter ea quae commemorat, loca, ut V. init.

Vs. 118. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Est νυμφεῖον, thalamus sponsi & sponsae, thalamus, in quem nova nupta deducebatur. Et pluraliter νυμφεῖα veteres Graeci vocabant etiam, quod posta γάμον, id est, nuptias. Th. Graev.

Ibid. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Expressit hoc Ovid. Met. VII. 352. *Pelion umbrosum, Philyreia tecta.*

Vs. 120. Ὠμοτόκους ὠδῖνας] Ὠμοτόκος significat, crudum adhuc partum edens, partum immaturum enitens, crudipara, abortiens. Unde ὠμοτοκεῖν, partum immaturum edere, abortire, abortum facere. Sed ut ὠμὸς non tantum significat crudus, sed etiam per metaphoram de homine usurpatur, qui instar fructus immaturi durus est, ac rigidus, nec ullis precibus emolliri cor permittit, saevus, inhumanus, crudelis: ita hoc loco, quia de leaenis loquitur. Malim ὠμοτόκους interpretari saeviparos, saeviparos. Nota enim est leonum feritas, ac immanitas. Sunt autem ὠμοτόκοι ὠδῖνες, ipsi catuli, quos cum doloribus in illo monte sunt enixae leaenae. Th. Graevius.

Ibid. Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο] Eodem epitheto usus est Manetho VI. 245.

Εἰ δέ τι καὶ Πυρόεις Παφίην ἀντῶσιν ὁρῴη
Ὠμοτόκοις ὠδῖσι γονὴν ἔῤῥιψεν ἄωρον.

ubi ὠμότοκοι ὠδῖνες sunt *partus immaturi*. Nam ὠμὸς est etiam de fructibus immaturis, & haec est propria & medicis Graecis usitata significatio etiam in derivato ὠμοτοκία. Sed h. l. aliter intelligendum: vel *foetus, qui cum saevo dolore editur*, ex re, de qua vid. Spanhemius: vel *proles saeva*: nam & illi pulli fiunt saevi, propter naturam a parentibus acceptam. Sic αἰνότοκος *infelix*, sed *natu*, ob natales, ἀλαότοκος, *proles coeca ab utero*.

Ibid. ἀπηρείσαντο] Verti *deposuere*, idem enim est, quod supra ἀπεθήκαντο. Et haec est vis verbi. Apud Josephum XIX. 1. 17. sunt milites caput Asprenatis in aram ἀπηρεισάμενοι, quod male interpres *defigere* vertit, frustraque tentat vir doctus in nota ad illum locum.

Vs. 122. Ἀναγκαίη μεγάλη θεός] vers. 128. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ. Vulcan.

Ibid. Ἀναγκαίη μεγάλη θεός] Haec verba

Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι. δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
Γαῖαν ὑποπτεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι. τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
Ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ἔνθ' αἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,

Μι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

61 Εἵατο] Ἐκαθέζοντο.
63 Αἵμου] Ὄρος Θράκης.
65 Ἑπτάμυχον] Πολύμυχον.
66 Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς α ἐστίν.
67 Ἧστο κόρη] Ἡ Ἶρις.
Μίμαντι] Ὄρος Χίου.

Vſ. 60. Σπερχομένη] Heſychius, σπέρχειν, σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι, &c. & in hac ſignificatione legitur apud Herodot. l. 5. πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. A. FABRI.

Vſ. 61. δύο δέ οἱ] Scribendum δύω, ut ſtet verſus. STEPHAN. Et ſic recte veteres editiones. TH. GRAEV.

Ibid. δύω] Edd. vett. δύο, praeter Vaſcoſ. quae habet δύω, quod bene reduxit Graevius, niſi quis ultimam in δύο per caeſuram produci dicat.

Vſ. 62. Γαῖαν ὑποπτεύοντες] Sic edd. omnes. MSS. tamen Vat. & Voſſ. habent ἐποπτεύοντες: nam verba ex ἐπὶ & ὑπὸ facile & ſaepe permutata ſunt. vid. v. c. ad vſ. 51. Ea lectio aptior vulgata videri poteſt. Nam ἐποπτεύειν poteſt eſſe inſpicere, ſpeculari, ut ἐπισκέπτεσθαι, unde Jupiter ἐπόψιος, H. in Jov. 82. at ὑποπτεύειν eſt vulgo ſuſpicari, nec pro ſpeculari dici putatur. Itaque Arnaldus in Animadv. p. 70. corrigebat ἐποπτεύοντες, eleganti conjectura, quam probabant etiam Viri clariſſimi, Th. Bentlejus ad h. l. & M. Röverus in Addend. ad not. in Muſaeum vſ. 213. ubi pro vulgata lectione ἐποπτεύων MS. Reg. habebat ὑποπτεύων: unde apparet, ea verba confundi potuiſſe. Quo minus aut Vat. & Voſſ. librorum lectioni, aut conjecturae huic accedam, impedit me, quod etiam vulgata lectio utcunque ſe tueri poſſe videtur loco Theocriti Idyll. XXIII. 10. Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς, Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὼς βροτώς. niſi quis etiam hic ἐποπτεύησι corrigi velit. Nam in h. l. ὑποπτεύειν, ut contextus docet, non eſt, quod alias ſignificant verba ſimilia, ὑποβλέπειν, (ut H. in Cer. 50. 51. ubi vid.) ὑπιδεῖν &c. *limis & iratis oculis adſpicere*, ſed *circumſpicere*, *ſpeculari*, quacumque de cauſſa, & in partem magis deteriorem.

Vſ. 65. Ἑπτάμυχον] ἑπτὰ multitudinem ſignificat, ut & τρίς. ut ſupra annotavimus verſ. 31. Sic dicimus ἑπταπόδιον, τὴν βαθεῖας τρίχας ἔχουσαν. VULCAN.

Ibid. Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος] Ideo

Ira ardens permagna, nec verbis exprimenda: arcebatque Latonam
Afflictam partus doloribus: & duos collocaverat custodes,
Qui terram circumspicerent. Alter quidem continentem,
Sedens alto in vertice Threicii Haemi,
Acer Mars, servabat in armis, equis ipsi interea
Septemplici in Boreae antro stabulantibus:
Altera vero speculatrix latarum insularum
Sedebat puella Thaumantis, occupato Minante.
Ibi illi igitur urbibus, quascunque adibat Latona,

Se-

Ideo hic antrum Boreae statuerunt, quod Boreas Graeciae a Thracia, quod vel pueri sciunt. Hesiod.

— *καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν*
Πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέος τελέθουσιν
Ὅς τε διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

A. Fabri.

Vs. 66. *νησάων*] Male Caninius, qui reprehendit Callimachum, quod dixerit *νησάων*, cum a *νῆσος* sit. Illum fugiebat dixisse veteres *νήσω*: unde Virgil.

Nesaee, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

ubi *Nesaee*, manifeste ostendit antiquitus *νήσω* dictum fuisse. A. Fabri.

Ibid. *νησάων*] Veteres dixisse *νήσω*, facile persuadeor ut credam, motus auctoritate Callimachi, quamvis ex loco Virgilii allato non id elicias. Nam Nesaee est quasi *νησαίη*, vel *νησαίη*, insularis. Sic *νησαῖοι ἵπποι* apud Hesych. equi quasi insulares: quoniam ille locus, in quo isti equi generabantur in Media, Graecis vocabatur *νῆσος*, quia undique cingebatur aquis, teste eodem Hesychio. Th. Graev.

Ibid. *Ἡ δ' ἐπὶ νησάων*] *ἐπὶ* refer ad *ἧστο*, ut sit pro *ἐφῆστο*: *sedebat in Minante speculatrix insularum.* Male *νησάων* defendit Anna Fabri, ut vidit Graevius, etsi & ipse credit esse a *νήσω* pro *νῆσος*. Immo poëtae in nonnullis in *ος* sumserunt sibi hoc, ut genitivum pluralem terminarent etiam in *άων*, praesertim in femininis, quamquam apud Theocr. Id. xvii. 90. in MS. quodam pro *νάσοις* legitur *νάσαις*, teste Dorvillio, Obs. Misc. vii. p. 41. Appositissimus est locus Suidae, qui interpretes Callimachi praeteriit in *Κολωνάων*: *Κολωνάων καὶ νησάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλίμαχος. Οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ.* In quo loco aut *καὶ νησάων* adscriptum ob similitudinem in margine venit in textum, aut aliud quid sequebatur in Grammatico, unde haec excerpsit Suidas, quod omissum est, ut non pertinens ad hunc locum. Sed hanc formam etiam alii imitati sunt, ut Manetho iv. 448. *ψηφίδων παίκτας* dixit: eamque Q. Calabro reddere vult Dausquius, vii. 61. pro *ἀντιφανέσιν* rescribens *νησάων* vel *νησάων*, quod tamen recte improbat Dorvillius ad Charit. p. 684. Nam etsi talia non sunt corrigenda, ubi in bonis & consentientibus libris reperiuntur, tamen non obtrudenda sunt scriptoribus ex ingenio.

Vs. 67. *Μίμαντι*] ὄρος Χίου, inquit Scholiastes. Imo in Asia est in conspectu Chii. A. Fabri.

Vs. 69.

Μίμνοι ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φεναιός.
Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηῒς ὅση προσκέκλιται Ἰσθμῷ,
Ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος. οὐ γὰρ ἐκείνας
Ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη.
Φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον. αἱ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη

Αὐτό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

71 Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Ἀλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς.
Φεναιὸς] Πόλις Ἀρκαδίας ἀρχαία.

73 Ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος] Ὅμηρος· Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα.

75 Καὶ Ἀονίη] Ἀονίας τὰς Θήβας λέγει.

76 Δίρκη τε, Στροφίη τε] Κρῆναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις.

77 Ἰσμηνοῦ] Ἰσμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, καὶ Ἀσωπός.

78 Ἐπεὶ πεπάλακτο] Ἐπεὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν ἁρπαγῆναι ὑπὸ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος· ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτήν. Ζεὺς δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν.

79 Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα] Ὑπότρομος γινομένη.

Vs. 69. ἀπετρώπων] Nota ω pro ο in penultima. Multa apud Homerum exempla reperies. A. FABRI.

Vs. 70. ὄρος ἱερὸν Αὔγης] Late & erudite hunc locum tractat Ill. Spanhemius. Conjectura autem ἱερὸν Αὔγη non est necessaria. Nam vulgata lectio idem significare potest. Omnino poëtae multis modis genitivos tales usurpant, qui a nostra lingua nimis recedunt. De Auge add. Leopard. Emend. II. 16. ubi aliquot loca veterum vitiosa in hoc nomine corrigit. Ed. Frob. male φεῦγε δ' ὄρος, & mox φεῦγε δ' ὁ γέρων.

Vs. 71. Φεναιός] Homero & aliis haec urbs Arcadiae dicitur Φενεός, sicut & Catullo elegia ad Manlium.

Quale ferunt Graii Pheneum prope Cyllenum.

Cur Is. Vossius ὁ πάνυ notet legendum esse Φεναῖος, ut nempe fiat synizesis, caussae nihil video. Sita fuit haec urbs in monte Cyllene juxta lacum ejusdem nominis, ut testatur Stephanus de urbibus, quem vide. Callimachus cum γέροντα dicit, videtur lacum, de quo Ovidius, innuere voluisse, quia veteres cum mare, flumina, amnesve, aut lacus repraesentare vellent, senis effigiem pingebant. TH. GRAEV.

Ibid. Φεναιός] Arnaldus Animadv. p. 71. corrigit Φενεός: quod sit poëtice pro Φενεὸς, vero urbis hujus Arcadicae, ut ipsi placet, vel ut aliis, lacus

Sedebant minantes, vetabantque recipere.
Fugit quidem Arcadia, fugitque mons sacer Augae
Parthenius: fugit & senex retro Phenaeus.
Fugit & tota Peloponnesus, quoad finitima est Isthmo,
Praeter Aegialum & Argos: non enim illas
Vias calcavit, quod Inachum tenet Juno.
Fugit & Aonia pari cursu, sequebanturque
Et Dirce & Strophie, scruposi tenentes
Ismeni patris manum. Sequebatur autem procul a tergo
Asopus tardigradus, quod percussus fuerat fulmine.
At circumacta reliquit chorum Nympha

Indi-

lacus aut fluminis nomine. Accuratiorem esse hanc scripturam non dubitem.

Vs. 72. ὅσσον παρακέκλιται] Hinc sumsit totum hemistichium Dionys. Perieg. 386.

Vs. 74. ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη] Inachus Argolidis fluvius, quae Junoni sacra. Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

Caeterum Inachus Luciani tempore non extabat, sed cubile tantum vel fossa: & alicubi apud eum error est, cum de illo loquitur: legitur enim τύφος, & legendum est τάφρος, ut Pater restituit. Locus est in Charonte, ut puto. A. Fabri.

Ibid. λάχεν Ἴναχον Ἥρη] v. ad H. in Apoll. 43.

Vs. 75. Φεῦγε καὶ Ἀονίη] Per Aoniam Thebas Boeotias intelligit: Ἄονες γὰρ ἔθνος βάρβαρον ᾤκησάν ποτε ἐν Βοιωτίᾳ, ut annotat Eustath. in Dionysium de situ orbis, ex Strabone; unde & apud eundem Dionysium, Ἀονίῃ τραφθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ interpretatur Ἀονίῳ, Βοιωτίῳ. Vulcan.

Vs. 78. βαρύγουνος] Dicitur & βαρυγούνατος, Theocrit. Idyll. xviii. vs. 10.

Ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγούνατος;
ἢ ῥα φίλυπνος;

A. Fabri.

Ibid. πεπάλακτο] Apud Scholiastem est error typographi, ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτόν, corrige αὐτήν. A. Fabri.

Ibid. ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ] Pronum foret conjicere πέπλακτο, ob κεραυνῷ. Sed rectissima est lectio πεπάλακτο. Idem enim significat, sed *cum effectu*, quia sermo est de fluvio, qui foedatur, turbatur tali motu. Eodemque verbo usus est de flumine Q. Calaber Paral. xii. 402. ὑφ' ᾧ πεπαλαγμένον ὕδωρ. Apud Homerum Il. Λ. 98. Agamemnon caput alicujus hasta trajicit: ἐγκέφαλος δὲ Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο: quod vertam: cerebrum intus totum *confusum est*, quod pari sensu dixit Virgilius de cerebro. Ceterum hunc locum prae oculis habuit Nonnus Dionysiac. xxvii. p. 716. 2. s. ad quem locum v. animadv. P. Cunaei p. 140. qui ibi pro Ἀσωπὸς βαρύδουπος bene e nostro reponit βαρύγουνος.

Vs. 79. Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα] Multa hic de singulis verbis & rebus universe disputat Spanhemius: non autem docet, quo pertineant hic dicta. Oportet intelligi fabulam de quercu in Helicone excisa eo tempore, quam nondum indagare potui.

Vs. 80.

Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειὴν,
Ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ, εἴπατε, Μοῦσαι,
Ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον, ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
Μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
Οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήϊος ἕδρη,
Οὐδέ τι πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο κατέρπον

Παρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

80 Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἑξῆς, οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλ' ἁπλῶς εἴρηται περὶ πάσης μελίας.

81 Ἑλικῶνος] Ὄρος Βοιωτίας.

86 Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων] Ταῖς μὲν δεξαμέναις δηλαδὴ τὴν Λητώ.

88 Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα] Τὸ ἑξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις τὸν ἐσόμενόν σοι πότμον.

90 Τριποδήϊος] Ὁ Δελφικός.

92 Ἀπὸ Πλειστοῖο] Πλειστὸς, ποταμὸς Φωκίδος, παρὰ τὸν Παρνασσὸν ῥέων, ὃ ἔστιν ὄρος Φωκίδος.

Vs. 80. Αὐτόχθων Μελίη] Αὐτόχθονες, alias γηγενεῖς. ὑπόχλοον vero ὑπόχλωρον. Fit enim χλωρὸς, ἐκ τοῦ χολὴ, καὶ ὑπερθέσει χλοά. VULCAN.

Vs. 82. ἐμαὶ θεαὶ, εἴπατε, Μοῦσαι] Recte habet se hoc: sed mihi tamen saepe visum est concinnius fore & accuratius, si legamus ἐμοὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι. Theocrit. Dioscur. 116. Εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι &c.

Vs. 88. τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις] Paullo durius hoc loco videtur ἐλέγχεις: quamquam neminem interpretum offendit, nisi Cl. Th. Bentlejum, qui recte ineptam Scholii interpretationem repudiat. Ipse autem eleganter conjicit legendum esse ὀφέλλεις, usus illo Euripideo: Πολλὰς ὀφέλλων συμφορὰς ἀμηχάνους. Sed mihi in hac lectione frigere videtur ὁ αὐτίκα. Igitur vulgatam lectionem servandam & probandam puto. *Quid propinquum, imminens tibi fatum sciscitaris, scire cupis ante tempus?* Cui conveniunt sequentia: *ah! nondum me coge vaticinari.* ἐλέγχειν exquisite dicitur pro *sciscitari*, & (*per quandam etiam suavem vim*) *elicere verum, cogere quem ut verum dicat*. Lycurgus c. Leocrat. c. 9. πολὺ δοκεῖ δικαιότατον καὶ δημοτικώτατον (pro δημοτικὸν) εἶναι, ὅταν οἰκέται ἢ θεράπαιναι συνειδῶσιν ἃ μὴ δεῖ (sic recte Taylorus V Cl.

Indigena Melie, & pallidam habuit genam,
Propter aequalem anxia quercum, cum videret comam
Commotam Heliconis. Deae meae dicite, Muſae,
An vere una quercus & nymphae natae ſint.
Nymphae quidem gaudent, cum quercus nutrit imber,
Nymphae rurſus flent, cum quercubus nulla amplius folia ſunt.
Et illis quidem Apollo adhuc in utero graviter iraſcebatur,
Elocutusque eſt, non irrita minitans Thebae.
Thebe, quid miſera propinquum ſciſcitaris fatum?
Ne me, quaeſo, jam coge invitum vaticinari.
Nondum mihi Pythici tripodis ſedes curae,
Nec adhuc periit draco ingens; ſed illa adhuc
Beſtia dirum barbata a Pliſto deſcendens

Par-

Cl. corrigit) τέτες ἐλέγχειν καὶ βασανίζειν: male verſio: *illos redarguere ac torquere. Redarguere* pertinet ad reum, non ad teſtes, qui interrogantur: immo, *ex his verum exquirere ſciſcitando atque per vim tormentorum.* Mox ἔλεγχον γίνεσθαι, *verum exquiri*, cui reſpondet ἔλεγχον ποιεῖσθαι, i. e. *quaerere verum, exquirere verum.* Ibid. c. 10. eſt etiam ἐξελέγχειν eodem ſenſu: μὴ ἐξ αὐτῆς οἰκίας εἶ τ' ἐξελέγχοντες τῷ ἔργῳ καὶ ὁ ἐξελεγχθησόμενος γίνηται: *ne ex eadem domo ſit, qui quaerit verum, ſcil. e ſervis, e conſciis, non ex ipſo reo, & a quo exquiritur.* Unde ἐλέγχεσθαι, & ἐξελέγχεσθαι eſt *aperire animum, proferre ſenſum mentis; verum dicere.* Polyb. Leg. 77. Si voluiſſet Perſeus, ait, pecunias elargiri civitatibus & regibus, πάντας ἂν συνέβη καὶ τὰς Ἕλληνας καὶ τὰς βασιλέας —— ἐξελεγχθῆναι: *omnium animi nudati eſſent, omnes verum ſenſum animi protuliſſent.* Quae forma Polybii ducta eſt e Thucyd. III. 64. ἐνεδείξατε, inquit ibi orator, quae ante bene feciſtis, non pertinuiſſe ad vos: quae autem vobis placuerint, verum autem animi ſtudium, τὸ ἀληθὲς ἐξελέγχθη, *veriſſime prolatum & nudatum eſt.* Illud tempus ἐλέγχειν αὐτὰς, non *redarguit* aut *convicit*, ſed *elicuit verum ſenſum.* Xenoph. Cyrop. I. p. 75. ed. Hutch. ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο ἀνένευον, ἤλεγχες αὖ σύ. *cum hoc quoque negaſſem, rurſus interrogabas.* Adde Cl. Abreſchium ad Aeſchyl. p. 493. ubi hanc verbi vim bene illuſtrat, nec locum Callimachi praetermittit.

Vſ. 90. - τριποδήϊος ἕδρη] Pro ὁ Δελφίνης, quod apud ſcholiaſtem ſcriptum eſt ad exponendam vocem τριποδήϊος, videndum an ſcribi poſſit Δελφική. STEPHAN.

Ibid. τριποδήϊος ἕδρη] Schol. ὁ Δελφίνης. Illuſtris Huetius ſuſpicatur legendum ἡ Δελφική. Qua conjectura quantumvis veriſimili, aliam tamen ea veriſimiliorem idem propoſuit; ſuſpicatur enim e veteribus Callimachi ſcholiis excidiſſe aliquid hoc loco, nimirum Scholion vocis hujus τριποδήϊος, cui ſubjunctum fuiſſe opinatur iſtud vſ. 91. ὄφις ὁ Δελφίνης, & pro eo legendum ὁ Δελφύνης: ſic enim dictum fuiſſe Pythium ſerpentem ab Apolline interſectum teſtari

Apol-

Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης,
Φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λύσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
Ἔλλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς, οὐδὲ Κιθαιρὼν
Ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖθις ἐχώρει.
Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιϊάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
Ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη,
Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰνιάδαο,

Ἄψ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

94 Τομώτερον] Σαφέστερον.
96 Κακογλώσσοιο] Τῆς Νιόβης. ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει.
97 Κιθαιρὼν] Ὄρος Θηβῶν.
101 Ἑλίκη] Πόλις Βοιωτίας.
102 Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο] Βοῦρα, πόλις Ἀχαΐας· ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος. ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βοοστάσια ἐφυλάττετο. διὸ καὶ Βοῦρα ὀνομάσθη.

Apollonium Rhodium & Dionysium Periegeten. A. Fabri.

Ibid. τριποδήϊον ἕδρην] Negat vero Apollo, jam sibi curae esse oraculum Delphicum, quippe quod illo tempore Themis tenebat. Nam veteres ante Apollinem oraculo praefectam Themidem commemorant. Hinc est illud ap. Ovid. Metam. lib. I.

—— *numina montis adorat,*
Fatidicamque Themin, quae tunc oracla tenebat.

Et apud Aeschyl. in initio Eumenidum:

—— ἐκ δὲ τῆς Θέμιν,
Ἡ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο
Μαντεῖον, ὡς λόγος τις.

i. e. *Post hanc vero, Themin; Haec nimirum a matre secunda huic insedit Oraculo, ut fertur.* Th. Graev.

Vs. 93. περιστέφει ἐννέα κύκλοις] MS. Voss. περιστέφεται. Κύκλοι serpentis sunt *orbes* Virgilii Georg. III. 422. Add. Ill. Spanhem.

Vs. 94. ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Huc pertinet ille locus Lycophronis (ut alios aliorum omittam) de sua Cassandra:

Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Stephan.

Ibid. τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Eadem significatione, qua *ex tripode*, ob certitudinem oraculorum Apollinis. Ita Cicero in epistola quadam ad Brutum: *Haec ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi putes.* Scholiastes interpretatur τομώτερον, σαφέστερον. cum alioqui τομώτερος significet ὀξύτερον, ἤτοι δυνάμενον τέμνειν. Vulcan.

Ibid. ἐρέω τι τομώτερον] Explicat τομώτερον *plus net, plus court, en moins de mots.* Terent.

—— *non Apollinis magis verum*
Atque hoc responsum est.

A. Fabri

Ibid. ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Quae ad explicandum τὰ τομώτερον adfert Spanhemius, ut possit significare *clarius*, σαφέστερον, de glos-

sa

Parnassum nivalem novem implicat orbibus.
Sed tamen edico aliquid certius, quam e lauro:
Fuge procul: celeriter te adsequar, sanguine lavans
Arcum meum. tu autem liberos jactabundae mulieris
Habes. Non tu sane nutrix mea, nec Cithaeron
Erit. Sanctus autem ipse, etiam sanctis sum cordi.
Sic ille dixit. Latona autem conversa retro cessit.
Sed cum Achaicae illam repudiarent urbes
Venientem, & Helice, Neptuni amica,
Et Bura, Dexameni Oenidae stabulum boum,
Retro

sa Scholiastae, ea nollem scripta esse a magno viro: adeo sunt aliena. Nihil certius est emendatione, quae primo, quod sciam, Theod. Cantero in mentem venit, in cujus schedis reperta est. v. Dorvill. ad Charit. p. 465. probata deinde Th. Bentlejo ad h. l. Dorvillio l. c. & nuper Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 29. qui vocem τορὸς frequentissimam Tragicis esse docet: quamquam & apud prosaicos sequioris aevi, ut Athenaeum, & alibi occurrit. De formula ἀπὸ δάφνης v. Kusterum ad Aristoph. Plut. vs. 39. ἐκ στεμμάτων Aristophanis idem est.

Vs. 95. ταχινὸς —— αἵματι λύσων &c.] In ed. Ald. est in margine notata emendatio ταχινὸν, nescio cujus: ut referretur ad Θῆβαν: velut sensus esset: quamvis celerem tamen assequar. Sed ταχινὸς verum est, referturque sensu ad τὸν αὐτίκα πότμον. Αἵματι λύσω τόξον est magnifica phrasis, occurrens etiam in epigrammate Simonidis, Anthol. VI. 25. 1. Τόξα -- πολλάκις -- Περσῶν -- αἵματι λυσάμενα: *arma, quae saepe Persarum sanguis lavit*.

Vs. 98. εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην] Non dubito quin cum εὐαγέων subaudiendum sit υἱεῖς, ut dicat, Sed curae sim iis, quorum patres sancti fuerunt, & qui sancti sunt & ipsi. Possumus vero & *religiosi* interpretari. STEPH. Praestat vertere pii. Ovid. *Cura pii diis sunt, & qui coluere coluntur*. TH. GRAEV.

Ibid. εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην] Ineptissime versio Latina superior explicat. Verum sensum primus commentatorum vidit Ill. Spanhemius, quem vide. Sed ante viderat interpres Latinus Gulonius: *Purus puris curae ero*. De verbo εὐαγὴς etiam agit Arnaldus in Lect. Gr. p. 57.

Vs. 100. Ἀχαιΐδες] Ut H. in L. P. 13. Add. interpretes ad Ovid. Heroid. III. 71. Ἀπηρνήσαντο, *repudiabant*, *fugiebant*. Sic supra vs. 46. ἀνήνασθαι, ubi vid.

Vs. 102. Οἰνιάδαο] MS. Vatic. Οἰκιάδεω, Ambr. & Voss. Edd. Flor. Ald. Οἰκιάδαο. unde in editione Vascos. factum Οἰνιάδαο. Eadem scriptura est apud Etymologum in Βοῦρα (ubi tamen Sylburgius lectionem librorum Callimachi praefert) apud Tzetzen ad Lycophron. 591. ubi ille hoc versu utitur: quem tamen Potterus de sententia Nic. Gerbelii correxit in Οἰνιάδαο, scilicet ad Callimachi exempla edita: nam MSS. in his Vitembergensis membr. habent Οἰκιάδαο. Hesychius: Οἰκιάδης. Σιμωνίδης καὶ Ἱππόνου πατήρ. Quem locum Sevinus in Comm. Acad. Inscr. T. III. n. 39. sic corrigit: Οἰκιάδης. Σιμωνίδης Δεξαμενῷ καὶ Ἱππόνου πατήρ. defendens, in Callimacho legendum Οἰκιάδης ex Etymol. & Schol. Lycophronis, ignorans codd. & edit. Flor. Ald. scripturam: Dexamenum enim fuisse fratrem Hipponoi. Malim: Οἰκιάδης. Σιμωνίδης. Οἰκεὺς Δεξαμενοῦ καὶ Ἱππόνου πατήρ.

Ἂψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ' Ἄναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Ἀμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξαο τοῖα·
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ,
Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ
Λισσόμεναι, τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
Ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἐπ' ἐμεῖο

Μοῦνοι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

104 Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι.

105 Πηνειὸς] Ποταμὸς Θεσσαλίας.
Τεμπέων] Τέμπη, αἱ στενώταται διεκβολαὶ τῶν Θεσσαλίας ὀρῶν.

109 Θεσσαλίδες] Αἱ περὶ τὸν Πηνειόν.

πατρί. Sed ne sic mihi satisfit. Dubitationem contra lectionem receptam movet etiam Cl. Th. Bentlejus ex eo, quod syllaba νι longa sit: unde vult corrigi Οἰνίδαο vel Οἰνείδαο, quae forma est apud Homerum: & Gulonius vertit *Oenidae*. Huic dubitationi occurri potest e consuetudine longas vocales atque adeo diphthongos corripiendi ante vocalem. Paullo post Ambr. 1. Λάρις pro Λάρισσα, & ἐφθέγξαο pro ἐφθέγξατο, ut contra H. in Dian. 79. ἐφθέγξατο pro ἐφθέγξαο.

Vs. 104. καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Non accipio nomen ἄκραι tanquam adjectivum (ut significentur Chironides excelsae) sed ut substantivum, quo intelligantur juga seu cacumina montium. Sic infra Δελφίδες ἄκραι. STEPH.

Vs. 109. ποταμοῦ γένος] *genus amnibus unde est.* Virgil. A. FABRI.

Vs. 110. Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα] Videri possit corrigendum κοιμίσσαι: nam hae formae centies permutatae. Sed hic non est opus tali correctione. Nam κοιμῆσαι quoque pro *sopire* rectum est, atque adeo antiquius quam κοιμίσσαι. Fundus Homerus Il. Ξ. 236. Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. ubi etsi cod. Harlei. κοίμισσον, teste Clarkio, (ut non sit verum, quod Barnesius ait, in omnibus MSS. ibi esse κοίμησον) & MS. Lips. κοίμισον: tamen κοίμησον auctoritate Eustathii praefertur, qui κοιμίζειν posterioris notae esse dicit ad Il. M. 281. Il. Π. 524. est κοίμησεν δ' ὀδύνας. quod vitiosum esse omnes vident. Barnesius rescripsit contra omnes libros ex Il. Ξ. 234. κοίμησον, idque secutus est Clarkius, recte, ut opinor, etsi codex Harleianus hic quoque habet κοίμισσον, MS. Lips. ut ceteri, κοίμισον. Nam & alibi sic Homerus, ut Il. M. 281. κοιμήσας δ' ἀνέμους &c. ubi rursus MS. Lips. κοιμίσας. Atque hoc secuti sunt poëtae veterrimi, ut Aeschylus Sept.

c.

Veniet, volens a Macedonibus regi,
Utraque continens, quaeque in mari sedent,
Ad occasum usque, & unde veloces equi
Solem vehunt. Ille autem imitabitur instituta patris.
Atque aliquando nobis veniet bellum commune,
Cum adversus Graecos ferrum
Barbaricum & Celtam commoventes Martem
Posteri Gigantum ab ultimo occidente
Ruent, nivibus similes, aut pares numero
Stel-

ὅσσοι καθέονται periphrasis insularum. Καθέονται redolet Hebraismum: nam & Hebraei insulas & insulanos dicunt in mari sedere.

Vs. 169. περάτη] Schol. Apollonii, δυομένου, inquit, κατά τινας καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή. Et re vera sic est: nam Sol ab eodem loco quo desinit, cursum suum instaurat. Hic vero non ita intelligendum; nam est *Occidens, extremitas Oceani.* A. FABRI.

Ibid. περάτη] De occasu est apud Homerum Od. Ψ. 243. ubi vid. Eustathius. Scholiastes ergo Apollon. Rhod. non audiendus, qui ad I. 1281. proprie ait περάτην de oriente dici.

Vs. 170. ὁ δ' ἐίσεται ἤθεα πατρός] Sic Virgilius,

> *Pacatumque reget patriis virtutibus orbem.*

Theocrit. Hymn. XVII,

> Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ὅτι θερμὰ κονίη,
> Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνια. A. FABRI.

Ibid. ἐίσεται] Ingeniosum est, & elegantius vulgato, quod venit in mentem Viro summo, T. Hemsterhusio, ἕσσεται ἤ. π. *induet mores patris.* Sed quia etiam *oblivisci mores, dediscere mores, memor moris paterni,* & similia bene dicuntur Graecis & Latinis, vulgatum non spreverim.

Vs. 171. ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος] Vide Justinum, qui haec fuse describit lib. 24. A. FABRI.

Vs. 172. Ὕστατον] *Ad ultimum,* postquam aliae nationes expertae fuerunt Celtarum vim. MSS. Ambr. Voss. Edd. vett. omnes ὕστερον, in quo esse videtur tautologia frigidior. Igitur ὕστατον servavi, quod e bono libro ductum puto. Mox MSS. Ambr. ἄρην.

Vs. 173. Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα] hoc est πόλεμον. In qua significatione Homerus verbis ὀρίνειν, ὀτρύνειν, & ὀροθύνειν utitur. Κελτοὶ porro sive Κέλται a fontibus Eridani ad Rhenum usque pertingunt. A quibus universi Europaei Γαλάτας, Κελτοὶ a Graecis vocati sunt. de Celtis ita Pausanias, εἰσὶ δὲ οἱ Κελτοὶ μακρῷ πάντας ὑπερηρκότες μήκει τοὺς ἀνθρώπους. VULCAN.

Vs. 174. Ὀψίγονοι Τιτῆνες] Persistens in amplificatione potentiae sui regis Philadelphi, hostes ejus vocat Τιτῆνας. quod ei tanquam Deo, ut Titanes Jovi, bellum inferant. VULCAN.

Ibid. — ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος] Repono ἐσχατόεντος. In Ald. & Frob. ἐσχατόοντος. Sed & ὀψίγονοι proparoxytone scribendum. STEPHAN.

Ibid. ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος] Cave credas viro doctissimo. ἐσχατόω, verbum poëticum, *ultimus sum.* Unde h. l. ἕσπερος ἐσχατόων, *occidens ultimus.* Sic Homer. Iliad. Β. Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, *Anthedonaque extremam.* TH. GRAEV.

Ibid. ἐσχατόωντος] Etiam edit. Vascos. ἐσχατόοντος. At MS. Ambr. 2. & Voss. ἐσχατόεντος, ut Stephanus voluit. Sed bene Graevius ἐσχατόωντος defendit.

Vs. 175. Ῥύσωνται] Verbum ποιητικώ-

Μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
Σήμερον ἐξαπίνης; ὁ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων·
Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας

Λουσα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

115 Πεποίησαι.] Προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν.

118 Φιλύρης νυμφήιον] Ἐν τῷ Πηλίῳ γὰρ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς γεννᾷ τὸν Χείρωνα.

122. Ἀναγκαίη] Τὸ τοῦ ποιητοῦ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

rebat ἐπ' ἐμοί. Sed quid impedit, quo minus capiamus; *me praesente*, *cum ego adsum*. Μοῦνοι autem sensum sane commodum non habet. Durius forte est, quod dicam, sed dicam tamen. Elegantius sane foret, si genitivus esset, ἐπ' ἐμεῖο μούνης, quam si adverbium μοῦνον. Quid igitur; si conjiciam ἐπ' ἐμεῖο Μούνοι' ἐλαφρίζουσι; ut sit μούνοιο pro μούνης, frequentissima apud poëtas inde ab Homero figura, (de qua auctor vitae Homeri p. 303. 341. 342. ed. Galei) per quam attributa feminarum, cum non sexum, sed personam respiciunt, in genere masculino ponuntur: cujus generis exempla plura congessit Clarkius ad Homer. Il. E. 778. Usus talis figurae nec ab ingenio poëtae Grammatici alienus, & corruptelae fontem indicat.

Vs. 116. ὁ δ' ἀνήκοος] Interpretes retulerunt ad Latonam, ut ipsa dicat: *hic nihil audit*, *hic surdus est*. Mihi quidem videtur esse elegantius, si interloquatur poëta: ὁ δ' ἀνήκοος, *at ille nihil audiebat*, *at ille surdus erat:* atque deinde brevi intervallo facto ingemiscat Latona & queratur.

Vs. 117. Ποῖ σε φέρω] MS. Voss. ποῦ. Utrumque idem est, diciturque ἐπὶ κινήσεως, auctore Thoma Magistro in Ὅπου. Libri autem ita variant, ut de eorum usu & discrimine nihil definiri possit. v. Dorvill. ad Charit. p. 116. Videor tamen mihi observasse, poëtis usitatius esse ποῖ in motus significatione, & πᾷ Doricis. Apud Hom. Il. Z. 377. unde Thomas M. citat ποῖ, edd. omnes & MS. Lips. ποῦ. In Atticis autem crebrius esse ποῖ & ὅποι, etiam Comicis & Tragicis, praeterquam in choris, ubi fere πᾷ, ob Dorismum. Apud Xenophontem quidem sic constanter satis est. Itaque Cyrop. VII. p. 504. in his: χαμάζευν ὅποι περ ἂν πορεύωνται, ἵνα, ὅποι καιρὸς ᾖ &c. loco secundo legendum puto ὅπου καιρός. Ex hac observatione h. l. praeferenda esset lectio libri Vossiani.

Ibid. μέλεοι &c.] Μέλεος auctoritate Homeri Il. K. 480. itemque Grammaticorum veterum est, *qui nihil agit*, nec *agere potest*, inde *otiosus* atque *inutilis*. Nec aliud hic intelligere necesse est. *Nervi inutiles negant operam suam Latonae.* Est autem figura poëtica frequenter obvia, cum epitheton exprimit non attributum, ex quo intelligatur id, quod de re prae-

Tantum ſunt leves? factusque velox es
Hodie derepente? Hic vero ſurdus eſt. O! meum onus,
Quo te feram? Inutiles enim jam deficiunt nervi.
Pelion, o! Philyrae thalami, at tu mane:
Mane: nam etiam ferae in jugis ſaepe tuis
Saevos foetus depoſuere leaenae.
Huic igitur & Peneus reſpondit lacrimas fundens:
Latona, Neceſſitas magna eſt Dea. Neque enim ego
Tuum diva partum apud me fieri recuſo. Novi & alias

Ablu-

praedicatur, ſed effectum rei. Nervi negant operam Latonae, & adeo ſunt inutiles, nihil agunt. Apud Ovidium in Faſtis, *laurus velat ornatas fores* Palatii, h. e. ut ornet, ſeu, atque ita ornat. Virgilius Aen. IV. 534. *procos rurſus irriſa priores Experiar?* i. e. experiar, ut irridear. Et ſic centies & ipſi & alii. Ἀπῃωρήκασι eodem ſenſu eſt in H. in Cer. 105. Eo verbo libenter utitur Xenophon. v. Hutchinſon. ad Exped. Cyri II. p. 136. & ſunt alia ibi, praeter ea quae commemorat; loca, ut V. init.

Vſ. 118. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Eſt νυμφεῖον, thalamus ſponſi & ſponſae, thalamus, in quem nova nupta deducebatur. Et pluraliter νυμφεῖα veteres Graeci vocabant etiam, quod poſt a γάμιον, id eſt, nuptias. TH. GRAEV.

Ibid. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Expreſſit hoc Ovid. Met. VII. 352. *Pelion umbroſum, Philyreia tecta.*

Vſ. 120. Ὠμοτόκους ὠδῖνας] Ὠμοτόκος ſignificat, crudum adhuc partum edens, partum immaturum enitens, crudipara, abortiens. Unde ὠμοτοκεῖν, partum immaturum edere, abortire, abortum facere. Sed ut ὠμὸς non tantum ſignificat crudus, ſed etiam per metaphoram de homine uſurpatur, qui inſtar fructus immaturi durus eſt, ac rigidus, nec ullis precibus emolliri cor permittit, ſaevus, inhumanus, crudelis: ita hoc loco, quia de leaenis loquitur. Malim ὠμοτόκους interpretari feriparos, ſaeviparos. Nota enim eſt leonum feritas, ac immanitas. Sunt autem ὠμοτόκοι ὠδῖνες, ipſi catuli, quos cum doloribus in illo monte ſunt enixae leaenae. TH. GRAEVIUS.

Ibid. Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρήσαντο] Eodem epitheto uſus eſt Manetho VI. 245.

Εἰ δέ τι καὶ Πυρόεις Παφίην ἀκτῖσιν ὁρῴη
Ὠμοτόκοις ὠδῖσι γονὴν ἐξέχυσαν ἅπασαν.

ubi ὠμότοκοι ὠδῖνες ſunt *partus immaturi.* Nam ὠμὸς eſt etiam de fructibus immaturis, & haec eſt propria & medicis Graecis uſitata ſignificatio etiam in derivato ὠμοτοκίας. Sed h. l. aliter intelligendum: vel *foetus, qui cum ſaevo dolore editur*, ex re, de qua vid. Spanhemius: vel *proles ſaeva:* nam & illi pulli fiunt ſaevi, propter naturam a parentibus acceptam. Sic αἰνότοκος *infelix*, ſed *natu*, ob natales, ἀλαότοκος, *proles coeca ab utero.*

Ibid. ἀπηρείσαντο] Verti *depoſuere*, idem enim eſt, quod ſupra ἀπεθήκαντο. Et haec eſt vis verbi. Apud Joſephum XIX. I. 17. ſunt milites caput Aſprenatis in aram ἀπηρεισάμενοι, quod male interpres *defigere* vertit, fruſtraque tentat vir doctus in nota ad illum locum.

Vſ. 122. Ἀναγκαίη μεγάλη θεός] verſ. 128. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ. VULCAN.

Ibid. Ἀναγκαίη μεγάλη θεός] Haec verba

Λυσαμέναις ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. ἀλλά μοι Ἥρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
Ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι, ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων, αἰώνιον ἐῤῥειν,

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

125 Ἀπαύγασαι] Θέασαι.
Οἷος ἔφεδρος] Τὸν Ἄρη λέγει.

verba repetiit Nonnus Dionys. X. p. 274. 7. ut ibi notat P. Cunaeus. Mox Meursius pro ἀπ' ἐμεῖο malebat ἐπ' ἐμεῖο, *apud me*. v. ad H. in Jov. 17. quod non necessarium puto.

Vs. 124. ἀπ' ἐμεῖο] Meursius mavult legi ἐπ' ἐμεῖο. Vide annotata ad hymnum in Jovem vs. 17. Th. Graev.

Vs. 125. Δαψιλὲς ἠπείλησεν] Δαψιλὲς cum derivatis fere dicitur in bonam partem. Itaque Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 31. conjicit δασπλὲς, *Juno atrox*; eleganter sane! illustratque hoc verbum egregie. Correctioni Viri Cl. in primis favet locus Nonni, qui Callimachum saepe imitatus est, & hinc prodesse Callimacho, ut contra hic illi, in multis locis ad emendandum potest, ut diximus in praefatione. Is igitur est L. XXX. p. 776. ed. Cunaei: Οὐδὲ χόλον δασπλῆτα καθαψαμένης φύγεν Ἥρης. Pro vulgata lectione dici haec possunt. Primo sensus desiderare videtur, ut exprimatur magnitudo & gravitas minarum. Ea requirit adverbium, non attributum Junonis; quod tamen & ipsum addi posset. Deinde δαψιλὲς si in deteriorem partem non vulgo dicebatur, potuit tamen aliquis, in primis poëta qualis Callimachus, cujus quaedam esse παρακεκινδυνευμένα etiam veteres judicarunt, id insolentius sic dixisse, cujus generis sunt in omnibus poëtis permulta. Nam & Philo de vita Mosis I. init. dixit ὀργὰς δαψιλεστέρας, ut notavit Cl. Abreschius Lect. Aristaen. p 137. cujusmodi nemo aliud exemplum protulerit. Atque etiam analogia utriusque linguae suffragatur. *Abunde* cum conjugatis Latinis fere in bonam partem est: & tamen apud Virg. Aen. VII. 552. *terrorum & fraudis* abunde *est*. Sallust. Catil. 21. *Homines, quibus mala* abunde *erant omnia*. Pro ὑπάτου edd. Flor. Ald. Frob. Vascos. ὑπάτοιο. Primus Benenatus edidit ὑπάτου e correctione, quae in margine Vascos. est.

Vs 128. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ] Ita & Aristoph. ὁ πόλεμος ἐρρέτω, quasi dicat *bellum paxve sit, mihi perinde est*. A. Fabri.

Ibid. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ] Jure dubitari potest, utrum jungi debeant, ἴτω πεπρ. ἦμαρ, quae structura videtur fuisse omnium adsensu comprobata; an potius separanda sint, ἴτω· πεπρ. ἦμαρ Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο: neutrum suis argumentis & veterum usu destituitur. Est in ἴτω saepe venustas quaedam simplex & intellectu facilis, quae tamen orationem adstringat; quale illud Ionis apud Athen. XI. p. 463. B. ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδὴ *excitetur eatque frequens per noctem cantus*: pariter Sophocl. Trach. vs. 211. Aristoph. Av. vs. 858. Paulo diverse Pindar. Π. Η. 40. τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τράχον τεὸν χρέος· *hoc autem, quod prae pedibus est, tuum negotium extemplo a me agatur*. Solet etiam ad eventum rei bene maleve

pro-

Ablutas in me puerperas. Sed mihi Juno
Nimio plus minatur. Vide, qualis observator
Monte ab alto speculetur, qui me facile
Funditus perdat. Quid consilii capiam? an perire
Dulce adeo tibi est Peneum? Sed veniat fatalis dies.
Patiar tua caussa, si vel maxime
Siccum alveum habens aeternum peream,
Et

procedendis referri, sic ut quis, quem exitum sit habitura, parum se curare significet: τῦτο ἴτω, ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον· Plato Apol. Socr. p. 15. C. Ἀλλ' ὁ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπῃ περ εἶσ' ἴτω· Sophocl. Oed. Tyr. vſ. 1457. Nonnunquam idem fere valet, quod, veniat, in me irruat: Sophocl. Antig. vſ. 1331. Hortensia in Appiano de Bell. Civ. p. 600. A. ἴτω τοίνυν ὁ Κελτῶν πόλεμος ἢ Παρθυαίων. Convenit ergo haec formula hominibus & sua virtute confisis, & propositi tenacibus, qui nullo malorum intentatorum metu moveri se patiuntur, ut vel quicquam sua persona indignum committant, vel a destinato discedant: de Hercule Eurip. in Syleo apud Phil. Jud. p. 537. E. de Eteocle Phoen. vſ. 524. ubi adeundus est Valckenarius noster, sagacissimae vir eruditionis. Eleganter Clem. Alex. Str. iv. p. 588. vſ. 28. Gnosticus, Ὦ Κύρη, φησὶ, δὸς περίστασιν, καὶ λάβε ἐπίδειξιν· (Gnosticis adtributum Stoicorum dictum nemo non animadvertit) ἴτω τὸ δεινὸν τοῦτο· (postremam voculam abesse malim) πάθει ὑπερφρονῶ· Haec ego receptae structurae non diffiteor haud parum opitulari. Verum ipsum illud ἴτω egregie per se solum ponitur, indicatque captum firmiter agendi consilium, utcumque res cadat: Sophocl. Oed. Tyr. vſ. 678. cum quo compara Eurip. Or. vſ. 791. Philoct. vſ. 120. Ἴτω. ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς· Eurip. Med. vſ. 798. Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος· vſ. 819. ordinem invertit Heracl. vſ. 456. ὦ φιλτάτη δ' ἐμὴ ψυχή· ἴτω. Ad eam normam arbitror hic etiam praeferendum: — ἴτω· πεπρωμένον ἦμαρ Τλήσομαι — Dixerat Peneus — τί ῥέξομαι; sequitur opportune, ἴτω· tum quid consilii animo fixum gerat, exponit: quare non minus commode nectuntur: πεπρωμένον ἦμαρ Τλήσομαι· quod verbum utique non decet accusativo suo defici. Plutarch. V. C. Marii p. 428. D. Ἴτω δ' ἐν ὅτῳ χρήζοι φυγὰς ἀνατλησόμενος ἀλλαχόθι τὸ πεπρωμένον· alia ratio est τοῦ τλήσομαι in Homero. Archestratus satis ridicule apud Athen. vii. p. 286. A. 295. A. Si galeum, inquit, Rhodium, sive, squalum, raptum, si nolint vendere, nactus fueris, statim apparatum devora: — κἂν τ' Ὕστερον ἤδη πάσχ' ὅτι σοι πεπρωμένον ἐστί· tum tu postea vel mortem oppetas. Sumendum autem πεπρωμένον ἦμαρ non aliter hoc loco, quam δούλιον, ἐλεύθερον, ὀρφανικὸν ἦμαρ in Homero. Phylarch. apud Athen. xiv. p. 639. E. Bacis apud Herodot. viii. 77. ἀμφιλαφές ἦμαρ Maxim. περὶ Κατ. vſ. 275. φύξιμον vſ. 358. ὀλέθριον vſ. 384. & Phaennis apud Pausan. x. p. 833. de quo genere praeter alios egit Vir summus J. F. Gronov. Obſ. I. 2. p. 24. Dicit itaque Peneus: *sortem fato mihi destinatam subibo tua gratia & perpetiar.* Hemsterh.

Vſ. 130. ἄμπωτιν] Ἄμπωτις proprie est refluxus, recessus maris, aut fluvii. ἔρρειν Aeolicum est pro εἴρειν, ut φθέρρειν pro φθείρειν. Apud Graecos ἔρρειν est, quod Latinis *ire in malam rem.* Et simpliciter ἔρρειν dicuntur res, quae pereunt, quae pessum eunt. Sententia poëtae est, Etsi meum sit secatura alveum Juno. Th. Graev.

Ibid. Διψαλέην ἄμπωτιν] Verti *siccum alveum.* Hic enim est h. l. sensus: siccum scilicet ex aqua resorpta, cum ea non potest libere decurrere. v. de hoc verbo interpretes ad Hesychium in h. v.

Καὶ μοῦνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
Ἠνίδ' ἐγώ· τί περισσά; χαλᾷ μόνον Εἰλήθυιαι·
Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
Ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
Ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Ὄσσης
Οὔρεα, καὶ πεδίον Κραννώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη. τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

132 Τί περισσά] Λείπει τὸ φθέγγομαι.
134 Παγγαίου] Πάγγαιον, ὄρος Θράκης.
137 Ὄσσης] Ὄρος Θεσσαλίας.
139 Πίνδοιο] Ὄρος Περραιβίων.
143 Βριαρῆος] Οἱ μὲν Βριαρέω· οἱ δὲ, Τυφωέως· οἱ δὲ, Ἐγκελάδου.

Vſ. 131. ἐν ποτάμοισιν ἀτιμότατος] ἄτιμος ea ſignificatione accipiendum, qua apud Virgil. inglorius & illaudatus. de quibus Agellius multa. VULCAN. Hic denuo καλέεσθαι male vertitur *nominer*, cum *ſim* ſignificet, ut ſupra notavimus. TH. GRAEV.

Vſ. 132. τί περισσά] Male Interpres, *quid reliquum? quid reliqui eſt?* Verte *quid plura? quid multis moror?* Terent. A. FABRI.

Ibid. Εἰλήθυιαν] Pauſanias quoque Ilithyiam ait opem tuliſſe Latonae. Eam h. l. diverſam eſſe a Junone & Diana, res ipſa docet. Simile exemplum eſt ap. Heſiod. Theog. 465. Homerus ſane Ilithyiam ſ. Ilithyias facit Junonis filias Iliad. Λ. 270.

Vſ. 133. ἀλλά οἱ Ἄρης &c.] Cl. Ruhnkenius in Epiſt. Crit. I. p. 16. notat bene, Callimachum imitatum eſſe locum hymni Homeri in Apoll. 382. 383.

Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὦσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Πετρῃσι προχύσησιν, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα.

Ita initium alterius verſus corrigit vir ille doctiſſimus, de hymnis Homeridarum bene in illa epiſtola meritus.

Vſ. 135. ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα] MSS. Reg. Ambr. 1. ἀποκρύψαι καί. Voſſ. Edd. vett. ἀποκρύψαι δὲ, quod melius convenit alteri ἐμβαλεῖν. Sed Ambr. 2. ſervat, quod Benenatus & ſequentes edidere, & altera lectio videtur eſſe a manu conformantis ſecundum primo. v. ad H. in Jov. 14.

Vſ. 136. καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ] Ἀσπίδα verti *clypeum*, quia vſ. 147. dicitur εὔκυκλος. Virg. Aen. XII. 332. *ſanguineus Mavors clypeo increpat*. Pro ἐλέλιξεν MS. Voſſ. ὀλόλυξεν. Illud de armis uſitatum.

Ibid. Forte Callimachus in animo habuit locum Xenophontis de Exped. Cyri I. p. 265. A. ἐφθέγξαντο πάντες, οἷόν περ τῷ ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. —— καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν φόβον ποιοῦντες τοῖς ἵπποις. v. Spanhem.

Et ſolus inter amnes contemtiſſimus fiam.
Ecce me. Quid multa? Voco modo Lucinam.
Dixit, & inhibuit aquarum impetum. At ei Mavors
Pangaei revulſa cacumina tollens tentabat
Immittere vorticibus, & obruere fluenta.
Deſuper autem inſonabat, & clypeum percutiebat cuſpide
Haſtae. Et ille quidem ſtridebat Martio ſono. At Oſſae contremuere
Juga, & campus Cranonius, & frigidi
Receſſus Pindi: & terrore concuſſa eſt tota
Theſſalia. Talis a clypeo reſultabat fragor.
Ut cum Aetnaei montis igni fumante
Commoventur receſſus omnes, ſubterraneo gigante
Briareo in alterum latus ſe convertente,

For-

ad Julian. Or. I. p. 233. RUHNKEN.

Vſ. 139. Ἐσχατιαὶ Πίνδοιο] Verti *receſſus.* Nam vulgatum *extremitates Pindi* intelligi non poteſt. Saepe interpretes in hoc verbo haerent, ut apud Theocr. Id. XIII. 25. ubi pariter ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι vertitur: *extremas agrorum partes:* quaſi ibi tantum agni bene alantur. Ad eum locum bene illam inſcitiam caſtigavit, & quid eſſet ἐσχατιά docuit Iſ. Caſaubonus: ſed dilucidius Cel. Hemſterhuſius ad Luciani T. I. p. 143. qui bene docet, ineſſe remotioris loci ſignificationem praeter notionem agri ſuis finibus determinati, quam declaravit Caſaubonus. Res autem ſic ſe habet: ἐσχατιὰ proprie eſt extremitas, & dicitur ſemper vel cum diſerto genitivo ἀγρῶ, χώρης, ὄρεος &c. vel ut intelligatur e contextu & natura rei: ſignificatque adeo remotiorem agrum, montem: ſed ſaepe ſervit merae periphraſi, in qua illa ſola res intelligenda, quam genitivus indicat. Hinc Grammatici veteres interpretantur ἀγρὸν, ut Etymol. M. Heſychius, reſpicientes loca, ubi meram periphraſin efficit, ut μύχον θαλάσσης & ſimilia multa. Ad id genus exemplorum pertinet hic Callimachi locus, in quo ἐσχατιαὶ Πίνδου pro monte ipſo dicuntur, ut ante Ὄσσης ὄρη. Sed quia Latini ſimili periphraſi utuntur, verti *receſſus Pindi.* Nec male Gulonius *faſtigia Pindi.*

Ibid. φόβῳ δ᾽ ὠρχήσατο πᾶσα Θεσσαλίη] De inſolentiori verbi ὀρχεῖσθαι vi adi Ill. Spanhemium, cujus tamen dicta non ſunt omnia apta huic loco. Eſt autem Callimachus, ut in multis aliis, Aeſchylum imitatus, qui dixit, καρδία φόβῳ ὠρχήσατο, a terrore vehementiores pulſus habuit. Adde quae dicta ad H. in Cer. 89. Mox pro Κράγχιν MS. Reg. Κράμιον, & vſ. 145. pro πυρὶ MS. Voſſ. πυρί. pro μύχα edd. μυχά.

Vſ. 143. Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος] Ex hoc loco facile apparet, legendum eſſe apud Virgil. *mutat*, non *motat.*

Et feſſum quoties mutat latus, intremere omnem
Murmure Trinacriam, &c.

A. FABRI.

Vſ. 144. Θερμαύστραί τε βρέμουσι] Virgil. lib. 8. Aen.

—— *ſtriduntque cavernis*
Stricturae chalybum, & fornacibus ignis anhelat. VULCAN.

Ibid. Θερμαύστραι] Sic Edd. omnes, praeter Th. Bentleji, in qua eſt Θερμαυ-

Θερμαΰστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
Ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες, πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις, ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα. θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκεν οἱ Κοιηῒς ἐκέκλετο· Σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας· αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
Οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων·

Ἶρις

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

144 Θερμαΰςραι] Αἱ κάμινοι.
150 Κοιηῒς] Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς.
156 Κέρκυρα] Ἡ Φαιακία.

μαυςραὶ, ut volebat Vir doctus, qui in edit. Vascos. puncta delevit. Illud quidem durum est, quod Spanhemio placet, item Jensio, apud Hesychium ex hoc loco omnia verba θερμαςρὰ, θερμαςρὶς corrigi, cum ea in scriptorum plurium bonis libris legantur. Vid. viros doctos ad Polluc. IV. 102. 104. 105. Atque etiam durius est, τὸ υ ante ςρ corripi. Itaque prope malim θερμαυςραί.

Vs. 147. Τῆμος ἔγεντ' &c.] Hunc versum ὀβελίζουσι Viri elegantissimi ingenii atque doctrinae, Lennepius & Ruhnkenius, quem vid. Ep. Crit. I. p. 64. Versus sane est elumbis, quem nos ante sic emendaramus:

Τοῖος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσ' εὐκύκλοιο.

Nam similitudinis verbum τοῖος aut aliud bis esse, ante & post comparationem, id non est rarum. vid. v. c. Hesiod. Scut. Herc. 41. 44. 374. 79. 401. 11. 421. 23. 425. 26. & 33. 436. 41. Sic & noster infra 228. 32.

Vs. 148. αὖθις] MSS. Ambr. Voss. αἶτις, ut supra vs. 99. Mox ἐςήσατο active. H. in Dian. erat activum ἐπιςήσας.

Vs. 150. Κοιηῒς] Certe omnino legendum est Κοιηὶς *Coei filia*, ita Ὑψηὶς *Hypsei filia*, *Nereis Nerei filia*, & millia alia; & non est quod fidem adhibeas Frischlino, qui ait in Κοιηνὶς, ν additum esse, ut vitetur hiatus. A. Fabri. Vidit hoc etiam anonymus Francii, qui in margine notat, dele ν. Th. Graev.

Ibid. Κοιηῒς] Recepimus scripturam Codicis Regii, εἰσόκεν οἱ Κοιηῒς, quomodo scribendum esse pro Κοιηνὶς dudum magno consensu monuere viri docti. Nam Latonam esse Coei filiam constat satis. In Scholio est: ἴσως Κοιαντὶς, quod habet speciem emendationis adscriptae margini in libro vitioso in hoc nomine. Κοιαντὶς appellatur ab Onomacrito in hymno in Laton. 2. p. 131.

Fornacesque fremunt sub Vulcani forcipe,
Unaque opera; horrendumque igni laborati lebetes
Et tripodes collisi resonant:
Tantus tum fragor exstitit clypei rotundi.
Peneus tamen non refugit, sed mansit
Fortis ab initio, celeresque cohibuit vortices,
Donec Coeeis ei clamavit: Vale & servare!
Servare! ne tibi mea caussa aliquid mali accidat, hacce
Pro benignitate. Gratia autem tibi referetur.
Dixit, &, multa ante passa, adiit insulas
Aequoreas. Sed nec hae venientem recepere:
Non opportunum navibus portum habentes Echinades,
Non Corcyra, hospitalissima omnium.

Et-

132. Editi omnes: εἰσόκε οἱ Κοπαΐς. Versu sequente Edd. Ald. Froben. αὔγι vitiose pro σύγε.

Vs. 154. ἐνναλίας] MSS. Ambr. & Voss. εἰναλίδας.

Vs. 155. Οὐ λιπαρὸν] Cur Callimachus Echinadum portum, refragante licet antiquitate, navibus recipiendis opportunum duxerit, diligenter inquirit Arnaldus Animadv. p. 37. Sed non est a poëta, tanquam a jurato teste, veritas exigenda. Sardiniam constat omnium vituperiis obnoxiam fuisse. Hoc ipso tamen hymno vs. 20. vocatur ἱμερόεσσα; nec temere illud mutem in ἀτιμόεσσα. Ceterum hunc locum expressit perpetuus Callimachi imitator, Dionysius Perieg. vs. 616.

Ἄλλαι δ' ἄλλοθι νῆσοι ἀπείριτοι, αἱ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν
Ναιόμεναι, καὶ νηυσὶν ἐπήρατον ὅρμον ἔχουσαι.

Erudite, & ad Callimachum apposite Phrynichus Arabius in Προπαρασκευῇ σοφιστικῇ MS. Ἁπαλὸς εἴσπλους λιμένος. Ὥσπερ Ὅμηρος τοὺς δυσόρμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτως Κρατῖνος ἐπὶ τῷ εὐόρμῳ τὸ ἁπαλὸν ἐξ ὑπεναντίου λέγει. RUHNKEN. *Ep. Crit.* II. p. 31.

Vs. 156. Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα] Paullo durior est transpositio τοῦ ἥτις, omninoque languet illud verbum. An scripsit: Οὐδ' αὐτὴ Κέρκυρα, nec ipsa adeo Corcyra hospitalitatis laude prae ceteris omnibus nobilis? De scriptura Κερκύρας, pro quo e numis ubique rescribi vult Ill. Spanhemius Κόρκυρα, bene respondet Quirinus Cardinalis in Primord. Corcyrae p. 11. usus etiam Eustathii testimonio ad Dionys. Perieg. 494. nominis utramque scripturam usitatam fuisse, & in libris reperiri testantis. Etiam Andr. Marmoram in Hist. Corcyr. p. 2. ita statuere docet, promiscue appellatam insulam esse Κόρκυραν & Κέρκυραν. p. 196. Quod denique Corcyram Callimachus vocat φιλοξεινοτάτην, in eo respicit ad fabulas de Jasone, Ulysse; unde & ab Homero φιλόξεινοι Corcyraei dicti Od. Z. 121. In margine Stephani est varia lectio κακοξεινοτάτη: quae unde sit, nescio. Eam h. l. repudiandam esse recte judicant Anna Fabri & Ill. Spanhemius: nec enim contextus eam admittit. Adscripsit margini, qui noverat ex Homero, quod monet etiam Spanhemius, Corcyraeorum etiam inhumanitatem apud Homerum commemorari. Idem ille, quem ante laudavi, Quirinus haec bene inter se componit l. c. c. x. cum docet hospitalitatis laudem ad principes pertinere, infamiam contrariam ad plebem. Ibid.

Ἵεις ἐπεὶ πάσῃσιν ἀφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
Στρεφομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἱ δ' ὑφ' ὁμο-
κλῆς
Πασσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
Ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
Ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε· Μὴ σύ γε μῆτερ
Τῇ με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι, οὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
Ἐστὶ, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
Ἵξε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

160 Μεροπηΐδα] Ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν, ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς.

165 Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων] Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ.

166 Ὑπὸ μίτρην] Ὑπὸ τὴν βασιλείαν, ὑπὸ τὴν ἀρχήν.

Ibid. φιλοξεινοτάτη] Legitur & κακοξεινοτάτη: vulgatam lectionem retinerem, φιλοξεινοτάτη: hanc illi gloriam dedit Ulyssis hospitium apud Alcinoum. A. Fabri.

Vs. 157. ἐφ' ὑψηλοῖο] Veram scripturam esse ἀφ' ὑψηλοῖο dudum putaram, cum eam reperi in Excerptis cod. Voss. Supra vs. 136. Mars ὑψόθι, e monte σμαραγεῖ. Eurip. Phoeniss. 1229. Ἐτεόκλης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς πύργου κελεύσας &c. ubi codd. quidam ἐπ', quod merito non recepit Cl. Valkenarius.

Vs. 158. αἱ δ' ἐφ' ὁμοκλῆς &c.] Videtur imitatus esse Hesiodi versum in Scuto Herc. 341. Τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Atque etiam uterque Ambrosianus & Voss. habent ὑπ' ὁμοκλῆς, quod ut magis Ionicum propterque Hesiodi locum praetulerim. Iidem etiam πανσυδίη, quae est perpetua in libris varietas.

Vs. 159. Πασσυδίῃ] Πασσυδίη, πανσυδίη & πασσυδεὶ sive πανσυδεὶ, interdum est πανστρατιᾷ, universo agmine, omnibus copiis. Proprie significat cum omni impetu, cum summo impetu. Exponitur etiam παντελῶς, omnino. Caeterum nihil muta cum Frischlino, sed verte: *extimescebant juxta fluvium quamcunque deprehenderent.* hoc est, Metuebant omnes puerperas, ne forte Latona esset. Puerperae enim solebant recens editos partus in fluminibus abluere, ut supra notavimus. Th. Graev.

Ibid. ἥν τινα τέτμοι] Vulcanius & Frischlinus legerunt μή τινα, *ne quam deprehenderet.* A. Fabri

Ibid. κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι] Torsit hoc interpretes. Itaque Vulcanius & Frischlinus corrigebant μή τινα. Sed sic commodus sensus non existit. Nec bene rem egit Graevius, in cujus explicatione τέτμοι pro plurali accipitur, quod fieri non potest. Verum vidit Bentlejus. Ῥὸς h. l. non est flumen, sed mare, maris fluctus, de quo saepe apud Homerum hoc verbum. Κατὰ ῥόον

utrum

Etenim Iris omnibus ab alto Mimante
Minitans, longe avertebat. Illae vero prae minis
Omnes una fugiebant per mare, ad quamcunque venisset (Latona)
Antiquam autem postea ad insulam Con Meropeida
Contendit, sacram sedem Chalciopes heroinae.
Sed eam filii cohibuit oratio haec: Ne tu quaeso, mater,
Hic me ede: non ego quidem vitupero, aut contemno
Insulam: quippe pinguis & pascuis plena, si qua alia.
Sed ei e fatis alius quis debetur Deus,
Servatorum celsum genus: cujus sub diadema

Ve-

utrum ad *φοιτῷντο*, an ad *τέτμοι* referatur, nil interest. Si ad *τέτμοι*, erit idem quod vs. 206. *παρὰ ῥόον*, in quamcumque incidisset gradiens in mari vel per mare. MS. Voss. *κατιῤῥόϊν* & *τετμός*.

Vs. 160. *Μεροπηΐδα νῆσον*] Meropas eam olim inhabitasse Quintilianus docet a Merope quodam sic dictos, qui, ut tradit Hyginus, Coam Insulam tenuit regno, & a nomine filiae, Coon & homines ipsos a se Meropas appellavit. A. Fabri.

Vs. 162. *Ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε*] Non est *ἔρυκε* pro *defendit*, seu *defendebat*: sed potius pro *prohibuit facere quod volebat*, sive *prohibebat* Stephan.

Vs. 164. *ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος*] Ad Cretam transtulit Dionys. Periegeta 502. *Πολλή τε, λιπαρή τε, καὶ εὔβοτος*. Idem epitheton tribuit Corcyrae 494. quod ibi Eustathius interpretatur *πολύκαρπόν τε καὶ εὔκαρπον*, quod huic loco aptum: non quod Burmanno videbatur ad Ovid. Heroid. xxi. 82. id verbum respondere poëtarum Latinorum epithetis insularum, *candida*, *fulgens*, *nitens*. Nam ea omnibus insulis communia ex re. Nec hic locum habet interpretatio, quam Spanhemius ad vs. 155. accommodat ei verbo, *praestans*, *jucundus*.

Vs. 165. *Ἀλλά οἱ* &c.] Compara similem locum in insulam Con apud Theocritum xvii. 58. seqq.

Ibid. *θεὸς ἄλλος*] Quippe Ptolemaeus in insula Co natus & educatus est. Theocrit. in Idyll. 17. ad Ptolemaeum:

Καί σε Κόως ἀτίταλλε βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.

Infra etiam, ubi insulam loquentem inducit.

Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον ὅσον περ
Δᾶλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων. A. Fabri.

Vs. 166. *σαωτήρων ὕπατον γένος*] Ptolemaeus Lagi filius, vel ut Pausanias vult, Philippi, Alexandri Magni patris, unus ex Alexandri ducibus Persico bello, Aegyptum occupavit. a quo Soterum appellatio inter Aegyptios fluxit, a rebus magnifice gestis: ut & a virtute, Evergetae & Philadelphi & Philometoris. Periphrastice vero *σαωτήρων ὕπατον γένος* vocat Ptolemaeum Philadelphum. Blanditur vero Callimachus Ptolemaeo, cum ait deberi huic insulae alium deum. Ita etiam Hymno in Apollinem vers. 26.

Ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο:

Ὃς

Ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
Ἀμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται·
Μέχρις ὅπου περάτη τε, καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἠέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
Καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
Ὕστατον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
Βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
Ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
Ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριθμοι

Τεί-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

167 Μακηδόνι] Τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.

174 Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου] Τῆς δύσεως. Τιτῆνες δὲ, διὰ τὸ ἐπιχείρημα.

175 Ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες] Βρέννος ὁ τῶν Γαλλῶν βασιλεὺς, συναγαγὼν τοὺς Κελτοὺς, ἦλθεν ἐπὶ Πυθῶνα βουλόμενος τοῦ θεοῦ τὰ χρήματα

Ὅς τις ἐμοῦ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο. VULCAN.

Ibid. ὦ ὑπὸ μίτρην Ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι] Potest Μακηδόνι jungi cum ἵξεται, vel cum κοιρανέεσθαι. & quidem dici etiam οὐκ ἀέκουσα κοιρανέεσθαι Μακηδόνι, *non recusans sub Macedonis imperio esse.* At μίτρην non *balteum* sed *mitram* dixerim, ipsam vocem Graecam Latinorum exemplo retinens. Ex iis autem quae sunt insignia imperii satis ipsum imperium intelligitur, adeo ut κοιρανέεσθαι addi necesse non fuerit. STEPHAN.

Ibid. ὦ ὑπὸ μίτρην ἵξεται] *Sub cujus imperium venient.* Nam per μίτρην, *diadema regium*, vel κίδαριν insigne imperii intelligit. Eustathius certe μίτραν etiam de fascia qua caput obligatur dici ex Euripide & Herodoto docet. VULCAN.

Vs. 168. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Duas tantum continentes agnoscit. Vide Theocritum, qui ait 33339. urbes sub imperio Philadelphi fuisse. Idyll 17.

Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι.
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς,
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.

Et infra:

—— Θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Quod ad primum versum attinet, sine dubio intelligit non urbes tantum, sed κώμας. A. FABRI.

Ibid. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Hoc Callimachus dicit ex sententia veterum, qui mundum in duas tantum partes dividebant, Asiam nim. & Europam. Id testatur Varro de L. L. lib. IV. & Isocrates in panegyrico. Hinc intelligendus Tibullus lib. IV. eleg. I.

Solus utroque idem diceris magnus in orbe.

Utroque in orbe, dicit Asiam & Europam, in quas duas partes divisus erat orbis. Auctor autem istius divisionis Eratosthenes traditur, & deridet Strabo lib. I. TH. GRAEV.

Ibid. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Add. Cellar. Geogr. I. II. Post αἱ πελά-

γεσσι

Veniet, volens a Macedonibus regi,
Utraque continens, quaeque in mari ſedent,
Ad occaſum usque, & unde veloces equi
Solem vehunt. Ille autem imitabitur inſtituta pa-
tris.
Atque aliquando nobis veniet bellum commune,
Cum adverſus Graecos ferrum
Barbaricum & Celtam commoventes Martem
Poſteri Gigantum ab ultimo occidente
Ruent, nivibus ſimiles, aut pares numero

Stel-

γεσσι κάθηνται periphraſis inſularum. *Κάθηνται* redolet Hebraismum: nam & Hebraei inſulas & inſulanos dicunt in mari ſedere.

Vſ. 169. *περάτη*] Schol. Apollonii, *σημαίνει*, inquit, *κατά τινας καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή.* Et re vera ſic eſt: nam Sol ab eodem loco quo deſinit, curſum ſuum inſtaurat. Hic vero non ita intelligendum; nam eſt *Occidens, extremitas Oceani.* A. FABRI.

Ibid. *περάτη*] De occaſu eſt apud Homerum Od. Ψ. 243. ubi vid. Euſtathius. Scholiaſtes ergo Apollon. Rhod. non audiendus, qui ad I. 1281. proprie ait *περάτην* de oriente dici.

Vſ. 170. *ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός*] Sic Virgilius,

> *Pacatumque reget patriis virtutibus orbem.*

Theocrit. Hymn. XVII,

> *Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,*
> *Στειβόμενος καθύπερθεν, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.* A. FABRI.

Ibid. *εἴσεται*] Ingenioſum eſt, & elegantius vulgato, quod venit in mentem Viro ſummo, T. Hemſterhuſio, *ἕσσεται ἤ. π.* *induet mores patris.* Sed quia etiam *oblivisci mores, dediſcere mores, memor moris paterni,* & ſimilia bene dicuntur Graecis & Latinis, vulgatum non ſpreverim.

Vſ. 171. *ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος*] Vide Juſtinum, qui haec fuſe deſcribit lib. 24. A. FABRI.

Vſ. 172. *Ὕστατον*] *Ad ultimum,* poſtquam aliae nationes expertae fuerunt Celtarum vim. MSS. Ambr. Voſſ. Edd. vett. omnes *ὕστερον*, in quo eſſe videtur tautologia frigidior. Igitur *ὕστατον* ſervavi, quod e bono libro ductum puto. Mox MSS. Ambr. *ἀμὴν*.

Vſ. 173. *Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα*] hoc eſt *πόλεμον*. In qua ſignificatione Homerus verbis *ὀρίνειν, ὀτρύνειν,* & *ὀροθύνειν* utitur. *Κελτοὶ* porro ſive *Κέλται* a fontibus Eridani ad Rhenum usque pertingunt. A quibus univerſi Europaei *Γαλάται, Κελτοὶ* a Graecis vocati ſunt. de Celtis ita Pauſanias, *εἰσὶ δὲ οἱ Κελτοὶ μακρῷ πάντας ὑπερηρκότες μήκει τοὺς ἀνθρώπους.* VULCAN.

Vſ. 174. *Ὀψίγονοι Τιτῆνες*] Perſiſtens in amplificatione potentiae ſui regis Philadelphi, hoſtes ejus vocat *Τιτῆνας.* quod ei tanquam Deo, ut Titanes Jovi, bellum inferant. VULCAN.

Ibid. — *ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος*] Repono *ἐσχατόωντος*. In Ald. & Frob. *ἐσχατέοντος*. Sed & *ὀψίγονοι* proparoxytone ſcribendum. STEPHAN.

Ibid. *ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος*] Cave credas viro doctiſſimo. *ἐσχατάω*, verbum poëticum, *ultimus ſum.* Unde h. l. *ἕσπερος ἐσχατόων, occidens ultimus.* Sic Homer. Iliad. B. *Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, Anthedonaque extremam.* TH. GRAEV.

Ibid. *ἐσχατόωντος*] Etiam edit. Vaſcoſ. *ἐσχατόοντος*. At MS. Ambr. 2. & Voſſ. *ἐσχατόωντος*, ut Stephanus voluit. Sed bene Graevius *ἐσχατόωντος* defendit.

Vſ. 175. *Ῥώσωνται*] Verbum *ποιητικὸν*

Τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται.
Φρούρια καὶ [κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι]
Καὶ πέδια Κρισαῖα, καὶ ἠπείροι[ο πόληες]
Ἀμφιπεριστείνωνται. ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν

Γείτο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

τα διαρπάσαι, πλησίον δὲ γενομένων, ὁ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρησάμενος, ἀπώλεσε τοὺς πλείους αὐτῶν, ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων, Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρηζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου στρατεύματος. οἱ δὲ ὁμοίως ἐβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα, γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς, καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν, καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε, ταῦτα οὖν φησὶ ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.

ποιητικώτερον, quo usus Homerus Il. A. 50. ubi vid. Schol. Od. Ω. 69. ubi est ἐῤῥώσαντο ἐν τεύχεσιν, *armati decurrebant circa rogum.* Item Nicander Ther. 350. &c. & alibi. v. Hesych. in Ἐῤῥώσαντο, & ibi interpretes. Usus tamen etiam ut aliis poëticis verbis Thucyd. II. 8. ἐῤῥώοντο εἰς τὸν πόλεμον, *ad bellum cupide ferebantur.* Sed MS. Ambr. 2. Edd. Ald. Vascos. Froben. Benenat. ῥώσονται, quod non spreverim, cum alibi noster in hac forma cum ὁππότε & ἡνίκα futuro utatur: quamquam etiam ῥώσωνται rectum est: *cum venerint.* Voss. ῥώσανται. Similis varietas mox in ἀμφιπεριστείνωντο.

Ibid. νιφάδεσσιν ἐοικότες] Brenno videlicet duce, qui qua occasione quove consilio Gallos in Graeciam duxerit, describit Pausanias in Phocicis. VULCAN.

Ibid. ὃ ἰσάριθμοι Τείρεσιν] Τείρεα dicuntur astra, ut & σείρια, unde & Sirius dictus. Τείρεα vero quasi τέρατα καὶ σημεῖα τῶν πλοϊζομένων, ut annotavit Scholiastes Apollonii lib. 2. quam etymologiam magis probaverim, quam Eustathii, qui ἀπὸ τοῦ τείρειν deducit. ὅτι πολλοὶ, inquit, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται, γινόμενοι ἀστρόβλητοι. Apte vero addit Callimachus verbum βουκολέονται, metaphora sumta a pecudibus gregatim errantibus, sive pascentibus. VULCAN.

Vs. 176. Τείρεσιν] Hinc πολυτειρὴς epitheton coeli apud Aratum 604. quam vocem non habent lexica, item πολύτειρος apud Onomacritum Hymn. in Natur. 6. quod verbum jam notavit Scottus.

Ibid. κατ' ἠέρα βουκολέονται] Virgil. lib. 1. Aeneid.

— *polus dum sidera pascet.*

Et ex hoc loco patet lectionem *palus*, quam intrudere quidam voluere, nullo modo recipi posse, cum noster dicat κατ' ἠέρα, & certo certius sit Virgilium hunc locum ob oculos habuisse. A. FABRI.

Ibid. βουκολέονται] Hoc verbum, hoc quidem sensu, scil. *errant*, quod & Latini de gregibus dicunt, ut Virgil. Ecl. 1. est ex audacioribus Callimachi, ad cujus similitudinem Moschus Id. II. 5. dixit ποιμαίνεσθαι· Εὖτε καὶ ἀτρεκίαν ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων. Sed non primus ita dixit. Xenoph. Cyrop. I. p. 43. ed. Hutch. χαρίεν, εἰ ἕνεκα κρεαδίων τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι: *si — natae filium abesse & errare sinam.* quod imitatus est Lucian. in Navig. c. 4. A Callimacho sumsit, opinor, Dionys. Per. 193.

Vs. 177. Φρούρια &c.] In hoc loco libri valde variant. A MSS. Ambr.

totus

Stellis, cum plurimae coelo errant.
Castella & [vici Locrorum, & Delphica juga,]
Et campi Crissaei, & continentis [urbes]
Circumquaque gemant! Videant vero pingues fruges
Vici-

totus versus abest, sed relictum est spatium capax versus. In duobus Vaticanis n. 36. & 1379. solum verbum φρούρια est. MS. Reg. Voss. Edd. Flor. Ald. Vascos. Froben. tantum habent φρούρια καὶ. Lacunam explevit Benenatus, ut nunc editur. In versu sequente ab iisdem libris omnibus abest πόλιες, & praeterea ἤπειροι, non ἠπείροιο. Supplementum a Callimachi manu esse, non ausim dicere. Rev. Checotius vidit exemplum Callimachi Aldinum, quod fuit olim Jo. Georgii Trissini Vicentini, nunc est in bibliotheca Barberiniana, in quo & haec & altera vs. 200. lacuna eodem modo expleta esset, ut nunc in vulgatis, sed ut pro ἠπείροιο πόλιες esset φάραγγες. Ac prorsus eodem modo est in exemplo edit. Vascos. quod ipse habeo: manus autem cujus sit ignoro. Sed de hoc & ceteris locis talibus separatim agimus in praefatione. Auratus putabat, (ita adscriptum exemplo Aldino) perfectam esse sententiam, delendumque καὶ. Id sic accipiendum est, ut Callimachi versus sit:

> Φρούρια καὶ πεδία Κρισσαῖα καὶ ἤ-
> πειροι.

Sed pro Κρισσαῖα legendum Κρισαῖα, quod in exemplo Ger. in margine esse, notat vir doctus in exemplo Aldino, vel Κρισαῖα, ut apud Homer. H. in Apoll. 446. corrigit Holstenius Κρισαίων pro Κρισσαγων ad Stephanum Byz. in Κρίσα. Etiam Athenaeus XIII. p. 560. habet Κρισαῖκὸς πόλεμος. Pro ἀμφιπεριστείνωνται MS. Ambr. 1. Reg. Voss. Edd. Ald. Vascos. Froben. Benenat. ἀμφιπεριστείνον-ται. Ambr. 2. ἀμφιπεριστείναντας. v. ad vs. 175.

Ibid. καὶ Δελφίδες ἄκραι] Hic ἄκραι non esse adjectivum, sed substantivum, sicut vs. 104. Χειρωνίδες ἄκραι, antea monui. Aliquando autem per juga montium sive cacumina montes toti significantur. STEPHAN.

Vs. 178. πεδία Κρισσαῖα] Intelligitur campus, qui felix dictus. Strabo IX. 418. πρόκειται δὲ τοῦ Κίρρας τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον. Etiam commemorat Eustath. ad Hom. p. 272. ubi scripturam per σσ recentiorem esse dicit. Per simplex σ Κρισαῖα MS. Voss.

Vs. 179. Ἀμφιπεριστείνωνται] Lamentorum seu gemituum significationem huic verbo inesse non puto, sed ἀμφιπεριστείνεσθαι, a στενὸς posito pro στενὸς, sonare *circumarctari*. Ex eo autem intelligitur valde oppletum esse. STEPHAN.

Ibid. Ἀμφιπεριστείνωνται] Verti, *circumquaque gemant*. quae interpretatio non aliena est a significatione verbi στείνομαι, τὸ ὀδυνῶμαι ἤτοι στένω, ut docet Hesychius, praecipue cum gemitus sive doloris rationem statim subjiciat, inquiens:

> —— ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
> Γείτονος αἰθομένοιο.

Si vero a στενὸν, τὸ στενόχωρον deducamus, & interpretemur, *in arctum redigentur*, ad immensam multitudinem Gallorum referendum erit. VULCAN.

Vs. 179. 180. ἴδωσι —— Γείτονος αἰθομένοιο] ἴδωσι non ad Celtas, sed eodem quo ἀμφιπεριστείνωνται referendum. Vir doctus corrigit αἰθόμενον, ut ad καρπὸν referatur, quod non necessarium est. Nam si ager vicinus ardet, etiam fruges ardent. Ante audierant, Celtas quocumque venissent ferro ignique vastare omnia. Nunc etiam suis oculis in vicinia videbunt. Sententia ita clara est: sed inest tamen aliquid duri in altero versu, quod tollere ingeniose tentavit Cl. Valkenarius ad Eurip. Phoen. p. 503.

> —— ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
> Γείτονος αἰθόμενον, καὶ ἄκοντι μῦ-
> νον ἀκμῆ.

Illustrata etiam sententia. Potuerunt libra-

Γείτονος αἰθομένοιο καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ,
Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
Ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
Στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ
Ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
Κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος·
Ἐσσόμεναι. Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
Αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰν ἔτι γαστέρι μάντιν
Ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ·
Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,

Πλα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

185 Τέων] Ὧντινων ἀσπίδων αἱ μὲν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται.

191 Διειδομένη] Φαινομένη.
Ἀραιή] Λεπτή.

librarii verſus prioribus conformare, & facilis lapſus in γύπονος fuit.

Ibid. αἰθομένοιο] Dubitabat pater an legendum eſſet αἰθόμενον, καρπὸν αἰθόμενον. A. FABRI.

Ibid. καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ] Cum hoc nomine ſubaudiendum puto aliquod verbum: cujusmodi fuerit πύθωνται. ut Latine ſubaudiatur non *videant*, ſeu *viderint*, ex praecedente verbo ἴδωσι (quum hoc a ſenſu aurium ſit alienum) ſed *ſciverint*, vel *acceperint*, ſeu *cognoverint*. Huic autem opponit ἀπαυγάζοιντο. eſt enim hic ἀπαυγάζεσθαι, *conſpici*, *ſpectari*, non *refulgere*. Mutatur autem modus in ἀπαυγάζοιντο, propter verſum, quum antea conjunctivo eſſet uſus. STEPHAN.

Vſ. 181. περὶ νηὸν] MSS. Ambr. Voſſ. Edd. Flor. Ald. Vaſcoſ. Froben. παρὰ νηὸν, e verſu 182. recte correctum eſt περὶ in ed. Benenati: idque ceteri ſecuti ſunt. Nam deberet eſſe νηῷ, ut mox παρὰ τριπόδεσσιν. Herodotus tamen dixit παρὰ τὸ ἱρὸν, IV. 62. quem imitari potuit Callimachus.

Vſ. 183. Φάσγανα —— Ἀσπίδας] In his verbis variant libri ſcripti & editi. Edd. veteres habent ubique accuſativos, accepto τῷ ἀπαυγάζοιντο pro *videant*, ut ἀπαύγασαι vſ. 125. pro *vide:* quod non patiuntur ſequentia & verbum φάλαγγες. MSS. mei habent primo ἀναιδέες & ἀσπίδες, itemque Voſſ. a manu ſecunda ἐχθόμεναι. Unde pronum eſt corrigere, Φάσγανα καὶ ζωστῆρες ἀναιδέες, ἐχθόμεναι τε Ἀσπίδες, quod requirit ſane verbum ἀπαυγάζοιντο. Sic correctum fuiſſe in Ger. teſtatur vir doctus in marg. Ald. Idem addit: *Auratus legendum putat οἳ pro αἵ, ut referatur ad* τρίποδας. Gloſſ. interlinearis Cod. Reg. ad ἐχθομένας monet, τοῖς Γαλλοῖς.

Vſ. 185. αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ] v. Schol. Quae hic in Scholio traduntur, nuſpiam ab aliquo hiſtorico tradita ſunt, quod ſciam. Sed Callimachi auctoritate ſatis confirmantur.

Vſ. 187.

Vicini (agri) ardere; non modo audiant!
Atque adeo jam circa templum conspiciantur phalanges
Hostium: jamque prope tripodas meos
Enses & balthei impudentes, & infesta
Scuta, quae Celtis, insanae turbae, malum reditum
Efficient. Pars quidem eorum mihi cedet praemio, pars vero ad Nilum
In igni dominos exspirare videns
Reponetur, regi praemia magni laboris
Futura. Haec, Ptolemaee, tibi oracula edo.
Valde certe laudabis adhuc latentem in utero vatem
Omne in tempus. Tu autem sic intellige, mater:
Est conspicua quaedam in aquis insula, tenuis,
Errans

Vs. 187. Κείσονται] Vulgati interpretes: *jacebunt*: ut referatur ad ἐν πυρί. Marti arma combusta, honoris caussa, notum est. Atque etiam paullo durius refertur ad ἀποπνεύσαντας. Sed tamen, quia sequitur ἄεθλα ἐσσόμεναι regi, verius est, accipere, ut de Apolline, *repositae jacebunt*.

Vs. 189. τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν] Non placebat patri meo τὸ εἰσέτι, cum ἔτι quod sequitur: itaque legebat τὸν ἐν ἔτι. A. Fabri.

Ibid. εἰσέτι] Verum vidit Faber: idque confirmat MS. Voss. a prima manu. Sic mox vs. 196. εἰν ἁλί. Vellem Ezech. Spanhemius, qui nil mutandum ait, explicasset εἰσέτι & grammatice illustrasset.

Vs. 190. ξυμβάλλεο μῆτερ] Verti: *Tu vero sic intellige, mater*, quae est formula demonstraturi alicui aliquid, argumentis commemorandis, e Graeco Xenophontis: σκέψαι δ' ὧδε πως. Possis etiam: *Tu vero hoc teneto*. συμβάλλεσθαι habere vim intelligendi e certis signis, unde & pro *conjicere* saepissime dicitur, multis exemplis planum factum a Cel. Alberto Observ. ad N. T. p. 188.

Vs. 191. δειδεγμένη] Gallice explica: *Qu'on voit tantôt ici & tantôt là*. A. Fabri.

Ibid δειδεγμένη τις] Respicit ad nomen Deli. vid. vs. 53. Bene Schol. φαινομένη. Male autem Ill. Spanhemius corruptam Hesychii glossam huc trahit, & ex ea locum hunc explicat, ut bene monuit ad Hesychium Cel. Albertus, a quo pro δειδέχαται recte editum est δεάεται. Pertinet huc locus Apollon. Rhod. I. 546. de navigantibus: μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι, Ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο, ut *conspicua* per gramineos campos, per prata, *semita*. Schol. ὡς δήλη ἐστὶν ἡ ὁδὸς &c. Est etiam verbum Homericum sed sine elisione finalis in praepositione Il. N. 277. ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, *conspicua* est *virtus*. Active est apud eundem, Θ. 535. Αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, *demonstrabit virtutem*, *conspicuam reddet*. Eustathius interpretatur ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαφαίνεσθαι, p. 931. 53. Activum habet etiam Plato Phaedon. p. 62. B. Λόγος οὐ ῥᾴδιος διϊδεῖν, *oratio obscura*.

Ibid. νῆσος ἀραιὴ] λεπτὴν interpretatur Scholiastes, hoc est στενὴν, *angustam* & *exilem*. Vulcan.

Ibid. νῆσος ἀραιὴ] Vulcanius explicat

Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἐνὶ χώρῳ,
Ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς,
Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.
Τῇ με φέροις. κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μὲν, τόσσα λέγοντος, ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι·
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατήεις,
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας· οὔ τι παλαιὸν,
Ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος.
[Ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι. κατοικτείρασα δὲ Λητὼ,
Φῦκος ἅπαν κατέ]φλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ,

Τλή-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

193 Ἀνθέρικος ὥς] Ἀνθέρικός ἐστιν ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπός.

199 Γεραίστιον] Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

plicat στενὴν, *angustam*, *exilem*, sed male: intellige *eam levi & pumicoso solo vel saxo esse*. A. FABRI.

Vs. 192. πόδες οὐχ ἐνὶ χώρῳ] Edd. Ald. Vascos. χώρῳ. Frobenius χώρῳ primus dedit, quod Benenatus cum ceteris imitatus est. Sed dudum conjeceram οὐκ ἐνὶ χώρῳ. quod est *non certo loco manere*, *non stabilem permanere*, cum idem vidi in mentem venisse viro docto in marg. ed. Vascos. De formula ἐν χώρῳ εἶναι vel μένειν egere plures. Κατὰ χώραν eodem modo dixit Thucyd. III. 22. 24. Herodot. IV. 97. 201. & alii. χώρα est certus, destinatus, fixus locus. Xenoph. Cyrop. IV. p. 298. ἀσύντακτα — ἕως ἂν χώραν λάβῃ. Πόδες οὐχ ἐνὶ χώρῳ scil. εἰσί, bene dici, vix credo, aut commodum sensum habere. Immo πόδες ἐν ὑδατώδει χώρῳ erant.

Vs. 193. ἀνθέρικος] Virgultum dicunt esse *caulem asphodeli*: Latini *albucum* dicunt. A. FABRI.

Vs. 194. Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος] En tibi vetus Epigramma de Delo:

Delos jam stabili revincta terra,
Olim purpureo mari natabat,
Et moto levis hinc & inde vento
Ibat fluctibus inquieta summis:
Mox illam geminis Deus catenis
Hac alta Gyaro ligavit, illac
Constanti Myconae dedit tenendam.

A. FABRI.

Vs. 198. περιηγέας] Περιηγὴς apud poëtas ponitur pro *rotundus*, quasi dicas, *circumactus*, *circumactilis*: qua ratione etiam περιφερὴς pro eodem dicitur a περιφέρω. Interdum etiam *curvum* significat. Sic περιηγὴς ἀκτὴ apud Apoll. Rhod. quod apud Latinos *curvum littus*. TH. GRAEV.

Ibid. περιηγέας] Putem, non de insulis singulis intelligendum, sed de universis, quae κύκλον quendam efficiunt, (unde & nomen Cycladum) qui est περιηγής. Sed si non subtiliter rotunditatem capias, & περιηγέας dici insulas dicas, quia undique aqua cinctae sunt, de insulis quoque intelligi singulis potest.

Ibid. οὔ τι παλαιὸν] Non jungo παλαιὸν cum nomine φῦκος, sed accipio pro πάλαι. ut dicatur non pridem descendisse, atque hoc ex alga, quam a tergo verrebat, potuisse cognosci. STEPH.

Vs. 199. μετόπισθε Γεραίστιον] Forsan aliud intelligit ac interpres, nempe algam loci, *qui postea Geraestus est appellatus*, ut versu 71.

—— ὁ γέρων μετόπισθε Γεραιστός.

qui

Errans in pelago, quae non uno in loco (defixos) pedes habet,
Sed aestui innatat, velut albucum,
Quo notus, quo eurus, quo mare ferat.
Ad hanc me defer. Ad hanc enim venies volentem.
Et aliae quidem, haec cum diceret, aufugerunt maris insulae:
Tu vero, Asterie, carminum amica, ab Euboea descenderas,
Cycladas visura rotundas, neque diu ante:
Sed te adhuc pone Geraestia sequebatur alga.
[Constiteras vero in mediis, miserataque Latonam,
Omnem algam comburebas] Etenim valde commovebare,

Mi-

qui postea senex evasit: sed tamen simpliciter intelligere mallem. A. Fabri.

Ibid. Γεραιςιον εἵπετο φῦκος] MS. Vat. γερήςιον. Geraesti alga est, quae ad promontorium & littus Geraestium collecta natat. Ovid. Heroid. VII. 172. *Nunc levis ejectam continet alga ratem.*

Vf. 200. Ἔςης &c.] Hic versus cum sequente usque ad syllabas κατὰ abest a MSS. Ambrosianis, Vatic. utroque, Reg. & Voss. sed spatio relicto vf. 201. itemque ab Edd. Flor. Ald. Vascos. Froben. Supplevit primus, quod sciam, Benenatus, quem Stephanus imitatus est. Sed de his supplementis idem judicandum est, quod de superiori. In exemplo Aldino, quod mihi est ad manus, vir doctus alio supplemento lacunam explevit. Adscripsit enim: *Sic & Ger. Sed est emendatum:* Ἥρῃ δ' αὐτίκ' ἐλέξας ἐπεὶ περικαίεο κῆρι. quod est multo melius quam vulgatum, sed & ipsum recens. Quoad ultimum κῆρι, idem volebat R. Bentlejus, quem vide. Eodem modo correxerat Th. Canterus, ut in schedis ejus reperit Dorvillius. v. ad Chariton. p. 441. Πυρὶ quidem stare non potest salvo metro. Dawesius V. C. in Misc. p. 107. etiam καίεο corrigit, & facit περὶ δ' αἰνῶ κῆρι, ex Hom. Od. non I. ut ille habet, qui Bentlejis indices consultos exprobrat, sed A. 48. quod recte repudiat Dorvillius l. c. & vulgatam lectionem esse in MSS. Venet. & Esthensi refert. Bentlejus περὶ refert ad κῆρι, ut περὶ κῆρι sit *valde*, & καίεσθαι de amore interpretatur, etsi nullo ejus significationis exemplo allato: quod non improbem prorsus, sed tamen non necessarium puto. Περικαίεσθαι de magno amore dixit Chrysostomus de Sacerdotio VI. c. 12. τὸν δὲ ταύτης μνηστῆρα μὴ διὰ ταῦτα μόνον περικαίεσθαι τῆς παρθένου. Sed mox & καίεσθαι sic dixit: μεταξὺ τῷ φίλτρῳ καιόμενον ἀνύσαι πόθεν. Exemplum quod Th. Bentl. attulit ex Aristoph. Lysist. 9. κάομαι τὴν καρδίαν, ibi est de ira, ut acerbe monet Dawesius, sed tamen non alienum. Nam si de ira καίεσθαι dici potest, dicitur etiam recte de amore, ut in lingua Latina *ardere* dicuntur, qui vehementer amant, & qui vehementer irascuntur. Ceterum cum versus initium & praecedens sit spurius, non opus est quaerere, quomodo algam combusserit Delus, ne rideamur, ut illi philosophi ab ancilla, qui quaerebant, quomodo lana in ficis nasci posset.

Vf. 201. ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ] Omnino mihi suspecta est vox πυρὶ in isto versu, & vel ipsa certe quantitas

Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα·
Ἥρη τοῦτό με ῥέξον, ὅ τοι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Ὑμετέρας ἐφύλαξα. πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
Ἔννεπες. ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος·
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
Γεί-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

204 Ἐφύλαξα] Ἀντὶ τοῦ φυλάξω.

210 Φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

212 Ἀλυσθμαίνουσα] Πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα.

titas syllabica merito suspectam illam reddiderit: quum producatur hic prior quae solet corripi. Fortasse autem adverbium quodpiam verbo περιεκάλυψα metaphorice posito adjunxerat Callimachus. Quinetiam aliquid deesse praeter illa quae ad explendam lacunam adjecta fuerunt, non absimile vero videtur. STEPH.

Vs. 202. ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην] Ald. καρυνομένην, solita aberratione in ea littera. v. ad H. in Dian. 38. Theocritus eadem formula usus est, sed sine praepositione, Id. XVII. 61. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν. Mox MS. Reg. τοῦτο ῥέξον ὅ, τι τοι φίλον.

Vs. 205 ἄρρητον] Forsan legendum sit ἀῤῥήτου, ut ἄλης jungatur cum duplici epitheto λυγρῆς & ἀῤῥήτου, quod Homero, Hesiodo, & aliis solenne est. A. FABRI.

Ibid. ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς] Offendit viros doctos merito ἄρρητον. Dacieria corrigebat ἀῤῥήτου, quam vide. Sed non est hoc Callimachium, ut bene monet Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 32. Ipse e vestigiis MS. Voss. qui exhibet ἄλυτον, conjicit ἄρα δή ποτ', qua forma utitur inter alios Apollonius Rhod. Sed sensus primum postulat τότ', non ποτ'. Est enim de praesenti aut praeterito sermo, non futuro. Et ita τότε reposito pro ποτε correctio satis blandiretur. Sed mihi suspicio injecta est propior accedens scripturae librorum: Ἔννεπες. ἡ δ' ἄμα ῥυτῷ ἄλης, statim finem erroris fecit, recepta statim requievit. Librarii fecerunt ἀμαῤῥυτῷ, ut proximo versu in Ambr. utroque est παραῤῥόον pro παρὰ ῥόον. H. in Dian. vs. 200. ἱερὰ τοῤῥέζουσι, vs. 52. οἰγεῤῥαςῆρας in iisdem: inde paullatim procusum est ἄρρητον. In MSS. Vat. est etiam ἄρητον ἄλλης.
Mox

Miſeram doloribus vexatam videns.
Juno, fac me, quicquid vis. Non enim minas
Veſtras curo. Tranſi, tranſi ad me, Latona.
Dixerat. At illa finem erroris nimis miſeri fecit,
Conſeditque ad Inopi flumen, quod altiſſimum
Terra tum edit, cum redundante fluento
Nilus e cataractis deſcendit Aethiopicis:
Solvitque zonam, & retro reclinavit humeris
Palmae ad truncum, difficultate gravi
Afflicta, copioſusque per corpus fluxit ſudor.
Dixit vero mentis vix compos: Quid matrem, puer, gravas?
Haec tibi, care, inſula innatans mari.

Na-

Mox Draco Stratoniceus de metris, & MS. Voſſ. ἵζοντο pro ἵζοντο.

Vſ. 207. ἐξανίησιν] Huc reſpicere Heſychii gloſſam Ἐξανίησιν, ἀναπέμπει. putat Jenſius ad Heſych. in h. v. Poteſt etiam pertinere ad Apoll. Rhod. IV. 293. Ὑμετέρης γαίης Ἀχελῷος ἐξανίησιν. Add. Interpretes Heſychii. Poſt Αἰθιοπῆος colon fieri juſſu pro puncto.

Ibid. — ὅτε πλήθοντι ῥέεθρῳ Νεῖλος] De Nili incremento, ut & ejus fontibus variae ſunt auctorum ſententiae. Recte vero Seneca lib. Natur. Quaeſt. 4. *Unde creſcere incipiat*, inquit, *ſi comprehendi poſſet, cauſa quoque incrementi inveniretur.* Plinius cauſam incrementi ad aeſtivos Aethiopiae imbres refert, ut & Strabo. VULC.

Ibid. ὅτε πλήθοντι ῥέεθρῳ] Hoc praeclare firmat ſententiam Ortelii, quam vide in Notis ad vſ. 171. Hymni Dianae. A. FABRI.

Ibid. ὅτε πλήθοντι ῥέεθρῳ Νεῖλος] Vera haec eſt incrementorum Nili cauſſa. Anniverſarii enim imbres tum cadentes magnam vim aquarum effundunt in altiſſima Aethiopiae juga, qua delapſa Nili alveus intumeſcit. Vid. Strab. lib. XVII. & in primis Iſaacum Voſſium in eruditiſſima diſſertatione de Nilo. Per κρημνὸν tamen Αἰθιοπικὸν, commode intelliges quoque catarractas Nili. Ex male vero intellecta ſententia hujus verſus Ortelius collegit, non nullos ſtatuiſſe hunc fluvium oriri ex iisdem fontibus, ex quibus Inopus oritur, nim. ex inſula Delo. ſed perperam. Hoc enim dicit Callimachus Inopum tum pleniſſimum fluere, cum Nilus quoque plenior ex Aethiopia deſcendit in Aegyptum. TH. GRAEV.

Vſ. 209. ἐκλίθη ἔμπαλιν] MS. Voſſ. Edd. Ald. Vaſcoſ. Frob. ἐκλίνθη. Sed ita πάλιν ſcribendum foret pro ἔμπαλιν, & eſt ἐκλίνθη magis poëticum quam ἐκλίθη. Sed ἔμπαλιν h. l. aptius eſt.

Vſ. 212. ἀλυσθμαίνουσα] Sic conſtanter ſcripti & editi, niſi quod MS. Voſſ. habet ἀλυθμαίνουσα. Simile ἀλυσμαίνων apud Heſychium, in quo tamen ſoſpitator ille Heſychii, Cel. Albertus putat eſſe vitioſam ſcripturam: quod etiam de ἀλυσθμαίνουσα judico, ſcribendumque ἀλυσθαίνουσα, quo verbo utuntur boni ſcriptores. Vide praeter locum Nicandri, ad h. l. allatum, viros doctos ad Heſych. in Ἀλυσθινῖ, quod bene corrigunt ἀλυσθαίνει. Euſtathius ad Hom. Od. p. 1636. interpretatur ἀδυνατεῖ, quod huic loco aptum eſt.

Vſ. 213. Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος] In verſione vulgata nulla eſt ſententia huic loco accommodata:

Haec tibi, care fili, inſula ſupernatans mari.

Cum vertendum ſit, *ipſa tibi, care fili, in ſalo ſupernatans mari*, ſeſe ti-

bi

Γείνεο, γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
Δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη Οὐλύμποιο. καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην. σὺ δ', ἄνασσα, τὸ αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Ἄλλαι μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
Ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε, κύων ὣς
Ἀρτέμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,

Ἵζει

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

215 Νύμφα Διὸς] Πρὸς τὴν Ἥραν ὁ λόγος.

225 Σάρον] Τὸ κάλλυντρον.

bi dedit, aut tua erit. Αὕτη autem est *sponte sua*, *spontanea*, ut *ipse* ap. Latinos. Virg. *Ipsae veniunt ad mulctra capellae.* Plura congererem exempla, nisi doctioribus non essent ignota: dudum a viris elegantis ingenii & eruditionis ad Theocritum annotata. TH. GRAEV.

Ibid. Αὕτη] Frustra Graevius reprehendit vulgarem versionem, ut nullius sententiae: *haec tibi:* ipse explicans *sponte*, volens afferre observatiunculam de pronomine αὐτός. Sed aliud est αὐτὴ, aliud αὕτη.

Vs. 214. —— ἔξιθι κόλπου] Supra duobus in locis usus est plurali hac ipsa de re, quum dixit ἀπεθήκατο κόλπων. Aliter autem versu 265.

Ἐν δ' ἑκάλου κόλποισιν.

STEPHAN.

Vs. 216. τοίη —— ἀγγελιῶτις] *Talis*, i. e. adeo velox: unde e ratione veterum Scholiastarum & Glossographorum possis interpretari ταχίστη. Sed v. ad vs. 27. Pro ἔμεναι MSS. Ambr. ἔμμεναι. Pro ἀσθμαίνουσα edit. Ald. ἀσωμαίνουσα, & versu sequente χρὴ pro Ἥρη Edd. Ald. Vascos. & πρώχουσα Ed. Ald.

Vs. 219. κάθησαι] *Sedes.* Per *sedere* autem intellige *firmum esse*. Virg.

Sedet haec sententia menti.

Idem est quod Terentio, *stat sententia*, Eun. Act. 2. Sc. 1. A. FABRI. Κρείουσα κάθησαι, *Regina sedes*, hoc est, *Regina es*. Regum & Reginarum est sedere in solio Regio, ut supra notatum. TH. GRAEV.

Vs. 222. Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται] At versu 209. Λύσατο δὲ ζώνην. Sed hymno in Jovem μίτρην itidem dixit, non ζώνην, & quidem simplex hoc

non

Nascere, nascere, puer, & lenis exi utero.
Uxor Jovis saeva, tu vero non ignara futura eras
Diu: adeo celeriter ad te adcurrit nuncia,
Dixitque anhelans, timore admisto orationi:
Juno veneranda, longe prima Dearum,
Tua ego, tuaque omnia: tu sedes Domina
Germana coeli: neque aliam timemus manum
Femineam: tuque regina noxiam ulcisceris:
Latona tibi zonam solvit in insula.
Aliae quidem omnes eam repudiarunt, neque receperunt:
Asterie autem nominatim vocavit advenientem,
Asterie, maris malum everriculum: nosti & ipsa.
Sed, cara, fer opem, potes enim, veneranda, ministris
Tuis, qui tuo jussu in terra vadunt.
Dixit, & sub aureum thronum consedit, ut canis
Dianae, qui scilicet, rapido ubi cessavit a venatu,
Se-

non compositum illud verbum ei adjungens — ὅτ' ἐλύσατο μίτρην. STEPHAN.

Vs. 224. παρερχομένην] Th. Bentlejus non vult intelligi *advenientem*, sed *praetereuntem*. At sic auctor H. in Apoll. vs 49. Πρὶν γ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ Δήλῳ ἐδύσατο πότνια Λητώ. quo in loco mox vs. 51. lege: Δῆλ' ᾗ γ' οὐκ ἐθέλεις &c. opponitur enim vs. 56. Εἰ δέ κ' — ἔχησθα &c.

Vs. 225. σάρον] Male Vulcanius, qui vertit *colluvies*; significat enim *verriculum maris Aegei* ingeniosissime, & ita Schol. accepit, qui κάλλυντρον vertit. A. FABRI.

Vs. 226. φίλη] Crediderim legendum esse φίλοις (nam refertur ad ὑμέτεροι) φίλοις ἀμύνειν erit ἄμυνον vel ἄμυνε, *subveni tuis*: neque enim adeo familiariter amicam appellaret heram *ancilla*, *ministra*: neque hoc peritissimum Poëtam fecisse credibile est. A. FABRI. Nollem a libris discedere. φίλη est *mea* domina, ut φίλος apud poëtas saepe accipitur. hinc & hostes suos apud Homerum φίλους vocant, quod pluribus adstruerem, nisi occupassent viri docti ad Theocritum. TH. GRAEVIUS. Et infinitivus locum imperativi obtinet.

Vs. 227. Ὑμετέροις] id est τοῖς σοῖς, ut ante vs. 204. ὑμετέρας, τὰς σάς. A. FABRI.

Ibid. Ὑμετέροις pro σοῖς, *tuis*. Sed refertur etiam ad alios Deos, quibus ministrat Iris, ut Jovi apud Hom. Il. Θ. 398. Λ. 185.

Ibid. οἳ σεῦ πέδον] Quid sani colliges ex Latina versione:

Qui in tuo solo ambulant legitime.

Quasi σοῦ pertineret ad πέδον, & ἐμπεδον sit *legitime*. Vertendum erat, *qui tuo terras perambulant jussu*. hoc est, eunt quo eos mittis. Vidit & Vulcanius, qui sic interpretatur:

Qui peragrant late terras te Diva jubente. TH. GRAEV.

Vs. 228. κύων ὥς] Non indecorum est Iridem ob vigilantiam cani comparari, cujus caussa canes laudantur: & omnino Deorum ministri honeste κύνες vocantur. v. D. Heins. ad Hesiod. Schol. p. 89. b.

Vs. 229. ἄγρης] MS. Voss. ἄρης.

Vs. 233.

Ἷζε θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς
Ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
Τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει·
Ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.
Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας
Ἐνδρομίδας· μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
Δεσπότις. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, καὶ γαμέεσθε
Λάθρια, καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα. μηδ' ὅθι δειλαὶ
Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι

Εἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

234 Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον] Τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν.
235 Ποτὶ γλωχῖνα] Πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ θρόνου.
236 Λέχριος] Πλάγιος.
238 Ἐνδρομίδας] Κυρίως τῶν κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα.
242 Ἀλετρίδες] Αἱ θεράπαιναι αἱ ἀλήθουσαι.

Vs. 233. ἐπιλήθεται ἕδρης] Ne vertas cum vulgo, *suae obliviscitur sedis*, (quid enim hoc Latinis est) *sed suae stationis*. Accipitur enim hic ἕδρα ut apud Latinos *statio*, pro functione, munere. Th. Graev.

Ibid. Dictis Spanhemii adde observata Wesselingio V. C. ad Diod. Sic. II. p. 114. ἕδρης recte Graevius *stationem* vertit. Hesych. Ἕδρα, συνέδρα. sed συνέδρα interpretatur στάσις, ἣν νῦν στατίωνα λέγουσι.

Vs. 234. ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει] Hoc imitatus est Virgil. lib. 5. Aeneid. ubi de Palinuro:

Ecce Deus ramum Lethaeo rore madentem
Vique soporatum Stygia super utraque quassat
Tempora, cunctantique natantia lumina solvit.

A. Fabri.

Ibid. πτερὸν ὕπνος ἐρείσει] Πτερὸν bene illustrat Spanhemius. Add. Cuper. Apoth. Homer. p. 178. & Broukhus. ad Tibull. II. I. extr. Sed quod somnus dicitur ἐπερείδειν πτερὸν Iridi, id proprie dictum & accurate. Callimachus Latinus Propertius, I. 3. 45.

Dum me jucundis — sopor impulit alis.

Vs. 237. Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται] Longe aliter hic dicitur ζώνην ἀναλύεσθαι, quam versu 209. ζώνην λύεσθαι, & vers. 222. μίτρην (quod itidem ζώνην significat) ἀναλύεσθαι. In his enim duobus locis, sicut alibi, de pariente dicitur: at hic ζώνην ἀναλύεσθαι est cingulum solvere, ut solent qui vel quae exuere vestes volunt. Dicens igitur illam non discingere se, seu recingere, intelligit illam vestes non exuere, ut semper sit parata & expedita, si domina eam aliquo repente amandare velit. Stephan.

Vs. 238.

Sedet venator ad pedes, auribus
Alte sublatis, semper parata, Deae excipere vocem.
Huic ergo similis Thaumantis sub throno sedit filia,
Nec unquam illa suae obliviscitur stationis,
Ne tum quidem, cum lethaeas somnus defixerit alas:
Sed ad ipsius magni throni fulcrum
Paullum reclinato capite obliqua dormit:
Nec unquam cinctum solvit, neque celeres
Calceos, verita, ne ipsi subito quid imperet
Domina. At illa, gravi dolore incensa, dixit:
Sic ergo, o Jovis probra, & concumbatis
Clam, & pariatis occulte, nec ubi miserae
In difficili partu laborant ancillae: sed ubi phocae
Ma-

Vs. 238. Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομίδας Graeci semper de calceamenti genere accipiunt. Hesych. Ἐνδρομίδες, ὑποδήματα. Pollux lib. 3. cap. ult. athletis tribuit ἐνδρομίδας. Ἀθληταῖς δ' ἂν πρέποιεν καὶ ἐνδρομίδες· οὕτω δ' ἐκαλοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα. h. est. *Athletis etiam endromides conveniunt. Sic autem cursorum calceamenta vocantur.* & lib. 7. c. 22. Αἱ δὲ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα. h. e. *endromides Dianae proprie calcei.* Ideo venatorum & cursorum calcei ita appellantur, uti notat Scholiastes noster. Latini vero vestem crassam & solocem *endromidem* vocant. Tertull. de Pallio cap. 4. *Ita & endromidis solocem aliqua multicia synthesi extrusit.* ad quem locum vide doctissimam observationem Cl. Salmasii, ex qua haec delibavimus. TH. GRAEV.

Vs. 239. ἀλεγεινὸν] Edd. Ald. Vascos. Froben. Benen. ἀλεγυνὸν. Sic supra in ed. Aldina ταχυνὸς pro ταχινὸς.

Vs. 240. Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα] Non lego haec cum interrogatione, sed imprecantis esse puto, hoc sensu: *Ita vobis contingat, o Jovis opprobria*, (id est, o quae Jovi opprobrio estis, seu probro: Ζηνὸς ὀνείδεα, pro Ζηνὶ ἐπονείδιστοι ἔστε) *& clandestinas nuptias celebrare & in occulto parere: ac ne iis quidem in locis ubi miserae pistrices magno cum dolore foetum enituntur.* Alloquitur autem omnes pellices, in unius persona: quamvis γαμεῖσθαι, si in propria significatione accipiatur, non satis illis conveniat. Potest vero esse etiam optativus modus pro imperativo. Respondet autem significatio quam dat verbo μογεῖν hoc in loco, epitheto quod Homerus dat Lucinae, eam appellans μογοστόκον. STEPH.

Ibid. Οὕτω νῦν] Simile illud Homeri Od. E. 204. Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην —— νῦν ἐθέλεις ἰέναι; ubi v. Clark. Sed bene Stephanus sine interrogatione istud accipit, cujus nec signum in edd. vett. Γαμεῖσθαι autem etiam alii de illegitimo concubitu dixere. Etiam γάμοι sic dicuntur, ut μεθημερινοὶ γάμοι scorti apud Demosth. de Coron. c. 40.

Vs. 242. Δυσοχέες μογέουσιν] Eleganter δυσοκίαις corrigit Cl. Lennepius apud Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 32. ut vitentur bina epitheta sine copula. v. ad vs. 205. De phocis respexit Homerum H. in Apoll. 77.

Ibid. ἀλετρίδες] Scholiastes Aristophanis annotat ἀλετρίδα vocari Calima-

Εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
Ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τόσσα δέοι (μάλα γάρ τι κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ)
Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
Δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.
Ἦ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον· ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

246 Μάλα γάρ τι κακῶς] Καὶ γὰρ κακῶς τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο.
250 Μηόνιον Πακτωλὸν] Ποταμὸς Λυδίας, χρυσοῦ ψήγματα φέρων.
251 Ἑβδομάκις] Ἑπταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Ἀπόλλων.

limacho τὴν μυλωθρὸν, & ἀλετρίβανον Asiaticam vocem esse, quae Atticis τὴν δοίδυκα significet. VULCAN. Scholiasten Aristophanis ad h. l. respicere, vix dubitari potest: nec est ulla idonea caussa, quare lectio vulgata sollicitetur.

Vs. 246. Τόσσα δέοι] Haec est vera lectio, quam habent Edd. Flor. Ald. Vascos. Frob. desiderantque sequentia. *Non ei aegre fecerim, quantum digna erat.* Itaque restitui. Ceterae fere τόσσα δέ οἱ. Sed τόσσα δὲ non habet, quo referatur. Primus vitiose edidit Benenatus τοσσάδε οἱ.

Ibid. μάλα γάρ τι κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ] Juno minus se iniquam Asteriae esse, neque graviter ei succensere testatur, quod Latonam hospitio exceperit. Dicit enim non esse censendum loco beneficii, Latonae praestiti, quod ei illic parere licuerit, ubi non vilissimum mulierecularum genus, pistrices scilicet, sed phocae marinae enituntur. neque bene sed male potius hoc officio meritam esse de Latona Asteriam. Neque enim video quo pacto sensus ille ex Callimachi verbis elici possit,

— *immeritae quae fecit grata sorori*,

ut vertit Nicod. Frischlinus. VULCAN.

Ibid. μάλα γάρ τι κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ] *Nam pessime fecit, cum gratificata est Latonae.* Hic est sensus. Alias κακῶς χαρίζεσθαι etiam aliud significare potest. Sed accipiendum est, ut dictum, in parenthesi.

Vs. 247. ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι] Imitatur Homerum Il. Γ. 415. Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. Simile est Il. Β. 356. Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει:

Vs. 248. Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον] Vel hic locus corruptus est, vel Διὸς capit pro coelo, non pro Jove. Sat est,

Marinae pariunt, nudis in saxis:
Asteriae autem nihil irascor ob hocce
Delictum: nec est, ut illi male faciam,
Uti digna erat: (etenim improbe gratificata est Latonae)
Sed ei miris modis faveo, propterea, quod meum
Lectum nunquam pressit, Jovique praetulit pontum.
Illa quidem dixit. At cycni, canori Dei cantores,
Maeonio relicto Pactolo, circumvolarunt
Septies Delum, accinueruntque puerperio
Musarum aves, vocalissimae volucrum.
Hinc puer tot lyrae intendit chordas
Postea, quoties cycni partui accinuerant.
Octavum nondum canebant, cum puer prosilit. Clare autem

Nym-

est, & plura non licet. A. FABRI. MSS. Ambr. & Voss. ἀνθίλλιτο.

Vs. 249. *Θεῦ μέλποντες ἀοιδοὶ*] Omnes libri in hac lectione consentiunt. Nec in Θεῦ ἀοιδοὶ est dubitatio, quin recte dici possit, ut Euripides in Palamede apud Grotium in Exc. p. 391. dixit *μυστῶν ἀοιδῶν*. Sed *μέλποντες ἀοιδοὶ* frigere videntur Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 83. qui elegantissima conjectura rescribi vult *μέλποντες ἐπῳδοί*. Cycnos vocari *θεράποντας* Apollinis notum est, beneque docetur a Viro clarissimo. Sed etiam sic restat difficultas. Nam ita attributum *ἐπῳδῶν* fieret *μέλποντες*, quod intelligendum foret, *famuli cantores*; aliter enim sensus commodus non esset. Sed *ἐπῳδὸς μέλπων* non est *famulus cantor*, *ᾠδικὸς*, sed *canens*, *qui canit*, ut *κύκνος ἀείδει* H. in Apoll. 5. Famulus cantor est *ἐπῳδὸς μελῳδὸς* vel *ᾠδικός*. Fortasse lenietur verbum, si ad *ἐκυκλώσαντο* referas: Dei cantores, relicto Pactolo, *cum cantu* circumvolarunt Delum. Est trajectio paullo durior; sed non insolita poëtis. Interim verti *canori*, ut loco suo utcunque conveniret.

Vs. 251. *λοχίην*] *Λοχεία*, *partus dolor*, *curatio partus*, *puerperium*: at *τὰ λοχεῖα*, *purgamenta partum sequentia*, quae & *λόχια* dicuntur. A. FABRI.

Vs. 252. *Μουσάων ὄρνιθες*] Hic versus mihi semper frigidus visus est, quem nemo desideret, cum abfuerit. Unde suspicatus sum, eum ut parallelum adscriptum fuisse, & in textum venisse. Idem mecum sentire libens vidi acutissimum eruditissimumque Valkenarium ad Eurip. Phoeniss. p. 111. qui eum conflatum putat e Theocrit. Id. VII. 47. & XII. 7. Tales versus non dubito plures irrepsisse in poëtas veteres, quibus annumerem versus duos in Theocriti Idyll. XVII. 43. 44. ut hoc obiter addam.

Vs. 255. *Ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἤεισαν*] Scribendum est *ἄεισαν*, quod est in proxime praecedente versu, ut stet versus: quamvis altera illa lectio sit & in superioris temporis editionibus. *Antequam*, inquit, *octavum cantum edidissent*, *ille ex utero prodiit*. Legi etiam posset *Ὄγδοον οὐκέτι ᾖσαν*. STEPHAN. Vidit etiam anonymus P. Francii. TH. GRAEV.

Ibid. *οὐκ ἔτ' ἄεισαν*] Sic MSS. Ambr. Reg. Voss. Edd. omnes ante Graevium *ἤεισαν*. Th. Bentlejus autem malebat servari *ἤεισαν*, propter consen-

Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Ἐλευθύης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε,
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
Χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
Ὦ μεγάλη, πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσα,
Πίο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

258 Ὀλολυγήν] Τὴν μετὰ εὐφημίας λέγει εὐχήν.

261 Λίμνη] Ἡ θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον· Ἡ λίμνη τις ἐν Δήλῳ περιφερής.

266 Πολύβωμε] Πρὸς τὴν γῆν λέγει πᾶσαν.

sensum editt. & delere ἐν. Verbum ἔκθορεν de partu bene illustrat Cel. Hemsterhus. ad Luciani T. I. p. 29. Sed eodem verbo de Apollinis partu usus est auctor H. in Apoll. 119. Ἐκ δ' ἔθορε προφόωσδε.

Vs. 257. Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος] Sic infra, hymno in Cererem Ἐλειθυίᾳ dicit pro Εἰλειθυίᾳ, versu 132. Χ' ἅτις Ἐλειθυίᾳ τέκνα χέρα. STEPHAN.

Ibid. Ἐλευθύης] Primam contraxit, sublato ι. Nota interim Naeniam ad partum cantari solitam, quod satis infrequens. A. FABRI.

Ibid. Εἶπαν Ἐλευθυίης] Sic MSS. Ambr. Vitiose editt. vett. Ἐλευθυίης. Cl. Lennepius ad Coluthum p. 9. legendum censet Ἐλευθυίῃ. Sed contextus docet, carmen illud pertinuisse ad prolem Latonae. Igitur servem vulgatum, & intelligam *carmen natalitium*. Apud Homerum H. in Apoll. 119. θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι. idque refertur ad celebrandos natales Apollinis & Dianae. Unde illustratur etiam mox ὀλολυγὴ de cantu Nympharum. Add. Theocrit. Id. XVII. 64.

Vs. 258. Χάλκεος] Theognis,

Ἐν μὲν ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων.

Homerus autem χαλκοβατὲς δῶ. A. FABRI.

Ibid. διαπρυσίην ὀλολυγήν] Recte Nymphis ὀλολυγὴν tribuit. Est enim ὀλολυγὴ vox mulierum ad lamentationem composita, quam in templis precantes edunt. ut in Hym. in Lavac. Pall. vs. 139. Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς. Διαπρυσίην vero μέγαν καὶ διαβόητον vocat. VULCAN.

Ibid. διαπρυσίην ὀλολυγήν] Pessime vertitur *ululatus*. Ὀλολύζειν, & ὀλολυγμός, dicitur etiam de rebus laetis, cum gratias deo agunt pro rebus secundis, quae nos gaudio perfundunt: & saepius est prae gaudio exclamare, exultare, canere. Aeschylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις vs. 831.

Πότερον χαίρω κἀπολολύξω
Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι;

Quod

Nymphae Deliades, fluminis stirps antiqui;
Cecinere sacrum Lucinae carmen: statimque aether
Aeneus resonuit sonorum cantum.
Neque Juno irascebatur: nam iram exemerat Jupiter:
Aurea tibi tum omnia fundamenta facta sunt, Dele,
Auroque rotundum per totum diem fluxit stagnum:
Aureo quoque fronde comavit oliva,
Auroque aestuavit alte fluens Inopus.
Ipsa autem aureo de solo sustulisti puerum,
Inque gremio reposuisti, & sic dixisti:
O! magna, (terra) aris & urbibus frequens, multa ferens,

Pin-

Quod recte vertit doctissimus Stanlejus:

Utrum gaudeam, & hymnum canam
Urbem incolumem servanti (Deo?)

Proprie hoc verbum pertinet ad sacra facientes, cum mactata victima deo gratias agunt rebus ex sententia provenientibus, aut illius pacem expetunt & opem. Vide quae maximi viri Isaacus & Mericus Casauboni notarunt, ille ad Marc. V. 38. hic in diatribe de Hackiana Homeri editione, quam parenti meo inscripsit. Διαπρύσιος est proprie penetrans. Unde *διαπρύσιον γεγωνὼς* apud Homerum, est *alta voce clamans*, ut etiam in remotissimas aures ea penetret. Th. Graev.

Vs. 260. Χρύσεά τοι τότε πάντα] Latius dixit, quae auctor hymni in Apoll. uno versu 135. χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα βεβρίθει. Mox vs. 260. MS. Voss. γένετο, & post Ed. Ald. πλήμμυρε βαθύς.

Vs. 261. τροχόεσσα] Theognis,

'Αθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνῃ.

Ortelius, *Trochoeides*, Τροχοειδὴς lacus in Delo. Sed ego puto epitheton esse: Herodotus tamen plane affirmat hunc lacum sic dictum fuisse. Locus est in Euterpe, Λίμνη τέ ἐστι ἐχομένη, λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη, καὶ ἐργασμένη ἐν κύκλῳ, καὶ μέγαθος (ὡς ἐμοὶ ἐδόκεε) ὅσηπερ ἡ ἐν Δήλῳ, ἡ Τροχοειδὴς καλεομένη. A. Fabri.

Vs. 262 ἐκόμισεν] Durum profecto est, κομίζειν dici de arbore, ex se efferente ac gignente aliquid: nec puto dici posse de arbore κομίζειν καρπόν. Itaque prorsus, ut certissimam, probo correctionem acutissimi Hemsterhusii, ἐκόμησεν. Κομᾶν & κόμη in compositis de arborum fronde dici, ut Latinis *comat, comare*, tralatitium est. Ἔρνος γενέθλιον ἐλαίης, olea ad quam natus est cum Diana Apollo, prope quam γενέθλιον ὕδωρ, ἐκόμησεν χρύσεον, *auro comavit*. Talis *auricomus foetus* ap. Virgil. Aen. vi. 141, & *aurum frondens* ibid. 208.

Vs. 263. Ἰνωπός] De Inopo ut fluvio in Delo, quae narrantur a Strabone & aliis veteribus, fabulosa sunt, teste Sponio in itinerario suo: qui dicit nullum se in Delo reperisse flumen; sed torrentem potius vel fontem exiguum. A Plinio quoque lib. 2. c. 103. vocatur fons: *Et in Delo insula Inopus fons eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo decrescit augeturque.* Th. Graev.

Vs. 264. Αὐτὴ δὲ &c.] Similis locus est apud Theocritum I. c. 65. seqq. ad similitudinem hujus fortasse factus.

Vs. 266. Ὦ μεγάλ', ὦ πολύβωμε] Malim scribere, Ὦ μεγάλη, πολύβωμε, quoniam dura est illa vocalis

Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
Αὕτη ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος. ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται. οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διῒ Κρήτη,
Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
Ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυώ,
Οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος·
Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης

Οἰκία

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

271 Λεχαίῳ] Λεχαίου καὶ Κερχνὶς ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται.
280 Αἵ τ' ἀνὰ μέσσην] Ἐν μεσημβρίᾳ.
281 Καὶ οἳ καθύπερθε] Οἱ Ὑπερβόρειοι.

a elisio. Videtur autem in hoc epitheto intelligendum & quod sequitur ex eo quod praecedit: ut ita vocetur cui a multis preces funduntur, & vota fiunt. Sic infra postquam dixit πολύβωμε, addit πολύλλιτε STEPHAN.

Ibid. Ὦ μεγάλη] Idem quod Stephano, placebat viro docto in marg. ed. Vascos. quod & ipse rectum puto. Et quia sic est in MS. Reg. & Voss. ita rescripsi. Sed insuper mihi in mentem venit scribendum esse Γῆ μεγάλη. Nam de terra universa hunc versum accipiendum esse, dubitari non potest: mirumque est, Ill. Spanhemium de Delo accipere potuisse, de qua demum vs. 268. sermo est, cum attributis plane contrariis. Sed in principio γῆν intelligi, durum est. Sequitur deinde partitio in continentem & insulas.

Vs. 268. Αὐτὴ] An Αὕτη ἐγὼ &c.?

Vs. 271. Κερχνὶς] Κερχνὶς Ionice dixit, pro Κεγχρίς. Nam Κεγχρὶς vocatur communiter hic locus a Geographis. Iones autem ut κερχνὸς pro κεγχρὸς dicebant, ita etiam Κερχνὶς pro Κεγχρίς. Isthmus Corinthiacus duos habuit portus, ut notum, Cenchridem sive Cenchreas, & Lechaeum. Callimachus utrumque eleganter uno versu designat. Vocat Neptunum Λεχαῖον; qui in Lechaeo habebat templum & simulacrum Neptuni, ut testatur Pausanias in Corinthiacis. TH. GRAEV.

Ibid. Οὐ Κερχνὶς &c.] Imitatus est hunc locum Ovid. Trist. I. 6. init. De scriptura verbi Κερχνὶς adeundus Spanhemius.

Ibid. Λεχαίῳ] Lechaeum dictum Neptunum nec reperit quisquam, nec dici posse crediderim. Itaque cer-

Pinguesque terrae, & circumjectae insulae!
Ipsa quidem sterilis sum: sed a me
Delius Apollo vocabitur: neque ulla alia
Terrarum tantopere Deo amabitur alii:
Non Cerchnis Neptuno, domino Lechaei,
Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,
Ut ego Apollini; neque amplius ero vaga.
Sic tu quidem dixisti: ille autem dulcem suxit mammam.
Igitur etiam insularum sanctissima ab illo tempore
Vocaris, Apollinis nutrix; neque te Bellona,
Aut Pluto, aut Martis equi contingunt.
Sed tibi quotannis decimae semper & primitiae
Mittuntur: omnesque choros celebrant urbes,
Quaeque ad orientem, quaeque ad occidentem, & versus meridiem
Sedes posuere, & supra boreale

Litus

certam puto correctionem Cel. Hemsterhusii, Λεχαίῳ, *Neptuno*, *Lechaei domino*.

Vs. 272. πάγος] *rupem*, *saxum* intellige: male Interpres qui *vicum*. A. FABRI.

Vs. 277. Οὐδ' Ἀΐδας] Non placet, quod hoc referunt viri docti ad ritum mortuos extra insulam sepeliendi, ne sanctitas ejus violaretur, auctore Thucyd. III. 104. Pluto inducitur, ut Bellonae & Martis comes, sensusque est, nullum ibi bellum, nulla caedes fit.

Vs. 278. δεκατηφόροι —— ἀπαρχαί] Durior forma dicendi, quae aut *primitias decumanas* significat, h. e. *decumas ipsas*, quae primae acervo detrahuntur, & ante, quam alii inde aliquid vel capiant vel sumant: unde commode primitiae dici possunt, sicut Graeci de libatione ἀπάρχεσθαι dicunt, quod proprie est de primitiis: aut *primitias & decumas*.

Vs. 281. καὶ οἱ καθύπερθε] *Hyperborei*: adeundus est Pindarus, qui haec fuse describit, Od 3. Olymp. & illos Apollinis θεράποντας vocat.

Δᾶμον ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα.

Vide & Melam lib. 3. c. 5. A. FABRI.

Ibid. οἱ καθύπερθε βορείης] Hos vs. 291. vocat Arimaspos. Itaque non dubito, quin huc respexerit Stephan. Byz. v. Ὑπερβόρεοι. Ἀντίμαχος δὲ τοὺς αὐτούς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς. Nam pro Ἀντίμαχος corrigendum est Καλλίμαχος· quorum nominum perpetua est confusio. Hinc etiam patet, male a Berkelio tentari, εἶναι πρὸς τοῖς Ἀριμασποῖς. Eodem Stephani loco Spanhemius utitur, sed sine vitii suspicione. RUHNKEN.

Ibid. οἱ καθύπερθε βορείης] Sunt Hyperborei, h. e. maxime versus boream populi. De Hyperboreis, & primitiis ab iis Delum missis, loca classica sunt Herodoti IV. 33. sqq. Pausaniae I. 31. p. 77. Hecataei apud Diod. Sic. II. p. 130. In hac ipsa consuetudine primitiarum mittendarum indicium est, originis Graecae fuisse Hyperboreos, & per coloniam eo e Graecia ductos, ut placet Wesselingio V. C. ad Diod. Sic.

 II.

Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
Οἱ μέντοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες, θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ, καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον. οὐδ᾽ ἔτι μακρὸς
Ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
Πρῶταί τοι τάδ᾽ ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν

Οὔ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

282 Οἰκία θινὸς] Θῖνα νῦν τὴν Ὠκεανοῦ ζώνην λέγει.

283 Οἱ μέντοι καλάμην τε] Λέγεται ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι.

286 Γηλεχέες] Καὶ Ὅμηρος, χαμαιεῦναι.

287 Μηλίδος] Μηλὶς, πόλις Τραχῖνος.

289 Ληλάντιον] Ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Ληλάντιον ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως.

291 Ἀριμασπῶν] Ἔθνος τῶν Ὑπερβορέων.

II. p. 159. & Bayero in diss. de Hyperboreis T. XI. Comm. Petropol. p. 334. Hyperboreos existimanti Graecos fuisse eos, qui inde a Trojano bello in Thracia & tractu Ponti Euxini septentrionem quaesiverunt; quos ille populos diligenter persequitur. Miror virum doctum praeteriisse hunc Callimachi locum, ex quo apparet, hunc ritum sacrorum mittendorum ab Hyperboreis Ptolemaeorum tempore adhuc viguisse, non, quod illi videbatur, jam ante Herodotum abolevisse p. 324. Adde ad vs. 289.

Vs. 282. πολυχρονιώτατον] Imo ipsi Hyperborei populi sunt fabulosi, & poëtarum commenta. TH. GRAEV.

Vs. 284. δράγματα Ἀσταχύων] Sunt mergites. Mergites vero, ut omnes sciunt, sunt spicarum manipuli. In illis mergitibus sacrorum primitiae erant occultatae, non ipsi mergites pro frugum primitiis perlati: quod Plinium fefellit, & ex eo Solinum, qui capite XVI. scribit de Hyperboreis: *Ajunt etiam solitos per virgines probatissimas primitiva frugum Apollini Delio missitare.* Magnum sane discrimen est inter primitias frugum, quae in spicis offeruntur, & primitias sacrorum, quae in spicarum manipulis occultatae adferuntur. Primitiae sacrorum nihil aliud sunt quam θυμάτων ἀπαρχαί, prosiciae scilicet ex immolata hostia, extorumque partes. Has innexas stipula frumenti Delum mittebant. Cl. Salmasius ad Solinum. Quis possit in animum inducere ut credat Hyperboreas virgines prosicias ex immolata hostia mergitibus spicarum involutas per tanta terrarum spatia deportasse Delum? Quomodo tam diu potuerint in illis mergitibus servari, ne putrescerent? Dein quis praesicias unquam dixit primitias sacrorum aut hostiae? Sed nec vivae hostiae mergitibus occultari poterant. Itaque nullus dubito, recte Plin. IV. c. 12. ἱερὰ δράγματα ἀσταχύων

Litus domos habent, antiquiſſimum genus:
Qui tibi ſpicas & ſacros manipulos primi
Ariſtarum ferunt: quos Dodonaei Pelasgi
E longinquo venientes primi omnium excipiunt
Selli, miniſtri nunquam tacentis lebetis.
Dein ſacram in urbem & montes Melidis terrae
Veniunt: hinc vero navigant Abantum
In fertile ſolum Lelantium: neque ſupereſt longus
Ab Euboea curſus: nam propinqui ſunt portus tui.
Primae hos tibi tulerunt fulvis ab Arimaſpis

Upis

χίων vertiſſe primitias frugum, ſive ſuerint ipſi mergites, ſive aliae fruges, quae illa beata Hyperboreorum terra tulit, his mergitibus tectae. Apud Melam III. 5. *Sacris operati, maxime Apollinis :c quorum primitias Delum miſiſſe*, &c. *Sacrorum primitiae*. Dicuntur primitiae ad ſacra facienda, quas primitias frugum fuiſſe Callimacho & Plinio credendum. Sed quid πρῶτοι ſibi vult apud Callimachum? Num quod primi ante omnes homines primitias Delum miſerint Hyperborei, quod poſtea ſint alii populi imitati? In Salmaſ. Plin. Exercit. ſcribitur πρῶτον. Quod ſi ex libris, ſcripſiſſe Callimachum cenſeo

— ἱερὰ δράγματα πρώτων
Ἀσταχύων.

Poëtice πρώτων ἀσταχύων δράγματα ſunt ἀπαρχαὶ frugum, quas Hyperborei Apollini, ut Hebraei vero Deo offerebant. Alii vero populi offerebant decimas Apollini, ut ex praecedentibus conſtat. TH. GRAEV.

Vſ 283. Οἱ μέντοι —— πρῶτοι] Fruſtra Graevius tentat πρώτων. Hyperborei primi omnium populorum hoc inſtituere: imitati ſunt ceteri: niſi quis malit accipere de eo, quod ab iis initium fit mittendi primitias, quae poſt per aliorum populorum manus in Delum perferuntur.

Vſ. 284. αἳ Δωδώνηθε] Anonymus Francii legit, αἳ Δωδώνηθι. *Dodoni*, *in Dodone*. Verum Πελασγοὶ Δωδωνῆθεν, *Dodone Pelaſgi*, ſunt Dodonei Pelaſgi, ut apud Latinos *Heſpes Jacyntho* eſt Jacynthius. TH. GRAEV.

Vſ. 285. πολὺ πρώτιστα] Scilicet inter Graecos. v. Pauſan. l. c.

Vſ. 286. Γηλεχέες] Homerus,

—— ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες,
χαμαιεῦναι.

Sophocles χαμαικοιτοῦντας vocat. VULCAN.

Ibid. Γηλεχέες] Virg. de Sacerdote,

—— & caeſarum ovium ſub nocte ſilenti
Pellibus incubuit ſtratis.

A. FABRI. Vide de hac re eruditam diſſertationem V. Cl. Jacobi Gronovii ad Stephani fragmentum de urbibus integrum de Dodone. TH. GRAEV.

Vſ. 287. Μηλίδος] Schol. Μηλὶς, πόλις Τραχῖνος: male; eſt in Theſſalia. A. FABRI.

Ibid. οὔρεα Μηλίδος αἴης] Vid. Spanhem. Anna Fabri fruſtra Scholion reprehendit. Thucyd. III. 92. Μηλιῆς οἱ ξύμπαντες εἰσὶ μὲν τρία μέρη, Παράλιοι, Ἱερῆς, Τραχίνιοι. Montes autem illi dicti Trachinii.

Vſ. 289. De dubitatione Spanhemii ad h. l. an Deliis redditum, poſt inſtaurationem inſulae per Hadrianum, ſit jus, quod interea Euboenſes vindicarant ſibi, ut ipſi reciperent ſacra Hyperboreorum, vid. Dorvill. Obſ. Miſc. VII. p. 53.

Ibid. οὐδ' ἔτι μακρός: Ὁ πλόος &c.] Herodotus l. c. alia praeter haec loca interponit. Diſcrepat etiam Pauſanias, qui ab Hyperboreis ad Arimaſpos primum venire tradit, ſed noſter utrosque eosdem facit. v. Spanh.

Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίωνι Ἑκαέργῃ,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
Ἠϊθέων. οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·
Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι.
Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
Ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαὶ, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσον
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο·
Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις

Ἕσπε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

292 Οὖπίς τε] Αἱ τρεῖς κόραι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν.
Εὐαίων] Ἡ μακαρία.
295 Εὔμοιροι] Εὔφημοι.
298 Παρθενικαὶ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φορέουσιν.
299 Ἄρσενες] Οἱ καθαροί.
302 Οὖλος ἐθείραις] Ὁλόκληρος ταῖς θριξί. τουτέστι, λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν.

Vſ. 292. εὐαίων] ἡ μακαρία, Schol. Sed non video cur hoc ſignificet in hoc loco: nam adjective ſumi debet, & *beata* ſignificat, ut & in Lavacr. Pallad vſ 117.

Ὀλβίσταν ἐρέει αἰ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι. A. FABRI.

Vſ. 294. ἵκοντο] Hanc ob cauſſam inſtitutum ait Herodotus l. c. ut poſtea per manus variorum populorum traderentur Deliis.

Vſ. 295 Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι] Ambo adjectiva quae ſunt in hoc verſu, non junguntur cum οὔποτε ἐγένοντο (alioqui cum εὔμοιροι non ἀκλέες ſed εὐκλέες conveniret: hoc modo, οὔποτε ἐγένοντο εὔμοιροι καὶ εὐκλέες: quod Delo, cujus hic eſt encomium, non laudi ſed dedecori eſſet) ſed cum εὔμοιροι dicendum eſt tantum ἐγένοντο: cum ἀκλέες autem, οὔποτε ἐγένοντο. Diſtinguendum igitur poſt ἐγένοντο. STEPHAN.

Ibid. Εὔμοιροι] Εὔφημοι, Schol. ergo εὔμολποι legit ille; nam εὔμοιροι nunquam ſignificabit εὔφημοι A. FABRI.

Vſ. 297. Ἤθεα κουράων] Puto intelligere *thalamos puellarum*, in quibus ſervabantur puellae: vel ἤθεα κουράων, pro κόρας, ut *mitis ſapientia Laeli*, pro *Laelius*; *ſententia dia Catonis*, pro *Cato*. A. FABRI.

Ibid. Ἤθεα κουράων μορμύσσεται] Inepte interpres Latinus *mores*, ut alii. In margine libri Ger. fuit στήθεα, quod expreſſit N. Gulonius: *pectora puellarum perterrefacit*. Fruſtra. Nata correctio e non intellecto verbo ἤθεα.

Vſ. 298. Παρθενικαὶ] Si pro παρθενικαὶ reponatur παρθενικαῖς, ſententia multo & clarior erit & aptior: neque nomen ἥλικα mutare oportebit. Intelligemus autem παρθενικαῖς de illis virginibus ſiliabus Boreae, quarum facta fuit in verſibus proxime praecedentibus mentio. STEPH.

Ibid. — ἰούλων] Servari non poteſt ἰούλων, ſed in ἰούλους aut ἰούλοις mutare neceſſe

Upis & Loxo, & felix aevi Hecaerge,
Filiae Boreae, & mares, qui tum optimi
Juvenum: neque illi retro domum rediere.
Beati autem facti, nec unquam illi inglorii futuri sunt.
Nam Deliades quidem, cum sonorus Hymenaeus
Thalamos puellarum terret, aequaevam comam
Virgines; pueri autem primam lanuginis messem
Juvenibus primitias ferunt.
Asterie odorata, te quidem insulae
Orbe ambiere, & veluti choro circumdedere:
Neque tacitam te, aut sine strepitu pulcher comis
Hespe-

cesse est. pluralem tamen numerum malo: quia verisimile est, quum ἰούλω scriptum esset omissa litera ν, postea temere subscriptum fuisse ι illi ω, ut fieret dativus. Elegantissima certe periphrasi dicit τὸ πρῶτον θέρος ἰούλων, id est, *primam messem lanuginis*. Persequendo autem illum de virginibus illis filiabus Boreae, & de juvenibus qui eas deduxerunt, sermonem, ut ostendat eas nunquam esse ἀκλέας, mentionem facit cujusdam honoris qui inter alios ipsis habeatur: scribens, hoc esse apud Deliacas virgines solenne, ut quum nuptiarum tempus adveniat, ipsae quidem aequaevam comam illis tribus παρθενικαῖς virginibus, at pueri primam lanuginis messem juvenibus seu adolescentibus, qui tres illas virgines deduxerunt, consecrent, offerendo tanquam primitias. Possumus autem fortasse ἥλικα & primaevam interpretari, quanvis aequaevam proprie significet: quod quum aequaeva sit, simul etiam est primaeva. STEPH.

Ibid. ἰούλῳ] Legendum ἰούλω, ut recte Stephanus: aliter enim Ἰούλῳ erit cognomentum Apollinis. A. FABRI.

Ibid. Παρθενικαὶ —— ἰούλων] MS. Reg. habet παρθενικαῖς & ἰούλων. Dativum non audeo recipere, ut placet Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 35. illius libri auctoritate. Quia post est ἠϊθέοισι, quod de juvenibus maribus accepere, putarunt hic requiri παρθενικαῖς. Immo respondent παρθενικαὶ & ἄρσενες παῖδες: estque ille nominativus prope necessarius. Contra vs. 299. ex ἠϊθέοισιν factum erat in margine libri Ger. ἠΐθεοι τοι. Sed ἰούλων non dubitavi recipere. Qui deleto jota subscripto ἰούλω correxere, Doricam formam alieno loco obtrudere tentarunt. Si tamen necessarius putetur dativus virginum, quibus primitiae comarum sacrentur, nihil impedit, quo minus ἠϊθέοισιν communne utrisque, virginibus & maribus, dicamus, sicut ἀπαρχόμενοι φορέουσιν. Nam ἠΐθεος commune esse, atque etiam de virginibus dici lexica docent. Add. Strunz. ad Rutgersii Glossar. p. 8.

Vs. 299. Ἄρσενες] Scholiastes interpretatur καθαροί. ita Hym. εἰς λουτρ. Παλλ. vers. 29. ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον. interpretatur καθαρόν, ἄμικτον. VULCAN.

Ibid. ἀπαρχόμενοι] Modus rei hic erat. Ponebantur primitiae istae in sepulcris utrorumque: virginum inclusae fuso, marium herbis. Herodotus tamen tantum de virginibus tradit.

Vs. 300. Θυόεσσα] Male Vulcanius, *divina*: nam est *odora suffitu, thure plena*. Homer. Hymn. Apoll. vs. 58.

—— κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεί.

A. FABRI.

Ibid. Θυόεσσα] Verti *odorata*, plena scilicet odoribus, e multitudine sacrificiorum. Gulonius: *sacris plena*: qua sensum, bene.

Vs. 302. σιωπηλὴν] Sic correxi e MSS.

Ἕσπερος, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
Ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.

Ἔν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

305 Ὠλήν] Ὠλὴν γάρ τις Λύκιος εὗρε τὸν ὕμνον τοῦτον.

308 Ἀριήκοον] Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ· ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε, διὰ τὰ εὐχερῶς τὴν Ἀριάδνην ἐλεηθῆναι εἰς πόθον τοῦ Θησέως, καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινώταυρον.

312 Σὸν περὶ βωμὸν] Τοῦτο καὶ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ Φαίδωνι.

MSS. meis pro vulgato σιωπαλὴν, quae est forma Dorica, aliena ab Ionica dialecto. Illud est etiam H. in Apoll. 12. Nimis patienter talia feruntur in editis. Similiter etiam sine MSS. correxit Dorismum talem post Barnesium Cl. Valkenarius in Eurip. Phoeniss. vs. 549. ubi vide, & Kingius ibid. 360. duplicem, alii alibi. σιωπηλὴν refertur ad sonum canentium, ἄψοφον ad strepitum saltantium.

Ibid. — οὔτ' ἄψοφον] Post ἄψοφον delenda est stigme, ut dicatur, Ἕσπερος καταβλέπει σε οὔτε σιωπηλὴν οὔτ' ἄψοφον, ἀλλ' αἰεὶ ἀμφιβόητον. sed post ἀμφεβάλοντο aliud interpunctionis genus ponendum fuerit: quum velut ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicantur haec, Οὔτε σιωπηλὴν, &c. Conjunguntur autem accusativi σιωπηλὴν & ἄψοφον, referendo σιωπηλὴν ad cantica, ἄψοφον autem ad choreas. q. d. nec strepitu chorearum carentem. Non video autem cur σιωπαλὴν (tanquam Dorico more posito α pro η) potius quam σιωπηλὴν, dicere Callimachus debuerit: & quidem hoc loco potius quam in alio, ubi haec ipsa copulat: nimirum hymno in Apollinem, non procul a principio,

Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ' ἄψοφον ἴχνος
Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος.

qui locus probat etiam quod de significatione illorum adjectivorum dixi. Steph.

Ibid. ἀστὴρ ἀείφαος Ἕσπερος] Recte Scholiastes interpretatur, ὁλόλαμπος ταῖς θριξί. Unde etiam jubar Latinis haec stella dicitur, quod splendor ejus diffundatur in modum jubae leonis, ut ait Festus. Graecis etiam

φω-

Hesperus videt, sed semper personantem.
Alii quidem succinunt modos Lycii senis,
Quos tibi a Xantho vates adduxit Olen:
Aliae autem saltatrices pede percutiunt stabile solum.
Atque tum etiam coronis gravatur sacrum simulacrum
Veneris antiquae nobile; quod olim Theseus
Dedicavit cum liberis, cum e Creta solvisset.
Qui cum saevum mugitum, ferumque filium effugissent
Pasiphaes, & implicatas curvi labyrinthi sedes,
Diva, tuam circa aram ad citharae cantum
In orbem saltarunt, chorumque duxit Theseus.

Hac

φωσφόρος, Latine lucifer dicitur; Plauto, vesperugo. Hom.

Ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Cat.

Hespere qui coelo lucet jucundior ignis.

VULCAN.

Vf. 303. Ἕσπερος] Nempe quod ad exortum Hesperi incipiebantur choreae, ut alia sacra. v. H. in Cer. 7. ἀμφιβόητον male interpres vulgaris *recantatam*: immo *circumsonantem*, ut bene Gulonius, scil. symphoniis & cantibus.

Vf. 304. ὑπαείδουσι] *Accinunt saltantibus.* De hoc verbo vide Cl. Piersonum Verisim. p. 227. Litera α in ὑπαείδω producitur non sine exemplo alio. Theocrit. Charit. 3. & 4. &c.

Ibid. νόμον] νόμον, id est ὕμνον, *canticum.* Sic Theognis,

— *γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμος.*

ubi manifeste νόμος est ὕμνος, *canticum.* Hunc Theognidis versum nemo adhuc assequutus est: legendum enim, ut Pater meus restituit, εὐτραπέλοισι νόμος, *c'est une chanson aux railleurs, urbanis, dicacibus,* γελωτοποιοῖς, Suid. A. FABRI.

Vf. 306. πλήσσουσι] *alterno terram quatiunt pede.* Horat. A FABRI.

Vf. 308. ἀρίηκοον] Reprehenditur a Meursio Scholiastes, quod dicit Theseum aedificasse Veneri fanum, quod tam facile Ariadnen in amorem ipse sui pertraxisset, vicissetque Minotaurum, cum tantum sigillum ejus in Delum pertulerit. Vide Meursii librum de Theseo cap. 15. TH. GRAEV.

Ibid. ἀρίηκοον] Male interpres Latinus vulg. *attente audiens.* Pejus Gulonius: *Ariecoen*, tanquam nomen proprium esset. Immo est *celebre, famosum*, ut apud Apoll. Rhod. IV. 1707. Hesychius, apud quem vitiose legitur ἀρίηκος, interpretatur πολυώνυμος. Scholiastes Apollonii λίαν ὀνομαστός.

Vf. 310. υἷα] MS. Voss. εἶδμα. Alterum in marg.

Vf. 311. σκολιοῦ λαβυρίνθου] MS. Voss. σκολιῶς.

Vf. 313. Κύκλιον ὠρχήσαντο] Hinc in Onomacriti Hymn. in Ven. 21 p 152. κύκλιοι χορείαι, & alibi κύκλιοι χοροί. de quibus choris cycliis diximus etiam ad Xenophontis Memorabilia. Ad locum prolatum h. l. e Luciano v. Cel. Gesneri notam.

Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηῒ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι
Ῥησσόμενον, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.

Ἱστίη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

314 Θεωρίδος ἱερὰ] Τὸ ἑξῆς, θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης· κυρίως δὲ θεωρὸς, ὁ τὰ θεοῦ ὁρῶν, ὅ ἐστι φυλάσσων. ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς.

315 Τοπήια] Ὅπλα νεὼς παρὰ Λάκωσι· σχοινία, κάλοι.

321 Βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν] Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μάστιγι, καὶ ἀποδάκνειν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας.

322 Ῥησσόμενον] Πλησσόμενον.
Ὀδακτάσαι] Δράξασθαι, δακεῖν.

Vs. 314. Ἔνθεν &c.] De hac consuetudine Atheniensium praeter dicta Spanhemio v. Interpretes ad marmor Sandvicense, ut Corsinum V. C. in appendice ad opus de notis Gr. Diss. vi. p. 122. De navi (θεωρίδι) Thesei conservata, & in illa re semper usurpata, est locus lectu dignus Plutarchi in Theseo p. 10. C.

Vs. 314 θεωρίδος] Schol. θεωρίδος νεώς. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης· κυρίως δὲ θεωρὸς, ὁ τὰ θεοῦ ὤρων, ὅ ἐστι φυλάσσων, id est *curans*: nam ὤρα apud Veteres vel ὄρα, cum leni, est *cura*. Itaque θεωροὶ ii erant qui εἰς θεὸν χρησμοῦ ἕνεκα ἦλθον. A. Fabri.

Vs. 316. τίς δέ σε ναύτης &c.] Hunc locum in animo habuisse Statius Silv. III. 1. 106. 107. videtur viro docto in Obs. Misc. II. p. 229. Mos non praetervehendi loca illustris religionis sine adoratione numinis, antiquissimus est, cujus vestigia sunt etiam apud Hom. Il. Θ. 238. Vide Interpretes ad Sueton. Aug. c. 93.

Vs. 318. Οὐχ οὕτω μεγάλοι] Similis locus est apud Virgil. lib. 3. Aeneid.

Hic tibi ne qua morae fuerint dispendia tanti,
Quamvis increpitent socii, & vi cursus in altum
Vela vocet, possisque sinus implere secundos,

Quis

Hac de cauſa perennia theoridis ſacra Phoebo
Cecropidae mittunt, arma navis illius.
Aſterie, frequens aris, plena religione, quis tandem te nauta,
Mercator maris Aegaei, tranſiit nave veloci?
Non adeo magni illi adſpirant venti,
Vel cum neceſſitas maxime urget curſum: ſed vela
Celeres ſubducunt, nec abeunt
Prius, quam aram tuam circuierint verberibus
Diſciſſi, & truncum ſanctum oleae momorderint,
Manibus in tergum religatis. Quem Delias reperit Nympha
Luſum & riſum Apollini tenero.

O!

Quin adeas vatem, precibusque oracula poſcas.
A. Fabri.

Vſ. 319. 320. —— *ἀλλὰ τὰ λαίφη Ὠκέες ἐστείλαντο*] Vela ſeu carbaſa contraxerunt, ſeu collegerunt. ut M ro dicit, *Colligere arma jubet.* Steph.

Vſ 321. *Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγ.*] Vide Heſychium, ubi exponit quid ſit *Δήλιος κακὸς βωμός.* Steph.

Ibid. *βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι Ῥησσόμενοι*] Benigniores hi erga ſeipſos erant, qui aram Apollinis flagellabant, quam qui in ſuum ipſorum tergum ſaeviebant. quales fortaſſe erant apud Lacedaemonios *μαστιγούμενοι ἐφηβοι* de quibus Euſtathius Il. C quem morem hodie Hiſpani retinent, & eos qui annua flagellatione delicta ſua expiant, *diſcipli-nantes* vocant. Vulcan.

Ibid. *Πρὶν μέγαν* &c.] Nullus editorum diſtinguit poſt *ἑλίξαι*, ſed hoc verbum omnes cum ſequente conjungunt. Sed eruditiſſimus editor Tibulli, Chr Gottl. Heynius ad Tib. p. 216. putat, diſtinguendum poſt *ἑλίξαι*. Nam abſurdum eſſe, *ῥησσόμενον*, cum Scholiaſte & Vulcanio, referre ad *βωμὸν*, cum ii, qui circum aram currerent, religatas poſt tergum manus haberent. Quod eſt ſane veriſſimum. Sed nec ad *πρέμνον* referri poteſt. Quid enim *ῥησσόμενον πρέμνον ἁγνὸν ἐλαίης*? Immo evidens eſt, legendum eſſe *ῥησσόμενοι*, ſcil. *ὑπὸ πληγῇσιν*, *diſciſſi verberibus*, ut plane Latini: (In ed. Ald. adſcriptum ad *ῥησσόμενον*: *Sic & Ger. Sed eſt emendandum ῥησσόμενοι*) vel *ῥησσομένους*, quia in ſequenti membro eſt *ἀποστρέψαντας*: niſi quis hoc in *ἀποστρέψαντες* mutare malit. MS. Voſſ. vitioſe habet *λισσόμενον*. De re vide Interpretes ad Heſychium in *Δήλιος κακὸς βωμός*.

Vſ. 323. *Χεῖρας ἀποστρέψαντας*] Repono *ἀποστρέψαντες*. Steph.

Ibid. *χεῖρας ἀποστρέψαντας*] Malo retinere *ἀποστρέψαντας*, quam reponere *ἀποστρέψαντες*, ut Henricus Stephanus. ut ſit ſenſus, *οὐκ ἀπέβησαν*, *πρὶν αὐτοὺς ἀποστρέψαντας χεῖρας*, *ὀδακτάσαι*, &c. Vulcan.

Vſ. 324. —— *καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν*] Non minus *παίγνια* quam *γελαστὺν* referre oportet ad dativum *Ἀπόλλωνι*. eſt enim trajecta conjunctio, pro *παίγνια καὶ γελαστὺν Ἀπόλλωνι κουρίζοντι*. Sic trajicitur a Tibullo conjunctio *que* hoc in verſu, *Meſſalam terra dum ſequiturque mari.* Stephan.

Ibid. *γελαστὺν*] Hoc verbum bene ex hoc loco reſtituit Heſychio Cl. Heringa Obſerv. p. 211.

Ἱστίη ὦ νήσων, εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτή,
Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

325 Ἱστίη ὦ νήσων] Ἔστι μὲν κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δώματος ἑστία· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἔστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑστία τις καὶ βωμὸς εἶναι.

Εὐέστιε] Εὔοικε.

V. 325. Ἱστίη] Sive focus, sive Vesta. Delus est in medio insularum: inde dicitur ἱστίη, vel ἱστίη, quae est forma Ionica, unde & Herodot. I. 35. ἐπίστιος pro ἐφέστιος & IV. 35. ἱστιητόριον pro ἑστιατόριον. Sed ipsum ἱστίη est IV. 59. de Vesta, at de foco, laribus, aedibus, ibid. 68. De verbo & quantitate mediae, quae est communis, v. Vann. Crit. p. 311.

Vs. 326. —καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ] Si χαίροι ad Λητὼ referendum pu-

ΕΙΣ

O! Vesta insularum, pulcherrima sedes, salve tu ipsa,
Salvebit vero & Apollo, & quam peperit Latona.

temus, scribendum erit, *καὶ ἣ ἐλοχεύσατο Λητώ.* ut salvere jubeatur & Apollo, & mater ejus Latona. Retinendo autem hanc lectionem, salvere jubebitur & Apollo, & cum eo Diana, quam peperit Latona. STEPH.

Ibid. *καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ*] Pessime Vulcanius qui vertit, *Latona puerpera salve.* vertendum ad verbum, *Salve, Phoebe, tuque, o Artemi quam Latona peperit.* A. FABRI.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΥΜΝΟΣ.

1 Ὅσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.

Οὔ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1 ὍΣΣΑΙ λωτροχόοι] Ἔν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν.

2 Φρυασσομενᾶν] Ποιὸν ἦχον ἀποτελουσῶν.

4 Σοῦσθέ νυν] Ὁρμᾶτε.

Hoc Poëmatium Dorice scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuo Aegyptum aut Cyrenen incoluit; nam & in Sicilia vixit.

Quemadmodum autem Romani Cybelen Almone, ita Argivi Palladem ad Inachum abluebant, & hocce Festum ante diem celebrabatur, ut & pleraque Dearum sacra, Theocrit. Idyll. 15.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα
Στάθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' ἀοιδᾶς.

A. Fabri.

Vs. 2. ἵππων] Deabus suus currus erat. Virg.

—— hic illius arma,
Hic currus fuit, ——

& Horat.

Jam galeam Pallas & aegida,
Currusque & rabiem parat.

A. Fabri.

Ibid. φρυασσομενᾶν] Γαυριώντων, ac fortasse χρεμετιζόντων, hinnientium, quod equorum proprium est. Vulcan. Equi bellici fere frementes a poëtis describuntur, quia strepitu armorum & fremitu equorum audientes percelluntur, ut testatur Suidas: κλύοντες τῶν ὅπλων καὶ φριμαγμοῦ (lege φριμαγμῷ) τῶν ἵππων κατακύοντες ἐξεπλήσσοντο. Tales equi Palladis fuere, de quibus hic Callimachus; & in Statio lib. 3. Theb. equi Martis, qui Venerem ita compellat,

—— Soli cui tanta potestas
Divorumque hominumque, meis occurrere telis,
Impune &, media quamvis in caede frementes,
Hos assistere equos.

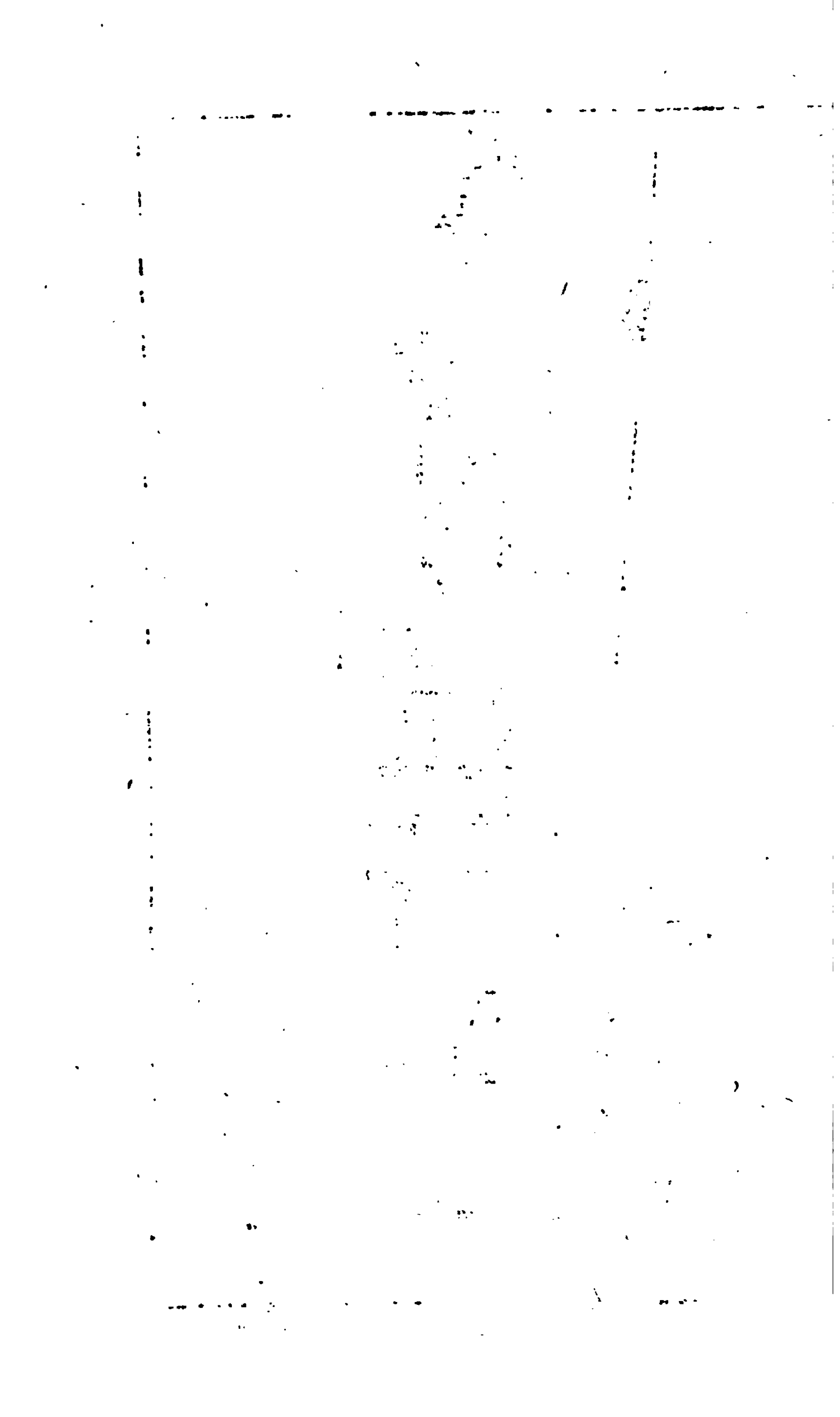
& equus a Neptuno editus, de quo Poëta lib. 1. Georg.

—— Tuque o, cui prima frementem

Fu-

. Noet del. I. v. Vianen fec.

IN LAVACRUM PALLADIS HYMNUS

QUOTQUOT lotrices estis Palladis, exite omnes, 1
Exite; equarum jam hinnitum
Sacrarum audivi, & Dea bene ornata incedit.
Properate quaeso jam, flavae, properate
Pelasgides.

Nun-

Fuerit equum tellus, magno percussa tridente.

Ita in apparatu belli lib. 7. Aeneid.

Hic galeam tectis trepidus rapit, ille frementes
Ad juga cogit equos.

Plura qui desiderat exempla, adeat Cl. Bochartum tom. I. de animalibus S. Scripturae pag. 127. cui haec debentur. TH. GRAEV.

Ibid. φριμασσομέναν] MSS. Ambr. φριμασσομέναν. Voss. ἵππ φριμασσομέναν. Sed illi codices saepe Doricam dialectum in vulgarem aut Ionicam mutant. (v. praefat.) Sed etiamsi feminini generis sunt articulus & attributa ἵππων, tamen intelligendi sunt equi mares, qualibus Pallas usa est. v. Valer. Flacc. V. 184. Nam Graecos libentius genere feminino uti in hoc verbo, etiam sine respectu ad genus animalis, ut in κύων, notissimum est. Genere feminino etiam utitur Statius Theb. II. 724. ubi tamen quidam codices genus masculinum habent. Similis varietas est in equis Diomedis. v. Heinsius ad Ovid. Heroid. VIII. 67. Ceterum hunc locum imitatus est auctor epigrammatis editi a Dorvillio ad Charit. p. 158. ubi tamen est φριμασσομέναν.

Vs. 3. καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει] Ponitur εὔτυκος pro εὔτυκτος: aut certe est a τύκος, unde & τυκίζω. Videtur autem significari *bene ornata*. STEPHAN

Ibid. εὔτυκος] Fortasse legendum sit εὔτοκος, *bene genita*, scilicet e cerebro patris: aut explica εὔτυκος, *bene parata*, *bene composita*, *bene ornata*: ita & apud Theocrit. Idyll. 24.

Ἀλλὰ γυναι πῦρ μέντοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἕσω.

A. FABRI.

Ibid. εὔτυκος] MSS. Ambr. Reg. Voss. εὔτυκτος. De verbo εὔτυκος praeter Spanhemium v. Interpretes Hesychii in h. v.

Ibid, ἕρπει] Vox Doribus de incessu usitata. Theocr. I. 105. &c. Marmor. Oxon. 3. Casaub. ad Athen. p. 64. 417. Respicitur tamen hoc quidem in loco etiam ad tarditatem & gravitatem incessus, quae Deae convenit. v. Graev. ad Cic. ad Attic. V. 2.

Vs. 4. Σοῦσθε] Σόεσθε, ὁρμᾶτε. verbum celeritati accommodatum. VULCAN.

Ibid. Σοῦσθέ νυν] Ὁρμᾶτε, a σόω, παρακινῶ. σόω, ἴθι, ὁρμα, ἔρχε, σοῦνται, ἔρχονται, πορεύονται. σόομεν, ὁρμῶμεν, Νυν inclinativa particula, quare haec legenda sunt καθ' ὁμαλισμόν, ut scilicet nec attollatur syllaba, nec deprimatur: significat autem δή. Sic apud Theocrit.

Οὐδαμά νυ συνίκα τοι ἀγχωπῖσαι δι' ἔρωτα. A. FABRI.

Ibid.

Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιϊάδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων)

Μὴ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

5 Ἀπενίψατο πάχεις] Ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.
8 Γηγενέων] Τῶν γιγάντων.
11 Ἐφοίβασεν] Ἐκάθηρεν.
13 Μηδ' ἀλαβάστρως] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οἴσετε.
14 Συρίγγων] Τῶν χοινικίδων.

Ibid. Ξύσθέ νυν] Hac ipsa forma usus est verbo Sophocles, auctore Eustathio T. I. p. 62. 63. T. III. p. 1192. init. quem de hac voce adi. Locus Sophoclis est in Ajace 1429. σύσθω, βάτω. Schol. σύσθω, παρατιλέσθω. Add. Spanhem. ad h. l. Ed. Polit. ξῦσθε.

Vs. 5. Οὔ ποκ'] Ed. pr. ὅποκ'. unde Ald. fecit ὅποτ'. quod etiam in MS. Voss.

Vs. 6. λαγόνων] Λαγὼν proprie dicitur lateris cavitas laxior, & exossis. Ilia Latini dicunt. παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρὰ, ut vult Eustathius. Meurs.

Vs. 7. λύθρῳ πεπαλαγμένα] Proprie. Est enim λύθρον cruor pulvere perfusus. Aspersa enim Palladis arma recenti Gigantum caede describit, in qua bonam Jovi operam navavit. Horatius,

Quid Rhoecus, evulsisque truncis
Enceladus jaculator audax,
Contra sonantem Palladis aegida
Possent ruentes? Vulcan.

Etymologicum ineditum: Λύθρος ὁ ἀκαθαρσία. κυρίως δὲ τὸ μετὰ κόνιος αἷμα. παρὰ τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεῖσθαι. Th. Graev.

Ibid. δὴ λύθρῳ] MS. Voss. νυν λύθρῳ. Forma λύθρῳ πεπαλαγμένος est Homerica. v. Il. Ζ. 268. Λ. 169. quam imitatur Pseudo-Orph Argon. 1233.

Vs. 9. αὐχένας ἵππων] *Equum fumantia solvere colla.* Virgilius A. Fabri.

Vs. 10. Λυσσαμένα] Nihil est necesse geminare literam σ, in hac voce. & recte in alio huius hymni loco non geminatur hac in editione, sicut in aliis. Steph.

Ibid. Λυσαμένα] Sic MS. Voss. & Polit. quos secutus sum. Nemo sibilam in hoc verbo duplicavit, nec est necesse. Sed librarii propter inscitiam prosodiae centies consonantes temere vel duplicarunt vel eiserunt. Λυσσαμένα infra vs. 70. pariter editiones veteres usque ad Froben. At MSS. mei & ceterae editiones λυσαμένα.

Vs. 11.

Nunquam Minerva divinos lavit lacertos
  Ante, quam pulverem equinis deterserit iliis:
Ne tum quidem, cum cruore foedata omnia ferens
  Arma ab impiis rediit gigantibus.
Sed relictis omnibus a jugo colla equorum
  Solvit, & fontibus abluit Oceani
Sudorem stillantem, purgavitque crassum
  Omnem frena mordente spumam ab rictu.
O! ite Achaides, neve unguenta, aut alabastra
  (Modiolorum audio crepitum axes continentium)

Ne

Vſ. 11. *ῥαθάμιγγας*] *τὴν ἐξ ἵππων κονιορτόν.* VULCAN.

Ibid. *ἐφοίβασεν*] A *φοιβάω*, quod *lustro*, *purgo*, non autem a *φοιβάζω*, quod plane diversa significat. Sic Theocrit XVII. 134.

> *Χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις.*

A. FABRI

Ibid. *ἐφοίβασεν*] Recte Daciera reprehendit, qui a *φοιβάζω* ducunt, quod fit in lexicis vulgaribus. Sed non reprehendendi erant propter eam, quam dicit, caussam. Neque enim dubitari debet, quin *φοιβάζω* idem significare possit quod *φοιβάω* per analogiam linguae. Sed quantitas diversa syllabarum in verbis puris & impuris docet, *ἐφοίβασεν* esse a *φοιβάω*. Nam si esset a *φοιβάζω*, penultima esset brevis. Apud Theocritum scripserim *φοιβάσασα*. Verbo *φοιβᾶν* usus est etiam Apollon. Rhod. II. 302. ubi vid. Schol.

Vſ. 12. *χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων*] Epitheti vim explicat Virgilius,

> *Stat sonipes, & frena ferox spumantia mandit.*

Apollon. lib. 4.

> —— *ἀργινόεντα δ' ἐπὶ στομάτεσσι χαλινὰ*
> *Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται.*

Nicand. Alexiph. *παρααφρίζει δὲ χαλινοῖς* & Calab. 4. *χαλινὰ γενείοισιν ἀφρίζοντες δάπτον.* Plutarchus lib. *περὶ τύχης*: *ἵνα μέν τοι φασὶν ἵππον ζωγραφοῦντα τοῖς μὲν ἄλλοις κατορθοῦν εἴδεσι καὶ χρώμασι, τοῦ δὲ ἀφροῦ τὴν παρὰ τῷ χαλινῷ κοπτομένην χαυνότητα καὶ συνεκπίπτουσαν τῷ ἄσθματι μὴ ἀρέσκειν ἐπ' αὐτῷ γράφοντα, πολλάκις γοῦν ἐξαλείφειν, τέλος δὲ ὑπ' ὀργῆς προσβαλεῖν τῷ πίνακι τὸν σπόγγον ὥσπερ εἶχε τῶν φαρμάκων ἀνάπλεων. τὸν δὲ προσπεσόντα θαυμαστῶς ἐναπομάξαι καὶ ποιῆσαι τὸ δέον. τοῦτο ἐντεχνον τύχης μόνον ἔργον ἱστορεῖται.* Ex quo constat, pictores spumam circa frenum, tanquam generosi equi specimen, arte & fortuna imitari ac repraesentare solitos. quod ipsum Callimachus per spumantes Palladis equos ob oculos ponit. VULCAN.

Vſ. 13. *ἀλαβάστρως*] *Ἀλάβαστρον* & *ἀλάβαστρος* vasculum lapideum vel vitreum, in quo unguenta conduntur, *μυροθήκη*. VULCAN.

Ibid *ἀλαβάστρως*] *unguenta in sacris.* Theocrit. in Adonidis festo.

> *Παρ' δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις*
> *Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.*

nam & dicitur *ἀλάβαστρος* & *ἀλάβαστρον*. A. FABRI.

Vſ 14. *Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίων*] Vide quae supra annotata sunt hymn. in Apollinem verſ. 3. VULCAN.

Ibid. *Συρίγγων*] *χοινικίδων*, *modiolorum*. Theocrit.

> -- *καὶ περὶ νύσσαν*
> *Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι.*

A. FABRI.

Ibid. *Συρίγγων αἴω*] Hoc per enthusiasmum dicitur, cui similis est apud Aeschylum S. c. Theb. 211. Musaeum 5. Claudianum R. P. 7.

&c.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι

Ἀστ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

15 Ἀλαβάστρως] Τὰς μυροθήκας.
24 Παρ' Εὐρώτᾳ] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας.
Τοὶ Λακεδαιμόνιοι] Οἱ Διόσκουροι.

&c. Politianus, ὑπαζόνιον, quod est magis poëticum; sed vulgatum praefero.

Vs. 17. κάτοπτριν] MS. Voss. κάτοπτρον, ut scribi voluit Spanhem.

Ibid. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας] Semper illa pulcra, scilicet sua sponte, quippe Dea. Pars pulcritudinis ponitur pro universa. Et erat haec periphrasis apta hoc loco, & nota Minervae epithera, εὐῶπις, γλαυκῶπις &c. De hac periphrasi pulcritudinis per ὄμμα agit bene Stanlejus ad Aeschyl. Pers. 428. p 768. a. ubi hunc locum non praetermisit. Add. Cl. Valkenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 152. 153. Sed quod Stanlejus ridet interpretes vertentes: *semper oculus ejus pulcer:* in eo mitius senseram. Quidni enim Latinis quoque liceat pulcritudinem Minervae aut cujuscumque per oculum περιφράζειν. Virgil. Aen. I. 591. de Aenea: mater *laetos oculis afflarat honores.*

Vs. 18. ὄκα τὰν Ἴδαν — — ἔριν] Rich. Bentlejus egregie & verissime corrigit τὰν Ἴδᾳ ἔριν, & exemplis illustrat. Probat Cel. Hemsterhusius ad Luciani T. I. p. 252. Sic Eurip. Androm. 437. 438. Ἡ ταῦτ' ἐν ὑμῖν τοῖς παρ' Εὐρώτᾳ σοφά; Καὶ τοῖς γε Τροίᾳ; *&* *Trojanis,* cf. 462. Politianus edidit porro ἐδίκασσεν.

Vs. 19. ἐς ὀρείχαλκον] Orichalcum est aeris genus, quod flavum & auro concolor ars reddebat, admixta cadmia. Non enim fuit naturale, sed artificiale. Hinc optime illam doctorum concertationem, non esse, aut esse, aut fuisse, nec amplius esse contendentium, explicavit magnus ille Salmasius in exercitationibus de homonymis hyles iatricae cap. CXXII. Antiquissimis Graecorum & Romanorum temporibus, uti hic constat ex Callimacho, cum nondum luxu deperditi essent, laudatissima speculorum materia erat orichalcum; postea vero argentea facta sunt specula crescente luxu populorum. Plin. lib. XXXII. c. 9. *Ut omnia de speculis agantur hoc loco, op-*

tima

Ne unguenta Palladi, neve alabastra
(Non enim Minerva mixta unguenta amat)
Ferte, neve speculum. Semper pulchra lumina illius.
Nec quando in Ida Phryx judicavit litem,
Vel orichalcum magna Dea, vel Simoentis
Inspexit vortices pellucidos:
Nec Juno. Venus autem nitidum aes capiens,
Saepe eandem bis aliter disposuit comam.
Ipsa autem bis sexaginta emensa diaulos,
Sicut ad Eurotam Lacedaemonia

Side

tima apud majores fuerant Brundusina; stanno & aere mistis. Praelata sunt argentea. Primus fecit Praxiteles Magni Pompeji aetate. TH. GRAEV.

Vs. 19. 20. οὐδὲ Σιμοῦντος Ἔβλεψεν] Reddit enim etiam aqua & repraesentat intuentis formam, instar speculi. Theocritus,

> Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦν δὲ γαλάνα.

Virgil,

> *Nuper me in littore vidi,*
> *Cum placidum ventis staret mare.*

VULCAN.

Ibid. οὐδὲ Σιμοῦντος Ἔβλεψεν δίναν] Apud veteres, pastores & dii agrestes saepissime introducuntur in fluminibus se, speculorum vice, contemplari. Ovid. Metamorph. 13.

> *Certe ego me novi, liquidaeque in imagine vidi*
> *Nuper aquae, placuitque mihi mea forma videnti.*

Nemesianus Eclog. II.

> *Quin etiam fontis speculo me mane notavi.*

Duo autem apud veteres speculorum erant genera, quae *Uda* & *Suda* vocat Apulejus in Apologia: quae utraque hic complectitur Callimachus. MEURS.

Vs. 20. διαφαινομέναν] Ambr. Voss. Polit. διαφαινομέναν. Mox Ed. Ald. ἔβλεψεν, vitiose.

Vs. 21. Οὐδ' Ἥρη &c.] In toto h. l. de Minervae usitato more lavandi, ungendi & pectendi comas habuit ante oculos locum Homeri de Junone, quod etiam mentio Junonis arguit, Iliad. Ξ. 170—177.

Ibid. χαλκὸν] Ex aere specula fiebant, ut & hodie, item ex argento: Plaut. in Mosella:

> *Ut speculum tenuisti, metuo ne olant argentum*
> *Manus.*

A. FABRI.

Vs. 22 Πολλάκι &c.] Imitatur Tibullus I. 9. 10. *Saepeque mutatas disposuisse comas.* ut vidit vir doctus in Obs. Misc. V. p. 262. MS. Voss. τὰν αὐτάς.

Vs. 23. διαύλως] *Δίαυλος duplex stadium*, eundo scilicet & redeundo: Sunt autem certaminum genera octo: *στάδιον, centum & viginti quinque passuum; δίαυλος duplex stadium, ducentorum quinquaginta passuum.* Δόλιχος, *stadia duodecim*, vel, ut vult Suidas, *viginti quatuor.* Ὁπλίτης, ὁπλιτοδρόμος, *eorum qui armati cursu certabant.* Πυγμὴ, παγκράτιον, quod superiora complectitur, ut alicubi docet Plato. Πάλη, καὶ ἅλμα. Vulgo tamen ad quinque referuntur, quae in unum versum conjecit Simonides,

> Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

id autem continebat quinquertium seu Pentathlon. A. FABRI.

Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
  Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώϊον οἵαν
  Ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.
Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
  Ὧι Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
  Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
  Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὦ 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
  Ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον

Εὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

25 Ἐμπεράμως] Ἐμπείρως.
Λιτὰ λαβοῖσα] Ἀσκεύαστα, ἄμικτα.
29 Ἄρσεν τι] Ἤτοι καθαρὸν, ἄμικτον.
33 Ἴλα] Ἡ τῶν νυμφῶν φρατρία καὶ ἄθροισις.
34 Ἀκεστοριδᾶν] Ἀκεστορίδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει.

Vs. 25. Ἀστέρες] *Sic fratres Helenae, lucida sidera.* Horat. A. Fabri.

Ibid. ἐμπεράμως] ἐμπείρως, Schol. Hesychius, ἐμπέραμον, ἔμπειρον. explicarem *suo more*, vel *celeriter*, *alacriter*. A. Fabri.

Ibid. λιτὰ] *simplicia* tantum. Sic Horat.

Simplici myrto nihil allabores.

& bene Scholiastes exponit ἄμικτα. A. Fabri.

Ibid. λαβοῖσα] Ger. & editt. Ald. Vasc. Froben. Benenat. βαλοῖσα.

Vs. 26. Χρίματα] Draco Stratoniceus profert hunc locum ita, ut χρ σματα in suo libro habuisse videatur. Liber Ger. in margine habuit τὰν ἰδίαν An fuit in libro vetere, τᾶν ἰδιᾶν ἔκγονα φυταλιᾶν?

Ibid. τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς] Φυταλιὰ, ut ait Eustathius, est terra plantas seu stirpes ferens. Homerus conjungit cum ἀρούρα. Dicitur autem φυταλιὰ quoque pars postrema hiemis, quod eo tempore insitiones potissimum fiant. Veteres enim hiemem in tres partes dividebant, ac primam σπορητὸν, secundam χειμῶνα, tertiam φυταλιὰν appellabant. Hoc autem loco est circumscriptio oleae, quae Minervae est sacra, ut testis est Plinius lib. 12. Th. Graev.

Vs. 27. — ἀνέδραμε πρώϊον] Politianus πρώϊον jungit cum sequentibus. id est, ad sequentia refert. Ita enim hunc locum vertit,

O puerae, emicuit rubor illico, matutina
Quem rosa, quem grano Punica mala ferunt.

Ac malim certe eum hac in re sequi, quam πρώϊον cum ἔρευθος jungere: ut interpunctio quae est post πρώϊον, ponatur post ἀνέδραμε. Steph.

Ibid.

Sidera, apte intrivit purum
  Oleum, ſua natum ab arbore.
O puellae, at rubor ei ſuffuſus eſt, matutina qualem
  Aut roſa, aut punici mali granum habet colorem.
Igitur & nunc maſculum modo ferte oleum,
  Quo Caſtor & quo ungitur Hercules.
Ferte etiam pectinem aureum, ut comam
  Depectat, nitidumque detergat cincinnum.
Exi Minerva: adeſt tibi grata turba,
  Virgines, magnorum filiae Aceſtoridarum.
O! Minerva, fertur etiam Diomedis clypeus,
  De more Argivorum antiquo,

Quem

Ibid. *πρώϊον*] Miror periti{ſſ}imum & omni laude majorem Politianum τὸ πρώϊον ad ῥόδον retuliſſe, cum ad ἔρευθος referendum ſit. Deſcribit enim ortum diei, quia ſcilicet circa crepuſculum matutinum haec ſacra fiebant, ut & Adonia, quod ſupra praefata ſum. Dicit igitur, O Puellae, matutinus rubor coelum occupat, τῷ καὶ νῦν. Quapropter illi nunc, antequam ſcilicet tempus matutinum abeat, ferte oleum quo mares unguntur. A. FABRI.

Ibid. *ἀνέδραμε, πρώϊον οἷαν*] Sic interpungit MS. Reg. Sic habuit & vertit Politianus: quamquam in Graecis Politiani, ut apud Aſcenſium edita ſunt, interpungitur, ut in vulgatis, poſt πρώϊον. Miror Dacieriam, Spanhemium, & Arnaldum Animadv. p. 76. vulgatam interpunctionem defendere. Ἔρευθος πρώϊον ſenſum nullum commodum habet. Nam ſi ad auroram referas, ut facit Spanhemius, articulus τὸ abeſſe debet, ἀνέδραμε αὐτῇ ἔρευθος πρώϊον: nec ἔρευθος πρώϊον, *matutinus rubor*, ſimpliciter pro aurora dici poteſt, ſed ἔρευθος ὑρανῶ: at ῥόδον πρώϊον, *matutina roſa*, optime dicitur, recentis & vigentis coloris, nondum a ſole fracti. Pro χροΐαν MSS. Ambr. Voſſ. Edd. vett. χροιὴν, item Polit. & ante edd. οἷαν, MS. Voſſ. οἷον. Mox pro μᾶνον Doriſmus deſiderat μῶνον.

Vſ. 29. —ἄρσέν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον] Non video cur interpres ἄρσεν expoſuerit καθαρὸν & ἄμικτον. quum manifeſtum ſit ἄρσεν (id eſt maſculum) vocari quod virile eſt, & *mares animos* (ut loquutus eſt Horatius) decet: quum contra unguenta eos omnino dedeceant. Verum καθαρὸν & ἄμικτον quum dixit ſcholiaſtes, ad ſignificationem vocis ἄρσεν non reſpexit, ſed fortaſſe intellexit, id quod ἄρσεν vocatur, debere eſſe καθαρὸν & ἄμικτον, id eſt, cui nihil unguenti eſſet admixtum. STEPH.

Vſ. 31. *χαίταν*] MSS. Ambr. Voſſ. χαίτας, tanquam a praepoſitione ἀπὸ regeretur. Vitioſe. Mox vſ. 33. pro ἴλα Voſſ. ἴδρα.

Vſ. 32. *σμασαμένα*] σμάω, id eſt σμήχω, ῥύπτω, καθαίρω, *purgo*, *expurgo*. A. FABRI.

Vſ. 33. *ἴλα*] *turma*, *coetus puellarum*, Schol. unde ἰλαδὸν, *turmatim*. A. FABRI.

Ibid. *ἴλα*] Ἴλη eſt proprie vocabulum militare, & ſignificat turmam equitum ſexaginta quatuor. Interdum vero accipitur pro qualibet turba. TH. GRAEV.

Vſ. 36. Ὡς ἔθος Ἀργείων] Sic ſcripti & editi. Sed vir doctus in margine Aldinae notat in libro . Ger. eandem quidem lectionem, ſed correctam in Ἀργείως fuiſſe: quod mihi valde arridet. Eumedes olim hunc ritum docuit Argivos. Ed. Ald. vitioſe παλλάτιδων.

Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεὶν κεχαρισμένος ἱρεύς·
Ὅς ποτε βωλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο·
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀποῤῥώγεσσιν ἔθηκεν
Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν,
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν,
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ 'θάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγὲ,
Φράζεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὦργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖς δ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.

Παι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

37 Εὐμήδης ἐδίδαξε] Ποτὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθόντων κατὰ τῶν Ὀρεστιαδῶν, Εὐμήδης ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς ὑπενοήθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων ὡς βουλόμενος προδοῦναι τὸ παλλάδιον τοῖς Ἡρακλείδαις. φοβηθεὶς οὖν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ παλλάδιον, καὶ παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Ἴφειον.

41 Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Ὄρος Ἄργους.

Ἀποῤῥώγεσσιν] Ἐν πέτραις ἐῤῥηγμέναις.

42 Οὔνομα Παλλατίδες] Οὕτω γὰρ καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Παλλάδος.

47 Ἢ 'ς Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Ἀμυμώνη, θυγατέρες Δαναοῦ. ἀφ' ὧν τὴν ὀνομασίαν ἔσχον αἱ κρῆναι.

Vs. 37. κεχαρισμένος] Non video quid in mentem venerit Politiano, qui vertit *meditans tibi grata*. cum vertendum sit *tibi gratissimus*, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ centies apud Homerum. A. FABRI.

Vs. 40. Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Κρεῖον Argiae mons: & error est apud Scho-

Quem Eumedes instituit, gratus tibi sacerdos:
Qui olim decretam sibi cum cognosset mortem
Populum parare, fuga sacrum tuum simulacrum
Abiit ferens, inque Creum montem commigravit,
Creum montem: teque, Diva, abruptis collocavit
In saxis, queis nunc nomen est Pallatidum.
Exi Minerva, urbium vastatrix, auro galeata,
Equorum & scutorum gaudens strepitu.
Hodie aquariae ne haurite flumine: hodie Argos
Bibit e fontibus, non e fluminibus.
Hodie, servae, urnas aut in Physadeam
Aut in Amymonem ferte Danai filiam.
Etenim auro & floribus miscens aquas
Veniet pascuis Inachus a montibus,
Minervaeque pulcrum vehet lavacrum. Sed, Pelasge,
Vide, ne vel nolens reginam adspicias.
Quicunque viderit nudam Pallada, arcis praesidem,
Argos videbit hacce die postremum.
Diva Minerva, tu quidem exi; interea ego aliquid
Hisce dicam. Nec meus hic sermo est, sed aliorum.
Vir-

Scholiastem, ut opinor, ubi legitur, παρεγίνετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον ἴσμιον. Repone Κρεῖον. A. FABRI.

Vs. 41. Κρεῖον ὄρος] Postea Παλλατίδες πέτραι dici coeperunt, nimirum ἀπὸ τῆς Παλλάδος. Meminit etiam Euripides in Hippolyto. TH. GRAEV.

Vs. 45. μὴ βάπτετε] Intellige κάλπιδας εἰς Ἴναχον.

Vs. 47. Φυσάδειαν] Nullam hujus mentionem fieri, ait Spanhemius, inter Danai filias. Sed nec Callimachi verba innuunt nomen hujus fontis ductum de filia Danai. Ipsum nomen Φυσαδείας in fragmento Euphorionis, apud Steph. Byz. in Ἄσβωτος, deprehendit acumen Cel. Ruhnkenii, in quo est καλὰ νάσσα φυγάδεια, pro quo haud dubie legendum Φυσάδεια. Polit. ις pro η ς.

Vs. 49. χρυσῷ] Quia forte st pem ea die in fluvium projiciebant Argivi. A. FAB. Vix verosimile hoc est, sed potius credendum arenam habuisse Amymonen, cui non nihil auri fuerit admixtum, qualis balux in plerisque omnibus invenitur fluviis, in aliis majore copia, ut olim in Pactolo, Tago, hodie in Africae regionibus, praecipue in illa, quae Guinea dicitur, & ora aurifera, in aliis minore. TH. GRAEV.

Vs. 50. φορβαίων ὀρέων] *e montibus pabulo laetis, pascuis abundantibus.* A. FABRI.

Vs. 52. μὴ οὐκ ἐθέλων] Arnaldus mavult scribi μὴ οὐκ, & per synizesin in unam syllabam contrahi, ut apud Homerum ἢ οὐχ, & alia, ne longa vocalis elidatur. Sed elisionis ejus exempla jam supra vidimus.

Vs. 53. τὰν πολιοῦχον] v. dicta ad H. in Jov. 82.

Vs. 54. ὄψεται πανύστατον] *postremum videbit.* Terent. in Andria,

Nunc postremum me vides.

A. FABRI.

 Vs. 57.

Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ. Ἀμ-

57 Νύμφαν μίαν] Τὴν Χαρικλὼ, μητέρα τῦ Τειρεσίυ.
60 Ἐπὶ Θεσπιέων] Θέσπεια, Κορώνεια, Ἁλίαρτος, πόλεις Βοιωτίας.
71 Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ] Οὕτω καλεῖται Ἵππυ κρήνη ἐν Ἑλικῶνι.

Vf. 57. ἔν ποκα Θήβαις] Cel. Valkenarius ad Eurip. Phoeniss. p. 111. rectissime corrigit ἐκ ποκα Θηβῶν, vel, quod malim, Θήβας. ἐκ a Politiano editum ait, sed in meo (Ascensiano) exemplo est ἐν.

Vf. 58. τᾶν ἑταρᾶν] Sic Polit. e MS. edidit: quod vulgato ἑτερᾶν merito praetuli, placetque sic etiam eidem Cel. Valkenario l. c. ἑτερᾶν peperit clausula vf. 56. Adde Spanhemium. MS. Voss. ἑταιρᾶν.

Vf. 60. εὖτ'] Frustra tentat Ill. Spanhemius σεῦτ' pro ἱκνεῖτο. Necessario requiritur particula, quae significet *quando*, *cum*, *quoties*.

Vf. 61 sqq. Haec duo disticha permutata puto. Repetitio ἢ 'πὶ Κορωνείας in ordine recepto est inepta: sed si posterius distichon praeponitur, post parenthesin ἵνα —— Κουραλίῳ, apta est.

Vf. 62. Ἵππως] Sic rescripsi contra libros, quia semper ita in hoc hymno Callimachus accusativos format, nec euphoniae caussa potuit vulgarem terminationem servasse. Etsi enim ter τὸ ω concurrit: tamen id offendere poëtam non potuit, quem non offenderant quinque α in duobus verbis vf. 69. Ceterum hic versus ab Vaticanis abest.

Vf. 63. τεθυωμένον ἄλσος] Simile Theocrit. Id. XVII. 123. θυώδεας ναός. De verbo v. Barnes. ad Homer. H. in Apoll. 184.

Vf. 66. χοροστασίαι] Proprie; nam ἱστάναι, στήσασθαι χορὸν dicitur. Theocrit. in Helenae Epithalamio:

Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο. A FABRI.

Vf. 67. τελέθεσκον] Nota, hic passive sumitur. τέλω, τελέθω, τελεθέσκω. A. FABRI.

Ibid.

Virgines, Minerva nympham unam olim Thebis
Vehementer & praeter ceteras amavit,
Matrem Tiresiae, nec unquam sine illa fuit.
Sed et, cum priscos ad Thespienses,
Aut ad Coroneam, aut ad Haliartum ageret
Equos, Boeotorum peragrans culta,
Aut ad Coroneam, ubi illi odorifer lucus,
Et arae ad flumen sitae Curalium,
Saepe Dea ipsam suo sustulit curru:
Nec conventus nympharum, aut choreae
Suaves erant, ubi non prima esset Chariclo.
Enimvero & hanc multae manebant lacrimae,
Quamvis Minervae gratam sodalem.
Etenim aliquando, peplorum solutis fibulis,
In Heliconia Hippocrene, pulcre fluente,
Lavabantur, & meridiana montem tenebat quies:
Am-

Ibid. ἔσθ' ἁχ] Sic MS. Ambr. 2. Edd. Vett. Polit. quod restitui pro ὅτ'.

Vs. 68. Ἀλλ' ἔτι] Sic explica, *sed sic tamen multae illam expectabant lacrymae.* A. FABRI.

Vs. 69. ἔσσαν] Ambr. 1. ἴσσαν. Ambr. 2. & Voss. ἦσαν.

Vs. 70. λυσαμένα πορόνας] Nisi λυσαμένα esset in duali, scribendum fuisset λυσάμεναι. STEPHAN. Politiani sane codex λυσαμέναι habet, quae lectio non displicet. TH. GRAEV. v. ad vs. 10. λυσαμένα in duali numero accipiendum. In Ascensiano exemplo Politiani non est λυσαμέναι.

Vs. 71. Ἵππω ἐπὶ κράνα] Ut hic Ἵππω κράναν Callimachus, ita fontem caballinum dixit Persius,

Nec fonte labra prolui caballino.

Credebant autem veteres, qui ex fonte hoc bibissent, eos statim poëtas fieri. MEURS.

Vs. 72. Λῶντο] Legendum est λῶσθο, nam in superiori versu est λυσαμένα πορόνας, nisi λυσαμένα sit in duali; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro ἐλούοντο, λόοντο, λῶντο. A. FABRI.

Ibid. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία] Ἡσυχία & tranquillitatem & solitudinem significat, quod nimirum solitudinem comitetur tranquillitas. Politianus eleganter utrumque complexus est: *Utque die vacuus mons tacet in medio.* Nam *vacuus* idem est quod ἔρημος. Pind. ἐρήμας δι' αἰθέρος. quod Latini, *vacuum per inane* VULCAN.

Ibid. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία] *De silentio meridiei.* Theocrit. Idyll. 1.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται.

& Horat. Od. 29. lib. 3.

Jam pastor umbras cum grege languido
Rivumque fessus quaerit, & horridi
Dumeta Sylvani: caretque
Ripa vagis taciturna ventis.

Ita Plinius alicubi meridiem omnino conticescere dicit. A. FABRI.

Ibid. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία] Attribuerunt veteres meridiei quietem, quia somnum tum capere deos arbitrabantur. Unde pastor ille apud Theocritum negat sibi licere fistula canere, quia meridies esset, & Pan deus suus dormiret.

Ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι·
Πολλὰ δ' ἁσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἅμα κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Ἁ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν.
Ἑστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔχεν ἀμηχανία.

Ἁ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

76 Περκάζων] Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν.
81 Ὦ Εὐηρείδα] Εὐήρης υἱὸς ὁ Τειρεσίας.

Ea ipsa de caussa meridie templum intrare nefas credebant, ne somnum deorum tunc perturbarent. Imo propterea Pythagorici & sapientes apud Aegyptios, ne quis januam aut portam templorum praeteriens loqueretur, vetabant. Tum enim silentio colendum esse Deum, qui principii rerum omnium auctor est. Qua de re elegans est locus apud Porphyrium in libro de nympharum antro. Hinc & intelligendus Elias lib. III. Regum cap. 18. *Cum esset jam meridies, illudebat illis Elias dicens, Clamate voce majore: Deus enim est & forsitan loquitur, aut in diversorio est, aut in itinere, aut certe dormit, ut excitetur.* Forte respiciunt ad hanc superstitionem interpretes Graeci & Latini, qui in hymno Davidis XCI. 6. ajunt hominem pium, qui spem suam in Deum collocat, sibi non metuere *ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ, a daemone meridiano.* TH. GRAEV.

Vs. 73. Ἀμφότεραι λώοντο] Vide quam differant hominum sensus. P. Cunaeus ad Nonnum p. 115. διλογίαν docens in exili genere occurrere saepe & laudari, subjicit: *Quin Callimachi quoque singulare quoddam artificium apparuit in ista tautologia* Ἴστω &c. *Nihil felicius est, nihil quod magis admiremur. Et tamen hoc ipsum in alio quodam charactere culpandum esset, nec defendi a quoquam posset.* At contra Ruhnkenius V.C. Ep. Crit. II. p. 36. alterum pro manifeste spurio rejicit, auctorem hujus sententiae laudans etiam Cel. Hemsterhusium. Utra te, lector, crisis magis delectat? Ego posteriorem praetulerim: praesertim cum τὸ τῆνο frigeat, & sapiat juvenem scholasticum, versus explentem inanibus verbis. Nec correctiones R. Bentleji τηνάδ' εἶχεν & Fabri incommodo medentur. Itaque nec illud credo, ex alio poëta adscriptum hoc distichon in textum venisse, sed ad similitudinem Callimachi factum adscripsisse quem puto. Ceterum ed. Flor. habet ἀμφότεραι ἐλόωντο, unde Ald. ἀμφ. λόωντο. Hinc factum post λόωντο in ed. Benenati. Pro εἶχ' edit. Ald. vitiose, ἶχ'.

Vs. 74. τῆνο κατεῖχεν ὄρος] Amanulli-

Ambae lavabantur, meridianaeque erant horae,
Altumque montem illum obtinebat silentium:
Tiresias autem solus adhuc cum canibus, jam genis
Nigrescens, sacro vagabatur in loco.
Cum autem praeter modum sitiret, ad rivum fontis venit,
Miser, invitusque vidit, quae nefas erat videre.
Hunc vero, quamvis irata, tamen allocuta est Minerva:
Quis te, non ablaturum hinc lumina,
O! Euerida, infelicem duxit viam Deus?
Illa quidem dixit, pueri autem lumina nox operuit,
Constititque mutus: devinxerat enim pavor
Genua, & vocem incluserat consilii inopia.

Nym-

cissimo patri meo inclinabat animus ut legeret *τετάκις εἶχεν ὄρος*; quid enim *τῆνο*, cum de illo non alibi loquutus sit? Scio fore qui dicant non esse cur recepta lectio tentetur, cum praecipue nulla in *τῆνο* sint vestigia quibus ad *τετάκις* perveniatur. Ego vero certa sum *τετάκις* in *τῆνο κατ* facillime depravari potuisse, & levissima immutatione. A. FABRI.

Vs. 75. *μοῦνος*] Correxi *μῶνος*. Mox *συνήβοις* MSS. Ambr.

Vs. 76. *Περκάζων*] Proprie de uva quae maturitate nigrescit, hic metaphorice de barba. A. FABRI.

Vs. 78. *εἶδε τὰ μὴ θέμιδες*] Sic edd. omnes. At MSS. Ambr. Reg. Voss. *θεμιτὰ*, quod esse a correctoris manu puto. A Vatic. tota vox abest. Quae vidit, non fuere *ἀθέμιτα*, sed *ἀθέμιτον* erat *τὸ ἰδεῖν*. Formula frequens est, *ἰδεῖν ἃ μὴ θέμις*, scil. *ἰδεῖν*, quam illustrat Cl. Pierson. Verisim. p. 85. Tentavi aliquando: *τὰ μὴ θέμις ἦν*, ex Hesiod. Scut. Herc. 22. *ὃ οἱ θέμις ἦεν*. cf. vs. 447. unde patet esse, quae fata prohibeant. Sed si vulgata illa formula *ἃ μὴ θέμις* proprie intelligitur sic, *quae fatum s. fas non concedit*, & hinc formula ducta est: nihil impedit, quo minus dicatur etiam *ἃ μὴ θέμιδες*, *quae fata, jura divina videre negant, prohibent*, etsi id insolentius est. Callimachus voluit more suo versum claudere verbo trisyllabo. Pluralis est apud Pindarum Ol. X. 29. *ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀοιδαὶ θέμιτες ὤρσαν Διὸς*, *Themides jussere, impulere*. Virgilius Georg. I. 268. *fas & jura sinunt*.

Vs. 81. *χαλεπὰν*] Sic rescripsi pro *χαλεπάν*.

Vs. 82. *νὺξ ἔβαλεν*] Paullo durius est *ἔβαλεν νὺξ*, unde maluere Viri docti *ἔλαβεν*, quod nec mihi displicet. Sed tamen & illud ferri potest. Stanlejus comparat illud Aeschyli Sept. c. Theb. 409. *νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι*. Sonus dicitur *ὦτα βάλλειν* & *ἐμπίπτειν ὦσι*.

Vs. 83. 84. *ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι Γούνατα*] Schol. Voss. ad Homer. Il. XXII. 452. habet *ἐκόλλησαν* —— *γούνατα*, ubi vide Cl. Valkenarium, qui hanc Rhapsodiam e Cod. Voss. ad calcem Virgilii cum Graecis collati edidit.

Simi-

Ἁ νύμφα δ' ἐβόασε, Τί μοι τὸ κῶρον ἔρεξας
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
Εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας·
Ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν.
Ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.
Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων

Ἆγε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

87 Ἄλαστε] Ἤτοι ἀνεπίληστα ὑπομείνας.

Similiter locutus est Lycophron vs. 1202. Ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις εἰλιγμένον.

Vs. 85. ἐβόασε] Sic ex ed. Politiani rescripsi. MSS. & editiones ceterae ἐβόησε. Pro τοῦ vs. 87. scripsi τῶ. At στήθεα non ausim mutare in στάθεα sine libris.

Vs. 87. τέκνον ἄλαστε] Apud scholiastem in praeced. edit. legitur ἄλαστα, quod ad στήθεα referendum esset. sed ipsum legisse ἄλαστε, ostendit ejus expositio: nec certe video quomodo στήθεα dici ἄλαστα possent. At τέκνον ἄλαστε ita dicitur ut φίλε τέκνον ab Homero, respiciendo ad significationem vocabuli, non ad genus. Rectius autem στάθεα scriberetur, & quidem ita scribendum esset, si ubique hic Dorica scriptura poneretur: quod in multis vocibus fieri non videmus. STEPH.

Ibid. τέκνον ἄλαστε] Est enallage generis. ἄλαστε pro ἄλαστον. ἄλαστος autem idem est quod ἄληστος. inoblivifcibilis, cujus memoria deleri non potest. Sic ἄλαστα κακὰ, mala non oblivifcenda, & per consequens gravissima. Accipitur etiam pro σχέτλιος, τάλας, miser, aerumnosus. & ita hoc loco accipi debet. TH. GRAEV.

Ibid. ἄλαστε] Huc respicere Suidam in Ἄλαστος· τέκνον ἐμὸν ἄλαστε, & ἐμὸν delendum, vidit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 54. ubi bene idem verbum restituit Hesychio pro λαιστὸν, quod interpretatur αἰχθινόν.

Vs. 91. Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο] Magna pro parvis exegisti. Id est, Magnam mercedem pro re parva tibi persolvi voluisti. Politianus non satis expressisse videtur sensum, ita hos versus reddens,

Magna nimis parvis mutas, quae lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque habeas. (perperam autem *qui* in edit. Basil. legitur pro *quae*:)

Ego malim ita,

Magna rei parvae merces, quae lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque rapis.

Male autem in praeced. edit. scriptum est ὀλέσσας, pro ὀλέσσασα. aliōqui enim non masculino sed foeminino participio utendum fuerat, sed hoc versum ingredi non potuisset. STEPH.

Ibid. Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο] Politianus vertit, *Magna nimis parvis mutas*: quod mihi magis arridet, quam quod Hen. Stephanus dicit se malle, *Magna rei parvae merces*, quod contentione utriusque versionis inter se planum faciam. Nam cum Politianus vertit *Magna nimis*, exprimit illud τὸ Callimachi, quod magnam emphasim, magnamque diversitatis in commutatione significa-

Nympha autem exclamat: Quid mihi puerum facis,
Diva? tales Deae estis amicae?
Lumina mihi abstulisti pueri. Miser nate,
Vidisti Minervae pectus & ilia:
Sed solem non videbis amplius. O! me miseram!
O! mons, o! Helicon, non amplius adeunde mihi.
Magna certe pro parvis exegisti: damis amissis,
Et capreis non multis, lumina filii habes.
Et ipsa quidem utrisque carum filium amplexa brachiis
Mater, flebilium luctum lusciniarum

Egit

cationem habet. Deinde, ἀντ' ὀλίγων, quis non malit, ut numerus numero respondeat, *paucis*, quam *parvae rei* vertere? praeterea *mutas* melius respondet τῷ ἐπράξαο, utpote verbo verbum, & quidem mercium commutationem figurate significans, quam *merces*, quam absurdum fuerit deam ab homine capere. adhaec in pentametro, cur malis *rapis*, quam *habeas*? an quia tuis auriculis dissyllabo melius clauditur pentametrum, quam trisyllabo? Praeterea anne honestius de dea, & convenientius verbo ἔχειν dicitur quod *habeat* oculos alterius, quam quod *rapiat*. cum ipsamet Pallas infra vers. 100. declaret alienum hoc a se ὄμματα παίδων ἁρπάζειν. & nihil certe habet commune *merces* cum *rapina*. Imo vero potius, ut Callimachi verbis utar, τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσιν.

Ergo tuum frustra est, nisi vox sit Cimbrica, Malle.
Malle etenim, sapere est, hac ratione male.

Atque haec quidem tuendi Angeli causa a me dicta, boni consule. Vulcan.

Ibid. Ἦ μεγάλ'] Male hic Vulcanius, qui ἦ cum μεγάλ' jungit: male etiam Politianus in versione sua, ubi *magna nimis parvis mutas*: quam tamen Vulcanius versioni Stephani praefert, qui vertit *magna rei parvae merces*: at quanto melius! quid hoc, *magna nimis*? Etiamnum dico τὸ ἦ nullo modo ad μεγάλ' referri potest. A. Fabri.

Ibid. ὀλίγας] Sic MSS. & edd. quod frustra mutavit Stephanus in ὀλίγους, secutique sunt alii, quod putabant referri ad Minervam, cum pertineat ad Helicona, qui perdidit paucas per Tiresiam feras, ut bene monet Th. Bentlejus.

Vs. 92. φάεα] Φάεα pro oculis ponunt poëtae, ut *lumina* Latini. Sic apud Poëtam.

Olli supremo clauduntur lumina somno.

Meursius.

Vs. 94. — γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων] Affertur & alia lectio, οἶκτον, quam malim. Jungo autem ἁ, quod est in proxime praecedente versu, cum μάτηρ, hoc modo, ἁ μὲν μάτηρ περιλαβοῦσα τὸν παῖδα ἀμφοτέραις χερσὶ, ἦγεν οἶκτον ἀηδονίδων γοερῶν. pro οἷος ἐστιν ὁ τῶν ἀηδονίδων. ut hic sit totius loci sensus, Mater ambabus manibus charum filium complexa, in tali luctu qualis est aëdonidum, versabatur. Sed quum particula μὲν duobus in locis ponatur, fortassis in alterutro pro alia irrepsit. Steph.

Ibid. γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων] h. e. lugubri conquestione filium deplorans ad instar lusciniae. Cantus enim lusciniae apud veteres proverbio locum dedit, quo utuntur de maxime tristibus. Th. Graev.

Ibid. Clarissimus Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 36. φίλον corrigit σιφλὸν, & in versu altero μάτηρ αἰνογόων:

Ἆγε βαρὺ κλαίοισα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας· ἐγὼ δ' οὔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,

Ἀ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α   Π Α Λ Α Ι Α.

97 Μετὰ πάντα βαλεῦ] Τὸ ἑξῆς, μεταβαλεῦ.

γόων: acute utrumque. Ego in φίλον non haeserim, quod epitheton cum saepe abundet, & Scholiastae interpretentur *suum*, hic etiam cum emphasi dicitur. Sed μάτηρ μὲν γεραρῶν vitiosum esse, planum est. Nam μὲν prorsus locum habere non potest. Cl. Th. Bentlejus tentat ὡς, quod nescio an cui se probaturum sit. Ego dudum tentavi τᾶν γεραρᾶν. Post in margine editionis Aldinae reperi notatum, in margine libri Ger. sic esse, nec dubito amplius, hanc esse veram Callimachi manum. Stephanus etiam non concoquebat οἶτον, malebatque οἶκτον, quod & Palmerius adscripserat. Cujus rei caussam putat Th. Bentlejus, quod ἄγε retulerit ad οἶτον, cum referendum sit ad filium. Enimvero ducendi vis hic locum non habet. Res omnis eodem loco acta est. Poëta videtur ante oculos habuisse loca poëtarum, in primis haec: Sophocl. Ajac. 633. μάτηρ —— οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδόνος &c. Homer. Il. I. 559. Μήτηρ, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, Κλαῖε &c. *mater luctuosae alcyonis fatum habens, flebat*: quo loco jam usus est Ruhnkenius l. c. ad refellendum Bentlejum; quamquam paullo aliter est apud nostrum: nam οἶτον ἄγειν aliud est, quam ἔχειν, & constructio quoque aliter se habet. Ex quo mihi venit in mentem, Callimachum sic scripsisse: Μάτηρ τᾶν γεραρᾶν οἶτον ἀηδονίδων ᾖδε βαρὺ κλαίοισα. Edd. Flor. Ald. Vasc. Froben. non habent in versu primo ἐν, sed habet Politianus, qui & videtur legisse οἶμον: vertit enim, *carmen aëdonidum iterat*. Primus in Callimachi textu edidit Benenatus. MS. porro Ambr. 2. γεραρόν. Pro κλαίοισα rescripsi κλαίοισα.

Vs. 97. Δῖα γύναι] Has leges innuens eleganter, & docte, ut solet Ovidius, in 2. Trist. sic queritur:

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?
Cur imprudenti cognita culpa mihi?
Inscius Actaeon vidit sine veste Dianam:
Praeda fuit canibus non minus ille suis.
Scilicet in superis etiam fortuna luenda est;
Nec veniam laeso numine casus habet.

& alibi:

Di-

Egit valde plorans: Dea autem miſerta eſt amicae,
Ipſamque ſic Minerva allocuta eſt:
Praeſtantiſſima femina, omnia rurſum retracta, quaecunque per iram
Dixiſti. Ego quidem filium tibi non feci coecum:
Non enim Minervae dulce eſt lumina puerorum
Rapere: ſed Saturniae ſanciunt leges:
Quicunque aliquem immortalium, invito numine ipſo,
Viderit, eum magna mercede videre.
Eximia femina, haec quidem non revocabilis eſt
Res. Nam Parcarum huc movebantur fila,

Cum

Iuſtla quod crimen viderunt lumina plector,
Peccatumque oculos eſt habuiſſe meum.

tanquam vidiſſet quae non cernere fas homini. Scribit etiam Placidus in 2. Thebaid. ad illud

Tunc ſi fas oculos non unquam longa tuendo,

Mortalibus conceſſum non eſſe videre coelicolas, ut eſt quoque apud Plutarch. in parallelis. ad quod reſpexiſſe Virgilium placet Servio, cum ſub perſona Sileni dixit eclog. 6.

Satis eſt potuiſſe videri.

B. REALINUS.

Vſ. 100. *ὧδε λέγοντι νόμοι*] MS. Voſſ. *πέλοντι*, quod placet Cl. Ruhnkenio l. c. p. 23. Sed mihi id ortum videtur e verſu praecedente, ubi eſt *πέλει*, nec voluiſſe poëta idem verbum in eodem diſticho bis ponere: nec conſtructio ſequentium verſuum pati videtur. Infinitivus *ἰδεῖν* melius convenit *τῷ λέγοντι*, quam *πέλοντι*.

Vſ. 101. *Ὅς κε τιν' ἀθαν.*] MS. Voſſ. *Οὐκ ἐστιν ἀθαν.*

Vſ. 102. *μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ*] Sic de hac ipſa re Propertius lib. IV. eleg. X.

Magno Tireſias aſpexit Pallada vates,
Fortia dum poſita Gorgone membra lavat.

Dicit *magno* quod Callimacho *μισθῷ μεγάλῳ*. TH. GRAEV.

Vſ. 104. *μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα*] Rich. Bentlejus corrigit *ἐπένησε λίνα* ex Homero Il. Υ. 128. Ω. 210. quod & imitatur Lucianus Jov. Conf. c. 1. idque probat, poſt Ill. Spanhemium, Th. Bentlejus, faſſus tamen conſtructionem eſſe hic inſolentiorem: quod admonere debebat potius virum doctiſſimum, *ἐπένευσε* hic locum non habere: debebat enim eſſe, *ἐπεὶ μοίραις ὧδ' ἐπένευσαν λίνοις*. Non fila nent, ſed Parcae. *ἐπένευσε* eſt verum. Sed non duxerim ab *ἐπινεύειν*, *nuere*, *jubere*, *velle*, quamquam id non abſurdum; ſed ab *νέω*, *νεῦσαι*, quod de motu dicitur. v. Hemſterh. *ὁ πάνυ* ad Luciani T. I. p. 306. Senſus eſt: *Parcarum huc vergebant fila*, *Parcarum ita (huc) veluta ſunt fila*, ut Politianus bene. In filis Parcarum non modo attributa ſpectantur, ut *dura*, *candida* &c. dicantur, ſed etiam motus. Lucian. Jov. Conf. c. 11. *ἡ Ἄτροπος οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο, εἴ τις εἰς τοὐναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον.* (forte *στρέψειε*) Proclus H. in Solem 16. de Parcis: *Αἳ δὴ μεταστρωφῶσιν ἀναγκαίης λίνον αἴσης, Εἴκει θέλεις.* Virg. Aen. X. 632. (quanquam de Jove) *in melius tua orſa reflectas.*

Ἁνίκα τὸ πρῶτον νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
Ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
Πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα τὸν ἀβατὰν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ, τε δρόμος, αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
Ὁππόταν, οὐκ ἐθέλων περ, ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Λεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·
Ὀλβίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.

Γνω-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

108 Πόσσα δ' Ἀρισταῖος] Ἀκταίων, υἱὸς Αὐτονόης καὶ Ἀρισταίου. οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουομένην.

109 Τὸν ἀβατὰν] Τὸν ἡβητήν.

115 Τουτάκι] Τηνικαῦτα.

flectas. MS. Ambr. I. λίναν. Ambr. 2. & Voss. λῖνα. Versu sequente iidem MSS. νίκα & κομίζω. vs. 107. 108. semel pro πόσσα est πᾶσα, semel πολλὰ in MSS Ambr.

Vs. 106. τέλθος] χρέος, Hesych. Sed non hic, opinor: puto esse *fatum*. A. Fabri.

Ibid. ὀφειλόμενον] Explico *futurum*, in ista significatione legitur apud Menecratem Comicum de Senectute,

— ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον. A. Fabri

Vs. 107. ἔμπυρα] dicebantur victimae, quae non immolabantur tantum, sed & igne comburebantur. Unde ἐμπυρία dicebatur jusjurandum ad victimam igne crematam fieri solitum. Apud Boeotos quoque vaticinii genus erat, quod ἐμπυρία dicebatur. Th. Graev.

Vs. 109. Ἀκταίονα] Ed. Polit. Ἀκταίωνα: quam scripturam Diodoro e codicibus restituit Cl. Wesselingius IV. p. 324. Sed hic versus vulgatum tuetur. vs. sequ. MS. Voss. τῆμος.

Vs. 112. ἑκαβολίαι] MSS. Ambr. Voss. Ed. Polit ἑκηβολίαι.

Vs. 114. τὸν πρὶν ἄνακτα] De do-

mine

Cum primum eum peperisses. Nunc ergo fer,
 O! Euerida, quod tibi debetur.
Quot postea Cadmeis victimas adolebit,
 Quot vero Aristaeus, unum orantes
Filium puberem Actaeona ut coecum videant.
 Atqui ille magnae comes venanti Dianae
Erit: & tamen ipsum neque cursus, neque in montibus
 Servabunt tum communes venationes,
Cum quamvis invitus viderit grata lavacra
 Deae; sed ipsae dominum ante suum canes
Tum comedent: filiique ossa mater
 Recipiet, saltus omnes pererrans.
Fortunatissimam te dicet, beatamque fuisse,
 Quae coecum e montibus filium receperis.
O! sodalis, propterea noli queri. Hunc enim alii
 Tua gratia ex me manent honores.
Etenim vatem reddam ipsum clarum post futuris,
 Longe profecto supra ceteros.

Intel-

mino quolibet dici id verbum, dudum notatum est. Sic & Pseudo-Orpheus in prooemio carminis de Lapidibus vs. 42. Mox pro *δυσπενθοῦντι* malim *δυσπαθοῦντι*.

Vs. 116. *Δεξεῖται*] Apud Politianum est *λεξεῖται*: agnoscitque in sua interpretatione hanc lectionem,

— *sed enim nemora omnia lustrans*
Dum genitrix nati colliget ossa sui.

Ipse quoque hanc lectionem in locum alterius reponendam esse puto. Dicunt autem Latini & *legere ossa* ejus qui mortuus sit. STEPH

Ibid. *Δεξεῖται*] MSS. Ambr. Reg. Voss. margo cod. Ger. ed. Polit. *λεξεῖται*, idque placebat Sigonio Emend. II. 56. Stephano ad h. l. Palmerio in margine, Heinsio ad Ovid. Heroid. x. 150. & aliis. Sed vulgatum ceteri libri servant, & habuit in codice Draco Stratonicensis: idque melius h. l. puto propter vs. 118. *Tu filium recipis, quamquam coecum, tamen vivum: at illa diu quaesito filio nil ex montibus nisi ossa recipiet.* Atque *δέχεσθαι* est proprium in ea re verbum. Homerus Il. Σ. 237. *Τόν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε* — *Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.* Ed. Ald. *δρυμός*.

Vs. 119. 120. *τῷδε* — *μενεῦντι γέρα*] In Ger. sic fuisse, sed emendatum *τόνδε*, notat vir doctus in margine Aldinae. Sed non erat opus ista emendatione. Nam & hujus formae exempla apud Graecos & imitatores eorum Latinos reperiuntur. Theocr. Id. XVII. 118. *τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει.* v. Sanctii Minerva II. 4. & nos in Clave Ciceron. Pro *γέρα* MS. Voss. *δῶρα*, quae est glossa, quae pro vera lectione *γέρα* in textum irrepsit.

Vs. 121. *Θετῶ*] Sic MSS. & Edd. non ut Ill. Spanhemius habet *Θεσῶ*. Apud Pindarum semper est *Θετῶ*, nisi quod Isthm. I. 9. est in Ald. *Θάσομαι*. Sed Calliergus *Θήσομαι*. Male porro interpretatur hoc verbum, quod non refertur ad divinationem, sed est *reddam eum, efficiam*.

Vs. 122. *Ἦ μέγα*] v. ad H. in Dian. vs. 32.

Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
  Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
  Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
  Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον.
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
  Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.
Ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
  Παλλάς. ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων

Δῶκεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

120 Μενοῦντι] Μενοῦσιν.
124 Ἤλιθα] Μάτην.

vs. 82. Δὴ eleganter adhaeret adjectivis magnitudinis. v. dicta ad Xenoph. Memor. Socratis.

Vs. 123. Γνωσεῖται] Dictis a Spanhemio adde Stanlej. ad Aeschyl. Sept. ad Theb. 25. & Pseudo-Orphea de Lapid. praef. 43. seqq.

ibid. ὄρνιθας] Dorismus desiderat ὄρνιχας, pro quo apud Theocritum MS. Lips. Sen. solet dare ὄρνιθας.

Ibid. ὄρνιθας, ὃς αἴσιος] ἐνδέξιος. ita hym. in Jovem, vs. 69. ἄτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις. αἰσίους enim opponit diris avibus, quae infausti aliquid portendunt, hoc est ἐσ[...]ε ἤτοι ἀριστεροῖς. quas, circumlocutione utens, vocat ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες. accipiens πτέρυγες pro πτήσεις, alas, ut instrumentum volatus, pro ipso volatu. Tertium vero, & medium quoddam avium genus facit, οἵ τε πέτονται ἤλιθα. i. μάτην, εἰκῆ. quarum in auspiciis non habetur ratio, quippe quae neque fausta neque infausta portendunt. Tametsi enim auspicatissimae sunt aves albae; unde Cicero, *Quasi albam avem videntur bene sentientem civem videre.* inauspicatissimae contra nigrae, ut Ovidius,

Omina non albae concinuistis aves: plus tamen in veteri illa οἰωνοσκοπίᾳ mysterii latuisse credibile est. VULCAN.

Vs. 124. Ἤλιθα] Hic significat *irrito* & *frustra*: & bene Schol. μάτην, *vane.* Ita Virgil.

Ni frustra augurium vani docuere parentes. A. FABRI.

Ibid. πτέρυγες] Dousa filius hic explicat πτέρυγες augurium: Sic & Propertius eleg. 9. lib. 3.

Tuque o cara mihi, felicibus edita pennis;
Surge, & poscentes justa precare deos.

Ita ut ἀγαθαὶ πτέρυγες respondeant Propertii *felicibus pennis.* TH. GRAEV.

Ibid. ἀγαθαὶ πτέρυγες] *Felix volatus*, adeoque felix augurium. Imitatus est Propertius III. 8. 11. *felicibus edita pennis.* Dousa ad illum locum πτέρυγας a Callimacho, & *pennas* a Propertio dictas putat pro augurio. Melius Broukhusius volatum interpretatur. *Alae* quidem sic dictae passim Latinis. v. Broukh. l. c. *Volatum* interpretatur etiam Politianus.

Vs. 125. Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρό-

Intelligetque aves, quae fauste, quaeque volent
    Temere, quarumque non faustae alae.
Multaque Boeotiis vaticinia, multaque Cadmo
    Edet, & magnis postea Labdacidis.
Dabo etiam magnum baculum, qui ipsi pedes regat,
    Dabo etiam vitae terminum longinquum,
Solusque, cum mortuus fuerit, prudens inter mortuos
    Versabitur, magno carus populorum ductori.
His dictis annuit: Ratum autem est, cui annuerit
    Pallas. Etenim soli Jupiter hoc filiarum

Dedit

θεοπρόπα] Θεοπρόπος proprie est, deum decens. quasi ὁ τῷ θεῷ πρέπων. saepe etiam accipitur pro divinus, vates. vel θεοπρόπος dicitur quoque, qui ad consulendum oraculum mittitur: unde θεοπροπία & θεοπρόπιον, oraculum, vaticinium, idem quod μάντευμα. MEURS.

Vs. 126. ὕστερα] MS. Voss. ἄστρα. Mox vs. 128. idem MS. Δώσω δὲ βιότου. Scripsi βιότω. vid. ad vs. 62.

Vs. 127. βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ] σκίπωνα intelligit, ut Callim. infra Epigrammate α. σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον ἀείρας. VULCAN

Vs. 128. καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον] Promittit quoque Tiresiae Minerva longam vitam; & fabulantur eum vixisse usque ad septem aetates, ut est videre apud Phlegontem Trallianum libro de longaevis, & Hyginum in Mythologico fabul. 75. Agatharchides vero in excerptis de mari rubro lib. 5. quinque tantum aetates memorat: & Lucianus in longaevis sex ei tribuit. Tzetzes autem in Lycophr. ait, *esse a quibus dictum eum novem vixisse aetates*. Hinc *Grandaevus* a Lucilio dicitur.

Ante fores autem, & triclini limina quidem
Perditus Tiresias hisce grandaevus gemebat.

Statio *longaevus*. Theb. lib. 2.

Tuus senior quae jussus agit, non falsa videri
Noctis imago queat, longaevi vatis opacos
Tiresiae vultus, vocemque & vellera nota
Induitur. TH. GRAEV.

Vs. 129. Καὶ μόνος εὖτε θάνῃ πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι] Hom. Ὀδυσσ. κ.

Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι.

VULCAN.

Ibid. πεπνυμένος] Martinus Var. Lect. III. 28. putat imitatum esse Sapphonis hoc: Ἀφανὴς ἐν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις (φοιτασεῖς.)

Vs. 130. τίμιος Ἀγεσίλᾳ] Ἀγεσίλαος ἐπώνυμον τοῦ ᾅδου, ut habet Etymol. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς. ubi & fragmentum Callimachi adfert φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ. VULCAN.

Ibid. μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ] Eadem significatione qua Ἀγεσίλαος, dicitur etiam Ἀγεσίλας: quae terminatio magis convenit linguae Doricae. STEPHAN.

Ibid. μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ] Miror Vulcanium qui affert fragmentum, quod in Etymol. se reperisse ait; φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ, nec vidit ille esse hunc ipsum locum quem prae manibus habemus, quod palam est. A. FABRI.

Ibid. Ἀγεσίλᾳ] Hoc nomen acute vidit & restituit R. Bentlejus epigrammati Graeco apud Gruterum. In quo tamen potius legendum, Ἀγεσίλας

Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
 Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
 Ψεύδεα . . . . . ἁ θυγάτηρ.
Ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
 Τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τὦργον ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορείᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
 Χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσαις
 Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

είλας Περσεφόνα τε κόρα, rectiſſime placet Hemſterhuſio V. Cel.

Vſ. 133. πατρώϊα πάντα φέρεσθαι] Ut communia omnia habeat cum patre Jove. v. Barneſ. ad Homer. Il. E. 736.

Vſ. 134 μάτηρ δ' ὅτις ἔτικτε θεάν] Unde & ἀμήτωρ dicta eſt. Eurip. Phoeniſſ. Διὸς ἀματόρος Παλλάδος φραδαῖσιν. quae & εὐπατέρεια. ut Κλῦθί μευ εὐχάων Τριτώνις εὐπατέρεια. Latine patrima. ut Vulcanus carens patre patrimus ſive ἀπάτωρ dicitur. ut annotavit V. Cl. Joſeph. Scaliger in illud Catulli,

Quare habe tibi quidquid hoc libelli
Qualecunque, quod o Patrima Virgo
Plus uno maneat perenne ſeclo.

VULCAN.

Vſ. 135. οὐκ ἐπινεύει Ψεύδεα ....] Sic reſtituimus hunc locum cum lacuna, ut eſt in libris antiquis, MSS. Ambr. duobus Vatic. Reg. Voſſ. Edd. vett. Sed cum varietate tamen quadam. Ἀλλ' αὐτὰ κορ. Voſſ. ſolus. οὐκ ἐπινεύει habent omnes praeter Politianum, qui edidit οὐκ ἐπινεύει. Porro ψεύδεα MSS. illi praeter Vaticanum alterum n. 36. a quo totus verſus abeſt. Denique ἁ θυγάτηρ ſolus Ambr. 2. Voſſ. & Vaticanus n. 1379. editiones omnes, ſed ſine articulo. Quod a Benenato primum, quoad ſcio & indagare potui, dein a Stephano editum eſt, ſine dubio eſt recentioris auctoris: in quo adeo corrigendo viri docti fruſtra laborant. Habeo exemplum editionis Aldinae, in quo lacuna aliter expleta eſt: Οὐδὲ Διὸς κορυφᾶς εἰς ἄλλον θυγάτηρ. Sed adſcripſit eadem manus: *Sic eſt in Latina hic repoſitum.* Clarum eſt, illum ipſum virum doctum, qui haec ſcripſit, hunc verſum feciſſe e Latina verſione. Sed qua? Non profecto e verſione Politiani, quae longe aliter habet, nec ex ea, quae in editis Callimachi exemplis eſt, quae ad Benenati ſupplementum accommodata eſt. Suſpicor eſſe e verſione Mediolanenſi, de qua in praefatione dictum. Aliud ſupplementum adſcripſerat Rittershuſius: Τὸν τέλος οὐκ ἴσαι οὐδὲ Διὸς θυγάτηρ. Adde dicta in praefatione.

Vſ. 136. ᾧ κεν οἱ ἁ θυγάτηρ] Mallem, ᾧ κεν ἐὰ θυγάτηρ, αὐτὸ τὸ κεν repetatur, ἀσαύτως ἔμπαλιν ᾧ κ' ἐπινεύσῃ ἐὰ θυγάτηρ, pro ἡ αὐτοῦ θυγάτηρ, quod tamen fateor non eſſe valde uſitatum. STEPHAN.

Ibid. ᾧ κεν οἱ ἁ θυγάτηρ] Henr. Steph. mavult legere ἐά. Ego, ſi conjectura uti licet, non male legi poſſe

Dedit Minervae, ut omnia patria ferat.
Lotrices, mater nulla edidit Deam,
Sed Jovis caput. Caput Jovis non annuit
Falsa . . . . filia.
Venit Minerva nunc haud dubie. At vos excipite
Deam, puellae, quibus Argos cordi est,
Cum bonis ominibus, cumque votis, cumque cantibus.
Salve Dea, cura Argos Inachium.
Salve & egrediens, & cum retro rursus agis
Equos, & Danaorum agrum omnem serva.

censuerim, *ᾧ νύος ἁ θυγάτηρ*. facilis enim lapsus est a *κω* in *νυ*. & *ἁ θυγάτηρ* majorem habet emphasim, quam *ἡ θυγάτηρ*. VULCAN.

Ibid. *οἱ ἁ θυγάτηρ*] Non est quod quidquam hic mutetur, ut Stephano & Volcanio placet: centies apud Homerum ejusmodi dativos pro genitivis reperias, & revera est longe majoris *ἐμφάσεως*: ita saepe Pindarus. A. FABRI.

Vs. 139. *Σύν τ' εὐαγορίᾳ*] *εὐφημίᾳ*. *σύν τ' εὔγμασι*. i. *εὐχαῖς*. *σύν τ' ὀλολυγαῖς*, hoc est, lamentabili voce qua mulieres in precando utebantur. ut Hymni in Delum vers. 258. VULCAN.

Ibid. *ὀλολυγαῖς*] Cave hic fidem Vulcanio adhibeas, qui pro lamentabili voce accipit; nam nihil aliud est quam *vociferatio*. A. FABRI. Vide quae notavimus ad hymn. in Delum vs. 258. TH. GRAEV.

Ibid. *ὀλολυγαῖς*] MSS. Ambr. *ὀλολυγὲς*. Post editio Aldina *Ἰνάχιοι*. Dedi *Ἰναχίων*. Mox MSS. Ambr. Voss. Ger. Edd. Flor. Ald. Vascos. Froben. Polit. *ἐς πάλιν*, e quo Stephanus fecit *ἐς πόλιν*, quod secuti sunt editores omnes. Sic conjecerat ante vir doctus in margine ed. Vascos. Rich. Bentlejus recte defendit veterem lectionem, quam & nos restituimus. Th. Bentlejo tamen non placet *ἐξελάσεισα καὶ εἰσελάσεισα*, putatque esse debuisse *εἰσελάσεις*. Itaque mavult: *καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσσεις*, quod nimium a vulgato recedit. Poëta ominibus prosequitur festis exeuntem Minervam, sed rogat ut redeat & servet urbem. Richardus Bentlejus etiam *ἵπποις* legi vult: quod alias dixisset poëta *ἵππως*. Hoc argumentum leve est: nam *ἵππως* potest esse a librariis pro *ἵππως*. Sed tamen elegantius foret *ἵπποις*, & *ου* & *οι* permutantur, ut ante vidimus. Itaque *ἵππως* non mutavimus e lege nostra, (de qua vide praef.) cum incertum sit, utrum *ἵππως* an *ἵπποις* scripserit poëta.

Vs. 141. *καὶ ἐς πόλιν*] Non videtur posse de hac lectione dubitari, quin sit germana. Legitur tamen & in Flor. edit. & in Aldina, *ἐς πάλιν*. Videndum autem an dici posset *ἐς πάλιν* eo modo quo dicitur *ἐς αὖθις*, vel conjuncte *ἐσαῦθις*. STEPHAN.

Vs. 142. *σάω*] Gregorius Nyssenus in testimoniis de trinitate unius Dei *ἀλλὰ σάω με, σάω με, φίλη τριάς*. h. e. *At tu conserva me, conserva me, o dilecta trinitas*. Callimachus in Cererem vs. 135.

χαῖρε θεά, καὶ τάνδε σάω πόλιν.

h. est.

Salve dea, & hanc serva civitatem.

TH. GRAEV. Locum Nysseni sumsit e margine ed. Vascos.

ΕΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΑ
ΥΜΝΟΣ.

1 ΤΩ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες·
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα (χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι)
Μηδ᾽

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1 Τοῦ καλάθου κατιόντος] Ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ, ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

Scholiastes putat hoc Poëma scriptum fuisse Alexandriae: ego vero crediderim Argis ob dialectum, ut jam de superiori dixi.

Thesmophoriorum solemnitas diebus quinque constabat. Aristophanes,

> *Ἐπεὶ τρίτη 'στι, Θεσμοφορίων ἡ μέση.*

A. Fabri.

Vs. 1. *Τῶ καλάθω κατιόντος*] Calathos, inquit Festus, Graeci, nos dicimus Quasillos. Et Glossarium vetus, *κάλαθος*, *Fiscella*, *Qualus*. *Κάλαθον* interpretatur Etymol. *εἰς ὃν τὰ κάλλη*, hoc est *τὰ βεβαμμένα ἔρια ἀποτίθεται*. Rectius Eustathius deducit *Κάλαθον ἀπὸ τῶν κάλων*, *ὅ ἐστι ξύλων*, *κυκλοειδῶς θεόντων*. Idem alibi vult *Καλάθους* proprie dici *τὰ εἰς τὴν τῶν Δημητριακῶν καρπῶν συγκομιδὴν ἐπιτήδεια σκεύη*. Admonet item solere *ὀρχήσασθαί ποτε καλάθοις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς καλουμένης Ἀρτέμιδος*, *καὶ ἐν Δημητριακῇ τινι ἑορτῇ*. Ex quo colligi potest non in Cereris tantum, sed & Dianae, adde etiam Minervae festis, calathos a virginibus gestari solitos, alioque vocabulo *κανᾶ*, vel *κανίσκους*, Latine canistros vel cistas dici. Ovidius:

> *Pura coronatis portabant sacra canistris.*

Tib.

> *Et levis occultis conscia cista sacris.*

De calathis Minervae Virgil. lib. 7. Aeneid.

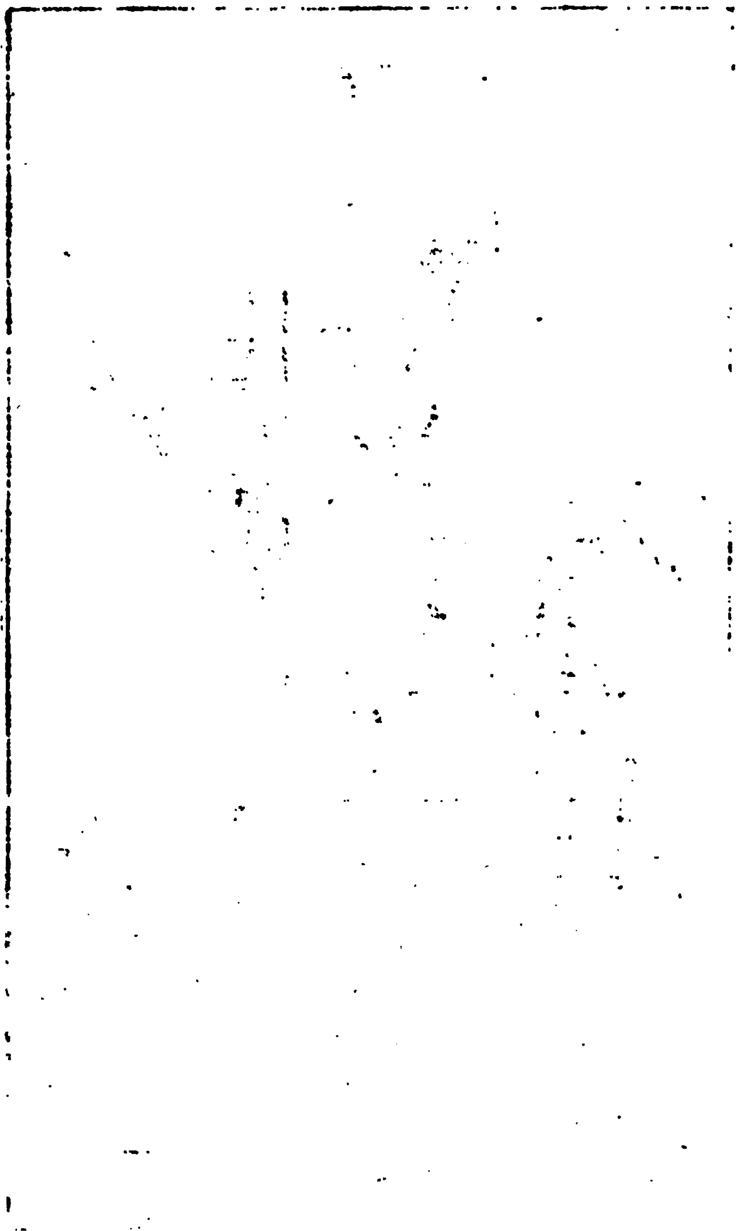
> *—— non illa colo calathisve Minervae*
> *Foemineas assueta manus, ——*

De virginibus Canephoris Palladi sacris, multa Pausanias in Atticis. *κανηφόρους* vero infra vers. 127. *λικνοφόρους* vocat. Idem enim sunt *λίκνα* quod *τὰ κανᾶ*. Hoc tantum addam, *κανᾶ* proprie esse canistros, in quibus cultri ad sacrificandum accommodati conduntur. vid. Hesychium in voce *ὀλοχύτας*. ubi pro *τὰ κανὰ*, lege *κανᾶ*. Vulcan.

Ibid. *Τῶ καλάθω*] Calathum ferebant

G. Hoet del. | I. v. Vianen fe

HYMNUS IN CEREREM.

CALATHO deſcendente, acclamate mulieres: 1
Ceres multum ſalve, alma, frugifera.
Calathum deſcendentem (humi ſpectate profani)
Neve

bant equi, ut patet ex verſ. 121.

Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι.

Ferebant etiam caniſtra Virgines, ut patet ex verſu 127.

Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι.

Sed, opinor, in calatho quem ferebant equi vel currus, erant myſteria; non vero in caniſtris, quae a virginibus ferebantur, in quibus alia erant quae tamen ad illa myſteria pertinebant. Hor. Sat. 8. lib. 2.

— velut Attica virgo
Cum ſacris Cereris, procedit fuſcus Hydaſpes.

Curru non tantum calathus, ſed & feminae ferebantur, ut ait Schol. Ariſtophanis in illud Pluti,

Μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
Ἐπὶ τῆς ἁμάξης —

ubi *αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες*, inquit ille, *ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο.* Non ſolum in Cereris ſacris calathus adhibebatur, ſed & in Bacchi, ut patet ex Ariſtophane in *εἰρήνῃ*·

Τὸ κανοῦν πάρεστι, ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν.

In illo caniſtro condebantur culter, *ὀλοχύται*, *καὶ στέμματα*, & ab ingenuis nobilibusque virginibus ferebantur. A. FABRI.

Ibid. *Τῶ καλάθω*] Perperam confundunt viri docti *κανηφόρους* & *κιστοφόρους*. In calathis ſive caniſtris portabantur flores & ſpicae a nobilibus virginibus, in ciſtis vero a mulieribus ſacra myſtica. Vehebantur virgines canephorae curru, quarto Eleuſiniorum die, qui incedebat valde tarde, trahentibus bobus: habebatque non rotas radiatas, quemadmodum alii, ſed tympana, axi cohaerentia & cantho ferreo juncta. Poſt hunc foeminae incedebant ciſtas myſticas bajulantes; erantque illae faſciis purpureis redimitae; dum humi ſpectare debebant profani, non e tectis, aliisve locis editis; nec ſpuendum tum fuit: & circa veſperam id factum, ut pluribus docet Meurſius in Eleuſiniis ſacris cap. 25. quem vide. TH. GRAEV.

Vſ. 3. *χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι*] Non videtur poſſe admitti haec vox *θασεῖσθε*, quum neque *ſedete*, neque *ſpectate* poſſit ſignificare. affinis eſt alioqui & ei quae illam, & ei quae hanc ſignificationem habet, ac velut in medio poſita Sed etiamſi pro *ſedete* poſſet intelligi, ne reciperetur, obſtarent accuſativi praecedentes, *τὸν κάλαθον κατιόντα.* alioqui enim accuſativum abſolutum eſſe oporteret pro genitivo, *κατιόντα* pro *κατιόντος*. ut modo dixerat *τῶ καλάθω κατιόντος*. Hunc tamen accuſativi uſum aliquando Graecos ſcriptores ſibi permittere fateor. ſed praeterquam quod durior hic quam aliis

 in

Μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος, μηδ' ὑψόθεν αὐγάσησθε,
Μὴ παῖς, μηδὲ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται·
Ἕσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
Ἁρπαγίμας ὄκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἐς τ' ἐπὶ δυθμάς,
Ἐς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

11 Ἐς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας] Τὼς Αἰθίοπας.

in locis esset, non verisimile fuerit, poëtam, quum usus esset genitivo, fuisse mox usurum accusativo loco genitivi eadem in re. Ac ne illud quidem placet quod olim ad defendendam seu excusandam lectionem illam θασσεῖσθε excogitaveram, de verborum ordine mutato: perinde ac si dictum esset, χαμαὶ θασσεῖσθε βέβαλοι, μηδ' αὐγάσσησθε ἀπὸ τῶ τέγεος, μηδ' ὑψόθεν τὸν κάλαθον κατιόντα. Quid igitur hoc de loco dicendum est? ex θασσεῖσθε faciendum esse θασεῖσθε, aut etiam θάσησθε, pro spectetis. ut apud Theocritum θᾶσαι legitur pro specta. STEPHAN.

Ibid. θασεῖσθε] Sic edi curavimus e MSS. Ambr. & Voss. Sic vir doctus notat in libro Ger. fuisse. Ex quo solita libidine librariorum in duplicanda hac litera factum est θασσεῖσθε. Esse a θάομαι, specto, ut Theocriteum θᾶσαι, specta, jam Spanhemius & Th. Bentlejus monuere, item Id. II. 72. τὰν πομπὰν θάσασθαι. XV. 23. θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. Atque ita non erit, ut opinor, necessarium, in τὸν κάλαθον κατιόντα agnoscere cum Cl. Reiskio in Misc. Lips. VI. p. 512. accusativos pro genitivis absolutis, quod tamen non absurdum, venitque etiam Stephano in mentem. Commodissimum autem est, quod placet Hemsterhusio τῷ παιν, verba χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι in parenthesi accipi.

Vs. 4. μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε] Post verbum αὐγάσσησθε ponenda non est τελεία στιγμή, quum ad ipsum referantur ea quae sequuntur. STEPH.

Ibid. ὑψόθεν] Ἐκ παραλλήλου respondet τῷ χαμαί. A. FABRI.

Vs. 4. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Non puto κατεχεύατο χαίταν esse quae perfudit capillos, sed potius quae effudit capillos, seu diffudit, ut dixit Maro,

— dederatque comam diffundere ventis.

Hoc autem dicit Callimachus de puellis quae passis capillis, seu sparsis (ut etiam loquuntur interdum Latini) calathum sequebantur. STEPH.

Ibid. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Verti comam sparsa fluentem. quae jam se pectit. per quod intelligo, ne thalamo sive cubiculo superiore quis spectet: quo etiam pertinet versus sequens. Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι. Accipio vero ὄκα, pro ὅτε, ut infra vers. 30. ut sit sensus, ab impexis, & sicco ore, hoc est illotis, e cubiculo prospiciendum non esse. Ejus vero rei causam reddit paulo post, vers. 17. & 18. ne videlicet Cereris dolorem refricent. VULCAN.

Ibid. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Pessime Vulcanius, qui vertit, quae jam se pectit: per quod intelligit, ne e thalamo sive cubiculo superiore quis spectet; nam dum pectuntur, in cubiculo sunt. Scio quidem Homeri tempore puellas in superiore parte

Neve e tecto, neve desuper adspicite,
Nec puer, nec femina, nec quae effudit comam,
Nec cum a siccis faucibus expuimus jejuni.
Hesperus e nubibus prospexit, cum procedit:
Hesperus, qui solus Cereri persuasit, ut biberet,
Raptae cum irreperta persequeretur vestigia filiae.
Diva, quomodo te potuerunt pedes ferre, usque ad occasum,
Et usque ad nigros, & ubi aurea poma?

Non

parte domus habitasse; unde fit ut tam saepe apud illum ὑπερῷον reperiatur. Sed hic de ea re non agitur; dicit Poëta, nec puer nec mulier, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν, hoc est *quae comam summisit, & temere zephyris agitandam reliquit*, id est *puella*; mulieres enim capillos non summittebant. A. FABRI.

Ibid. ἃ κατεχεύατο χαίταν] Th. Bentlejus V. Cl. quaerit, utrum de virgine an meretrice sit intelligendum? Ego quidem de meretrice intellexerim cum Heinsio Arist. Sacr. p. 920. Scholiastes Cod. Reg. adscribit: μηδ' ἅτις ἄγαμός ἐστι. Ed. Ald. κατεχεύατο.

Vs. 6. Μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων (vel ἀπ' αὐαλέων) στομάτων πτύωμες ἄπαστοι] Videndum annon legendum sit Μὴ τόκ' ἀφ' αὐαλέων. Alioqui sequendo hanc lectionem ὅκ', esse videtur subaudiendum αὐγασσώμεθα cum μηδὲ, ex praecedente αὐγάσσησθε. At si legamus ὅ κ', ut sint duae voces, jungendum erit μηδὲ cum πτύωμες (id est *non spuamus*) & tum deerit verbum quod cum ὅ κ' aptemus. At scribendo Μὴ τόκ' ἀφ' αὐαλέων, &c. omnia hujusmodi incommoda vitabimus. STEPH.

Ibid. Μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων] Mire fallitur hic Frischlinus, qui vertit, *nec quod ab arido ore expuimus, id est saliva:* neque enim ὅκ' duo verba sunt ὅ κα: sed unicum tantum ὅκ': id est ὅκα, quod Dorice pro ὅτε dicitur. Verte igitur, *neque unquam ab arido ore expuamus jejuni*. A. FABRI.

Ibid. αὐαλέων] ξηραλέων, ut H. in Jov. 27. Similiter Gregorius Nazianz. Epigr. 3. (in Murat. Anecd. Gr.) Τάνταλός ἐστιν ἐν ὕδασιν αὖος. Mox pro πίπτει MS. Voss. κεῖται. Ceterum frustra hinc difficultatem nectit Vir doctus (Jac. Martinus) in Explicatione Variorum Monum. ant. p. 353. ex eo, quod festo Thesmophoriorum die jejunium severum fuerit, hic autem nemo jejunus jubeatur adspicere calathum. Non hic de Thesmophoriis sermo est.

Vs. 7. Ἕσπερος ἐκ νεφέων] Hoc sacrum ad vesperam incipiebatur, quia scilicet erat pervigilium Veneri, ut Palladi, & aliis qua Diis, qua Deabus. A. FABRI.

Vs. 9. ἄπυστα] ἀνήκουστα, περὶ ὧν μηδεὶς πέπυσται. VULCAN.

Ibid. ἴχνια κούρας] MS. Voss. ἴχνη κούρας.

Vs. 10. ἐς τ' ἐπὶ δυθμάς] δυσμάς, δύσεις. cui statim periphrastice opponit τὴν ἀνατολήν. Nam per μέλανας (quos Dionysius κελαινοὺς vocat) intelligit Aethiopes, τοὺς ἀνατολικωτέρους scilicet, Arabiam versus. Duo enim genera Aethiopum facit etiam Hom. Ὀδυσσ. α. inquiens,

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

VULCAN.

Ibid. ἐς τ' ἐπὶ δυθμάς] Id est, *usque ad occasum*, pro δυσμάς. STEPH.

Ibid. δυθμάς] MS. Voss. δυσμά. Hesychius: Δύθμισι, δύσεσι. Recte Jensius ex hoc loco corrigit δυθμαῖσι. Sic supra H. in L. P. 139. ὀλολυγὰ in MSS. Ambr. Add. Valkenar. V. C. praefatio ad Virgilium cum Graecis collatum p. 46. In versu proximo τὰ omittitur in MS. Ambr. 1.

Οὐ πίες, οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ᾽ ἐλοέσσω.
Τρὶς μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίναν,
Τοσσάκι δ᾽ ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
[Τρὶς δ᾽ ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν]
Τρὶς δ᾽ ἐπὶ Καλλι[χόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητὶ]
Αὐσταλέα, ἄποτός τε καὶ οὐ φάγες, οὐδ᾽ ἐλοέσσω.
Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·
Κάλλιον, ὡς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
Ἀσταχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·

Κάλ-

Vſ. 12. Οὐ πίες &c.] Hunc verſum pro ſpurio ejicit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 37. Nec ſane deſideraretur, ſi abeſſet, ſufficiente verſu 17. Quod ſi τὸ ἄρ᾽ interpretamur *tamen*: *& tamen neque bibiſti neque ediſti* &c. ferri poſſe, & eadem res majoris emphaſeos & admirationis cauſſa bis dicta videtur.

Vſ. 14. ἐπέρασας] MS. Reg. ἐπέρασας. Voſſ. ἐπέρησας.

Vſ. 15. Τρὶς δ᾽ ἐπὶ &c.] Hunc verſum primum reperi in edit. Jo. Benenati, deinde Stephani. Nec conſtat, unde ductus ſit. Mihi plane ſpurius videtur. Fuerunt, qui illam lacunam Τρὶς δ᾽ ἐπὶ καλλι -- -- -- --, quae erat in veteribus libris, explere vellent. Et cum alius aliter expleret, primum ſingula ſupplementa, hoc in ed. Benenati, alterum in ed. Froben. (v. not. ſeq.) recepta ſunt, poſt per facilitatem parum acutam Stephani utrumque in contextum venit. Callimachus errorum Cereris duas partes facit, primum errantem inducit per totam terram, deinde per omnes fluvios. Sic & Ovid. Met. V. 439. *Omnibus eſt terris, omni quaeſita profundo.* Igitur a poſteriori parte alienus eſt umbilicus Siciliae Enna. Νήσοιο indicium eſt etiam in eo, quod verſus totus eſt Ionicus, ter Doriſmus neglectus in καλλίστης νήσου. Igitur hunc verſum, ut haud dubie ſpurium, uncis incluſimus.

Vſ. 16. Τρὶς δ᾽ ἐπὶ &c.] In Edd. Flor. Ald. eſt tantum Τρὶς δ᾽ ἐπὶ καλλι..... in MS. Reg. Τρὶς δ᾽ ἐπὶ καλλίχορον . . . MS. Voſſ. Τρὶς δ᾽ ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἐκαθίσαο φρητί. & ſic prima explevit editio Froben. quod repetiit Vaſcoſ. unde adſcriptum eſt hoc ſupplementum meo Aldinae exemplo cum notula: *Sic impreſſum eſt in Germania.* Stephanus primus & poſt eum Friſchlinus repetiit, ſed ita correctum: Καλλιχόρῳ χ. ἐκαθίσσαο φρητί. Debebat potius eſſe Καλλιχόρῳ ſine jota. Mihi & hoc ſupplementum a recentiori manu videtur, quod & ipſa ſententia indicat. Non ubi conſederit, ſed quo cucurrerit Ceres, dicere vult poëta. Igitur fruſtra in hoc verſu corrigendo laboretur. Qui volebat explere, quaerebat nomen fluvii aut fontis, quod inciperet a Καλλ. Incidit in *Callichorum*, ſatis aptum illum, quod auctore Pauſania I. p. 93. ibi primus chorus Eleuſiniorum a mulieribus celebratus, & Deae cantu culta eſſet. Ac non pejus Callirrhoë Epiri uſi eſſent interpolatores, propter Acheloum, qui & ipſe in Epiro. Si tamen hic verſus ſic ab Callimacho ſcriptus eſt, quod non cre-

Non bibisti, nec edisti tamdiu, nec lavisti.
Ter quidem transisti Acheloum argenteo vortice amnem,
Totidemque perennium fluminum trajecisti quemque,
[Terque ad pulcherrimae insulae cucurristi umbilicum Ennam]
Terque ad Callichorum humi consedisti fontem]
Sicca & nihil bibens, & nec edisti, nec lavisti.
Ne ne dicamus, quae lacrimas moverunt Cereri.
Melius, ut civitatibus gratas leges dedit:
Melius, ut spicam & sacros manipulos prima
Aristarum messuit, & boves immisit trituratum,
Cum Triptolemus bonam didicit artem.

Me-

credo, rectius praeponetur alteri *Τουσάκι*. De Callichoro adde Spanhemium ad h. l.

Ibid. *Καλλιχόρῳ*] Callichorus puteus in Attica, cujus meminit Pausanias & Apollodorus. A. FABRI.

Vs. 17. *Αὐσταλέα*] Hoc frequens Apollonio Rhodio, ut docuit Vir doctus Obs Misc. IV. p. 146.

Vs. 18. *ἦχαγε*] Correxi *ἄγαγε* ex H. in L. P. vs. 81. & sic semper Pindarus. Μὴ μὴ elegans repetitio, in qua tamen saepe librarii offenderunt, ut Vossianus, qui dedit *μὴ δὲ*. v. Dorvill. ad Charit. p. 200.

Vs. 19. *πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια*] MS. Voss. *πτολίεσσιν ἑάδοτα*, quod melius puto. Ed. Ald. non habet, *τὰ τέθμια δῶκε*. sed manu scripta sunt in exemplo meo, adscriptumque est in margine: *impressum est in Ger.* Nempe primus Frobenius sic explevit. In MSS. quoque Vat. hic est lacuna. Onomacritus H. in Cer. 19. vocat *εὐαμέριν ἐρατεινήν*.

Ibid. *τέθμια*] *νόμους*, Hesychius. *Legiferae Cereri*, Virgilius. Maxime notandum est Hesiodum, cum vult designare duros & immanes, dicere ipsos non victitare frumento.

— *οὐδέ τι σῖτον*
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν
Ἄπλαστοι, μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι.

Hyginus vero, *Ceres*, inquit, *Triptolemum jussit, omnium nationum agros circumeuntem, semina partiri, quo facilius ipsi posterique eorum a fero victu segregarentur.* A. FABRI.

Vs. 20. *δράγματα πρᾶτα*] Correxi *πράτα*, ut R. Bentlejus voluit, & Latinus interpres vertit. Postulat & locus parallelus H. in Del. vs. 283. *Οἱ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι Ἀσκαίων φορέουσιν.* Similiter infra vs. 40. vitiose editum *πρᾶτα*.

Vs. 21. *καὶ ἐν βόας ἦκε πατῆσαι*] Trituram intelligit, quae bobus & jumentis peragitur. VULCAN. Vide Homerum Iliad K. & Xenophontem in Oeconomico. Hic triturandi mos non solum apud Graecos olim in usu fuit, sed etiam apud Hebraeos, Syros, Arabes, & Aegyptios. Lex Mosis Deuteron. XXV. 4. *Trituranti bovi os non obligabis.* ut nos docet Cl. Vir Bochartus in libris suis nunquam satis laudatis de animalibus Sacrae Scripturae l. II, c. 31, & 32. TH. GRAEV.

Vs. 22. *Ἁνίκα*] MS. Vat. *ἀνίκα*, a quo & absunt ultima *δάσκετο τέχναν*.

Ibid. *Ἁνίκα Τριπτόλεμος* &c.] Triptolemo passim a Graecis poëtis ars arandi serendique (quam hic

πα-

Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
[Θήκατο βυπείνα Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν] ἰδέσθαι.
Οὔπω ταν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν ὀϊστός.
Ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ', ὥστ' ἀλέκτρινον, ὕδωρ
Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.

Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

25 Οὔπω ταν Κνιδίαν] Χώρα Θεσσαλίας.

29 Ἀλέκτρινον ὕδωρ] Διαυγές. παρὰ τὸ ἤλεκτρον.

30 Ἐξ ἀμαρᾶν] Ὅμηρος· ἀμάρης ἐξ ὀχετὰ βάλλων. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδρορρόαι.

31 Ὅσσον Ἐλευσῖνι] Ἐλευσὶν καὶ Ἔννα, δῆμοι Ἀττικῆς.

περιφραστικῶς ἀγαθὴν τέχνην vocat) tribuitur. ut Epigram. lib. 2.

Ἄλλοισιν μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,
Ἠχὶ βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἱστοβοεύς, καὶ ἐχέτλη,
Καὶ στάχυς.

Tibullus Osiridi hoc tribuit,

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitavit humum.

VULCAN.

Vs. 23. Κάλλιον] Versus hic totus est, ut editur, in MS. Vat. n. 1379. At ab altero n. 36. abest *οἷας ἀλέηται*. Ab editt. Flor. Ald. abest solum *ἀλέηται*.

Vs. 24. Θήκατο &c.] Totus hic versus abest a MSS. Ambr. Vat. 36. Reg. & Voss. In MS. Vat. 1379. est lacuna usque ad *ἰδέσθαι*, quod tamen alio atramento scriptum est. Edd. Flor. Ald. Frob. Vascos. habent solum verbum ultimum *ἰδέσθαι*. Supplementum & ipsum, quod in ed. Benen. primum reperi, arbitror esse novitium, nec est admodum venustum. In exemplo edit. Vascos. quod Francii fuit, aliter lacuna expleta est manu viri docti: *Τῶν δὲ Τριόπαο ἐπίσατο πᾶσιν ἰδέσθαι.* E sensu & contextu utcumque explere tentarunt viri docti. Auratus tolli volebat *ἰδέσθαι*, nec quidquam deesse.

Ibid. *βουπείνῃ*] Operae pretium erit legere quae dicit Scholiastes Aristophanis in voce *βουλιμιᾷ*, id est, inquit, *πάνυ λιμώττει καὶ πεινᾷ λίαν, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικόν, ἀντὶ τοῦ, λίαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βούπεινα, μεγάλη πεῖνα.* A. FABRI.

Ibid. Τριόπεω] Quod Callimachus & Ovidius de Erysichthone, veteres Graeci & Hyginus de Triopa ipso dixere: cum Callimacho tamen facit Lycophron, qui loquens de Erysichthonis filia dicit,

—— *βούπειναν αἴθωνος ἀκμαίων πατρός.* A. FABRI.

Vs. 25. ταν Κνιδίαν] Scholiastes Κνιδίαν hic explicat *χώραν Θεσσαλίας*. Verum Cl. Salmasius in notis ad inscription. Herodis Attic. p. 28. docet errare Scholiasten, & ipsum quoque Stephanum, & ταν Κνιδίαν Callimacho pro τὴν Κνίδον poni, ut apud Ptolemaeum τὴν Κῶαν pro *Co* insula, & apud Varronem *Melia* insula pro *Melos*: nec Cnidios in Thessaliam

Melius, quomodo (ut etiam quis delicta vitet)
[Fecit fame Triopae filium miserabilem] videri.
Nondum Cnidum, sed sacrum adhuc Dotium habitabant,
Ibi vero tibi pulcrum nemus sacraverant Pelasgi,
Densum arboribus, vix utique sagittae penetrabile.
Hic pinus, hic magnae ulmi erant, hic vero & piri,
Et pulchra glycymala: electroque similis aqua
E scatebris prorumpebat. Dea autem deperibat locum,
Quantum Eleusina, quantum Triopum, quantum Ennam.

Sed

saliam, verum Thessalos relicta urbe Dotio, in insulam Cnidum profectos, duce Triopa, ibique condidisse urbem Triopion. Vide & Diodori Siculi locum & lib. v. Biblioth. p. 28. TH. GRAEV.

Ibid. Οὔπω τὰν Κνιδίαν] MS. Vat. 1379. αὔτω. In nobili fragmento Stephani, quod a Tennulio primum e MS. Coisl. vitiose editum, post accuratius a Montefalconio in Catal. MSS. Biblioth. Coisl. (p. 289.) versus Callimachi sic scribitur, vitiose tamen: Οὔπω τ' ἂν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱερὸν ἔναχον. MS. Voss. ἄλσιον pro ἱναιον. De Κνιδία Salmasio assentitur Holstenius ad Stephanum p. 106. D.

Ibid. Δώτιον] Urbs Thessaliae: ἱερὸν vocat, propter lucum Cereri ibi ab antiquis collocatum, ut ait Hyginus, noster a Pelasgis, & uterque consentiunt; Pelasgi enim gens antiqua, & per universam Graeciam diffusa. A. FABRI.

Vs. 26. Τὶν δ' αὐτᾷ] Alienum videtur τιν. Nam in toto loco de Cerere in tertia persona loquitur.

Ibid. ἄλσος ἐποιήσαντο] Lucum sacrarunt. Sic accipi potest illud Herodoti I. 31. εἰκόνας ποιησάμενοι, simulacra eorum (Cleobis & Bitonis) dedicantes: quamquam id esse potest faciunda curantes, ut apud Xenophontem Exp. Cyri v. p. 373. Ceterum de toto hoc loco, ejus pulcritudine, & comparatione cum Ovidiano vide Excursum ad h. l.

Ibid. Πελασγοί] MS. Ambr. 2. Ἐπειοί, quae lectio quid sibi velit, non assequor. Nam Epei (Ἐπειοί) huc non pertinent, qui sunt in Peloponneso.

Vs. 27. ἦνθεν αὖτις] Sic rescripsi e MS. Reg. & Ed. Ald. pro vulgato ἦλθεν, quod irrepsit in editionem Frob. & deinde in ceteras. Illud Doricum esse constat, & pluribus locis restituendum Pindaro & Theocrito.

Vs. 30. Ἐξ ἀμαρᾶν] Verti e scatebris. Hesych. ἀμάρησι, πόροις. VULCAN.

Ibid. ἀμαρᾶν] ὀχετὸς, aquaeductus. Hesychius, ἀμάραι, αὔλακες. A. FABRI.

Ibid. ἀνέθυε] exiliebat, erumpebat: θύω, erumpo. A. FABRI.

Ibid. ἐπεμαίνετο] Aristoph. in Vesp.

Νενοθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα
Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ'.

A. FABRI.

Ibid. ἐπεμαίνετο χώρῳ] Est ex Homero ducta loquendi ratio Il. Z. 160. Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο. Imitatus est etiam Lucianus Dial. Mort. 1. ubi v. Cel. Hemsterhusius. MS. Voss. habet ἐπεμαίετο. Sic conjiciebat Ill. Spanhemius ex Apollonio Rhodio. Sed illud verum. Χῶρος de tali luco est & apud Xenophont. Exped. Cyri v. p. 378. in inscriptione.

Vs. 31. Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσσον

Ἀλλ' ὄκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τουτάκις ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεῦατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἆραι)
Ἀμφότερον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
Ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ἦς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
Τῷ δ' ἔπι ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
Ἃ πράτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ἤσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππᾳ (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔστασαν) ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλᾷδα.

Φᾶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

39 Ποτὶ τὤνδιον] Περὶ τὸ μεσημβρινόν.
Ἑψιόωντο] Ἔπαιζον.
44 Ἐείσατο] Εἴσατο, ὡμοιώθη.
45 Ἔχε κλᾷδα] Τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια.

δον] Hoc versu videtur docere poëta Triopium jam tum extitisse, cum in peninsulam Cariam Pelasgi trajicerent. Sed poëticum esse *προχρονισμὸν* docet idem Salmasius ad inscriptionem Herodis loco laudato, praefatus, ipsum Callimachum aperte in hoc hymno indicare, tunc cum Erysichthon fame ab Cerere immissa laboraverit, nondum Thessalorum coloniam in Cariam fuisse deductam. Sed post illam *βούλιμον* nati sui Triopam in Cariam commigrasse, & Triopium urbem ibi condidisse, & de suo nomine appellasse, a quo & promomorium ipsum *Τριόπιον*, quod *Τρίοπον* Callimachus appellat, ut & Scholiastes Theocriti. TH. GRAEV.

Ibid. Τριόπῳ] Ed. Flor. *Τριόπα*, frustra. De re vide Spanhemium. MSS. porro Ambr. & Voss. *Τριόπαις* & *Ἔνναι*, quae orta sunt e scriptura unciali. Vir doctus in margine edit. Vascos. etiam Aldo tribuit hanc scripturam, falso. Mox Voss. *Τριοπίδαισιν*.

Ibid. *ἐεικόσιν Ἔννᾳ*] Pater meus legebat *καὶ εἰκόσιν*; neque enim verisimile est Callimachum tres diversas partes in eodem versu sine conjunctione protulisse. *Ἐλευσὶν, καὶ Ἔννα, δῆμοι Ἀττικῆς*, Scholiastes. Sed mire fallitur, & cum eo maximus vir Joannes Meursius *de populis Atticae*: Enna enim est umbilicus Siciliae. Cicero alicubi de Ennensium nemore: *Qui locus*, inquit, *quod in media est insula, umbilicus Siciliae nominatur.* Et jure dubitat Ortelius in voce *Enna*, an huic nostro Scholiasti fides sit adhibenda. A. FABRI.

Vs. 33. *Τουτάκις* — *ἅψατο βωλά*] Si *βωλὰ* non *κατὰ προσωποποιίαν* dicitur, quod

non

Sed cum Triopidis ſiniſter iraſceretur Deus,
Tum malum Eryſichthonem invaſit conſilium.
Ibat viginti ducens ſervos, omnes florentes aetatibus,
Omnes gigantibus pares (totam urbem qui poſſent exſcindere)
Utrumque, bipennibus & ſecuribus, armatos.
In Cereris vero audaces properabant nemus.
Erat autem populus, magna arbor, aethera tangens,
Quo ſub nymphae ad meridiem ludebant.
Haec prima percuſſa, malum ceteris cantum inſonuit.
Senſit Ceres, ſibi ſactam arborem laedi,
Dixitque irata, quis mihi pulcras arbores caedit?
Statim Nicippae, quam ipſi civitas ſacerdotem
Publicam conſtituerat, aſſimulata, cepit manu
Vittas, & papaver, humeriſque repoſuit clavem,
Dixit-

non credo, articulus friget. An legendum Τετάω δὴ, *ibi tum*, ut τότε δὴ. Mox ἦλαν ed. Ald. & liber Ger.

Vſ. 35. ἄρμιοι] MS. Voſſ. ἄρμιος ἄψας. Ambr. etiam ἄρμιος, ut referatur ad Eryſichthonem, & ſic corrigit Vir doctus in ed. Vaſcoſ. Sed ferri poteſt vulgatum, intellecto ἦσαν. Iidem vſ. 38. ἦν vitioſe pro ἧς.

Vſ. 38. Ἧς δέ τις αἴγειρος] Ἧς pro ἦν, ut ſaepe Theocrit. Melius aliquanto Ovidius, qui *quercum* poſuit.

Stabat in his ingens annoſo robore quercus.

Neque enim populus arbor eſt umbroſa, imo ἀραιόσκιος, ſi fingere liceat. A. Fabri.

Ibid. αἰθέρι κῦρον] Id eſt, προσπελάζον, ut explicat Scholiaſtes Apollonii, *in coelum penetrans*. A. Fabri.

Vſ. 39. Τᾷ δ' ὑπὸ] MSS. Ambr. Voſſ. Edd. vett. Florent. Froben. Vaſcoſ. Ald. Beneuat. τῷ δ' ὕπο, quod non mutandum erat. Correctioni locum fecit jota ſubſcriptum, quod deleri debebat. Atque ſic reſtituimus. Mox Ambr. ἐπιδόωντο, margo Reg. ἐπιδόωντο. Pro πρᾶτα reſcripſimus πράτα. MS. Ambr. 2. & Voſſ. πρᾶτα.

Ibid. τὤνδιον] Τὸ ἔνδιον τὤνδιον, ἔνδιος μεσημβρινός. Heſychius: ἐνδιῶνται, μεσημβριάζουσι. A. Fabri.

Vſ. 43. Νικίππα] Vulgo Νικίππῃ. MS. Voſſ. ι vitioſe pro αι. Pro ἔστασαν, Cl. Th. Bentlejus mavult ἔστασεν, non quo & illud rectum ſit: (v. H. in L. P. 45. 46.) ſed ut frequentia τῶ α vitetur. Sed v. ad H. In L. P. vſ. 62. Idem placebat Viro docto in margine edit. Vaſcoſ. Ceterum imitatus eſt Homerum Il. Z. 300. Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.

Vſ. 44. γέντο] Euſtathius ad Il. I. 369. Doricum ait eſſe, pro ἕλετο, ut ἦνθεν pro ἦλθεν, item Etymol. M. quod ſane durum eſt. Immo eſt ab antiquo verbo γέννομαι vel γένομαι. Heſychius: Γέντο. Κύπριοι, λαβέ.

Vſ. 45. Στέμματα καὶ μάκωνα] Cicero, *Dies ille quo ego Ennam cum veniſſem, praeſto mihi ſacerdotes Cereris*

Φᾶ δὲ παραψήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
Τέκνον ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
Παύεο, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις.
Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν
Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
Ὠμοτόκος, (τᾶς Φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα)
Χάζευ, ἔφα· μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ πάξω.
Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας

Αἰὲν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

47 Ἀνειμένα] Ἀνακείμενα.
48 Πολύθεστε] Πολυπόθητε.

ris cum infulis & verbenis. Euſebius quoque ex Porphyrio refert eam ſpiceis ſertis redimiri ſolitam, circum quam aliquot papaverum plantae viſebantur, quae fertilitatis ſunt ſymbola. VULCAN.

Ibid. Στέμματα] Aliquando poteſt *infulas* ſignificare & *vellera*, ut apud Ariſtoph. in Veſp.

—— καὶ φορῶν
Κρέαστιδα ςιμμάτων.

A. FABRI.

Ibid. Στέμματα] Στέμματα verterat interpres *coronas floreas*, ſed non erant Cereris ejusque ſacerdotum coronae floreae, verum ſpiceae. De quibus vide parentem meum ad Heſiodum. TH. GRAEV.

Ibid. κατωμαδίαν] Sic Moſchus Cupidini aranti tribuit πήραν κατωμαδίαν. Add. Spanhem. De clavibus κατωμαδίαις vide & locum Huetii e Demonſtr. Euang. c. 105. in praefatione Graevii. MS. Ambr. 2. Voſſ. κλεῖδα.

Vſ. 46. παραψήχοισα] Dudum videre viri docti, ſic reſcribendum eſſe pro vulgato παραψύχοισα, quod plane eſt alienum ab hoc loco. Itaque recipere hanc correctionem in textum non dubitavi. v. Arnaldus Anim. p. 80. 81. in primis Pierſonum, elegantiſſimae doctrinae virum, in Veriſim. p. 132. qui de confuſione verborum ψύχειν & ψήχειν erudite agit, & aliquot loca veterum feliciter reſtituit. Similiter Ill. Spanhemius ad H. in L. P. 66. corrigit feliciter Apollon. Rhod. III. 1101. καταψήχων reponens pro καταψύχων: & ſic plane eſt in MS. Guelferbytano. Eodem ſignificatu eſt etiam καταψᾶν, unde καταψήχω ducitur, apud Xenophontem Apol. Socr. p. 706. καταψήσας τὴν κεφαλὴν, *permulcens caput.* Παραψήχειν ἀγανοῖς ἐπέεσσιν eſt apud Theocritum Id. XIII. 54.

Vſ. 47. ἀνειμένα] *Sacra.* Proprie eſt ἄφετα, quod de animalibus ſacratis Deo, & propterea in libertatem dimiſſis, dici conſtat. v. Graev. ad Suet. Caeſ. c. 81. Spencer. de Hirco Emiſſar. c. 4. Sed de rebus deinde ſacris omnibus dicitur. Dictis Spanhemio ad h. l. adde ejusdem notulam ad Joſeph. XI. 5. Obſ. Miſc. III. p. 94.

Vſ. 48. ἐλίνυσον] Utrum per unum an duplex ν ſcribendum ſit, dubitari poteſt in tanta librorum inconſtantia. In hoc loco ἐλίνυσον habent MSS. Ambr. Ed. Vaſcoſ. Apud Aeſchyl.

Dixitque permulcens improbum & impudentem hominem,
Fili, qui Diis sacratas arbores caedis,
Fili, sustine te, fili percare parentibus,
Desine, & servos amove, ne tibi irascatur
Diva Ceres, cujus sacrum exscindis.
Hanc vero magis truculentis oblique adspexit oculis, quam venatorem
Montibus in Tmariis solet virum leaena
Crudipara, cujus esse dicunt truculentissimum vultum,
Recede, inquit, ne tibi securim magnam in corpus librem.
Haec vero tectum reddent triclinium mihi, in quo convivia

Assi-

schyl. Prom. Vinct. 53. omnes editi ἐλίνυσον, item apud Theocritum, unde tamen Etymol. laudat ἐλίνυσον, item ex ipso Callimacho, quem locum inter fragmenta habet Bentlejus, n. 248. Apud Pindarum Nem. v. 2. & Isthm. II. 69. ἐλίνυσον omnes libri editi. Ex Herodoto pariter & Arriano sic profert Suidas. Locus in epigrammate apud Suidam, quod nunc exstat in Anthologia, & sic est v. c. I. 67. extr. μὴ ἐλινύειν, exprimitur in editione Kusteri per duplex ν. Sed in editione principe Suidae est simplex. Apollon. Rhod. I. 589. ἐλινύσαντες in omnibus editis, consentitque MS. Guelferbytanus. At contra ἐλίνυον, ib. 862. unde tamen Etymol. M. citat ἐλίνυον. Saepe verbo usus est Hippocrates: sed ejus libri inter utramque scripturam fluctuant, ut monet Foësius in Oecon. qui de hoc verbo videndus. Apud Dionys. Halicar. I. p. 26. ἐλινύειν ἔργων editur, nec discrepat Vaticanus. Quibus inter se comparatis, ut alia exempla mittam, mihi scriptura ἐλινύειν accuratior videtur: & cum libri Ambrosiani ita habeant, sitque ita in fragmento edendum, hic quoque eam scripturam secutus sum.

Vs. 48. πολύθεστε] πολυπόθητε, Schol. Sed non video unde fluat. A. Fabri.

Ibid. τέκνον πολύθεστε] Quod non bene a θέσθαι ducit Schol. Apoll. Rhod. negabat se scire, unde duceretur, Anna Fabri, id est a θέσσομαι, ut bene docuit Bentlejus; utque a λίσσομαι fit πολύλλιστος, sic a θέσσομαι πολύθεστος. v. Rich. Bentlejum ad h. l. & de verbis e θέσσομαι notam elegantissimam Hemsterhusii ad Hesychium v. Ἀπόθεστος.

Vs. 51. Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας] *Illa vero bis auditis* &c. Haec est vis τοῦ ἄρα. Ὑποβλέπειν est *limis & iratis oculis adspicere*. vid. de hoc verbo Dorvill. ad Charit. p. 506.

Vs. 54 παξῶ] Libri male πάξω. Sic mox MSS. Ambr. ἄξω vitiose pro ἀξῶ.

Vs. 55. Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῦσι στεγανὸν δόμον] Scribo θασεῖ, quia puto esse Dorice dictum pro θήσει. ut θήσει στεγανὸν idem valeat quod ποιήσει στεγανόν. id est, στέξει. Hae arbores (inquit) reddent domum meam tectam. id est, usui erunt ad tegendam domum meam. At si θασεῦ retineatur, non video qui possit exponi *cernes*. Steph.

Ibid. θασεῦ] Optime Stephanus, qui legit θασεῖ, id est, θησεῖ, quod est

Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' ἁ θεύς·
Ἴθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπω.
Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνας ἀπόρουσαν, ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
Ἁ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα·
Ναὶ ναὶ, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Ποιη-

est ποιήσει στεγανὸν, id est, στέξει, *teget*, *tectam reddet*, *tectam faciet*; nam Dorienses accentum semper in ultimam reiiciunt. A. Fabri.

Ibid. Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ &c.] An legendum *ἐμοί?* Δόμος non est *domus*, quae jam tecta erat, sed *triclinium*, quod subjecta descriptio docet. Sic dixit Theocritus Id. XVII. 17. χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται, *aureum cubiculum*, & apud Aelian. V. H. III. 14. οἰκίαι καὶ δώματα junguntur, ut totum & pars. Sic & οἶκον de coenaculo dici docet Pollux I. 8. & οἴκημα dixit Joseph. Ant. XX. 8. ult. ubi οἴκημα male vertitur *aedificium*, cum sit *diaeta* vel *triclinium*, ut ipse mox vocat. Erysichthon igitur volebat lacunar struere in triclinio, seu coenaculum laqueatum efficere, in quo caenaculi praecipuus ornatus. Atque hoc est, ut opinor, potius ἐμοὶ στεγανὸν δόμον θεῖναι, quam ἐμὸν δόμον στεγανόν. Sed de hac conjectura liberum cuique sit judicium; neque enim prorsus necessaria est, modo sensus τὸ δόμος teneatur, qui est certus. Infra vs. 64. est δῶμα.

Ibid. θασεῖ] Rectissime Stephanus judicavit legendum θασεῖ, Dorice pro θήσει. Firmant MSS. Vat. & Voss. in quibus est θήσει, neglecto Dorismo in prima syllaba. Pindarus Isthm. I. 3. habet θάσομαι pro θήσομαι. Cl. Th. Bentleji ratio, ut sit a θεάομαι s. θάομαι, ut supra vs. 3. duriorem sensum efficit, ceterum in scriptura nihil mutat. Supra quoque libris auctoribus e θασσεῖσθε fecimus θασεῖσθε.

Vs. 57. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν] Verti, *Nemesis mala verba notavit*, utpote filia Justitiae, & vindex arrogantiae in verbis & factis. Hinc nonnulli Nemesim una manu frenum, altera mensuram cubiti tenentem finxerunt. quod declarat distichon apud Graecos celebre,

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ,
Μὴ ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Pausanias etiam in Atticis scribit τὴν Νέμεσιν θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἀπαραίτητον εἶναι. Vulcan.

Ibid. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν] In verbo ἐγράψατο frustra haesere Viri docti, aliis ἐδράξατο corrigentibus, Th. Bentlejo ἐσμάξατο, i. e. *imis sensibus abdidit*. Libri tribuuntur a Poëtis Jovi, Parcis, aliisque Diis, quibus cura rerum humanarum, in utramque partem. Jovis διφθέραι notissimae sunt. Parcis liber tribuitur apud Lucianum in Cataplo c. 5. Apud Aeschylum in Eumenid. 273. Pluto vocatur εὔθυνος, mortalium judex, eique tribuitur δελτόγραφος φρὴν, memoria eorum, quae libris scripta habet. Schol. ἐσορᾷ δὲ πάντα, ἀπογραφόμενος αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ δέλτῳ. Sed nihil insignius est fragmento Euripidis apud Stobaeum, in Florileg. Grotii p. 121. quod mihi indicavit Cl. Ruhnkenius:

Δο-

Assidue amicis meis jucunda agitem.
Dixit juvenis: at Nemesis impiam in literas retulit
vocem.
At Ceres infandam concepit iram, factaque est Dea
ipsa.
Vestigia quidem in solo, caput autem fixit coelo.
Tum illi quidem semianimes, cum Deam viderent,
Repente retro ruerunt, relicto in quercubus ferro.
Ipsa autem ceteros quidem omisit (necessitate enim
sequebantur
Domini sub manu) improbumque allocuta est dominum:
Vero, vero, strue triclinium, canis, canis, in quo
convivia

Agi-

Ἀοιδὰς παίδων τ' ἀθύρματ' εἰς Θεὰς Πιερίδας, κλῆρον ἐν Διὸς δέλτῳ πτυχαῖς
Γράμμασι ταὐτά &c.
Similiter ergo Nemesi seu Adrasteae libri tribuuntur. Nonnus Dionys. XXXVII. p. 942. 29. Νέμεσις δὲ τόσον ἐφθέγξατο φωνήν. quae sunt manifeste ex imitatione hujus loci Callimachei, unde Cunaeus corrigebat ἐγρά-ψατο.

Vs. 58. γείνατο δ' ἁ θεύς] Virgilius Aen. VII. 419. loco simili de Furia: *Fit Calybe:* quo plane exprimitur γείνατο δ' ἁ θεύς.

Ibid. ἁ θεύς] Forsan in hac voce θεύς reprehendi posset Callimachus: etenim ut possit dici θεύς, prius dici oportuit θεὺς; θεὺς, θεύς, quod non ferri posset: ergo nec θεύς: miror non vidisse Caninium. Sic etiam versu 130. θεῶν legitur. A. FABRI.

Vs. 59 Ἴθματα μὲν χέρσῳ] Homerus Ἰλιάδ. δ de Contentione,

Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Virgilius utrunque imitatus, Famae hoc accommodat, lib. 4. Aeneid.

Parva metu primo, mox sese attollit in auras
Ingrediturque solo, & caput inter nubila condit.

De quibus locis vid. Caes. Scaligerum in Critico. VULCAN.

Ibid. Ἴθματα μὲν χέρσῳ] Delevi jota subscriptum, quod inscitia librariorum addidit. Nam ἅψατο genitivos desiderat, ut dudum videre viri docti.

Vs. 60. ἡμιθνῆτες] Dorismus videtur desiderare ἁμιθνῆτες. Theocritus aliquoties ἁμίθεοι. Sed hoc sine libris corrigere non sum ausus, quia apud Pindarum in talibus verbis, quantum recordor, in editionibus est semper η, quod tamen fortasse & ipsum, ut alia talia in illo poëta, librariis debetur. At mox ἐξαπίνας pro ἐξαπίνης dare non dubitavi, quod sic constanter Pindarus & Theocritus habent etiam in editis.

Vs. 62. Ἁ δ' ἄλλως] Si ad famulos modo & versus proxime superiores pertinet, legendum est αὐτούς; sed potius refertur ad sequentia & ad βριὺν ἄνακτα, ut nihil tentandum videatur. Edd. vett. ἴασεν, quod recte correxit Stephanus, consentiuntque scripti nostri omnes. v. Clark. ad Homer. Il. Α. 43. ubi bene reprehendit Barnesium ob duplicatum multis Homeri locis temere τὸ ε in hac voce, producendae, ut putabat, syllabae caussa, quod fecit etiam in aliis verbis, ut notat Cel. Valkenar. ad Hom. Il. XXII. 398. Sed ob eandem

 dem

Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.
Ἁ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
Σχέτλιος· ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
Οὔτε μιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
Αἰδόμενοι γονέες. προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα

Ὀρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

74 Προχανὰ] Πρόφασις.
75 Ἦνθον Ἰτωνιάδος] Ἴτων, πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Ἀθηνᾶ. γένος δὲ ἐπίσημον οἱ Ὀρμενίδαι.

dem rationem & multo magis saepe temere a librariis litera haec duplicata est. Mox edit. Ald. vitiose ἀμαλείψατο pro ἀπαμείψατο.

Ibid. ἀναγκαίᾳ γὰρ ἵκοντο Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα] Intelligo, Necessitati parebant, quum essent sub domini sui potestate, ita ut ejus imperium detrectare nullo modo possent. STEPHAN.

Vs. 66. Ἁ μὲν τόσσ'] Sic Latini, *tantum effata*. Virgil. A. FABRI.

Vs. 67. 68. λιμὸν, Αἴθωνα &c.] Dictis Spanhemii multa addere, necesse non est. Vid. Suidas in h. v. Interpretes ad Aelian. V. H. I. 27. Reines. Var. Lect. III. 2. p. 370. Ἐστρεύγετο est verbum Homericum ex Il. O. 512. (unde eleganter eodem tempore Hesychium in Θαστρεύεσθαι correxere celeberrimi Viri, Taylorus & Valkenarius) Od. M. 351. ad quae loca vid. Eustathius. Sed de hoc verbo & altero, unde per syncopen natum ait Eustathius, erudite egit Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 130.

Vs. 69. Σχέτλιος. ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις] Ex hac interpunctione, quae inde a Stephano invaluit, corrigendum foret ἵμερον. Nam ἔχεν refertur ad σχέτλιος, & sequi adeo debet accusativus. Verum editiones veteres non interpungunt post σχέτλιος: quod rectum est, idque nos secuti sumus. Est forma exquisitior, pro σχέτλιον, ὅσσα πάσαιτο, casus accommodatur proxime sequenti verbo. Phrasis Callimachia est pariter apud Theocritum Id. XVI. 65. αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.

Ibid. πάσαιτο] Lexicorum auctores ducunt a πάομαι, faciuntque ejus alteram significationem; quod mihi non placet. Clarum est ex eo, quod πάσασθαι, cum possidendi significatione dicitur, semper primam longam habet, at brevem, cum edendi vi dicitur, ut veteres etiam Grammatici, v. c. Ammonius, notavere. Nam ejusdem verbi ac temporis eadem littera non potest diversam quantitatem habere, nec quantitas muta-

Agites. Crebrae enim postea epulae tibi.
Tantum illa dixit, & Erysichthoni paravit pestem.
Extemplo gravem ei & saevam injecit famem,
Diram, validam: magno ipse tabescere coepit morbo.
Miser quantum ederat, tantum rursus appetebat.
Viginti epulas struebant, duodecimque vinum ministrabant:
Eadem enim Bacchum, quae Cererem, laedunt.
Itaque & cum Cerere irascebatur Bacchus.
Non igitur nec ad eranos, nec ad convivia mittebant
Prae pudore parentes, praetextusque reperiebatur quicunque.
Venerant Itoniae Minervae ad certamina

Vo-

mutatur significatione. Dico igitur, *πάσασθαι*, *edere*, esse a *πάσαομαι*, verbo impuro, in quo *α* in aoristo primo per analogiam linguae breve est, cum sit in puro *πάομαι* longum. Nec analogia modo nitor, sed etiam auctoritate veterum. Hesychius: *Πάσονται. ἔδθίω.* A *πῶ* est *πάω*; unde ducitur *πάσσω*, ut Eustathius agnoscit ad Il. Γ. p. 337. Ex origine autem & etymologia *πάομαι* & *πάσαομαι* idem significant, sed usus invaluit, ut illud de possessione, hoc de esu caperetur. Add. ad vs. 128.

Vs. 70. *δαῖτα πένοντο*] A Voss. abest *δαῖτα*, & pro *πένοντο* scribitur *καπένοντο*. Mox idem *ἄφυσσον*.

Vs. 71. 72. In his versibus semper offendit animus. Tentavi succurrere in altero corrigendo: *Τῷ καὶ τᾷ Δάματρι*, quae forma admodum frequens est apud Callimachum, H. in Del. 275. Lav. P. 29. &c. Sed melius est, quod Ruhnkenio V. C. placet Ep. Crit. II. p. 38. alterum esse spurium. Inest manifesta & frigida tautologia. Uter spurius sit, dubitationem habere potest. Primus sane est numerosior, unde Cl. Ruhnkenius alterum *Καὶ γάρ* &c. rejicit. Ego nihil definierim. Non possum intelligere, quomodo cui in mentem venerit hunc versum addere, cujus initium non bene convenit praecedenti. Sed si priorem tollas, versus alter in parenthesi positus apte cohaeret praecedentibus. Voluit deinde in genere rem quis enunciare, quae in hoc versu esset, & ejus veluti rationem reddere versu in margine scripto: *Τόσσα Διώνυσον* &c. isque deinde in textum, atque etiam alieno loco migravit. Aptior enim foret, si posteriori loco poneretur.

Vs. 72. *συνωργίσθη Διώνυσος*] Etenim illi sacra communia erant cum Cerere. Sophocles in Antigone:

—— *μέδεις δὲ παγ-*
κοίνε Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις.

Ubi Scholiastes, *παγκοίνε. ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσε.* A. FABRI.

Vs. 75. *Ἦνθον Ἰτωνίδος*] *Ἦνθον* pro *ἦλθον*, Doricc. *Ἰτωνιάδος*, Minervae Itoniae templum erat in campo, ante Coroneam Boeotiae civitatem, ubi *Παμβοιώτια* celebrabantur: vocatur autem Itonia, *ἀπὸ Ἰτωνίε τε Ἀμφικτύονος*. A. FABRI.

Ὁρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρήσατο μάτηρ·
Οὐκ ἔνδοι. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κραννῶνα βέβηκε,
Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυξώ,
Μάτηρ Ἀκτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδὶ)
Ἀμφότερον, Τελόπαν τε καὶ υἱέα, κικλήσκοισα.
Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
Νεῖταί τοι Τελόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
Δειλαία, φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο, μᾶτερ;
Δαίνυεν εἰλαπίναις τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
Ἄγετό τις νύμφαν; Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν,
Ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμν' ἀριθμεῖ.
Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ

Αἰεὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

77 Ἐπὶ Κραννῶνα] Πόλις Θεσσαλίας.

78 Ἦνθε Πολυξὼ] Ἐπίσημος αὕτη.

80 Καὶ υἱέα] Τὸν Ἐρυσίχθονα.

82 Νεῖταί τοι Τριόπας] Ἔρχεται.

85 Δαίνυεν εἰλαπίναις] Εἰ ἐστιῶν φίλους ἦν τις, ἐζήτει δὲ Ἐρυσίχθονα, ἔλεγεν ἡ μήτηρ, Ἐν ἀλλοτρίοις οἰκήμασιν ἐστί.

89 Κακὰ δ' ἐξάλλετο] Ηὔξανετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν.

Vs. 76. ἀπ' ὧν ἠρήσατο μάτηρ] Feci ex ὧν, ut esset ὦν, quia sic semper Dores poëtae. In altero ἠρήσατο nil mutavi, quia sic & hic & vs. 107. libri constanter omnes habent. Ed. Vascos. vitiose ἀφ'.

Vs. 77. Οὐκ ἔνδοι] Dorice pro ἔνδον. ideoque intelligendum est respondere, *Non est intus*, *Non est domi*. Quod si verba illa, οὐκ ἐνδεῖ, admittere possent hanc interpretationem, *Non opus esset*, multo tamen illa esset aptior. STEPHAN.

Ibid. Οὐκ ἔνδοι] Οὐκ ἔνδον. ita Sophocles usurpat. οὐκ ἐκτός; hoc est, non hinc abis? VULCAN.

Ibid. Κραννῶνα] MS. Reg. & Edd. vett. Κρανῶνα. Mutavit Benenatus, quem Stephanus, aliique omnes secuti sunt. Scripturam, quae simplici litera ν utitur, praefert alteri Drakenb. ad Liv. XXXVI. 10.

Vs. 78. Τέλθος] MS. Voss. τέλος, & mox Ambr. ἦλθε.

Vs. 82. Νεῖται] ἔρχεται, Schol. *ibid:* nam Graeci praesenti pro futuro utuntur: ita apud Homerum saepe εἶμι pro futuro reperies. A. FABRI.

Vs. 82. ἤλασε κάπρος] Verbum proprium in hac re esse ostendit Homeri locus Odyss. T. 393. Οὐλήν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

Vs. 83. Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν] Repono Πίνδω. & interpretor ἀν' εὐάγκειαν Πίνδω, in pulchris vallibus Pindi mon-

Vocantes Ormenidae: negabat mater venturum.
Foris eſt. Heri enim Cranona profectus eſt,
Creditum exacturus, centum boves. Venerat Polyxo,
Mater Actorionis (nam filio parabat nuptias)
Utrumque, Triopam & filium invitans.
Huic vero triſtis femina reſpondit, lacrimis fuſis:
Peregre tibi eſt Triopas: Eryſichthonem autem percuſſit aper
Pindi in convallibus; at ille nonum jam diem decumbit.
Miſera, amans filium, quid non mentita es, mater?
Parabat convivium aliquis? Peregre eſt Eryſichthon.
Ducebat aliquis nuptam? Eryſichthonem diſcus percuſſit,
Aut lapſus ex equo eſt, aut in Othrye greges numerat.
Domi autem abditus poſtea per totum diem convivator
Comedebat immenſa: at improba irritabatur fames
Sem-

montis, vel in pulchro clivo, & amoeno. STEPHAN.

Ibid. *Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν*] H. Steph. reponit *Πίνδω*. De quo *τὸ παρὸν ἐπέχω*. VULCAN.

Ibid. *Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν*] Conſentiunt viri docti inde a Stephano, legendum *Πίνδω*: malim Dorice *Πίνδω*. *Εὐάγκεια* Pindi idem eſt cum illo Pindari Pyth. IX. 27. 28. *Πίνδου κλεενναὶ πτυχαί*. vſ. ſequ. MS. Voſſ. *Δυλαία τυ φιλότ*.

Vſ. 87. *Ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων*] Si Eryſichthon ex equo lapſus eſt, Callimachus ſcripſiſſe debuit *ἐξ ἵππω*· quem genitivum Doricum vir doctus hic etiam reponi volebat. Sed ſic verſus incondite hiat. Igitur *ἔπεσ' ἐξ ἵππων* interpretor *cecidit de curru*. *ἵπποι* Graecis, *equi* Latinis, ſaepiſſime pro *curru* dicuntur. Homer. Il. H. 15. *Ἰφίνοον βάλε δουρὶ—ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων.* —— *ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε.* quem locum recte de *curru* accipit Clarkius. Ariſtophan. Nub. vſ. 1275. *Ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον.* v. P. Burman. ad Ovid. Art. Amat. I. 214. RUHNKEN.

Ibid. *ἀριθμεῖ*] Ambr. 2. & Voſſ. *ἀμέλγει*. Reg. *ἀμ*..... ſuperſcripto *ἀριθμεῖ*. Elegantem vocat hanc lectionem, nec tamen vulgatae praefert Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 38. Recte. Nam *ἀμέλγειν* eſt opus ſervile, quod non convenit Eryſichthoni. At numerare eſt domini cura & opus, ut ſaepe apud Theocritum, apud quem etiam Augias quidam rus venit *κλῆσιν ἐποψόμενος*, cujus rei pars eſt, numeros pecorum inire. Verſu proximo e *πανήμερος* feci *πανάμερος*.

Vſ. 89. *κατὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ*] Omnino ſuſpectum mihi eſt verbum *ἐξάλλετο*: ſed quod in ejus locum poſſim ſubſtituere non invenio: quum nec *ἐξάλθετο*, nec *ἐξήλλετο*, proponere audeam. STEPHAN.

Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν,
Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ νεύροις
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν.
Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαὶ,
Χὠ μαστὸς, τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα, πολλάκι, δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
Τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων·
Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος. αὐτὰρ ἐμεῖο

Τοῦτο

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

91 Ἀλεμάτως] Ματαίως.

92 Πλάγγων] Ἡ κήρινος νύμφη.

96 Χὠ μαστὸς τὸν ἔπινε] Καὶ ὁ μαστὸς ὃν ἔπινεν, ἤγουν ἡ τροφός.

100 Αἰολίδος Κανάκης γένος] Ἡ Κανάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἰόλου.

Ibid. ἐξάλλετο] ἐκζάνετο, Schol. Nescio unde, nisi ab ἄλλομαι, *subsilio*, ut jejunis solet evenire. A. FABRI.

Ibid. κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ] In hac lectione consentiunt libri omnes, eamque defendit Spanhemius, sed copiosus ille alias interpres nihil, quo tueatur, adfert. Stephano ἐξάλλετο suspectum est, itemque Th. Bentlejo, qui varias & suas & aliorum conjecturas profert, quas commemorare non est necesse, quando vulgatum bene explicari & illustrari potest. Verbum ἐξάλλεσθαι significat *vehementem cupiditatem ventriculi improbi*. Sic enim κακὰ interpretantur Latini de fame. Hujus ipsius quidem verbi nullum mihi exemplum observatum est, nisi quis huc vocare velit illud Theocriti III. 37. ἄλλεται ὀφθαλμὸς, quod est omen videndae mox rei, quam vehementer cupimus videre. Sed verba ejusdem significationis dici de vehemente cupiditate docere possum. Καρδία πηδᾶν dicitur, vehementer expetens & cupiens aliquid, apud Aristophanem Nub. 1393. ut ibi bene interpretatur Kusterus; unde duxit Philostratus Vita Apollon. I. p. 46. ubi videndus Olearius, quem latebat, hanc formam ex Aristophane ductam esse, eamque & alii imitati sunt. Aristaenetus Epist. II. 5. ἐκπηδᾶν καρδίαν dixit. Idem imitatus est Juvenalis VI. 318. *saltante libidine*, quod prorsus convenit τῷ ἐξάλλεσθαι Callimachi.

Vs. 91. ἀχάριστα κατέρρεεν] Ita infra Epig. Θ'. ὅσσα τ' ἔδοντες Ἔνδοθι, καὶ χάριν τ' εἰς ἀχάριστον ἴδον. Significat vero hoc loco, nullum Erysichthoni ex cibis nutrimentum accessisse. VULCAN.

Ibid. ἀχάριστα κατέρρεεν] Elegantia hujus verbi ἀχάριστον usus est etiam alibi in fragm. Bentl. CVI. 4.

Vs. 92. ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάγγων] Pupam significat, aut ludicrum aliquod simulacrum e cera confectum. Rectius πλάγγων, ut in Aldina & Basileensi editione. Suidas, τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τίτθαις, γωμιλ-λωθας

Semper magis edenti, atque velut in fundum maris
Frustra ingrati defluebant cibi omnes.
Utque in Mimante nix, ut in sole cerea pupa,
Atque his adeo magis, tabescebat, donec praeter nervos,
Misero & fibrae & ossa sola relinquerentur.
Plorabat quidem mater, graviterque gemebant duae sorores,
Et nutrix, quae illum lactaverat, & decem, saepe, servae.
Atque ipse insuper Triopas manus immisit canis,
Sic non audientem Neptunum invocans:
False pater, vide hancce tertiam tuam stirpem: si quidem ego
Tuus & Aeoliae Canaces filius: at mihi
Mise-

λοῦσθαι καὶ λέγειν περὶ κρόκης καὶ στημόνων, καὶ πλαγγόνων ἱστάμενον. VULCAN.

Ibid. πλάγκων] Ornamentum quoddam puellare ex cera, aliter δαγύς. Est & imago cerea; sed legitur πλαγγών. A. FABRI. Et sic omnino legendum. Hesych. Πλαγγών. κήρινόν τι κοροκόσμιον. Cerea puppa, qua ornabantur puellae. vid. & Etymol. magnum. TH. GRAEV.

Ibid. πλαγγών] Sic MSS. Reg. & Voss. Edd. Flor. Ald. Frob. Graev. nisi quod Flor. Ald. Frob. penultimam acuunt. In editione Vascosana credo πλαγκών irrepsisse vitio operarum, quod Benenatus & Stephanus male servarunt, secutique sunt Vulcanius & alii. Locis ab Ill. Spanhemio allatis adde Gloss. Philox. *Pupae*, πλαγγόνες, & erudite ac copiose dicta a Dorvillio ad Charitonem p. 157. & quos ibi laudat.

Vs. 94. ἶνές τε καὶ ὀστέα] Theocrit. Idyll. 2.

Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
Ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα.

& Idyll. 4.

Τήνας μὰν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τ' ὀστέα.

& Horat. lib. 5. Carm. Od. 17.

—— & verecundus color
Reliquit ossa pelle amicta lurida.

A. FABRI.

Ibid. Tautologia est in h. l. Nam νευραὶ & ἶνες nihil admodum differunt. Itaque Cl. Valkenarius corrigit Δειλαίῳ ῥινός τε κ. ὁ. Et usitata est in tali descriptione mentio cutis, ut patet e loco Theocriti, Annae commemorato. Sed ἶνες vix sunt a peccante librario. MS. Voss. habet μέσφ' ἐνὶ πλευραῖς, quod non displicet, si aut ἐπὶ fiat ex ἐνὶ, aut πλευραῖς pro πλευραῖς.

Ibid. ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν] MS. Vat. Ambr. Edd. vett. usque ad Froben. ἐλείφθεν, quod restitui. Sic & Apollon. Rh. I. 1325. editi & codex Guelferbytanus, ubi codex Laurentianus usitatius ἔλειφθεν vitiose substituit. Eandem formam recte Manethoni restituit Dorvillius ad Chariton. p. 325. ubi vide. Phrasis eadem est apud Theocritum, cujus loca attulit Daciería.

Vs. 96. Χὡ μαστὸς τὸν ἔπιεν] Ut *nutrices* apud Catullum pro *mammis*, ita hic *mamma* pro *nutrice*. A. FABRI.

Ibid. Χὡ μαστὸς τὸν ἔπιεν] Χὡ deest in MS. Voss. Pro ἔπιεν MSS. Ambr. ἔπιον, Voss. ἔπιυν. Mox πολλάκι est διὰ μέσου, ut Grammatici Graeci lo-

quun-

Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊξαν·
Νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
Ἦ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών. ἀμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κεναὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.
Ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον,
Καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
Μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο.
Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής,
Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.

Εἶπα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

109 Τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε] Ἥντινα τῇ Ἑστίᾳ ἔτρεφεν ἡ αὐτοῦ μήτηρ.
111 Καὶ τὰν αἴλουρον] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον.
Θηρία μικκά] οἱ μύες.
114 Ἀνεξήραινον] Ἔρημον ἐποίουν.
116 Ἀκόλως] Ἄρτους.

quuntur, referturque ad ἴστω, quod interpunctione indicavi. Sed Cl. Valkenarius hunc versum spurium judicat. Est sane durum, μαστὸς ἔκλαιε. Sed nutricis commoda est mentio, ut videbunt omnes, qui poëtas cognoverunt. Et usitatum est nutrices tali modo exprimere. Epigr. LIV. ἀγαθὸν γάλα, *bona nutrix*.

Vs. 101. αὐτὸν] Αὐτὸν referri oportet ad Erysichthonem, non vero ad βρέφος. TH. GRAEV.

Vs. 102. ἐκτερέϊξαν] Ed. Ald. ἐκτερέϊσαν, vitiose. Mox βούβρωστις, & κάθηται. vs. 105. ἀπειρήκαντι editiones veteres omnes.

Vs. 103. βούβρωστις] Supra vocavit χαλεπὸν, ἄγριον, αἴθωνα, κρατερὸν λιμόν. vers. 66 VULCAN.

Vs. 109. Ἑστίᾳ] Nota bovem in honorem Vestae. A. FABRI. De Vesta Graecorum vide Magni Ezech. Spanhemii dissertationem pulcherrimam & eruditissimam quae subnectitur Seguini numismatibus selectis. TH. GRAEV.

Vs. 110. πολεμήϊον ἵππον] Dictis

Ill.

Misera haec nata est proles. Utinam enim ipsum
Percussum ab Apolline meae manus funerassent.
Nunc vero improba fames in oculis sedet.
Aut depelle ab ipso gravem morbum, aut eum ipse
Sume & devora. Nam meae defecerunt mensae:
Vacua quidem stabula, vacuaeque mihi jam caulae
Quadrupedum: jam enim etiam coqui fessi sunt.
Enimvero etiam mulos a magnis solverunt plaustris,
Et bovem devoravit, quam Vestae alebat mater,
Et curulem bellicumque equum,
Et felem, quam horrent bestiae parvae.
Et quoad quidem in Triopae aedibus res erat,
Hactenus soli domestici thalami malum sciebant:
Sed postquam lautam rem familiarem absumserant dentes,
Ibi tum regis ille filius in triviis sedebat,
Mendicans bucellas & rejiculas coenae sordes.
Ceres, ne ille mihi sit amicus, qui tibi invisus est,
Neque contubernalis: mihi vicini improbi sunt invisi.

Dici-

Ill. Spanhemio adde ejusdem notam ad Aristoph. Nub. 28.

Vs. 111. *Καὶ τὰν αἴλουρον*] Barnesius putat Callimachum allusisse ad Homer. Batrachom. 51. ubi mus ait: *Πλεῖστον δὲ γαλῆν περιδείδια.* At Dawesius in Miscell. Crit. p. 262. quod hic locus obstat invento ejus, *αἰόλουρος* esse verum verbum, non *αἴλουρος*, hunc hymnum spurium judicat, cumque etiam materia futilem, & in metro & sermone vitiosum dicit. Quod ad verbum attinet, non firmum argumentum pro forma *αἰόλουρος* ducitur ex etymologia, quam Grammatici dicunt esse ab *αἰόλλω* & *οὐρά*. Nam nec certae sunt Grammaticorum etymologiae, & interdum longius verba ab etymologia recedunt. Itaque stultum foret, si quis hoc argumento fretus tot loca, ubi *αἴλουρος* in omnibus libris est, corrigere vellet, & substituere verbum, quod in nullo libro reperitur.

Vs. 114. *ἀνεξήραινον*] Metaph. sumta ab iis qui puteos exhauriunt atque exsiccant. VULCAN.

Ibid. *ἀνεξήραινον*] Id significat quod vulgo nos dicimus, *mettre a sec.* Sic Theocrit. Idyll. 1.

τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

quod certe maxime notandum. A. FABRI.

Ibid. *ἀνεξήραινον ὀδόντες*] Grammatica temporum ratio desiderat *ἀνεξήραναν*. Est autem *ἀναξηραίνειν evacuare.* Sic Theocr. Id. 1. 51. *ξηρὸν* pro *vacuitate cibi* dixit. Add. Cel. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 288. b.

Vs. 116. *αἰτίζων ἀκόλους*] *μικροὺς ψωμοὺς, τοὺς μηκέτι κολάπτεσθαι δυναμένους διὰ σμικρότητα.* frusta panis. VULCAN.

Ibid. *αἰτίζων ἀκόλους*] MS. Ambr. 2. *ἀκόλλους.* Verba sunt Homeri Od. P. 222. ad quem locum late de verbo *ἄκολος* agit Eustathius, unde & duxit

Εἴπατε παρθενικαὶ, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῦσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
Τέσσαρες· ὣς ἁμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέροισα,
Ἥξει, καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
Ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
Ὣς ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.
Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως

Τᾶς δὲ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

123 Λευκὸν] Λαμπρόν.

126 Παναπηρέας] Ἀβλαβεῖς.

127 Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα] Ἡ χρυσοῦ πεπληρωμένα· οὐ ὄντι περιχρύσου αὐτὰ δι' εὐπρέπειαν.

129 Πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως] Τὰς μὲν ἀμυήτους κελεύει μέχρι τοῦ πρυτανείου πορεύεσθαι· αἵτινες δὲ εἰσιν ἑξήκοντα ἐνιαυτῶν, ἢ καὶ πλειόνων, ταύτας κελεύει κατὰ τὸ δυνατὸν ἀκολουθῆσαι τῷ καλάθῳ.

duxit Hesychius. Sed dialectus Dorica a librariis apud nostrum neglecta est. MS. Voss. ἰμβολα. In margine libri Ger. fuit λείματα. Nisi vitium operarum est, aut in MS. librarii voluerunt dare λείμματα, quod ipsum a re non alienum: sed ἰμβολα indicat, verum esse λύματα. Sic Nicander Ther. 918. dixit ἀπολύματα δαιτός.

Vs. 119. Εἴπατε] MS. Ambr. 1. & Reg. Λύρ' ἴτε. Amb. 2. & Voss ἄπατε. vs. 122. legendum videtur θεῖς. vs. 123. MSS. Ambr. & Voss. vitiose φέροισα.

Vs. 122. ὣς ἁμῖν] De duplicato ὡς, ubi primum est pro ὥσπερ, v. Cl. Valkenar. ad Euripid Phoen. p. 315.

Vs. 123. Λευκὸν ἔαρ] Sic & Aeschylus dicit λευκὸν ἦμαρ, cum loquitur de die pellucida & clara, quae nullis nubibus obducta est. Martiali est *dies sine faece*. Sic & λευκὸν apud Athenaeum ponitur pro sermone claro, qui ab omnibus intelligitur. lib. 9. οὐχὶ λευκὰ ἐρεῖς, h. e. *non satis clare loqueris*. Verum hic λευκὸν exponendum puto *felix*, *secundum*, ut apud Catullum *candidi soles* pro dies beati & felices. Nihil apud poëtas frequentius. Th. Graev.

Vs. 125. Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι] Ex veteri ritu, qui ab Hebraeis ad Lacedaemonios (qui socii Hebraeorum, ut Josephus testatur, fuerunt) fluxit. Jubetur vero Moses cum Deo colloquens calceamenta solvere. Hinc & Pythagoras nudis pedibus rem sacram fieri praecipit. Tertull. in Apolog. *Nudipedalia populo denuntiatis*. Christiani jubente Paulo calceatos pedes habent rem sacram peragentes. quod & Cyprianus docet, & Pontificum decretis cautum est ne

quis

Dicite virgines, & acclamate puerperae,
Ceres multum ſalve, alma.
Utque calathum candidi vehunt equi
Quatuor, ſic nobis magna Dea, late regina,
Candidum ver, candidam aeſtatem & hiemem ferens
Veniet, atque autumnum, & ejus copias in alium annum ſervabit.
Utque ſine calceis ac vittis in urbe incedimus,
Sic pedes, ſic capita ſalva habebimus ſemper.
Ut canephorae auro plena caniſtra ferunt,
Sic nos aurum copioſum poſſidebimus.
Usque ad urbis prytaneum non initiatas

His

quis ἀπεδήλωτο λειτουργῆ. VULCAN.

Vſ. 126. παναπηρίας] Ἀπηρώτως, ἢ πεπηρωμένως. VULCAN.

Ibid. παναπηρίας] MS. Voſſ. παναπηρίας. Reg. ἀναπηρίας.

Vſ. 128. πασαίμεσθα] Libri omnes habent πασσαίμεσθα, ſed tamen correximus πασαίμεσθα. Eſt enim a πάομαι, quod in aoriſto non duplicat σ. Sed librarii ignari quantitatis duplicarunt ſyllabae producendae cauſſa, ut monuit dudum Caſaub. ad Athen. XI. p. 465. corrigens ad eandem rationem epigramma vetus: item Cel. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 187. 188. ubi πασσάμενος, quod eſt in vulgatis Theocriti XV. 90. docet eſſe in Etymol. M. p. 681. πασάμενος, & ſic ibi reſcribendum. Πάσασθαι a πάσσομαι, *edo*, duplicat ſigma, cum ſyllaba prima producenda eſt. De verbo hoc late & exquiſita eruditione diſputat Valkenarius l. c. Forte etiam melius ſit legere πασεύμεσθα, quod in ceteris membris omnibus eſt futurum. Sed non eſt prorſus neceſſarium.

Vſ. 129. τὰς ἀτελέστως] Lectio margini adſcripta ἀτελέστας in Ald. & Frob. edit. extat: quum tamen vel ἀτελέστως Dorice, vel ἀτελέστους communi lingua dicendum ſit. nominativus enim ſingularis ἀτέλεστος omnibus notus eſſe poteſt, in utroque genere: at vero ἀτελέστη non dubito quin omnibus ſit inauditum. STEPHAN.

Ibid. τὰς ἀτελέστως] Male in Ald. & Baſ. edit. ἀτελέστας. quod vero ſequitur τὰς δὲ, neceſſario legendum τᾶσδε. i. ταύτης. Secutus ſum ſimplicem veteris Scholiaſtae interpretationem, tametſi etiam alteri interpretationi locus eſt. VULCAN.

Ibid. Totus hic locus impeditus erat interpunctione vitioſa, quem nos dudum in Specimine Lectionum Callimachiarum ſic diſtinximus & correximus, ut nunc fecimus: conſentientibus etiam veteribus editionibus, praeterquam poſt κατώτεραι. In lectione vulgata nil mutavimus praeter τε vſ. 131. in δέ. Accepto autem ſuperiori anno libro Franciano, eodem modo & interpunxiſſe & correxiſſe dudum vidimus virum doctum. Nunc de ſingulis partibus videbimus.

Ibid. τὰς ἀτελέστως] Ed. Ald. Frob. ἀτελέστας, quod natum ex ἀτελέστως. ut primus edidit Vaſcoſ. conſentientibus MSS. noſtris ceteris. Sed mallem interpungi poſt ἀτελέστως, & poſt legi τὰς δὲ τελεσφορίας, ut placet Cl. Th. Bentlejo, ſed ut non ſit a τελεσφορία, ut ille vult, (eſt enim hoc verbum contra analogiam) ſed a τελεσφορεύς. Nam MSS. & editiones veteres omnes habent τὰς δὲ. Ita oratio eſt commodior. Nam absque hoc ſi foret, nulla eſſet diſerta mendio

Τᾶσδε τελεσφορίας· ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρις ὁμαρτεῖν;
Αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι,
Χ' ἄτις Ἐλευθυίᾳ τείνει χέρα, χ' ἄτις ἐν ἄλγει,
Ὡς ἅλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ ναὸν ἵκωνται.
Χαῖρε θεά, καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Ἔν τ' εὐηπελίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα· φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·

Φέρβε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

133 Ταῖσι δὲ Δηὼ] Ταῖς ἐλθούσαις καὶ ταῖς μὴ ἐλθούσαις ἴσον μισθὸν δώσει.

tio initiatarum: quae etsi non est absolute necessaria, cum e re intelligi possit, sermonem esse hoc versu & sequente de initiatis, tamen melius est, eam diserte fieri.

Vs. 130. Τὰς δὲ τελεσφορίας] Nullo modo pati mihi videtur Graecae linguae consuetudo, ut τελεσφορίας pro adjectivo accipiamus, quod ἀτελέστοις opponatur: ut nimirum illud vocabulum, *initiatas*, sicut hoc *non initiatas*, significet. Non dubito igitur quin τᾶσδε scribendum sit, ut sit genitivus Doricus pro τῆσδε, qui apte cum τελεσφορίας, genitivo itidem nominis substantivi, jungatur. Tunc autem expungenda fuerit interpunctio post ἀτελέστως, ut dicat τὰς ἀτελέστους τῆς τελεσφορίας, sicut legimus ἀτέλεστος τῶν ὀργίων. Sunt porro τελεσφορίαι & Apollonio Rhodio αἱ τελεταί. STEPHAN.

Ibid. Τὰς δὲ τελεσφορίας] Optime Stephanus legit τᾶσδε in genitivo, ut τελεσφορίας sit substantivum, & referatur ad ἀτελέστως, ita ut legatur sine ulla distinctione, ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας: vidit & Vulcanius. A. FABRI.

Ibid. ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρις, i. e. *ad ipsum Cereris templum*. Sic πρὸς τὸν θεὸν πορεύεσθαι dixit Plato Alcibiad. II. init. ubi non ceperunt interpretes. Sic aliquoties est apud Aristophanem in Pluto, ut 653. 824. quorum prior locus est valde evidens; nam mox sequitur πρὸς τὸ τέμενος, ut hoc loco pro ποτὶ τὰν θεῶν vs. 134. est ποτὶ ναόν. Add. Dorvillius ad Charit. p. 401.

Vs. 133. Ὡς ἅλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ] Nullum possum ex his verbis aptum sensum elicere, nisi pro αὐτὰν substituam αὐτᾶν, genitivum Doricum, pro αὐτῶν. Sic autem scribendo, videndum annon exponi possit, Nam satis est deae Cereri eas comitari se eo usque quo genu earum pervenire potest. Sed in proxime praecedente versu post ἄλγει ponenda erit plena interpunctio. STEPHANUS.

Ibid. Ὡς ἅλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ] Apud Homerum Ἰλιάδ. δ. Agamemnon optat Nestori genua, hoc est vires animo pares, his verbis, ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, Ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον. Legendum vero hic est αὐτᾶν loco αὐτάν. VULCAN.

Vs. 134. καὶ ὡς ποτὶ ναὸν ἵκωνται] Puto ἐλλείπειν hic particulam ἐάν, quam subaudiendam reliquerit: ut sit sensus, Ceres omnia illis cumulate dabit, & tanquam si ad ipsum

usque

His myſteriis ſequi oportet: usque ad templum ipſum
Quaecunque ſexaginta annis minores: quae autem proveſtiores,
Aut quae Lucinae tendit palmas, quaeque dolore afflicta eſt,
Eas ſic ſatis eſt ſequi, ut ipſarum patiuntur genua. His vero Ceres
Dabit omnia plena, utque poſt ad aedem ipſam veniant.
Salve Dea, & hanc ſerva civitatem in concordia
Et felicitate: & ex agris fer matura omnia.
Paſce boves, fer poma, fer ſpicam, fer meſſem:

Ale

usque templum venerint. Id eſt, non ſecus ac ſi ad templum usque ſe comitatae eſſent. STEPHAN.

Ibid. *καὶ ὡς ποτὶ ναὸν ἵκωνται*] Sine dubio non intellexit hunc locum Vulcanius, qui vertit, *ſacroque ſinet ſecedere templo*: neque etiam intellexit Friſchlinus, qui vertit, *ut etiam ad templum perveniant*: nil tale apud Callimachum, & omnino contrarium dicit, nempe eas quae ſupra annum ſexageſimum ſunt, ſequi debere pompam quoadusque poſſint, ſed & Cererem eadem eis largituram, atque aliis mulieribus quae aetate minus provectae ad templum pervenerint. Ita ratio poſtulat. Itaque verba Callimachi, ut optime Stephanus, verti debent, *veluti ſi ad templum usque pervenerint*. A. FABRI.

Ibid. *ποτὶ ναὸν*] Pindari libri editi ſemper habent, quod ſciam, *ναὸν*, idque videtur & hic reſcribendum. Theocritus tamen Id. XVII. 123. *ναώς*. vſ. ſequ. MS. Voſſ. *τῆνδε δάω*.

Vſ. 136 *ἐν τ᾽ εὐπηλίᾳ*] Sic omnes mei habent Vat. Ambr. Reg. Voſſ. Item edit. Ald. Sic laudat hunc locum Etymol. M. quamquam vitioſe habet *εὐπηλίᾳ*, mirumque eſt Caſaubonum & Annam non animadvertiſſe, verſum eſſe ex hymno in Cererem, & maluiſſe in fragmentis illum verſum ponere & conjecturis tentare. v. R. Bentleji notam. Itaque reſtituere non dubitavi. Primus mutavit Gelenius in Froben. ed. in notius verbum *εὐημερίᾳ*, quod tamen eſſe deberet, ut recte Bentlejus monet, *εὐαμερίᾳ*, ut eſt apud Hipparchum in Fragm. Pythag. p. 670. & Eurip. Electr. 197. De voce *εὐπηλία* v. praeter Bentlejum viros doctos ad Heſychium in h. v. *Κακοπηλία* eſt apud Nicandrum in Ther. 318. & *κακοπηλεῦν*, 577.

Vſ. 137. *φέρβε μᾶλα*] Ita in omnibus editionibus. Repone *φέρε*, ut conſtet verſus. VULCAN.

Ibid. *φέρβε*] Chriſtianus apud Ariſtophanem ait *φέρβε* eſſe contra vetera Exemplaria, & legendum contendit *φέρε βόας, φέρε μᾶλα*. Sed quidquid ille dicat, legi poteſt, *φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα*, ut prima in poſteriori *φέρβε* correpta ſit, in priori vero producta: id quod & multis exemplis poſſit probari. A. FABRI. Cl. Iſaacus Voſſius in Notis ineditis in Lucretium teſtatur ſe in Manuſcripto reperiſſe *φέρε μᾶλα*. TH. GRAEV.

Ibid. *φέρβε μᾶλα*] Sic editi omnes. Nec aliter eſſe poteſt a Callimacho, ſi *μᾶλα* ſunt *oves*, idque defendit Dacieria; item Waſius de Senario p. 182. qui ſtatuit apocopen, qualis eſt illa Catulliana: *inger mi calices*. Alius forte ſyllabam primam corripi poſſe credat, quia vocalis eſt brevis, cujus generis exempla col-

Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν᾽ ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμασεῖ.
Ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείοισα θεάων.

collegit Clarkius ad Hom. Il. B. 537. Sed ea quoque non sunt huic satis similia: quod in iis duae consonae pertinent ad sequentem syllabam. Et si satis simile est unum & alterum in Comico aut Tragico Graeco vel Latino, id non valet hoc loco. Nam Comici & Tragici sunt in hoc genere liberiores. Adde Arnaldum Animadv. p. 84. Igitur μᾶλα ceperim de fructibus arboreis, & restituerim φέρε, quod habent MSS. Ambr. Voss. (de quo intellige notam Graevii) & adscripserat Rittershus. Librarii temere repetiere verbum primum versus. In Edd. Ald. Frob. Vascos. Benenati, est etiam φέρβε στάχυν, e simili repetitione, quod in nullo MS. est, mutavitque recte Stephanus. Μᾶλα de fructibus arboreis

Ale & pacem, ut qui aravit, idem & metat.
Sis propitia mihi, veneranda, longe regina Dearum.

accipit etiam Arnaldus l. c. p. 86. De hac significatione verbi v. Graevius Lect. Hesiod. c. 3. p. 16.

Vf. 138. ἀμάσῃ] MSS. Vat. Ambr. Voss. Edd. vett. ἀμάσσῃ. Primus Stephanus edidit ἀμάσῃ. Ἀμασεῖ verum est, ut correxit Rittershusius in margine. Ἵνα habet futurum, (ut ὅπως) in primis cum sermo est, ut hoc loco, de re futura, diciturque ἐκβατικῶς, de eventu, non consilio. Librarii σ duplicarunt, ea, qua ante diximus (ad vs. 55. 62. 128.) de caussa, ut in eodem hoc verbo apud Theocritum. Qui autem nesciebant, τῷ ἵνα jungi posse futurum, ἀμάσῃ fecere, quod recepit Stephanus e libro non admodum bono. Versu sequente pro χαῖρε scribendum χαῖρε σα, ut est apud Pindar. Pyth. IX. 30. quamquam ibi est nomen proprium, tamen est idem verbum.

EXCURSUS

AD HYMNUM IN JOVEM *vs.* 87.

ἠοῖ νοήσῃ.

Hujus loci lectio in varias partes traxit viros doctos. Primum fuere, qui lectionem vulgatam defenderent, cum dicerent, esse exempla in poëtis Graecis plurima, in quibus diphthongus sequente consonante litera corriperetur; quod pluribus exemplis vincere conati sunt Nansius ad Nonni Paraphr. Casaubonus, Salmasius. His respondit R. Bentlejus in nota bene longa ad h. l. in qua loca omnia examinavit, & emendare tentavit. Contra eum exortus est J. Jensius, in Lectionibus Lucianeis II. 4. concedens ille quidem, in nonnullis locum habere Bentlejanas correctiones, sed de multis contra disputans, allatis etiam novis exemplis, cujus generis jam ante collegerat, nondum observata aliis. Contra haec quoque exempla disputari potest. Nam v. c. statim in primo ex Apoll. Rhod. I. 244. αὐτῆμαρ καὶ δόμους, verum est, quod rescripsit Stephanus αὐτῆμαρ κεὶ δ. idque est in MS. Guelf. & Er. Schmidii. In altero loco Hesiod. Theog. 48. λήγουσαι τ' ἀοιδῆς, non modo Gujetus de conjectura rescribi vult λήγουσι, sed sic est in ed. prima Aldi, idque correctum in altera Veneta Trincavelli, sensus caussa, servatum vero bene in ed. Farreana, quae & ipsa Venetiis prodiit: in λήγουσι ἀοιδῆς intell. ὑμνοῦσαι, variata, ut saepe apud poëtas Graecos, constructione: sententia quoque usitata est, ut ipse agnoscit, inde ab Homero: similiaque de aliis locis, quae a Jensio & ab aliis prolata sunt, moneri possunt. Sed haec disputatio exitum non habet. Nam sunt loca nimis multa, & nemo facile est in tanta librorum scriptorum & editorum copia, ut omnia rite examinare possit. Nobis quidem in hoc loco ne opus quidem est ista disputatione. Nam nullus locorum omnium, quae proferuntur, nostro similis est, h. e. nullus profertur, ubi diphthongus e contractione & cum circumflexo corripitur. Itaque Jensius ipse fatetur, in hoc loco melius esse, vel συνίζησιν agnoscere, vel νόσῃ rescribere.

Est sane clausula spondaica in hoc versu aptissima: non quo putem in ea semper inesse aliquam vim, sed quod poëtae, in primisque Homerus, ubi de cura, cogitatione, cognitione loquuntur, libenter illa clausula utuntur, ut ὄφρ' εὖ εἰδῇς, μερμήριξεν &c. Sed ea clausula existit, sive νόσῃ legas; sive νοήσῃ per συνίζησιν in duas syllabas cogas: cujus exempla pariter sunt apud Homerum & alios poëtas, velut Il. K. 373. ubi ἐϋξόου pronunciandum esse ἐϋξοῦ recte judicat Sam. Clarkius. Et τὸ ἐὼν saepe dissyllabum esse, ut est apud Latinos, demonstrat Heinsius ad Ovid. A. A. 565. Igitur si quis hanc rationem probet, ductus religione corrigendi, non valde repugnem. Sed quia Callimachus nullo alio loco tali συνιζήσει usus est, contra vero Ionico verbo νόσῳ, auctore

Su-

Suida (v. fragm. n. 343.) idque etiam aequalibus usurpatum reperitur, ut Apoll. Rhod. IV. 1409. νώσατο, & compositum ἐπιξυνώσατο: sic enim legendum, non ut in vulgatis ἐπιξυνιώσατο (unde Scottus ridicule fecit verbum novum ἐπιξυνιόω, ut multa alia) & Theocrit. Id. XXVI. 263. νωσάμενος: magis nunc placet, νώσῃ a Callimacho scriptum esse: praesertim cum satis constet, etiam in aliis libris hanc formam & in hoc & in aliis verbis similibus esse in vulgarem mutatam. Eustathius ad Hom. Od. p. 1424. 21. ait: Νῶσαι τὸ νοῆσαι Ἡρόδοτος λέγει, & in συλλογῇ λέξεων Ἰάδων, in capite Herodoti edi solita, est: Νῶσαι, νοῆσαι. Et tamen hodie in editis est νοῆσαι. Idem Eustathius ad Il. p. 812. 59. tradit Herodotum pro βοηθεῖν dixisse βωθεῖν. Hodie tamen multis locis est βοηθεῖν. Unde & Galeus I. 62. pro βοηθέουσι malebat βωθέουσι. Contra forma Ionica apud eum servata est in verbis ἀμβῶσαι, & βῶσαι, ἐπιβώσασθαι, ut opinor, quia librarii nesciebant, verborum illorum vel sensum, vel ordinariam formam. Unde & fortasse ἐννώσας mansit I. 68. 77. III. 6. Sed hoc non pro certo dixerim, cum librarii etiam in notissimis variaverint apud poëtas, modo vulgarem formam exhibendo, modo dialectum aliam, ut docui in praefatione. Ἐπιβόητος ex Anacreonte profert Ammonius in Διαβόητος, cum Eustathii testimonio p. 1856. 11. constet, in illo loco scriptum fuisse ab Anacreonte ἐπίβωτος, recte inde restitutum a Barnesio (v. ad Anacr. p. 248.) & Valkenario V. Cel.

Sed contra exoritur Dawesius V. C. in Miscell. Crit. p. 102. Negat sibi persuaderi posse, Herodotum, Ionicum scriptorem, ἐννώσας dixisse, cum in eo ne Attici crasin adhibuerint. Ergo nec νῶσαι dixit, nec βωθεῖν, quamquam auctor Eustathius & alii: quo nihil magis temere dici potest: nec Anacreon dixit νενωμένος, auctore Etymologo, aut ἐπίβωτος: nec ipse Homerus ἐπιβώσομαι. Mirus est iste Dawesius, quamquam doctus, cum aliis nonnullis. Fingunt sibi regulas dialectorum, ut Atticismi, e paucis exemplis: & deinde omnia alia corrigere, & ad suas regulas conformare tentant: quod est vitiosissimum, & simillimum physicorum stultitiae, qui hypotheses sibi comminiscuntur, & ad earum leges naturam ipsam revocant. Huic simile est alterum, quod negat in spondaico versu dissyllaba vocabula esse posse, & in quibus versibus ea reperiantur, eos spurios facit: Nempe multis in talibus non repererat dissyllabum: itaque scripsit novus prosodiae magister legem poëtis, ne dissyllabis usi sint: cum planum sit, si dactylica clausula esse potest ejusmodi, ut uni verbo dactylus totus insit, alteri spondaeus, etiam binos binis verbis spondaeos esse posse. Sed ipse nos emendatione beavit ἦρι νώσῃ, eodem sensu, & levi mutatione; quod est fatendum. Ea autem dudum ante prolata erat in Miscell. Obs. Dorvillianis I. p. 123. e schedis viri docti, Augustae Taurinorum a Cel. Dorvillio inspectis. Rittershusius in libro suo etiam notaverat Joachimum Camerarium correxisse sic: τὰ νόησί κεν ἠοῖ. Sed versus sequens non patitur νόησι fieri ex νώσῃ.

EXCURSUS

AD HYMNUM IN CERÉREM vſ. 26. ſeqq.

De Luco Cereris & Eriſichthone Callimachio & Ovidiano.

In hymno in Cererem eſt nobilis locus de Eriſichthonis fame, quem Scaliger Poëtices V. 8. ita cum Ovidiano ejusdem argumenti in Metamorphoſibus (VII. 738. ſ.) loco comparat, ut ab Ovidio haud paullo ſuperatum Callimachum judicet, diſſentiens, ut ait, a magiſtris ſuis, qui Callimachum excurſione quadam, εἰδωλοποιΐα videlicet Famis, non etiam nitore vinci exiſtimarant. Periculum faciemus, an Callimacho etiam hac in re aliquid opis ferre, atque efficere poſſimus, ne, hac quidem parte, imitatori ſuo primas cedere cogatur. Ea diſputatio erit bipartita. Nam primo ipſi comparabimus utrumque locum ſic, ut & communia & propria cujusque bona commemoremus, deinde Scaligeri judicium, ſubiniquum eſſe in Callimachum, ſi poſſimus, doceamus.

Jam primum communia uterque habet quaedam. In quibus prima eſt deſcriptio arboris, in qua religionem luci violavit Eriſichthon. Eam Callimachus duobus verſiculis coërcet, Ovidius per octo verſus extendit. Secunda communis eſt impietas ſaevientis in tentantes avertere ab impetu caedendae arboris ſacrae; niſi quod apud Callimachum in ſacerdotem ſaevit, cujus ſpeciem induerat Ceres, apud Ovidium in ſervos: apud illum non ultra verba, apud hunc ad caedem usque. Tertia eſt deſcriptio inexplebilis voracitatis, Eriſichthoni Cereris vi injectae: quae eſt praecipua fabulae pars, in qua uterque poëta exornanda maxime, uti debuit, elaboravit. Quarta denique ſpecies hominis fame confecti & ad ultimam paupertatem redacti.

Propria porro Callimachi ſunt haec: Deſcriptio luci: quam praetermiſiſſe Ovidius videtur, quod alio jam operis loco hac exornatione uſus fuerat: Ceres, primum induta ſpecie ſacerdotis, & oratione egregie morata Eriſichthonem avocans ab impio facinore, deinde, repetita vera figura, quam magnifico illo verſu nihilque cedente nobili illi Homerico Il. Γ. 443. expreſſit poëta

Ἴθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἄψατ' ὀλύμπῳ

iram poenamque brevitate apta denuncians: Mater, filii foedam voracitatem occultare tentans, eleganter & ad naturam rei accommodate expreſſa: Pater, Neptunum invocans, &, ut in deſperatione ſolent, iram miſcens precibus: denique ipſe Eriſichthon, in triviis mendicans cum ſumma turpitudine: quo loco quam eleganter dixit omnia?

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὅτι τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήρανεν ἐδωδαὶ,
Καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.

Horum omnium nihil Ovidius. At ea aliis bonis pensare conatus est, aut, si quis malit, pensavit, qui ingenio haud dubie copiosior fuit Callimacho. Primum, quod Callimachus breviter de arbore primum violata dixit

Ἁ πράτα πλαγεῖσα κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις

id ille arreptum, sublimius latiusque tractavit e fabulari ratione, pallore inficiens frondes, glandes & ramos, & largum sanguinem (Nymphae scilicet habitantis arborem) e trunco eliciens, adjecta etiam tauri ante aras caesi comparatione, denique Nympham ipsam loquentem & poenas Erisichthoni denunciantem inducens. Ceres deinde, intellecta e Nymphis re, annuit orantibus poenam, qui nutus, ut Jovis apud Homerum Virgiliumque coelum, sic gravidis oneratos messibus agros concutit. Sequitur pulcherrima Famis προσωποποιΐα, in quo genere in primis felix fuit Ovidii ingenium, cujus ministerio Ceres utitur ad ulciscendum Erisichthonem, & imago Erisichthonis, somniantis jam cibum, & per somnum edentis. Quae nisi admirer, nihil viderim. Sed an propterea Ovidius totam fabulam melius tractasse Callimacho dicendus sit cum Scaligero, de eo jam videamus.

Primum igitur, ut ab ultimo incipiam, in quo maxime Callimachus ab Ovidio superatus putatur, non puto victum dici quem posse in eo, quod ipse non tentavit, non tentare aut voluit, aut debuit. Non videntur cogitasse, quicunque hoc loco adversus Callimachum usi sunt, quid genus scribendi ferret. Ego quidem mihi persuadeo, si ipse Ovidius eandem rem in tali hymno tractandam sumsisset, non usurum fuisse sublimiori illa ratione, apta illa quidem magnificentiae Epici carminis, aut talis, quale est Metamorphoseon, omnibus poëticis coloribus pictum & variegatum, opus, non hymni mediocritati: cui sufficiebant profecto ista, & ipsa vim Deae mirifice exprimentia

Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, καρτερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.

Sed cetera ex ordine Scaligerano persequamur.

Nudis rebus ornamenta addidit Ovidius. Callimachus solum κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις in arbore: Ovidius autem pallentem fecit, sanguinem fundentem, & loquentem. Audio: sed sanguis saltem ille & sermo Nymphae ex arbore alienus ab hymnicae narrationis simplicitate. *In arboris* autem *descriptione elegantior Ovidius*: copiosior, volebat dicere. Praeclare amplitudinem hic: *una nemus*: fateor: at ille altitudinem non minus bene: αἰθέρι κῦρον. *Sed & meliore consilio robur esse fecit Ovidius, quam populum Graecus: est enim sterilis, nec quicquam ad Cererem.* Idem Annae Fabri videbatur. Quid? si quis con-

contra dicat, quercum non decere Cererem, quae dedocuerit homines vesci glandibus, &, sterilitate per iram immissa, cogat *famem solari quercu*, ut Maro ait. Sed non hoc urgemus. Unde didicit, fertilem modo arborem convenire Cereri, in cujus luco & ante dixerat poëta fuisse pinus & ulmos, quae omnes pariter luci religione sacrae putandae sunt? Sed nimis vulgari vocabuli Graeci, αἴγειρον, interpretationi adhaesit vir doctus; quod ut vulgo apud Graecos scriptores de populo dicatur, nihil impedit accipi antiquiori sensu pro arbore silvestri quacunque, praesertim grandiori, quod notatio verbi Grammaticis antiquis tradita finit, nec prohibent sequentia, (vs. 61.) ubi adspectu Divae exterritos Erisichthonis servos ait, reliquisse ferrum ἐν δρυσί. Negat porro, a poëta satis diligenter consitum Cereris lucum. Quomodo? *Non conveniunt arbores inter se, quae a poëta memorantur. Quis enim terrarum locus unus pirum fert cum ulmo & pinu & populo?* Hoc quidem est argutari. Ulmum, pinum & populum in eodem luco etiam alii, ut Statius, ponunt, & δένδρεα καρποφόρα καὶ ἄφορα, in luco Mercurii reperit Herodotus. Eae si non sua sponte natae sunt eodem loco, consitae sunt ab hominibus. Nam ἄλση πεφυτευμένα, *luci manu consiti* multi, ut apud eundem Herodotum (II. 128.) & alibi. Nam quod apud Callimachum *nulla invasio atque impressio* est *Famis*, ut apud Ovidium, ei rei ante satisfecimus. Cum in hymno locum non haberet Famis illa προσωποποιΐα, nec invasio ejus talis ei conveniebat. Ea autem pensatur alio bono, hoc est, sententia vim Deae egregie exprimente, cui nihil simile in hac fabula Ovidius habet.

> Ναὶ ναὶ τεύχευ δώματα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
> Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.

Cui simile illud est, ut id quoque hic addamus, quod Dea apud Callimachum statim sentit, violari lucum, statim praesto est homini, ut impediat, statim punit: cum apud Ovidium rem per Nymphas comperiat, & curru juncto serpentibus, iter in nivosam Scythiam facere jubeat Nympham, ut Famem e sedibus suis evocatam mittat ad Erisichthonem ulciscendum. Non videtur illud molestiae, primum Nymphae, in itinere faciendo, deinde Cereri, in auxilio ab invisa sibi Fame petendo, imposuisse, ut Famis personam inducere, ejusque εἰδωλοποιΐα ingenium demonstrare posset? Accusatur etiam Callimachus in eo, *quod adfectum ipsum* (famem) *ut effingat, tanto laxior ac fusior sit, quanto fuerit in ceteris vel parcior, vel castigatior, orsusque ab operis ministrorum*

Viginti epulas parabant, duodecim vinum ministrabant

pergat particulatim exequi minima quaeque, unde petant famis remedia, usque ad feles: quae Ovidium bono judicio negligere. Enimvero, quia in eo adfectu poena est, ejus autem commemoratio caput est totius narrationis e consilio Callimachi (vs. 23.)

Κάλ-

Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
Θήκατο βουπείνας Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι.

huic maxime immorari, hujus descriptionem debebat effingere ejusmodi, in qua, quicquid in ultima fame foedum vel est vel fit, congestum lectores terreret. In quo rerum humanarum non imperitus lector nihil reperiet, quod non, famem subinde suasisse vel coëgisse homines, veris historiarum monumentis tradatur. Jam illa quidem Callimachi

Εἰνδόμυχος δ' ἤσθιε πανάμερος εἰλαπιναστὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα. κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.

illa igitur *Ovidium esse imitatum, & vi ingenii fecisse, ut essent sua.* Bene, quod imitatorem Callimachi hoc in loco agnoscere sustinet Ovidium: quod ingenio sua fecisse ista judicat, hoc est, materiam inde sumtam suo quodam modo, nec minus bene, tractasse, & ipsi agnoscimus. Sed si Ovidius hic *habet eam vim sententiarum, quam nemo Graecorum assecutus est*, velut illa, *in epulis epulas quaerit, accipiunt poscuntque simul, Cibus omnis in illo causa cibi, locus fit inanis edendo*: quod genus sententiarum ita frequens est apud Ovidium in fabula Ixionis, Tantali, aliisque, ut prope satietatem adferat legentibus: etiam Callimachus habet, quae Ovidius non attigit. Castigatior Callimachus esse voluit & restrictior. Nec vero aut Ovidius expressit assiduum epulatorem, apte & venuste respondentem Cereris minis, *assiduae tibi erunt epulae*, aut venusta illa ἀχάριστα εἴδατα, ullus Latinus imitando assequatur.

Quod si quis hoc agere velit, ut Callimachium locum Ovidiano praeferendum ostendat, profecto habeat, quae non improbabiliter in eam partem dici posse videantur. Nam, ut taceat ea, quae ante commemoravimus Callimachi bona, non communia cum Ovidio: primum castigatissimum profecto jure praedicet Callimachum, quae non ultima laus est, prae Ovidii luxurie, felicissima illa quidem, sed luxurie tamen: ne Scaligeri quidem iniquitate hanc laudem ei detrahente, sed diserte concedente. Non falso deinde hoc tribuat Cyrenaeo poëtae, ut magnificentius de Dea senserit atque dixerit, qui tribuat sensum rerum omnium ad se pertinentium, speciem dignam Dea, & vim in puniendo praesentissimam. In Ovidio porro si dicat, durum videri, quod e quercus ita annosae & vastae trunco tam copiose, ut e caeso tauro, sanguinem fluxisse, quod servo, modeste de religione monenti, caput securi uno ictu praecisum ab Erisichthone, hunc autem nec sanguinis, nec vocis ex arbore emissae prodigio motum finxerit, non paucos, ut opinor, adstipulatores habeat. Sed nos hoc modo agere voluimus, ut Scaligerum Callimachi de loco insigni non satis aequum judicium tulisse, demonstraremus.

NOTAE AD SCHOLIA.

HYMN. IN JOVEM.

13 σκιὰν τὸ σῶμα] Frustra corrigit H. Steph. quem vide. Opinio fuit, divinam poenam esse, umbram non amplius jacere. v. Pausan. VIII. p. 679.

26 παλυπάτητον] v. not. ad text.

29 Λεπρέα] In MS. Reg. est Λεπρίῳ, & mox προκαλεῖσ. pro προσκ. quod ita correximus. Nam sic esse debere, sua sponte patet.

41 εἰς Ἄρτεμιν] MS. Reg. εἰς ἄρκτον.

52 κατὰ κλῆρον] Hoc alieno loco positum, & ad ἐπιδαίσιον referendum esse, in nota ad textum dixi.

ἐνόπλιον] MS. Reg. addit ὄρχησιν, quod verum puto: nisi quis ex ὠρχήσαντο intelligi malit.

63 πλεῖστον διαφέρουσι] MS. Reg. τοσοῦτον διαφέρουσιν, ὅσον καὶ διεστήκασιν.

71 ἰμπόρους] Stephanus putat, addendum in lemmate Scholii νηῶν. Intelligendum potius puto, de more glossarum. Sed MS. Reg. diserte habet ἐμπείρους, quae est propria significatio verbi ἐμπείραμος, idque recepi.

90 ἄνην, ἄνυσιν sine haesitatione correxi, ut voluere viri docti dudum, & res & Hesychius jubent.

HYMN. IN APOLLINEM.

6 Ὅμηρος] Il. E. 751. Θ. 395.

8 Οἱ δὲ νέοι] MS. Reg. ὡς τῶν νέων καθιερωνομένων τοῦ Ἀπόλλωνι.

20 κ.νύρς ͡] Ex Hesychio totidem verbis ductum Scholion.

32 ἐπικαρπίς] Schol. MS. Reg. ἡ περόνη, ἡ λεγομένη φίβλα.

33 νευρά] Palmerius adscripserat κακῶς. γρ. τόξον. Nempe proprie ἄεμμα est νευρὰ, sed h. l. ponitur synecdochice pro toto arcu. v. interpretes ad H. in Dian. 10.

35 Ὅμηρος] Il. I. 404.

37 χνόος] Ineptum est Scholion. Sed ex Hesychio temere adscriptum est, ut alia.

41 ἀκηρία] Prima interpretatio est plane aliena: nec correctio Dacieriae locum habet: non enim conveniret sequens, ἢ μᾶλλον. Est autem duplex Scholium. Primum est glossa, pertinens ad locum aliquem Graeci scriptoris, ubi de morbo non letali ἀκήριος dictum erat: quo sensu dixit Nicander in Ther. 770. ubi Schol. interpretatur ἀβλαβὴς, & paullo post ὁ θανατηφόρος opponitur apud eundem vs. 797. πολυκήριος ἄτη, gravis morbus.

42 ἀμφιλαφὴς] In MS. Reg. est glossa interlin. πλούσιος.

45 Eadem etymologia est in Etym. M. De Θριαῖς v. praeter Etym. M. & Suid. viros doctos ad Hesych. qui omnes locum Callimachi tetigere.

49 ἠϊθέω] Scholion petitum est e Scholio Hom. Il. Δ. 474. ἠΐθεον Σιμοείσιον, in Etym. M. unde & apparet, ut hoc obiter addam, ap. Hesych. in hac voce, verbo ἄπειρος addendum esse γάμου. Add. eruditissime de hoc verbo disserentem Cl. Ruhnkenium ad Timaei Lex. Plat. p. 96.

51 μονομηλάδης] Vid. not. ad textum.

Ὅμηρος] Od. I. 184.

60 ἱερ. βασ.] Hemsterhusius Vir Cel. ad Polluc. p. 1028. corrigit τοῖς Πτολεμαίοις, ubi vid.

71 Ἀλήτου] Cel. Hemsterhusius mavult Ἱππότου, quod sic ab aliis vocatur, ut Schol. Theocrit. Id. V. 85. & Oenomao ap. Euseb. Praep. Eu. IV. 20. λακωνίζει Κάρνος Ἱππότης ὁ Φύλαντος, ut ibi bene corrigit Vales. Emend. I. 3. quibus adde Apollodorum II. 8. p. 143. ed. Gal. & Pausan. III. 13. p. 238. Confudit Grammaticus patrem & filium. Nam Aletes est Hippotae filius, a cujus exercitu Codrus est interfectus.

74 ὁ Θηραῖς] Ordo alius est ap. Schol. Apoll. Rh. IV. 1764. item ap. Schol. Pindari (v. Spanh.) nempe ut Tisamenus Autesioni praeponatur, ut facit etiam Pausanias. Itaque hoc Scholion corrigendum puto.

79 λιβυκόγυιος] Inepte. Est enim nomen proprium. Asbystae vicini Cyrenis sunt apud Herodotum IV. 170.

81 ζωστῆρες] E contextu Callimachi intelligendum ἀνέρες. Nam ἀνέρες ζωστῆρες dicuntur μεταφορικῶς pro πολεμικοῖς, non ζωστῆρες.

HYMN. IN DIANAM.

4 Ὅμηρος] Il. E. 40.

8 ἴα] Hoc Scholion est fere totidem verbis apud Hesychium: ubi recte pro ὑπῆρχεν in ed. Cel. Alberti correctum est ὑπῆρχον. hemistichium est ex Homer. Il. Δ. 321.

12 Ὅμηρος] Il. B. 448.

16 τὸ δὲ ἑξῆς] Haec male conjunguntur vulgo cum Schol. vs. 12. pertinere huc ad vs. 16. res ipsa declarat.

15 Ἀμνισίδας] v. ad hoc Schol. Holsten. ad Stephan. p. 31. b.

19 Θεόκριτος] Id. I. 12.

36 Διάμετρ.] E μζ feci μ̄, ut Stephanus & Palmerius volebant.

40 Ὅμηρος] Il. A. 527.

44 Καίρατος] Hinc Virgil. in Ciri: flumina *Caerataea*: pro qui-

bus Scaliger reponebat *Curetaea* : recte improbante Heinsio ad Ovid. Met. VIII. 153.

46 Male vulgo in Schol. editur ὑπ' ἄκμοσιν.

47 Bochartus in Canaane, I. 28. p. 518. agens de nomine hujus insulae, his nihil absurdius fingi posse putat, cum Lipara Graece nil minus significet, quam quod e diversis massis in unum coaluit. Huic incommodo Cel. Hemsterhusius sic occurrit, ut pro πεπανθέντα rescribi velit λιπανθέντα.

49 παρὰ τὸ μύρεσθαι] Immo παρὰ τὸ μύδεσθαι, ut habet MS. Reg. quod est proprie *humescere*, h. l. *liquescere*. Itaque sic rescripsi. Hinc etiam corrigendum Etym. M. in quo totidem verbis explicatur μυδρός.

53 Ἡσίοδος] Theog. 144.

81 Κυδώνιον] v. ad hoc Schol. Holsten. ad Steph. p. 31. Fortasse in principio adjiciendum Κύδωνες, ἔθνος Κρ.

90 Ὅμηρος] Respicit Il. Γ. 197. ubi Schol. tamen πηγὸν explicat μέλαν, ut ad I. 124.

99 ταῖς διεξόδοις] Planius Schol. Apollon. Rh. I. 260. τὰς πρώτας προβάσεις τῶν ὀρῶν προμολὰς λέγουσι.

172 πόλις Μακεδ.] Immo Λακωνίας, adscripsit Palmerius; de Macedonica Pitane nihil veteres tradidere; at Laconica Pitane Dianam in primis coluit, auctore Pausania p. 98. Idem mox reprehendit Scholiasten, qui Limnas fecerit Atticas. Sermonem esse poëtae de Limnis, quae essent in confinio Laconicae & Messeniae, ubi Dianae ara fuit.

173 ζωνίδης] Λιξωνίδης. Palmerius.

209 Πρόκνην] Pro Πρόκνην rescripsi Πρόκριν, re postulante. Ita adscripserat Palmerius & volebat Barnes. ad Eurip. p. 234.

232 ἐξέβαλον] *pepererunt*. Illustrat Munkerus ad Lactant. Fab. x. 10.

231 ἀξείνιοι] Palmerius suspicabatur, epitheton esse montium, non nomen proprium.

Ἡρωδιανός] Ejus librum τὴν καθόλου laudat Schol. Apollon. Rh. II. 401. e quo solebant Grammatici Geographica petere. Ejus compilator est etiam Stephanus, qui de Urbibus scripsit, ut bene notat Holsten. ad Steph. p. 29. q. extr.

250 Ὅμηρος] Il. I. 404.

259 Ἀθηνῶν] Alii portum faciunt distinctum a Piraeo: quod rectius est. Sed erat cum Piraeo conjunctus. Strabo IX. p. 395.

HYMN. IN DELUM.

19 Τύρος] Corrigendum Κορσίς· quod placet etiam J. G. Bergero in Eclogar. Cors. Diss. I. p. 26.

28 πολλαί] v. not. in text.

41 ἀπό τινος Ξάνθου] Male. v. Spanhem. ad h. l.

66 νησάων] Vid. not. in text.

67 ὄρος Χίε] Male. Mimas est in continente Ióniae promontorium adversum insulae Chio. Scholiasten forte decepit versiculus Homeri Od. Γ. 172. ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.

73 Ὅμηρος] Il. B. 575. ubi v. Eustath.

79 ὑπότρομος] Thom. Bentlejus malit λιπόδρομος vel ὑπόδρομος. Ego malim ὑπότροπος, quod est verbum Homericum, Il. Z. 367. & Apollon. Rh. IV. 1164.

90 ὁ Δελφίνης] Immo Δελφικός. Sic adscripserat etiam Palmerius.

101 Βοιωτίας] Palmerius corrigit Ἀχαΐας.

122 ἐπείγει] Verba Homeri Il. Z. 85.

175 MS. Reg. rectissime προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ, & mox κατέκαυσεν pro κατέκλυσεν.

210 Ὁμήρῳ] Od. Z. 163.

271 ἀκρωτήρια] Immo λιμένες.

286 Ὅμηρος] Il. Π. 231.

287 Τραχῖνος] v. not. in text.

295 εὔφημοι] Reprehenditur Scholiastes hujus interpretationis caussa. Defendit Spanhemius, sed sine exemplis. Cl. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 34. 35. glossam hanc pertinere putat ad verbum εὐηχής.

312 Φαίδωνι] in princ.

HYMN. IN LAVACR. PALLAD.

28 σίδας] ῥοιᾶς. MS. Reg.

90 παριτέ] παραβατέ, παροδεύσιμοι. MS. Reg.

HYMN. IN CEREREM.

6 ἀφ' αὐαλέων] Τουτέστι, μετὰ τὸ δειπνεῖν· τότε γὰρ οὐ μεταλαμβάνομεν τῶν σιτίων. MS. Reg.

7 Ἕσπερος ἐκ νεφέων] Ἕσπερος μόνος θεάσατο τὴν κάλαθον, ὅστις ἔπεισε τὴν Δημήτραν μεταλαβεῖν σιτίων, μετὰ τὸ παύσασθαι ζητοῦσαν τὴν κόρην. MS. Reg.

15 Καλλίχορον φρέαρ ἐκαλεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι· ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς. MS. Reg.

22 Τριπτόλεμον λέγουσι υἱὸν Κελεοῦ, ὃν Δημήτηρ ἐδίδαξε σιτουργίαν. MS. Reg.

25 χώρα Θεσσαλ.] Male, ut bene notat Spanhemius. Sec hoc Scholion forte est alieno loco adsignatum, ut alia, pertinetque potius ad *Dotium*: quod magis indigebat aliqua tali notula, quam ἡ Κνιδία.

30 Ὅμηρος] Il. Φ. 259.

111 κάπτεν] v. Munker. ad Anton. Liber. p. 228.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
EPIGRAMMATA.

EX

RECENSIONE ET EMENDATIONE

RICHARDI BENTLEII

ACCEDUNT

NOTAE VARIORUM.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α΄.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τὶς ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτω
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου.
Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Εἰ-

ΣΧΟΛΙΑ.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν, ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.

BENTLEII.

IN EPIGR. I.

Vs. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης &c.] Extat hoc epigramma apud Diogenem Laërtium vita Pittaci, & in Antholog. lib. III. cap. 33. Nam monendus est lector, nusquam in uno aliquo codice MSto extare haec Epigrammata; sed hinc inde collecta esse a viris doctis; uti & breviora illa ἀποσπασμάτια, quae FRAGMENTA inscribuntur.

Ibid. Πιττακὸν οὕτως] Rectius in Anthol. οὕτω; nempe ante consonantem.

VARIORUM.

Hujus Epigrammatis sententia est apud Aeschylum in Prometheo vincto:

Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν
Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασεν,
Καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν
Ἀριστεύει μακρῷ. καὶ μήτε τῶν πλούτῳ
Διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
Γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν
Ἐραστεῦσαι γάμων.

Ubi Scholiastes plane hunc locum ob oculos habebat: ait enim ἦ σοφὸς] τὸν Πιττακὸν λέγει ὅν ποτε τὶς βιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς ἴσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας, καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν ποτέρας κληθείη ἀνὴρ, ἠρώτησε ποίᾳ χρήσεται γυναικί; τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβηξι παίζοντας (ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ ποίᾳ ἂν χρήσαιο γυναικί. ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἠκροάσατο τῶν παίδων λεγόντων

πρὸς

CALLIMACHI CYRENAEI EPIGRAMMATA.

I.

Hospes Atarnaeus quaerebat Pittacon olim,
 Quem Mitylena satum protulit Hyrradio:
Sancte senex, me bina petunt connubia. virgo
 Una mihi par est & genere atque opibus:
Altera vincit utroque. quid hic consultius? ede,
 Quae potius nostro sit socianda toro.

Di-

πρὸς τὴν οἰκείαν ςρόμβαν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε, καὶ μὲν αἰσθόμενος τῶ λόγω τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιωτέραν ἀφῆκε, τῇδὲ πενιχρᾷ ἐχρήσατο γυναικὶ, τῇ καὶ τῶ γένους αὐτῶ ἀξίᾳ. Qui locus apprime notandus. A. Fabri.

Vf. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης] Haec Callimachi metra in Laërtii Pittaco offendes, & in Chiliadibus Erasmi ibi, *aequalem uxorem quaere*. Est & Biantis de re uxoria Syllogismus apud Gellium lib. v. cap. 11. Ἀταρνείτης, Atarnea Aeolidis est civitas. Brodaeus.

Ibid. Ξεῖνος] Salmasius ad hoc epigramma ita: Hoc nobilissimum epigramma vulgo Callimacho tribuitur; at non ita in MS. Vetus Criticus, qui illius ἔκδοσιν curavit, quam habemus, τοῦτο, inquit, Διογένης ὁ Λαέρτιος λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. πλὴν παντὶ Διογένους εἰσὶν τοῦ τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγεγραμμένου. Sed & paullo infra idem dicit: Τοῦτ᾽ Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον. Πιττακὸς δὲ εὐμήχανος ἦν ςρατιώτης, διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναίων ἐμονομάχησεν. Haec Salmasius. Nempe in Anthologia nullus auctor adscribitur, Callimachoque tribuitur indicio Diogenis, Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι: cui quin credatur, non video, quid impediat. Laudat passim hoc epigramma Suidas in Ἄττα, Βέμβιξ, Χρήματα, sed sine auctoris nomine.

Ibid. ἀνήρετο] Anthol. ἀνείρετο, quod & ipsum rectum est.

Ibid. ἔτα] Sic Antholog. scr. & edd. idque vulgato in exemplis Callimachi ἔτυς praeferebat Bentlejus. ἔτυς est ex edd. Diogenis. At MS. cujus excerpta manu Rittershusii habeo, pariter habebat ἔτα. Itaque sic edere non dubitavi.

Vf. 3. Ἄττα γέρον] Ἄττα προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νέου εἰς πρεσβύτερον καὶ τροφέα. Brod. Sic Achilles Phoenicem alloquens.

 Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ.

& Telemachus subulcum,

 Ἔσσεται ἔτυς ἄττα.

A. Fabri.

Vf. 5. προσβέβηκε] MS. Rittersh. προσβέβηκέ τε λώϊον. σύν μοι. Sic Diogenis libri scr. & edd. Anthol. MS. Palat. at edd. μοί συ.

Ibid. εἰ δ᾽ ἄγε σύν μοι βούλευσον] Rectius ita apud Diogenem Laërtium legitur, quam in Epigram. Graecis l. 3. μοι σὺ βούλευσον, ut sit per tmesim συμβούλευσον. Vulcan.

Vf. 8.

Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
    Ἠνίδε, κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
    Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἴχνια. Χὠ μὲν ἐπέστη
    Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον· Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος, ἐφείσατο μείζονος οἴκου
    Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην.
    Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

β'.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
    Ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι

Ἥλιον

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Διογένει ἀσυγχωρῶ, ἔφη, ὦ Διόγενες. ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον περὶ πάντων ἐρώντων· καὶ πότερον, ἔφη, ἄμεινον ἀποσπάντα ὡς χρήματα, δῦσαι τὸν ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάτην.

Vſ. 3. ἔπος] Hoc exemplo Cl. Palairetus defendit bene Graece pro πρᾶγμα dici ῥῆμα, non Hebraice, Luc. I. 37. inepte, ut pleraque. Ab iis audies, quod tibi a me dici vis.

Vſ. 9. βέμβικας ἔχοντες] βέμβιξ idem quod ῥόμβος. Ariſtoph. interpres vulgariter στρόμβον dictam ait. Tzetzes ῥόμβον & στρόμβον, βομβυλιὸν explicat. ἔχοντες vero, ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ ἐλαύνω. VULCAN. Βέμβικας ligneos aut corneos turbines. Id ſignificare βέμβικας, ex hoc verſu probat Ariſtophanis interpres. Ῥέμβος, ὁ κοινῶς στρόμβος, ὃ τις καὶ βέμβιξ (non βόμβιξ) Pindari Scholia. Tzetzes. καὶ ἡ ῥόμβα, ἡ στρόμβα βομβυλιὸς καὶ βέμβιξ καλεῖται. BROD. Cl. Salmaſius in vetuſtiſſimo exemplari epigrammatum ait legi βέμβρικας, quam lectionem probat, ſic & ait βεμβρεῖ, & σιμβρεύω pro βεμβεῖ & βεμβλεύω ſcribi. TH. GRAEV.

Ibid. βέμβικας] Suidas, βέμβικας, v. Menag. ad Laërt. I. 80. MS. Rittersh. μίμβικας, ſolito errore.

Vſ. 11. ἐπέστη] Sic edidi, ut placebat Bentlejo, ſine dubitatione. Nam & Anthol. & Diogenis libri ſic habent, non ὑπέστη, quod perperam irrepſit in exempla Callimachi per vitium ed. Stephani, in cujus Anthologia tamen eſt ἐπέστη.

Vſ. 12. ἔλα] Agita, duc. Huc reſpicit Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς. τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἐλᾶν (ſic enim lego non ἐλῶν) σοφόν. BROD.

Vſ. 14. κληδόνι] Id eſt, φήμῃ, omini: & peſſime Vulcanius, qui vertit *conſilium*. A. FABRI.

Ibid. κληδόνι συνθέμενος] Ap. Diog. Laërt. in ed. Caſaub. Sed MS. Rittersh. habebat recte κληδόνι, ut Meibomius edidit. De ominibus e puerorum vocibus fortuitis v. Cel. Hemſterhuſ. ad Xenoph. Epheſ. T. VI. Obſ. Miſc. p. 342.

VI.

Dixit: at hic baculum, tunc arma ſenilia, tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.
(Namque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verbere ſorte trochos)
Horum (inquit) ſectare viam. Quos ille ſequutus,
Audit, jam propior, Tu tibi junge parem.
Utque haec audivit, majoribus abſtinet hoſpes
Aedibus, & puerûm juſſa jocoſa facit.
Ergo ut Atarnaeus tenuem ſibi duxit amicam,
Sic &, amice, parem tu tibi junge, Dion.

II.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum ſubito lacrymis immaduere genae.

Nam

Vſ. 15. *οἶκον ἐπήγετο*] Diog. Laërt. *ἐς οἰκίον ἤγετο.* Scribendum *ἀπήγετο*, ut recte judicat Cel. Hemſterhuſius.

Vſ. 16. *Οὕτω καὶ σὺ, Δίων*] Illuſtriſſimus Huëtius in notis ad anthologiam epigrammatum Graecorum cum patre communicatis, cenſet legendum eſſe *σὺ δ' ἰὼν*, non ut apud Laërtium, *καὶ σὺ Δίων.* TH. GRAEV.

Ibid. Expreſſit hunc verſum Ovidius Heroid. IX. 32. *Si qua voles apte nubere, nube pari.* Vis quae in verbo *ἰὼν* eſt alias, de qua vid. Miſc. Obſ. I. p. 125. huic loco non convenit. De dicto *τὴν κατὰ σ. ἔλα* v. Menag. l. c.

BENTLEII.

Vſ. 11. *Χὼ μὲν ὑπέστη Πλησίον*] Scribe, ut extat in Anthol. *ἐπέστη. prope adſtitit auſcultans.*

Vſ. 15. *Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην,*
Οὕτω καὶ σὺ, Δίων, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Scribe haec, & diſtingue, ſicut habentur in Anthol.

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laërtium commata poſuit poſt *ὀλίγην* & *κεῖνος*; & interpretatus eſt, *parvam, ſicut ipſe.* Quaſi vero *ὡς κεῖνος* ſignificaret *καθ' ἑαυτόν.* Longe autem venuſtius eſt *ἐς οἶκον ἐπήγετο*, quam *ἐς οἰκίον ἤγαγε.* & *σὺ δ' ἰὼν* vel *σύ γ' ἰὼν*; quam *σὺ, Δίων. Ut ille Atarnenſis ſuae conditionis uxorem duxit, Ita tu abi, quisquis es, & quaere tibi aptam & commodam.*

IN EPIGR. II.

Vſ. 1. *Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε &c.*] Extat apud D. Laërtium vita Heracliti. & Anthol. III. cap. 33.

Vſ. 3. *Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν*] In Anthologia edit. Florentinae & Aldinae ſic habetur, *Ἥλιον ἐν λέσχῃ.* Lego igitur; *Ἥλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν. λέσχη* enim hic eſt ipſa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. Virgilius:

—— ſaepe ego longos
Cantando puerum memini me condere ſoles.

VARIORUM.

IN EPIGR. II.

Vſ. 1. *Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον*] In Heraclitum poëtam elegiographum, *σύγχρονον* & familiarem Callimachi. VINCENT. OBSOPOEUS.

Ibid. *Ἡράκλειτε*] Fuit elegorum ſcriptor ad quem refert Diogenes. Is fuit amicus Callimachi, auctore Strabone l. XIV. ubi inter doctos Halicarnaſſenſes commemoratur.

Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που
Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδιή·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, παρέλθε μόνον.

δ'.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν;
Τὸ σκότος. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

ε'.

Vſ. 3. ἐν λέσχῃ] *Λέσχη* ex iis vocabulis eſt quae neſcio qua temporis & uſus communis injuria in vitium abierunt. *λέσχαι* enim proprie ſunt loca aprica in quae commentandi cauſa convenire ſolent philoſophi. ut apud Arrianum Diogenes ille Synopeus *ἐν τῷ ἡλίῳ κατακείμενος*. Nam hunc Arrianus *τῶν σοφιστῶν* ſive Sapientum apud Indos morem fuiſſe ait, in apricis hortis convenire. *ὧν*, inquit, *λέγουσιν ἔστιν οὓς καταληφθέντας ὑπ' Ἀλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἵνα περ αὐτοῖς διατριβαὶ ἦσαν*, &c. Hinc Hierocles primo Philoſophicorum libro, Leſchas olim vocatas fuiſſe ait cathedras & conventicula, in quibus de Sapientia diſputationes habebantur, & *λεσχαῖον* Heſychius *ἐξηγητὴν* interpretatur. Hinc etiam *ἀδολεσχία*, quod nomen tametſi plerique pro loquacitate & *φλυαρίᾳ* accipiunt, ego in perveteuſto Gloſſario quod apud me extat invenio *Ἀδολεσχίας*, exercitationes dici ſolitas. VULCAN.

Ibid. λέσχη] Heſiod. vſ. 112.

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' αλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ.

Λέσχαι loca erant in quae Veteres conveniebant, ut Romae in tonſtrinas. Sic apud Graecos erant aerariae officinae, in quas tenuioris ſortis homines ſolebant per hyemem convenire. Heſiod. vocat *χάλκειον θῶκον*. A. FABRI.

Ibid. ἐν λέσχῃ] Vir doctiſſimus Joannes Meurſius in commentario ſuo in Lycophron. Alexandram tradit has leſchas Apollini conſecratas eſſe. Harpocration. *Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησίν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτὰς, καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν λέσχην ὅρειον ἐπικαλεῖσθαι.* ſcribe *λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι*. Phurnutus de natura deorum. *καὶ λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι*, h. e. *nugatorem & congerronem eum (Apollinem) nuncupant, quod interdiu homines inter ſe confabulentur & colloquantur; noctu autem ſileant & conquieſcant.* Ejusmodi *λέσχαι* ſive exhedrae in palaeſtris Graeca conſuetudine deſcribuntur a Vitruvio l. v. c. 11. *Exhedrae ſpatioſae habentes ſedes, in quibus Philoſophi, Rhetores, reliquique qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint.* Quales vero in Graecia *λέσχαι*, tales Romae *tabernae*, quae ad pilas ſitae. Catullus,

Salax taberna, voſque contubernales
A pileatis nona fratribus pila.

Horat.

Nulla taberna meos habeat neque pila libellos. TH. GRAEV.

Ibid. κατεδύσαμεν] Sic Latini dicunt *condere diem*, & apud Virgil. *condere ſoles*. A. FABRI.

Ibid. κατεδύσαμεν] Imitatus eſt Aelian.

Nam memini quoties ſub aprico ſole jocati
Simus: at in cineres nunc abiere joci.
Sed philomela tamen vivit tua Muſa, nec illi
Mors rerum domitrix injicit atra manus.

III.

Hic hominum Timon cubat oſor: abito precatus
Antea Timoni dira, viator abi.

IV.

Mortuus an, Timon, lucem odiſti, anne tenebras?
Odi has, quod veſtrum major in his numerus.

Con-

lian. V. H. vi. 57. ut notat Petavius ad Syneſ. p. 18. Simile eſt illud Luciani Ver. Hiſt. ii. 38. *ἀπεκρύψαμεν αὐτὰς*, de navigantibus: *navigavimus donec ipſi e conſpectu eſſent*. Fruſtra mutare tentat Solanus. Anthol. Ald. habet *ἥλιον*. vitioſe.

Vſ. 4. *τετράπαλαι*] Ariſtophanes facete in Equitibus:

ΑΛ. *Ὦ δῆμ' ἐγὼ μέν τοι παρεσκευασμένος*
Τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. *Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,*
Καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι πάλαι.

A. Fabri.

Vſ. 5. *Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες*] Muſas, hoc eſt, ſcripta ejus intelligit. Apud Pamphylios *ἀηδὼν* etiam dicitur *Ἀθηνᾶ*, ut annotavit Heſychius. Vulcan.

BENTLEII.

Vſ. 6. *Ἁρπακτὴς ἀΐδης*] Sic legitur in Anthologia: verum non placebat auribus noſtris ſonus iſte repetitus ης ης. Quamobrem reponebam *Ἁρπακτὴρ ἀΐδης*: ut apud Homerum: Il. Ω.

Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.

Obſervaram etiam hujus formae nomina libenter uſurpare Callimachum: ut H. in Dianam;

Οὐ μὴν ἀπεικλητοι Καλυδώνιοι ἀγρευτῆρες,

& ibidem;

Αὐτὰ θηρητῆρι δίκα κύνι —

Poſtea inſpectis Diogenis Laërtii editionibus vetuſtis; plane ut emendaram, ibi reperi *ἁρπακτὴρ*. Quod perperam in recentioribus mutatum eſt.

IN EPIGR. III.

Vſ. 1. *Τίμων μισάνθρωπος* &c.] Extat apud Plutarchum in Antonio.

IN EPIGR. IV.

Vſ. 1. *Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί)* &c.] Extat in Antholog. lib. iii. cap. 7. Poſt epigramma iv. in prioribus Callimachi editionibus ſequebantur haec:

Οἶνος μὲν πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ἔλθῃ. κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσον ἅλα
Βορρῆς ἠδὲ νότος, τὰ δὲ τοι κεκρυμμένα φαίνει
Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Quae Athenaeus habet lib. 2. cap. 2. eorum auctorem memorans *τὸν Κυρηναῖον ποιητήν*. Atqui poëta iſte Cyrenenſis non Callimachus eſt, ut opinabatur Friſchlinus, qui primus haec epigrammata in unum librum collegit; ſed Eratoſthenes. Nam Heſychius, v. *Ναρθηκοπλήρωτον*, hemiſtichium illud *οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος* Eratoſtheni attribuit: & Stobaeus Tit. xviii. hos quatuor verſiculos proferens, diſerte auctorem laudat Eratoſthenem. Tres priores etiam apud Clementem Alexandrinum occurrunt in Paedag. lib. 2. ſed tacito ſcriptoris nomine. Neque vero inter Epigrammata cenſendum erat, etſi Callimachum parentem agnoſceret; quippe quod Fragmentum eſt ex Elegia quadam.

έ.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἔς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

Μηδέ

VARIORUM.

Vs. 6. Ἀρπακτὴς] Et ideo illum avarum vocat Virgil.

strepitumque Acherontis avari.

A. FABRI.

IN EPIGR. III.

Agnoscit hoc Epigramma Plutarch. in vita Antonii, & ibi multa de Timone. A. FABRI.

IN EPIGR. IV.

Vs. 2. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ] Unde & πλείονες dicuntur οἱ τετελευτηκότες, ut & Latinis *plures*. Plautus Trinummo, *quin prius Me ad plures penetravi*. VULCAN.

Ibid. ὑμέων γὰρ πλείονες] Eo tantum nomine apud inferos dolet Timon, quod plures numero mortales vita defunctus, quam unquam vivens circumspiciat hominum osor. Hunc Athenis lapidatum fuisse refert Ausonius. Ego lapidatum non saxis glebisve appetitum insectatumve sed probro maledictisque confossum accipio, Plutarchi ac Suidae testimonio fidem habens, quem consule in vocibus ἀπορρῶγες & Τίμων. Cnemonem quoque ex Ammonio & Aeliano μισάνθρωπον fuisse agnoscimus. BROD.

BENTLEII.

IN EPIGR. V.

Vs. 1. Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος] Lege, παλαίτερον, i. e. *olim*, *prius*. *Olim eram concha, sed nunc* &c. Callimachus alibi:

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Ibid. Ζεφυρῖτι] Steph. Byzantinus v. Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου. ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. In animo babuit hoc ipsum epigramma.

VARIORUM.

Argumentum hujus Epigrammatis sic se habet. Piscis in Insula Co captus fuerat, & a Selenea Cliniae filia ad Arsinoen Berenices matrem missus, quae & Chloris, Cypris, & Zephyritis dicebatur. A. FABRI.

Citatur hoc Epigramma ab Athenaeo lib. Dipnos. VII. p. 318. Describit vero Callimachus elegantissime hoc Epigrammate Nautilum piscem, sive Nauticum, quem alii ovum Polypi vocant, cujus certe species est. De quo ita Plinius lib. 9. *Supinus hic in summa aequorum pervenit, ita se paulatim subrigens, ut emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile naviget: postea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa mirae tenuitatis extendit, qua velificante in auras, ceteris subremigans brachiis, media cauda & gubernaculo se regit, ita vadit alte. Liburnicarum gaudens imagine. si quid pavoris interveniat, haustu se mergens aqua.* VULCAN.

Vs. 1. Ζεφυρῖτι] Hanc versu secundo Κύπριν, & octavo Ἀρσινόην vocat

quae

V.

Concha ego ſum, Zephyriti, vetus, jamque antea lunae
　Sacra fui: nunc me tu, Venus alma, tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Auſtris,
　Innavi proprio vela rudente movens:
Aequore ſed placido pede criſpus utroque natavi,
　Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infeſtae tandem ripam incidi Julidis, eſſem
　Spectanti ludus gratior Arſinoae:

Ne

quae & Chloris dicitur. Stephanus de Urbibus, *καὶ Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος*. Arſinoe porro pro Venere Zephyritide culta fuit apud Aegyptios. VULCAN.

Ibid *παλαίτερος*] Olim talis eram. A. FABRI.

Vſ. 2. *Σεληναίης ἄνθεμα*] Ἀνάθημα non Lunae, ſed Seleneae Smyrnenſis, quam verſ. 11. Cliniae filiam periphraſtice vocat. VULCAN.

Vſ. 3. *εἰ μὲν ἄηται*] Subaudi *πνέουσι*. VULCAN.

Vſ. 4. *προτόνων*] Funes quibus malus ad proram, vel puppim protenditur. A. FABRI.

Vſ. 5. *γαληναίη*] Sic & Oppian. Hal. l. 460. ubi vid. Ritterſh. Mox Th. Bentlejus corrigebat *Τοῖς ποσὶν ὥσπερ*.

Ibid *λιπαρὴ θεός*] Puto Callimachum ſic vocare *τὴν γαλήνην*: ſin minus, erit vocativus ad Arſinoen, quam compellat; ſed non placet. Sic Theocritus Idyll. 23.

Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπίλαγος.

A. FABRI.

Vſ. 6. *Ποσσὶν, ἵν'*] Videndus Athenaeus l. 7. ubi haec aliter ſe habent: non tamen affirmo, cum in hac Urbe libris ſim deſtituta. Forſan legendum, ut ad oram Codicis pater meus ſcripſerat, *ποσὶν αἰεὶ*, *uſque navigans pedibus:* quod ſi ita ſit, delendum *τὸ καί*. A. FABRI.

Ibid. *καὶ τοὔνομα συμφέρεται*]. Hinc etiam (a remigio brachiorum fortaſſe) *πόμπιλον* dictum fuiſſe Nautilum Plinius ſcribit. VULCAN.

Vſ. 7. *παρὰ θῖνας Ἰουλίδος*] Juliopolim ſunt qui Aegypti urbem faciunt, diſtantem ab Alexandria duobus paſſuum millibus. VULCAN. Peſſime Vulcanius, qui *Juliopolin* intelligit: Julis enim Ciae inſulae oppidum eſt. A. FABRI.

Vſ. 8. *Ἀρσινόης*] Pater legebat *Ἀρσινόη*: haec enim eadem eſt *Cypris* & *Zephyritis*, ut ſupra, niſi tamen inſigni aliqua licentia uſus ſit Callimachus qua & Veteres uſos obſervavi. Sic Plaut. in Menaech. Act. 5. Sc. 2. vſ. 118.

Imperium tuum demutat atque dictum, Apollinis.

ubi *τὸ Apollinis* non eſt in vocandi caſu, ut quidam putarunt, neque in recto, ſed in genitivo, ut apud Ciceronem, *tuum graviſſimi viri judicium*, ut recte Voſſius. Et ut hic noſter exemplo Graeco defendi poſſit, afferam ex Homeri Hymno in Apollinem, vſ. 381.

Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.

A. FABRI.

Doctiſſimus Sladus quoque praefert *Ἀρσινόη*. TH. GRAEV.

Ibid. *Ἀρσινόη* laudat etiam Etymol. v. *Περισχίσω*. ubi hic verſus profertur ſine Callimachi nomine, ut me monuit Ruhnkenius V. C. Malim etiam *τι*. Nam articulus friget.

Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἴθ', ὡς πάρος, (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
Τίκλῃ τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

ϛ'.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου. κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

ζ'.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον, οἰόμενος·

Ἡ

BENTLEII.

Vf. 9. *Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἴθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους) Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.*] Haec connectenda sunt cum praecedentibus: *ut essem tibi nobile ludicrum, o Arsinoe: neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent alcyones; mortua enim sum:* i. e. neque amplius victitarem ovis alcyonum. Lego autem:

Τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνος.

Νοτερῆς, autem, utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης. At *αἰνοτέρης*, hoc est, *gravioris, horribilioris*, quid rei cum alcyone habeat, sane nescio. Huic Epigrammati illa subjunguntur in prioribus editionibus:

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμά &c.

Sed in hac nostra locum habeat rectius inter Fragmenta.

VARIORUM.

Vf. 10. *Τίκτει τ' αἰνοτέρης*] Ita in editione H. Stephani, perperam meo quidem judicio legitur (*εἰμὶ γὰρ ἄπνους, Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης*) neque enim, si ita legatur, sensus aliquis constat, ut neque in versione (*mortua nam sum: Atque ovum tristis nunc parit alcyones.*) Claudendam itaque parenthesin dixerim post *ἄπνους*, & reliqua dependere a *Μηδέ μοι*, & legendum esse *τίκτοι* non *τίκτει*. ut sit sensus, Nautilum non optare sibi deinceps Halcyonia, hoc est, tranquillum mare, sed Seleneae, quippe cujus & pietati & patriae Venus hoc debeat. VULCAN.

Ibid. *Τίκτοι τ'*] Certe sensus petit ut legatur *τίκτοιτ'* pro *τίκτοιτο*. *Ἀλκυόνης* & *αἰνοτέρης* debet esse in secundo casu. *μοι* est ut Latini dicunt *mihi*, id est *in meam gratiam*. Et sic locum explica: *Neque mihi adhuc in cubili, ut antea, ovum gravis alcyonae pariatur; neque enim amplius vita fruor; sed hanc gratiam det filiae Cliniae, quae Selenaea dicebatur.* A. FABRI.

Ibid. Probarem Bentleji emendationem, si verbum *τικτ.* penderet ex *ὄφρα*. Sed indicativus desideratur. Itaque legerim *Τίκτεται αἰν. ἀλκ. non mibi jam paritur ovum alcyones*, s. *alcyone non mibi jam parit ova, quibus vescar.* Sin activum placet *τίκτει*, haud dubie corrigendum *ἀλκυονὶς*, & casus in *αἰν.* mutandus. *Αἰνοτέρης* non puto esse a Callimacho: quid ei substituam, nondum statuo, sed multa non absurde conjici possunt, ut *αἰνογάμου*, *αἰνοτόκου*, &c.

BENT-

Ne vero in thalamis, velut antea: (mortua nam ſum:
  Atque ovum triſtis nunc parit alcyones)
Poſt mihi, ſed natae fer grates Cliniae, honeſti
  Nam cultrix Smyrna prodiit Aeolide.

VI.

Sum Samii labor, hoſpitio qui fovit Homerum:
  Euryte ſed caſus lugeo moeſte tuos,
Formoſamque Iolen. nunc ſcriptum dicor Homeri:
  Nonne Creophylo, Juppiter, hocce grave eſt?

VII.

Serta puer cippo dabat officioſa novercae,
  Mutaſſe ut vitam, ſic ratus ingenium.

Ille

BENTLEII.

IN EPIGR. VI.

Vſ. 1. *Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ* &c.] Extat apud Strabonem lib. XIV. p. 638. & Sextum Empiricum c. Math. l. 2. Apud Sextum legitur:

> *Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν.*

quod magis placet.

Vſ. 3. *Ὁμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι*] Strabonis editiones poſteriores: *Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι.* Sed Aldina: *Ὁμήρου δὲ καλεῦμαι.* adde *νῦν* ex Sexto: quanquam apud Euſtathium legitur, *Ὁμήρειον.*

Vſ. 4. *Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα;*] Interpres perperam:

> *Nonne Creophylo, Jupiter, hocce grave eſt?*

Nam delenda eſt interrogationis nota; & locus ita vertendus: *Hoc magnum eſt Creophylo:* i. e. hoc magno honori & laudi eſt Creophylo; poëma ſuum non indignum viſum eſſe, quod Homero adſcriberetur. Hanc eſſe Epigrammatis hujus ſententiam confirmat Euſtathius ad B. Iliad. p. 250. *Ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὅμηρος, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ξένια ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὅμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν· τουτέστιν ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ, οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἅλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι, Κρεώφυλον μὲν γράψαι, Ὁμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλοῖ ὅτι Κρεώφυλος Ὁμήρου ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὅμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσήμηνεν, ὡς δῆθεν Ὁμηρίζοντα γράφει ἐν Ἐπιγράμματι οὕτω.*

> *Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον*
> *Δεξαμένου —— Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι*
> *Γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.*

Clemens Alexandrinus Poëma illud non ſolum Homero & Creophylo, ſed & Panyaſidi etiam a quibusdam adſignatum eſſe memorat; Stromat. lib. VI. *Αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον, καὶ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου Ἡράκλειαν· Πανύασίς τε ὁ Ἁλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν.* Quae in prioribus editionibus ex Stobaeo huc adducta ſunt, *καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ἔστα κηρίατι τῆμος ἔδωκα* &c. &, *Κυφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι* &c. ea, ubi poni merentur, inter Fragmenta reperies.

IN EPIGR. VII.

Vſ. 1. *Στάλαν μητρυιῆς* &c.] Ex Anthologia lib. 1. c. 50.

Ibid. *μικρὰν λίθον*] Si cippus adeo *parvus;* quo pacto puerum potuit occidere? Lego itaque *μιαρὰν λίθον,* ſce-

Ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκλασε παῖδα πεσοῦσα.
Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

η'.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν· εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει·

Ἀλ-

scelestum lapidem, μιαιφόνον, caede contaminatum.

VARIORUM.

IN EPIGR. VI.

Vſ. 1. Τοῦ Σαμίου πόνος] Citatur hoc Epigramma a Strabone lib. 14. ubi a Callimacho diſſentit. Σάμιος, inquiens, ὃν καὶ Κρεώφυλος ὅν φασι δεξάμενον ξενίᾳ ποτὲ Ὅμηρον, λαβεῖν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσι Οἰχαλίας ἅλωσιν. Καλλίμαχος δὲ τοὐναντίον ἐμφαίνει διʼ ἐπιγράμματός τινος, ὡς ἐκείνου μὲν ποιήσαντος, λεγομένου δὲ Ὁμήρου διὰ τὴν λεγομένην ξενίαν. Ubi corrupte apud Strabonem legitur τοῦτο μέσα pro μέγα. VULCAN.

Ibid. Hoc epigramma praeter Strabonem, Sextum & Euſtathium etiam habet Scholiaſtes ineditus Dionyſii Thracis, ut initium pariter ſit Τοῦ Σ. π. εἰ. ut docet Fabricius ad Sextum adv. Gramm. I. 2. p. 225. qui ad hoc epigramma videndus. Nec adſentiar Bentlejo, id initium e Sexto mutanti.

Ibid. Ὅμηρον] Et ipſe praetulerim ἀοιδὸν e Sexto & Scholiis Dionyſii. Mox pro καλέω Caſaubonus in margine adſcripſerat κλείω Illud efficacius.

Vſ. 2. Εὔρυτον] Urbs eadem quae Oechalia in Meſſenia, aliis Arcadiae tribuitur, aliis Euboeae. A. FABRI.

Vſ. 3. Ὁμήρειον δὲ] Haec eſt vera lectio, in qua conſentiunt Euſtathius, MSS. Sexti, unde ſic edidit Fabricius, Scholia Thracis, Etym. M. in Γράμμα. v. Valken. Anim. ad Ammon. p. 58.

IN EPIGR. VII.

Vſ. 1. μικρὸν λίθον] In feminino eſt *politum marmor*, *lapis politus*. A. FABRI.

Ibid. μικρὸν] Bentlejus corrigit μιαρὰν, probatque Cel. Hemſterhuſius ad Lucian. Timon. T. 1. p. 169. ubi idem verbum pro μικρὸν reſtituit Luciano. Sed ratio Bentleii arguta magis quam vera. Μικρὰ λίθ. h. l. auget, & additamenti genus eſt ejusmodi, ut magis rei conveniat μικρὸς quam μιαρὸς: lapis quamvis parvus oppreſſit puerum. Eſt porro hoc epitheton cippis non alienum, occurritque v. c. in epigrammatis Gregorii Naz. ap. Muratorium in Anecd. Gr. n. 4. 8. λ. θ. ὀλίγος eſt etiam ap. Apoll. Rhod. I. 955.

Ibid. ἔστεφε] Non modo floribus, ſed & unguentis, ornabant ſtelas. Anacreon Od. 4.

Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;

idque faciebant non tantum in mortuos, ſed & in amatos viventes. Theocrit. Idyll. 18.

Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιαρὰν πλατάνιστον.

A. FABRI.

Apio fortaſſis. nam olim monumenta defunctorum hac herba coronabantur. Hinc τοῦ σελίνου δεῖται, proverbio dictum ab antiquis quoties morbum capitalem innuebant, & vitae periculum imminere. Lucianus, τὸ δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος. Petale, στεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπεις. Plinius, *Et jam tunc coronae deorum honos erant & larium publicorum privatorumque, ac ſepulchrorum & manium.* addo & mortuorum ob vitae exantlata certamina. Plutarchus in Pericle, ἐπιθεὶς δὲ τῷ νεκρῷ στέφανον. Cadaver quoque cum ramis oleaginis efferebatur plerumque. Cipporum vero excitandorum

ori-

Ille cadens miserum oppressit labendo. novercae
Vos quoque privigni deinde cavete rogos.

VIII.

Pura Theaetetus vitae vestigia strinxit:
Non hederas idem strinxit Jacche tuas.

Tem-

originem narrat Servius. *Apud majores nobiles aut sub montibus aut in montibus sepeliebantur: unde natum est, ut supra cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes collocarentur columnae.* & alibi. *columnae mortuis nobilibus superponuntur ad ostendendum eorum culmen.* Fuerunt autem nil aliud pyramides, quam regum aut locupletum hominum sepulchra. BROD.

Vs. 3. τάφῳ κλινθεῖσα] Sensus non stat; nam quomodo fit, ut cum puer stelam coronet, illa cadens puerum possit occidere. Certe nullo modo posset, & haec caussa est cur Pater legerit κάτω κλινθεῖσα. Neque enim puer a tumulo, sed a solo, stelam coronabat. A. FABRI.

Vs. 4. οἱ πρόγονοι] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati sunt, hoc est quorum pater & mater secundas nuptias adierunt, ut ἐπίγονοι ex secundis nuptiis nati. sic Latine privignus dictus, ut notat Festus, quod ante quam mater secundo nuberet est progenitus. VULCAN.

Ibid. πρόγονοι] De privignis dictum verbum illustrat Cel. Wesseling. ad Diodor. IV. p. 287.

BENTLEII.

IN EPIGR. VIII.

Vs 1. Ἦλθε Θεαίτητος &c.] Ex Anthologia lib 1. c. 69.

Ibid. ὁ δ' ἐπὶ κισσὸν] Lege ut extat in Anthol.

ὁ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Ἄλλων μὲν &c.

Theaetetus ille fabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionysiis in certamine Poëtarum; sed prava judicum sententia victus est. Quem solatur epigrammate Callimachus; testatur eum *veram viam ad victoriam* *instituisse: quod si propter judices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam sive victoriam non ducat: at tamen a sera posteritate laudem consequetur Thaetetus; cum eorum, qui vitiosis suffragiis coronam adepti sunt, bonos & memoria brevi intercident.*

IN EPIGR. IX.

Vs. 1. Μικρή τις, Διόνυσε &c.] Anthol. 1. c. 69.

VARIORUM.

IN EPIGR. VIII.

Vs. 1. Ἦλθε Θεαίτητος] Θεαίτητος μαθητὴς Πλάτωνος ἔγραψεν ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἢ ἰδίως καθαρῶς. Scholiastes. Hujus Theaeteti meminit Diogenes in vita Socratis. Fuit quoque poëta hoc nomine, cujus mentio fit apud eundem in vita Crantoris. Hunc Philosophum Plato quoque introducit cum Socrate disputantem in dialogo Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης. & mox in Sophista, atque aliis nonnullis. OBSOP.

Ibid. ὁ δ' ἐπὶ κισσὸν] *Hederae doctarum praemia frontium.* Horat. A. FABRI. Si (vel οὐδ' ἐπὶ) ad poëticum nomen promerendum non eadem est via. Nam eorum qui in certaminibus poëticis aut gymnicis victores a praeconibus denunciantur gloria plerumque e vestigio deperit: doctorum vero hominum Phoebo digna locutorum, quorum in numero est Theaetetus, laudis & doctrinae monumenta nunquam intermoriuntur nec excidunt. BROD.

Vs. 2. οὐχ αὕτη] Non sola; nam & Alexandriae Dionysia fiebant, ut in Graecia. Theocrit. Idyll. 17.

Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.

A. FABRI.

Ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίαν.

θ'.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ τὸ μικρότατον.
Ὧι δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται·
Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαιτο τὰ μὴ 'νδικα, τοῦτο γένοιτο
Τοὔπος, ἐμοὶ δ' ὦ 'ναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ι'.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

ια'.

Vſ. 3. Ἄλλων μὲν] τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Cl. Meurfius mavult legere ἄθλων μὲν. quia apud veteres certaminum victores per praeconem renunciar. moris erat. Virg. v. Aeneid.

Tum ſatus Anchiſa cunctis ex more vocatis,
Victorem magna praeconis voce Cloanthum
Declarat.

Inde eſt quod ait Eumenius Rhetor. *Fortiſſimi viri in ſacris certaminibus ſummo labore atque etiam vitae periculo ſolam vocem praeconis & coronae teſtimonium petunt* TH. GRAEV.

Ibid. ἄλλων] Meurſius & Caſaubonus malebant ἄθλων. Sed illud melius. Clara enim eſt oppoſitio in ἄλλων & κείνου, quae perire non debet.

IN EPIGR. IX.

Titulus hujus Epigrammatis qui eſt in editione H. Stephani, εἰς τοὺς βραχυλόγους, nulla ratione acumen Epigrammatis repraeſentat, ut nec verſio ipſa, praecipue verſ. 3. ἤν τις ἔρηται, Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα. *Ille rogatus, Quomodo proſtrarit, facta ſtupenda canet.* Neque enim, meo quidem judicio, hoc vult Callimachus; ſed victorem interrogatum de ſuo certamine, reſpondere unico verbo, VICI. Victum vero, de ſuo ſucceſſu (ita enim interpretor πῶς ἔβαλες; metaphora ſumta a dubio talorum jactu) non ſimpliciter reſpondere VICTUS SUM, ſed circuitu verborum utentem, excuſare iniquitatem ſuae fortunae. Optat itaque ſibi Callimachus victoriam, quam per βραχυσυλλαβίαν verbi Νικῶ repraeſentat. VULCAN.

Vſ. 1. Μικρή τις] Haec ſcil. νικῶ, qua utebantur quoque praecones, quum victorem quempiam pronunciarent. Plutarch. Μακάριος ἦσθα Τιμόθεε, ὅτε κήρυξ εἶπε, Νικᾷ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος. BROD. Epigrammatis hujus haec eſt ſententia. Poëta, o Bacche, qui pulcre officio ſuo fungitur, verbulo uno rem abſolvit: ait enim vinco, nec prolixiori vocabulo utitur. Cui autem non fauſtus aſpiraveris is interroganti cuipiam, Quomodo tibi res proceſſit? reſpondet, gravia & moleſta ſunt quae evenerunt. Hoc dictum ei contingat, qui aequo longiora meditatur; moleſta ei contingant: mihi vero contingat breviloquentia dictionis hujus *Vinco.* Hanc interpretationem debemus Illuſtriſſimo Huetio, qui natus unice videtur ad optimarum artium dignitatem tuendam & augendam. TH. GRAEV.

Ibid. καλὰ πρήσσοντι] καλὰ πράττων

eſt,

Tempore non longo reliquorum nomen, at hujus
Ingenium ſemper Graja loquetur humus.

IX.

Carmen, Bacche, breve eſt fingenti pulchra poë-
tae,
Et Vinco minimo proferet ille modo.
At cui tu dexter non faveris, ille rogatus
Quomodo proſtrarit; facta ſtupenda canet.
Talia res turpes meditanti carmina vati
Eveniunt: carmen ſed breve, Bacche, mihi.

X.

Hac tellure Saon requieſcit Acanthius, ortus
Patre Dicone. mori dicere turpe bonos.

XI.

eſt, opinor, *καλῶς πράττειν*, ſcilicet, *feliciter agere & proſpere*, & contra *κακῶς πράττειν infeliciter.* Itaque non bene Interpres, qui vertit *facienti pulchra.* Caeterum Vulcanius in Notis optime hujus Epigrammatis acumen oſtendit. Poëta enim, cui res bene ceſſerat, & qui ſteterat, dicebat tantum *νικῶ.* Alter vero, qui victus fuerat, longo verborum circuitu infortunium ſuum excuſare nitebatur. A. FABRI.

Vſ. 2. *νικῶ*] *οἱ μὲν ἑαυτοῖς τεθαῤῥηκότες ποιηταὶ, νικῶ, μόνον λέγουσι. οἱ δὲ τοὔμπαλιν μακροτέρᾳ τῇ φράσει.* Scholiaſtes.

Vſ. 3. *Ὧι δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος*] Sunt enim poëtae *θεόπνευστοι*, hoc eſt divino numine afflati. VULCAN.

Ibid. *πνεύσῃς*] Imitatus eſt Tibullus II. 1. 80. *placidus leniter adſlat amor.*

Ibid. *ἐνδέξιος*] Parnaſſus biceps, vertex unus Phoebo, alter Baccho ſacer. A. FABRI.

Vſ. 4. *Πῶς ἔβαλες*] *Ὁμηρικὸν τοῦτο πάνυ. ἐκεῖνος γάρ φησι βάλλ' οὕτως.* Scholiaſtes. *Πῶς ἔβαλες*, quomodo dejeciſti, ſcil. adverſarium? quomodo hic aut ille victus eſt, ait, dura facta ſcil. eſſe in certamine, id eſt, narrat magno hiatu ſtupenda facta. vel ut Terentius loquitur magno hiatu magnas nugas agit. OBSOP.

Ibid. *Πῶς ἔβαλες*] Metaphora a talorum jactu, ut ait Vulcanius: ſed mallem explicare, *quomodo proſtratus fuiſti?* ita ut activum pro paſſivo ſumatur. A. FABRI.

Ibid. *σκληρὰ τὰ γιγνόμενα*] Nullo modo Stephanus hujus verſus ſenſum aſſecutus eſt, qui vertit *facta ſtupenda canet*: quae verſio a nemine, ut puto, intelligi poteſt. Sic igitur hunc locum explica: *Si quis ab illo petat, quem tu placidus tui plenum non reddideris, quomodo proſtratus es?* Dicet ille, *Mihi res infeliciter ceſſit:* Gallice, *J'ai eu du malheur*, ut bene Vulcanius. A. FABRI.

Vſ. 5. *τὰ μήνδικα*] Male hic & Stephanus & Vulcanius, quorum alter *res turpes* vertit, & alter *nefas.* Verte: *Quae Judicibus Theatralibus non placent, non accepta ſunt.* A. FABRI.

Ibid. *τὰ μήνδικα*] Huetius interpretabatur *juſto longiora:* rectiſſime. Pungit enim Apollonium, & in *βραχυσυλλαβίῃ* eſt dilogia: refertur enim ad *νικῶ* & ad *ἔνδικα*.

BENTLEII.

IN EPIGR. X.

Vſ. 1. *Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος* &c.] Anthol. 3. c. 1.

ια΄.

Ἢν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἀΐδος, ὄφρα πύθηαι
    Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεαι·
Δίζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
    Παυσανίου. δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

ιβ΄.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ τάφος. οὐ μακρὰ λέξω·
    Θῆρις Ἀριςαίου, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

ιγ΄.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
    Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς οὔ τι γὰρ ἡ γενεή.

Καί

IN EPIGR. XI.

Vſ. 1. Ἢν δίζῃ Τίμαρχον &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN EPIGR. XII.

Vſ. 1. Σύντομος ἦν &c.] Antholog. 3. c. 2.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. X.

Vſ. 1. Τῇδε Σάων Ἀκάνθιος] Incertum eſt utrum hic Saon Thrax fuerit, an Aegyptius. Nam Stephanus Ἄκανθον, urbem Thraciae & Aegypti prope Memphim eſſe ſcribit. unde gentile nomen derivatur Ἀκάνθιος. Obsop.

Ibid. ἱερὸν] Vulcanius explicat ἱερὸν *longum, perpetuum*: ego vero *ſomnum* ἱερὸν Callimachum appellaſſe contendo, quia ἐν εὐσεβέων χώρῳ διέτριβεν ἀποθανών. A. Fabri.

Ibid. ἱερὸν ὕπνον] Sancti ſunt manes piorum: inde ſanctus ſomnus. v. Bronkh. ad Tib. II. 7. 13. & doctiſſ. Heynium ad eundem p. 92. qui interpretes epigrammatis in viam reducere non neglexit.

Ibid. ὕπνον] Somnus eſt mors, Horat.

Ne longus tibi ſomnus unde
Non times detur. & Virgil.
oculos huic ferreus urget
Somnus, in aeternam clauduntur
lumina mortem. Horat.

Ergo Quintilium perpetuus ſopor urget?

& apud Plautum *in ſoporem collocare* eſt *occidere*, in Amphitr. A. Fabri. Uſitatum veteribus, maxime Hebraeis, κατ' εὐφημισμὸν mortem ſomni benigniore vocabulo appellare. Nonnus in paraphraſi,

Ὕπνον ἀναγκαῖον καὶ ἀμεμφέα Λάζαρος εὕδει.

Sic Aeſchylo Εὐμενίσι mortui εὕδοντες dicuntur & Lycophron ſepulcrum εὐναςήριον vocat. Id inde profectum quia dormientes mortuis ſunt ſimiles, unde & mortis fratrem ſomnum nuncuparunt. Vide Cl. Meurſii commentarium in Lycophronis Caſſandram. Th. Graev.

Vſ. 2. Κοιμᾶται] Ita & κοιμητήρια dicimus communia ſepulcra: ita & Hebraei *dormire* dicunt, pro *mortuum eſſe*. A. Fabri.

Ibid. Κοιμᾶται] Euripides contra Hippol. 1375 ἐκοιμάζειν *ſopire* poſuit pro vitam adimere, ut Latini, v. c. Silius *ſopire* pro interficere.

Ibid. Θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς] Ita Julianus Aegyptius,

ἀρεταὶ κρείσσονες εἰσὶ μόρου.

ἱερὸν vero ὕπνον vocat magnum, perpetuum. Vulcan.

Ibid. Θνήσκειν] MS. Pal. Θνάσκειν.

IN EPIGR. XI.

Vſ. 1. Ἢν δίζῃ Τίμαρχον] De Timarche

XI.

Si tibi Timarchum quaeris, sciteris ut illum
Aut de anima, aut mentes quomodo rursus erunt:
In veteri perquire tribu Ptolemaide natum
Pausaniae: inque piis coetibus invenies.

XII.

Hospes erat brevis, urna brevis: brevis ipse ero versu.
Theris Aristaei, Cres, latet hoc tumulo.

XIII.

Cyzicon ingresso, facili est reperire labore
Hippacon & Didymen: nobile quippe genus.

His

cho quodam Atheniensi, haud dubie Epicureo, diu ambigente de natura animae: Quem apud inferos in piorum hominum coetu dicit esse quaerendum. Obsop.

Vs. 2. ψυχῆς] Forsan tangit aliquem Pythagoricum de Palingenesia: nam Callimachus animos non credebat immortales. A. Fabri.

Ibid. ἢ πάλι πῶς ἔσσεται] πάλι hoc est εἰς ὕστερον, post obitum scilicet. Vulcan.

Vs. 3. φυλῆς Πτολεμαΐδος] Pausanias ἔστιν δὲ καὶ τῶνδε, φυλὰς ἔχουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀττάλου τοῦ Μυσοῦ, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ κατ' ἐμὲ ἤδη βασιλέως Ἀδριανοῦ. Stephanus in dictione Βερενικίδαι. Fuit & Alexandriae tribus Ptolemaea nuncupata. Grammatici, Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς, τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, φυλῆς Πτολεμαΐδος. Brod. Meminit hujus tribus Scholiastes Aristophanis ad σφῆκας, & illum Christianus suspectum vitii videtur habuisse, quia videlicet hujus loci immemor scribebat. A. Fabri.

IN EPIGR. XII.

Vs. 1. Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος] De homine brevi in exiguo quoque sepulcro condito, de quo se quoque pauca & brevia dicturum dicit. Theris est Aristaei filius, Cretensis, qui vicit stadio. Obsop.

Vs. 2. δολιχόν] Victor dolichodromus. erant enim diaulodromi, & stadiodromi cursores. Brod. Subaudiendum νικήσας, δρόμον videlicet, hoc est victor dolichodromus. Dolichus vero, ut auctor est Suidas, XXIV. stadia continebat, vel, ut Sophoclis interpres, XX. Hermolaus & Budaeus ex Herone XII. stadiorum esse putant. Parmenion lib. Epigr. I. eos qui in Epigrammate brevitatem non sectantur, iis comparat qui in stadio dolichum quaerunt; inquiens:

Φημὶ πολυστιχίην ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
Εἶναι. μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν.

Vulcan.

Ibid. ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν] Ambigue: qui vicit stadio, sub me jacet: & sub me vitae curriculum absolvit. Haec Illustrissimus Huetius annotavit ad anthologiam Graecorum epigrammatum. Th. Graev.

Ibid. δολιχόν] Non assecuti sunt interpretes sensum & acumen. Quem faciliorem reddidi interpunctione post ὑπ' ἐμοί. *Theris Aristaei, Cres, sub me. Hoc quoque longum*. sc. pro brevitate hominis & sepulcri. Simile est illud epigr. 36. ποῖος; ὁ Κρὴς. δέχομαι.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XIII.

Vs. 1. Κύζικον ἢν ἔλθῃς, &c.] Anthol. 3. cap. 6.

IN

Καί σφιν ἀπηνεὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τοῦθ', ὅτι τοῦ κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

ιδ'.

‛ Ἦ ῥ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; ‘ εἰ τὸν Ἀρίμμα
Τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
‛ Ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; ‘ πολὺ σκότος. ‛ αἱ δ' ἄνοδοι τί;
‘ Ψεῦδος. ‛ ὁ δὲ Πλούτων; ‘ μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
Βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην.

ιε'.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίκα καί σε
Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

ιϛ'.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα

Στή-

IN EPIGR. XIV.

Vs. 1. Ἦ ῥ' ὑπό σοι Χαρίδας &c.] Anthol. 3. c. 6.

IN EPIGR. XV.

Vs. 1. Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε &c.] Antholog. lib. 3. c. 6.

VARIORUM.

Vs. 1. Κύζικον ἢν ἔλθῃς] Tumulus loquitur. Κύζικος, civitas est Propontidis. OBSOP.

IN EPIGR. XIV.

In hoc Epigrammate Callimachus videtur imitatus Simonidem, qui dicit alicubi,

κρυφθεὶς δὲ
Ὑπὸ γῆς, κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

A. FABRI.

Vs. 3. *αἱ δ' ἄνοδοι*] Per *ἄνοδον* accipio ego *παλιγγενεσίαν*. A. FABRI.

Vs. 4. ὁ δὲ Πλούτων; *μῦθος*] Juven.

Stygio nigras in gurgite ranas
Nec pueri credunt.

VULCAN.

Ibid. *ἀπωλόμεθα*] *Omnino periimus*, οὐ κατὰ τὸ σῶμα μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. A. FABRI.

Vs. 5. *εἰ δὲ τὸν ἡδὺν*] Sic Gallice verterem: *Mais le bon est, que le gros boeuf de Pelleus y est aussi-bien avec son immortalité, que les autres.* Nam Pellaeus, ut puto, non *ἐθνικὸν*, sed proprium hominis qui animos immortales esse credebat. Aliter tamen Interpr. qui *Πελλαίου βοῦς μέγας*, *Alexandri Bucephalus* interpretatur. A. FABRI.

Vs. 6. *Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην*] Quod verti, *Venit Alexandri sub Styga Bucephalus.* mihi non admodum probatur. Malim itaque simpliciter Callimachi verba ita interpretari, *Magnus Pellaei sub Styga bos abiit.* Nam Jo. Brodaeus, per *Πελλαῖον*,

Phi

His tu moesta quidem referes jam nuntia, natum
Dic tamen illorum quod teneo Critiam.

XIV.

[a] Anne cubat sub te Charidas? [b] Si dicis Arimnae
Progeniem, nostro secubat ille rogo.
[a] O Charida, quidnam est infra? [b] Tenebrae. [a] Reditus quid?
[b] Nugae. [a] Quid Pluto? [b] Fabula: concidimus.
Verus hic est vobis sermo: sin quaeris amoenum,
Ivit Alexandri sub Styga Bucephalus.

XV.

Quis scit an adjiciant hodiernis crastina divi?
Quando heri te, Charmi, vidimus hisce oculis,
Nunc flentes hodie terris abscondimus atris.
Haud patri clades tristior ulla fuit.

XVI.

Quae tu Timonoe es? proh Juppiter, haud ego nossem
Te, nisi vidissem nomen inesse patris

Ti-

Philippum Pellaeum intelligi vult. ut sit βοῦς μέγας ἀντὶ τοῦ, ὁ υἱὸς μέγας, Alexander videlicet, qua de re suum cuique judicium relinquo. Vulcan. Cl. Salmasius in notis ad Tertull. de pallio p. 334. putat hunc Pellaeum fuisse ἀλάζονα, hominem inflatum, gloriosum, quia Graecis dicitur homo vaniloquus & nimis magnifice de se sentiens & praedicans βοῦς. Inde proverbium βοῦς Κύπριος, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ κομπολόγων, in vanos qui multa de se jactabant. Th. Graev.

IN EPIGR. XV.

Vs. 1. Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον] Jo. Brodaeus hoc ad Simoniden refert, qui αὔριον δαίμονα finxit. Vulcan.

Ibid. αὔριον] τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν. Anacreon Od. 15. & Theocrit.

Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον
οὐκ ἐσορῶμες.

A. Fabri.

Ibid. ἀνίκα] Cod. Pal. in hoc verbo & ceteris Δωρίζει, ἀνίκα, ἀμετέροις, τῷ ἑτέρῳ.

Vs. 3. Τῇ ἑτέρῃ] Ex hoc loco facile est refellere quod ait Scaliger alicubi, nempe Graecos nunquam dativos pro genitivis posuisse: nam hic τῇ ἑτέρῃ est procul dubio pro τῆς ἑτέρης. A. Fabri.

BENTLEII.

IN EPIGR. XVI.

Vs. 1. Τιμονόη τίς δ' ἐσσί &c.] Antholog. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVII.

Vs. 1. Κρηθίδα τὴν πολύμυθον &c.] Anthol. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVIII.

Vs. 1. Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο &c.] Anthol. l. 3. c. 22.

IN EPIGR. XIX.

Vs. 1. Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς &c.] Antholog. lib. 3. c. 22.

VARIORUM.

IN EPIGR. XVI.

Vs. 2. Τιμονόη] MS. Pal. Τιμονίη.

Ibid. εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα] Non solum mortuorum nomen se-

Στήλη, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις. ἦ μέγα, φημὶ,
Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

ιζ'.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

ιη'.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενὸν σῆμα παρερχόμεθα.

ιθ'.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάσσῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

κ'.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

κα'.

ſepulcris inſcribebant Veteres, ſed etiam unde & a quibus parentibus eſſent oriundi. A. Fabri.

Vſ. 3. Μήθυμνα] Civitas eſt Lesbi per η enunciandum. Hinc Methymnaeum vinum, οἶνος ἡδύς καὶ γλυκύς Galeno. invenies & Μέθυμνα καὶ Μηθαίνη. Brod.

IN EPIGR. XVII.

Vſ. 1. πολύμυθον] Verte *diſertam*, vel potius paſſive *celebrem*, *claram*. A. Fabri.

Vſ. 3. ἡ δ' ἀποβρίζει] βρίζειν veteres Graeci vocarunt τὸ καθεύδειν. ut annotat Athenaeus lib. Dipnoſoph. VIII. & βρίζω eſt dea vaticiniorum in ſomnis praeſes, cui apud Delum ſacra faciebant. & βριζομάντις quae ex ſomniis divinat. Vulcan.

IN EPIGR. XVIII.

Vſ. 1. Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο] Obſervatione dignum ὤφελε μηδ' ἐγένοντο: nam alibi, ut puto, non reperies. A. Fabr. Citat ſed ſine auctore Schol. Ariſtoph. ad Nubes vſ. 41. & alii Grammatici, cum illud ὤφελε illuſtrant.

Vſ. 4. κενὸν] κενοτάφιον intelligit, & id hodieque fit ubi quis peregre diem obiit, honorarius tumulus erigitur. A. Fabri.

Ibid. σῆμα] Sic correxi vulgatum σᾶμα, qui Doriſmus ab h. l. alienus.

Timothei cippo, Methymnaeque urbis. at illa
Quam ſunt Euthymeni funera acerba tuo?

XVII.

Crethida feſtivamque jocis & luſibus aptam
In veteri quaerit crebra puella Samo:
Blandiloquam vitae ſociam, dulcemque; ſed ipſa
Omnibus hic ſomni munera danda capit.

XVIII.

O ſi nulla mari data carbaſa. ſic neque flerent
Noſtra Dioclide Sopolin ora ſatum.
Nunc vero exanimem volvunt circa aequora fluctus,
Proque illo tumulus nomen inanis habet.

XIX.

Naxius haud periit terra Lycus: at mari in alto
Cum vita laceram perdidit ille ratem,
Inſtitor Aegina ſolvens. nunc littora circum
Volvitur: at vacuus nomina cippus habet;
Voſque monet, vere hoc dicens: obeuntibus hoedis,
Navita commotum diſce timere fretum.

XX.

Hac ſibi Nicotelem, quartam trieterida natum,
Solamen poſuit dulce Philippus humo.

XXI.

nus, nec ferri tam diu debuit.

IN EPIGR. XIX.

Vſ. 1. *Νάξιος ἐπὶ γῆς*] In Naxium Lycum mercatorem, qui Aegina navigans, navi fracta ſubmerſus eſt. *Νάξιος* eſt ex Naxo, quae una eſt ex Cycladibus. Obsop.

Vſ. 2. *ἀπολλυμένην*] Credo ſui memorem hoc ſcripſiſſe: nam, ut jam dixi, animorum immortalitatem impugnat. A. Fabri. Argutiae hae ſunt. *ψυχὴν*, *vitam* perdidit.

Vſ. 3. *Αἰγινῆθεν*] Peſſime Vulcanius, qui vertit *Aeginam dum navigat*. Imo ab Aegina redibat, & Naxon petebat. A Fabri.

Vſ. 4. *ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων*] *Ἄλλως*, hoc eſt *μάτην*. ſignificat enim *κενοτάφιον* ſive *κενὸν λίθακα* ei poſitum. Vulcan.

Vſ. 6. *ἐρίφων δυομένων*] Cum Hoedi occidunt. ita Nicaenetus lib. 3. Epigram. *ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη*. Scholiaſtes Arati, Hoedos mane occidentes, magis tempeſtuoſos eſſe ſcribit. *ἡ γὰρ ἑῴα*, inquiens, *δύσις τῶν ἐρίφων χειμῶνα φέρει*. Sed & orientibus Hoedis, auctore Ptolemaeo, validae fiunt tempeſtates. Manilius,

Tum ſubeunt Hoedi claudentes ſidere pontum. Vulc.

Ibid. Vulcanius vertit, *cum occiderit ſidus hoedorum:* male; vertendum fuit, *cum occidunt:* nam poſtea nil periculi. A. Fabri. Regula notanda navigantibus, quam etiam approbat Heſiodus libro poſteriore. *Ἐρίφων δυομένων*, hoedis occidentibus, id eſt, in Capricorno. Obsop.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XX.

Vſ. 1. *Δωδεκέτη τὸν παῖδα* &c.] Anthol. 3. c. 23.

κα΄.

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη, δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

κβ΄.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

κγ΄.

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
Ἐξ ὄρεος. καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης
Οἰκεῖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκ ἔτι Δάφνιν
Ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

κδ΄.

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην.

Ἄξιον

IN EPIGR. XXI.

Vſ. 1. Ἠῷοι Μελάνιππον &c.] Antholog. 3. c. 23.

IN EPIGR. XXII.

Vſ. 1. Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα &c.] Athol. 3. c. 25.

Vſ. 6. Ἄχρι βίου πολιοὺς] Longe elegantior, mea quidem ſententia, habetur lectio apud Scholiaſtem Heſiodi, initio ſeu Theogoniae ad hos verſus:

Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων.

Ἐντεῦθεν καὶ Καλλίμαχος ἔφη,

— Μοῦσαι γὰρ ὅσους βλέμματι ὄδον παῖδας
Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Unde apparet hoc modo olim ſcriptum fuiſſe:

— Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Oculo non obliquo, venuſte dictum: At illud ἄχρι βίου quam otioſum! quam languidum!

VARIORUM.

IN EPIGR. XXI.

Vſ. 6. τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον]

XXI.

Mane tegebamus Melanippi membra sepulcro,
Vespere sed Basilo virgo perempta fuit,
Caede sua. ablato quia noluit esse superstes
Fratre. domus geminum sic capit una malum;
Patris Aristippi: tristataque cuncta Cyrene est,
Tecta videns natis taliter orba piis.

XXII.

Quisquis adis tumulum, me noveris esse viator
Callimachi natum, Callimachique patrem.
Sic ambos noris. fuit ille vir inclytus armis
Dux patriae, invidia dulcius hic cecinit.
Nec mirum. nam quos blandae aspexere puellos
Musae oculis, illos & coluere senes.

XXIII.

Pastorem Astaciden rapuit de montibus istis
Nympha procax: & nunc est sacer Astacides,
Dictaeisque habitat sub quercubus ipse. nec ultra
Pastores Daphnin, sed canite Astaciden.

XXIV.

Phoebe vale, dicens, de rupe Cleombrotus alta
Ambraciota, Stygis vivus adivit aquas.

Fu-

μον] Vir summus Daniel Huetius legit ὤτευσαν, quod & ait adnotatum se repperisse ab ignota manu in codice Scaligeri. TH. GRAEV.

IN EPIGR. XXII.

Vs. 1. Ὅστις ἐμὸν π. σ.] Imitatur Gregor. Naz. ep. 151. in Murat. Anecd. Gr.

Ibid. φέρεις πόδα] Ita & Latini dicunt *ferre pedem*, Plaut. Terent. *retulit pedem*, Catul. de Coma Berenices, *si reditum tetulisset is*. Theocrit. τιθέναι πόδα, & nos in nostro idiomate retinuimus: dicimus enim, *Je ne mettrai de ma vie le pied en ce lieu-là* A. FABRI.

Vs. 5. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας] Hesiod. Theogonia:

Ὅττινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων.
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα.

ubi Hesiodus τοὺς παῖδας γεινομένους vocat. Horat. *Quem tu Melpomene semel Nascentem placido lumine videris*, &c. VULCAN.

Vs. 6. Ἄχρι βίου] Assentior Bentlejo e Schol. Hesiodi corrigendum esse ἀ λοξῷ. Ἄχρι βίου, quoad vivunt, est interpretamentum sequentium πολιοὺς οὐκ ἀπ.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XXIII.

Vs. 1. Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα &c.] Ex Antholog. lib. 3. c. 27.

IN EPIGR. XXIV.

Vs. 1. Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε &c.] Anthol. lib. 3. c. 33. Sext. Empiric. lib. 1. c. 2. Ammonius in Porphyrii Isa-

Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

κε'.

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπὶ σταθμὸν Ἀμφιπολίτεω
Ἵδρυμαι, μικρὸς μικροῦ ἐπὶ προθύρῳ.
Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ
Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

κϛ'.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.

Ὤμο-

gogen p. 3. Κλεόμβροτός τις ὀνόματι, ἐγκύψας τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι (lege ἐγκύρσας) καὶ ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾶν γνοὺς, ὅτῳ δὲ τρόπῳ δεῖ μὴ γνοὺς, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατεκρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητὴς, φησὶ γὰρ, Εἴπας ἥλιε χαῖρε &c.

Vſ. 3. Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν] In Sexto eſt θανάτου τέλος, ſed illud alterum, quod Anthol. & Ammonius praeferunt, verior eſt lectio. Cicero Tuſcul. 1. *Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt, quem ait cum nihil ſibi accidiſſet* ADVERSI, *e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis* &c.

IN EPIGR. XXV.

Vſ. 1. Ἥρως Ἠετίωνος &c.] Anthol. lib. 4. c. 8.

Vſ. 3. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ Θυμωθεὶς] Malim ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXIV.

Vſ. 1. Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε] Hoc eſt, valedicens luci. Apud Sophoclem Ajax ſibi manus illaturus, tenebras orci ſuam lucem vocat. ἰὼ σκότος, inquiens, ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαεννὸν ὡς ἐμοὶ, ἕλεσθ' ἕλεσθ' οἰκήτορα ἕλεσθέ με. Hieronymus hunc Cleombrotum cum Zenone & Catone ſtultae philoſophiae martyrem vocat. VULCAN. Huic rei teſtimonio eſt etiam Cicero Tuſculan. quaeſt. lib. 1. his verbis. *Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt; quem ait, quum nihil ei accidiſſet adverſi, e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis libro.* Ex quibus verbis ſatis conſtat pro εἰς ἀΐδην, legendum eſſe εἰς ἅλαδε, in mare. OBSOP.

Ibid. Εἴπας] Schol. ineditus Dionyſii Thracis habet ἡμεχαῖρε φαεινὲ, vitioſe pro ἥλιε χαῖρε φ. quod praefert Cel. Valkenar. Anim. ad Ammon. p. 58. Sed εἴπας vix abeſſe poteſt per ſenſum. item Ἀμπρακιώτης, quod etiam eſt in libris Sexti Emp. & Porphyrii, niſi quod in his rectius Ἀμβρακιώτης. Cod. Pal. Anthol. habet Dorice Ἀμβρακιώτας & mox ἀΐδαν.

Ibid. Κλεόμβροτος] Divus Auguſtinus: *Ille potius Cleombrotus in hac animi magnitudine reperietur, quem ferunt lecto Platonis libro ubi de immortalitate animi diſputavit, ſe praecipitem dediſſe de muro.* BROD.

Vſ. 2. ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος] Buhierius ad Cic. Tuſcul. I. 34. docet e Scylace, murum intelligi non urbis Ambraciae, quae 80 ſtadiis a mari diſtabat, ſed portus.

Ibid. εἰς ἀΐδην] Ammonius de diff. verb. εἰς ἀΐδου, quod non diſplicet. Buhierius bene comparat Ovid. Ib. 495. *Vel de praecipiti venias in Tartara ſaxo.* quod ex hoc Callimachi epigrammate ductum notavit & Salvagnius: unde ſatis refellitur conjectura viri docti εἰς ἅλαδε, e Ciceronis verbis ducta, qui ſenſum expreſſit:

e mu-

Funere nil dignum passus: solumque Platonis
De vita mentis perpete legit opus.

XXV.

Amphipolitani juxta stabula Eetionis,
In parvo parvus vestibulo insideo:
Anguem ensemque gerens. iratus nempe superbo
Eetion equiti, me peditem apposuit.

XXVI.

Se Callignotus juravit Ionide nullum
Velle & nullum unquam plus coluisse virum.

Jura-

e muro se in mare abjecisse.

Vs. 3. Ἄξιον ὐδὲν ἰδὼν θανάτυ κακὸν] Ita & alii ἰδεῖν κακὰ, id est, παθεῖν κακά. Posidippus, ὁ μὴ πεπλευκὼς ὐδὲν ἑώρακεν κακόν. Et suprà Callim. Epigram. 21. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακόν. Ita & Aeschylus dixit προσδέρκεσθαι μόρον, & Pindarus *videre securitatem*, id est *pati: estre en seûreté*.

Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.

quae locutio Orientalibus non erat ignota, quippe dicebant ὁρᾷν ἀγαθὰς ἡμέρας. A. Fabri.

Ibid. Ἄξιον ἐ. ἰ. θ.] Idem Schol. Ἄξιον ὅτι παθὼν θ. quod rursus praefert Cel. Valkenarius.

Vs. 4. γράμμ'] Phaedonem intelligit. A. Fabri.

Ibid. γράμμ' ἀναλ.] Γράμμα pro libro illustrat Valken. l. c. ἀναλεξάμενος dixit hoc sensu etiam Eunapius p. 135. add. Obs. Misc. VI. p. 399. 400. Ceterum hoc epigramma etiam Joach. Camerarius Latinis versibus expressit in Comm. ad Cic. Tuscul. I. p. 233.

IN EPIGR. XXV.

Vs. 1 Ἥρως] Sine dubio Heros iste ab equite quodam interfectus fuerat: ideoque Eetion ei equiti infensus, maluit eum pedestri quam equestri statua ponere in vestibulo domus. Sed ignoratur historia. A. Fabri.

Ibid. Ἠετίων] Eetion Amphipolita, sculptor peritissimus, qui eo tempore floruit, a Theocrito laudatus alicubi. A. Fabri.

Ibid ἐπὶ σταθμοῖν] *Ad hospitium*, Vulcanius: malim ego *ad postes*, ut solebant esse imagines in vestibulo. A. Fabri.

Vs. 3. Λοξὸν ὄφιν καὶ μῦνον ἔχων ξίφος] Serpentem Eetioni affingit, utpote Heroi. Et Artemidorus, Draconem Jovi, Soli, Cereri, Proserpinae Triviae, Aesculapio, & Heroibus sacrum facit. Porro Phoenices & Aegyptii divinae cuiusdam naturae esse serpentes existimabant, quod non exteriorum membrorum adminiculo, aliorum animalium instar, sed spiritu quodam ac virtute intus latitante impulsi velocissime incederent, maximaque celeritate totum corpus in varias formas torquerent. praeterea ob diuturnam eorum vitam, & redivivam deposita senili pelle, juventutem. Unde & Eusebius scribit, Mundum ita ab Aegyptiis effingi solere: Duos, inquit, circulos efficiebant, quorum unum supra alterum collocabant, quibus Serpentem implicabant, qui accipitris caput haberet. Circuli, Mundi magnitudinem ac formam ostendebant: Serpens, bonum daemonem universi conservatorem, hoc est spiritum illum quaqua permeantem, qui vitam omnibus atque alimentum tribuit. Vulcan.

Ibid. ὄφιν] Quia videlicet serpentes ad sepulcra Heroum, Virgil. alicubi. A. Fabri.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXVI.

Vs. 1. Ὤμοσε Καλλίγνωτος &c.] Anthol. lib. 7.

Ὤμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

κζ'.

Καλλίστη προσπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

κη'.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, γαῖα φίλη
Μίκυλος. εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

κθ'.

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδὸν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον

Τῶν

ΣΧΟΛΙΑ.

Εἰς Ἀριστοκράτην τὸν ἐπὶ Λακεδαιμονίων δώροις τὰ Μεσσηνίων τῶν συμμάχων προδόντα, καὶ ὡς ἐφωράθη, καταλιθωθέντα ὑπ' Ἀρκάδων. Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ, Εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διῒ τὸν προδότην Ῥηϊδίως, χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον· Χαῖρε Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάου Ἀρκαδίην.

Vs. 4. *Ὅρκους μὴ δύνειν*] Haec lectio ex Stobaeo petita est, Serm. 28.

Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγουσιν ἀλλὰ θέσαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

In Anthologia est *βαίνειν*, quae deterior est scriptura.

IN EPIGR. XXVIII.

Vs. 1. *Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν* &c.] Ex Anthol. lib. 3. c. 29.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXVI.

Vs. 1. *Ἰωνίδι*] Latini dicerent *Violentillam*, nomine a violis deflexo, bellum nomen: *ἰωνίς, ἰωνιά, violarium*. A. Fabri.

Vs. 4. *Ὅρκους μὴ δύνειν*, &c.] Significat *τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους εἶναι*. Adeo ut ait Plato in Convivio, *καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι*. & in Phaedro citante Athenaeo lib. 12. *ὡς δὴ λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ ἀφροδίσια αἳ δὴ μέγισται δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν, ὥσπερ, καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν οὐδὲ τὸν λογισμὸν κεκτημένων*. Tibull.

— perjuria ridet amantum
Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.

quod Ovidius, *in freta ferre dixit*. Vulcan.

Ibid. *δύνειν*] Sic etiam Cod. Pal. Anthol. *βαίνειν*. Illud elegantius.

Vs.

Juravit: ſed vulgo ajunt, perjuria amantum,
Aures coelicolum non penetrare ſacras.
Nunc alio cor amore terit, miſeraeque puellae,
Ceu Megarae, ratio eſt nulla, nec ullus honor.

XXVII.

Antea Calliſte, ſed poſtea nomine Thera,
Dicta fuit, patriae mater aprica meae.

XXVIII.

Terra parens, parvo vixi breve tempus, & egi
Nil atrox, prudens non alicui nocui.
Si pravum laudavi aliquid, neque tu mihi terra
Eſto levis, nec dii quorum ago in arbitrio.

XXIX.

Heſiodi haec oratio ac ſtylus eſt: non poëtarum
Poſtremum; ſed dubito annon mellitiſſimum
Car-

Vſ. 5. *ἄλλας δ'*] Cod. Pal. *ἀρσενικῷ*. Vulgatum videtur eſſe ab interpolatione Planudis.

Vſ. 6. *ὡς Μεγαρέων*] Inſignem locum apud Theocritum notavi, qui unice ad rem faciet. Eſt Idyll. XIV. 48.

Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὲς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.

& hoc facit ut credam in proverbium abiiſſe, ut, *Olim fortes erant Mileſii*, apud Ariſtophanem. A. Fabri. Adde Suid. in Ὑμεῖς ὦ M. & ibi Kuſter.

IN EPIGR. XXVII.

Fragmentum eſt, non Epigramma. Th. Graev. Itaque in fr. Epigr. erat hoc ponendum. Sed hic reliquimus, ne numeros epigrammatum mutari neceſſe eſſet.

Vſ. 2. *πατρίδος*] Cyrenes ſcilicet, unde ortus Callimachus. A. Fabri.

IN EPIGR. XXVIII.

Loquitur Micylus, aliquis Poëta. A. Fabri.

Vſ. 2. Ῥίξαι] Lege *ῥέζων*. A. Fabri. Recte. Itaque correxi.

Vſ. 3. *κούφη*] Quippe idem in Graecia votum quod apud Latinos, Κούφη γῆ τούτου ἐ ταύτῃ καλύψειε. Latini, *Sit tibi terra levis*. A. Fabri.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXIX.

Vſ. 1. Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα &c.] Sententia eſt: Heſiodum, non poſtremum quidem ſed potius ſuaviſſimum poëtarum, imitatus eſt Aratus Solenſis. Graeca ſic repone:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες, Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

Extat ſed corruptiſſimum in vita Arati. Iſaacus Voſſius Notis ad Melam, & Salmaſius ad Solinum magis magisque corruperunt. In vita Arati ſcribitur *σύγγονος ἀγρυπνίης*: ſed veram lectionem *σύντονος ἀγρυπνίη* ex MSto Codice profert Holſtenius notis ad Stephanum. Certe Arati carmina non *σύγγονοι* dici poſſint vigiliarum Arati, ſed *ἔκγονοι*. An itaque ſcribendum *ἔκγονοι ἀγρυπνίης*. Sed tum vaſtus eſſet hiatus inter Ἀρήτου & ἔκγονοι, quem vitaſſet Callimachus, metri & *εὐφωνίας* ſtudioſiſſimus: dixiſſet potius:

χαίρετε ῥήσιες
Λεπταί, Ἀρήτειαι ἔκγονοι ἀγρυπνίης.

Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

λ΄.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν, οὐδὲ κελεύθῳ
Χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.
Μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὔτ' ἀπὸ κρήνης
Πίνω. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
Τοῦτο σαφῶς, ἠχὼ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

λα΄.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῷος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Κα-

IN EPIGR. XXX.

Vſ. 1. Ἐχθαίρω τὸ ποίημα &c.] Quae deinceps ſequuntur Epigrammata, petita ſunt ex Anthologia Epigrammatum nondum edita

Ibid. οὐδὲ κελεύθῳ Χαίρω, τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει] Τίς hic ponitur pro articulo ἣ. Quod valde inuſitatum: tamen & alibi ſic locutus eſt Callimachus; ſi fides habenda Sophoclis Scholiaſtae, Oedip. Colon. verſ. 3,

ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν
Τίς πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι;

σχολ. Δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πυσματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἣ ἄρθρου, ὥστε τῷ πόλις συντετάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως, Τίνας χώρους ἀφίγμεθα, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἣ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται· ὅτι δὲ τῷ ΤΙΣ ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως. Ὕπνος ἄλλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπλυτος (lege ἄπυστος.) Quin & Noſſis in Epigrammate inedito τίνα poſuit loco τοῦ ἣν, niſi veriſimilius eſt locum mendoſum esſe, & pro τίνα reponendum eſſe, τάν.

Νοσσίδος εἰς Ἔρωτα.

Ἅδιον οὐδὲν ἔρωτος· ἃ δ' ὄλβια δεύτερα πάντα
Ἐστὶν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.
Τοῦτο λέγει Νοσσίς. τίνα δ' ἁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν,
Οὐκ οἶδεν κείνα, τἄνθεα ποῖα ῥόδα.

Vſ. 3. περίφοιτον ἐρώμενον] Male interpretantur, *inconſtantem amicum*. Verte, *corpus vulgantem amaſium*. Περίφοιτος eſt meretrix, puer meritorius, ut in Epigram. XXXIX. Συλλέκτω περιφοιτῶ, vulgivaga Venere utens, ut loquitur Lucretius. Περίδρομος Theognis:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Vſ. 6. ἄλλος ἔχει] Poëtae dicenti ναίχι καλὸς, Echo reſponſat ἔχει ἄλλος. Unde apparet, quod αι & ε jam a tempore Callimachi eodem fere ſono efferebantur: quod notandum. Lege autem Ὧδε σαφῶς, non τόδε.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXIX.

Hoc Epigramma (Epigramma enim integrum eſt, in Arati vita quae Achilli Statio adjecta eſt) legitur in eum Poëtam ſcriptum. Sed quia corruptiſſimum eſt illud, prout emendavit Caſaubonus, adſcribam:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδὸν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

Et nunc planum eſt. Carmen autem Heſiodi de Syderibus laudant veteres Gram-

Carminum Solenſis imitatus eſt. Salvete tenuia
Poëmata, Arati laborioſa lucubratio.

XXX.

Odi Poëma cyclicum, neque via
Laetor quae multos huc & illuc fert;
Odi & inconſtantem amicum, neque a fonte
Bibo: odi omnia popularia
Luſania, nae tu καλὸς καλὸς, ſed priusquam dixerim
Iſtud plane, Echo dicit quaedam, ἄλλος habet.

XXXI.

Funde, & iterum dic, in nomen Dioclis, neque Achelous
Illius ſacros ſentit cyathos Pul-

Grammatici. Theon in Aratum ἀστρικὴν βίβλον vocat: ὁ Σολεὺς Ἄρατος quippe Solenſis erat: hujus Librum Aſtronomicum vocat Callimachus ῥήσιας λεπτάς, ut Strabo τὰ κατὰ λεπτὸν lib. x. δηλοῖ δὲ τὰς ἀπειρίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν. Et Ptolemaeus Rex Epigrammate quod in eadem illa vita legitur,

Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον Ἄρητος ἔχει. A. Fabri.

Nos hoc Epigramma ſic conſtituimus:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος. Οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὄκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. Χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες, Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

Singula confirmata & illuſtrata, omninoque epigrammatis velut hiſtoriam vid. in Excurſu.

IN EPIGR. XXX.

Vſ. 1. ποίημα τὸ κυκλικὸν] ποίημα κυκλικὸν eſt quod ultra quam Poëtam decet vel minimas res perſequitur, ut nihil omnino omittat. Dicitur quoque κυκλικὸν ἔπος. Inde κύκλῳ διδάσκειν, nihil in docendo praeterire, omittere. Illud autem Poëtae fugiendum monet Horat. in Arte Poëtica:

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.

ubi ille per *orbem* κύκλον interpretatur. A. Fabri. Vide Salm. Plinianas exercitationes cap. xl. p. 594. ubi accurate differit de poëmate cyclico. Th. Graev. Adde Caſaub. ad Athen. VII. 3.

Vſ. 2. τίς] pro ἥτις. quod notandum. A. Fabri.

Vſ. 3. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια] Horat.

Odi profanum vulgus & arceo.

σικχαίνω, μισῶ, ἐχθαίρω. A. Fabri. v. Soping. ad Heſych. in Σικχαζόμενος, & quos ibi laudat.

Vſ. 5. Λυσανίη] Suſpicor legendum Λυσανία. A. Fabri.

Vſ. 6. Τόδε] Malim legi τοῦτο. A. Fabri.

Ibid. Τόδε] Sic & MS. Lipſ. Bentleji correctionem probo. Nam τοῦτο, quod in Apographis quatuor reperit & praefert Clericus (v. Philargyrii Em. in Men. & Phil. p. 168.) in ſuo etiam Cl. Ruhnkenius, e correctione eſt.

Ibid. ἠχὼ φησί τις] Mihi hic aliquid videre videor, ſi legas,

ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
Τόδε σαφῶς, ἠχὼ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

Antequam, inquit, omnino & aperte haec dixerim, nempe ναίχι καλὸς, καλὸς, mihi Echo quaedam dicit ἄλλος ἔχει, dum ſcilicet ultimas ſyllabas τῶν ναίχι καλὸς καλὸς ingeminat. A. Fabri.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXXI.

Vſ. 1. Διοκλέος] Ita recte habetur apud

Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῷε, λίην καλός. εἰ δέ τις οὐχὶ
Φησίν· ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

λβ′.

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, οὐ, μὰ τὸν ὀξὺν
Ἥλιον, οὐκ ἔγνων, σχέτλιε, ποῦ γέγονας.
Ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες. ἦ ῥά σε δαίμων
Οὑμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ;
Ἔγνων, Εὐξίθεός σε συνήρπασε. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
Τὸν καλὸν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

λγ′.

apud Schol. Theocriti Idyll. 2. In Anthologia male ſcriptum eſt Διοκλέες. In nomen Amicae vel Amaſii cyathos hauriebant, Διοκλέος, Ἡλιοδώρας &c. Meleager in Epigramm. ineditis:

Μελεάγρου εἰς Ἡλιοδώραν ἐρωμένην.
Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας.
Εἰπέ· σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα
Μναμόσυνον κείνας ἀμφιτίθει στέφανον.
Δακρύει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὕνεκα κείναν
Ἄλλοθι κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.
Εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ.
Ἔγχει τᾶς Πειθοῦς, καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
Καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἀδυλόγοι χάριτος.
Αὐτὰ γάρ μοι ἐμοὶ γράφεται θεὸς, ἇς τὸ ποθεινὸν
Οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι.

lege in epigr. poſteriore, ἀδυλόγου χάριτος. Heliodora omnium dearum loco eſt, Suadae, Veneris, Gratiae.

Ibid. οὐδ' Ἀχελῷος] Achelous hic eſt aqua quaelibet. Heſych. Ἀχελῷος, πᾶν ὕδωρ οὕτω λέγεται. Sententia eſt: Nulla aqua vino illo miſcenda eſt, quod Dioclis gratia ebibitur. Sic in epigr. Meleagri, ἐν ἀκρήτῳ, σὺν ἀκρήτῳ. Poſtea, cum Ἀχελῷε dicit, tanquam deum & perſonam alloquitur.

Vſ. 3. εἰ δέ τις οὐχὶ φησίν] Scribe & ex Cod. MSto, quo ego uſus ſum, & ex edita Anthologia, in cujus poſtrema pagina hoc diſtichon habetur, εἰ δέ τις οὐχί. *Si quis negat Dioclem eſſe pulchrum; abſtineat; & ego ſolus eum habeam ſine rivali.*

IN EPIGR. XXXII.

Vſ. 1. Θεσσαλικὲ Κλεόνικε] Sic diſtingue & lege,

οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
Ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας;

Non novi equidem, ita prae macie mutatus es. *Ubi fuiſti, miſer?* Omnino aliud agebat ingenioſiſſima F. cum reponeret, τί γέγονας. τί enim nunquam in verſu producitur.

Vſ. 3. Recte οὑμὸς δαίμων, *meum fatum te exercet.* Poëta amator ad alterum amatorem loquitur.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXXI.

Vſ. 1. Ἔγχει, καὶ πάλιν] Prius diſtichon laudat Schol. Theocrit. & amantium morem notat. Εἰώθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐγχεῖσθαι. Καλλίμαχος, Ἔγχει, καὶ πάλιν, &c. Sed hos verſus ſic ex membranis ſcribendos docuit doctiſſimus Caſaub.

Εἰγ-

Pulcher puer, Acheloe, nimis pulcher, & nemo non
Dicit, *Utinam* noſſem ſolus ego *quae ſunt* pulchra.

XXXII.

Theſſalice Cleonice miſer, miſer, non per acutum
Solem non novi, miſer, quid factus es:
Oſſa tibi & tantum adhuc *reſtant* capilli: num te Daemon
Meus tenet, & moleſto occurriſti fato?
Novi: Euxitheus te rapuit; etenim tu veniens
Pulchrum illum, o miſer, vidiſti ambobus *tuis* oculis.

XXXIII.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος,
οὐδ' Ἀχελῷος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Ἔγχει Διοκλέος, quia amatores quos cyathos alicujus gratia educebant, de eius nomine ſolebant appellare. A. Fabri.

Ibid. Διοκλέος] Secutus ſum auctoritatem Schol. Theocr. & libri Caſauboniani, & repoſui Διοκλέος. Praecedens εἰπὲ induxit librarios, ut vocativo opus eſſe putarent. Ceterum Caſaub. exemplo ſuo ſic adſcripſerat. ſe de conjectura legere: Ἔγχει καὶ τ' ὄνομ' ἔπι Διοκλέος· οὐ. Α. Τῶν ἱερῶν τούτων αἰ. κ. Salmaſius autem ſic intelligebat: Achelous non ſentit ſacros latices Diocli dicatos: i. e. ad nomen pueri formoſiſſimi aures non arrigit.

Vſ. 2. *Κείνου τῶν ἱερῶν*] Κείνου non ad κυάθων, ſed ad ἱερῶν refer, *Illius ſacros*: nam Latinis etiam *ſacer* ſecundum caſum adſciſcit. A. Fabri.

Vſ. 3. οὐ δὲ] Sic Bentlejus e MS. corrigebat. Sic habet etiam MS. Lipſienſ. & Apogr. Cl. Ruhnken.

Vſ. 4. ἐπιςαίμην] Poëta optat, ut ſibi ſoli placeat, ſecuruſque frui puero poſſit. Imitatus eſt Tibullus IV. 13. 5.

Atque utinam poſſis uni mihi bella videri!
Diſpliceas aliis! Sic ego tutus ero.

ubi h. l. Callimachi bene comparat Cl. Vulpius.

IN EPIGR. XXXII.

Vſ. 1. Κλεόνικε] MS. Voſſ. & Scalig. Κλεώνυμε. vitioſe.

Vſ. 2. οὐκ ἔγνων] Placet interpunctio Bentlejana. Sed in ea deſideratur σε, quod vix omitti poteſt. Igitur vide an verum ſit, οὐ σ' ἔγνων. σχέτλιε, π. γέγονας.

Ibid. πῶ γέγονας] Ridiculum, quum infra dicat *ὀςέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες*. Lege igitur, τί γέγονας. A. Fabri. v. Bentl.

Vſ. 3. Ὀςέα σοι] Sic in Hymn. Cereris:

μέσσῳ' ἐπὶ νευραῖς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀςέα μοῦνον ἐλείφθην. A. Fabri.

Vſ. 4. Οὑμὸς ἔχει] ὁ ἐμὸς, ὁ ὑμὸς. forſan legendum *ὠμὸς*, *crudelis*, *ſaevus*. niſi ſe etiam ab Euxitheo captum fuiſſe velit ſignificare. A. Fabri.

Ibid. Οὑμὸς] Nulla ratio eſt quare Callimachus ſe admiſceat, ſeque amatorem profiteatur. Itaque placet Annae correctio, cui & ſequentia bene conveniunt, χαλεπῇ δ' οὐ. Θ.

Ibid. Θευμορίῃ] An fato? Certe neſcio: Θευμορία enim pars eſt quam Sacerdotes poſt immolationem capiunt. A. Fabri.

Vſ. 5. συνήρπασε] Similiter Epigr. XLVII. 3.

Ibid. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν] Nullum commodum ſenſum habet hoc ἐλθὼν, ut bene vidit doctiſſimus Pierſonus, qui in Veroſimil. p. 245. rectiſſime correxit καὶ σὺ παρελθὼν.

Bent-

λγʹ.

Ὠγρευτὴς, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
Διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. ἢν δέ τις εἴπῃ·
Τῆ τόδε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβεν.
Χ' οὑμὸς ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

λδʹ.

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κενεαὶ χέρες, ἀλλὰ, Μένιππε,
Μὴ λέγε, πρὸς χαρίτων, τ' οὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.
Ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

λεʹ.

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε·
Ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι πότνια, τὴνδε σάω.

λϛʹ.

Τίν με λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
Θῆκε. τίς; Ἀρχῖνος. ποῖος; ὁ Κρής. δέχομαι.

λζʹ.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXXIII.

Vs. 3. Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος] Lege κεχαρημένος, *laetus*, *delectatus*. Horat. Carm. I. 1.

Multos castra JUVANT, *& lituo tubae*
Permistus sonitus, *bellaque matribus*
Detestata. manet sub Jove FRIGIDO
Venator, *tenerae conjugis immemor.*

IN EPIGR. XXXIV.

Vs. 3. Ἀλγέω τὴν διὰ παντός] Lege & interpretare.

Ἀλγέω τὴν, διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων,
Ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀπρασότατον.

Doleo caput perpetuo dictum hoc amarum audiens,
Hoc quidem dictum, charissime, tuorum inamabilissimum.

Ἀλγέω τὴν, subintellige κεφαλήν. Sic μὰ τὴν, οὐ μὰ τὴν. i. e. τὴν θεάν. Hesych. Οὐ μάτην, οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. leg. Οὐ μὰ τήν.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXXIII.

Hoc Epigramma ad verbum vertit Horat. Sat. I. 2. 105. monuit doctissimus Heinsius, & ante eum Scaliger. Vide quae ad Epigramma XVI. dicta sunt. A. FABRI.

Hoc epigramma etiam in mente habuit Aristaenetus Epist. II. 16. idemque versibus Latinis expressit, cum Horatii loco comparavit & illustravit Vavassor in Antibarb. p. 504. f.

Vs. 3. Στίβῃ] Sic amantissimus Pater meus in Epistolis I. 68. male in MS.

XXXIII.

Venator, o Epicudes, in montibus omnem leporem
Quaerit, & omnis veſtigia cervae
Pruina & nive uſus. ſi vero quis dicat
Cape, ictum jacet *animal.* non capiat.
Et meus amor talis eſt, fugientia quidem ſequi
Novit, & in medio poſita tranſvolat.

XXXIV.

Novi quod mihi divitiarum vacuae ſunt manus; ſed, o Menippe,
Ne mihi per gratias meum ſomnium dic.
Doleo quidem ab quovis verbum illud amarum audiens:
Certe, o amice, & a te illud moleſtiſſimum eſt.

XXXV.

O Diana, tibi iſtam ſtatuam Phileratis ſtatuit hic;
Sed tu accipe, veneranda, & illam ſerva.

XXXVI.

Tibi me, o Leonicida, Apricida, phaginam clavam
Poſuit. Quis? Archinus. Qualis? Cretenſis. Accipio.

XXXVII.

MS. Codice legebatur στίζῃ. A. Fabri. Sic & MS. Lipſ.

Ibid. κεχρημένῳ] Lege κεχριμένῳ. A. Fabri. v. ad H. in Dian. 69.

Vſ. 4. Τῆ] Cape a τάω ſcilicet, eo Homerus plus ſemel uſus eſt. A. Fabri.

Vſ. 6. παρπέταται] MS. Lipſ. male προσφέρεται.

IN EPIGR. XXXIV.

Vſ. 2. τὠμὸν ὄνειρον] Proverbium olet, *Ne mihi meum ſomnium*, hoc eſt, *ne mihi rem notiſſimam dicas.* A. Fabri.

Vſ. 3. Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς] Quid haec? Lege Ἀλγέω μὲν διὰ παντός. A. Fabri.

Ibid. Ἀλγέω τὴν] Placet Annae conjectura. Τὴν dici intellectu κεφαλὴν, credo, ſed in formula jurandi; non cum verbo quoque. Comma poſt παντὸς delevi, ut Bentlejus volebat. Nec erat in MS. Lipſ. Interpunxi vero etiam poſt ἀκούων. Non enim cohaerere hic verſus cum ſequente poteſt. τόδε πικρὸν & τοῦτο ἔπος. non poſſunt ad eundem referri.

Vſ. 4. Ναὶ φίλε τῶν παρὰ σοῦ] Mihi ſenſus commodior videretur, ſi legeres, Ναὶ φίλε καὶ παρὰ σοῦ, &c. Tamen recepta lectio poterit ſtare. A. Fabri.

IN EPIGR. XXXV.

Vſ. 2. τήνδε σάου] Legerem σάω Dorice, pro σάωσον. Sic in fine Lavacri Pallad.

καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

A. Fabri.

IN EPIGR. XXXVI.

Vſ. 1. με] Fagina clava Herculem alloquitur. A. Fabri.

Ibid. λεοντάγχων] Bene λεοντάγχων, Leonem enim Nemaeum neque

λζ'.

Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, εὖ μὲν ἀοιδὴν
Εἰδότος, εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

λη'.

Εἰς Ἐρασίξενον τὸν πότην.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον, ἡ δὶς ἐφεξῆς
Ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

λθ'.

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Ἔθηκε τῇ κερασοὶ, δίδωμι καὶ φαρέτρην,

Σά-

que ferro neque sagittis confodit Hercules: sed circumposita collo manu, eo usque astrictum tenuit, donec eum praefocavit. Apollod. lib. 2. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε πρῶτον, ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκε, συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, αὐτοῦ τὴν ἑτέραν ἀπῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τὰς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ κατέσχεν ἄγχων ἕως ἔπνιξε. A. Fabri.

Ibid. λεοντάγχωνε] Monstrum verbi est. Prorsus accedo Cel. Valkenario, qui mihi scripsit, sibi corrigendum videri λεόνταγχ' ὤδε.

Ibid. συοκλόνε] Erymanthium aprum intellige. A. Fabri.

Bentleii.

IN EPIGR. XXXVII.

Vs. 1. Βαττιάδεω παρὰ σῆμα &c.] In MSto codice hic titulus est hujus epigrammatis.

> Καλλιμάχου εἰς τινα Βάττου υἱὸν ἢ Βαττιάδην πυκτὴν.

Unde vero nobis pugilem illum Callimachum? lege ποιητὴν. υ pro οι passim occurrit in libris Graecorum. Sed inepta est inscriptio. Nam Epigramma est in ipsum Callimachum, autore incerto.

IN EPIGR. XXXIX.

Vs. 1. Ὁ Λύκτιος Μενοίτας] Graeca verti, prout restituenda sunt;

> Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ', ἐπειπὼν
> Ἔθηκε· Τῆ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην,
> Σάραπι, τοὺς δ' ὀϊστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

Inscriptio erat in Cod. MSto. Καμικὸν τετράμετρον: nimirum ex duobus Dimetris catalecticis constat. Non itaque distinguendus est versus in duos Hemijambos vel Anacreonteos. Idem enim metrum infra habes Epig. XLI. Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν. de quo vide Hephaest. p. 57. Est & Sapphus metrum apud eundem p. 34. una duntaxat syllaba ab hoc differens. Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκεν τὸν ἱστόν. Arcus & Pharetra, donum Sarapidi dicatum a sagittario Menoeta: non potuit sagittas dicare; quippe eas omnes consumserat in Hesperitas hostes. Hesperitae autem qui sint, docet Stephanus: Ἑσπερὶς, πόλις Λιβύης· ἡ νῦν Βερενίκη. ὁ πολίτης, Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. Hoc ipsum epigramma voluit Stephanus. Ptolemaeus in descriptione Cyrenaicae re-

XXXVII.

Battiadae ad tumulum fers pedes bene cantilenam
Scientis, & bene in convivio tempestiva ridere.

XXXVIII.

In Erasixenum potorem.

Profundum vini potorem Erasixenum bis porro
Vini epotus abstulit calix.

Epigrammata sequentia vertit Richardus Bentlejus secundum emendationes suas.

XXXIX.

Lyctius Menoetas hos arcus dedicavit:
Cape, inquiens, o Sarapi; arcum & pharetram
Tibi

regionis, Βερενίκη, ἡ καὶ Ἑσπερίδες. Eadem fere habes apud Strabonem & Plinium.

Ibid. Disticha, quae sequebantur, Ἔρχεται πολὺς μὲν &c. & Ἀ παῖς ἀτέρμων &c. inter Fragmenta rejecimus. Sic enim inscribuntur in Cod. MSto. Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικὸν, ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Et, Τοῦ αὐτοῦ τετράμετρον ἰωνικοαπομεσυλλαβικὸν, οὐδὲ τοῦτο τέλειον.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXXVII.

De inscriptione epigrammatis recte judicat Bentlejus. Ποιητὴν exhibent plane Apogr. Scaligeri & Ruhnk. Sed Scaliger in margine titulum & ipse ineptum judicat.

Vs. 1. σὺ μὲν ἀοιδὴν] Sic in superioribus Epigrammatis num. XXVI.
— ὁ δ' ἤδεσιν κρείσσονα βασκανίης. A. FABRI.

IN EPIGR. XXXVIII.

Hoc epigramma pro inedito dat Jensius. Sed, quod me monuit doctissimus Ruhnkenius, extat etiam apud Athenaeum X. p. 436. sed sine auctoris nomine, cum varietate quadam.

Vs. 1. Τὸν β.] Athen. Οἱ β. ex quo Casaubonus hunc sensum eruebat: Erasixenus, qui non erat strenuus potor &c. Sed hoc repugnat testimonio Athenaei, qui exemplum vinosi hominis in eo esse vult. Τὸν corrigebat Dalechampius.

Vs. 2. Ἀκρήτου] Sic ed. Jens. & Athenaeus. Temere editum erat ἀκρήτω. Pro προπόσεως Athenaei libri habent φανερῶν: in quo videtur esse vitium operarum pro φανερῶς.

Ibid. ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ] Lege ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ. A. FABRI.

IN EPIGR. XXXIX.

Vs. 1. Ὁ Λύκτιος Μενοίτας] Huic Epigrammati in MS. appositum erat κωμικὸν τετράμετρον, quod ridiculum; versus enim sunt Hemijambi: eos itaque sic distingue:

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας
Τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Ἔθηκε τῇ Κεραστοῖ,
Δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι, τὰς δ' ὀϊστὰς
Ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

A. FABRI.

Ibid. ἐπειπὼν] Lege ἀπειπὼν, Gallice diceres *renonçant*, *&* *las du mestier*. Monuit illustris Huetius. A. FABRI. Non bene. Vulgatum rectum.

Vs. 2. Ἔθηκε] Legendum omnino ἔθηκα, probat τὸ δίδωμι vers. 4. idque

Σάραπι, τοὺς ὀϊστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

μ'.

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Σειλήνη περίφοιτος
. . . εἰκόν' . . . . αὐτῆς
Ἔθηκε, τήν τε μίτρην,
Ἡμᾶς τοὺς ἐφίλησε.

μα'.

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκείσιος τὸν νηὸν ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

Εἰς

que etiam in mentem venit eidem Huetio. A. FABRI.

Ibid. τῇ κεραςοῖ] Quid sit κεραςοῖ neminem puto posse conjicere: forsan legendum τῇ κεράςῃ, hoc est *Isidi*. *Isis* enim βούκερως. Herodot. in Euterpe: Τοὺς μὲν νῦν καθαροὺς ἔρσενας τῶν βοῶν, καὶ τοὺς μόσχους οἱ πάντες Αἰγύπτιοι θύουσι. τὰς δὲ θηλέας οὔ σφι ἔξεστι θύειν, ἀλλὰ ἱραί εἰσι τῆς Ἴσιος. τὸ γὰρ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήϊον, βούκερών ἐστι κατάπερ Ἕλληνες τὴν Ἰοῦν γράφουσι. A. FABRI. Rectissime correxit Bentlejus: τῇ, κέρας τοι δίδωμι. MS. Lips. in marg. τοι γέρας. τοι. quod correctionem Bentleji firmat

Vs. 3. Ἑσπερῖται] Qui sunt Ἑσπερῖται nescio, an qui πρὸς ἑσπέραν degunt? Caeterum quod hic legitur ὀϊστοὺς, id satis superque ostendit τὸ τόξα versu primo *de arcu* debere accipi: nunc itaque modo tibi de iis omnibus quae hic dicta sunt, satis constet, integrum Epigr. per nos soluta oratione redditum accipe: *Ego Lyctius Menoetes hunc arcum militiae lassus appendo cornigerae Isidi, tibi pharetram, o Serapi, sagittas quidem* Ἑσπερῖται *tenent.* A. FABRI.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XL.

Vs. 1. Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ &c.] In Codice MSto sic habetur,

τόν τε Πᾶνα,
Καὶ τοὺς αὐτοὺς ὁρᾷ τάλαινα θάρσους.

Sine dubio legendum θύρσους. In caeteris non mihi satisfacio. Deest, ut videtur, unus versiculus post Πᾶνα. In eodem MSto erat, Σι . . . . περίφοιτος. Unde supplevi Σειλήνη, non infrequens mulieris nomen.

IN EPIGR. XLI.

Vs. 1. Δήμητρι τῇ πυλαίῃ] Graeca sic legenda sunt:

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἵσατο, τῶν κερδέων δεκατεύματα. καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

Priores duos habes apud Hephaestionem p. 57. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δικατάληκτον. Καλλίμαχος,

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ &c.

Naucratis, urbs Aegypti; unde Ναυκρατίτης, ut supra ab Ἑσπερὶς, Ἑσπερίτης.

V A-

Tibi do: ſagittas vero habent Heſperitae.

XL.

Dona Veneri
Silena vagabunda imaginem ſuam
Dedicavit, & mitram
Quae mammas vinciebat.

XLI.

Cereri Pylaeae, cui hoc templum ex Pelaſgis oriundus
Acriſius condidit, & filiae apud inferos *Proſerpinae*
Haec dona Timodemus Naucratites
Dicavit, quaeſtuum decimas: ita enim voverat.

XLII.

VARIORUM.

IN EPIGR. XL.

Epigramma hoc in Apogr. Scal. Voſſ. Ruhnk. & MS. Lipſ. habet hunc titulum: *Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ τοῦ προάγοντος τετράμετρον ἐσχάτῃ διποδίᾳ ἑπτασύλλαβον.*

Vſ. 1. *τῇ 'Αφροδίτῃ*] Corrigo: *τῇ 'φροδίτῃ*, quod verſus deſiderat.

Vſ. 2. *Σιλήνη*] Hoc eſt a Bentlejo, cujus notulam vide. MSS. aut *σοὶ μόνη*, ut Scal. & Voſſ. aut *σοι μόνη*, ut Lipſ. ut corrigebat Scaliger, qui *περίφοιτος* volebat eſſe nomen proprium, aut *Σιμώνη*, ut Ruhnk. Mihi Bentleji ratio placet.

Ibid. *περίφοιτος*] Sic ſupra Epigr. 30. *περίφοιτον ἐρώμενον*. A. FABRI.

Ibid. *εἰκόν' αὐτῆς*] Lego *αὐτῆς*. Suam enim Veneri ſtatuam poſuerat Simona, id ſequentia ſatis probant. A. FABRI.

Ibid. *εἰκόν' αὐτῆς*] Eſt verſus mutilatus: Articulum praeponendum eſſe patet, ut initium verſus ſit *τὴν εἰκόν'*: ſed excidit verbum ante *αὐτῆς*,

Τὴν εἰκόν' . . . αὐτῆς.

Αὐτῆς, quod placebat Annae, exhibet Apogr. Ruhnk. Mox correxi *ἔθηκε* pro *ἔθηκεν* e MS. Lipſ. Denique rectiſſime Anna *ἣ μαστοὺς ἐφύλασσεν*. Additamentum, quod erat in libro Bentleji, eſt etiam in Apographis Scal. Voſſ. Ruhnk. & MS. Lipſ.

Vſ. 4. *'Ημᾶς τοὺς ἐφίλησε*] Lego *ἣ μαστοὺς ἐφύλασσε*, *mammas cuſtodiebat*. Notum eſt antiquitus puellas faſciis papillas vincire fuiſſe ſolitas. Anacreon in aureolo illo Poëmatio num. XX.

Μύρον, γύναι, γενοίμην,
"Οπως ἐγώ σ' ἀλείφω,
Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

& Terent.

Haud ſimilis virgo eſt virginum noſtrarum, quas matres ſtudent
Demiſſis humeris eſſe, vincto pectore ut graciles fient. A. FABRI.

Ibid. *τόν τε Πᾶνα*] Nihil hic video. Multa deſunt. A. FABRI.

IN EPIGR. XLI.

Hoc epigramma in MS. Lipſ. & Apogr. Ruhnk. habet hunc titulum: *Καλλιμάχου ἐπὶ διπλασιασθείσῃ τῇ διποδίᾳ ἑπτάδος δίμετρος πλεονάζων μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἑξαμέτρου.* Epigramma ipſum bene correctum a Bentlejo arbitror: primi verſus correctionem auctore Hephaeſtione, & jubente metro recepi.

Vſ. 1. *Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ*] Cererem *Πυλαίαν* vocat, quod notandum. Sic ſupra in illius Hymn. illi clavem dat.

κατωμαδίαν δ' εἶχε κλεῖδα.

A. FABRI.

Ibid. *Πελασγῶν*] Lege ob verſum *ὁ ἐκ Πελασγῶν*. A. FABRI.

Vſ. 2. *Ναυκρατίδης*] Quid hoc *'Ακρίσιος Ναυκρατίδης*? Legendum puto, *ναυκράτης*, *navium victor*. A. FABRI.

Vſ. 3. *τῇ κάτω θυγατρὶ*] *Proſerpinae*. A. FABRI.

μβ΄.

Εἰς ἱέρειάν τινα Δήμητρος γραῦν αἰσίως τελευτήσασαν, ἐπὶ τετραμέτρῳ ἐνδεκασυλλάβῳ.

Ἱερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε, καὶ πάλιν Καβείρων,
Ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
Ἡ γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις ἡγ ******
Πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.
Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων
Εὐγήρως ἐν χερσίν. ἕρπε χαίρων.

μγ΄.

Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
Εἴτ' Ἔρος, εἴτ' Ἀΐδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.

Ἡ

IN EPIGR. XLII.

In inscriptione Apogr. Ruhnk. habet: ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασύλλαβον.

Vs. 1. Καβείρων] Κάβειροι dicebantur *Divi Potes*. Eosdem Samothracas esse existimant. Vide quae apud Florum dicimus. A. Fabri.

Vs. 2. Ὦνερ] Mihi hoc suspectum est. A. Fabri.

Ibid. Δινδυμήνης] *Dindymene*, Cybele est a Didymo Phrygiae monte, qui illi sacer est. Catull.

Dea, magna Dea, Cybele, Dindymi magna Domina. A. Fabri.

Vs 3. γρῆυς γενόμην] Haec corrupta sunt. A. Fabri.

Vs. 4. προστασίη] Quae sequuntur ita corrupta sunt & deperdita, ut nihil mihi ad explicanda tentandum judicem. A. Fabri.

BENTLEII

IN EPIGR. XLII.

Vs. 5. Καί μοι τέκν' ἐγένοντο] Lego,
Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα,
κἠπέμυσ' ἐκείνων
Εὐγήρως ἐν χερσίν. ἕρπε χαίρων.

Εὐγήρως, verbum Aristoteli, Plutar[illegible] aliisque usurpatum: notans & [illegible] [illegible]

provectam & beatam senectutem. Κἠπέμυσ', i. e. καὶ ἐπέμυσα vel καὶ ἐπέμυσα. Illud vero ἡγο..... notat ἡγεμόνα eam fuisse ἐν χοροστασίαις καὶ ἱερομηνίαις, i. e. ἀρχηγὸν τῶν γυναικῶν. Plutarch. de Iside & Osiride pag. 649. edit. Steph. Ἣ σὺ γινώσκεις, ὦ Κλέα, προσῆκόν ἐστιν, ἀρχικλαμένουσαν ἐν Δελφοῖς τῶν Θυιάδων. lege ἀρχηγὸν μὲν οὖσαν, ut supra in κεφαλαίων καταγρ. p. 523. ἡ δὲ τῶν Θυιάδων ἀρχηγὸς &c.

IN EPIGR. XLIII.

Vs. 4. τὴν δρῦς μὴ ὑπέχεσθε νέαν] Pro ὑπέχεσθε, quod huic sententiae plane incongruum est, malim ὑπόδεχθε, ab ὑποδέχομαι, *recipio, admitto*.

Vs. 5. Non displicet emendatio Scaligeri: sed magis arridet altera,

Οὐκ εἰς ἐς τὸν ἔρωτον; ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευστος.

Philostratus in vita Apollonii lib. 1. [illegible] 6. proverbium esse docet, Ποῖ τρέπει ἐπὶ τὸν ἔρωτον;

VARIORUM.

IN EPIGR. XLIII.

Vs. 1. Ἥμισύ μευ ψυχῆς] Praefatiuncula quam posui p. 139. super his Epigrammatis, judicium meum aperui: sed tunc nondum divini Scali-

XLII.

Sacerdos Cereris eram olim, & postea Cabirorum,
O viator, & deinde Dindymenes
Anus ego; quae nunc sum pulvis; *quin etiam & functa sum*
Multarum praefectura juniorum mulierum:
Et mihi erant duo liberi sexus virilis: & oculos clausi
Felici senectute in eorum manibus: abi jam laetus.

XLIII.

Dimidium quidem animae adhuc spirat: dimidium vero nescio
An Amor an Orcus rapuit: sed certe evanuit.

Pro-

ligeri Epistolas videre contigerat; quae abhinc fere quindecim diebus in manus meas devenere. Illas ego dum studiose propero, in eam tandem incidi, ubi Cl. Salmasio de iisdem Epigrammatis conjecturam suam significavit. Atque ibi non sine gaudio suspicionem meam tanti viri auctoritate firmatam deprehendi. En tibi ejus verba: *Ecquas gratias tibi habebo, qui quod vix sperare audebam, id mihi ultro obtulisti? Epigrammata, inquam, illa Graeca, quae ideo desperaveram, non quod ab optimo & eruditissimo viro Grutero nostro me quidvis impetraturum diffiderem: sed quia neque fas videbam esse Codicem ex Bibliotheca educi, ut huc mitteretur, neque putabam esse istbic qui molestam illam provinciam Graeca describendi suscipere vellet. Itaque & voto meo satisfecisti, & diffidentiae ante expectatum succurristi*, &c. *Callimachi Battiadae multa agnosco, quae illius esse Doricus character satis probat. Reliqua Callimachi nomine, ut stylo, ita dialecto differunt: quae ut Battiadae illius esse non negem, ita temere non affirmaverim. Sane magna discrepantia, sed omnibus de hoc libere judicare per me liceto: quandoquidem ipse conjecturae meae diffido. In quibusdam furta duorum summorum Poëtarum Latinorum deprehendi. Nam illud* Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον *totum expressit Q. Catulus vetus Poëta:* Aufugit mi animus, credo, ut solet, ad Theotimum. *Tantum nomen pueri mutavit, qui in Graeco est* Κυρισσός: οὐκ εἰς Κυρισσόν: *ita enim legimus. Si Gellius, qui opponit elegantiam Latinorum Graecis Poëtis, illud Epigramma ad verbum ex Graeco imitatum scivisset, profecto nunquam illi in mentem venisset, ut, quum ingenia Latina extollere vellet, & Graecorum lepori opponere, Poëmatium in medium produceret, quod non Latini, sed Graeci argumenti est. Alterum furtum est Horatii Sermone* II. *lib.* I. Leporem venator ut alta in nive sectatur, &c. *Habes totidem ferme verbis*, Ὡγρευτὴς, Ἐπίκυδες, ἐν ὄρεσι. Hactenus Scaliger. Nunc Quinti Catuli versus integros lubet referre: nam forsan aliquid juvabunt ad veram Epigrammatis scripturam indagandam, quod male in MS. Codice scriptum est.

Aufugit mi animus, credo, ut solet, ad Theotimum
Devenit. Sic est: Perfugium illud habet.
Quid si non interdixem ne illum fugitivum
Mitteret ad se intro: sed magis ejiceret?
Ibimu' quaesitum. Verum ne ipsi teneamur
Formido. Quid ago? Da Venus consilium.

A. Fabri.

Ibid. μευ] MS. Lips. μοι. non male.
Vs. 2. Ἐρ[illegible]] MS. Lips. ἔρις. Sic &

Ἠ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο. καὶ μὲν ἀπεῖπον
Πολλάκι. τὴν δρῆσιν μὴ ὑπέχεσθε νέοι.
Οὐχ ἴσον ἔφη σοι, ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
Κείνη καὶ δυσέρως, οἶδ' ὅτι που στρέφεται.

μδ'.

Εἰ μὲν ἑκὼν ἄρχειν ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου·
Εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.
Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἀνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.

Ἐλ-

Apogr. Scal. & Voss. Interpunctio versus est in MS. ut expressi.

Vs. 3. πάλιν ᾤχετο] Interrogandi notam post ᾤχετο poni debere arbitror. A. Fabri.

Ibid. ᾤχετο] In Lips. est nota interrogandi: quod placet. Post correxi ἀπεῖπον, ut voluit Anna. Nam sic MS. Lips. Apogr. Scal. Voss. Ruhnk.

Ibid. ἀπειπών] Legendum omnino καὶ μὲν ἀπεῖπον, *& tamen interdixi saepe*, &c. A. Fabri.

Vs. 4. δρῆσιν] *fugitivam*. Subaudi ψυχήν. Δρῆσαι, δραπέται, Hesych. A. Fabri.

Ibid. ὑπέχεσθε] MS. Lips. ὑπόχεσθε. In Apogr. Ruhnk. adscriptum erat: Forte ἐπίχεσθε, i. κωλύετε ἀνελθεῖν, retinete. Bentlejanum melius est.

Vs. 5. Οὐκ ἴσον ἔφη σοι] Lege ut supra ex Scaligero.

Οὐκ εἰς Κηφισσόν;
Annon ad Cephissum aufugit?

A. Fabri.

Ibid. Οὐκ] MS. Lips. & Apogr. Scal. & Voss. ἐκ συνιφησον. In margine Lips. libri est correctio Scaligeri: quam probo.

Ibid. ὁ λιθολ.] Lips. & Apogr. Scal. Voss. & Ruhnk. ἡ, quod recepi, idque requirit praecedens ἡ δρῆσις.

Vs. 6. Κείνη καὶ δυσέρως] Lege & distingue.

ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευστος
Κείνη καὶ δυσέρως, οἶδ' ὅτι που στρέφεται.

A. Fabri.

Ibid. ὅτι που] MS. Lips. πυ. recte. Apogr. Ruhnk. στέφεται. Sed Cel. Valkenarius eleganter hic legendum censet οἶδ', ὅτ' ἐπιστρέφεται, e loco Luciani T. I. p. 637. ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες.

BENTLEII.

IN EPIGR. XLIV.

Vs. 1. Εἰ μὲν ἑκὼν &c.] Graeca sic restitue:

Εἰ μὲν ἑκὼν, Ἀρχῖν', ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου,
Εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.
Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνος; ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν φλιήν· εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

Codex MStus quo usus sum habet, προπέτειαν ὅρα; non ἔχων, ut Editio A. Fabrae. τὴν προπέτειαν ὅρα. *Vide temeritas quid facit.* Excusatione temeritatis purgat se ab injuria atrociore. Ἀρχῖνος, nomen adolescentis ingenui, quem poëta comessabundus petulanter est osculatus. Recte autem ὁ μὲν αὐτῶν; & frustra sunt, qui supponunt αὐτὸν. Epigramma in Antholog. lib.

Χαῖρε Νικολαΐδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσατ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

Pro

Profecto ad puerorum quempiam rursus abiit: & quidem interdixi
Saepe; fugitivam ne recipite, adolescentes.
Non vadis ad Ephebum? illuc enim lapidatam illam
Et perdito amore captam scio aliqua reverti.

XLIV.

Si sciens prudensque, Archine, comessatus ad te sum, quantumvis me incusa:
Sin inscius veni, temeritatem vide.
Vinum & amor me perpulerunt: quorum hic quidem
Trahebat: illud vero non sinebat sanam mentem habere;

Ve-

Pro τὸν ἄκριν vero substitui, δειρήν. Theognis:

> Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐρίλητα
> Δειρήν· ὁ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

IN EPIGR. XLV.

Vs. 1. Ἕλκος ἔχων &c.] Graeca sic legenda:

> Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
> Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο;
> Τὸ τρίτον ἤδη ἔπινε. τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
> Τὠνδρὸς ἀπὸ στομάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
> Ὤπτηται μέγα δή τι, μὰ δαίμονας' οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
> Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

Versu tertio pro ἡ γῆ ἔπινε, MStus quem ego vidi, ἤγγικε πίνε. Forte igitur legendum: Τὸ τρίτον ἤγγικε Πίνε, i. e. tertium poculum, tertia propinatio, appropinquavit. Sed prius illud malo. Pro στομάτων apud Athenaeum legitur στεφάνων lib. xv. p 669. Τοῦτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Καλλιμάχου ἀναγινώσκων ἐπιγράμματα, ὧν ἐστὶ καὶ τοῦτο, ἐπιζήτει μαθεῖν, εἰπόντος τοῦ Κυρηναίου,

> τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
> Τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

Recte autem, nisi fallor, emendatum, Ὤπτηται μέγα δή τι. *Aestuat, flagrat, amore.* ut Callimachus alibi: ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο; & in epigram. Νῦν ὁ μὲν ἄλλως δὴ θέρεται πυρί. Theocritus eadem plane metaphora: Idyll. VII. Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτης. & Idyll. XXII. Καὶ τὺ φιλάσεις, Ἀνίκα τὴν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαύσεις. Illud vero τὸ μέγα δή τι, in deliciis erat poëtae huic, ut H. in Delum: Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. & ibidem vs. 189. Αἰνήσεις μέγα δή τι. & Hymn. in Lav. Palladis vs. 122. Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον. Postrema illa φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον, proverbii locum habent: Ego amator amantis mores & signa probe calleo. Ἔγνω δὲ φὼρ τε φῶρα, καὶ λύκος λύκον.

VARIORUM.

IN EPIGR. XLIV.

Vs. 1. Εἰ μὲν ἑκὼν] Omnino corruptum est prius distichon, atque immedicabile, nisi meliores Codices nanciscamur. A. FABRI.

Ibid. ἀρχῖνον] Margo Lips. ἀρχὴν.

Vs. 2. προπέτειαν ἔχων] MSS. Bentl. & Lips. ἔρα: quod recepi.

Vs. 3. Ἄκρητος καὶ ἔρως με ἀνάγκασεν] ad verbum pene Terent. Adelph. Act. III. Sc. IV.

> *Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia* A. FABRI.

Ibid. με ἀνάγκ.] Lips. μ' ἠνάγκ.

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα· τίς ἢ τίνος; ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν ἰαρήν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημα ἀδικῶ.

με'.

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.
Τὸ τρίτον ἡ γῆ ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
Τἀνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
Ὤπτηται μεγάλως τι, μὰ δαίμονας· οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

μϛ'.

Ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ,
Ναὶ μὰ Διώνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.
Οὐ θαρσέω· μὴ δή με περίπλεκε. πολλάκι λήθει
Τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.
Τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
Οὗτος ὁ σ', εἰ γ' ἀρνῆς, εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

μζ'.

Ibid. ἂν ὁ μὲν αὐτῶν] Legendum puto:

ἂν ὁ μὲν αὐτὸν
Εἴρηκεν, ὁ δ' οὐκ. A. Fabri.

Vſ. 5. ἐβόησα] Cl. Pierſonus Veroſim. p. 86. eleganter corrigit ἐκόνησα, quod idem eſt qua ſenſum cum Bentlejano ἐνόησα. de quo verbo vid. Bentl. ad Fr. LIII. & viros doctos ad Heſychium. Diſtichon hoc ſine auctoris nomine habet Plutarchus de cohib. ira T. II. p. 455. B. usque ad τὴν ἰαρήν. Sed ille habet φλιήν. In eo, ut opinor, latet Bentleji θυρήν.

IN EPIGR. XLV.

Vſ. 1. Ἕλκος] Hoc epigramma ex mea ſententia ſic legendum eſt:

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.
Τὸ τρίτον ἀνίδ' ἔπινε· τὰ δ' ἐρρόδα φυλλοβολεῦντα
Τἄνδρες ἀπὸ κροτάφων πάντ' ἐχέοντο χαμαί.
Ὤπτηται μεγάλως τι, μὰ δαίμονας. οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
Εἰκάζω. φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον. Dorv. ad Charit. p. 328.

Ibid. ὡς ἀνιηρὸν] Leg. ὡς δ' adſcripſerat vir doctus in Apogr. Ruhnk. mox εἶδον pro εἶδες; ante tertium autem verſum ei nonnulla deeſſe videbantur.

Vſ. 2. διὰ στηθέων εἶδες] Mihi τὸ εἶδες ſuſpectum eſt, neque video quomodo recte poſſit intelligi. Legerem

Πνεῦμα διὰ στηθέων ἐκτὸς ἀνηγάγετο. A. Fabri.

Vſ. 3. Τὸ τρίτον ἡ γῆ ἔπινε] Haec ego non intelligo, & videtur aliquid deeſſe. Poſtremum etiam diſtichon, meo quidem judicio, alio pertinet. A. Fabri.

Ibid. ἡ γῆ] MS. Lipſ. ἀνίκ'. quae eſt correctio Scalig. Apogr. Scal. ἤγχει πῖνε. Voſſ. ἤγχει πῖνε.

Ibid. ἡ γῆ ἔπινε vel ἤγχει πῖνε] In libris manu exaratis poſſet ferri prior lectio, ut ad κοτταβισμὸν reſpiceretur, quo licet ab amantibus in pel-

vim

Veniens autem non animadverti quis aut cujus esses;
sed osculatus sum
Cervicem: si ista est injuria, injurius sum.

XLV.

Vulnus habet hospes, nobis inscientibus: vidisti,
Quam moestum suspirium per pectus ducebat?
Jam tertium bibebat: rosae vero, foliis cadentibus,
Ab hominis corollis humi jacuerunt.
Torretur vehementer per deos: non de tramite ab-
erro
Conjectura; furis vero vestigia ipse fur novi.

XLVI.

Est aliquis occultus, per Pana; est per Bacchum,
Ignis aliquis sub hoc cinere.
Non audeo; noli me amplecti; saepe latenter
Murum subrodit quietus amnis.
Quamobrem & nunc metuo, Menexene, ne mihi
subrepens
Hic tacitus insinuator in amorem me conjiciat.

XLVII.

vim saepe, at & in terram vinum cum sonitu allidebatur sive elidebatur. Dionysius ὁ Χαλκοῦς cognomine ap. Athenaeum L. XV. 11. 668.

Κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἱστάναι οἱ δυσέρωτες.

v. modo Scalig. ad Manil. V. p. 412. & If. Casaub. ad Athen. XV. 1. & 2. ne alios excitem. Ipse Callimachus Fr. CII.

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον, ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

ubi illud ἔραζε negligitur in versione. Utrumque indicat habitum amatorum, qui πολυπόται. Vid. ad L. II. IV. 27. 23. DORV. l. c.

Ibid. τὰ δὲ ῥόδα] τὰ δ' ἄῤῥοδα servarim. vid. Vann. Crit. c. IX. p. 335. vf. 4. alii στεφάνων, ut Athenaeus XV. 9. 674. C. alii στομάτων & ἐγίνοντο. Vides quid decerim. στομάτων certe vitiosum. vf. 5. in chartis erat μεγαλώς τι μὰ δαίμονας. DORV. l. c.

Vf. 5. Ὤπτημαι &c.] MS. Lipf. ὤπτηται. Rectissime correxit Bentlejus. Interim rescripsi, quod in libris reperit Dorvillius; nam vulgatum sensum non habet. Vir doctus in Apogr. Ruhnken. tentabat ὤπτησαι μεγάλως, & mox recte δαίμονας.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XLVI.

Vf. 5. Τῷ καὶ νῦν δέδοικα &c.] Hoc distichon sic legendum:

Τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
Οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

Σιγέρπης apud Hesychium, λαθροδάκτης, serpens vel canis clam subrepens & morsum inferens: Idem: Λαιθαργοὶ κύνες, κρύφα δάκνοντες. & alibi: Λαθαργὸς κύων, ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. Queritur Poëta Menexeno, se a puero quodam amplexi-

μζ΄.

Τὸν καλὸν ὡς ἴδομαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει.
Εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνάρπασε, κ' εὐθὺς ἐκείμαν
Ἐν πυρὶ, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ', ἢ τὰν θεόν; ἀλλὰ θεοῦ μοι
Ἐστιν ὁ παῖς κρείσσων. χαιρέτω ἁ Νέμεσις.

μη΄.

Ληφθήσῃ, περίφευγε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμου
Εἰκάδι· καὶ Λώου τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ

Ἦλ-

plexibus subdole labefactari & in amorem illici.

IN EPIGR. XLVII.

Vſ. 1. Τὸν καλὸν ὡς ἴδομαν Ἀρχίστρατον, & ἁ Νέμεσις & Ζεὺς, & ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν &c.] Hoc epigr. XLVII. non Callimacho adſcribitur, in eo MSto quo uſus ſum: ſed inſcribitur Ἄδηλον.

IN EPIGR. XLVIII.

Vſ. 1. Ληφθήσῃ, περίφευγε &c.] Graeca ſic ſcribe:

Ληφθήσῃ, περίφευγε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμου
Εἰκάδι· καὶ Λώου τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ
Ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖγ' ἐμὸς Ἑρμῆς,
Εὖγ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

Epigramma eſt ἐρωτικόν; neque quicquam ad uſuras vel debitores attinet. De περίφευγε diximus ſupra ad Epigram. XXIX. Βοῦς ἑκούσιος ὑπ' ἄροτρον, proverbium; de rebus proſpere evenientibus, non noſtra induſtria; ſed ſponte ſua, & ut fert natura. Inter εἰκάδα Πανήμου & δεκάδα Λώου viginti dies interſunt. Poëta Menecratis amore captus, XX Julii conſtituerat occaſiones captare, quibus eum ad mutuum amorem pelliceret: Cum ecce X Auguſti ſponte ſe puer obtulit. Gratias itaque Mercurio agit tam inopinati boni auctori; neque de mora viginti dierum qui interfuerant, queritur. Παρὰ τὰς εἴκοσι, *propter viginti.* Id παρὰ cum accuſativo ſaepe ſignificat.

VARIORUM.

IN EPIGR. XLVI.

Hic omnia plana: ſuſpicari tamen non abs re poſſit aliquis poſt ſecundum verſum aliquid deeſſe, & per dialogiſmum hoc Epigramma ſcriptum fuiſſe. Sed ſic etiam poteſt intelligi. En tibi illud Latine ſoluta oratione: *Eſt aliquis per Pana, ſuppoſitus eſt aliquis hic, per Bacchum, ignis ſub hoc cinere. Nulla mihi eſt fiducia, neque tu me amplecteris, ſaepe latet murum ſubrodens tacitus fluvius, quare nunc maxime vereor: mane heſpes ne qui me invaſit, idem te, ſiquidem neges, in amorem praecipitet.* A. FABRI.

Vſ. 4. ὑποτρώγων] Lipſ. ἀποτρώγων.

Vſ. 5. δειδ. Μενέξ.] Correxi ut volebat Bentlejus. Nam ſic eſt in MS. Lipſ. Scal. itemque poſt βάλλε pro βάλοι, ut habet Apogr. Scal. & Graecae linguae ratio requirit.

Vſ. 6. ὁ σ', εἰ γ' ἀρνῇς] Lipſ. & Scal. συςάρνῃς Voſſ. οὐτ' ὅσος εἰ γὰρ γνῷς. Nihil adhuc melius vel vidi, vel reperi ipſe Bentlejano στιγμῇ.

IN EPIGR. XLVII.

Hoc epigramma pro inedito & ἀδήλου auctoris dat Dorvillius ad Charitonem p. 332. item Cel. Albertus ad Heſych. T. I. p. 839. A. ubi particulam ejus aliquam commemorat: qui tamen Callimachi eſſe ſuſpicatur,

XLVII.

Ut pulchrum vidi Archestratum, non per Mercurium
Non pulchrum eum dixi: neque mihi multum esse visus est.
Dixi, cum me Nemesis corripuit; & ego statim jacere
In igne, totusque in me Jupiter ciere fulmina.
Puerum ne placabimus, an Deam? sed Deâ mihi
Puer est potior: valeat igitur Nemesis.

XLVIII.

Capieris, o vagabunde Menecrates: ajebam Panemi (*Julii*)
Vicesimo. Et Loi (*Augusti*) die quo? die decimo
Ve-

tur. Cl. Piersonus Verosim. p. 84. suspicatur esse Philippi, cujus & aliud in Archestratum est epigramma in Anthologia inedita, quod ibi V. D. protulit.

Vs. 3. ἁ Νέμεσις] Vide notata ad versum 71. Catull. p. 217.

Pace tua fari liceat, Rhamnusia virgo. A. Fabri.

Ibid. συνάρπασε] Dorvillius edidit συνήρπασε. male, ut post ὁ pro ἁ. Contra bene τὰν Θεὸν pro edito τὴν, idque secuti sumus. Hoc quoque exemplum est in Dorismo fluctuantium librorum. Itaque & post vs. 5. legerim Θεῶ pro Θεῦ.

Vs. 4. πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ] Elegantissima est conjectura Cl. Piersoni l. c. Παῖς δ' ἐς ἐμ' (ἐμὲ) ὡς Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.

Vs. 5. Τὸν παῖδ' ἱλασσόμεσθ' ἀ] Omnino scribendum.

Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἀ τὰν Θεόν;

Nil certius. Id vero ex totius Epigrammatis contextu satis patebit. A. Fabri.

Ibid. ἱλασσόμεσθ'] Ut Anna volebat, ita e Dorvilliano exemplo edidi, idque vel sic lege pedia postulante recipiendum erat. Consentit Apogr. Ruhnken.

IN EPIGR. XLVIII.

Vs. 1. Ἀνθήσῃ] Apogr. Voss. ἀνθήσῃ.

Ibid. περίφευγε] Hoc verbum vitiosum haud dubie est per analogiam linguae. Is. Vossius corrigebat Ἀνεθήσῃ πυρί, φεῦγε M. quod magis arridet Bentlejana conjectura.

Ibid. εἶπα Πανήμου] Lege, & distingue: εἶπα, Πανήμου. & Πάνημος Atheniensibus erat mensis qui nobis est *Julius*. A. Fabri.

Vs. 2. Εἰκάδι] *Vigesima*: In debitorem autem hoc Epigramma scriptum est, quem ideo *vigesima*, hoc est ultima fere mensis parte captum iri dicit, quia tunc procedebant usurae, quas in fine mensis solvi mos erat. Inde Strepsiades apud Aristoph. in νεφ.

ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι
Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
Οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.

Ibid. Λώου &c.] Sic rescripsi, ut volebat Bentlejus, de consensu librorum, qui modo in interpunctione discrepant. Salmasius corrigebat: Καὶ Λώου τῇ ἐπικαιδεκάτῃ.

Ibid. Τῇ τινι τῇ δεκάδῃ] Lege τῇ τινι τῇ δεκάδι: intelligit autem τριακάδα, νουμηνίαν, qua potius eum captum iri dicit, quia τότε, ut Scholiastae Aristophanis verbis utar, τοὺς μὲν ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους, ἢ τὰ δάνεια, ἀπῄτουν ὡς ἐπιφέρους. Ideoque eam se maxime abominari ait Strepsiades apud Aristoph.

Ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ᾽ ἄροτρον ἑκούσιος. εὖγ᾽ ἐμὸς Ἑρμῆς,
Εὖγ᾽ ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

μθ´.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν,
Τὦρρα μέναν αἰγᾶν οὐ καθημὴς ὁ Κύκλωψ.
Αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα καλισχαίνοντι, Φίλιππε.
Ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
Τοῦτο, δοκῶ, χ᾽ ἁ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
Τὤγαθον· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
Ἔσθ᾽ ἁμῖν χ᾽ ἁ κασὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα.
Τουτὶ, παῖ, κεῖρε τὰ πτερὰ παιδάριον.

Οὐδ᾽

Εἶθ᾽ ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι
Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ᾽ ἕνη τε καὶ
νέα.

ubi νουμηνίαν ἕνην καὶ νέαν vocat, quia ἐν αὐτῇ συμβαίνει καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι. A. Fabri.

Vſ. 3. Ἑρμᾶς] Doriſmus hic eſt alienus: itaque, ut voluit Bentlejus, reſtitui legitimum Ἑρμῆς. Poſt pro τᾶς ſcripſi τὰς, ut eſt in MS.

Vſ. 4. οὐ παρὰ τᾶς] Scribendum τᾶς Dorice pro τῆς, quod pro τὰς. A. Fabri.

Bentleii.

In Epigr. XLIX.

In editione A. Fabrae primum duntaxat habetur Epigrammatis hujus diſtichon: nos reliqua addidimus ex Cod. MSto.

Vſ. 1. Ὡς ἀγαθὰν] Theocritus in Cyclope Id. xi.

Οὐδὲν ποτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ᾽ ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ᾽ ἐπίπαστον
Ἢ ταὶ Πιερίδες &c.

Ubi haec adnotat Scholiaſtes, ex hoc loco emendandus: Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὡς ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν, αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχανον. Notandum τὸ κατίσχανον. Erunt enim fortaſſe, quibus haec lectio melior videbitur illa altera, quam ex MSto exhibuimus. Tum vero legendum fuerit:

Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. ἐντί, Φίλιππε,
Ἦ πανακὲς &c.

ἐντὶ Doricum pro ἐστί. Et priora illa Ὡς ἀγαθὰν, ita vertenda fuerint: *Ut bonum invenit*, vel *ſimul ac bonum.*

Vſ. 4. Ἦ πανακὲς] Laudat hunc locum Clemens Alex. Stromat. lib. v. Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει. Reponenda eſt apud Clementem vera lectio, quam ex MSto edidimus.

Vſ. 5. Τοῦ δοκέω] Scribe, Τοῦτο, δοκῶ, χ᾽ ἁ λιμός.

Vſ. 7. Ἔσθ᾽ ἁμῖν χ᾽ ἁ κασὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα] An legendum παστάς? Eſt nobis & thalamus ſive uxor, remedium ad vagam libidinem. In hac ſumma feſtinatione nihil excogitare queo, quod vel mihi ipſi arrideat: ut neque in verſu ſecundo.

Variorum.

In Epigr. XLIX.

Vſ. 1. Πολύφαμος] MS. Lipſ. Πολύφημος. recte.

Vſ. 2. Τὄρρα μέναν αἰγᾶν] Legendum

Τῷ ῥα μένων αἰγὰς οὐ καθ᾽ ἵμας᾽ ὁ Κύκλωψ.

Ut

Venit bos ad aratrum ultro. Recte meus Mercurius,
Recte ſane: de viginti illis diebus non querimur.

XLIX.

Quam bonum Polyphemus invenit incantamentum!

. . . .

Muſae amorem attenuant, o Philippe,
Profecto omnibus morbis medetur Sapientia.
Quamobrem etiam & Fames hoc ſolum inter mala habet
Boni: Exſcindit morbum amatorium.!
Eſt & haec nobis medicatrix ad prodigum amorem,
Hoc, puer, tibi alas detondet. puerule,

Ne

Ut dulcem Polyphemus commentus eſt cantilenam, uno in loco perſtans, non amplius gregis curam geſſit. Et ita haec videntur integra. Sed ne dubites, audi delicias Theocriti, ubi de Cyclope:

> Πολλάκι ταὶ ὄϊς ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
> Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
> Αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
> Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
> Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
> Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε. καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
> Ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα.

Hoc me monuit eruditiſſimus adoleſcens Andreas Dacerius, quem ob eximium ejus ingenium Pater meus paterno plane amore diligebat. A. FABRI. D. Heinſius hoc epigramma ita legit;

> Ὡς ἀγαθὲς Πολύφαμος ἀνήρατο τᾶς Γαλατείας,
> Αἱ μῶσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον.

TH. GRAEV. Immo ea fere ſunt e Schol. Theocriti l. c. Sed Scholiaſtes iſta laudavit memoriter, & neglecto Doriſmo: unde nil certi colligi poteſt.

Ibid. ϗ καθιμὼς] Voſſ. ϗ καθ' ἡμᾶς. Apogr. Ruhnk. Τέρρα —— καθ' ἱμασ. Hunc verſum ſic ſibi legendum videri Bentlejus ſcripſit ad J. G. Graevium: Τᾶρρα μόνον αἰγῶν ϗ καθιμᾶσ' ὁ Κύκλωψ, quod parum diſcedit ab Annae ratione. Mihi autem non placet valde καθιμᾷν pro *dimittere*, & quidem de animalibus, nec credo ſic dici.

Vſ. 4. Ἡ πανακὲς] Verſum correxi de Bentleji mente e veſtigiis librorum. Nam praeterquam quod ap. Clementem eſt πανακὴς, quod male librarii ad σοφίαν referentes fecerunt e πανακὲς, Apogr. Voſſ. habet ἡ πανὶς, Ruhnk. ἡ πᾶν ἰς, quod e πανακὲς factum, nemo non videt. Iidem libri habent ἁ σοφία, Lipſ. contra ἡ σοφίη.

Vſ. 5. Τὢ δεκίω] Rectiſſime Bentlejus τοῦτο, δεκῶ. τὢ δεκίω etſi ſenſum non habet alienum, tamen frigidius eſt in epigrammate. Apogr. Voſſ. ſequentia ſic habet: χ' ὦ χαλινός εἶχα. Etiam MS. Lipſ. ὦ. Mox idem ἐκκόπτειν, ut Scaliger volebat. Sed videtur id eſſe e correctione Scaligeri.

Vſ. 7. ἁ κακὸς] Bentleji correctio facilis, & ſenſum efficit per ſe commodum. Sed ſequentia docent, poëtam illas duas modo medicinas, literas & pauperiem, commemoraſſe. Apogr. Rubnk. habet: Ἔσθ' ἁμῖν χ' ἀκίστα γ' ἀφ. unde Salmaſius conjiciebat legendum: Ἔσθ' ἁμῖν τάδ' ἕκαστα γ' ἀφ. Quod non diſplicet. Mihi viſum eſt ſic: Ἔσθ' ἁμῖν τ' ἄκος αὐτὸ, pro ἄκος τὸ αὐτό.

Vſ. 8. Τοῦτι καὶ] Apogr. Ruhnk. καὶ, unde Salmaſius ſic corrigebat:

Ut

Οὐδ' ὅσσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
Οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

γ'.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
Ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
Αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
Σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
Οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα βακχίων ἀέθλων
Θήκαντο· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδαξεν ἄνδρας.

Εὖ

Τυτὶ σὺ ναὶ κ. τὰ π. π. Sed mibi illud ναὶ hic frigere videtur.

Vſ. 9. ἀλλ' ἄραγον] Non dubitavi recipere certiſſimam Bentleji correctionem, ἀττάραγον, quam vocem ingenioſiſſime reſtitutam Callimacho vere judicat Cel. Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 416. Apogr. Voſſ. habet ἀτγάραγον, adſcripſeratque Voſſius in margine eundem Etymologi locum. Apogr. autem Rubnk. plane ἀττάραγον.

Vſ. 10. Οἴκῳ] Intelligi poteſt ἐν; ſed tamen etiam ad vitanda ὁμοιοτέλευτα malim οἴκοι.

B E N T L E I I.

Vſ. 9. Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄραγόν σε δεδοίκαμες] Sine dubio corrigendum eſt Οὐδ' ὅσον ἀτ̓τάραγόν σε δεδοίκομες, vel δεδοίκομες a Dorico δεδοίκω. Ἀττάραγος eſt mica panis, ſive res quaevis minutiſſima. Vide Heſychium & alios. Etymolog. Ἀττάραγος, παρὰ τὸ ἀτάρακτός τις εἶναι. Καλλίμαχος· Οὐδὲ τὸν ἀττάραγόν τι δεδοικεν. Reſpicit hunc ipſum Callimachi locum; & ex eo eſt reſtituendus.

IN EPIGR. L.

Verſu ſexto Θήκαντο repoſui verſus gratia: nam in MSto eſt ἔθηκαν. Diſtichon poſtremum, quod abeſt ab editione Fabrae, ex MSto addidimus. Sed in verſiculo poſteriori paulum quid immutavimus: MStus ſic exhibet:

Θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι μουσᾶν.

Sententia Epigrammatis clara eſt & perſpicua. In Dionyſiis, quo tempore Athenis fabulas docuerunt poëtae Tragici & Comici, tribu aliqua chorum & veſtem & reliquum ornatum ſingulis ſuppeditante, victrix erat tribus Acamantis, fabulam edente Antigene, tibiis canente Ariſtone, chorum ducente Hipponico. Caeterum non eſt Callimachi Epigramma, ſed Bacchylidis vel Simonidis: ſic enim in Cod. MSto inſcriptum eſt,

Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασύλλαβον,
Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ τετράμετρον,

ὅμοιον τῷ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα· μία δὲ μόνον συλλαβὴ πλεονάζον, ἐπὶ τὸ τετραπόδιον ἐκ ἴχυ ἴαμβον ἀλλὰ ἀνάπαιστον. Vides Callimachi Epigramma poſt verſus tetrametrum habuiſſe hendecaſyllabon. Deeſt itaque hic loci: ſed alibi extat num. XLI.

Ἱερία Δήμητρος ἐγώ ποτε, καὶ πάλιν Καβείρων,
Ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης. &c.

Extat etiam aliud ejusdem Simonidis Epigramma, geminum huic & germanum, apud Scholiaſtem Hermogenis περὶ ἰδεῶν pag. 410; quod quia huic loco & occaſioni apprime convenit, hic deſcribemus:

Ἦρχε μὲν Ἀδείμαντος Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα

Αἰ-

Ne hilum quidem te formidamus. Incantamenta enim ambo
Domi ſunt nobis acerbi vulneris.

L.

Saepe quidem in Tribus Acamantidos choris
Clamorem ſuſtulerunt ob hederigeros dithyrambos
Horae Dionyſiades; coronisque & roſarum floribus
Sapientum poëtarum inumbrarunt unguentatam comam:
Qui hunc tripodem ſibi teſtem Bacchicarum victoriarum
Dicaverunt. Illos autem Antigenes docuit viros:

Bene

Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα
Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ.
Ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
Ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

hoc eſt, Archonte Athenis Adimanto, Dionyſiis vicit Tribus Antiochis, chorago Ariſtide, poëta Simonide.

VARIORUM.

IN EPIGR. L.

In Libro Lipſ. & Ap. Ruhnk. eadem eſt inſcriptio, quae in Bentleiano. Epigramma hoc Callimacho etiam abjudicat & Simonidi tribuit Cel. Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 334. & in Addendis ad Lucianum T. I. p. 82. laudans etiam idoneum auctorem Stephanum in Ἀκαμάντιον. Nec res habet jam dubitationis aliquid. Ceterum in Dialecto inconſtantia eſt. Videtur enim, ut cetera Simonidis, totum Doricum eſſe debere: cum tantum in ultimis verſibus ſervetur Dorica dialectus.

Vſ. 1. Διφυλῆς Ἀκαμαντίδος] Certe quid ſit Διφυλῆς me neſcire fateor: & verum puto quod conjicit idem Andreas Dacerius: legit enim,

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος.

nam φυλὴ Ἀκαμαντὶς in Attica ab Acamante Theſei filio ſic dicta. Vide Harpocrat. A. FABRI.

Vſ. 2. Ἀνωλόλυξαν] MS. Palat. ἀνώλυξαν, auctore Dorvillio ad Charit. p. 278. Sed vulgatum verum ipſe agnoſcit.

Ibid. χρυσοφόροις ἐπὶ διθ.] Nemo non videt legendum κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις. A. FABRI.

Vſ. 3. Διονυσιάδες] Διονυσιάδες ἐν Σπάρτῃ παρθένοι αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι. Heſych. A. FABRI.

Ibid. μίτραισί τε] Liber Lipſ. habet δὲ. quod quia ſenſus requirit, etiam ſine libro erat reponendum.

Vſ. 4. λιπαρὰν ἔθειραν] unguentis delibutam. Res nota eſt. A. FABRI.

Vſ. 5. Οἳ τόνδε τρίποδα] Haec hiſtoria mihi ignota eſt. A. FABRI.

Ibid. Οἳ τόνδε τρ.] Non video quid hic in hiſtoria haeſerit Anna. Epigramma eſt in tripoda, quem Chorus victor dedicavit.

Vſ. 6. κεῖνος] MS. Lipſ. κεῖνα & mox ἐδίδασκεν. Pro κεῖνος Vir doctus in Apogr. Ruhnk. οἷος δ'.

Vſ.

Εὖ δ' ἐπιθύνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
Τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος
Στρύθωνος υἱὸς, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς.
Αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
Θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν.

να'.

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων
Χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
Θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχὴν,
Ὦ λαοὶ, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.

νβ'.

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο, διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου
Ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ, Γλαῦκος ὅκως, ἔδοσαν

Ἀντ'

Vſ. 7. Εὖ δ' ἐπιθυνεῖτο] Nemo hoc, opinor, intelliget. Integrum verſum ſic legerem,

Εὖ δ' ἐπιθυνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίων ἀρίστοις,

hoc eſt, *Bene autem formabat, fingebat dulcem vocem Dorum optimis Argivus ille dulcem infundens tibiis ſpiritum.* A. Fabri.

Ibid. ἐπιθυνεῖτο] Eleganter hoc verbum dicitur de qualibet cura in re aliqua colenda. Joſeph. A. J. IX. 10. 3. de terrae cultu dixit, ubi vid. Spanhemius. In medio autem pariter dixit Xenoph. Cyrop. VIII. p. 631. pro colere; quem locum male Lexica ſub activo proferunt.

Vſ. 9. κύκλων] Lege κύκλον, prout τὸ μελίγηρυν. A. Fabri.

Vſ. 10. ἅρμασιν ἐν Χαρίτων] Notabis currus etiam gratiis tribui. A. Fabri. v. Hemſterhuſ. V. Cel. ad Lucian. T. I. p. 28.

Vſ. 12. κλυτὸν] Apogr. Voſſ. κ' αὐτόν.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. LI.

In Cod. MSto ἅλα λιτόν. Sed ſi ad ἅλα referretur, dicendum foret ἅλα λιτήν. Λιτὸς eſt pauper: Hymno in Apollinem vſ. 10.

Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος. ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.

Πονέων ex conjectura ſubſtituimus pro δανέων. In Codice MSto, quo ego uſus ſum, eſt δαίων.

IN EPIGR. LII.

Bacchi ſimulachrum Muſis donavit Simus Micci F. qui in ludo Grammatico literis operam dabat. In Cod. MSto eſt γλεῦκος ὅκως: Sed ſine dubio legendum, Γλαῦκος; ut edidimus. Glaucum intellige Homericum, qui arma cum Diomede commutavit,

Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Δίπλοος τοῦ Σαμίου eſt litera Samii Pythagorae Υ; ſic dicta, quia in duplicem ramum dividitur. Notum illud:

Litera Pythagorae diſcrimine ſecta bicorni.

& illud:

Et tibi quae Samios diduxit litera ramos,
Surgentem dextro monſtravit limite callem.

Bacchus iſte ſitus erat e regione literae Y, quae prope ludum literarium poſita bivium virtutum & vitiorum pueris indicabat. Porro pueri iſti vota faciebant Baccho, & ea

gra-

Bene vero formavit dulcem vocem Ariſton
  Argivus, ſuavem ſpiritum fundens in ſimplicibus tibiis Doricis:
Quorum chori dulciſoni dux erat Hipponicus
  Struthonis filius, in Gratiarum curribus vectatus:
Quae illi apud homines nomen inclytum & claram victoriam
  Dederunt; ita volentibus Muſis violaceas coronas geſtantibus.

LI.

Naviculam Eudemus, in qua tenue ſal comedens
  Procellas magnas effugit aeris alieni,
Donavit Diis Samothracibus; dicens quod hanc ex voto,
  O populi, ſervatus ex mari hic poſuit.

LII.

Docilitatem petiit Simus Micci filius, donans me
  Muſis. Illae autem, Glauci inſtar, dederunt

Pro

gratia comam illi ſacram nutriebant: qui mos comam deo cuipiam conſecrandi, Baccho praecipue, etiam pueris notiſſimus. Euripides Bacchis:

> Πρῶτον μὲν ἁβρὸν βόστρυχον τεμῶ σέθεν.
> Ἱερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Cum vero & ipſe Bacchus crinem intonſum nutriverit, unde & ἁβροκόμης dictus & κισσοκόμης &c. ideo hanc puerorum religionem nihili aeſtimans, illos ait perinde facere, ac ſi ſomnium ſuum ſibi narrent; quod ipſe longe melius intelligat.

VARIORUM.

IN EPIGR. LI.

Hoc epigramma edidit & Kuſterus ad Suid. T.I. p.795. pro inedito. Primi duo verſus (ſed omiſſo δαίμων) cum dimidio tertio ſunt ap. Suidam in Ἐπέσθιον, unde patet, epigramma ſic in primo verſu corrigendum eſſe, ut pro ἅλα λιτὸς ἐπελθὼν legatur, ut edidimus: & ſic laudat haec verba illuſtraturus τὸ ἐπεσθίειν, vel ἐπέσθιεν Cel. Hemſterhuſ. ad Ariſtophanis Plut. p. 359. Bentlejus hic aberravit in corrigendo & explicando: ſed correxit errorem in praefatione ad Diſſ. de Phalaridis Epiſt. Ceterum verſionem correxi: quae tamen fieri ſic non poteſt, ut luſus, qui eſt in Graeco ἅλς, ſervetur. MS. Lipſ. pro δαίμων in marg. ἀνέμων. Fruſtra.

Vſ. 1. Τὴν ἄλιν] Ἄλις genus navigii. A. Fabri.

Ibid. ἅλα λιτὸν ἐπελθὼν] Notari poteſt ἅλα λιτὸν hic dici *tranquillum mare*. A. Fabri.

Vſ. 3. Θεοῖς Σαμόθραξι] De Diis Samothracibus qui *Cabeiri* dicebantur, vide quae notavimus Epigr. xv. A. Fabri.

Ibid. τήνδε] Refer ad ἄλιν, non vero ad εὐχήν. A. Fabri.

IN EPIGR. LII.

Vſ. 1. ἐμὲ Σῖμος] MS. Lipſ. Ἑρμωνίδε. Sed haec eſt Scaligeri correctio, qui mox etiam corrigebat τὰς Μούσας.

Vſ. 2. Γλαῦκος ὥστε] Recte Bentlejus

Ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὼς
Κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
Παιδαείων Διόνυσος ἐπήκοος. οἱ δὲ λέγουσιν,
Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

νγ'.

Τῆς Ἀγορεάνακτός με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον. ἥμισυ δ' ὠπταῖ
Ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

νδ'.

Εἰς Αἴσχρην τινὰ γυναῖκα οὕτω καλουμένην,
τὴν Μίκκου τροφόν.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει,
Καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
Ἡ γρηῢς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

νε'.

lejus e γλεῦκος fecit Γλαῦκος. Sed in Lipſ. eſt etiam ὅσως.

Vſ. 3. ἀνὰ τήνδε] Quid? εὐμαθίην. An legendum ἀνὰ τάνδε. Nihil in ſequentibus video. A. Fabri.

Vſ. 5. οἱ δὲ λέγουσιν] Legendum αἱ δὲ λέγουσιν. A. Fabri.

Vſ. 6. ἱερὸς ὁ πλόκαμος] Quid hoc ſit me neſcire fateor. A. Fabri. at v. Bentlejum.

Ibid. τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί] Vide ſupra Epigr. v. A. Fabri.

Ibid. τοὐμὸν ὄνειαρ.] Apogr. Scalig. & Lipſ. τὸ μόνον εἶαρ.

BENTLEII.

IN EPIGR. LIII.

Pamphili, perſonae in Comoedia, ſtatua, rugoſa illa quidem & fuliginoſa, ab Agoranacte poëta Comico dedicata eſt, ut teſtimonio eſſet victoriae, quam ludis Dionyſiis eſt conſecutus. Facete autem dictum, *teſtem vere Comicum*: de quo proverbio conſule Paroemiographos. Δεδαυμένον reſtituimus, pro edito δεδαγμένον. Heſychius: Δεδαυμένον, περιπεφλεγμένον. a δαίομαι. Εἰδόμενον vero pro εἰδομένων (ut a Fabra editum) & Cod. MStus habet.

IN EPIGR. LIV.

Aeſchrae, ancillae Phrygiae, nutrici ſuae gratiam rependit Miccus alumnus. Eleganter autem *lac bonum*, id eſt, nutricem bonam. Pro πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς, emendavimus, πᾶσιν. ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ πάντα, de re bene lauta, & omnium bonorum bona copia. Ariſtophanes Pluto:

Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
Πάντ' ἀγαθά.

Idem Acharnenſibus:

Καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην
Ἐν πᾶσι βολίτοις.

Scholiaſtes: Δέον εἰπεῖν, Ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίζων. Theopompus apud Hephaeſtionem:

Πάντ'

Pro parvo magnum donum. Ego vero ſto inhians
Adverſus hanc Samii duplicem *literam*, tragicus
Bacchus, puerorum auditor. illi autem dicunt,
Sacer tibi eſt capillus: meum mihi *narrantes* ſomnium.

LIII.

Dic me, o hoſpes, poſitum eſſe victoriae Agoranactis
Rhodii teſtem vere comicum
Pamphilum, non in amore ambuſtum: dimidium vero conſpicitur
Caricae & lucernis Iſidis ſimile.

LIV.

In Aeſchram mulierem ita dictam, nutricem Micci.

Aeſchram Phrygiam, lac bonum, Miccus
Et, dum viveret, in re opima aluit,
Et mortuae ſtatuam poſuit: quo poſteri viderent,
Ut anus mammarum mercedem ceperit.

LV.

Παῖς ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ὑμῖν διὰ συνεσίας.

IN EPIGR. LV.

Extat in eandem fere ſententiam Epigramma Antholog. lib. I. c. 41.

Αἱ χάριτες τρεῖς εἰσι. σὺ δὲ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Γεννήθης, ἵν᾽ ἔχωσ᾽ αἱ χάριτες χάριτα.

VARIORUM.

IN EPIGR. LIII.

Nil omnino conjicere poſſum in hoc Epigrammate, ut nec in ſequenti, quod mihi poſſit placere: itaque ſatius eſt ea aliis illibata relinquere. A. FABRI.

Vſ. 1. τῆς] Liber Lipſ. ταῖς.

Vſ. 3. δεδευμένον] MS. Lipſ. & Apogr. Scal. & Voſſ. δεδηγμένον. Ruhnk. δεδαγμένον, quod Salm. explicat βεβλημένον. Heſych. Δεδηγμένος, βεβλημένος. Ταραντῖνοι. ἐν ἔρωτι δεδαγμένον, pro ἔρωτι δεδηγμ. τὸ ἐν πλεονάζει.

IN EPIGR. LIV.

Hoc epigramma pro inedito dedit Jenſius n. 89. cenſetque ab initio aliquid deeſſe: neſcio quare, cum plena ſit ſententia. Editum etiam eſt in Anthologia Reiskii, n. 740.

Vſ. 1. ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν] Cl. Reiskius e conjectura edidit ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐσθλοῖς, nulla ratione reddita. Enimvero ita parit cauſſa, propter quam benefecit Aeſchrae Miccus. Nec eſt, quare quem offendat ἀγαθὸν γάλα, de bona nutrice: cum etiam qui eadem nutrice uſi ſunt ὁμογάλακτες dicantur &c. aut ἐν πᾶσιν ἐσθλοῖς, de copia: cum ἐν ἀγαθοῖς hoc ſenſu paſſim occurrat. Salmaſius vulgatum πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς pro παῖς ἐσθλός dictum, fruſtraque notam mendi additam putabat in membranis. Gujetus autem corrigebat τὰν παῖς ἐσθλός, in quo friget τὸ τάν. Simile epigramma in tumulum nutricis eſt inter epigrammata Theocriti p. 180. ed. Heinſ. quod comparabat Gujetus.

Vſ. 3. ἀνθέμεν] Cl. Reiskius reſcrib-

νε'.

Εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Ἄρτι ποτ' ἐπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ,
Εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος Βερενίκα,
Ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

νς'.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
Τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
Καὶ σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

νζ'.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης,
Εὔλοχος ὠδῖνας ὧδε σὺν εὐτοκίῃ,
Ὡς τόδε νῦν μέν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ· ἀντὶ δὲ παιδὸς
Ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

νη'.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν, ἀρξάμενος

Γνώ-

scripsit *συνέθηκε*, *composuit*, *sepelivit*, quod ἀνατιθέναι dicatur de statuis, non hominibus. Primum sensus non patitur satis illud. Nam posteri non vident, qui sepeliverint, nisi monumentum ponatur cum titulo. Alterum falsum esse, multis exemplis doceri potest. Ἐπισσομένοισιν autem conjuncte pro ἐπ' ἐσσομ. quae scriptura saepe est in libris, & hoc sensu laudatur in lexicis. At ἐπισσόμενοι sunt potius *superstites*, *qui supersunt*, ἐπ' ἐσσομένοισι autem est *apud futuros*. Vid. Cl. Heringa in exquisitae doctrinae Observ. p. 15.

Vs. 4. μασθῶν] MS. Scal. & Lips. μαστῶν. & sic corrigit Jensius. μασθὸς magis in compositis scribitur.

IN EPIGR. LV.

Vs. 2. κἤτι μύροισι νοτεῖ] *De more*: infantes enim statim atque in lucem erant editi, vel aqua, vel unguentis veteres abluebant. Nota autem hoc verbum νοτέω, *humidus sum*, *perfluo*; nam rarum est. Caetera in venustissimo hoc Epigrammate plana sunt. A. Fabri.

IN EPIGR. LVI.

Hoc & sequentia Epigrammata Callimachum autorem prae se ferentia nunc primum ex Codice MSto exhibemus: quem olim vidimus Oxonii apud eruditissimum & celeberrimum virum Eduardum Bernardum. Is codex sine dubio transscriptus est ex vetusto illo Heidelbergensi, qui nunc Romae servatur in Bibliotheca Vaticana. In MSto primus versiculus sic se habet:

Τὸν

LV.

In uxorem Ptolemaei Beronicen.

Quatuor ſunt Gratiae. praeter enim tres illas
Alia nuper formata eſt, & adhuc unguentis madet,
Beata in omnibus invidenda Berenice,
Sine qua ne ipſae quidem Gratiae ſunt Gratiae.

LVI.

Dulce nigrantem Theocritum, ſi quidem me odit,
Quadruplo magis oderis: ſin autem amat, ames:
Ita per bene comatum Ganymedem, o ſumme Jupiter,
Et tu olim amaſti: non loquor plura.

LVII.

Quin iterum veni, Lucina, vocante Lycaenide,
Sic propitia cum partus facilitate:
Ut nunc quidem, regina, pro puella; poſtea autem pro puero
Aliud quid habeat templum tuum odoratum.

LVIII.

Sic habes debitum, Aeſculapi, quod pro uxore
Demodice Aceſon debuit, cum inciperet

Co-

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον εἰ μὲν ἐμόχθει.
Repoſuimus μελανεῦντα. Sic in Epigrammate quodam in Anthol. μελανεῦσα. Τὸ καλὸν autem apud Theocritum Idyl. III.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε.
& ibidem non longe inferius:
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα. BENTL.
Vſ. 1. ἐμόχθει] Sic & alia Apogr. Anthol.
Vſ. 3. εὐχαίτεω Γαν.] Etiam Lucianus Deor. Dial. 5. καλὸν κομήτην vocat.
Vſ. 4. Καὶ σύ ποτ' ἠράσθης] Vid. Cl. Valkenar. praef. ad Virgil. cum Graecis coll. p. LXXI.

IN EPIGR. LVII.

In MS. Lipſ. haec inſcriptio eſt: Ἀνάθημα παρὰ Λυκαινίδος: ſc. epigramma eſt donarii, quod conſecratum eſt pro partu felici, quo puella edita erat, cum promiſſione majoris, ſi puer naſcatur. In Apogr. Ruhnk. additur Λυσιμάχε pro quo Καλλιμάχε reſcribendum notat Salmaſ.
Vſ. 2. Εὔλοχος] Apogr. Ruhnk. Ἐκλέχος.

IN EPIGR. LVIII.

Aceſon quidam uxoris ſuae Demodices imaginem pictam in Aeſculapii fano poſuerat ex voto. Quam imaginem, ſive adeo ipſam mulierem, laudat poëta, cum ob formam, quae vel Deum capere poſſet, tum ob pudicitiam. In Codice MSto erat παρέξασθαι. Παρέχεσθαι παρθενίην, praeſtare virginitatem: ſic Hymno in Dianam: Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν. Καὶ μή μιν ἀπαιτῇς: ἀπαιτεῖν χρέος, exigere debitum. BENTL.
MS. Lipſ. Ἀνάθημα τε αὐτε. Edidit hoc epigramma etiam Kuſter. ad Suid. T. I. p. 259.
Vſ. 2. δεξάμενος] In Apogr. Ruhnk.

Γινώσκειν. ἢν δ' ἄρα λάθῃ, καὶ μή μιν ἀπαιτῇς,
Φησὶ παρέξεσθαι παρθενίην ὁ πίναξ.

ιθ'.

Τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
Πλούσιον ἡ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
Εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος. ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
Ἀθρήσας φήσεις· Ἕσπερε, πῶς ἔπεσες;

ο'.

Φησὶν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
Γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης
Ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσι
Πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

οα.

Ἰναχίης ἔστησεν ἐν Ἴσιδος ἡ Θάλεω παῖς
Αἰσχυλὶς, Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

οβ'.

Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
Εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
Δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Ἥσυχον, αἰθυίῃς δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

adscriptum est ἀξάμενος, ex vers. Mox: an γινώσκειν.

Vs. 3. Γινώσκειν] v. Interpretes ad Matth. I. 25.

Ibid. ἢν δ' ἄρα] Prima in ἄρα, ut versus constet, debet produci, duplicanda in pronunciatione litera canina. Mox μὴ abest ab Apogr. Ruhnk.

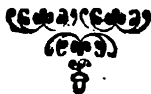
Vs. 4. παρέξεσθαι] Etiam Lips. παρέξασθαι.

Ibid. παρθενίην] Apogr. Ruhnk. μαρτυρίην, quod non displicet.

IN EPIGR. LIX.

In hoc quoque epigrammate dialectus modo Dorica est, modo Ionica, ut nescias, utram sequare. Citatur a Suida in Μύξα. Μύξας in lucerna illustrat Jensius Lect. Luc. p. 44. non praeterito hoc epigrammate.

Vs. 2. Codex MStus habet Κριτίας. Bentl. Sic & Lips.

Cognoſcere. quod ſi lateat, neque ſe exigas,
Ait Tabula, ſe ſervaturam eſſe virginitatem.

LIX.

Calliſtium Critiae filia me lucernam viginti
Ellychniis divitem dedicavit Deo Canopitae,
Voti rea pro filio Apellide. mea vero lumina
Aſpiciens dices; Heſpere, ut cecidiſti?

LX.

Dicit qui me ſtatuit Euaenetus (ego enim
Neſcio) me ob victoriam ſuam
Conſecratum eſſe aeneum gallum Tyndaridis.
Fidem ei habeo Phaedri filio Philoxenidis nepoti.

LXI.

In Iſidis Inachiae templo poſuit Thalis filia
Aeſchylis, Irenae matris promiſſo.

LXII.

Quinam es hoſpes, o naufrage? Leontichus hic mortuum
Offendit in littore, & hoc ſepulchro condidit,
Deflens vitam ſuam periculoſam: neque enim ipſe
Quietam degit; ſed mergorum ritu in mari verſatur.

IN EPIGR. LX.

In Cod. MSto eſt ἐγκεῖσθαι; ſed vera lectio eſt ἀγκεῖσθαι, hoc eſt, ἀνακεῖσθαι, ut ſupra Epigr. LII.

Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τȣ̃ Ῥοδίȣ.

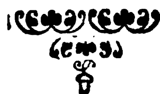
Idem mendum occurrit in eodem Codice, in Epigrammate hoc Antipatri Sidonii nondum edito:

Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμȣ μέλος ἐν δαΐ σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέοισα νόμον,
Ἄγκειμαι, Φιρίνικε, τεὸν Τριτωνίδι κούρᾳ
Δῶρον, ἐριβρύχαν παυσαμένα κελάδων.

Et in illo Anacreontis, etiam inedito:

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθȣ
Ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

In MSto ἔγκειμαι & ἔγκειται. BENTL.

AUCTARIUM EPIGRAMMATUM.

Ex Anthologia inedita.

LXIII.

Εὐδαίμων, ὅτι τἄλλα μανεὶς, ὡρχαῖος Ὀρέστας
Λευκάρεται μανῶν οὐκ ἐμάνη μανίαν.
Οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος, ἅτις ἐλέγχει
Τὸν φίλον, ἀλλὰ καὶ ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον.
Ἦ τάχα καὶ τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσε τοῦτο ποήσας·
Κἠγὼ τοὺς πολλοὺς οὐκέτ' ἔχω Πυλάδας.

Beatus, quod in ceteris furiosus, antiquus Orestes
Amore insanientium non insaniit insaniam.
Nec periculum fecit Phocensis (Pyladae), quo arguitur
Amicus, sed unum modo drama docuit.
Certe enim etiam amicum perdidisset id faciendo:
Et ego multos jam non habeo Pyladas.

In MS. erat τάλλα μανῆς, quod sic corrigendum esse, ut feci, planum est. In altero versu initium est corruptum, nec certi quid habeo. Video latere hic verbum aliquod, quod ad rem amatoriam pertineat. Cogitavi ἐρωτομανῶν. Et fortasse in eo non falsus sum: sed initio quomodo succurram non habeo. Λευκάρεται si est verbum bonum, significat pulcrum, cujus virtus est in candore. Sed si hoc servemus, quid fiet μανῶν? Nam μανῶν μανίαν certe dicere non possumus. Itaque hujus particulae correctionem felicioribus relinquam. E μανίη porro feci μανίαν, & in tertio versu, quem cum quarto dedi e correctione Salmasii ad Solin. p. 858. τῶ reliqui, qui. Dorica dialecto scriptum esse epigramma patet ex ὡρχαῖος Ὀρέστας, & ἅτις. E ποήσας si quis facere velit ποιήσας, nihil impediet. Nam & Theocritus ποιήσας, ποιησεῖς &c. dixit prima brevi, sed tamen & sic memini me reperire.

LXIV.

Οἵτινες Ἀλίοιο παρέρπετε σῆμα Κίμωνος,
Ἴστε τὸν Ἱππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

Qui-

Quicunque Elei transitis sepulcrum Cimonis,
Scitote vos Hippaei filium transire.

Edidit Jensius inter Epigr. inedita n. 97. sed pro Ἀλείω Viri doctissimi, Heringa in Observ. p. 282. & Dorvill. ad Char. p 253. censent legendum esse Ἀλείω, Dorice pro Ἠλείω: quod etiam Salmasio placebat, qui comparabat Δία Ἀλεῖον, ab Elide dictum: inde porro Heringa etiam σᾶμα corrigit: ex qua ratione denique etiam esse debebat Ἱππαίω. Nec repugnem, qui sciam, quid Doricae dialecto acciderit. Sed si legamus Ἠλείω, non istis opus est.

L X V.

Αἶνιε καὶ σὺ γὰρ ὧδε Μενέκρατες ἔπι πυλὺς
Ἦσθα τί σε ξεῖνον ὥστε κατειργάσατο.
Ἤρατο καὶ Κένταυροι, ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
Ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οὖνος ἔχει πρόφασιν.

Hoc epigramma valde vitiosum edidit Jensius n. 122. in quo corrigendo ingenium experti sunt Viri doctissimi, Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 78. & Reiskius in Anthol. p. 252. Ille distichon primum sic constituit:

Αἶνιε καὶ σὺ γὰρ ὧδε Μενέκρατες ὑσέτι πυλὺς
Ἦσθα.

capiens Αἶνιε de patria Menecratis Aeno Thraciae. Sed literis ad me post significavit, in primo versu e MS. Voss. legendum ἰκέτι πυλὺς, quam scripturam etiam exhibet Apogr. Ruhnk. In altero autem corrigit: τίς ἀξείνων ὥς σε κατ. probabili sane conjectura. Cl. Reiskius sic constituit versus:

Ἀνίδε καὶ σὺ γὰρ ὧδε Μ. Ἀσυπαλαιεῦ.
Οἶσθα τίς, ὦ ξεῖν', ἦν, ὅς σε κατειργ.

In quo primum vix feratur Doricum ἀνίδε: deinde in Ἀσυπ. est nimis incerta conjectura, sine ullo vel librorum, vel historiarum fundamento: denique τίς ὦ ξεῖν' ἦν δς nimis languet, & prosam sapit languidam. Ego etsi non audeo, in tanta scripturae corruptione, certi quid polliceri, tamen & mihi licebit conjecturam meam proferre. Primum igitur epigrammatis veluti fundus est in Homeri Odyssea Φ. & quidem in oratiunculis Antinoi & Penelopes, inprimisque vs. 295. Οἶνος καὶ Κένταυρον —— ἄασεν. & 334. Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. Ex hoc igitur versu ductus est primus epigrammatis, ex illo tertius. Jam non offendor admodum in Αἶνιε, quod commode sic accipi potest, ut vult Cel. Ruhnkenius. Thraces enim fuere vinolenti. Sed tamen non absurdum fuerit corrigere αἴλινε, & cetera sic constituere:

Αἴλινε καὶ σὺ γὰρ ὧδε Μ. ἰκέτι πυλὺς
Ἦσθα. τίς ἀξείνων, τίς σε κατειργάσατο;
Ἤρατο καὶ Κένταυροι, ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
Ἦλθεν, ὁ &c.

Ex Anthologia edita.

L X V I.

Anthol. I. 1. p. 2.

Τὰν ἥβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς
Ἅ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς ἁ γενεά.

Κεῖται δ' οὔ σφιν ἀγὼν ὁ χαλκέος ἀντὶ λέβητος,
Ἀλλ' ὅστις ζωὰν οἴσεται ἢ θάνατον.
Ἀνταίου τὸ πτῶμα. πρέπει δ' Ἡρακλέα νικᾶν
Τὸν Διός· Ἀργείων ἃ πάλα, οὐ Λιβύων.

Vs. 2. Ἀλλ' sic (non ἄτε) in Palat. & tribus Codd. aliis. ἀμφὶ in Palat. praeterea εἵνται, quod defendi potest. εἴδεναι φυγὰν est φεύγειν in epigr. a Kustero edito ad Suid. in Ἄρης. Scholiasta autem unus dubitat, utrum sit Διοτίμου ἢ Καλλιμάχου. DORVILL. ad Charit. p. 514.

L X V I I.

Anthol. I. 27. p. 52.

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος οὗτος, ὁ νύκτωρ
Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας. ἔνδοθι γάρ μου
Καιόμενον, πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

Volunt nonnulli, hoc epigramma esse Callimachi: quibus carminis festivitas suffragari videtur. Plane enim antiquitatem redolet. OBSOP.

L X V I I I.

Anthol. III. 5. p. 296.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
Φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

Ἄδηλον.

Ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμόν, ὡς ὄνομ' εἶχεν,
Οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

Epigrammatis mentem aperit lemma in Cod. Pal. his verbis conceptum: Εἰς Λέοντά τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος. Illud mihi non possum aliter persuadere, quam junctim legenda esse epigrammata haec, quae tamen divulsa sunt, hoc modo: (*sic ut exprimi curavimus*) Praeterea auctori suo asserendum est. Non est enim Simonidae, sed Callimachi. Disjunctim etiam legebantur in MS. & aliquot epigrammata intercedebant: & prior pars Simonidae, altera Callimacho inscripta legebatur. SALMAS. Conjungenda esse haec epigrammata in unum, etiam Huëtius vidit in notis ad Anthol. p. 21.

L X I X.

L X I X.

Anthol. III. 9. p. 321.

Τὸν τετραέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀστυάνακτα,
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
Ἐκ δ᾽ ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἥρπασε μάτηρ,
Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ᾽ οὐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ᾽ ἐπὶ γούνων
Ματρὸς κοιμηθεὶς, τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

Alio loco in MS. Callimacho auctore legitur paucis mutatis. Immo in altero Ἀρχιάνακτα. Corrige igitur Ἀρχιάνακτα, & mox ἅρπασε & κοιμαθείς. SALMAS.

L X X.

Anthol. III. 10. p. 323.

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, οὐδ᾽ ὀρέγοντος
Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
Τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον·
Εὗρον ὀϊζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
Ἠλλάχθη δ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
Πρῶτον, ἔπειτ᾽ ἐτάφην· ἀλλὰ ταφεὶς, ἔθανον.

In Cod. Pal. dubium est, utrum sit Σιμωνίδου ἢ Καλλιμάχου. SALMAS.

L X X I.

Anthol. III. 10. p. 323.

Ἡ γρηῦς Νικὼ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε
Παρθενικῆς. Ἀΐδη, τοῦθ᾽ ὁσίως κέκρικας;

Vulgo male Leonidae. Est enim Simonidis, aut, quod potius puto, Callimachi. Nam quod proxime praecedit: Γήραϊ καὶ πενίῃ, &c. in dubio erat, Simonidis an Callimachi esset. Sequitur τοῦ αὐτοῦ. Puto igitur esse Callimachi. SALMAS.

L X X I I.

Anthol. IV. 12. p. 480.

Τίπτε μόθων ἄτλητος Ἐνυαλίοιο λέλογχας
Κύπρι; τίς ὁ ψεύσας στυγνὰ καθᾶψε μάταν;

Εἰτεά σοι γὰρ ἔρωτες ἐφήμεροι, αἵ τε καθ' εὐνὰν
Τέρψεις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι·
Δῶρα τὰ δ' αἱμαλόεντα μέθες Τειτανίδι δία
Ταῦτα· σὺ δ' ἀχαίταν εἰς ὑμέναιον ἴθι.

Salmasius notat, hoc epigramma in Cod. Pal. Antimacho tribui. Sed cum ejus nullum epigramma sit in Anthol. edita & inedita, credit Cel. Ruhnkenius, oscitantem librarium Antimachum pro Callimacho dedisse, ut alibi passim: dignum certe esse ejus elegantia.

L X X I I I.

Anthol. VI. 15. p. 569.

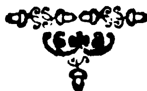
Κυνθίδες θαρσεῖτε. τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται,
Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

Cynthiae (ferae) estote bono animo: nam Cretensis Echemmae
Arcus jacent in Ortygia apud Dianam,
Quibus solebat desolare magnum montem. Nunc vero quiescit,
Caprae, postquam Dea fecit inducias.

Hoc epigramma in Anthologia quidem Ἀδήλου inscribitur. Sed Sylburgius notavit, in Codice Palatino inscribi Καλλιμάχου: idque Callimacho dignum judicabat J. G. Graevius in praef. Salmasius autem Callimachi esse non dubitabat: sed corrigebat in principio Κυνθιάδες h. e. quarum copia esset in Cyntho monte. Quam correctionem firmat Suidas. Itaque sic correxi. Prius distichon citat Suidas in Κυνθιάδες.

Vs. 1. Ἐχέμμα] Pro Ἐχέμμα est in Palatino Ἐχέμμου. Videtur hanc scripturam asserere Etymologici magni auctor: βίλιμνα, βίλοι. ἔστι δὲ καί. ῥῆμα παρὰ τὸ βίλος, βίλιμος, ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τέλεμος, πλεονασμῷ τοῦ ν βέλεμνος. Vulgata tamen damnari non potest, si casus primus est Ἐχέμμας, aut Ἐχέμμης, cujus secundus est Ἐχέμμα, & Ἐχέμμου, ut Παυσανίας, Παυσανίου & Παυσανία, Ἀρχύτας, Ἀρχύτου & Ἀρχύτα, quae trita sunt. J. G. GRAEV.

Vs. 3. νῦν δὲ πέπαυται] Sic MS. & ita legendum: tamen ν supra υ scriptum, ut esset πέπανται. SALMAS.

E X-

EXCURSUS
ad Epigr. XXIX.

Nobile est Epigramma Callimachi in Arati Phaenomena, neque magis sua caussa, & quod Callimachum auctorem habet, Arateique carminis laudem venuste exprimit, quam, quod tam multi praeclari viri in eo vel emendando vel explicando laborarunt. Ejus adeo veluti historiam proponemus, & nostram de virorum eruditissimorum vel emendationibus vel interpretationibus sententiam proferemus.

Primum in notitiam eruditorum hominum venit per Petrum Victorium, edita inter Graecos Astronomos Vita Arati, Florentiae, 1567. Neque enim ibi latere diu poterat literatores, qui inde a restitutis bonis literis, mathematicas disciplinas, inprimisque Astronomiam a veteribus traditam, diligenter tractarant, & veteres mathematicos vel ediderant vel praelectionibus illustrarant, ut in nostris terris, Caspar Bornerus, Phil. Melanchthon & Joach. Camerarius: quamquam Victorius in praefatione istius operis queritur, studium illud inter eruditos homines jam refrigescere. Eodem anno Fulvii Ursini Virgilius cum Graecis collatus prodiit, in quo libro p. 14. e MSto Achillis Statii Romano, quem etiam Victorius commemorat, pro inedito prolatum est idem epigramma. Sed his nihil praeter editionem debebat. Mox If. Casaubonus in Lection. Theocrit. c. 4. corrigere depravatum epigramma tentavit, & post hunc Claud. Salmasius in Exercit. Plin. p. 525. (ed. sec.) qui etiam sensum ejus declarare conatus est. Ita quater edito epigrammate, exortus est Lucas Holstenius, qui id eruditis pro inedito daret, in eruditissimis ad Stephanum Geographum notis, p. 301. adjuncto unius distichi auctario, e Barberiniano, ut videtur, Anthologiae Codice, e quo multa alia inedita epigrammata in iisdem ad Stephanum notis protulit. Sed Holstenius, uti repererat, ita edidit, nulla in eo corrigendo crisi usurpata. Salmasiana autem crisi non contentus If. Vossius, aliter constituere epigrammatis lectionem tentavit in Comment. ad Melam, I. 13. ceterum in sensu ejus fere cum illo consentiens. Exhibetur etiam, cum aliqua lectionis diversitate, in capite Arati, a Jo. Fello editi. Repetiit totum illud Victorianum Astronomorum corpus Petavius in Uranologio: atque ita etiam epigramma, additis paucis in margine conjecturis. Tandem, in Graeviana Callimachi editione, Epigrammatis Callimachiis, loco undetricesimo, cum Bentleji correctione, insertum est. Voluit etiam de eo bene mereri Jo. Clericus in Silvis Philol. c. 6.

Est

Est autem Epigramma e MS. Florentino a Victorio sic editum:

Ἡσιόδε δ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον ἀλλ' ὀκαισωμητο μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις Ἀρήτου σύγγονος ἀγρυπνίης.

E MS. Romano Ursinus edidit eodem modo, nisi quod in principio recte τόδ' ἄεισμα, & in ultimo ῥήσιες - - σύγγονοι ἀγρ. dedit. Holstenius autem e suo Codice in primo versu αὐτὸν ἀοιδῶν: in altero ἀλλ' ὀκνέω, μὴ τὸ μελιχρότατον: in ultimo: ῥήσιες Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη: addito denique hoc disticho:

Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' Ἄρητον ἐπίβλεπε. δισσὰ γὰρ ἀμφοῖν
Μέτρα πιὼν ἄθρει πάντα τὰ φαινόμενα.

Ex quo etiam corrigi voluit Antipatri epigramma in Anthol. I. 46.

Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπίβλεπε.

reponendum censens μηκέτ' Ἄρητον. In quo bis peccavit; ut hoc statim moneamus: primum, cum non vidit, id distichon male huic Callimachio adsutum ex Antipatri epigrammate in Theogenis Mathematici duo hemisphaeria coelestia, neque sensum habere eum, ut ullo modo cohaerere cum reliquo Callimachi epigrammate possit: deinde, quod vitium in μηκέτ' Ἄρητον non advertit. Nam prima in Ἄρητον syllaba longa est, de quo post: estque clarum μηκέτ' Ἄρητον factum e μηκέτ' ἐς ἄρκτον, postea quam distichon illud temere adhaeserat alteri in Aratum. Sed id esse a Callimachio alienum, vidit Bentlejus, eamque ob caussam omisit, ne verbo quidem admonitis lectoribus. Neque erat necesse, in tanta rei evidentia, maleque propterea carpitur a Clerico, (l. c. p. 242.) qui id distichon asserere Callimacho frustra, & nullo idoneo argumento, conatur.

Sed viri docti, qui hoc epigramma emendare instituerunt, primum in sensu ejus universo non consentiunt: aliis in laudem Arati accipientibus, aliis ad reprehensionem & contemtum operis Aratei trahentibus. In posteriori genere sunt Salmasius, & Vossius, sequente Fabricio Bibl. Graec. II. 8. p. 279. extr. & Clerico, quo diximus, loco, existimantes, rideri Aratum, ut male imitatum Hesiodi Astrologicum carmen, quod olim circumferebatur sub nomine βίβλου ἀστρικῆς, sed γνησιότητα ejus doctissimis quibusdam in dubium vocantibus: quippe non modo Hesiodum compilasse, sed etiam difficilia & parum amoena, ab Hesiodo consulto omissa, operi inseruisse. Itaque ultima epigrammatis huic interpretationi sic accommodant, ut, Callimachum dicant, jubere valere tetricas illas & injucundas tricas & nugas. Ea sententia haud dubie longe a vero aberrat. Primum universae eruditae antiquitatis judicio refragatur: quae Arati carmen ita admirata est, ut eo nihil praestantius in illo erudito & subtili genere scribendi putaret. Ne epigrammata commemorem Ptolemaei, in eadem Arati Vita apud Victorium, & Au-

Antipatri Anthol. I. 46. Ciceronem, quis nescit, ejus versus in primo de Oratore pro optimis & ornatissimis laudare, quos ipse etiam Latinos fecit. Deinde, auctore illo ipso Vitae Arateae scriptore, Callimachus Aratum in Epigrammatum libro, & in iis, quae ad Praxiphanem scripserat, valde laudarat, ut πολυμαθῆ & ποιητὴν ἄριστον: tantum abest, ut hoc epigrammate perstringere voluerit: fuitque Aratus propter elegantiam carminum, inprimisque Phaenomenorum gratissimus etiam regibus, qui illam eruditam elegantiam gustare possent. Auctor autem Vitae Arati, quae Phaenomenis praeponitur in vulgatis libris, eum, ait, a Callimacho hoc epigrammate (neque enim de alio loquitur) honoratum esse: παρὰ τοῦ Κυρηναίου καὶ ἐπιγράμματος ἠξιώθη. Nam quod ejus carmen λεπτὰς ῥήσεις appellat, id nullo modo in contemtum accipi debet: cum λεπτὰ etiam in optimam partem dicantur, non modo de oratione, sed etiam aliis rebus. Antipater quidem & Ptolemaeus, haud ambigui laudatores Arati, ita eum laudant, ut ille λεπτὴν φροντίδα, quam etiam in contumeliam dici apud Aristophanem in Nubibus, non ignoramus, ei tribuat in isto opere scribendo, *acumen*, *subtilitatem*, alter autem λεπτολόγον vocet, Ἀλλά γε λεπτολόγος (sic Victorius: Ursinus autem Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου) σκῆπτρον Ἄρατος ἔχει: *sed subtilis principatum Aratus habet.* Itaque χαίρετε λεπταὶ ῥήσεις non est, *valete jejuna carmina*, sed *salvete arguta carmina.* Illud autem quam abhorrens est, quod Salmasius συγγόνους ἀγρυπνίης intelligit, *cognata vigiliis*, *& somnum adimere nata?* Neque enim ἀγρυπνία scriptoribus aliter, quam in bonam partem tribuitur: estque evidens, Callimachum respexisse ad locum Homeri Odyss. E. 271. de Ulysse navigante; quem in eum confert etiam Achilles Statius apud Victorium in fragmentis p. 112. (Uranalog. p. 94. ed. sec.) καλὸν, inquit, κατὰ τὸν Κυρηναῖον, ἀμνήψασθαι τοῦ λόγου τὸν Ἀράτου πόνον, ὃν ἐποίησεν

Ἥμενος, οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν
Πληϊάδας ἐσορῶντι, &c.

Quae cum ita sint, sequamur potius eos, qui, ad laudem Arati pertinere Callimachi epigramma, verissime judicant. Laudatur Aratus, ut imitator felix Hesiodi, qui primus de rebus tenuibus atque subtilibus, quales sunt rusticae, mathematicae, philosophicae, probabiliter scripserat; unde unus ex antiquioribus aetatem tulit. Neque aliud Hesiodi opus intelligere necesse est, quam ἔργων καὶ ἡμερῶν: ad cujus imitationem olim omnes studium suum contulerunt, qui in subtili carminis genere aliquid efficere vellent. Vocat enim μελιχρότατον τῶν ἐπέων, *dulcissimum carminum:* quod plane in *opera & dies* convenit, dulcedinis & lenitatis nomine a veteribus celebrata.

Sed utinam, ut sensum epigrammatis adsequi & vindicare, ita lectionem veram, sive certam, indagare, facile esset. Ac primo quidem in versu haud difficilis res est. Nam utrum editum

tum serves ἀοιδῶν ἔσχατον, an malit quis ἀοιδῶν, ut ἔσχατος ἀνδρῶν, Ῥωμαίων, τελειότατος πετεινῶν, & similia, non admodum refert. Nec opus est, duram Casauboni conjecturam refellere, καὶ οὗτος ὁ τρόπος ἀοιδὸν ἔχει τόν. aut Clerici alteram οὐ τῶν ἀοιδῶν (scil. Hesiodi) ἔσχατον, quae & supervacua & parum suavis est. Sed magna difficultas est in secundo. Nemo facile probabit Pantagathi conjecturam, corrigentis ὦ Ζεῦ, ἄσμα μελιχρ. apud Ursinum l. c. ἄσμα ἐπέων, nescio quomodo, durius est: aut Salmasii, Vossiique, qui, ablati falsae interpretationis opinione, correxere, ille, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον &c. hic ἀλλ' ὄχα σοι μὴ τὸ μελιχρ. qua ratione magis corruptum versum, bene judicat Bentlejus: praesertim, cum etiam priorem versum huic sententiae accommodare corrigendo tentarint. Tutissimum sane est, manere in eo, quod post Casaubonum Bentlejus probavit: ἀλλ' ὀκνέω, μὴ τὸ μελιχρ. *sed haud scio, an dulcissimum carminum expresserit imitando.* Nam & in Florentino Achillis Statii libro, in principio Vitae Arati, hic versus sic exhibetur, ut sit ἀλλ' ὀκνέω, verbis ceteris foede corruptis, & Holstenius sic e MSto, ut videtur, edidit. Sed non negem, mihi duram videri ὀκνέω, μὴ ἀπεμάξατο, *haud scio an*, (quod vim affirmandi apud Latinos habet) *expresserit*: nec quisquam exemplis ad eam rationem firmandam usus est, aut mihi exempla, quod meminerim, occurrerunt inter legendum. Itaque aliquando venit in mentem, sic hos versus e vestigiis corruptae scripturae (ὀκαισαμηντο) constituere:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος. Οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὄχ' ἄκρον, καὶ τὸ μελιχρότατον, &c.

Non ultimum poëtarum imitatus est. Accurata ratio scribendi videtur postulare, ut post ἀλλὰ sequatur contrarium superioris, τοῦ ἐσχάτου ἀοιδῶν. Quod sensit Hemsterhusius ὁ πάνυ, voluitque expressum a Callimacho in hunc modum: ἀλλ' οὐ τὸ σῶμα μ. τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμ. ad Pollucem p. 1117. b. Hoc plane est, ἀλλ' ὄχ' ἄκρον, *sed longe principem*: ὄχ' ἄριστον Homerus dixerit. Prima in ἄκρος positione producitur, natura sua brevis est, & correpta reperitur apud Poëtas, non modo scenicos, ut Euripidem Cycl. 455. Phoeniss. 433. sed etiam alios, ut Theocrit. Id. xiv. 66. Epigramm. Anthol. III. p. 145. ed. Flor. Pseudo-Orphea Argon. 458. 1165. Sed praestantissimi poëtae etiam *dulcissimum carmen expressit*: Καὶ τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων ἀπεμάξατο. In libris scriptis quam saepe μὴ & οὐ pro καὶ irrepserit per similitudinem compendiorum, vix nescire potest non expers harum literarum, estque saepe a Criticis notatum.

Sequitur illud: Χαίρετε λεπταὶ ῥήσεις: *Salvete arguta carmina.* In quo sane Ionica forma restituenda est ῥήσιες· quod & sua sponte quis viderit, & suadent libri veteres. Nam sic e suo edidit Ursinus, & eo ducunt vestigia Holstenianae scripturae ῥήσις (in qua forte est operarum vitium) & versus fit suavior. Pro Ἀρήτου

porro

porro Salmasius dat Ἀῤῥήτῳ, duplicata litera secunda, ad producendam syllabam primam, quam sua sponte longam esse, veterrimis & optimis auctoribus discimus. Posteriores demum etiam corripuerunt, quos imitati sunt Latini. Itaque bene etiam Vossius hanc correctionem repudiat, allato exemplo Leonidae. Eodem tamen modo corrigit Petavius in margine Vitae Arati; sed ut adjectivum, vehementius illud quam pro re, faciat, vertatque *inexplicabilis germana vigiliae.*

Restat difficilis nodus in ultimis verbis; in quibus triplex librorum lectio prodita est: prima Florentini, σύγγονος ἀγρυπνίης, quae etiam est in Vita Arati inedita, quam e MSto Bodlejano descriptam mecum benigne communicavit Dav. Ruhnkenius, Vir Graece doctissimus, merito suo nuper ad literas Graecas in Academia Leidensi publice docendas provectus; altera Romani, apud Ursinum, σύγγονοι ἀγρυπνίης· tertia Holsteniani, σύντονος ἀγρ. Primam nemini probatam vidi. Alteram, qui ut probam sequuntur, explicant *cognata*, aut *germana vigiliae*, ut vidimus ante. Sed inde commodus sensus non efficitur, & quidem in neutram partem. Ἀγρυπνίαν de eruditis hominibus eorumque operibus non dici in malam partem, supra monui: ut nec *evigilata opera* sic Latinis, aut *vigiliae* dicuntur. Nec *opera cognata vigiliis*, si in deteriorem partem explicare velis, aliud significent, quam, in quibus intelligendis multum vigilandum sit: quem tamen modum loquendi nec Latina nec Graeca lingua fert. Tertiam probavit Bentlejus. Nec incommodus ex ea sensus existit. σύντονος ἀγρυπνία est *acris, non remissa vigilia.* Nilus ep. 34. p. 57. ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἅψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ἀγρυπνίας συντόνου. Enimvero fuit pronus librariis lapsus a σύντονος ad σύγγονος, sed non minus ab hoc ad illud. Itaque, etsi σύντονος haud dubie melius est, quam σύγγονος· tamen consensus reliquorum librorum facit, ut σύντονος correctori potius deberi, quam a Callimacho esse videatur: malueruntque viri docti aliud e σύγγονος eruere, quam Holstenii σύντονος probare.

Jam si quis terminationem vulgatae scripturae teneat, nihil propius est, quam, ut corrigat ἔκγονοι, quod placebat Hemsterhusio, Viro summo, ad Pollucem p. 1117. b. venitque etiam in mentem Bentlejo: qui tamen hiatum Ἀρήτου ἔκγονοι non concoquebat. Est ille quidem modus loquendi Callimachius. In hymno in Lavacr. Pallad. 26. habemus, Χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς. Critias vero ap. Athen. I. 22. vas fictile appellat καμίνου ἔκγονον. Quo modo autem haec verborum permutatio nasci potuerit, non est difficile ad intelligendum, si quis modos permutandorum in libris priscis verborum non ignoret. Saepissime permutantur verba, quae in capite habent praepositiones ἐκ, ἐν, σύν. In nota illa v. c. definitione artis, σύστημα ἐκ καταλήψεων, libri semper variant & veluti vacillant inter ἐγγεγυμνασμένων,

μένων, ἐκγεγονὼς. & συγγεν. (vid. ad Lucian. Parasit. c. 4.) Itaque facilis transitus fuit ab ἔκγονος vel ἔγγονος ad σύγγονος. Nam ἔγγονος & ἔκγονος adeo frequenter permutantur, ut idem significare, & promiscue dici videantur. Apud Josephum Ant. XX. 10. aliquoties ea permutatio facta: & quoties ibi est in editis ἔκγονος, Codex Vossianus, qui nunc Leidensis est, habet ἔγγονος. add. Albertum, Virum summum, ad Hesychium in Ἔγγονος. Sed plane eadem confusio est verborum ἔκγονος vel ἔγγονος & σύγγονος apud Dionysium Halic. L. I. p. 55. ubi Dardanum, ait, Palladium & alias sacras imagines in Asiam secum transtulisse & intulisse urbi a se conditae: inde autem translata esse Ilium πρὸς τῶν συγγόνων αὐτοῦ, *a nepotibus*, *a posteris*. Ita libri, quod sciam, omnes: sed recte Sylburgius corrigendum judicat ἐγγόνων vel ἐκγόνων; idque dudum in versione Lapus expresserat. Hiatum autem, qui in hac emendatione apud Callimachum offendebat Bentlejum, etsi libenter vitant elegographi, inprimisque Callimachus: tamen ea res non tantam habet necessitatem, ut propterea haec correctio repudietur: & potest illius hiatus insolentia induxisse correctorem, ut ex ἐκγ. faceret σύγγονος. Quod si quis tamen hiatum ferre nequeat, tenaxque sit primae in vulgata lectione syllabae, ob consensum librorum, ei forte probetur magis elegantissima conjectura Davidis Ruhnkenii, V. C. qui mihi scripsit, sibi legendum videri σύμβολον ἀγρυπνίης, *monumentum vigiliarum*, e simillimo loco epigrammatis, Anthol. V. 28. p. 509.

Στῆσε τρόπαιον, ἐῆς σύμβολον ἀγρυπνίης.

comparatque etiam Leonidae versum, ibid. VI. 12. p. 563.

λάμβανε βίβλον,
Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης.

CAL-

CALLIMACHI
FRAGMENTA.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

I.

Αἰεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί.

II.

Apud Apollonii Scholiasten.

Ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
Ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

III.

Apud eundem.

Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

IV.

Apud eundem.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε καλὰ ξεῖνοι ἐκτελέεσθε.

V.

Apud eundem.

Ἐν Δίῃ. τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

VI.

ANNA FABRI.

IN FRAGM. I.

Αἰεὶ γὰρ σμικροῖς] Hoc idem eſt ac proverbium quod olim in Syria jactabatur, ut ex D. JESU CHRISTI verbis patet, *Habenti dabitur.*

IN FRAGM. II.

Vſ. 1. προέχουσα] *Prominens e capite, propendens.*

Vſ. 2. χαῖον] *Pedum*, aut *venabulum.*

IN FRAGM. III.

Vſ. 2. θῖνας] *Loca arenoſa, sablonieres.*

Ibid. ἐπιβλέπετε] *Videtis*, hoc eſt *ſervatis, curatis*, Sic *videre domi, videre auſpiciis*, dixit Cicero.

Vſ. ὀφέλλετε.] *Vous me devez rendre ma mere.* Sic Latini verbo *debere* uſi ſunt. Horat.

Navis, quae tibi creditum
Debes Virgilium, finibus Atticis
Reddas incolumem, precor.

IN FRAGM. IV.

Vſ. 1. ἐκτελέεσθε] Melius in Codice Stephani legitur ἐκτελέεσθαι.

IN FRAGM. V.

Vſ. 1. Νάξῳ] Inſula Maris Aegei. Hanc etiam Strongylen, Diam, Diony-

V I.

Apud eundem.

Θηρὸς ἀεῤῥάζων δέρμα κατωμάδιον.

V I I.

Apud eundem.

—— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

V I I I.

Apud Schol. Arati.

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερονίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

I X.

Apud Athenaeum lib. 7.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν,
Ἢ πέρκας. ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

X.

nysiam, Callipolin & Siciliam minorem vocatam fuisse testatur Plinius.

IN FRAGM. VI.

ἀεῤῥάζων δέρμα κατωμάδιον] Forsan de Hercule intelligendum est hoc Fragmentum: nil tamen affirmo. cum omnes prisci illi Heroes ferinis pellibus solerent tegi, quod vel ex Virgil. notum est. Pelles autem eae nodo sub mentum religatae ex humeris dependebant. Virgil.

Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.

Vs. 1. Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο] Fragmentum est e carmine quod vertit Catullus de Coma Berenices, ut & sequens. Vide ibi notata vs. 48.

Jupiter ut Chalybon omne genus pereat.

IN FRAGM. VIII.

Vs. 1. Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν] Catul. de Coma Berenices vers. 5.

Idem me ille Conon caelesti lumine vidit
E Beroniceo vertice caesariem,
Fulgentem clare, quam multis illa Deorum
Non sine taurino sanguine pollicita est.

Vide notata ibidem.

Ibid. Βερονίκης] Illa *Berenice* & *Beronice* dicebatur. Apud Hyginum saepe.

IN FRAGM. IX.

Vs. 1. χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν] Hunc Callimachi locum ex ejus Galatea adducit Athenaeus: Καλλίμαχος δ' ἐν Γαλατείᾳ τὸν Χρυσόφρυν. ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Ibidem etiam alium ejusdem Callimachi locum laudat ex Epigrammatis, ἐν δὲ τοῖς ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς φησὶν, ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθύς. Hic autem priscis Latinis *aurata*, vel *orata* dicitur.

X.

Apud Athenaeum lib. 15.

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται, Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας.

X I.

Apud Clementem in Protrept.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

X I I.

Apud eundem & Scholiasten Pindari.

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

X I I I.

IN FRAGM. X.

Vf. 1. ἀκόντιον] Intellige humorem ejaculatum. Celeberrimus in Antiquorum conviviis lusus fuit, qui Κότταβος dicebatur, in quo amatores, exhausto poculo, humoris reliquum in majora pocula ab alto infundebant, ut in lancem aliam mitterent, sicque sonum ederent, qui si major ederetur, se ab amasiis diligi augurabantur. Sed en tibi totam ejus ludicri descriptionem Latinam quidem, ut facilius intelligatur. *Talis apud Athenienses ludus erat. Virga quaedam longa erat in terram defixa, ac super eam altera deligata, huc & illuc nutans, ut fieri solet in lancium jugo. Haec lances duas habebat appensas, sub iis lancibus crateres erant duo aquae pleni, & sub aqua statua aenea deaurata*, Μάνης *dicta. Jam vero ludentibus omnibus, surgebat aliquis phialam habens vini plenam, & quam longe absistens, quod vini ex epota illa superarat, id in lancem unam mittere conabatur, ut repleta gravis fieret, inclinataque statuae quae sub aqua erat, caput allideret, atque ita sonum ederet; quique ita jecerat, ut ne gutta quidem una in teram cecidisset, hic victor erat, seque ab amica redamari gloriabatur.* Vide Aristoph. Scholiasten in Εἰρήνη pag. 717. Edit. Genev. qui hunc Callimachi locum laudat. Vide & Joannem Tzetzen Chil. cap. LXXXV.

Vf. 2. Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας] Legendum Σικελὰς, ut & apud Scholiasten Aristophanis legitur loco supra citato. Est autem, Λατάγη τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐρρίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ Κοττάβειον. Porro Σικελὰς dicit noster, quia, ut ait idem Interpres Aristoph. Σικελική τίς ἐστι παιδιὰ, πρῶτον εὑρόντων Σικελῶν. Unde Anacreon, Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων. & Critias in Elegiis,

> Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονὸς εὐπρεπὲς ἔργον.

IN FRAGM. XII.

ἐπιτέλλεται] Pater meus amantissimus putabat legendum ἐπιτέρπεται, in Fragmento proxime sequenti, τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Vel fortasse ἐπιτέλλεται significat *adest propitius & favens*. De Asinorum sacrificiis vide Fragmentum sequens.

IN FRAGM. XII.

Φοῖβον ὀνοσφαγίαι] De Hyperboreis qui Apollini asinos sacrificabant, sic Pindar. Pyth. Od. x.

> Παρ' οἷς ποτὲ Περσεὺς
> Ἐδαίσατο λαγέτας δώματ' ἐσελθὼν.
> Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
> Ἐπιτόσσαις θεῷ
> Ῥέζοντας. ὧν θαλίαις ἔμπεδον]
> Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
> Χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν
> Ὀρθίαν κνωδάλων.

IN

XIII.

Apud Strabonem. lib. I.

Αἰγλήτην, Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ
Λείπων ἀρχόμενος.

XIV.

Ibidem.

—— ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον Ἁρμονίην.

XV.

Citatur & hoc Callimachi.

Νηφάλιαι γὰρ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὦπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

XVI.

IN FRAGM. XIV.

Vſ. 1. κυταίου] Scribe per majuſculam litteram Κυταίου. De Argonautis loquitur, Cytaea eſt Colchica urbs, unde Medea Κυταιΐς, & Aeetes pater ejus Κυταῖος: quod autem ait Scaliger in Propert. in illam deportatas fuiſſe decem tribus a Salmanaſar Aſſyrio, unde Samaritani hactenus a Judaeis Κυταῖοι dicti, *Cutaei*; id vero omnino falſum eſt, ut in ſuis in Origenem Notis monuit illuſtris Huëtius.

Vſ. 2. Ἁρμονίην] *In Illyricum*, ubi Cadmi Harmoniaeque monumentum conſpicitur.

IN FRAGM. XV.

Vſ. 2. Λήτειραι] *Sacerdotes.* Heſychius, Λήτειραι, ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν, ubi Guiet. legit Λήτειραι. Λιτή

Ibid. Ἡσυχίδαι] Ἡσυχίδαι Athenis erant indigenarum genus. Heſych. Ἡσυχίδαι, γένος Ἀθήνησι ἰθαγενῶν.

Ibid. μελιηδέας ὦπας Λήτειραι καίειν] Lege, ut optime apud Schol. Sophocl.

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

Τῇσιν, hoc eſt Εὐμενίσι; ὄμπας, θύματα πυρὶ καὶ μέλιτι δεδευμένα. Heſych. Poſſet etiam legi ὀμπνάς; ὄμπναι enim *fruges melle maceratae*. Ἡσυχίδαι, *Sacerdotes Eumenidum*, audi eundem Schol. Sophocl. ad illud Oedip. Col. Ἄπυστα φωνῶν] ἀνήκουστα. ἀντὶ τοῦ ἠρέμα καὶ συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί. μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι. καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἡσύχου καταγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων ἐν ταῖς πρὸς Ἐρατοσθένην φησὶν, οὕτω, τὸ δὲ τῶν Εὐπατριδῶν γένος οὐ μετέχει τῆς θυσίας ταύτης. εἶτα ἑξῆς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι. ὃ δὴ γένος ἐστὶ περὶ τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει. καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας ταύτης κριὸν Ἡσύχου ἱερὸν ἥρωι, τοῦτον οὕτω καλοῦντες διὰ τὴν εὐφημίαν. οὗ τὸ ἱερόν ἐστι παρὰ τὸ Κυλώνειον, ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν. καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς φησι. καὶ Καλλίμαχος, Νηφάλιαι καὶ τῇσιν, &c.

XVI.

Ex Callimachi Dactylicis.

Ἁ παῖς ἁ κατάκλειστος
Τὰν οἱ φασὶ τοκῆες
Εὐναίυς ὀαρισμὺς
Ἔχθειν ἶσον ὀλέθρυ.

XVII.

Ex Agellio lib. IV. cap. XI.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντος ἐδεστῶν
Κἠγὼ Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε λέγω.

XVIII.

Ex Macrobio lib. V. cap. XXI.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιην μὲν ἀπηνήνατο χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

Τῷ

IN FRAGM. XVI.

Vſ. 1. ἁ κατάκλειστος] Κατάκλειστον *puellam* dicit, quia hic mos erat in Graecia, ut puellas in thalamis cuſtodirent; neque eas prodire ſinerent, dum eae adhuc eſſent innuptae. Phocylid.

> Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι
> Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.

A. Fabri.

Κατάκλειστον Graeci vocarunt, quidquid ita pretioſum eſt, ut ſervari diligenter, & clauſum teneri mereatur. Poëta noſter puellas virgines, quas tenellis aſſervandas diligentius uvis ſcribit, vocat καταλείστους. Hinc & κατάκλειστοι meretrices quaedam dictae, quae carius ſe venditarent, nec omnibus paterent. *devium ſcortum* Horatio, quod ſcilicet non omnibus obvium eſt. κατάκλειστα εἶχον τὰ βιβλία, apud Strabonem de Apelliconis heredibus, qui libros Ariſtotelis ſub clave habebant, nec exire in publicum ſinebant. Atque inde κατάκλειστυ de re pretioſa; quae non pro derelicto haberi, ſed ſtudioſe conſervari, ac tuto loco concludi digna eſt. Cl. Salmasius ad Tertull. de Pallio p. 177.

Vſ. 3. Εὐναίυς ὀαρισμὺς] Gallice diceres *Discours de Mariage*.

Vſ. 4. ἶσον ὀλέθρυ] Legendum puto ὀλέθρῳ: imo & ita apud Scaligerum in Catull. legitur.

IN FRAGM. XVII.

Vſ. 1. Καὶ κυάμων] Legebat Pater meus,

> *Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντος ἐδεσθαι.*

IN FRAGM. XVIII.

Vſ. 1. Θρηΐκιην] Sic Horat. Amyſtida Threiciam vocat.

> *Neu multi Damalis meri*
> *Baſſum Threicia vincat amyſtide.*

Ibid. ἀπηνήνατο] Legendum ſuſpicor ἀπηνήνατο, *recuſavit*. Id ſequentia ſuadent, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

Vſ. 2. κισσυβίῳ]. Neoptolemus Parianus libr. 3. περὶ Διαλέκτων ait κισσύβιον fuiſſe poculum ex hedera confectum. Addit Philemon fuiſſe μονωτόν. Neoptolemo adſtipulantur multi, Theocritus, Didymus, cujus ea ver-

Τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα περιστείχοντος ἀλείσου
Τὸ τρίτον.

XIX.

Ex Luciano lib. cui tit. Ἔρωτες.

Αἴθε γὰρ ὦ χείρεσσιν ἐπ' ὄμματα λύχνα φέροντες
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν
Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

XX.

Ex Plutarchi Symposiacis.

Καί μιν Ἀλητίδαι πολὺ γηγενέστερον
Τοῦδε, παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος.
Ζήλῳ τῷ Νεμέηθε, πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
Ἥ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρη.

XXI.

verba ad Odyss. IX. Κισσύβιον ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου κατεσκευασμένον. ἢ ὄνομα κύριον ποτηρίου, ἢ, (lego ὃ) ἔχον κισσὸν ἔξωθεν. Clitarchus refert scyphum κισσύβιον appellatum ab Aeolibus. Ab antiquissimis tamen Graecis pocula quaevis κισσύβια appellabantur. Nicander Αἰτωλικῶν lib. I. ἐν τῇ ἱεροποιΐᾳ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιοῦνται πετάλοισι ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φαίνεται. Homerus,

Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Asclepiades vetus interpres Homeri tradit solos rusticos eo poculi genere usos. MEURSIUS ad Theocriti spicilegium p. 5. Vide Heinsii lectiones Theocr. libr. I. cap. 2. qui ait Callimachum a veteribus criticis apud Athenaeum vapulare, quod confuderit voces ἀλείσου & κισσυβίου, cum longe diversa essent. TH. GRAEV.

IN FRAGM. XIX.

Vs. 2. Ἔρχιος] In al. legitur Ἔρχιος. An ab Ἐρχία, quae est Tribus Atticae? Certe hic aliquid latet.

IN FRAGM. XX.

Vs. 1. Ἀλητίδαι] Nescio quid sit: forsan ab ἀλῆτις, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ut ait Hesychius: sed dubito; forsan ab Ἁλαί, quo modo vocabantur δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς.

Ibid. γηγενέστερον] Pater meus putabat legendum ὠγυγιώτερον.

Vs. 2. Αἰγαίωνι] Quem Dii Briareum, illum Αἰγαίωνα vocabant homines. Homer.

Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίωνα — —

Sed hoc Fragmentum de Briareo non potest intelligi. Hic igitur Αἰγαίων erit Neptuno; Αἰγαίωνα enim vocatum fuisse Neptunum certum est. Hesych. Αἰγαίων ἐπιτεταμένως θαλάσσιος θεός, οἱ δὲ ὁ Βριάρεως καὶ ὁ Ποσειδῶν.

Vs. 3. σύμβολον] *Apium*. Agones, Olympia, Nemea, Isthmia, Pythia. In Olymp. *oleaster*, in Nem. *pinus*, in Isthm. *apium*. in Pyth. *poma*. in Epigr. Ἆθλα δὲ τῶν κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

XXI.

Ex Scholiaste Pindari.

Χαῖρε βαρυσκίμπτων ἐπίτακτα μὲν ἕξακι δοιὰ,
Ἐκ δ' αὐτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

XXII.

Ex eodem.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, οἱ τὸν ὄλεθρον
Εὗρε, τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

XXIII.

Ex eodem.

Ταὶ μὲν ἀρισκύδης εὔνις ἀνῆκε Διὸς

Ἀρ-

IN FRAGM. XXI.

De Hercule Fragmentum istud debet intelligi, qui labores duodecim, jubente Euristheo, reliquos suopte motu exantlavit. Unde Pind. Nem. Od. III.

—— —— ἰδ'ᾳ τε ἐρεύνα-
σε τεναγέων ῥοάς, ὅπα πόμπιμον
Κατέβαινε νόςου τέλος,
Καὶ γᾶν φράδασσε.

Vſ. 1. *βαρυσκίμπτων*] *Propter clavam.*

Vſ. 2. Ἐκ δ' αὐτ' ἀγρεσίης] H. Valesius in notis ad N. Damasceni excerpta versum posteriorem sic emendat:

Ἐκ δ' αἰθυιρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

IN FRAGM. XXII.

Vſ. 1. *οἱ τὸν ὄλ.*] *Oi*, hoc est *αὐτῷ sibi.* Et male in Schol. Pind. legitur ὃς. De Perillo autem hic sermo est, qui Phalaridi Agrigentinorum Tyranno taurum aeneum, januam a latere habentem dedit, ut in eo homines igne supposito combureret, eos verum bovis mugitum edituros affirmans. At eum Phalaris primum opus suum jussit imbuere. Ovid. Trist. lib. III.

Pro quibus inventis, ut munus munere penses,
Da, precor, ingenio praemia digna meo.
Dixerat. At Phalaris, Poenae mirande repertor,
Ipse tuum praesens imbue, dixit, opus.

IN FRAGM. XXIII.

Vſ. 1. *Ταὶ μὲν ἀρισκύδης*] Mendosissimum est hoc Fragmentum. Et cum in eo tota essem, ut inde aliquid elicerem, supervenit doctissimus Andreas Dacerius, quem supra nominavi, isque dum illud sedulo legit, antequam e Museolo nostro egrederetur, stans, ut ita dicam, pede in uno sic illud ingeniosissime restituit.

Τεῖς μὲν ἀριστκύδης εὔνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν ἴδιόν περ ἐὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλῃ
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

atque illi de Heraclidis Poëta videtur loqui. Quos Juno Argos ita passa est accedere, ut illis cum Peloponnensibus & Tegeatis aliquot praeliis esset decernendum, quod ex Apollod. & Diodor. notum est. Heraclidas autem Jovis *γενέθλην σκοτίην* vocat, quia Hercules ex Jove & Alcmena natus est. Haec ille, donec quis meliora in medium proferat. Addit idem, fieri posse ut quis historiam comminiscatur quae ad Fragmentum illud referri posse videbitur:

sed

Ἄργος ἔθειν, ἴδον περ ἐὸν λάγος. ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς, ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

XXIV.

Ex eodem.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸς ἧνται
Κάλπιδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

XXV.

Ex Scholiaste Ariſtophanis.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

XXVI.

Ex Olympiodoro in Meteora.

Αὐτὸν μὲν φιλέουσ', αὐτὸν δέ τε πεφρίκασι,
Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

XXVII.

ſed ſic etiam non minus de Fragmenti totius emendatione conſtabit.

Vſ. 2. ἴδον περ ἐὸν λάγος] Nam Junoni ſacrum erat Argos. Pind.

Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς —— & Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Aptum dicit equis Argos, diteſque Mycenas.

IN FRAGM. XXIV.

Vſ. 1. ἐπὶ στέγος ἱερὸς] Bene apud Pind. legitur ἱερόν: ſed legendum ob verſum ἐπὶ στέγος ἱερόν.

Vſ. 2. Κάλπιδες] Hydrias ol^o plenas intellige, quae Athenis iis dabantur qui Panathenaea vicerant. Pind. Nem. Od. x.

—— γαία δὲ καυ-
θείσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν ἐν ἀγγίων
ἕρκεσιν παμποικίλοις.

IN FRAGM. XXV.

Vſ. 1. κεκομμένα] Κεχαραγμένα.

Vſ. 2. Κυδίππην ὡς] Bene alibi legitur ἐσσ'. Sic Propert.

Scribitur & veſtris Cynthia corticibus.

& Theocrit. in Epithalam. Helenae:

Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀγνοίῃ) Δωριστί, σέβου μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Et non ſolum in arboribus, ſed & in parietibus ſemper ſcribendi mos fuit. Ariſtoph. in Ἀχαρν. Ὑμῶν τ' ἐραστὴς ὢν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον Ἀθηναῖοι καλοί. Ubi Schol. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις. Et hocce Callimachi Fragmentum adducit.

IN FRAGM. XXVI.

Vſ. 1. Αὐτὸν μὲν φιλέουσ'] Contra Virgil. in Ciri, qui hos verſus imitatus eſt.

Quem pavidae alternis fugiunt optantque puellae
Heſperium fugitant, cupiunt aſpicere ſolem.

XXVII.

Ex Stobaeo.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερος,
Κοῦροι τὸν φιλέουσι. νέοι δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχεις ἄγουσι θύρην.

XXVIII.

Ex eodem.

Ἄρνες τοι φίλε κοῦρε ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Ἔσκον ἐπείθμοι; δαύλια καὶ βοτάναι.

IN FRAGM. XXVII.

Vs. 2. τὸν] Id est ὅν.

IN FRAGM. XXVIII.

Vs. 2. ἐπείθμοι] Legendum ἀπήριθμοι.

Ibid. δαύλια] Δαυλία est *ficedula*; sed δαύλιον quid sit, nescio: forsan legendum γαύλια *mulctrella*.

CAL-

CALLIMACHI FRAGMENTA

EX

ETYMOLOGICO GRAECO

A

VULCANIO COLLECTA.

In voce Αἶρα.

—— Λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Ἔστρεφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. Ubi Αἶρα idem est quod σφαῖρα.

In voce Ἄλες.

Ἐς τὸ περὶ τεῖχος ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Ἀλέες positum pro ἀολλέες, τουτέστι ὁμοῦ.

In voce Ἀλίαστος.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί.

Citatur hic Callimachi locus ab Etymolog. ut ostendat ἀλίζω formari ab ἀλῶ, quemadmodum φοιτίζω a φοιτῶ.

In voce Ἄλλιξ.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσι.

Ἄλλιξ Thessalica lingua significat τὴν χλαμύδα. Significat & τὸ ἐμπέρπημα.

In

ANNA FABRI.

In voce αἶρα.

Αἰράων] Αἶρα, σφαῖρα, hic sumitur pro malleo.

In voce ἀλέες.

Ἀλέες] Hujus loci meminit Plutarch. in Moralibus: eum etiam laudat Schol. Theocriti, & ex Callimachi Choriambis sumptus est.

In voce ἄλλιξ.

Ἐνέτῃσιν] Scribendum ἐνέτῃσι, id est περόναις.

In

In voce Ἄλωα.

Δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλωα,
pro ἅλω κατ' ἐπέκτασιν.

In voce Ἀμπρεύω.

Ἄνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες.
Proprie usus est Callimachus verbo Ἀμπρεύειν ἐπὶ τοῦ ἕλκειν. Nam Ἄμπρον proprie est, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τὰς βόας.

In voce Ἄρδις.

—— ἀλλ' ἀπὸ τόξου
Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.
Significat vero ἄρδις, cuspidem teli.

In voce Ἀρπίς.

Ἐν μὲν γὰρ Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι, hoc est τοῖς ὑποδήμασι.

In voce Ἀσινεῖς.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τελπῆρες * ἀρπάσας.
Sunt vero Ἀσινεῖς, Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες.

In voce ἀμπρεύω.

Λειόθεν] Hoc Fragmentum sic restituit Casaub.

Ἄνδρες δείλαιοι δ' ἐκ λήοθεν ἀμπρεύοντες.

Loquebatur Callimach. de ubertate messis, & συγκομιδῇ frugum. ἐκ λήοθεν valet ἐκ τοῦ λήϊου *ex arvo*, ubi seges. Qui λείοθεν retinent, & ἀμπρεύειν explicant *vitam trahere*, refelluntur satis ab ipso Authore, qui ait κυρίως hic verbum illud accipi. ἀμπρεύω, ὃ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν.

Ἀμπρεύοντες] Aristophanes usus est composito.

Χ' ὥσκες ποτ' ἐξαμπρεύσαιμεν
Τοῦτ' ἄνω κανθήλιε.

ubi Schol. ἐξαμπρεύσωμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλξωμεν. ἄμπρον, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τὰς βόας] Lege τοῦ ἕλκοντος βοός.

In voce ἄρδις.

Ἄρδιν] Meminit Theocrit. alicubi, seu quicumque Aram scripsit,

Ἶνις τ' ἀνδροβρῶτος,
Ἰλιοπέρσας ἄρδιων ἦρ'
Ἐς Τευκρίδ' ἄγαγε τρίπτοξθον.

In voce ἀρπίς.

Ἐν μὲν γὰρ] Legebat Pater meus.

Ἢν μὲν Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Intelligit enim μάχαιραν, quam Aegeus cum calceamentis ibi reliquerat. Vide Plutarch. in Theseo, & Hygin. & Apollodor. lib. 3.

In voce Ἀσκάντης.

Καὶ τὴν μὲν ἐπ' ἀσκάντα χάθισεν. Significat vero Ἀσκάντης, κλινίδιον εὐτελές. Atticis σκίμπους.

In voce Ἀσσυρία.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Et

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι. τουτέστι Βαβυλώνιοι.

In voce Ἄστριας.

—— Δέκα δ' ἀστρίας αἴνυτο λάθρον.

ὑποκοριστικῶς ab ἀστράγαλος.

In voce Ἄστυρον.

Ἡ μὲν ἀεργάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώρου

Ἄστυρον εἰς ἀνέβαινεν. hoc est εἰς ἄστυ ὑποκοριστικῶς.

* In voce Ἀττάραγος.

Οὔτε τὸν ἀτλάραγόν τι δέδοικεν. παρὰ τὸ Ἀτλάραγόν τις.

In voce Ἀφαυρός.

*Ἡ ἄφαρον φαρόωσι. hoc est τὴν ἀγεώργητον γῆν.

In

In voce ἀσκάντης.

Hac voce usus est Aristoph. ἐν νεφ.

Πῶ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

ubi Schol. ἀσκάντην, σκίμποδα, δίφρου τι εἶδος, ἢ τὸν κράβατον.

In voce Ἀσσυρία.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων] Ex Poëmatio de Coma Berenices:

Vastatum finis iverat Assyrios.

Nam eo Fragmentum istud referendum puto. A. FABRI. Ἀσσύριοι, h. e. Βαβυλώνιοι, inquit Etymol. sic & in sacris litteris Babyloniis non semel Assyriorum nomen datum fuisse reperies. TH. GRAEV.

In voce ἄστριας.

Λάθρον] Notabis λάθρον pro λάθρα.

In voce ἄστυρον.

Ὑψιζώρου] Haec vox mihi suspecta. An legendum ὑψὶ ζωροῦ. Sed non video quomodo dici possit τρύφος ζωροῦ: forsan legendum ὑψίζωνος.

In voce ἀτλάραγος.

Τὸν ἀτλάραγόν τι] Lege ut restituit Casaub.

Οὐδὲ τὸν ἀτλάραγόν τοι ἔδωκε.

Ita extulit proverbium Homericum, quo & Theocritus est usus, οὐδ' ὅσον αἰγὸς δοίης. Nam ἀτλάραγος est τὸ ἐλάχιστον, ut apud Latinos *ciccus*, *pilus*, *bestia*, *nauci*.

In voce ἀφαυρός.

Ἡ ἄφαρον φαρόωσι] Ἄφαρον, ἀνήροτον, φαροῦν, ἀροτριᾶν, φαρῶσαι, ἀρῶσαι, νεῶσαι, Hesych. Vide pag. 254. Nam ibi

In voce Βῦδος.

Ἐν δὲ Πάρῳ χαλά τε καὶ αἰόλα βῦδ' ἔχουσαι. hoc est τὰ ποικίλα ἢ πέρφυρα ἱμάτια.

In voce Βλωμός.

Ὅσσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο. hoc est ψωμοῦ.

In voce Βύχετα.

Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα βυχέτιον ἕλκειν. Est vero βυχέτιον ἐθνικὸν a Βύχετα neutro plurali, urbe Epiri.

In voce Βωνίτης.

Οἴους βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. Significat τὸν βουκόλον.

In voce Γαιοδόται.

Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Sunt vero Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες.

In voce Γενέθλη.

Τὴν δὲ γένην οὐκ οἶδα. Γένη foemininum.

In voce Γλαρίς.

Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολιβδίς. Est vero γλαρὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον.

In voce Γραικοί.

Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς. hoc est Ἕλληνες.

In

ibi idem Fragmentum repetitur.

In voce βῦδος.

Βῦδ' ἔχουσαι] Quod apud Hesych. est κῦδος, apud Pollucem est βῦδος, ἱμάτιον γυναικεῖον.

In voce βύχετα.

Ἐξ ἁλὸς δίκην] An ἐξ ἁλὸς οὐ δίκη, &c.

In voce βωνίτης.

Βωνίτῃσι] Βωνίτας, τοὺς ἐν ἀγρῷ, οἱ δὲ βουκόλους ἢ ἀγροίκους, Hesych. Quae sequuntur, scilicet ἐνὶ κρύπτουσι, mihi suspecta sunt.

In voce γαιοδόται.

Γαιοδόται] Οἱ ἀρχιτέκτονες, Geometrae: forte legendum esset γαιοδάται, id est *divisores terrae*, *mensores*, *finitores*, ut dicit Plaut. in Poenulo.

In voce γλαρίς.

Καθιεμένη τε μολιβδίς] Hunc locum sic emendavit Pater meus καθιεμένη τε μολιβδίς. staphyle est amussis, μολιβδὶς est plumbum quod deorsum demittitur.

In voce Γραικός.

Γραικοὶ δὲ γῆς] Lege Γραικοὶ δὲ τῆς γῆς. Revera Graeci rerum Aegyptiarum erant imperiti, adeoque totius reconditae vetustatis: illustrem locum dabit Plato in Timaeo, ubi sic So-

In voce Γράμμα.

Γράμματα δ' οὐχ ἤλιστα ἀπόκρυφα, hoc est ποιήματα.

In voce Γράσων.

Ὃς αἰζηῶν ἔγρας κηδεμόνος. Significat vero γράσων τὴν χλωρὰν κεθήν. ἀπὸ τοῦ γράω, τὸ ἐσθίω.

In voce Δάκνω.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον. hoc est θηρίον. παρὰ τὸ δάκνω.

In voce Δανάκης.

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνη ἐπιπλολίων ὅτε θυμιονησόμεθα *
Ἀλλ' ἐσσαίνοις ἐκ στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκης. Est vero Δανάκης numisma, obolo majus, quod Veteres mortuorum ori imponebant.

In voce Δεκαφυΐα.

Τῶν ἔπι σοι δεκαφυΐα φάτο ζωάγρια τίσειν. hoc est δεκαπλάσια.

In

Solonem affatur senex Aegyptius: ὦ Σόλων, Σόλων, Ἕλληνες ἀεὶ παῖδές ἐστε, γέρων δὲ Ἕλλην οὐκ ἔστιν.

In voce Γράσων.

ἔγρας] *Manducabat*, *absumebat*. Vox Cypria. Hesych. γρᾶ, φάγε, Κύπριοι.

In voce δάκνω.

Fragmentum istud de Hercule Cerberum ex inferis adducente debet intelligi.

In voce δανάκης.

Sic hos versus restituit Casaubonus,

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνη ἐνὶ πτολίων, ὅγε τίθμιον οἴσομεν ἄλλως
Ἐν στομάτεσσι, νεὼς Ἀχεροντίας ἐπίβαθρον.

Ibi autem loquitur Callimachus de Hermione, ubi fuit altissimus terrae hiatus, quo mortuorum animas recta ad inferos pervenire putabant: & ideo nauli gratia δανάκην, numismatis genus ori suorum mortuorum non inserebant. Strabo, παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύλληται τὴν εἰς Ἅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τὸ ναῦλον.

In voce Διάκτορος.

Ἀλλὰ θεῆς ἤ τίς με διάκτορον ἤλλαχε Παλλάς. hoc est διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.

In voce Δίασμα.

— Διάσματα φάρεος ἄρχιν. Significat vero δίασμα τὴν πρώτην τοῦ ἱματίου ἐργασίαν.

In voce Διερός.

— Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. hoc est ὑγρήν.

In voce Δίκρον.

— Δίκρον φίλτρον ἀειραμένη. hoc est δίκρανον ξύλον.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

In voce Δόναξ, τουτέστι κάλαμος.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος.

In voce Δύπτης.

Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι εὔδιοι καύηκες.

In voce Εἶαρ.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. hoc est τὸ αἷμα.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσαι. Est vero εἰ-

In voce δίασμα.

In LXX. Interpr. vertitur *licium*.

In voce δίκρον.

Δίκρον φίλτρον] Lege, ut emendavit Casaub. δίκρον φίτρον ἀειραμένη. Furcam intelligit.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε] Hic διφᾶτε, sine dubio significat *expectate*: sic Gallice verterem: *N'attendez pas de moy une chanson bruiante.*

In voce δόναξ.

Ἀστερίωνος] Ἀστερίων fluvius Argiae, cujus meminit Pausanias. Papin. etiam IV. Thebaid.

— Erasinus, & aequas
Fluctibus Asterion. —

In voce δύπτης.

Δύπται] *Mergi aves.*

εὔδιοι] Μεσημβρινοί, id est *meridie gaudentes*, Virgil. *apricos* vocat.

Apricis statio gratissima mergis.

καύηκες] Sunt lari. Hesych. Καύαξ, λάρος.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίην] Lucinam a monte Cre-tae

Εἰλατίη epithetum Lucinae. Εἴλατος mons Cretae, ubi colebatur Lucina.

In voce Εἰσπνήλης.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κῦρος ἴοι. Est vero εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος, ἤτοι ὑπὸ τοῦ ἐρῶντος εἰσπνεόμενος.

In voce Ἐμπελάτειρα.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. hoc est ἑταίρη.

In voce Ζαγρεύς.

Υἱέα Διόνυσον ζαγρέα γειναμένη. hoc est τὸ ζα, id est τὸν πάνυ ἀγρεύοντα.

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. hoc est τὸ δρέπανον.

In voce Ἠλιτόμηνος.

Τὸν σὺν ἔπλησε φέρουσα μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας.

In voce Θαλῆς.

Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν.

In voce Κέλευθος.

Τὰ τράχηλα γυμνάζει. mutatione generis in aliud ge-

tae qui Εἴνατος. Hesych. non montem, sed simpliciter τόπον vocat, Εἴνατον, τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης.

In voce Εἰσπνήλης.

Εἰσπνήλης] Est *amans*: ast ἐρώμενος est *amasius*, meminit Theocrit. Idyl. 12.

Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Θεῖοι. ὁ μὲν ἦν εἰσπνήλης, φαίη χ' ὡμυκλαΐσδων
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.

Ex quo loco apparet vocem esse Laconicam: nam Ἀμύκλαι Laconicae urbs; ea usus est Callimachus ut sua; nam alicubi vocat πατρῷον linguam Spartanam.

In voce Ἐμπελάτειρα.

τέκεν γυνὴ] Suspicor τὸ γυνὴ positum fuisse ad explicationem τοῦ ἐμπελάτειρα, atque adeo legendum,

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν.

Sic pentameter versus est integer.

In voce Ζαγρεύς.

Διόνυσον ζαγρέα] Reperitur apud Hesychium, Ζαγρεύς, Διόνυσος: est autem Ζαγρεὺς *magnus & eximius venator*.

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ] Legendum puto.

Κεκρυπται δὲ γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη.

Ζάγκλη & ζάγκλον Syracusia lingua δρέπανον.

genus. ὁ τράχηλος. τὸ τράχηλον. ut ὑγρὰ κέλευθα.

In voce Κηκάς. i. λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. hoc est ἡ κιβωτὸς ἢ πήρα.

In voce Κοάλεμος.

Ἠδ' ἐκόησεν, εἵνεκα γένος ἔσχεν. ἀπὸ τοῦ κῶ τὸ νοῶ. Inde κοάλεμος, ὁ μωρός.

In voce Κῶος.

Τὸ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον, pro Κῷον.

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαντίζουσαι ἔκτων εὐεργέα λάκτιν. hoc est σκυτάλην, τορύνην.

In voce Λογχάδες.

—— ὅστις ἀλιτρὸς

Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσιν.

Λογχάδες sunt, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά.

In

In voce Κηκὰς, id est λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ] Hoc est κακοποιῷ, κακολόγῳ, *maledica*: neque enim, quod supra, κηκὰς est λοιδορία, sed *convitiatrix*, *calumniatrix*, &c.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει] Legerem,

Εἰ γὰρ ἐπισχήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

ἐπισχήσει, *continebit*, *capiet*. Κίβισις Cypria vox.

In voce Κοάλεμος.

ἐκόησεν] *cogitavit*, a κοεῖν & ἠλεὸν est κοάλεμος, utitur Aristophanes in Equit. κοάλεμον αἱματοπότην, ubi Schol. Κοάλεμον τὸν Ἀγοράκριτον οὕτως εἶπεν, ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τό, τε ἠλεὸν καὶ τὸ κοεῖν ὅ ἐστι νοεῖν, τὸν οὖν ἀνόητον καὶ μάταια πάντα κοάλεμον εἶπεν.

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαντίζουσαι ἔκτων] Hoc Fragm. sic emendavit Casaub.

Αὖθις ἀπαντίζουσαι ἐὰν εὐεργέα λάκτιν.

Nam ἔκτων nihil est: ἔκτων a κτείω non satis convenit. Haec ille, sed legendum potius

Αὖθις ἀπαντίζουσαι ἔγνων εὐεργέα λάκτιν.

ἔγνων *cognovi*, *vidi*: λάκτις autem est *trua*. Sic apud Nicandrum:

—— λάζεο τύκλην

Εὐεργῆ λάκτιν. ——

In voce Λογχάδες.

Λογάσι] Sic edendum curavi, cum male in al. esset λογχάσι: versus enim pentameter est; neque minus bene dicitur λογάσι quam λογχάσι: λογάδας, τοὺς ἐπιλεύκους, οἱ δὲ τὰς ὄψεις, οἱ δὲ καθαροὺς καὶ ψήφους λευκάς.

In

In voce Λύχνα.

Λύχνα φαεινὴ, per metaplasmum generis a λύχνος.

In voce Μίκκος. i. μικρός.

Τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

In voce Μύκλος.

Ἔστι μοι μάγνης ἐννέα μύκλος ὄνος. Est autem μύκλος ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τοῦ ὄνου ἀποδίπλωσις.

In voce Ὄλπις.

Καὶ ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. hoc est τὴν λήκυθον.

In voce Πόα.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα χάρφετο ποίας. hoc est ἐνιαυτούς. διὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι.

In voce Φαρῶ.

Ἄφαρον φαρόωσι, μέλλει δὲ σφισιν ὄμπνιον ἔργον. hoc est γεωργοῦσι.

In

In voce Μίκκος.

Idem est ac illud quod supra vidimus, *ἀεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοὶ*, nec opus erat hic repeti.

In voce Μύκλος.

ἐννέα μύκλος] Legi debet unica voce *ἐννεάμυκλος*, *μύκλαι αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι* Hesych.

In voce Ὄλπις.

Καὶ ῥα παρὰ σκαιοῖο] Simile quid apud Horat.

Ibant octonis referentes idibus aera,
Laevo suspensi loculos tabulamque lacerto.

In voce Πόα.

ποίας] Hoc est *ἐνιαυτούς*. Sic Virgil. dixit *aristas*:

Post aliquot, mea regna videns mirabor, aristas.

Post aliquot aristas, hoc est *post aliquot annos*.

In voce Φαρῶ.

Ἄφαρον φαρόωσι] Vide notata p. 351. Nam ibi idem Fragmentum reperitur, *ἢ ἄφαρον φαρόωσι*. Itaque mihi suspicio est hic legi debere, ut versus stet:

Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλλει σφισιν ὄμπνιον ἔργον.

ὄμπνιον] Ὀμπνὴ, τροφή: Hic ὄμπνιον ἔργον est opus Cereale: *ὀμπνία* enim Ceres. Hesych. *ὄμπνιος, λειμὼν ὁ τῶν πυρίνων καὶ Δημητρίων καρπῶν, ἐστὶ ὀμπνία ἡ Δημήτηρ.*

In

In voce Φιαρός.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. a Φάος fit Φαερὸς, inde Φιαρός.

In voce Φιαρός.

Φιαρὴ ἕως] A φάος, φαερὸς, unde φιαρὸς: ideoque optime Hesych. φιαρὸν exponit λαμπρόν. A. FABRI. Φιαρὸν, est splendens, nitens, ut interpretantur veteres Grammatici. Theocrit. Idyl. 11. vs. 20.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Qua voce commendat Cyclops in Galatea suae cutis bene curatae nitelam & gratiam. Vid. Casaub. ad istum locum. TH. GRAEV.

CALLI-

CALLIMACHI FRAGMENTA ALIQUOT IN SUPERIORIBUS EDITIONIBUS OMISSA.

LECTORI ANNA FABRI.

Ut integrum, quantum in me est, divinum hunc Poëtam habeas, LECTOR, *huc adjeci Fragmenta quaedam quae inter legendum occurrere: poteram & alia, in vetustis & recentioribus Scriptoribus a me observata: sed, ut jam dixi, libri mei me in Urbem haud comitati sunt. Hanc igitur non aspernandam symbolam fac lubens accipias, vel quod melius, meliorem des. Vale.*

* I.

Ex Plutarch. in lib. de Exilio p. 602.

Μὴ μετρεῖν χοίνικι Περσίδι τὴν σοφίην.

I I.

Ex Schol. Pindari.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρχιον ἠελίοιο
Χωρίον ἀγαλμήγουσι, καὶ εὔποδα δηϊώνην
Ἀρτέμιδος.

I I I.

Ex eodem.

Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

I V.

Ex eodem.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίεσσιν ἕδνον ὀφείλω.

V.

Ex eodem.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἴκιον ἔλλιπε Φυλεύς.

V I.

Annae Fabri.

IN FRAGM. II.

Vſ. 1. Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα] Fugit me quid ſit Ἀπόλλωνα χωρίον. Forſan legendum Ἀπόλλωνος. Caeterum, hoc Fragmentum ex Hecale Callimachi adducit Schol. Pind. Nem. Od. 1. initio.

Vſ. 2. καὶ εὔποδα δηϊώνην] Hoc etiam mihi ſuſpectum eſt.

IN FRAGM. III.

Ἐργῖνος Κλυμένου] Hanc Ergini victoriam cantat Pind. Olymp. in fine Od. IV.

— διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος,
Ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας·
Χαλκέοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών.
Οὗτος ἐγώ: ταχυτᾶτι
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις
Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμά, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

ubi vide ſis Schol. qui fuſe hiſtoriam narrat.

IN FRAGM. IV.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ] Hocce Callimachi Fragmentum adduxit Schol. Pindari, ut probet Nemeam etiam Jovi ſacram fuiſſe. Inde eſt quod in Nemeis legimus, Νεμεαίῳ ἐν πολυΰμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

IN FRAGM. V.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἴκιον] Callimachus τὴν Ἦλιν ἀντὶ τῆς Πίσαν Διὸς οἰκεῖον εἶπεν. καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος, Ἀλεῖος ὁ Ζεύς. Haec Schol.

V I.

Ex eodem.

Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

V I I.

Ex eodem.

Οὐ πάντες, ἀλλ' ὃς ἔχει ἕτερος δαίμων.

V I I I.

Ex eodem.

Αὐτώρης ὅτι τοῖσιν ἐπέφραδε.

I X.

Ex eodem.

Ἠπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον.

X.

Schol. Pind. qui praeterea id evenisse dicit, Ὅτι οἱ Ἠλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισαιάτας Ἦλιν τὴν Πῖσαν μετωνόμασαν.

Φυλεῦ] Phyleus Augeae Elidis Regis filius fuit.

IN FRAGM. VI.

Πτέρνῃ θ' ἵππος] Apud Schol. Pindar. legitur πτέρνῃ θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, ut eruditissime monuit Andreas Dacerius, πτέρνῃ θ' ἵππων ἐλαυνόμενος: hic enim περὶ τροχοῦ κεραμικοῦ sermo est qui utrinque a pedis calcaneo impellitur. Praeivit ad hanc emendationem quod apud eundem Schol. legitur, Δίδυμος δέ φησι, μήτε τοὺς ἱππικοὺς δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευάς, μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμικὸν τροχόν, ἐκ μεταφορᾶς δηλοῦσθαι μετωνομασμένως. τοῦτο μέν, ὅτι ἵπποις εἴκελος ὁ τροχός. τοῦτο δέ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος, &c. quae omnem dubitandi locum tollunt.

IN FRAGM. VII.

ἕτερος δαίμων] Hoc est, ὁ κακοποιὸς comparate ad ἀγαθοποιόν. Sic Pind. Pyth. Od. III.

Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσατό νιν. ——

IN FRAGM. VIII.

Αὐτώρης] Ὁ τρίπους. ὅτι αὐτομάτως κελάδω, ut ait Pind. hoc est αὐτοκελεύστω, οὐ κατὰ ἐπίταγμα τῶν χρησμῳδουμένων τοὺς χρησμοὺς ἐκδίδωσι, ἀλλ' ἐπίνοιά τῇ τῷ μὴ ἐκ συντάξεως φερομένῳ. Ad Battum autem videtur hoc Fragmentum pertinere, cui roganti qua ratione balbutientis linguae nodos solveret, ultro respondit tripus, in fatis esse ut Cyrenes esset conditor.

IN FRAGM. IX.

Ἠπὲρ αὐσταλέον] Lege ut in quibusdam Pindari exemplaribus legitur.

Ἦ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον.

Hunc autem Gratiarum collem in Africa sic describit Herodotus lib. 4. Οὗτοι μὲν δὴ (Γαράμαντες) καθύπερθε οἰκέουσι Νασαμώνων. τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔχονται τὸ πρὸς Ἑσπέρης Μάκαι, οἳ λόφους κείρονται. τὸ μὲν μέσον τῶν τριχῶν ἀνιέντες αὔξεσθαι, τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροΐ. ἐς δὲ τὸν πόλεμον στρουθῶν καταγαίων δορὰς φορέουσι προβλήματα. διὰ δὲ αὐτῶν Κίνυψ ποταμὸς ῥέων ἐκ λόφου καλεομένου Χαρίτων ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ. ὁ δὲ λόφος οὗτος ὁ Χαρίτων δασὺς ἴδῃσί ἐστι, ἐούσης τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεχθείσης Λιβύης ψιλῆς. ἀπὸ θαλάσσης δὲ ἐς αὐτὸν στάδιοι διηκόσιοι εἰσί.

X.

Ex eodem.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος —

X I.

Ex eodem.

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

X I I.

Ex eodem.

Ἔλλατε νῦν ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος.

X I I I.

Ex eodem.

Μυκώνην μακάρων ἕδραν.

X I V.

Ex Schol. Aristophanis, e Νεφέλ.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

X V.

IN FRAGM. X.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ] Prior versus pentameter, alter erat hexameter. Per τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον, Homeri vel aliorum Poëtarum versus intellige, quos ῥαψῳδοὶ lauream virgam tenentes populo recitabant, ideoque ῥαβδοῦχοι dicti. Schol. Pind. τοὺς ῥαψῳδοὺς, οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι.

IN. FRAGM. XI.

καταβάλλομ' ἀείδειν] Καταβάλλομαι, incipio. aggredior "Ὅτι καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς ὑποσημαίνει ἐπεὶ. Schol. Pind. ad illud Nem. Od. 2. καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων. &c.

IN FRAGM. XII.

Ἔλλατε] Puto significare *desinite*. Hoc Fragmentum adduxit Schol. Pind. ut probet quaecumque a Poëtis commendantur, ea nunquam peritura. Sed quo pertineat, conjicere non possum.

ἐνιψήσασθε] Quid an, *dicite*? A verbo ἐνίσπω, ἐνίψω, unde ἐνιψέω, ήσω. An vero, *instingite*, a verbo ἐννίπτω, ἐννίψω, unde ἐννιψέω, ψήσω. simplici ν ἐνιψήσω?

IN FRAGM. XIII.

Μυκώνην μακάρων ἕδραν] Per Μυκώνην Sicyona designari notat Schol. Pind. in fine Nem. Od. x. Sed omnino legendum est Μηκώνην: Mecone enim *Sicyon* dicta fuit, non *Mycene*: μακάρων autem ἕδραν vocat, ὅτι ἐπ' αὐτῆς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς Hesiod.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ

quem Hesiodi versum laudat idem Schol, & ibidem male etiam legitur Μυκώνῃ.

IN FRAGM. XIV.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω] Hoc est καὶ γὰρ ἥκω Attice. Sic apud Aristoph. in Νε.

X V.

Ejusdem.

—— ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

X V I.

Ejusdem ex βατράχ. in voce λίμναις.

—— Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

X V I I.

Ejusdem ex βατράχ.

Ἀείδει καὶ πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.

X V I I I.

Ejusdem ex ἱππ.

—— σκέρβολα μυθήσαντο.

X I X.

Ejusdem ex Ἀχαρν.

—— τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται
Ἦ ῥα Φιλοξενίης ἔσχε στέγος ἀκλήϊστον.

X X.

—— οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

& in Βατραχ. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ubi Schol. οὐ γὰρ ἀλλ', ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς.

IN FRAGM. XV.

ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρκαδίην] De Cercyone loquebatur Callimachus, qui cum fratre Trophonio fugiens, ipse quidem Athenas, frater vero Lebadiam Boeotiae petiit. Sed vide, si tanti est, Scholiasten Aristoph. unde haec adducta sunt. Locus est p. 155. Edit. Genevae in fol.

IN FRAGM. XVI.

Λιμναίῳ] Hoc est *Dionyso*. Λίμναι enim ἐν Ἀθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. Hesych. Inde apud Aristoph. legimus in βατραχ.

Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

IN FRAGM. XVII.

ὑδατηγὸς. ἱμαῖον] ἱμαῖος eorum ᾠδὴ qui aquam hauriunt. Hesych. ἱμονιοστρόφου μέλη vocat Aristoph. in βατραχ. ubi Schol. εἰκὸς ἄνδρα ὕδατα ἀμυόμενον ᾄδειν. ἱμονιὰ γὰρ καλεῖται, τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, ἥτις ὡς ἐπιπολαιότατον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπηώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ ἱμαῖον.

IN FRAGM. XVIII.

Σκίρβολα] A verbo σκερβόλλω, κερτομῶ, λοιδορῶ. Utitur Aristoph. μὴ σκέρβολλε πονηρά. σκερβόλλω, pro ἐς κέαρ βάλλω Eustath.

IN FRAGM. XIX.

ἴσχε στέγος ἀκλήϊστον] Idem quod apud Aristoph.

Τοὺς δὲ ξενίζων, οὐδέποτε γ' ἴσχ' ἡ θύρα.

ad quem locum Schol. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν φίλοις. νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ —— τῖον δὲ ἑ, &c. καὶ Πίνδαρος: ἔνθ' ἄρα πεπταμέναι ξείνων ἔνικεν ταὶ θύραι.

XX.

Ejusdem ex σφηκ.

Εὖτ' ἂν λύχνου δαιομένου ἄδδην ἐγένοντο μύκητες.

XXI.

Ejusdem ex σφηκ.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἀείρειν.

XXII.

Ejusdem ex σφηκ.

Ἦν κεῖνος οὑνιαυτὸς ᾧ ποτὲ πτηνὸν
Καὶ τοὺν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
Ἐφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθειος.

* XXIII.

Ejusdem ex ὀρνίθ.

Ἔλεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν.

XXIV.

Ejusdem ex ὀρνίθ.

Τυρσηνῶν τείχισμα πελαργικόν.

XXV.

IN FRAGM. XX.

μύκητες] Scintillae quae circum ignem lucernarum exilientes, ingruentem pluviam nunciant: unde Ariſtoph. in Σφηξ.

Ἔπεστι γοῦν τοῖσι λύχνοις οὑτοιῒ μύκητες.
Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τουτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.

& Aratus in διοσημείαις.

Ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν.

Fungos vocat Virgil. lib. 1. Georg.

Nec nocturna quidem carpentes penſa puellae
Neſcivere hyemem, teſta cum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres concreſcere fungos.

IN FRAGM. XXI.

ἴπνια λύματα] Τὸν κόπρον τῶν ζώων. Et de Hercule ſtabulum Augeae purgante Fragmentum iſtud debet intelligi.

IN FRAGM. XXII.

Ἦν κεῖνος οὑνιαυτὸς ᾧ ποτὲ] Pro ἦν ποτε. ſic enim ſemper fabulas ordiebantur: ita apud Ariſtoph. ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ. Latini dicunt *olim*, vel *una vice*; Galli *une fois*. Porro apud Clementem in Stromatis, Callimachi in Mimiambis extat haec fabula tribus conſtans Choriambis.

IN FRAGM. XXIII.

Ἔλεια] Ἐλεᾶς & ἔλεια *avis*.

IN FRAGM. XXIV.

τείχισμα πελαργικὸν] Ὅτι Ἀθήνησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει. Inde Ariſtoph.

Τίς δ' ἂν καθίξει τῆς πόλεος τὸ πελαργικόν;

ubi Schol. Δίδυμός φησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι.

IN

XXV.

Ejusdem ex ὀρνιθ.

Τήνῳ Ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἵσατο τῇ, καὶ λείπυρα καὶ μόσχοπα θύεται.

XXVI.

Ejusdem ex Εἰρήν.

Μὴ σύ γε Θεαγένης κόψαις χέρα Καλλιφῶντος.

XXVII.

Ex Schol. Sophocl. in Antigon.

Ἀγροδίται πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

XXVIII.

Ex eod. in Antigon.

Φωκαίων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

XXIX.

IN FRAGM. XXV.

Τήνῳ Ἀγαμέμνων] Hoc Fragmentum mihi corruptum est. De Agamemnone loquebatur Callimachus, qui Dianae ἐκ κοιῶ κόλον ἔθυσε: unde ipsa Κολαινὶς dicta est. Aristoph. in Ὀρνιθ.

Οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ' ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.

IN FRAGM. XXVI.

Καλλιφῶντος] Hunc non *Calliphonta*, sed *Cillicenta*, nominant Aristophanes, Eustathius, Hesychius. Cum Callimacho Suidas *Calliphonta* vocat. Sed quoquomodo dici debeat; neque enim nostrum est tantas componere lites; ejus historia haec est: *Prienensibus*, vel ut Hesych. *Regis ducibus Miletum Insulam prodidit Calliphon. Paulo post hanc Insulae traditionem Theagenes quidam divertit Samum, ibique carnes coepit vendere: ab eo empturus Calliphon, cum indicaret qua parte scindi sibi vellet, manum extendit, quam ille, sublato cultro, abscidit, addiditque: Nunquam tu manu ista aliam Urbem trades.* Hinc vulgo proditores *Calliphontas* vocabant.

IN FRAGM. XXVII.

Ἀγροδίται] Quid hoc? An legendum ἀγροδῶται?

προχάνῃσι] Hoc est προφάσεσι, καὶ γὰρ προφάσεις προχάνας ἐκάλουν. Schol. Sophocl. qui ex tertio αἰτίων hunc Callimachi locum adduxit.

IN FRAGM. XXVIII.

Φωκαίων] De Phocaeensibus, qui Urbem suam reliquere, cum ea ab Harpalo Regis Cyri Praefecto oppugnaretur, loquebatur Callimachus. Meminit Horat. Od. XVI. lib. V.

—— —— —— *Phocaeorum*
Velut profugit execrata civitas.

μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος] Εἰώθασι οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν, μύδρους γὰρ αἴροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς θάλασσαν ὅπως ἂν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. Schol. Sophocl. sicque hanc Phocaeorum execrationem factam fuisse narrat Herodot. lib. I. πρὸς δὲ ταύτῃσι, καὶ μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν καὶ ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φωκαίην ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφῆναι.

Ad illud juramentum alludit Horat. loco supra laudato.

Sed juremus in haec: simul imis
saxa renarint
Vadis levata, ne redire sit nefas.

IN

XXIX.

Ejusdem in Οἰδ. ἐπὶ Κολ.

Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημα τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

* XXX.

Ex Schol. Theocrit.

——— ὥσπερ ἐκεῖναι πρώκας ἔραζε πεσούσας.
—— προίκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων.

XXXI.

Ex eodem.

Ἐς τὸ περὶ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.

XXXII.

Ex Hesychio in Α.

Ἆ πάντα συνάγειρας.

XXXIII.

Ex eodem, & Suida in voce Νεκάδεσσι.

Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο.

XXXIV.

IN FRAGM. XXIX.

Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ] Post τὸ εἴδεος, sic distinctio ponenda est; nam ad versus qui praecesserant, pertinebat. Hic autem de Thessalicis sermo est, qui πλατεῖς erant. Unde ἡλιοστερεῖς vocat Sophocl.

—— —— κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.

Ubi ἡλιοστερὴς idem est quod apud Callim. πέτρου ἄλκαρ. Nam πέτρον Solem vocabant Graeci. Lycophr. σκιὰ καλύψει πέτρον.

IN FRAGM. XXX.

πρώκας ἔραζε πεσούσας] Sic Fragmentum illud emendavit Casaubonus. Quod male in editis Theocriti Scholiis legitur. Πρώκας autem σταγόνας δρόσου, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πίπτεσθαι.

προίκιον] Προίκιον εἶδαρ, dapes inemptas, vel cibus pauperum, vel miserorum, inquit Casaubonus. Sed non video quomodo recte πρώκας cicadarum dapes inemptas vocare possit Callim. Legendum igitur, ut ex verbis Scholiastae manifestum est, πρώκιον ἐνδύκ. τέττ. εἶδ. Alludit enim Callim. ad etymon τοῦ πρώκας, quod supra posuimus.

IN FRAGM. XXXII.

Ἆ πάντα συνάγειρας] Lege, ut ex Suida pater meus apud Hesych. monuit, ἃ πάντας ἕνα γῆρας.

XXXIV.

Ex Stobaeo de perjurio, Serm. XXVIII.

Ὤμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν * ἀλλὰ θεάσαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ᾽ ἐς ἀθανάτων.

XXXV.

Ex eodem pro Artibus, Serm. LVIII.

Ἔνθ᾽ ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον.

XXXVI.

Ex eodem.

Τρισμάκαρ ἢ παύρων ὄλβιος ἐστὶ μέγα
Ναυτιλίησιν * ἣν ἔχεις βίον. ἀλλ᾽ ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο.

* XXXVII.

Ex eodem.

Ὡς ἡδὺ μὴν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν.

XXXVIII.

Ex Etymolog. in voce Ἀγρόθι.

Εὖτ᾽ ἐνοπλίῃ, φέρε τ᾽ ἀγρόθι νόστιμα πάντα.

XXXIX.

IN FRAGM. XXXIV.

ἀλλὰ λέγουσιν * ἀλλὰ θεάσαι] Miror cur sic corrupte legatur apud Stobaeum Fragmentum istud, cum extet adhuc Epigramma unde illud adductum est, ubi legitur:

Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ᾽ ἐς ἀθανάτων.

Sed vide, si lubet, integrum Epigramma p. 296.

IN FRAGM. XXXV.

ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλ.] Forsan πνεῦμα διωλύγιον.

IN FRAGM. XXXVI.

Ναυτιλίησιν * ἣν ἔχεις] Ex conjectura doctiss. Andr. Dacerii, quod hic desideratur, sic supplebis saltem, ut sensum habeas integrum:

Τρισμάκαρ, ὦ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα,
Ὅστις ναυτιλίῃσι μὴ ἔχει βίον ——

Idem fere Terentius Hecyr. Act. III. Sc. IV.

So. *Non hercle verbis, Parmeno, dici potest*
Tantum, quam reipsa navigare incommodum est.
P. *Itane est?* So. *O fortunate, nescis quid mali*
Praeterieris, qui nunquam es ingressus mare.

IN FRAGM. XXXVIII.

Εὖτ᾽ ἐνοπλίῃ] Lege, ut emendavit summus Casaub. εὖτ᾽ εὐοπλίῃ.

XXXIX.

Ex eod. in voce Ἐρωδιός.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

XL.

Ex eod. in voce Ἰάλεμος.

Εἰδυῖαι Φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

XLI.

Ex eodem.

—— ἀμφί τε κεβλὴν
Εἱρμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

XLII.

Ex eodem.

Δείελον αἰτίζουσι.

* XLIII.

Ex eodem.

Ἰύζων δ' ἀν' ὄρος.

XLIV.

Ex Constantino in voce Δανά.

—— δανὰ ξύλα κεάσαι.

XLV.

IN FRAGM. XXXIX.

ἔαρ] Cypria vox, quae proprie *sanguinem* significat: hic vero ἔαρ *oleum* vocat Callim. ratione satis aperta.

IN FRAGM. XLI.

κεβλὴν] Κεφαλὴ, κεβαλὴ, κεβλή.

IN FRAGM. XLII.

Δείελον αἰτίζουσι] Hoc est, δειλινὴν τροφήν. Interpr Homer. ad illud Odyss. P. Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, ubi integrum Callim. versum refert: Δειελιήσας, inquit ille, πρὸς τὴν δειλινὴν ὥραν παραγινόμενος, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν, ἢ τὴν ἑσπερινὴν διατρίψας. ἔνιοι τὴν δειλινὴν τροφὴν αὐτῶν. καὶ Καλλίμαχος φησὶ,

Δείελον αἰτίζουσιν. ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

Τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν αἰτοῦντες οὐ δέοντως προειρήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. Quae omnia ex Eustath. sumpta sunt, nisi quod apud illum male, ut puto, in versu Callim. δειελίην αἰτίζουσι legitur pro δείελον αἰτίζουσι. Illum vide sis p. 1832.

IN FRAGM. XLIII.

Ἰύζων] Ἀγροικὴ φωνὴ προσκαλοῦντων. πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίρρημα. Homer. Iliad P.

—— ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσι. ——

IN FRAGM. XLIV.

Δανὰ ξύλα κεάσαι] Quae hic δανὰ Callim. Homer. vocat κάγκανα. Audi Eustath. Κάγκανα δὲ γίνεται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καιεσθαι κατεσόμενα, ἤτοι κοπτόμενα. Παυσανίας δὲ δανὰ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φησὶ γάρ. δανὰ, ὠκίασα, ξηρά. παρὰ τὸ δαίεσθαι. δῆλον δὲ, ὅτι κάκεασε, τὰ ξύλα-

XLV.

Ex eod. in voce Οἶστροι.

Βύσσοι ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

XLVI.

Citantur & haec apud recentiores.

Αὐτίκα τὰν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

XLVII.

Item.

— εἴ σε Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ, μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

XLVIII.

Item.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

XLIX.

Item.

— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

L.

ἔκλασα. Κλάσαι γὰρ ἐπὶ ξύλων τὸ κόψαι, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ.

IN FRAGM. XLV.

Βύσσοι, ὅν τε μύωπα βοῶν] Fragmentum istud ad Ionem pertinere suspicor: nam Ἰοῦς ἄριξιν scripsit Callimachus.

IN FRAGM. XLVI.

τὰν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφ.] Τᾶλις est *nova nupta*. *παῖς ἀμφιθαλὴς*, *puer patrimus*, *matrimus*: nam & in Graecia *pueri*, *patrimi*, *matrimi* deducebant novam nuptam, ut apud Romanos. Catull.

Mitte brachiolum teres,
Praetextate, puellulae.

Hunc autem Callimachi locum laudat Interpres Sophocl. in Antigon. Τᾶλις κατ' Αἰολεῖς ἡ ἐγγυηθεῖσα πρὸς γάμον τινὶ, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει, αὐτίκα τὴν τᾶλιν, &c.

IN FRAGM. XLVIII.

Ἴμβρασε] Parthenius fluvius in Samo Ionia, *Imbrasus* postea denominatus, & ab eo Samos Ionia ipsa, *Imbrasia* dicta est: neque audiendus est vir summus Josephus Scaliger, qui in suis ad Varronem Conjectan. id de Samothracia tradidit, quod de Samo Ionia tantum verum esse probant & Stephanus, & Strab. lib. XII. & XIV. tamen, quod mirere, ejusdem Stephani autoritate sententiam suam firmare conatur idem Scaliger.

IN FRAGM. XLIX.

ὁ Κεῖος] Simonidem intelligit, qui Ceus fuit: sic Κεῖος dixit Theocrit. & Horat. Ceam naeniam vocat Simonidis carmina:

Sed ne relictis Musa procax jocis
Ceae retractes munera naeniae.

νέπους] Idem quod apud Latinos *nepos*.

IN

L.

Item.

Τὴν μὲν ὅ γε σπείρμιν Ἐριννῦι Τιλφωσσαίῃ.

L I.

Item.

Ἄρμενα παρ' Δαναῶν γῆς ἐπὶ βυγενέων.

L I I.

Item.

Δαῖμον, τί κόλποισιν ἐπιπλύνουσι γυναῖκες.

L I I I.

Item.

— αὐτὸς ὁ Μῶμος
Ἔγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.

IN FRAGM. L.

Ἐριννῦϊ Τιλφωσσαίῃ] Hoc est *Cereri*, ut optime Scaliger in Conjectan. Δημήτηρ enim ἡ αὐτὴ τῇ Ἐριννῦϊ, unde *Cerritos*, quasi *Cereritos*, furore correptos dicimus. Attici Δημητριακούς. Τιλφώσση autem, vel Τιλφωσσαία Ἐριννὺς ἀπὸ τῆς Τιλφώσσης κρήνης Βοιωτίας, ἧς, ut ait Eustath. πιὼν Τειρεσίας καὶ διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα τέθνηκεν, ὡς λέγεται ἱστορεῖν Ἀριστοφάνης.

IN FRAGM. LI.

Ἄρμενα παρ' Δαναῶν] Haec mihi mendi suspecta sunt. Etymol. magn. in voce Ἁρμοῖ habet.

Ἁρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βυγενέως.

quae non magis sana sunt.

βυγενέων] Hoc est, *apum*, quod eae ex ossibus boum nascuntur, ut apud Virgil. IV. Georg. & Varr. II. de R. R. *Denique ex hoc putrefacto (bove) nasci dulcissimas apes, mellis matres, a quo eas Graeci βυγενεῖς appellant.*

IN FRAGM. LII.

τί κόλποισι ἐπιπλύνουσι γυναῖκες] Hunc Callimachi versum laudat Scholiastes Theocriti ad Idyll. VI.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν.

ubi ille, ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ περιεργὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος, δαῖμον, &c.

IN FRAGM. LIII.

Ἔγραφεν ἐν τοίχοις] De hoc more vide notata ad Fragmentum XXV. p. 347.

CAL-

CALLIMACHI POEMATIUM DE COMA BERENICES, A CATULLO LATINIS VERSIBUS REDDITUM.

Omnia qui magni dispexit lumina mundi,
Qui stellarum ortus comperit atque obitus,
Flammeus ut rapidi solis nitor obscuretur,
Ut cedant certis sidera temporibus,
Ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
Dulcis amor, gyro devocet aërio:
Idem me ille Conon coelesti numine vidit
E Bereniceo vertice caesariem
Fulgentem clare: quam multis illa dearum,
Levia protendens brachia, pollicita est,
Qua rex tempestate novis auctus hymenaeis,
Vastatum fines iverat Assyrios,
Dulcia nocturnae portans vestigia rixae,
Quam de virgineis gesserat exuviis.
Estne novis nuptis odio Venus? anne parentum
Frustrantur falsis gaudia lacrymulis,
Ubertim thalami quas intra limina fundunt?
Non, ita me divi, vera gemunt, iverint.
Id mea me multis docuit regina querelis,
Invisente novo praelia torva viro.

At tu non orbum luxti deserta cubile,
Sed fratris cari flebile dissidium,
Quum penitus moestas exedit cura medullas.
Ut tibi nunc toto pectore solicitae
Sensibus ereptis mens excidit. atqui ego certe
Cognoram a parva virgine magnanimam.
Anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta es
Conjugium, quo non fortius ausit alis?
Sed tum moesta virum mittens, quae verba loquuta es?
Jupiter, ut tersti lumina saepe manu.
Quis te mutavit tantus deus? an quod amantes
Non longe a caro corpore abesse volunt?
Atque ibi prae cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non sine taurino sanguine pollicita es,
Si reditum retulisset is haud in tempore longo, &
Captam Asiam Aegypti finibus adjiceret.
Queis ego pro factis coelesti reddita coetu,
Pristina vota novo munere dissoluo.
Invita, ô regina, tuo de vertice cessi,
Invita: adjuro teque tuumque caput:
Digna ferat, quod si quis inaniter adjurarit.
Sed qui se ferro postulet esse parem?
Ille quoque eversus mons est, quem maxima in oris
Progenies Phthiae clara supervehitur,
Quum Medi irrupere novum mare, quumque juventus
Per medium classi barbara navit Atho.
Quid facient crines, quum ferro talia cedant?
Juppiter, ut Chalybon omne genus pereat:
Et qui principio sub terra quaerere venas
Institit, ac ferri frangere duritiem.
Abjunctae paulo ante comae mea fata sorores
Lugebant, cum se, Memnonis Aethiopis

Uni-

Unigena impellens nutantibus aëra pennis,
  Obtulit Arsinoes Chloridos ales equus.
Isque per aetherias me tollens advolat auras,
  Et Veneris casto collocat in gremio.
Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat,
  Grata Canopaeis incola littoribus:
Scilicet in vario ne solum limite caeli
  Ex Ariadnaeis aurea temporibus
Fixa corona foret, sed nos quoque fulgeremus
  Devotae flavi verticis exuviae.
Uvidulam a fletu, cedentem ad templa deûm, me
  Sidus in antiquis diva novum posuit.
Virginis & saevi contingens namque Leonis
  Lumina, Callisto juncta Lycaoniae,
Vertor in occasum, tardum dux ante Bootem,
  Qui vix sero alto mergitur Oceano.
Sed quanquam me nocte premunt vestigia divum,
  Luce autem canae Tethyi restituor:
(Pace tua fari haec liceat Rhamnusia virgo,
  Namque ego non ullo vera timore tegam,
Non si me infestis discerpant sidera dictis,
  Condita quin vere pectoris evoluam).
Non his tam laetor rebus, quam me absore, semper
  Absore me a dominae vertice discrucior.
Quicum ego, dum virgo quondam fuit, omnibus expers,
  Unguentorum una millia multa bibi.
Nunc vos, optato quas junxit lumine taeda,
  Non prius unanimis corpora conjugibus
Tradite, nudantes rejecta veste papillas,
  Quam jucunda mihi munera libet onyx,
Vester onyx, casto colitis quae jura cubili.
  Sed quae se impuro dedit adulterio,
Illius mala dona levis bibat irrita pulvis.
  Namque ego ab indignis praemia nulla peto.

Sic magis, ô nuptae, ſemper concordia, veſtras
  Semper amor ſedes incolat aſſiduus.
Tu vero regina tuens cum ſidera, divam
  Placabis feſtis luminibus Venerem
Sanguinis expertem, non votis eſſe tuam me,
  Sed potius largis affice muneribus.
Sidera cur retinent? Utina coma regia fiam,
  Proximus Arcturos fulgeat Erigonae.

IN
CALLIMACHI
POEMATIUM
A CATULLO
LATINIS VERSIBUS REDDITUM
NOTAE.

De Coma Berenices] Hujus Poëmatii argumentum habes apud Hyginum, lib. II. *Cum Ptolemaeus Berenicen, Ptolemaei & Arsinoës filiam sororem suam, duxisset uxorem, & paucis post diebus Asiam oppugnatum profectus esset, vovit Berenice, si victor Ptolemaeus redisset, se detonsuram crinem. Quo voto damnatum crinem in Veneris, Arsinoës Consitidis,* [lego *Chloridis*] *posuit Templo, isque postero die non comparuit. Quod factum cum Rex aegre ferret, Conon Mathematicus, cupiens inire gratiam Regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum, & quasdam vacuas à figura septem stellas ostendit, quas esse crinem fingeret.*

Vs. 1. Mundi] *Mundus* hic *coelum* est. Hyginus saepissime sic, Graecis κόσμος apud Isocrat. Et apud Diodorum plus semel.

Vs. 4. Cedant], Occidant. δύνωσι.

Vs. 5. Sub Latmia saxa] In Caria, ibi illa Endymionem sopiverat. Res nota est.

Vs. 6. Gyro] Gyrus est flexus metae, ut, *interiore diem gyro rapit*: hoc est, *sinisteriore flexu.* Lunae autem bigae & quadrigae solent attribui.

Ibid. Aërio] Hoc est *coelesti*, aër enim Antiquis coelum est, ut & Graecis ἀήρ. Infra Callimach.

'Ηδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, &c.

Vs. 7. Idem me ille Conon] Hos versus usque ad *qua Rex*

tempestati, ex Callimachi disticho Catullus expressit, quod ex Schol. Arati supra adduximus. p. 341.

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Ibid. Conon] Mathematicus Samius.

Ibid. Coelesti numine] Lege ex Scalig. *lumine*. Lumen coeleste hic nihil aliud est quam coelum ipsum περιφραστικῶς: Graecum erat ἐν ἠέρι, supra. Sic infra dixit *lumine coeli*, vs. 59.

——— vario ne solum in lumine coeli
Aut Ariadneis aurea temporibus
Fixa corona foret ———

Sic & Varro apud Nonium, *sereno lumine*, id est, *coelo sereno*. Ubi quod ille *sereno lumine* dixit, dixit Virg. *coelo serena*.

Non alias coelo ceciderunt plura sereno
Fulmina.

Vs. 8. E Berenice] Legebat Pater meus *Beroniceae*, *Beronice*, *Beronicea*, ut *Penelope*, *Penelopea*.

Vs. 11. Novis auctus hymenaeis] Suspicor legendum *mactus*: nam τὸ *auctus* nihil aliud videtur quam glossema τῷ *mactus* appositum, & postea, ut fieri amat, in textum receptum.

Vs. 12. Finis Assyrios] Finis ἀρχαϊκῶς pro *fines*, Varr. Salust. &c. Sic infra vs. 88. *sedis* pro *sedes*.

Vs. 15. Anne parentum] Extat similis locus ex Callimachi dactylicis:

Ἁ παῖς ἁ κατάκλειστος
Τὰν οἵ φασι τεκόντες
Εὐναίους ὀαρισμοὺς
Ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

Vs. 18. Iverint] Pro *juverint*, mira licentia. Nescio an ita scripserit olim Catullus.

Vs. 22. Sed fratris cari] Nam Ptolemaeus ejùs & conjux & frater erat. Supra ex Hyg. & Theocrit. Hymn. in Ptolem. de Beronice,

Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.

Vs. 24. Ut tibi nunc] Lege *tunc*, ex Scaligero, τὸ *ut* hic θαυμαστικὸν est.

Vs. 26. A parva virgine magnanimam] Cur magnanimam Beronicen Callimachus dixerit, duplicem causam affert Hygin. lib. II. Astronom. *Hanc Beronicen*, inquit ille, *nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere consuetam. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemaeum Beronices patrem multitudine hostium perterritum, fuga salutem petisse, filiam autem saepe consuetam insiliisse in equum, & reliquam exercitus copiam constituisse, & complures hostium interfecisse, reliquos in fugam conjecisse, pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.*

Vſ. 27. Anne bonum oblita es] Ex veſtigiis priſcae ſcripturae ita Catullum ſcripſiſſe collegit Scaliger:

Anne bonum oblita's facinus, quod regium adepta's
Conjugium.

Sic apud Ciceronem *imminuta'ſt*, *appellanda 'ſt*, *nulla 'ſt*, &c.

Ibid. Quo regium adepta es] Quaſi vero facinore illo, quod ſupra ex Hygino retulimus, fratrem ſuum Beronice ad ſui amorem illexerit. Falſum. Lege igitur ut eſt apud Scaligerum:

Anne bonum oblita es facinus, quod regium adepta es
Conjugium? quod non fortior aut ſit alis?

ut ſit ſenſus, *Anne oblita es bonum facinus*, *nempe & quod nupſiſti Regi Ptolemaeo*, *& quod nemo te fortior ſit.*

Vſ. 28. Alis] Ἀρχαικῶς pro *alius*. Sic apud Lucret. *alid* pro *aliud.*

Vſ. 30. Terſti] Lege *triſti*, hoc eſt *ſiccaſti*, *deterſiſti*, *triviſti.*

Vſ. 33. Atque ibi prae cunctis] Suſpicatur Muretus poſt hoc diſtichon verſus aliquot deſiderari, quibus Poëta vota & preces Beronices exequebatur. Quare, non video: ſententia enim plana eſt. Lege modo ut habet Scalig.

At quae ibi, prob, cunctis pro dulci conjuge divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es.

Vſ. 35. Haud in tempore longo] Legit Scal. ex vett. libb.

Si reditum tetuliſſet is, aut in tempore longo
Captam Aſiam Aegypti finibus adjiceret?

quod probare non poſſum. Ridiculum enim Beronicem comam ſuam Diis voviſſe, ſi conjux Ptolemaeus reditum ferret, & in longo tempore captam Aſiam Aegypto adjiceret. Vulgatam igitur lectionem retineo: tamen ut propius ad veterem ſcripturam accedas, legere poſſis:

Si reditum tetuliſſet is, aut ni tempore longo.

Ni pro *non* antique. Sciunt qui Plautum norunt.

Vſ. 41. Quod ſi quis] Τὸ *quod* παρέλκει, ut ſaepe apud Plautum; vel eſt, *quod utinam:* ſed magis placet ſi referatur ad τὸ *caput: adjuro tuum caput*, *quod caput tuum ſi quis inaniter adjurare auſus fuerit*, *meritas poenas luat.*

Vſ. 43. Quem maxima in oris] Scriptum erat *quem maximu' in oris*, pro *quem maximum in oris:* unde imperiti Librarii fecere *quem maxima*, &c. Lege igitur, ut bene Scalig. *quem maximum in oris*, & τὸ ἑξῆς eſt *quem maximum in oris Phthiae*, id eſt Theſſaliae, *ſupervehitur clara progenies.* Progeniem claram dixit Macedones, adulans Ptolemaeum propter Alexandrum & ejus ſucceſſores Ptolemaeos.

Vſ. 45. Irrupere] Antiqua lectio erat *properare*, quam ex judicio Scaligeri reponas licet; ſed quod ait idem Scaliger, hic τὸ *properare* eſſe infinitivi modi, pro *properabant*. ut apud Virg.

discessu mugire boves, & sexcenta alia; id vero probari non potest. Nam certum est *properare* esse temporis praeteriti pro *properavere*. Id autem satis superque ostendit τὸ *navit*, quod altero versu legitur. Ait etiam hic *properare* esse ut apud Horat. *properare apio coronas*. Et apud Virgil.

Et quamvis igni exiguo properata maderent.

quod alienissimum est.

Ibid. Novum mare] Novum, quia scilicet per medium Athon nuper inductum.

Vs. 46. Athon] Belonius tamen ait se nunquam ulla vestigia divisionis in illo monte animadvertisse.

Jupiter, ut Chalybon] Horat. fere ad verbum,

Jupiter, ut pereat positum rubigine telum.

Caeterum de lectione τῦ *Chalybon* dubitat Scaliger, legitque *fice-licum*. Sunt autem ficelices quas in lanceis aut venabulis αἰχμὰς Graeci vocant. Sed *Chalybon* magis placet, neque obstat quod illud pro ferro accepit Catullus, cum Callimachus pro natione ipsa acceperit; non enim ita in vertendis Graecis timidi fuere Latini. Callimachi verba sunt:

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

ubi μιν non ad Χαλύβων, sed ad χαλκὸν refertur, quod supra praecesserat versu qui nunc non extat, quem ad hunc ferme modum fuisse conjicit Scalig.

Καὶ τί κόμαι ῥέξειαν, ἐπεὶ τάδ' εἴκαθε χαλκῷ.
Quid faciant crines, ferro cum talia cedant.

Vs. 49. Et qui principio] Τὸ &, ut bene Scaliger, videtur innuere Catullum aliter legisse verba Callimachi, ac vulgo scripta sunt, nempe

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀνθέλλοι τι κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Vs. 51. Abjunctae] Melius in al. *abruptae*. Est autem *abruptae* secundi casus. τὸ ἑξῆς, *Sorores paulo ante lugebant mea fata, mei scilicet abruptae, quae ab iis abrupta essem.* Neque videtur τὸ *abruptae* ad *sorores* posse referri, cum id sensus non patiatur.

V. 53. Unigena] Lege ex Scal. *Unigena impellens nutantibus aëra pennis.* Unigenas fratres & sorores vocat Catullus: sic supra Dianam Phoebi unigenam dixit. Ergo Memnonis unigena Pegasus, quia Aurorae filius. Sane Pegasum ab Aurora dono Jovi datum scribunt Graecorum Commentarii. Lycophron autem & alatum Pegasum, & eo vehi Auroram scribit.

Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον
Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς. Scalig.

Vs. 54. Arsinoës Chloridos] Arsinoë mater Beronices, nupta Philadelpho, Chloris, & Zephyritis dicta, & pro venere Zephyritide culta est.

Vs. 55.

Vſ. 55. Auras] Melius Scal. ex vett. libb. *umbras*, quae vera lectio eſt. Noctu enim rapta fuit ea coma. Itaque in Templo mane non comparuit: *umbras* vero *noctem* dixit. Et hoc plane pertinet ad hiſtoriam.

Vſ. 57. Zephyritis] Arſinoë, Chloris, Zephyritis, συνώνυμα ſunt.

Ibid. Famulum] Pegaſum. Equum quem Arſinoë in deliciis habebat, Pegaſum vocat, tanquam & ipſe inter aſtra collocatus eſſet.

Vſ. 58. Grata Canopaeis] Ex hac lectione nil boni elicere eſt, lege igitur, ut monuit Scalig.

Gnata Canopiis incola littoribus
Ludit, ubi vario ne ſolum in lumine coeli.

Senſus eſt. *Zephyritis Arſinoë*, inquit, *eo miſerat famulum ſuum Pegaſum* . . quo? nempe ubi gnata Beronice ludere cum aliis aequalibus ſolet, littoribus Canopiis. *Canòpiis* eſt Κανωπείοις, ut *Alexandria* ex 'Αλεξάνδρεια, *Antiochia* 'Αντιόχεια, &c.

Vſ. 59. In limite coeli] Lege *lumine*, & vide notata verſu 7.

Vſ. 60. Ex Ariadneis] Male. Lege ut in al. *aut Ariadnaeis*, quae proba & vera lectio eſt. Senſus eſt: *Zephyritis eo famulum ſuum Pegaſum legarat, ne ſolum corona in lumine coeli*, hoc eſt *in coelo*, aut *in capite Ariadnae fixa eſſet.* Nam alii coronam ſimplicem in coelo ponunt, ut major pars Aſtronomon. Alii ipſam Ariadnam in coelo collocant, ut quidem Mythologi. Propert.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in coelum vecta Ariadna tuis. Scal.

Vſ. 63. Vividulam afflatu] Optime reſtituit Scaliger, *vividulo afflatu.* His verbis autem innuit coma ſe vento ſecundo in coelum ſublatam eſſe. Vividulum flatum vocat quam Graeci dicunt ἀκραίᾳ ῥιπῇ.

Ibid. Cedentem] Pro *incedentem.*. Sic alicubi apud Horat.

Ibid. Templa Deum] Templa ſunt vaſta ſpatia. Sic apud Ennium *coeli Templa*, & Terent.

—— *qui templa coeli ſumma ſonitu concutit.*

& Plaut.

Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
Servavit.

Vſ. 64. In antiquis] In antiquis ſideribus, *parmy les anciens aſtres.*

Vſ. 66. Calliſto juncta Lycaoniae] In libro ſuo ſcriptum reperit Scalig. *Calliſto juſta Lycaonia:* unde una tantum littera addita, veram lectionem repraeſentavit, *Calliſto juſta Lycaonida.* Neque enim fieri poteſt ut Calliſto unquam in tertio caſu lega-

 tur;

tur: *justa* autem Veteres pronunciabant, quod nunc nos dicimus *juxta*; *mista* vero pro *mixta*, &c. Callisto Lycaonis filiam in Ursam mutatam fuisse vel pueris notum est.

Vs. 67. Tardum dux ante Booten] Tardum vocat Booten, alio nomine Arctophylaca, quia vix sero Oceano tingitur. Sic Ovid. II. Metamorph.

Te quoque turbatum memorant fugisse Booten,
Quamvis tardus eras, & te tua plaustra tenebant.

Vs. 70. Tethyi[Quo modo differunt *Tethys* & *Thetis*, vide notata ad &c.

Vs. 71. Rhamnusia virgo] Nemesis. Jovis & Necessitatis filia, perjurii & insolentiae ultrix, Rhamnusia dicta ab Rhamnunte Atticae oppido, ubi Templum habuit.

Vs. 74. Condita quin vere] Refero *τὸ quin* ad *τὸ discerpant*, non si me sidera discerpant quin, Gallice, *non pas mesme quand tous les astres me dechireroient pour m'empescher de*, &c.

Vs. 75. Non his tam laetor rebus] Junge cum superioribus,

Sed quamquam me nocte premunt vestigia Divum,
Luce tamen canae Tethyi restituor.
Non his tam laetor rebus, &c.

Vs. 77. Omnibus expers] *Expers* antique pro *expersis*, ut *defrens* pro *defrensis*. *Expers* & *expersis* idem quod *expersus*. Hic autem *expers* est *expersa*: *inspersa* Διαρρανθεῖσα. Pater meus suspicabatur Catullum scripsisse *expersa*, ita ut syllaba *sa* in versum sequentem rejiceretur, qualia multa apud Catullum, Horatium, & alios, praesertim Graecos reperias.

Vs. 78. Unguentorum] Melius al. *unguentis*, *omnibus expers unguentis*.

Vs. 79. Nunc vos, optato quas] Scaliger ex Libro suo legendum monet,

At vos optato quae junxit lumine taeda.

O vos, inquit, corpora, hoc est personae, mulieres quas taeda nuptialis optatis viris junxit, sed quibus postea vobiscum non bene convenit. Vos quae speratis quidem vestris tandem nupsistis, sed ita, ut inito matrimonio, non bene inter vos congruat. Manifesto haec coma sibi jubet rem divinam facere matronas castas, quae male concordes, viros sibi restitui volebant, quod mox ex sequentibus apparet.

Vs. 80. Corpora] Hoc est *personae*, apud Virgil. saepe. Sic Graeci *σώματα* passim apud Homer. & Eurip.

Ibid. Unanimis conjugibus] Notari potest hic ablativus absolutus.

Vs. 81. Tradite, nudantes] Dubitabat Pater meus num sic legendus & distinguendus esset locus integer,

Tradite, nudantes rejecta veste papillas,
Quae jucunda mihi munera libet onyx.

Hoc

Hoc eſt, *o Matronae nudantes papillas rejecta veſte, tradite jucunda munera quae mihi veſter onyx libet.* Quod ſi tibi Scaligeri magis arrideat, qui legit *qua jucunda*, &c. *tradite nudantes*, nil aliud erit quam *nudate*: quod notandum, & *τὸ qua* ſignificabit *ut*: *O Matronae, rejecta veſte, nudate papillas, ut mihi jucunda munera veſter onyx libet.* Caeterum, hunc morem notabis ſedulo: neſcio enim an talem apud alios Autores reperias.

Vſ. 83. Veſter onyx] Haec a ſuperioribus pendent: *Ut mihi jucunda munera veſter onyx libet: veſter, inquam, onyx, o vos quae caſto*, &c. *Libet* autem, hoc eſt *fundat.*

Dixit, & in menſa laticum libavit honorem.

Ibid. Caſto colitis quae jura] Legit Scaliger ex Libro non *colitis*, ſed *petitis*. Veſter, inquam, onyx, quae petitis reſtitui vos viris veſtris, modo conſtet pudicitiae fama. Imo: quae vultis ut mariti jus ſuum pudori conſervent. Virgil.

Ante pudor quam te violem, aut tua jura reſolvam.

quanquam non multum diſplicet *colitis*, imo & illud ſequens verſus videtur approbare,

Sed quae ſe impuro dedit adulterio.

Vſ. 85. Illius mala dona] Repone antiquam lectionem:

Illius ab mala dona levis bibat irrita pulvis.

Vſ. 90. Feſtis luminibus] Hoc eſt feſtis diebus. Sic Graecis *φάεα*. Callim. Hymn. in Dian. vſ. 182.

——— τὰ δὲ φάεα μηκύνου).

Vſ. 91. Sanguinis expertem] Cave eos audias qui hic neſcio quam Venerem ſanguinis expertem ſomniarunt, ſicque potius interpretare: *O Beronice, cum Hecatombam facies Arſinoae Veneri, ne me immunem ejus ſacrificii facias, ne poſtremam me illo epulo memoraveris.*

Ibid. Non votis eſſe tuam me] Vetus lectio, *veris*, aut *veſtris* praefert. *Si veris*, deëſt prima ſyllaba *ſi*. Sin, quod verius eſt, *veſtris*, profecto inverſum eſt pro *ſiveris*. Ita igitur lege, & diſtingue:

Tu vero, Regina, tuens cum ſidera, Divam
Placabis feſtis luminibus Venerem,
Sanguinis expertem non ſiveris eſſe tuam me;
Sed potius largis adfice muneribus. Scalig.

Vſ. 92. Effice] Lege *adfice*, ut ſupra Scaliger ex vett. Libb.

Vſ. 93. Sidera cur retinent] Scaliger praefert *iterent*: quod ſic explicabis: *Pourquoy faut-il que les aſtres ſoient doubles?* &c.

Vſ. 94. Arcturos fulgeat Erigonae] Omnes vetuſtiſſimae Editiones & ſcripta membrana habent,

Proximus hydrochoo fulgeret Oarion,

nimirum haec eſt bona lectio. Neque enim de Theſi illius Aſtri ſermo eſt. Simpliciſſimus ergo hujus loci ſenſus: *cum coma velit repetere caput Reginae, mandat Orioni, Aſtro fulgentiſſimo, ut pro*

se lu ere velit. Quid opus est, inquit, *ut Astra duplicia sint, cum aliud vicariam operam possit praestare? Fulgeret igitur Oarion pro me, Orion qui Hydrochoo proximus est. Fulgeret* autem antique a *fulgerare*, quomodo *pauperare*, *aeternare*, Horat. & similia. *Oarion* pro *Orion*. Sic Callimach. Hymno in Dian.

——— οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

& Pind. Isthm. Od. IV.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριω-
νείαν ἔλαχεν.

CAL-

CALLIMACHI FRAGMENTA

AB

EZECHIELE SPANHEMIO

COLLECTA.

AD
CALLIMACHI FRAGMENTA.
EX
Etymologico M. a B. VULCANIO collecta.

In voce Ἅλις.

Ἐς τὸ πρὸς τείχιος &c.] Adducitur idem Callimachi locus in Schol. Theocrit. Idyll. Z. vs. 34.

In voce Ἀρπίς.

Ἐν μὲν γὰρ Τροιζῆνι &c.] Adducitur & plenius in Schol. Lycophronis p. 86. καὶ Καλλίμαχος λέγων.

Ἔργα δὲ μιν Τροιζῆνι καλυραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Iterum in iisdem Scholiis p. 194.

In voce Δανάκης.

Τοὔνεκα &c.] Emendavit eosdem versus valde corruptos Casaubonus Lect. ad Theocrit. c. IV. p. 250. edit. in 4. Dan. Heinsii, & post eum Cl. Salmasius de Usuris cap. XV. p. 427. nempe

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον ὄτι φέρονται
Μύνῃ ἐνὶ πλολίων, ὅτε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλοις
Ἀνδράσιν ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίδος ἐστὶν
Ἔμβαθρον δανάκης.

Eosdem vero versus, ut ex Callimachi Hecale & pleniores, neque paullo aliter quam apud Etymologum, adduxit etiam Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. nempe

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον ὔτι φέρονται
Μοῦνοι ἐπιπλολίων, ὅτι μὴ θυμιασόμεθα αὐτοῖς
Ἀλλὰ κενοῖς στομάτεσσι νεὼς Ἀρχιρυσίας ἴσαν
Βάθρον, καὶ δανάκης ἐπιδεύεται ὔτις ἄτιων.

In voce Δύπλης.

Δύπλαι τ' ἐξ ἁλὸς &c.] Adducitur idem versus sed duobus postremis verbis omissis, in Scholiis Apollonii Rh. l. I. vs. 1008. —— ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Δύπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμεναι.

In voce Κηκάς.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.] Adducitur idem Callimachi locus in Scholiis Nicandri ab initio pag. 59.

In voce Μύκλος.

Ἔστι μοι Μάγνης &c.] Adducitur etiam hic versus & emendatior in Schol. Lycophronis p. 123. ὡς καὶ Καλλίμαχος.

Ἔστω μοι Μάγνης ἐνταμυκλος ὄνος.

* Hesychius ἐνταμυκλος, ἰσχυρὸν ἐναίτης.

AD

AD

FRAGMENTA ADDITA
AB ANNA TAN. FABRI FILIA.

XX. *Ex Schol. Aristophanis in Σφηκ.*

Adde & apud Theonem in Aratum p. 126. edit. Oxon. in 8.

XXII.

Ἦν κεῖνος οὐ παντὸς &c.] Occurrunt iidem versus citati in Clemente Al. Strom. l. v. p. 597. & ubi in 3. versu ὁ Προμηθεὺς legitur.

XXXI. *E Schol. Theocrit.*

Ἐς τὸ πρὸ τείχεος &c.] Exstat idem Callimachi versus cum duobus aliis qui eum sequuntur, apud Plutarchum lib. I. c. VII. de Placit. Philosoph. unde infra etiam adducuntur in Fragmentis huic editioni primum additis.

XXXIV. *Ex Stobaeo* &c.

Ὤμοσεν &c.] Exstat jam idem distichon inter Epigrammata Callimachi N. xxx.

XXXVI. *Ex eodem.*

Ναυτιλίῃσιν &c.] In Excerpt. Grotii e Stobaeo p. 227. suppletur ita hic locus,

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὃς ἔχε βίον.

XXXIX.

Πολλάκι δὲ &c.] Exstat ita hic versus in Scholiis Nicandri Alexiph. p. 155. ubi ἔλεξαν male pro ἔλιξαν.

XLI.

Ἀμφί τε κισσὸν] Adducuntur eadem Callimachi verba in Schol. Nicandri Alex. p. 67. ubi legitur Εἰργμένος ἀγλίθων &c.

XLIII.

Ἴυζον &c.] Exstat etiam in Scholiis ad Homer. Iliad. H. vs. 30.

XLV.

Βῶσεν &c.] Adducitur etiam hic versus in iisdem Schol. Odyss. X. vs. 299. ubi melius,

Βώσεσεν ἄν τε μύωπα &c.

XLVII.

Εἴ τι Προμηθεὺς &c.] Adducuntur iidem versus apud Clement. Alex. Strom. l. v. p. 597.

XLVIII.

Ἀντὶ τῆς ἰκλήθης &c.] Citatur hic Callimachi versus in Schol. Apoll. Rhod. lib. II. vs. 868.

XLIX.

Οὐ τῆς ἐργάτιν &c.] Exstant haec in Schol. Pindari Isthm. Od. IV. p. 444.

L.

Τὴν μὲν ὄγε σπείρμωσιν &c.] In Schol. Lycophron. pag. 182. legitur

Σὴν μὲν ὄγ' ἐσπείρωσεν &c.

alibi autem in iisdem Schol. pag. 30. καὶ Καλλίμαχος καλεῖ τὴν Δήμητρα λέγων, Ἐριννὺς Τιλφωσσίη.

CAL-

CALLIMACHI FRAGMENTA,

Nunc primum ab

EZECH. SPANHEMIO

COLLECTA,

& huic Editioni Addita.

E LIBRIS ΑΙΤΙΩΝ.

I.

Scholia Didymo tributa in Homeri Iliad. A. vs. 609. Καλλίμαχος ἐν β. Αἰτιῶν,

[a] Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

II.

Sophoclis Schol. Oedip. Col. vs. 262. Φησὶ γὰρ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτιῶν,

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

III.

Stephanus Ἐθν. *in* Ἀσβύστα, Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ,

Οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

* IV.

Idem in Δειπνιὰς, Καλλίμαχος τετάρτῃ, nempe Αἰτιῶν,

Δειπνιὰν ἔνθεν [b] μὲν δεδείχεται.

a *leg.* Ὥς μιν nempe Ἥρην. *vide locum.* b *Holst. in Not.* μὲν δὲ δεδείχεται

V.

V.

Etymolog. Magnum in ὄςλιγγες, σημαίνει δὲ καὶ τείχας, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν πρώτῳ, (nempe Αἰτιῶν,)

[c] Αἰπᾶν ἀπ' ὀςλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Ita etiam in Schol. Apollon. Rhod. IV. *vs.* 1297.

V I.

Idem in voce Βυκέρας, οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' Αἰτιῶν Καλλιμάχου.

V I I.

Idem in voce βρέφος, Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν Αἰτιῶν καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι

V I I I.

Priscianus lib. I. *p.* 547. 551. & 572. Callimachus III. Αἰτιῶν,

Τὼς μὲν ὁ Μησαίχμειος ἔφη ξένος, ὧδε σιωπῶ.

Adducitur idem versus sed mutilus apud Hephaestion.

c leg. αἰπεῖν ἀπ' ὀςλ.

E POEMATE EKAΛH.

I.

Athenaeus lib IV. *p.* 56. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἑκάλῃ, γένη ἐλαιῶν καταλέγει.

Γεργέριμον, πίτυρίν τε ——

I I.

Apollonii Rhod. Scholia lib. I. *vs.* 1116. καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ,

Νηπείης ἤτ' Ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

I I I.

Huc refer Pindar. Schol. Nem. Od. I. *p.* 332, Καλλίμαχος ἐν [d] Αἰκάλῃ.

I V.

d leg. Ἑκάλῃ.

Οἶνυ καὶ Ἀπόλλων &c. *qui verſus jam exſtant inter Fragmenta ult. edit. Pariſin. p.* 162.

I V.

Item Ariſtophanis Schol. Acharn. p. 377. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

Τῶν δὲ ἐ πάντες ὄδυνται &c. *in ead. edit. p.* 163. ὅτι γὰρ αὐτός ἐστι καὶ Ἑῶος καὶ Ἑσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν Αἰχάλῃ ποίησι μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις τ' αὐτὰ Αὐτοὶ μὲν &c. *qui exſtant verſus in ead. edit. p.* 155.

V.

Item Etymolog. M. in voce Δανάκη, cujus verſus ibi valde corruptos & inter Callimachi Fragmenta inde a Vulcanio relatos, ut ex Ἑκάλῃ ejusdem Poëtae, citat Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. de quibus ſupra.

V I.

Idem Etymol. M. in Ἑκάλη, Ἑκάλη Ἡρωΐς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι· ἔθυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίζειν Θησέα.

V I I.

Homeri Scholia in Iliad. B. Boeot. vſ. 54. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Ἰκάλῃ; In Schol. MSS. olim Iſ. Voſſii ad hunc locum, ἐν Ἑκάλῃ.

V I I I.

Nicandri Schol. Ther. p. 41. Τοῦ δὲ ἑρπύλλου μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάβῃ, ἢ Ἑκάλῃ.

MIS-

MISCELLA FRAGMENTA CALLIMACHI.

I.

Strabo lib. IX. *p.* 397. Οἷον ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾷν φησὶν εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους,

— ἀφύσσασθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο.

Hic & praecedens Strabonis locus exstat inter testimonia de Callimacho praefixa edit. Parisin. sed quae melius huc debent referri.

II.

Plutarchus lib. I. *c.* VII. *de Placitis Philosophorum*, τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις, γράφων,

Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα
Γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει.

III.

Ibidem, ἀπρήνθω γὰρ (φησιν) ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

Ita hos versus digessi. Vid. locum.

— — εἰ θεὸν οἶσθα
Ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

* IV.

Idem de virtute Morali pag. 445. *edit. Graec. Latin.* distichon refert indicto Auctore, quod Dion. Lambinus Callimacho tribuit comm. in Lucret. l. I. vs. 24.

Τίς δὲ χάρις, τί δὲ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

Exstant similes versus apud Stob. Serm. LXI. *p.* 387. Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν &c.

* V.

Galenus ad lib. VI. *Epidem. Comment.* I. ὁ δὲ Καλλίμαχος ὧδε,

Μὴ διὰ πεμφίγων ἐκάγουσιν ἔα.

* V I.

Idem ad Hippocrat. de Fractur. l. III. §. LI. ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος ἔφη·

Πρὸ μιῆς ὥρας θηρίον οὐ φύεται.

V I I.

Athenaeus lib. VII. *p.* 284. *Adductus idem locus inter testimonia Callimacho praefixa in edit. Parisin.* Καλλίμαχος δὲ ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρυσόφρυν.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν,
Ἢ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

V I I I.

Ibidem, ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (Καλλίμαχος) φησὶν

—— ἱερὸς δὲ τίς ἱερὸς ἰχθύς.

* I X.

Ibidem lib. XV. *p.* 669. λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ Ἐλεγείων, nempe Callimachi.

Τὴν δὲ περιπινομένην τὸ ἀπ' ἐμοῦ πρόποσιν.
Τὴν δὲ ἐμὴν ποίησιν ἔγω γ' ἐπιδέξια πέμπω,
Σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
Καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον, ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
Συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

X.

Achilles Statius Isagoge in Arati Phaenomena p. 82. ὁ γοῦν Καλλίμαχος φησὶν,

Ἔπλωσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, [a] ὅς τ' ἄλλα δεξιὸς γνώμη,
Καὶ τῆς ἁμάξης [b] λέγεται σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

X I.

Erotianus Lexic. Hippocrat. ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶν,

Ἄρθμιον δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

X I I.

Tzetzes in Schol. Lycophr. p. 73. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὕτωσὶ,

Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

X I I I.

Sextus Empiricus Adv. Mathem. c. XIII. *p.* 62. Καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφὲν,

Ἠνὶ δὲ κου κόρακες τεγέων ἐπὶ κοῖα συνῆπται
[c] Κρώζουσι καὶ κῶς [d] αὖθις γενησόμεθα.

X I V.

Clemens Alexandrinus Strom. l. v. *p.* 580. *edit. Parisin.*

[e] Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων [e] σοφίη
Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει.

X V.

Idem Stromat. l. v. *p.* 600. *Ac inde Eusebius,*

a ὅς τε. b ἐλέγετο *Casaub. ad Strabon. p.* 3. c *leg.* Κρώζοντι. d & αὖθι vel αὖτε. e *leg.* φάρμακον ἡ σοφία. *Salm.*

bius Praeparat. Evangel. l. x. *p.* 677. *ed. Graec. Lat. Parif*.. καὶ μὴν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει,

Ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα.

καὶ πάλιν,

Ἑβδόμη εἰν ἀγαθοῖσι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.

καὶ

Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.

καὶ

Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἐν κύκλοισι φανέντ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

* X V I.

Cyrillus adv. Julianum l. 1. *p.* 191. Καλλίμαχος δὲ

Καὶ νήσων ἐπίτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως.

X V I I.

Pollux lib. IX. *c.* VI. *p.* 434. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων,

Ἐκ τῶν [f] οἴκου βοῦν κόλλυβον πιπράσκουσιν.

X V I I I.

Idem lib. X. *c.* XXXIV. *p.* 494. καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη,

Εἶπόν τε ἀνάκτῃ τε, μάλ' εἰδότα μακρὸν [g] ἄλλεσθαι.

X X I X.

Homeri Scholia Odyss. B. *vs.* 132. ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον,

—— χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

X X.

Ead. Schol. Odyss. P. *vs.* 599. Καλλίμαχος φησὶ,

[h] Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσιν δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

X X I.

f *In MSS. Is. Vossii* τῶν οἰκίων κολλύβων. g *In MSS. Is. Vossii* μᾶλλον ἀλέσθαι.
h *Duo priora verba adducuntur tantum ab Etymol. M. in* Δείελον. *vidit hoc jam eruditiss. Fabri Filia in Notis.*

XXI.

Eustathius in Homeri Iliad. A. *p. 6. edit. Roman.* οἱ παλαιοὶ ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

—— τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον.

XXII.

Idem in Iliad. I. *pag.* 756. 37. καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ ἐν τῷ

[i] Ἔλλιψε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

XXIII.

Idem in Odyss. A. *p.* 1404. 31. ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

—— κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν.

XXIV.

Idem in Odyss. Γ. *p.* 1457. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ

γρῆες ἐμὲν ἤγουν γραῖαι ἐσμέν.

XXV.

Idem in Odyss. Δ. *p.* 1478. 36. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο [k] κομίσαι.

XXVI.

Idem in Odyss. H. *p.* 1571. 57. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωσίδες γυναῖκες, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὗ ἐκ Καλλιμάχου καὶ τὸ,

—— ὑδάτινον καίρωμα ὑμένεσιν ὅμοιον.

XXVII.

Idem in Odyss. Ξ. *p.* 1761. 44. τὸ ἐφολκὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος,

—— ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκόν.

Vid. etiam in Iliad. Γ. *p.* 580.

XXVIII.

i *leg.* Ἔλλιψεν. k *leg.* κομίσσαι.

XXVIII.

Idem in Odyss. Ξ. p. 1769. 2. συμπλεῖ Καλλιμάχου, τὸ

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔικοτι μάλω, ἡ δάλω
(Τουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ) δάφνη ἐλαίην, καὶ ἑξῆς.

XXIX.

Idem in Odyss. Ω p. 1959. 6. κεῖται δὲ αὐτὸ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ

Γράμματα δ' οὐκ εἴλισσεν ἀπόκρυφα.

* XXX.

Pindari Scholia Pyth. Od. v. 272. μαρτυρεῖ καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγων,

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὅθματα δίφρου.

XXXI.

Ead. Schol. Od. v. p. 370.

Ἔκλυε τὸ μηδὲν ἐμοὺς δὲ ὀδόντας ἐλίσθη.

XXXII.

Aeschyli Scholia Choëph. vs. 436. Καλλιμάχου,

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

XXXIII.

Ead. Schol. Eumen. vs. 21. Καλλίμαχος

—— Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο προναίην.

XXXIV.

Ead. Schol. Eumen. vs. 30. Καλλίμαχος

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

XXXV.

Sophoclis Scholia Ajac. vs. 26. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς,

—— τὸ δὲ σκῦλον ἀνδρὶ καλύπτρη
Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

XXXVI.

XXXVI.

Ead. Schol. Oedip. Tyr. vſ. 939. καὶ Καλλίμαχος.
—— ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκαίῳ
Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

XXXVII.

Ead. Schol. Trachin. vſ. 7. Καλλίμαχος
—— κενεὸν πίνον ὀτλήσαντες.

XXXVIII.

Scholia Euripidis Hecub. vſ. 934. καὶ Καλλίμαχος
—— ἴσχει ὅτ' ἄζωστος χαὶ πεξόπορπος.

XXXIX.

Ead. Schol. Phoeniſſ. vſ. 136. Καλλίμαχος
Εἰμὶ πέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

XL.

Ariſtophanis Scholia Avib. p. 570. Καλλίμαχος, καὶ
Κυπρόθεν Σιδώνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

XLI.

Ead. Schol. Avib. p. 553. Οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος,
—— κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

XLII.

Apollonii Rhodii Scholia l. 1. *vſ.* 669. ῥικνοῖσι δὲ καὶ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ,
—— καὶ μὰ τὸ ῥίκνον σῦφαρ ἐμόν.

XLIII.

Ead. Schol. lib. vſ. 1069. καὶ Κάλλίμαχος
Ψευδόμενοι δὲ ἱερὸν Φημίζομεν.

XLIV.

Ead. Schol. lib. 1. *vſ.* 1162. ὅπερ καὶ Καλλίμαχος
Ἐπὶ τῷ ἠπηθέντος ταύρου φησὶν
Ὁ δ' εἵπετο [1] νωθρὸς ὁδίτης.

XLV.

1 leg. ἕσπετο.

XLV.

Ead. Schol. lib. I. *vs.* 1309.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε. Καλλιμάχου ὁ στίχος.

XLVI.

Ead. Schol. lib. I. *vs.* 1323. & *l.* II. *vs.* 375. Καλλίμαχος

— χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος

XLVII.

Ead. Schol. lib. I. *vs.* 1353. μαστὺς ἡ ζήτησις, Καλλίμαχος,

Μαστύος ἀλλότ' ἔχαμνον ἀλητύϊ.

XLVIII.

Ead. Schol. lib. III. *vs.* 1149. ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος·

Ἔγρει καὶ τὸν ἔχοντα περίπλοον.

XLIX.

Ead. Schol. l. III. *vs.* 1225. τινὲς δὲ στάδιον τὸ εὐπαγῆ. ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει,

— στάδιον δ' ὑφίησο χιτῶνα.

L.

Ead. Schol. l. III. *vs.* 1322. ἀκαίνη, περὶ ἧς Καλλίμαχος φησὶν,

Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

LI.

Nicandri Scholia Ther. p. 7. Καλλίμαχος,

— Θίμβρης Κυπρίδος ἁρμονίην.

LII.

Ead. Schol. Ther. p. 55. ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ τετάτη περσαῖος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξεν.

LIII.

L I I I.

Ead. Schol. Alex. p. 58. Καλλίμαχος

— ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

L I V.

Ead. Schol. Alex. p. 74. Καλλίμαχος

Ἕρπετε τῶν [m] ἀεὶ πετρύφαται λοφίην.

L V.

Ead. Schol. pag. 101. καὶ Καλλίμαχος

Καὶ χεῖμιον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

L V I.

Ead. Schol. p. 6. ὡς Καλλίμαχος,

Ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδδύστου.

L V I I.

Ead. Schol. pag. 117. μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος λέγων.

Τὴν [n] ἐκείνου Φάληρος ταρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

L V I I I.

Ead. Schol. p. 119. ὡς φησὶ Καλλίμαχος,

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν ἀοχάστου Αἰολίδαο.

* L I X.

Ead. Schol. pag. 129. ὡς Καλλίμαχος,

— μεσαίβους ὑποδὺς.

L X.

Ead. Schol. pag. 153. ὡς φησὶ καὶ Καλλίμαχος,

Τόφρα δὲ ἀνίσχουσι βοωτὸς λόφον ἔγρετο Τιτώ.

L X I.

Ead. Schol. pag. 163. καὶ Καλλίμαχος

— Αἱ νῆας ἀλιβδύουσι.

L X I I.

m *leg.* αἰεί. n *leg.* κείνου.

L X I I.

Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. I. *pag.* 60. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— τοῦ Κροτωπιάδην.

L X I I I.

Idem lib. III. *pag.* 219. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι.

L X I V.

Stobaeus Serm. XCIV. *p.* 517. *Callimachi*,

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

L X V.

Hephaestio pag. 28. & *in Schol. ad eundem plenius p.* 29. Ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο &c.

Ἀγέται θεός. οὐ γὰρ ἔχω δίχα τοῦ δὲ ἀείδειν
Φιλωτέρα· ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὴ Ἔννα.

L X V I.

Idem pag. 30. Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τοῦ Βάκχου συνέθηκε.

° Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων
Γενάρχαι.

L X V I I.

Idem pag. 50. πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν (Ἀρχιλόχειον) ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ,

Τὸν μὲ παλαιστρίταν ὁμόσαι θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

L X V I I I.

Idem pag. 55. οἷα τὸ Καλλιμάχου.

Ἱερὰ σὺν δὲ Διοσκουρίδεω γενεά.

L X I X.

Stephani Ἐθνικὰ *in* Ἄλυκος, Καλλίμαχος.

Εἰς Ἀσίνην, Ἄλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονίων.

L X X.

° *Exstat etiam apud Etymol. M.* Διδυμαῖος, *sed non ita plene.*

L X X.

Idem in Ἄβαντες, Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην ὡς Λεοντίνην αὐτὴν ἔφη·

καὶ Ἀμαντίνην ᾤκησαν Ὠρικίην.

L X X I.

Idem in Ἀπέσας, Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις. Τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί.

—— κ᾽ οὐχ᾽ ὡδυρείαν τοῦ Ἀπέσαντι

Παρ᾽ Διὶ ἔθυσεν Ἀρκάδας ἵππους. *

L X X I I.

Idem in Βάλλος, ἀφ᾽ οὗ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— Μυωδότεροι νεπόδων.

L X X I I I.

Hesychius in λειριόεντα, τὸ δὲ λίρος ὃ δηλοῖ τὸ ἀναιδὲς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ,

[p] Λίρος ἐγὼ τίδες, ὅταν δὲ ἀπέθηκα φόβον.

L X X I V.

Etymologicum Magn. in voce Ἄκμων, Καλλίμαχος

—— τοῦ περὶ δινήεντα.

—— Ἀκμονίδην ἔβαλεν.

L X X V.

Idem in voce Ἀκεστός, Καλλίμαχος,

Ἀλλ᾽ ἐπακεστοὺς οὐκ ἔχειν.

L X X V I.

Idem in voce Ἀλίβας, σημαίνει δὲ καὶ ὄξος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

LXXVII.

* *Versus corruptissim. vid. Holsten. Not.* [p] Salmas. em. Λῖρος ἐγὼ Τυδεῦ τὴν δ' ἐπέθηκα φόβον.

L X X V I I.

Idem in Ἄωροι, Καλλίμαχος.

Πολλάκι καὶ κανθῶν [q] ἤλασα ὤροι ἄπο.

L X X V I I I.

Idem in voce Γάγγραινα, παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει ἐσθίω, Καλλίμαχος,

—— αἰζηῶν ἔγρας κηδόμενος,

Ἀντὶ τοῦ ἤσθιε.

L X X I X.

Idem in voce Δαῖς, γίνεται ὄνομα δαῒς βαρύτονον, Καλλίμαχος·

Ἐς δαῒν ἐρχομένων.

L X X X.

Idem in voce Ἐλινύειν, καὶ Καλλίμαχος,

—— οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε.

L X X X I.

Idem in voce Ἐρωὴ, ὡς Καλλίμαχος,

Ἐρωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας.

L X X X I I.

Idem in voce Ἐχῖνος, ἐχῖνος δὲ καὶ ὁ γαστὴρ, ὡς φησὶ Καλλίμαχος,

—— ὅντε μάλιστα βοῶν πολίεσιν ἐχῖνον.

L X X X I I I.

Idem in voce Ἠλεὼς, Καλλίμαχος,

—— οὐδ' ἀλεὼς οὔτ' ἐπὶ σίφλω

Βλέψας.

L X X X I V.

Idem in voce Ἤια, καὶ Καλλίμαχος,

—— τίνος ἤειον ἵσταται τοῦτο.

L X X X V.

q *leg.* ἤλασεν *vel* ἤλασαν.

LXXXV.

Idem in voce Θάνατος, Καλλίμαχος,

—— ἴθι ἀρνεῖα γυναικῶν

Τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ πορέυσιν.

LXXXVI.

Idem in voce Θηλάμων, εἴρηται καὶ θηλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ἥν τε κάρην ὤμοσσα σόν τε βίον.

LXXXVII.

Idem in voce Κόχλος, καὶ νέος, νέαξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Καὶ τῶν νήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.

LXXXVIII.

Idem in voce Τερπνιστὸς, Καλλίμαχος,

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ᾽ ἔχουσα.

LXXXIX.

Priscianus l. I. *p.* 544. Callimachus,

Καλλιχόρου χθονὸς ὑείας θυγάτηρ.

* XC.

Tzetzes Chiliad. VIII. 228.

Οὕτω λέγων, ὑπάρχουσα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει

Ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε λέγει.

XCI.

Casaubonus ad Strabon. p. 3. *hos Callimachi versus adducit.*

Καὶ τὸ ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι

Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

ALIA

ALIA
CALLIMACHI TESTIMONIO
COMPROBATA.

I.

Strabo l. VIII. *p.* 354. de Signo Jovis Olympii in Elide. Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε.

II.

Aelianus de Anim. l. IX. *c.* XXVII. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει, δένδρον τι φύεσθαι καὶ καλεῖσθαι σμίλον, ᾧ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν, εἶτα ἀποθνήσκειν.

III.

Idem de Animal. l. XV. *c.* XXVIII. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη Σκωπῶν &c.

IV.

Athenaeus lib. III. *p.* 72. Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ.

V.

Idem lib. VII. *p.* 285. Καλλίμαχος δὲ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως &c.

Ἐγκρασίχολος, ἐρίτιμος, Χαλκηδόνιοι. *Idem apud Eustath. in Odyss.* Ψ. *p.* 1396. 16.

VI.

Idem lib. IX. *p.* 394. Καλλίμαχος ἐν τῇ περὶ Ὀρνέων ὡς διαφόρους ἐκτίθηται, φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

VII.

VII.

Eod. lib. p. 395. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος, ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων, nempe νησσῶν, κολοιῶν &c.

VIII.

Idem lib. XIII. *p.* 585. ἀνέγραψε δὲ αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο· ὁ δὲ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν &c.

IX.

Clemens Alexandrinus Strom. l. V. *p.* 570. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις, nempe Branch. Vatis Milesios a fame expiantis.

X.

Harpocration in Ἄκη, Ἄκη πόλις αὕτη ἐν Φοινίκη &c. ἣν Νικάνωρ ὁ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φησὶν εἶναι.

XI.

Idem in Ἀκτία, Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων.

XII.

Idem in Ἐπίσκημμα, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς [a] γνήσιον.

XIII.

Idem in Ἴων, ἔγραψε δὲ &c. καὶ Φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησὶν, ὡς Ἐπιγένους.

XIV.

a *Unde liquet Callimachum inter alia recensuisse etiam Demosthenis Opera.*

X I V.

Idem in Μαργίτης, διὰ τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.

X V.

Pollux lib. v. *c.* xvi. *p.* 249. καὶ πυλεῶνας παρὰ Καλλιμάχου.

X V I.

Proclus in Platonis Timaeum l. i. *p.* 28. μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητὰς &c.

X V I I.

Scholia in Hom. Iliad. B. *Boeot. vſ.* 136. ἡ ἱστορία κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ, nempe de Phylide teſtimonium pro Hercule, poſt purgata ab eo ſtabula, contra patrem Augeam ferente.

X V I I I.

Ead. Schol. Iliad. Λ. *p.* 697. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, de inſtituto ab Hercule Agone Olympico.

X X I X.

Ead. Schol. Iliad. P. *vſ.* 53. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, de Attica nempe a Cecrope adjudicata Minervae de ea cum Neptuno litiganti.

X X.

Ead. Schol. Iliad. Σ. *vſ.* 487. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, Calliſtus a Jove compreſſae, dein inter ſtellas relatae.

* X X I.

Schol. MSS. olim Iſ. Voſſii Iliad. H. *vſ.* 231. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τῆς τοίων ἀεὶ κέχρηται.

X X I I.

XXII.

Eustathius Iliad. Α. *pag.* καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίην ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. *Id. Iliad.* Δ. *p.* 475.

XXIII.

Idem Iliad. Β. 354. & *in Schol. MSS. ad eundem locum.* Καλλίμαχος δὲ παραφερέσας, ἁλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησίν.

* XXIV.

Idem Iliad. Γ. *p.* 380. Γυναιμανὴς &c. καὶ Καλλίμαχος γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαινομένη.

XXV.

Idem in Iliad. Λ. *p.* 870. οὕτω δὲ πάντως καὶ Θὴς ὑατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὄνος ἐκ τῆς αὐτῆς λέξεως.

XXVI.

Idem in Iliad. Υ. *p.* 1204. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷον ἐκεῖνος ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας τὴν ἁλοσύδνην.

* XXVII.

Idem in Odyss. Δ. *p.* 1483. 60. Δημητριακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

XXVIII.

Idem in Odyss. Θ. *p.* 1592. 58. οὕτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπότειχα τὴν ἄνηθον ἔφη.

XXIX.

Idem in Odyss. Μ. *p.* 1714. 42. καὶ Καλλίμαχος οὖν ἐν ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναι φησὶν ἐν Ἐφέσῳ υἱῷ Καΰστρου. &c.

XXX.

Pindari Scholia Olymp. Od. 11. *p.* 19. οὗ Καλλίμαχος μέμνηται, nempe Gelae Siciliae fluvii.

XXXI.

Ead. Schol. Olymp. Od. IV. *p.* 38. ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ, cui nempe suprapositus sit Mons Aetna.

XXXII.

Ead. Schol. Olymp. Od. VII. *p.* 70 ἔστι δὲ καὶ Ἀμφοτερίτης ἀγὼν οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

XXXIII.

Ead. Schol. Olymp. Od. X. *p.* 100. Ἠλεῖον (Δία) εἶπε Καλλίμαχος.

XXXIV.

Ead. Schol. Pyth. Od. II. *p.* 201. Καλλίμαχος δὲ Νεμεακὸν, nempe ἀγῶνα.

XXXV.

Aeschyli Schol. Prom. vs. 367. ἔνθεν Καλλίμαχος πυρίδαπτον φησὶ, nempe Aetnam.

* XXXVI.

Euripidis Schol. Hippolyt. vs. 11. παρὰ αὐτῷ δὲ (Pitthei filia) φησὶν ὁ Θησεὺς ἐπαιδεύετο καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

XXXVII.

Ead. Schol. Hippol. vs. 379. Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος.

* XXXVIII.

Aristophanis Scholia Plut. p. 42. de voce ἀπαρτὶ, ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ χρονικὸν ἐπίῤῥημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχος.

XXXIX.

Ead. Schol. Plut. p. 72. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοῖας ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας. πέμματα.

XL.

X L.

Ead. Schol. Nub. p. 158. Ἐρατοσθένης δὲ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται.

X L I.

Ead. Schol. Avib. p. 553. μήποτε Ἐλθίας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφομένοις.

X L I I.

Ibidem. καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.

X L I I I.

Ead. Schol. Avib. p. 574. *de Prodico*, οὐκ ὀρθῶς δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ῥήτορσι καταλέγει.

X L I V.

Ead. Schol. p. 597. Τὴν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος, μήποτε κίμινδις γραπτέον.

X L V.

Ead. Schol. Avib. p. 599. ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται.

X L V I.

Ead. Schol. de Pace pag. 702. *de Nicandro & Arato Poëtis*, περὶ τῶν Διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

X L V I I.

Theocriti Scholia Idyll. 1. *vs.* 136. σκῶπες &c. Καλλίμαχος δὲ φησὶ, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται.

XLVIII.

Ead. Schol. Idyll. II. *vſ.* 17. ἢ τὴν Ἴυγγα, ὡς φησὶ Καλλίμαχος ἠχοῦς θυγατέρα.

XLIX.

Ead. Schol. Idyll. XIII. *vſ.* 25. αἱ Πελειάδες φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ ελειάδες προσηγορεύθησαν.

L.

Ead. Schol. vſ. 56. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδωρος καὶ Καλλίμαχος.

LI.

Apollonii Rhodii Schol. lib. I. *vſ.* 117. ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ, de Aſopo a Jove fulmine ambuſto ob vim illatam filiae ejus Aeginae.

* LII.

Ead. Schol. l. I. *vſ.* 187. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται de Sami filio Parthenio.

LIII.

Ead. Schol. l. I. *vſ.* 761. οὕτω γὰρ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῆς θηείων γῆς εἶναι φησί.

* LIV.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 957. Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

* LV.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 1049. εἰσὶ δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.

* LVI.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 1207. de Hyla. πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφότερα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.

LVII.

LVII.

Ead. Schol. lib. I. *vs.* 1213. de Dryopibus, τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται.

LVIII.

Ead. Schol. l. II. *vs.* 2. δεράκαιναν δὲ αὐτὴν φησὶν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος.

LIX.

Ead. Schol. l. IV. *vs.* 982. Ἀμφιλαφὴς &c. Καλλίμαχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸ ἀμφιλαφῆ λιμένα.

LX.

Ead. Schol. l. IV. *vs.* 1614. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυῶν τέθεικεν ἀλκαίας ἀφύαστα.

* LXI.

Nicandri Scholia Theriac. p. 55. καὶ Καλλίμαχος ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δεῦον εἶπε.

LXII.

Hephaestionis Scholia, p. 20. διὸ καὶ Καλλίμαχος μοῦσαν ληκυθίαν τὴν τραγῳδίαν λέγει.

LXIII.

Hesychius in voce [b] Ἄοξοὶ, ἀκόλουθοι, Καλλίμαχος.

LXIV.

Idem in voce Θύα, ἔνιοι τὰ [c] χρώματα, Καλλίμαχος.

LXV.

Idem in voce Ἰὼψ, ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXVI.

Idem in voce Κάπλα, τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ γὰρ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται [d] κόμπα τὸ ἀνεστραμμένον ὡς ὁ μυκτηρισμός.

LXVII.

b *leg.* Ἄοξοι. c *leg.* ἀρώματα. d *for.* κόμψα *Soping.*

LXVII.

Idem in voce Καταιστὴν, ὀρθὴν δυειστήν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

LXVIII.

Idem in voce Σιλλειδεὶς, ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXIX.

Idem in voce Χρεμέδα, ᵉ ἠχῇ ὡς Καλλίμαχος.

LXX.

Etymologicum Magnum in voce Ἄλυς, Ἴειν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

LXXI.

Idem in voce Ἀλυτάρχης, Ἤδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου &c.

LXXII.

Idem in voce Ἀπόλλων, σεσημείωται τὸ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλὼν, θηλυκὰ· ὃ σημαίνει τὴν Μονῳδίαν. οὕτως Καλλίμαχος.

LXXIII.

Idem in voce Αὐταὶρ, οἱ μὴ ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος.

* LXXIV.

Idem in voce Ἄφενος, ἔστιν ἑνὸς ἐνιαυτοῦ, Καλλίμαχος.

LXXV.

Idem in voce Βουκέρας, οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α Αἰτιῶν Καλλιμάχου.

LXXVI.

Idem in voce Βρέφος, Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν Αἰτιῶν καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

LXXVII.

ε Χρεμετὰ ἠχεῖ ὡς Καλλίμαχος. *Salmas.*

LXXVII.

Idem in voce Γραΐδιον, ἐστὶ γραῒς, γραΐδι παρὰ Καλλιμάχῳ.

*LXXVIII.

Idem in voce Διόσκορος, δεῖ σημειώσασθαι τὸ δυόσδυος παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXIX.

Idem in voce Ἐπιπὰξ, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα, παρὰ τὸ ἐπιπάξω μέλλοντα.

LXXX.

Idem in voce Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν μὴ οὖσα εὔκολος.

LXXXI.

Idem in voce Ἴσος, εὕρηται δὲ καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXXII.

Idem in voce Κεραΐστης, τόπος Μιλήτου, ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

LXXXIII.

Idem in voce Μιμαλλῶνες, ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου.

LXXXIV.

Idem in voce Ὀργάδα, Καλλίμαχος δὲ φησὶν Ὀργάδα λέγεσθαι τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν.

LXXXV.

Idem in voce Πέλεια, εἰσὶ δὲ γένη ἱεράκων ὀκτὼ, ὥς φασι Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.

LXXXVI.

Idem in voce Πίναξ, ὁ ὧν Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς ἐποίησε πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ περὶ τῶν ἀρχαίων, οἷς τυχὼν ὁ Γραμματικὸς, ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

LXXXVII.

Idem in voce Πλειότερος, τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, ὃ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται.

LXXXVIII.

Idem in voce Τριττὺν, θυσίαν Καλλιμάχος μετὰ τῶν ἐκ κριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου.

LXXXIX.

Tertullianus de Corona cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit.

* XC.

Ibidem, Habes Tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat interfecto Delphico dracone, lauream induisse: Liberum eundem apud Aegyptios Osirim, Harpocration, industria hederatum argumentatur, quod hederae natura sit cerebrum ab heluco defensare.

XCI.

Aelius Fortunatianus in Arte p. 268. Apud Euripidem & Callimachum invenio tale genus versus Saturnini.

Turdis edacibus dolos comparas amice.

CALLIMACHI FRAGMENTA

A

RICHARDO BENTLEIO

COLLECTA

IO. AUGUSTUS ERNESTI

ADSPERSIT NOTULAS SUAS

ET

AUCTARIUM ADIECIT.

CATALOGUS SCRIPTORUM
CALLIMACHI,

quorum notitia ad nos pervenit.

1. Περὶ Ἀγώνων.
2. Αἴτια.
3. Ἄργους οἰκισμοί.
4. Ἀρκαδία.
5. Περὶ Ἀνέμων.
6. Βράγχος.
7. Γαλάτεια.
8. Γλαῦκος.
9. Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι.
10. Ἑκάλη.
11. Ἐλέγεια.
12. Ἐλπίδες.
13. Ἐπινίκιον εἰς Σωσίβιον.
14. Ἐπιγράμματα.
15. Θαυμάσια. Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγή. Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων.
16. Ἴαμβοι.
17. Ἶβις.
18. Ἰοῦς ἄφιξις.
19. Ἰχθύων μετονομασίαι.
20. Κτίσεις Νήσων καὶ Πόλεων, καὶ μετονομασίαι.
21. Κυδίππη.
22. Κωμῳδίαι.
23. Μέλη.
24. Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις.
25. Νόμιμα Βαρβαρικά.
26. Περὶ Ὀρνέων.
27. Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν. Sive Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων.
28. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων Διδασκάλων.
29. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν Ῥητορικῶν.
30. Πίνακες τῶν Νόμων.
31. Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.
31. Περὶ τῶν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Ποταμῶν.
33. Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ποταμῶν.
34. Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ποταμῶν.
35. Πρὸς Πραξιφάνην.
36. Σατυρικὰ Δράματα.
37. Σεμέλη.
38. Τραγῳδίαι.
39. Ὕμνοι.
40. Ὑπομνήματα.
41. Χωλίαμβοι.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ. DE LUDIS.

Ad hunc librum ſpectant loca Schol. Hom. Il. Β. 136. Λ. 697. Ρ. 53. quibus in omnibus ſunt haec verba: ἡ ἱστορία κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ. Primam intelligit de Phylide, teſtimonium pro Hercule dicente, poſt purgata ab eo ſtabula, contra patrem Augeam: alteram de inſtituto ab Hercule Agone Olympico: tertiam de Attica a Cecrope adjudicata Minervae, de ea cum Neptuno litiganti. Haec loca notarat Spanhemius n. 17. 18. 19. & Bentlejus n. 383. Ernest.

I.

ΑΚΤΙΑ. ACTIA.

Harpocration: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων. Suidas: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

II.

ΑΙΤΙΑ. CAUSAE.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχου.
Meminit & aliud lib. 3. Antholog.

Ὦ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.
Εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
Ἤγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι φέρων.
Αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων Ἡρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

Pri-

Primum hujus Epigrammatis diſtichon habetur quoque apud Suidam. Ὄνις ρ, ὄνειρον.

Ἆ μέγα Βελτιάδαο σοφῶ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἠ ρ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔης· ἀντὶ τῶ ἀληθής.

Meminit etiam & Martialis Epigr. x. 4.

Qui legis Oedipodem caligantemque Thyeſtem,
Colchidas & Scyllas: quid niſi monſtra legis?
Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiaſque
Invenies: hominem pagina noſtra ſapit.
Sed non vis, Mamurra, tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire: legas Αἴτια *Callimachi.*

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια καὶ Ἶβις, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ τούτοις παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται ἅπασιν. Bentl.

Commemorantur etiam in Schol. Homeri Lipſ. ad Il. Θ. 48. ſed in genit. pl. Αἰτίων, quae forma & alibi reperitur, ut in Stephano contracto de urbibus. In Chronico Paſchali p. 11. D. de auctore certaminum equeſtrium, auctor laudatur Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς Αἰτησίοις αὐτοῦ· ubi corrigendum Αἰτίοις, niſi erravit auctor ille in libri nomine, & voluit librum περὶ Ἀγώνων commemorare.

Libri ſinguli ſolent in ſingulari appellari, ut Αἴτιον α', Αἴτιον β'. &c. velut in Stephani Fr. de Dodone: Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ Αἴτιον β'. *in Commentario in L. I.* Αἰτίων, de quo vid. J. Gronov. ad illum locum p. 34.

Vide de hoc Callimachi libro, & ejus argumento Salvagn. Böeſſium ad Ovid. Ibin p. 47. 48.

Verſibus ſcriptum fuiſſe elegiacis non dubitabat Salmaſius ad Solinum p. 601. add. J. Gron. l. c. quod non ſinit credi Fragmentum XIX. e libro ſecundo. Fragmenta operis elegiaca posſunt eſſe ex Elegorum opere.

Ad hoc opus pertinere J. Gron. l. c. putat etiam locum Macrobii Sat. III. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum L. I. ait, dixiſſe Callimachum, Tuſcos Camillum appellare Mercurium.* Ernest.

Scriptor Chron. Alexandr. ſive Paſch. p. 11. Τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα ὁ Ἐνυάλιος ἅρμασι δὴ πολλοῖς ἐφηῦρε· καθὼς συνεγράψατο Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς Αἰτησίοις αὐτοῦ. Ita Raderus & Du Cangius. Hic primum ſcribi debet ἅρμασι διπώλοις· quemadmodum ἅρματα τρίπωλα, τετράπωλα, δικάπωλα alibi memorantur: atque ita plane legitur in Malal. Chronogr. p. 221. qui pro Αἰτησίοις praebet Ἐτησίοις· nemo dubitet, quin reponendum ſit Αἰτίοις· labes, quae primum ipſi latuerat, a Du Cangio animadverſa in Omiſſis Indici Verborum ſubjunctis. De hoc autem opere Callimachi adeundi ſunt Joſ. Scaliger ad Propert. II.

El.

El. XXXIV. 32. Jo. Wouwer. Polym. c. X. p. 78. Meminit etiam Probus ad Virgil. Georg. II. vſ. 19. *Sed Molorchi mentio eſt apud Callimachum in Aetion libris.* HEMSTERH.

Ex Αἰτίων libris etiam ſumta videtur hiſtoria de fumo in diverſa diſſiliente, in ſacris Eteoclis & Polynicis, quam memorat Ovid. Triſt. L. V. El. V. vſ. 33. ſeqq.

—— commune ſacrum cum fiat in ara
Fratribus, alterna qui periere manu,
Ipſa ſibi diſcors, tanquam mandetur ab illis,
Scinditur in partes atra favilla duas.
Hoc (memini) quondam fieri non poſſe loquebar:
Et me Battiades judice falſus erat.

Vid. Joſ. Scaliger ad Severi Aetnam p. 149. Plura, quae Bentlejus inter Fragmenta incerti loci poſuit, certis indiciis ad Αἴτια referri poſſunt. RUHNKEN.

III.

Ἄρτεμις Ἀπαγχομένη. Diana Ἀπαγχομένη.

Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην καλυμένην προτρέπον), ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Clemens Alex. in Protreptico. BENTL. E Pauſan. VIII. 420. explicat hoc cognomen Jac. Gronovius Defenſ. Diſſ. de Nece Judae, p. 62. ERNEST.

IV.

Τριπόδισκος. Tripodiſcus.

Τριπόδισκος, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Καλλίμαχος δὲ ἐν Αἰτίοις . . . πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι. Stephanus Byzant.

V.

Ἰκάρειον πέλαγος &c. Icarium mare.

Τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου οὕτως ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδὸς πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένου οὕτως. Μετὰ τὴν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον μίξιν Δαίδαλος εὐλαβούμενος τὴν Μίνωος ὀργὴν πτερωτὸς σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱῷ ἐκ Κρήτης ἐφέρετο. καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετωνομάσθη. ὁ μὲν οὖν Δαίδαλος διαπλεύσας εἰς Κάμικον τῆς Σικελίας, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδεχόμενος ἔμεινε παρὰ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν. ὑφ' ὧν ὁ Μίνως ἥκων ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ Δαιδάλου ἀποθνήσκει, καταχυθέντος αὐτοῦ ζεστοῦ ὕδατος. Ἱστορεῖ Φιλοστέφανος καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Scholiaſtes Homeri Iliad. β'.

VI.

Αἴας ὁ Λοκρὸς &c. Ajax Locrus.

Αἴας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀποῦντος, πατρὸς δὲ Οἰλέως. οὗτος μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν ἀπωλείας ἐγένετο. Κασάνδραν γὰρ τὴν Πριάμου, ἱκέτιν οὖσαν Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ τῆς θεᾶς σηκῷ κατῄσχυνεν, ὥστε τὴν θεὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν τρέψαι. τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὑποστρέφουσι, καὶ κατὰ τὴν Εὔβοιαν γενομένοις χειμῶνας διήγειρε μεγάλους, ὥστε πολλοὺς αὐτῶν διαφθαρῆναι. Διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας, ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης διασωθῆναι. Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτήσας διέσχισε τὴν πέτραν καὶ τὸν Αἴαντα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν· ἐκριφέντα δὲ αὐτὸν κατάδηλον (lege κατὰ Δῆλον) νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει. Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. ν'.

VII.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, postquam arte novercae
Occiderit, patriasque explerit sanguine poenas
Turbatis distractus equis, ad sidera rursus
Aetheria & superas coeli venisse sub auras,
Paeoniis revocatum herbis & amore Dianae.
Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina surgere vitae,
Ipse repertorem medicinae talis & artis
Fulmine Phoebigenam Stygias detrusit in undas.
At Trivia Hippolytum secretis alma recondit
Sedibus, & nymphae Egeriae nemorique relegat:
Solus ubi in silvis Italis ignobilis aevum
Exigeret, versoque ubi nomine Virbius esset.
Unde etiam templo Triviae lucisque sacratis
Cornipedes arcentur equi, quod litore currum
Et juvenem monstris pavidi effudere marinis.

Virgil. Aeneid. VII. ubi Servius haec notat: *Exponit* τὸ αἴτιον *nam Callimachus scripsit* Αἴτια, *in quibus hoc commemorat.*

VIII.

Unde mos dextras jungendi.

Cur dextrae jungere dextram non datur? Virgil. Aeneid. I. ubi Servius: *Majorum haec fuerat salutatio. Cujus rei* τὸ αἴτιον *Varro Callimachum secutus exponit, afferens omnem eorum honorem dextrarum constitisse virtute, ob quam rem hac se venerabantur corporis parte.*

I X.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit : ad quem cum venisset per noctem Thasus , a canibus laniatus est : Unde nullus canis Delon accedit , auctore Callimacho. Scholiastes ab Ibin Ovidii. Refer ad Αἴτια.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur gustatio. Callimachus intesia : Jentaculum proferre Jovi. Fulgentius, de sermone antiquo. Viri eruditi emendant, *in Etiis*, sive Αἰτίοις. Bentl. Quos ridet J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Graeco Callimachi ducta esse, quem probari non posse, Latinam linguam cognitam habuisse, aut in istis libris de verbis tradidisse. Ernest.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER PRIMUS CAUSARUM.

X I.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερος,
Κοῦροι τὸν φιλέουσιν, ἐὸν δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.
Senex autem ille levius consenescit,
Quem pueri amant, & suum tanquam parentem
Manu ducunt usque ad propriam januam.

Stobaeus Serm. CXIV. Γηράσκει δ' ὁ γέρων &c. Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ ἰτῶν. Legendum αἰτίων, ι pro αι passim occurrit in libris Graecis. π autem pro τι mox iterum habebis; αἰπῶν pro αἰτίων. Bentl. At quid impedit, quo minus corrigamus ἐλέγων, e quibus ductum hoc fragmentum, bene, ut opinor, judicat Cel. Valkenarius. Nam Αἴτια non carmine elegiaco scripta fuere. In altero versu Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 42. bene corrigit ex Apollon. Dysc. Exc. p. 433. φιλέουσιν, ἐὸν δέ μιν. Ceterum versiculos ultimos expressit Tibullus I. 4. 80. *Deducat juvenum sedula turba senem.* Ernest. Horum versuum pars est apud Lucia-

clianum Amor. T. II: p. 451. ὄλβιος ᾧ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα κοῦρα
Τὸν φιλέοντι.

Tacent interpretes novissimi. Enimvero indigebat ille locus medelae & notae. Nam primus versus ᾧ παῖδές τε νέοι non est Callimachi, sed Solonis, atque adeo particula καὶ, alterius testimonii indicio, distinguendus. Plato Lyside p. 109. H. ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητὴς, ὃς ἔφη,

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

Nec Plato, nec Lucianus horum versuum auctorem nominant. Sed illos e Solonis elegis ductos esse, patet ex Hermiae Philosophi Commentario MS. in Platonis Phaedrum, e quo plusculà verba eo libentius adscribam, quod simul lex Solonis plenius, quam ab Aeschine c. Timarch. p. 60. commemoratur: Ὁ δὲ Σόλων ἐν τοῖς νόμοις, καὶ πόρνας πράξεις ἀπέχοντα ἀκολουθεῖν τὸν ἐραστὴν τῷ ἐρωμένῳ διδάσκει, καὶ τοῖς ἐλευθέροις τὸ ἐπιτήδευμα τετήρηκε, δοῦλον καλύσας ἐρᾶν, ξηραλοιφεῖν δὲ, (leg. τε) καὶ τὸν ἀστράτευτον, καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, καὶ τὸν μὴ θρέψαντα τοὺς γονέας, μηδὲ θάψαντα, καὶ τὸν φρουρίον δεδωκότα. (leg. προδεδωκότα) καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἐρᾶν μνημονεύει λέγων·

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

καὶ ἔτι·

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
Καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας. RUHNKEN.

XII.

Ἀπ' ὀςλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.
De capillis semper unguentum fluit.

Etymologicon: Ὀςλιγγες, αἱ τρίχες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτιῶν, ἀπ' ὀςλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Recte Sylburgius; ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων. & ita plane editum in Ἐκλογαῖς Varini Camertis v. Ὀςλιγγες. BENTL. Idem versus fine auctoris nomine est in Schol. Apollon. Rh. I. 1297. ad verbum ὀςλιγγες, quo ibi usus est Apollonius. Tantum ante αἰὲν inseritur conjunctio δ'. Ceterum hoc quoque fragm. Valkenarius ex elegis ductum putat, corrigitque: Ὑγρὸν ἐπ' ὀςλίγγων αἰὲν ἀλειφαρ ἴοι. ERNEST. Ἄλειφα recte dicitur pro ἄλειφας vel ἄλειφαρ. Vid. Cel. Albertus ad Hesych. v. Ἀλείφατι. Sic πεῖρας, πεῖραρ & πεῖρα. Hesych. Πεῖρα. πέρας. Literarum ordo postulat Πεῖρα. ῥέει defenditur ex Callim. H. in Apoll. vs. 38. Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια·

ἔλαιον· Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι. Propert. III. 15. 31. *Laevis odorato cervix manabit olivo.* RUHNKEN. Si Πίον addideris, integer erit pentameter: quam facile perire potuerit ex similitudine praecedentis syllabae πῶν vel τίων, apertum est: πῖον ἔαρ in Fragm. CCI. HEMSTERH.

XIII.

Οἰή τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.
Solaque in fluctibus Tritonis Asbystensis.

Stephanus Byz. Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύστης. Οἰή τε &c. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ. lege Αἰτίων πρώτῳ. BENTL. Bene Bentlejus οἰή adjective capit, quod etiam Cel. Wesselingio placet ad Itiner. Anton. p. 62. Qui urbem Oeam intelligunt, ut J. Gronov. ad Stephan. & alii, Callimachum erroris gravis reum faciunt; longe enim a Tritone abest Oea. πρώτῃ servari potest, intell. βίβλῳ. ERNEST.

XIV.

Ἀραχναῖον. Arachnaeum.

Stephanus: Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. lege πρώτῳ.

XV.

Μαλλός. Mallus.

Stephanus: Μαλλὸς, πόλις Κιλικίας. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ. lege Αἰτίων.

XVI.

Ποσειδῶν Μεσοπόντιος. Neptunus Μεσοπόντιος.

Stephanus: Μεσοπόντιος Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. lege Αἰτίων.

XVII.

Βουκραΐς. Bucerais.

Etymologicon: Βουκραΐς, κρήνη ἐν Πλαταιαῖς, ὡς Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α Αἰτίου Καλλιμάχου.

XVIII.

XVIII.

Τρινάκριος πόντος. Trinacrius pontus.

Stephanus: Τρινακρία, ἡ Σικελία. Καλλίμαχος δ' Αἰτιῶν πρώτῃ Τρινάκριον πόντον φησί. lege Αἰτίων πρώτῳ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER SECUNDUS CAUSARUM.

XIX.

Ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος, ὑψίζωνος
Ἄστυρον εἰσανέβαινε ——

Illa quidem attollens magnum frustum, alte cincta
In urbem ascendit.

Etymologicon: Ἄστυρον, τὸ ἄστυ. Καλλίμαχος· Ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώνου ἄστυρον εἰσανέβαινε. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄστυ ὑποκοριστικῶς ἄστυρον. οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τοῦ β' Αἰτίου. Pro ὑψιζώνου reposui ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phaedrus: *Ex alte cinctis unus atriensibus.* Legere etiam poteris ὕψι ἐπ' ὤμου. sed melius illud. BENTL. Εἰσανέβαινε pentametrum ingredi non potest, nisi statuas ε elidi cujuscumque vocabuli sequentis prima vocali: potius ergo εἰσανέβη quemadmodum ipse Bentlejus protulit ad Fr. CIV. Satis autem constat Αἴτια fuisse versibus elegiacis conscripta; quare si vera est Kusteri conjectura ad Suid. in v. Ποινή, productos a Plutarcho T. II. p. 557. D. tres versus esse Callimachi, (sunt certe Callimacho digni) ex Αἰτίοις quidem peti non potuerunt, in quo tamen poëmate historiae Locrensium virginum mentionem fecerat, ut ostendit Schol. parvus ad Il. N. 66. Majore jure, ut equidem opinor, hinc sumtos credideris versus binos, quos poëtae celato nomine profert Etymol. p. 372. vs. 4.

Κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη,
Χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων· καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην. HEMSTERII.

XX.

Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.
Ut Jupiter amavit Junonem annos trecentos.

Scholiastes Homeri Iliad. α. Τοῦτον φασὶν ἐπὶ τῆς Κρόνου δυναστείας ἠράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τριακοσίους, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν β' Αἰτιῶν (lege Αἰτίων) Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

CATALOGUS SCRIPTORUM
CALLIMACHI,

quorum notitia ad nos pervenit.

1. Περὶ Ἀγώνων.
2. Αἴτια.
3. Ἄργους οἰκισμοί.
4. Ἀρκαδία.
5. Περὶ Ἀνέμων.
6. Βράγχος.
7. Γαλάτεια.
8. Γλαῦκος.
9. Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι.
10. Ἑκάλη.
11. Ἐλέγεια.
12. Ἐλπίδες.
13. Ἐπινίκιον εἰς Σωσίβιον.
14. Ἐπιγράμματα.
15. Θαυμάσια. Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγή. Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων.
16. Ἴαμβοι.
17. Ἶβις.
18. Ἰοῦς ἄφιξις.
19. Ἰχθύων μετονομασίαι.
20. Κτίσεις Νήσων καὶ Πόλεων, καὶ μετονομασίαι.
21. Κυδίππη.
22. Κωμῳδίαι.
23. Μέλη.
24. Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις.
25. Νόμιμα Βαρβαρικά.
26. Περὶ Ὀρνέων.
27. Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν. Sive Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων.
28. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων Διδασκάλων.
29. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν Ῥητορικῶν.
30. Πίνακες τῶν Νόμων.
31. Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.
31. Περὶ τῶν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Ποταμῶν.
33. Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ποταμῶν.
34. Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ποταμῶν.
35. Πρὸς Πραξιφάνην.
36. Σατυρικὰ Δράματα.
37. Σεμέλη.
38. Τραγῳδίαι.
39. Ὕμνοι.
40. Ὑπομνήματα.
41. Χωλίαμβοι.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ. DE LUDIS.

Ad hunc librum ſpectant loca Schol. Hom. Il. Β. 136. Λ. 697. Ρ. 53. quibus in omnibus ſunt haec verba: ἐν ἱστορίᾳ κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ. Primam intelligit de Phylide, teſtimonium pro Hercule dicente, poſt purgata ab eo ſtabula, contra patrem Augeam: alteram de inſtituto ab Hercule Agone Olympico: tertiam de Attica a Cecrope adjudicata Minervae, de ea cum Neptuno litiganti. Haec loca notarat Spanhemius n. 17. 18. 19. & Bentlejus n. 383. Ernest.

I.

ΑΚΤΙΑ. ACTIA.

Harpocration: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων. Suidas: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

II.

ΑΙΤΙΑ. CAUSAE.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχου.
Meminit & aliud lib. 3. Antholog.

Ὦ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.
Εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
Ἤγαγες ἐν Μούσαις Πιερίδεσσι φέρων.
Αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

Pri-

Primum hujus Epigrammatis diſtichon habetur quoque apud Suidam. Ὄνει ϱ, ὄνειρον.

> Ἆ μέγα Βαλτιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
> Ἦ ϱ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔης· ἀντὶ τοῦ ἀληθής.

Meminit etiam & Martialis Epigr. x. 4.

> *Qui legis Oedipodem caligantemque Thyeſtem,*
> *Colchidas & Scyllas: quid niſi monſtra legis?*
> *Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiaſque*
> *Invenies: hominem pagina noſtra ſapit.*
> *Sed non vis, Mamurra, tuos cognoſcere mores,*
> *Nec te ſcire: legas* Αἴτια *Callimachi.*

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια καὶ Ἶβις, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ τούτοις παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται ἅπασιν. Bentl.

Commemorantur etiam in Schol. Homeri Lipſ. ad Il. Θ. 48. ſed in genit. pl. Αἰτίων, quae forma & alibi reperitur, ut in Stephano contracto de urbibus. In Chronico Paſchali p. 11. D. de auctore certaminum equeſtrium, auctor laudatur Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς Αἰτησίοις αὐτοῦ· ubi corrigendum Αἰτίαις, niſi erravit auctor ille in libri nomine, & voluit librum περὶ Ἀγώνων commemorare.

Libri ſinguli ſolent in ſingulari appellari, ut Αἴτιον α', Αἴτιον β'. &c. velut in Stephani Fr. de Dodone: Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ Αἴτιον β'. *in Commentario in L. I.* Αἰτίων, de quo vid. J. Gronov. ad illum locum p. 34.

Vide de hoc Callimachi libro, & ejus argumento Salvagn. Böeſſium ad Ovid. Ibin p. 47. 48.

Verſibus ſcriptum fuiſſe elegiacis non dubitabat Salmaſius ad Solinum p. 601. add. J. Gron. l. c. quod non ſinit credi Fragmentum XIX. e libro ſecundo. Fragmenta operis elegiaca poſſunt eſſe ex Elegorum opere.

Ad hoc opus pertinere J. Gron. l. c. putat etiam locum Macrobii Sat. III. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum L. I. ait, dixiſſe Callimachum, Tuſcos Camillum appellare Mercurium.* Ernest.

Scriptor Chron. Alexandr. ſive Paſch. p. 11. Τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα ὁ Ἐνυάλιος ἅρμασι δὴ πολλοῖς ἐφηῦρε· καθὼς συνεγράψατο Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς Αἰτησίοις αὐτοῦ. Ita Raderus & Du Cangius. Hic primum ſcribi debet ἅρμασι διπώλοις· quemadmodum ἅρματα τρίπωλα, τετράπωλα, δεκάπωλα alibi memorantur: atque ita plane legitur in Malal. Chronogr. p. 221. qui pro Αἰτησίοις praebet Ἐτησίοις· nemo dubitet, quin reponendum ſit Αἰτίοις· labes, quae primum ipſi latuerat, a Du Cangio animadverſa in Omiſſis Indici Verborum ſubjunctis. De hoc autem opere Callimachi adeundi ſunt Joſ. Scaliger ad Propert. II.

El.

El. XXXIV. 32. Jo. Wouwer. Polym. c. X. p. 78. Meminit etiam Probus ad Virgil. Georg. II. vs. 19. *Sed Molorchi mentio est apud Callimachum in Aetion libris.* HEMSTERH.

Ex Αἰτίων libris etiam sumta videtur historia de fumo in diversa dissiliente, in sacris Eteoclis & Polynicis, quam memorat Ovid. Trist. L. V. El. V. vs. 33. seqq.

—— commune sacrum cum fiat in ara
Fratribus, alterna qui periere manu,
Ipsa sibi discors, tanquam mandetur ab illis,
Scinditur in partes atra favilla duas.
Hoc (memini) quondam fieri non posse loquebar:
Et me Battiades judice falsus erat.

* Vid. Jos. Scaliger ad Severi Aetnam p. 149. Plura, quae Bentlejus inter Fragmenta incerti loci posuit, certis indiciis ad Αἴτια referri possunt. RUHNKEN.

III.

Ἄρτεμις Ἀπαγχομένη. Diana Ἀπαγχομένη.

Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην καλουμένην προτρέπουσιν, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Clemens Alex. in Protreptico. BENTL. E Pausan. VIII. 420. explicat hoc cognomen Jac. Gronovius Defens. Diss. de Nece Judae, p. 62. ERNEST.

IV.

Τριποδίσκος. Tripodiscus.

Τριποδίσκος, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Καλλίμαχος δὲ ἐν Αἰτίοις . . . πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι. Stephanus Byzant.

V.

Ἰκάριον πέλαγος &c. Icarium mare.

Τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου οὕτως ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδὸς πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένου οὕτως. Μετὰ τὴν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον μῖξιν Δαίδαλος εὐλαβούμενος τὴν Μίνωος ὀργὴν πτερωτὸς σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱῷ ἐκ Κρήτης ἐφέρετο. καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετωνομάσθη. ὁ μέντοι Δαίδαλος διαπλεύσας εἰς Κάμικον τῆς Σικελίας, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδεχόμενος ἔμεινε παρὰ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν. ὑφ' ὧν ὁ Μίνως ἥκων ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ Δαιδάλου ἀπεθνήσκει, καταχυθέντος αὐτοῦ ζεστοῦ ὕδατος. Ἱστορεῖ Φιλοστέφανος καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. β'.

V I.

Αἴας ὁ Λοκρὸς &c. Ajax Locrus.

Αἴας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀπῦντος, πατρὸς δὲ Οἰλέως. οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν ἀπωλείας ἐγένετο. Κασάνδραν γὰρ τὴν Πριάμου, ἱκέτιν οὖσαν Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ τῆς θεᾶς σηκῷ κατῄσχυνεν, ὥστε τὴν θεὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν τρέψαι. τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὑποστρέφουσι, καὶ κατὰ τὴν Εὔβοιαν γενομένοις χειμῶνας διήγειρε μεγάλους, ὥστε πολλοὺς αὐτῶν διαφθαρῆναι. Διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας, ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης διασωθῆναι. Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτήσας διέσχισε τὴν πέτραν καὶ τὸν Αἴαντα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν· ἐκριφέντα δὲ αὐτὸν κατάδηλον (lege κατὰ Δῆλον) νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει· Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. ν'.

V I I.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, postquam arte novercae
Occiderit, patriasque explerit sanguine poenas
Turbatis distractus equis, ad sidera rursus
Aetheria & superas coeli venisse sub auras,
Paeoniis revocatum herbis & amore Dianae.
Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina surgere vitae,
Ipse repertorem medicinae talis & artis
Fulmine Phoebigenam Stygias detrusit in undas.
At Trivia Hippolytum secretis alma recondit
Sedibus, & nymphae Egeriae nemorique relegat:
Solus ubi in silvis Italis ignobilis aevum
Exigeret, versoque ubi nomine Virbius esset.
Unde etiam templo Triviae lucisque sacratis
Cornipedes arcentur equi, quod litore currum
Et juvenem monstris pavidi effudere marinis.

Virgil. Aeneid. VII. ubi Servius haec notat: *Exponit τὸ αἴτιον, nam Callimachus scripsit* Αἴτια, *in quibus hoc commemorat.*

V I I I.

Unde mos dextras jungendi.

Cur dextrae jungere dextram non datur? Virgil. Aeneid. I. ubi Servius: *Majorum haec fuerat salutatio. Cujus rei τὸ αἴτιον Varro Callimachum secutus exponit, afferens omnem eorum honorem dextrarum constitisse virtute, ob quam rem hac se venerabantur corporis parte.*

IX.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit: ad quem cum venisset per noctem Thasus, a canibus laniatus est: Unde nullus canis Delon accedit, auctore Callimacho. Scholiastes ab Ibin Ovidii. Refer ad Αἰτια.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur gustatio. Callimachus intesia: Jentaculum proferre Jovi. Fulgentius, de sermone antiquo. Viri eruditi emendant, *in Etiis*, sive Αἰτίοις. Bentl. Quos ridet J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Graeco Callimachi ducta esse, quem probari non posse, Latinam linguam cognitam habuisse, aut in istis libris de verbis tradidisse. Ernest.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER PRIMUS CAUSARUM.

XI.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τὸν φιλέουσιν, ἐὸν δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.
Senex autem ille levius consenescit,
Quem pueri amant, & suum tanquam parentem
Manu ducunt usque ad propriam januam.

Stobaeus Serm. CXIV. Γηράσκει δ' ὁ γέρων &c. Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ ἰτῶν. Legendum αἰτίων. ι pro αι passim occurrit in libris Graecis. π autem pro τι mox iterum habebis; αἰπῶν pro αἰτίων. Bentl. At quid impedit, quo minus corrigamus ἐλέγων, e quibus ductum hoc fragmentum, bene, ut opinor, judicat Cel. Valkenarius. Nam Αἴτια non carmine elegiaco scripta fuere. In altero versu Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 42. bene corrigit ex Apollon. Dysc. Exc. p. 433. φιλέουσιν, ἐὸν δέ μιν. Ceterum versiculos ultimos expressit Tibullus I. 4. 80. *Deducat juvenum sedula turba senem.* Ernest. Horum versuum pars est apud Lucia-

cianum Amor. T. II: p. 451. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα κοῦροι
Τὸν φιλέουσι.

Tacent interpretes novissimi. Enimvero indigebat ille locus medelae & notae. Nam primus versus ᾧ παῖδές τε νέοι non est Callimachi, sed Solonis, atque adeo particula καὶ, alterius testimonii indicio, distinguendus. Plato Lyside p. 109. H. ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητὴς, ὃς ἔφη,

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

Nec Plato, nec Lucianus horum versuum auctorem nominant. Sed illos e Solonis elegis ductos esse, patet ex Hermiae Philosophi Commentario MS. in Platonis Phaedrum, e quo plusculа verba eo libentius adscribam, quod simul lex Solonis plenius, quam ab Aeschine c. Timarch. p. 60. commemoratur: Ὁ δὲ Σόλων ἐν τοῖς νόμοις, καὶ τούτους πάχεις ἀπέχοντα ἀκολουθεῖν τὸν ἐραστὴν τῷ ἐρωμένῳ δεδήλωκε, καὶ τοῖς ἐλευθέροις τὸ ἐπιτήδευμα τετήρηκε, δοῦλον κωλύσας ἐρᾷν, ξηραλοιφεῖν δὲ, (leg. τε) καὶ τὸν ἀστράτευτον, καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, καὶ τὸν μὴ θρέψαντα τοὺς γονέας, μηδὲ θάψαντα, καὶ τὸν φρουρίον δεδωκότα. (leg. προδεδωκότα) καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἐρᾷν μνημονεύει λέγων·

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

καὶ ἔτι·

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
Καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας. RUHNKEN.

XII.

Ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

De capillis semper unguentum fluit.

Etymologicon: Ὄστλιγγες, αἱ τρίχες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτιῶν, ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Recte Sylburgius; ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων. & ita plane editum in Ἐκλογαῖς Varini Camertis v. Ὄστλιγγες. BENTL. Idem versus sine auctoris nomine est in Schol. Apollon. Rh. I. 1297. ad verbum ὄστλιγγες, quo ibi usus est Apollonius. Tantum ante αἰὲν inseritur conjunctio δ'. Ceterum hoc quoque fragm. Valkenarius ex elegis ductum putat, corrigitque: Ὑγρὸν ἐπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἀλείφαρ ἴοι. ERNEST. Ἄλειφα recte dicitur pro ἄλειφας vel ἄλειφαρ. Vid. Cel. Albertus ad Hesych. v. Ἀλείφατι. Sic πεῖρας, πεῖραρ & πεῖρα. Hesych. Πείρω. πέρας. Literarum ordo postulat Πεῖρα. ῥέει defenditur ex Callim. H. in Apoll. vs. 38. Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια·

ἔλαιον· Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι. Propert. III. 15. 31. *Laevis odorato cervix manabit olivo.* Ruhnken. Si Πῖον addideris, integer erit pentameter: quam facile perire potuerit ex similitudine praecedentis syllabae πῶν vel πίον, apertum est: πῖον ἔαρ in Fragm. CCL. Hemsterh.

XIII.

Οἴη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.
Solaque in fluctibus Tritonis Asbystensis.

Stephanus Byz. Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύστης. Οἴη τε &c. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ. lege Αἰτίων πρώτῳ. Bentl. Bene Bentlejus οἴη adjective capit, quod etiam Cel. Wesselingio placet ad Itiner. Anton. p. 62. Qui urbem Oeam intelligunt, ut J. Gronov. ad Stephan. & alii, Callimachum erroris gravis reum faciunt; longe enim a Tritone abest Oea. πρώτῃ servari potest, intell. βίβλῳ. Ernest.

XIV.

Ἀραχναῖον. Arachnaeum.

Stephanus: Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. lege πρώτῳ.

XV.

Μαλλός. Mallus.

Stephanus: Μαλλὸς, πόλις Κιλικίας. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. lege Αἰτίων.

XVI.

Ποσειδῶν Μεσοπόντιος. Neptunus Μεσοπόντιος.

Stephanus: Μεσοπόντιος Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. lege Αἰτίων.

XVII.

Βουκεραΐς. Bucerais.

Etymologicon: Βουκεραΐς, κρήνη ἐν Πλαταιαῖς, ὡς Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α Αἰτίων Καλλιμάχου.

XVIII.

Τειναχριος πόντος. Trinacrius pontus.

Stephanus: Τρινακρία, ἡ Σικελία. Καλλίμαχος δ' Αἰτιῶν πρώτῃ Τρινάκριον πόντον φησί. lege Αἰτίων πρώτῳ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER SECUNDUS CAUSARUM.

XIX.

Ἡ μὲν ἀειρτάζουσα μέγα τρύφος, ὑψίζωνος
Ἄστυρον εἰσανέβαινε ——

Illa quidem attollens magnum frustum, alte cincta
In urbem ascendit.

Etymologicon: Ἄστυρον, τὸ ἄστυ. Καλλίμαχος· Ἡ μὲν ἀειρτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώνου ἄστυρον εἰσανέβαινε. Εἴρηται δὲ τῷ ἄστυ ὑποκοριστικῶς ἄστυρον. οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τοῦ β' Αἰτίου. Pro ὑψιζώνου repósui ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phaedrus: *Ex alte cinctis unus atriensibus.* Legere etiam poteris ὕψι ἐπ' ὤμου. sed melius illud. Bentl. Εἰσανέβαινε pentametrum ingredi non potest, nisi statuas ε elidi cujuscumque vocabuli sequentis prima vocali: potius ergo εἰσανέβη· quemadmodum ipse Bentlejus protulit ad Fr. CIV. Satis autem constat Αἴτια fuisse versibus elegiacis conscripta; quare si vera est Kusteri conjectura ad Suid. in v. Ποινή, productos a Plutarcho T. II. p. 557. D. tres versus esse Callimachi, (sunt certe Callimacho digni) ex Αἰτίοις quidem peti non potuerunt, in quo tamen poëmate historiae Locrensium virginum mentionem fecerat, ut ostendit Schol. parvus ad Il. N. 66. Majore jure, ut equidem opinor, hinc sumtos credideris versus binos, quos poëtae celato nomine profert Etymol. p. 372. vs. 4.

Κεῖθι δὲ οἱ πρώτῃ μαζὸν ἐπέχ' Ἐρίφη,
Χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων· καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην. Hemsterii.

XX.

Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

Ut Jupiter amavit Junonem annos trecentos.

Scholiastes Homeri Iliad. α. Τούτων φασὶν ἐπὶ τῆς Κρόνου δυναστείας ἠράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τριακοσίους, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν β' Αἰτιῶν (lege Αἰτίων) Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

XXI.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Quia misereri scit sola urbium.

Scholiastes Sophoclis Oed. Colon. p. 280. Ὡς μόνην τὸ περὶ τῆς Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τις ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόκος, τοῦτο λέγει, φασὶ, καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Αἰτίων, Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων. BENTL. Hoc fragmentum est ex Elegis, si Αἴτια hexametris scripta fuere, ut ante diximus. ERNEST.

XXII.

Ζάγκλον. Falx.

Isac. Tzetzes ad Lycophronem p. 125. Τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται. μέμνηται δὲ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν. lege Αἰτίων. BENTL. Hoc fragmentum plenius est infra n. CLXXII.

Κέκρυπται γύπῃ ζάγκλον ὑποχθονίῃ. RUHNKEN.

XXIII.

Κυνέτεια. Cynetea.

Steph. Byz. Κυνέτεια, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ. intellige Αἰτίων.

XXIV.

Δωδώνη. Dodona.

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη. Ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β΄ Αἰτίων, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Pro Θρασύβουλον fortasse legendum Θράσυλλον. Cum autem Αἰτίων dicit; intellige Callimachi Αἴτια. Scholiastes Aeschyl. Eumen. vers. 2. Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β΄ φησὶ, Μελανθεὺς τοῦ Δωδωναίων ἦρχε καὶ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τοὔνομα, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφὸς, ἀφ' οὗ οἱ Δελφοί. BENTL. Thrasybulum tuentur Schol. Homer. ad Il. Π. 233. & Etymol. in Δωδωναῖος ὁ Ζεύς. HEMSTERH.

XXV.

Phalaris & Perillus.

Plutarchus περὶ τῶν παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν. Φάλαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος ἀπότομος τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Πέριλλος δὲ τῇ τέχνῃ χαλκουργὸς, δάμαλιν κατασκευάσας χαλκῆν, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τοὺς ξένους κατακαίῃ ζῶντας ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ, μόνον τότε γενόμενος δίκαιος, αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐδόκει δὲ μυκηθμὸν ἀναδίδοναι ἡ δάμαλις· ὡς ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν, lege Αἰτίων; & de Callimacho accipe.

TO

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER TERTIUS CAUSARUM.

XXVI.

Ἀγροδίτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.
In agris aliquo quovis praetextu ibat.

Scholiastes Sophoclis, Antigon. p. 216. Τὰς προφάσεις προχάνας λέγει, καὶ Καλλίμαχος, Ἀγροδίτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα, ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Αἰτίων. Pro ἀγροδίτω, quod depravatum est, quid si legamus, Ἀγρόθι τοι. Ita quidem Latine verti, potius quam ut lacunam relinquerem. BENTL. Recte. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 43. qui confert locum Aristaeneti L. I. ep. 10. e Callimachi hoc versu expressum: εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοίτα. Possis tamen & legere Ἀγρόσε τοι, quod propius accedit vulgatae scripturae. Ceterum bene monet Cl. Piersonus Verosimil. p. 99. e Cydippe potius ductum hunc versum, quem in hac epistola Aristaeneti expressum notavit Cl. Ruhnkenius l. c. ERNEST.

XXVII.

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.
Sic quidem fatus est Mnesarchius hospes; sic & ego sentio.

Priscianus, lib. 2. *Callimachus tertio* Αἰτίων, Τὼς μὲν &c. Hephaestion pag. 6. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος. Parecbolae ex Herodiano, p. 194. Πολλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ εὑρίσκομεν τὸ μὲν ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβὴν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἐφάσθη. Emenda, ut supra ex Prisciano edidimus.

XXVIII.

Βρέφος, de Catulo leonis.

Etymologicon: Βρέφος, τὸ νεογνὸν παιδίον, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου. Καλλίμαχος δ' ἐν γ' τῶν Αἰτίων καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

XXIX.

Ἀπέσας. Apesas.

Stephanus Byz. Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ. lege τρίτῳ, i. e. γ τῶν Αἰτίων.

XXX.

Δηλίτης χορός. Chorus Delites.

Stephanus Byz. verbo Δῆλος. ὅθεν Δηλίτης ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορὸς, Καλλίμαχος τρίτῳ.

XXXI.

Λυκώρεια. Lycoria.

Stephanus: Λυκώρεια, κώμη ἐν Δελφοῖς. Καλλίμαχος τρίτῳ.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER QUARTUS CAUSARUM.

XXXII.

Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται.

Hinc Dipnias eum accipit.

Stephanus Byz. Δειπνιὰς, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ἔνθα φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν Τέμπεων καθαρθεὶς ὑπέστρεψε. καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγενομένῳ δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δεδέχαται. Scribe τετάρτῳ, nempe τῶν Αἰτίων. Cod. MSS. Holſtenii habent δεδίχαται: ipſe ſic legit, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δὲ δεδίχαται. Sed ſine dubio legendum, δειδέχαται; & verſus eſt elegiacus. Heſychius. Δειδέχαται, ἤσπασαι, διαδέχεται.

XXXIII.

Μυτανίδα Λέσβον. Lesbum Mytanida.

Stephanus: Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη - ἀπὸ Μύτωνος τε Ποσειδῶνος καὶ Μυτιλήνης· ὅθεν Μυτανίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος ἐν τῷ τετάρτῳ.

ΑΡΓΟΥΣ ΟΙΚΙΣΜΟΙ.

Laudatur hic liber a Suida. Ernest.

ΑΡΚΑΔΙΑ.

Ad hunc librum forte reſpexit Schol. Homer. Il. Σ. 487. ubi hiſtoriam de Calliſto a Jove compreſſa & deinde in ſtellas relata eſſe ait apud Callimachum. Ernest.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ. DE VENTIS.

XXXIV.

Suidas v. Καλλίμαχος, τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ - περὶ Ἀνέμων.

XXXV.

XXXV.

Ἄνεμοι ἐκνεφίαι, ἀπόγειοι, ἐνυδρίαι, κολπίαι, ὀρίαι, ὀρεστίαι.

Venti e nubibus, e terra, e fluviis, e ſinubus maritimis, e montibus.

Achilles Tatius, Iſagoge in Aratum: Καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν λέγουσιν εἶναι ἀνέμους, καὶ καλοῦσιν Ἐκνεφίας· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς γῆς, Ἀπογείους. τοὺς δὲ ἀπὸ ποταμῶν, Ἐνυδρίας· τοὺς δὲ ἀπὸ κόλπων, Κολπίας· ἀπὸ δὲ ὀρῶν, Ὀρίας ἢ Ὀρεστίας. καὶ γὰρ παρ' Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ Ἀνέμων, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ οὕτω ὀνομάζονται. Ubi nullus dubito, quin & Callimachi liber περὶ ἀνέμων indicetur.

ΒΡΑΓΧΟΣ. BRANCHUS.

XXXVI.

Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι.

Dii facile hymno celebrandi, Phoebe & Jupiter, Didymorum auctores.

Hephaeſtion p. 30. de Choriambico metro: Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸ Βράγχον συνέθηκε· Δαίμονες ἐυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι. Vulgatae quidem editiones Βάκχον habent; ſed tres quibus olim uſus ſum Codd. MSti clare exhibent Βράγχον. Quae lectio veriſſima eſt; ut conſtabit ex his Terentiani Mauri, capite de Choriambo:

Nec non & memini, pedibus quater bis repetitis,
Hymnum Battiadem Phoebo cantaſſe Jovique
Paſtorem Branchum: quem captus amore pudico
Fatidicas ſortes docuit depromere Paean.

Ubi repoſuimus *quem captus*: nam libri editi praeferunt *quom*. Paſtorem Branchum, delicias Apollinis, nemo neſcit. Porro in Hephaeſtione pro διδύμων, ſcribendum Διδύμων. Didymis Mileti erat Branchidarum oraculum. Etymologicon: Διδυμαῖος Ἀπόλλων καὶ Διδυμεὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Notandum γενάρχα numero ſingulari, ut ad ſolum Jovem referatur: ſed melior eſt Hephaeſtionis lectio, γενάρχαι. Didyma enim & Jovi & Apollini ſacra erant: vide Stephanum. Bentl. Pro edito a Bentlejo & Spanhemio ἐυμνότατοι edidi εὔυμν. quod exhibet editio Pariſienſis Hephaeſtionis, unde hoc fragmentum ſumſit uterque. Eſt igitur vitium operarum, male a Graevio etiam Indici illatum. Vitium hoc animadvertit etiam Fabric. B. G. III. p. 483. Ernest.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. GALATEA.

XXXVII.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν,
Ἢ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.
Aut potius aureis superciliis sacrum piscem,
Aut percas, & quotquot alia fert vastum profundum maris.

Athenaeus lib. VIII. p. 284. Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρύσοφρυν. Ἢ μᾶλλον χρύσειον &c. Et ex eo Eustathius ad Iliad. Π. p. 1088. Ἕτεροι δὲ τὸν χρύσοφρυν ἱερόν φασιν ἰχθῦν· ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ εἰπὼν, χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

DE NOMINIBUS NATIONI ALICUI PECULIARIBUS.

XXXVIII.

Ἐγκρασίχολος, ἐρίτιμος, Χαλκηδόνιοι. Τριχίδια, χαλκίς, ἴκταρ, ἀθερίνη.
Ὄζαινα, ὀσμύλιον, Θούριοι. Ἴωπες, ἐρίτιμοι, Ἀθηναῖοι.

Athenaeus lib. VII. p. 329. Καλλίμαχος ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως· Ἐγκρασίχολος &c. ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας, φησίν, Ὄζαινα &c. Inde Eustathius ad Odyss. Ψ. p. 799. Τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, ὥς φησιν Ἀθήναιος, οἷα, Ἐγκρασίχολος, τριχίδια, χαλκὶς, ἴκταρ, ἀθερίνη, ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθοῦ δηλοῖ. Nota apud Athenaeum ἴωπες. Huc igitur referendus Hesychii locus; Ἴωψ, ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. Quin illa etiam notanda: ἐν ἄλλῳ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας. Hinc enim colligere licet librum illum, quem Suidas memorat, περὶ μετονομασίας ἰχθύων, partem fuisse hujus operis, quod ἐθνικαὶ ὀνομασίαι inscribitur. Dubito, an huc pertineant loci sequentes ex Strabone. Bentl. Fabric. B. G. III. p. 483. probat hanc conjecturam, sed vult addi μηνῶν προσηγορίας καὶ ἔθνη καὶ πόλεις, quas pariter esse putat partem ὀνομασιῶν ἐθνικῶν. v. Fr. CII. Ernest.

XXXIX.

Γαῦδος, Καλυψοῦς νῆσος. Κόρκυρα, Σχερία.
Gaudus, Calypsus Insula. Corcyra, Scheria.

Ἀπολλόδωρος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ, ὅτι καίτοι γραμματικὸς ὢν, παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων περὶ ὃν τὸ πλά-

ἐπιπάνω φράζει. Γαῦδον καὶ Κόρκυραν ὀνομάζει. Strabo lib. I. p. 44. & lib. VII. p. 299. (Ἀπολλόδωρός φησι) τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνυ, μεταποιουμένῳ γε γραμματικῆς, ὃς τὴν Γαῦδον, Καλυψοῦς νῆσόν φησι, τὴν δὲ Κόρκυραν, Σχερίαν.

ΕΚΑΛΗ. HECALE.

XL.

In Hecalen Callimachi Epigramma fecit Crinagoras: quod extat Anthol. lib. I. cap. de Poëtis:

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Ὡνὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιὴν,
 Καὶ Θησεῖ Μαραθὼν οὓς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ σοι καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσαι,
 Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

Nota Hecalen dici τορευτὸν ἔπος, *tornatum carmen*: Ita Aristophanes alicubi: Τόρευε πᾶσαν ᾠδήν. Propertius:

Incipe jam angusto versus includere torno.

Horatii locus in Arte Poëtica cuivis est in promptu:

Et male tornatos incudi reddere versus.

Jam diu est, cum elegantioris ingenii homines Horatium culpant, quod res plane diversas, Tornum & Incudem, una conjunxerit. Recte illi quidem & vere. Ego vero Horatium subtili siquis alius, & castigato judicio poëtam extra culpam esse dico; codices autem esse depravatos. Videamus totum locum:

Quinctilio si quid recitares; corrige sodes
Hoc, ajebat. & hoc. melius te posse negares,
Bis terque expertum frustra. delere jubebat,
Et male tornatos incudi reddere versus.

Lego:

Et male ter natos incudi reddere versus:

Sententia clara & perspicua: Quereris te bis, TER frustra conatum esse versus istos lambendo & fingendo meliores reddere. Ergo, ait Quinctilius, versus, qui TER male exierunt, prorsus abjice; neque jam limam amplius adhibe ad eos poliendos, sed incudem ad novos formandos. Versus ter MALE NATOS. Sic ipse Horatius, Epistolarum lib. II. Ep. I.

Gratus Alexandro regi magno fuit ille
Choerilus, incultis qui versibus & MALE NATIS
Retulit acceptos regale numisma Philippos.

Etymologicon: Ἑκάλη, ἡρωΐς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος· ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα. ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον αἱ παλαιαὶ ὑποκοριζόμενοι· ἔθυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα.

Qualis in Actaea quondam fuit hospita terra
Digna sacris Hecale, quam musa loquentibus annis
Battiadae veteris mirando tradidit aevo. BENTL.

De

De Hecale Callimachi v. Politiani Miſcell. c. 24. Fabula de Hecale breviter traditur a Plutarch. in Theſeo p. 6. B. ERNEST. In Etymologi loco, quem Bentlejus affert, Cod. Leid: pro Ἑκάλην habet Ἑκαλήνην, ut Jo. Meurſius Theſeo cap. X. correxit e Plutarch. Theſ. p. 6. B. ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διΐ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Nec tamen mihi Ἑκαλήνη legitima deminuendi nominis forma videtur. Utroque igitur loco ſcripſerim Ἑκάλειναν. Ἑκάλη, Ἑκάλιννα, ut Κόρη, Κόριννα, Φίλη, Φίλιννα, &c. Forte huc pertinent Callimachi verſus ex Hecale apud Suidam v. Κωμῆται.

—— Τοῦτο γὰρ αὐτὴν
Κωμῆται κάλεον περιηγέες —— RUHNKEN.

X L I.

Τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται
Ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον.

Honorabant autem eam omnes viatores
Ob hoſpitalitatem: habebat enim domum nunquam clauſam.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharn. p. 266. Οὐ δὲ πότ' ἴσχε ἡ θύρα. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων. (lege ὑποδ.) Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται ἢ ῥα φιλοξενίης ἴσχε στέγος ἀκλήϊστον. Sic quidem Editio Frobeniana. Aldina vero, ἴσχ' ἐς γῆν τέγος ἀκλήϊστον. Legendum ἔχε γὰρ τέγος ἀκ. Suidas: Ἑκάλη, ὄνομα κύριον, ἡ γραῦς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον. lege τέγος. φιλοξενίης autem caſu genitivo poſt τῖον. i. e. ἕνεκα φιλ. ut ἐπαινῶ σε τῆς ἀρετῆς. BENTL. In verbo ἔχειν variant libri Ariſtophanis & Suidae. Sed ἔχε verum eſt. ἦρα denique uno verbo legendum, pro χάριν, ut placet Cel. Valkenario. Heſych. Ἦρα, (ſic ſcribendum putant recte viri docti) χάριν. Quamquam ibi non adverbialiter, ſed ſubſtantive accipitur; nil tamen impedit, quominus etiam illo modo dictum ſit. Kuhnius ad Aelian. V. H. XIV. 14. & Kuſter. ad Suidam l. c. pro τεῖχος legunt τέγος. ERNEST.

X L I I.

Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον.

Cantat & vir, qui aquam haurit, cantilenam Ἱμαῖον.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 180. Τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ, καλεῖται Ἱμαῖον· Καλλίμαχος· Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον. Suidas: Ἱμαῖον, ᾆσμα τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμᾶν· οἱ δὲ, μυλωθρικόν. Καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸν ἱμαῖον ᾄδει. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. lege ὑδατηγός. Idem alibi: Ὑδατηγὸς ἀνὴρ, ὁ ἀντλῶν. BENTL. Legendum potius ex Moſchopulo περὶ Σχεδῶν p. 16.

—— καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον ἀείδει. RUHNKEN.

XLIII.

XLIII.

Αἴθ' ὄφελες θανέειν, ἢ ὕςατον ὀρχήσασθαι.
Utinam morereris, aut nunc postremum saltares.

Suidas: Αἴθ' ὄφελες θανεῖν ἢ πανύςατον ὀρχήσασθαι· ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβωσι τὰ παιδία περιάγουσιν· ἡ δὲ μὴ βλέπουσα δι' ἡμέρας, ὥσπερ ὀρχεῖται· ἢ ἵταν πληγῇ τελευτῶσα ςρέφει), ὥσπερ ὀρχουμένη. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς. Versum ita restituendum puto, ut supra edidimus.

XLIV.

Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.
Nuper & illius genas vestiebat tenuis lanugo.

Etymologicon: Ἁρμοῖ, τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως· Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. Apud Suidam est ἀβρὸς ἴουλος, *mollis lanugo.* Ἁρμοῖ που, ἀρτίως, νεωςί. οὕτω Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἀβρὸς ἴουλος. BENTL. Apollon. Rhod. I. 972. Ἰσόν που κἀκείνῳ ἐπιςαχύεσκον ἴουλοι. ubi Schol. Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποςαχ. ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωςί. Callimachum imitatus videtur Apollonius. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 53. ERNEST.

XLV.

Νηπείης ἧχ' ἀγρὸς ἀοίδιμος Ἀδρήςεια.
Ubi Nepeae ager celeber Adrastea.

Apollonius Argonaut. I. vs. 1116. Ἄςυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηςείης. Ubi Scholiastes: Πεδίον Νηπείης ἐςὶ περὶ Κύζικον· Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Νηπείης ἧτ' ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήςεια. Scribo, ἧτ' ἀγρὸς, Νηπείης ἀγρὸς, i. e. πεδίον.

XLVI.

Βουσσόον, ὅντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.
Boum agitatorem, quod oestrum vocant armentorum custodes.

Suidas: Μύωψ, μυιά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ, βοῦς σόος μύωψ, ὁ τὰς βοῦς σοβῶν καὶ διώκων. lege βουσσόος μύωψ. Scholiastes vetus ad x. Odyss. Οἶςρος ὁ λεγόμενος μύωψ. ἔςι δὲ ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιςρεῖν ἀναγκάζει τοὺς βόας. καὶ Καλλίμαχος· Βοῦς σόον ὅντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Βουσσόον, ὅντε. Idem ibidem in fine libri: Ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται· καὶ Καλλίμαχος, περὶ τοῦ μύωπος βύσσοον. ὅτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Καλλίμαχος περὶ τοῦ μύωπος. Βουσσόον ὅντε.

XLVII.

XLVII.

Ὥς ποτε λύχνου
Δαιομένου, πυρόεντες ἅλις ἐγένοντο μύκητες.
Ut olim lucerna
Ardente, affatim eſt ignitorum fungorum.

Scholiaſtes Arati, Διοσημ. p. 126. Τὸ πῦρ, μὴ φέρον τὸ ὑγρὸν τοῦ ἀέρος τοῦ ἐμπεσόντος, ἀφίησί τινας σπινθῆρας· ὅπερ καὶ Καλλίμαχος ποιήσας εἶπεν· Εὖτ' ἂν λύχνου καιομένου ἅλλην ἐγένοντο μύκητες. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſp. p. 320. Φασὶν ὅτι ὑετοῦ μέλλοντος γίνεσθαι, οἱ περὶ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου σπινθῆρες ἀποπηδῶσιν, οὓς μύκητας νῦν λέγει. καὶ Καλλίμαχος· Ἄλλην ἐγένοντο μύκητες. Grammaticus ineditus in Bibliotheca publica Oxonii. Πῶς κλίνεται τὸ μύκης; μύκητος. καὶ πόσα σημαίνει; δ'. Τὰ κάρβουνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάβῃ· Ὥς ποτε λύχνος δαιόμενος πυρόεντος ἅλιν ἐγένοντο μύκητες. Legendum: ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάλῃ, & reliqua, ſic uti edidimus. Bentl. E veſtigiis ſcripturae ap. Schol. Arati Cl. Valkenarius corrigit: Εὖθ' ἅμα λύχνῳ Δαιομένῳ. Theocrit. Id. XXIV. 51. —— λύχνοις ἅμα δαιομένοισι. Ernest.

XLVIII.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρχεος ἠελίοιο
Χῶρι διατμήγουσι, καὶ εὔποδα Δηϊώνην
Ἀρτέμιδος.
Qui etiam Apollinem ab omnia illuſtrante ſole
Diſtinguunt, & pulchram Proſerpinam
A Diana.

Scholiaſtes Pindari Nem. I. Ἔχοι δ' ἂν οὐ φαύλως δέμνιον Ἀρτέμιδος λέγεσθαι τὴν Ὀρτυγίαν, οἷον ἐνδιαίτημα καὶ διατριβήν. ἱερὰν γὰρ τὴν πᾶσαν νῆσον τῆς Φερσεφόνης φασιν. ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἐστι τῇ Ἀρτέμιδι, Καλλίμαχος ἐν Αἰκάλῃ (lege Ἑκάλῃ) Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρχεος ἠελίοιο χωρίον διατμήγουσι καὶ εὔποδα Δηϊώνην Ἀρτέμιδος. Pro ἐν αὐτῇ, lege ὅτι δ' ἡ αὐτή ἐστι τῇ Ἀρτέμιδι: *eadem eſt ac Diana.* Rationem reddit Scholiaſtes, cur Ortygia ſive Sicilia Pindaro dicatur δέμνιον Ἀρτέμιδος, *cubile Dianae:* Scilicet eam inſulam ſacram eſſe Proſerpinae; quam eandem eſſe Dianam. Id vero probat autoritate Callimachi, reprehendentis eos, qui Apollinem a Sole, & Proſerpinam a Diana alios eſſe voluerunt. Pro χωρίον repoſuimus χῶρι, i. e. χωρίς. de quo vide Etymologicon & Euſtathium. Δηϊώνη eſt Proſerpina; utpote Δηοῦς i. e. Cereris filia. Denique huc pertinent illa Suidae: Πανάρχεος, τοῦ μεγάλου, τοῦ δυνατοῦ. κλίνει δὲ πανάρχεος. τοῦ πανταχοῦ λάμποντος. Reſpexit ad hunc ipſum verſum - πανάρχεος ἠελίοιο. Bentl. Sed quomodo altera in Δηϊώνη pro-

producatur, non video. Itaque malim cum Cel. Valkenario scribi Δηωίνη, i. e. Δηοῦς θυγάτηρ, ut ἠρωίνη. Ε χωρίου διάστημα. Scaliger in margine Pindari fecerat Χῶρον ἄποτμον. Valkenarius mavult, Ὥρων ἄποτμον. ERNEST.

XLIX.

Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν

Σύφαρ ἐμὸν, καὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐὸν περ.

Per rugosam

Pellem meam, per hanc arborem quamvis aridam.

Suidas: Ναὶ μὰ τό. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. ὅ ἐστι δέρμα. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Ναὶ τοῦτο δένδρον αὖον περ ἐόν. Idem alibi: Σύφαρ, τὸ δέρμα, ἡ ἀνθρωπῆ. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμὸν, καὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὖον ἐὸν περ. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Scholiastes Apollonii Rhod. I. vs. 669. Ῥικνοῖσι, ῥυσσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ· Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Pro δένδρον lege δένδρεον; & versum restitue, uti supra edidimus.

L.

Γεργέριμον πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν

Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

Olivam sponte decidentem, & furfuraceam, & quam
reposuit

Ut in sale natet albam autumnalem.

Athenaeus lib. II. Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ γένη ἐλαιῶν καταλέγει, Γεργέριμον πίτυρίν τε. Huc itaque Suidas respexit: Γεργέριμον, τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν, τουτέστι τὴν συνθλασθεῖσαν, καὶ οὕτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν· εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει. Idem in Φθινόπωρον. - καὶ φθινοπωρίδα, εἰν ἁλὶ νήχεσθαι. φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει. Illud non praetermittendum, εἰν ἁλὶ νήχεσθαι, hic notare olivam *in muria innatantem.* ἅλς itaque pro ἅλμη, unde eaedem olivae etiam ἁλμάδες dictae. Notandum quoque τὸ νήχεσθαι: nam ea ratione νηκτρίδες quoque & κολυμβάδες vocatae sunt.

LI.

Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα.

Pulsatam a bubus aream meam custodiebat.

Etymologicon: Ἀλώα. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω καὶ ἅλωος, ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἅλωα· ὥσπερ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα. BENTL. Suidas sic laudat hunc versum, tacito Callimachi nomine:

Δινευμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα.

Kuste-

Kufterus non videbat esse versum Callimachi, qui rectius legeretur apud Etymologum: in quo MS. Leid. habet etiam δινομένων, & ἐφύλασσον. Accusativus haud dubie restituendus e MS. & Suida, referendusque ad ἅλωα, aream pulsatam bubus, & dein ὑπὸ e Suida, ut placet Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 43. sed ἐφύλασσον servem. Lexicon MS. Bibl. Reg. Parif. Δινομένων ποσὶ βουσὶν ἐμῶν ἐφυλάσσατ' ἅλωα. ERNEST.

L I.

Ἄρχιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Paratus, aut manibus capiens Aedepsium ensem.

Stephanus Byzant. Αἴδηψος, πόλις Εὐβοίας - ὁ πολίτης Αἰδήψιος. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ Ἄρχιος &c. Sententia mutila est. Αἰδήψιον ἄορ est quivis ferreus vel aeneus ensis. Nam Epitheton est commune, ut Ἀχιλλῷον ὕδωρ. Quia prope Aedepsum erant aeris & ferri metalla.

L I I.

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν,
Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον.

Iidem amant, iidem & oderunt,
Vespertinum amant, oderunt matutinum.

Olympiodorus in Meteora Aristotelis p. 12. Ὅθεν φησὶν ὁ Ἐξηγητὴς καὶ μόνον κατ' ἐξαίρετον ἑῷον καὶ ἑσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀστέρα, διὰ τὸ δύνασθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἑῷον καὶ ἑσπέριον φαίνεσθαι. ὅτι γὰρ ὁ αὐτός ἐστι καὶ ἑῷος καὶ ἑσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν Αἰκάλλῃ (lege Ἑκάλῃ) ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα,

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν,
Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀπεστυγέουσιν ἑῷον.

Ὁ γὰρ Ἀφροδίτης ἀστὴρ καὶ ἑσπέριός ἐστι καὶ ἑῷος. ἑῷος μὲν, ἐπειδὴ προανατέλλει τοῦ ἡλίου. ἑσπέριος δὲ, ἐπειδὴ καὶ μετὰ δύσιν αὐτοῦ φαίνεται. Eustathius ad X. Iliad. p. 1273. Ἑσπέριος ὁ καὶ ἑωσφόρος κατὰ καιροῦ μεταβολὴν, ὡς καὶ Καλλιμάχῳ δοκεῖ, ἔνθα φησὶν, Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον. Johannes Tzetzes in Epistola: Οὐδὲ γὰρ κατὰ τὸν Κυρηναῖον Καλλίμαχον, ἑσπέριον φιλέουσιν. Et in Chiliadibus p. 158.

Ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος οὗτος ὁ Κυρηναῖος
Περί τινος οὐ σώζοντος τάξιν ἐν τῇ φιλίᾳ,
Ἀλλὰ μεταλλοιουμένου καὶ μεταστρεφομένου,
Ταῦτά φησι κατὰ ῥητὸν, ἅπερ ἀκούων μάθε.

Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον. Sed errat bonus vir Tzetzes, & cum illo Hadrianus Junius, qui proverbialem versiculum esse putant, de iis qui in amicitiis infideles sunt & inconstantes. Loqui-

Loquitur enim Callimachus de novis maritis, qui Heſperum feſtinare cupiunt, Auroram vero tarde venire. Contra Novae nuptae, ſi caſtae ſunt, Heſperium metuunt, matutinum amant. Virgilius in Ciri:

Poſtera lux ubi laeta diem mortalibus almum,
Et gelido veniens mane quatiebat ab Oeta;
Quum pavidae alternis fugitant optantque puellae,
Heſperium vitant, optant ardeſcere ſolem.

Ubi vix dubito quin corrigendum ſit, *Optant ardeſcere Eoum*. Bentl. In loco Olympiodori in verbis ἠΐλια μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις τ' αὐτὰ latere verſum Callimachi putat Cl. Valkenarius: de quo profecto dubitare non ſinit & contextus totius orationis, & res. Callimachus dixit: cum eadem hominibus eveniant, cernuntur tamen non eodem modo adfici, ſed mox laetari, mox timere. Verſum ipſum ſic tentat: Ἠΐλ' ἂν ἀνθρώποισι κἀτ' ἦμαρ τ' αὐτὰ φανῇ. Difficile eſt certi quid proferre. Idem in vſ. 3. bene praefert lectionem Euſtathii & Tzetzae, ἀτὰρ συγίουσιν (male enim in priori editione laudabatur ex Euſtathio λάος.) De Heſpero grato ſponſis, ingrato nuptis, eſt etiam venuſtus locus ap. Catullum in Carm. Nuptiali LXIII. ubi v. etiam Joſ. Scaliger. Ernest. Venuſtior & Callimachi acumine dignior eſt lectio, quam Anna Fabri p. 347. & Iſ. Voſſius ad Catull. p. 153. de conjectura poſuerunt: Αὐτὸν μὲν φιλέουσ', αὐτὸν δέ τε μεμφίωσι. Cinna apud Servium ad Georg. I. 288.

Te matutinus flentem conſpexit Eous,
Et flentem paullo vidit poſt Heſperus idem. Ruhnken.

L I I I.

—— Ἡ δ' ἐνόησε;
Τοὔνεκεν οἱ γένος ἔσχε ——.
Illa vero ſenſit,
Quod filius eſſet.

Ammonius de ſimilibus & differentibus vocabulis: Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ τοὔνεκα, ἐστὶ τούτου ἕνεκα. τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. Ἁμαρτάνει οὖν Καλλίμαχος ἐν Ἀλκάλῃ (lege Ἑκάλῃ) κατὰ δύο τρόπους, λέγων, Τοὔνεκεν Αἰγαῖος ἔχεν. ὅτι τε δέον εἰπεῖν, ἕνεκα, τοὔνεκεν εἶπε, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, τοὔνεκεν εἶπε. Sed in Etymologico magno ſcriptum eſt, non Τοὔνεκεν; ſed Οὕνεκα. v. Κοάλεμος, Κοῶ, τὸ νοῶ ὡς τὸ, Ἡ δ' ἐκόησεν Οὕνεκα γένος ἔσχε. Καλλίμαχος. Sine dubio idem locus eſt, qui ab Ammonio laudatur. Helladius in Chreſtomathia: Μακκοᾶν, ἀρχαϊκῶς, τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλίμαχος δ' ἐν Ἑκάλῃ, ἐκόησε φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε. Suidas: Ἐκόησεν, ἐνόησεν, Ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ. Legere etiam poteris, (nihil enim explorati in tam curta ſententia)

Ἡ δ' ἐκόησε,
Τοὔνεκεν Αἰγεὺς ἔχε.

Senſit, quod Aegeus haberet. Aegeus, pater Theſeos. Theſeus vero hoſpitio accepit Hecale.

L I V.

Ἰαπίς. Japis.

Stephanus Byzant. Ἰαπὶς, χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρα φέρουσα, ὡς Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.

L V.

Λύρκειον. Lyrceum.

Steph. Byz. Λύρκειον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.

L V I.

Μελαιναί. Melaenae.

Stephanus Byz. Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον καλεῖσθαι. Sic editiones vulgatae: ſed Codd. MSti pro καλεῖσθαι legunt ἐν Ἑκάλῃ, teſte Luca Holſtenio.

L V I I.

Τρινέμεια. Trinemea.

Stephanus Byz. Τρινεμεεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ, Τρινέμειαν.

L V I I I.

Γηφάγοι. Terram comedentes.

Heſychius: Γηφάγοι, πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι, τροφῆς ἀμοιροῦντας. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

L I X.

Στάδιον ἐνίεστο χιτῶνα. Talari indutus erat tunica.

Suidas: Στάδιος χιτὼν, ὁ ποδήρης, ὁ τέλειος, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ. BENTL. Plenius hoc fragmentum profert Schol. Apollon. Rhod. III. 1225. θώρηκα στάδιον, ὅτι οὐκ ἦν ἁλυσιδωτὸς, ἀλλὰ σταδιαῖος, ἀπὸ τοῦ στάσεως ἐσχηματίσθαι. τινὲς δὲ στάδιον τὸν εὐπαγῆ, ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει, στάδιον δ᾽ ὑφίεστο χιτῶνα. Sed ὑφίεστο bene Rutgerſius Var. Lect. II. 20. p. 192. emendat ἐνίεστο. In MS. Reg. eſt ἀμφίεστο. Sed id alienum a verſu. ERNEST.

L X.

L X.

Ἕρπυλλον. Serpyllum.

Nicandri Scholiastes p. 61. Τοῦ δὲ ἑρπύλλου μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάβῃ ἢ Ἑκάλῃ.

L X I.

Erichthonii Historia.

Scholiastes Homeri Iliad. B. Ἐριχθεὺς, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, τοῦ καὶ Ἐριχθονίου καλουμένου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. οὗτος γὰρ ἐδίωκε τὴν Ἀθηνᾶν, ἐρῶν αὐτῆς, ἡ δὲ ἔφευγεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο πολλῇ ἀνάγκῃ (ἦν γὰρ χωλὸς) ἐπειρᾶτο συνελθεῖν. ἡ δὲ ὡς σώφρων καὶ παρθένος ὡς οὐκ ἠνείχετο, ἀπεσπέρμηνεν ἐς τὸ σκέλος τῆς θεοῦ. ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον, ἔρριψεν εἰς γῆν· ὅθεν Ἐριχθόνιος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς παῖς, κατά τινα ἐτυμολογίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. Ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

L X I I.

Χαῖρ' Εὐκολίνη. Salve Eucolina.

Etymolog. Mag. Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάλη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος. BENTL. Etymol. MS. Bibl. Ultraject. Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάτη, κατ' ἀντίφρασιν, οἱονεὶ μὴ οὖσα εὐχερής. ἔχει δὲ τὴν χρῆσιν παρὰ Καλλιμάχῳ· Χαῖρ' Εὐκολίνη. διὰ τοῦ ι τῷ λόγῳ τοῦ Εὐΐνη. RUHNKEN. In Etymologo scribitur Ἑκάτη. neque aliter Ez. Spanhem. in Fragm. n. LXXX. Hoc ego temere mutandum non puto: nam explicandi ratio κατ' ἀντίφρασιν Hecates illum esse titulum ostendit. Hecalae quidem hoc pacto convenire non potest, quippe quam laudaverat ab insigni hospitalitate Callimachus Fr. XLI. atque adeo congruente epitheto & vero dici debuisset Εὐκολίνη. Sed Hecate merito κατ' ἀντίφρασιν Εὐκολίνη, quemadmodum Erinnyes Εὐμενίδες κατ' εὐφημισμὸν, κατ' ἀντίφρασιν, quod utrumque Servius habet ad Georg. I. 278. Aen. VI. 250. vel, ut Eustath. ad Il. I. p. 763. κατ' ἀντίφρασιν εὐφημιστικήν. HEMSTERH.

L X I I I.

Σόγχος. Sonchus.

Plinius Hist. Nat. lib. XXII. *Estur & Sonchus, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecale, uterque albus & niger.*

L X I V.

Κρῆθμον. Crethmum.

Plinius lib. XXVI. *Eadem vis Crethmo ab Hippocrate admodum laudatae. Est autem inter eas quae eduntur silvestrium herbarum: hanc certe apud Callimachum apponit rustica illa Hecale.*

L X V.

Scholiastes Callimachi, ad H. Apoll. vs. 106. Ἐσκώπτου διὰ τού-των (Καλλίμαχος) τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα. ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

L X V I.

Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Ipsum enim (gladium) Troezene sub rupe cava
Posuit cum calceis.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 79. Ἔσχον δὲ τῆς Αἴθρας γινομένης ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλην πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὥς φησι Πλούταρχος (in vita Thesei) καὶ Καλλίμαχος λέγων,

Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Θησέως τοῦ ξίφους καὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν ὑπὸ τὴν κολουραίαν πέτραν πάλιν διαλαμβάνει. κολουραίαν γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλεῖ. Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι. Pro ἔργα δέ μιν videtur legendum esse, Ἐν γάρ μιν. Etymolog. Magn. Ἀρπὶς, ἀρπῖδος, τὰ ὑποδήματα, ἃ δὴ καὶ Κρηπῖδας καλοῦσι. Καλλίμαχος· Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν. Ubi peccant, & qui Hexametrum, & qui Pentametrum ex illis formant: nam ex Isaaco supplenda sunt. Suidas: Κολουραία πέτρα, κοίλη, κεκαμμένη, ἢ στρογγύλη. παρὰ Καλλιμάχῳ. Sine dubio hoc fragmentum ad *Hecalen* pertinet. Cujus Argumentum erat Theseus ab Hecale hospitio exceptus. BENTL. Appositissimum videtur, si scribas: Ἄορα μὲν Τρ. . . . σὺν ἀρπίδεσσι. Considera modo Plutarchi & Tzetzae ξίφος καὶ πέδιλα vel ὑποδήματα. HEMSTERH.

Jo. Meursius in Spicil. ad Theocr. Eid. XV. p. 74. adferens Etymologi locum in Δωμάζειν p. 293. 46. ἐν ὑπομνήματι Ἑκάβης, *lego*, inquit, Ἑκάλης· fallitur: significat enim vel Etymologus vel Orus, ex Commentariis ad Euripidis Hecubam ista se depromsisse: idque verum est: vide Schol. ad vs. 934. Majore, ut opi-

opinor, jure ad hoc poëma versum referas a Suida nomen auctoris reticente prolatum in Ὀκχῇ.

——— ——— γέντο δ᾽ ἱμάσθλην
Σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλε γηρά⊙ ὀκχή.

ubi Homericum illud γέντο, ut Hesych. exponit, ἔλαβεν, ἀνέλαβεν, a Callimacho itidem usurpatum H. in Cer. vs. 44. Haec autem de ipsa Hecale dici puta ad Theseum invisentem prodeunte. HEMSTERH.

ΕΛΕΓΕΙΑ. ELEGI.

De Callimachi Elegis, Quintilianus lib. x. *Tunc & Elegiam vacabit in manus sumere; cujus princeps habetur Callimachus: secundas confessione plurimorum Philetas occupavit.*

Proclus in Chrestomathia: Λέγει δ᾽ Πρόκλ⊙ ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ Ἐλεγείας Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ Τηλέφου Φιλητᾶν τὸν Κῷον, καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυριώτατ⊙ δ᾽ οὗτ⊙ ἦν.

Scriptor incertus, qui Censorino adjunctus est: *Cum enim sint antiquissimi poëtarum Homerus, Hesiodus, Pisander; & hos secuti Elegiarii Callimachus, Mimnermus, Euhemerus.* In Cod. MSto Carionis; *Gallinus, Minerme, Eurectus.* Lego itaque, *Callinus, Mimnermus, Euenus.* [Eodem modo hunc locum correxit H. Valesius Emend. IV. 14. ubi de his poëtis erudite differit P. Burmannus Secundus V. C. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν MS. in Bibl. Regia: Ἔλεγ⊙, ὁ θρῆν⊙, διὰ τὸ δι᾽ αὐτοῦ τοὺς θρήνους εὖ λέγειν τοὺς κατοιχομένους. εὑρετὴν δὲ τοῦ ἐλεγείου (adde φασὶν) οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Μίμνερμον, οἱ δὲ Καλλῖνον παλαιότερον. ὅθεν καὶ πεντάμετρον τῷ ἡρωϊκῷ συνῆψεν, οὐχ ὁμοδραμοῦντα τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει, ἀλλ᾽ οἷον συνεκπνέοντα, καὶ συνθρηνούμενον ταῖς τοῦ τελευτήσαντ⊙ τύχαις. οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντα ἀδιαφόρως. οὕτω Δίδυμ⊙ ἐν τῷ περὶ ποιητῶν. Callinum Ephesium vocat παλαιότερον, ut illum distinguat a recentiore, cujus esse putem bina Epigrammata in Anthologia edita. Nam si Ephesius Epigrammata scripsisset, ut viri docti credunt, Meleager, puto, tam antiqui poëtae floribus Coronam suam ornasset. Sed haec obiter. Etymol. MS. Bibl. Regiae: Ἔλεγ⊙, ὁ θρῆν⊙ —— εὑρετὴν δὲ τῆς ἐλεγείας φασὶν, οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Καλλιμιμνέρμον. Corrige, ut supra. Grammaticus Bibl. Coislin. p. 597. Proclum haud dubie secutus: Ἐλεγειοποιηταὶ δ᾽. Καλλῖν⊙, Μίμνερμ⊙, Φιλητᾶς, Καλλίμαχ⊙. *Callini* nomen Salmasius Exerc. Plin. p. 598. aliique viri docti certatim restituunt Pausaniae L. IX. cap. 9. Videamus locum: ἐποιήθη δ᾽ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη Θηβαΐς. (Θηβαΐς verissime emendat Hemsterhusius meus) τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλαῖν⊙ ἀφικόμεν⊙ αὐτῶν ἐς μνήμην ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι. Καλαίνῳ δὲ πολλοί τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταῦτα ἔγνωσαν. Quam alienum est ab elegorum scriptore, quod ex illo affert Pausanias! Critici est Callimachi, non Elegiographi Callini, incerta opera auctori-

 bus

bus suis assignare. Scribe igitur, τὰ δ' ἔπη ταῦτα Καλλίμαχος &c. Callimachus Cyclicam Thebaidem Homero tribuit, sive forte suis in libris in hujus poëmatis mentionem incidens; quod verba ἀφικόμενος αὐτῶν ἐς μνήμην indicare videntur; sive publicam cum aliorum scriptorum, tum poëtarum censuram agens in Πίναξι παντοδαπῶν συγγραμμάτων· in quo amplissimo opere Thebaidem praeterire non potuit, luculentum praesertim poëma & Homeri ingenio dignum. Nec alio loco Callimachus Margiten, Homero & ipsum tribui solitum, recensuerat. Harpocration: Μαργίτης. — ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε. Bentlejus hoc fragmentum in incertis posuit n. CCCLXXXIX. Sed recte ad Πίνακας retulit Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 487. RUHNKEN.]

Horatius Epistolarum lib. II. Ep. II.

Carmina compono, hic Elegos. mirabile visu,
Caelatumque novem Musis opus, aspice primum,
Quanto cum fastu, quanto molimine circum
Spectemus, vacuam Romanis vatibus aedem.
Mox etiam, si forte vacas, sequere, & procul audi,
Quid ferat, & quare sibi nectat uterque coronam.
Caedimur, & totidem plagis consumimus hostem,
Lento Samnites ad lumina prima duello.
Discedo Alcaeus puncto illius; ille meo quis?
Quis, nisi Callimachus? si plus adposcere visus,
Fit Mimnermus, & optivo cognomine crescit.

Carmina, non Heroica; ut male interpretes, sed Lyrica. Punctum autem posui post verbum *Elegos*; Non enim vult Elegos, ut inepte exponunt omnes quos vidi commentatores; sed Bibliothecam in templo Apollinis Palatini *opus esse mirabile, novemque musis caelatum.*

L X V I I.

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι,
Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν,
Ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτε κωφαῖς
Ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέῃ.

Tunc levius affligunt hominem curae;
Et ex triginta partem abstulit unam,
**** aut cum ad itineris socium, aut cum ad surdas
Denique procellas dolores narret.

Extat apud Stobaeum Tit. CXII. & Callimacho adscribitur. Priores editiones perperam exhibent inter Epigrammata; cum Fragmentum sit ex Elegiaco. Etymolog. M. in v. Δύσιν. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις,

Ἐκ δὲ τριηκόντων μοιρῶν ἀφεῖλε μίαν,

αὐτὶ

ἀντὶ τῦ ἐκ τῆ τριάκοντα. Versiculus tertius mutilus est. Quidam ita supplent.

Ἠ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτι κωφαῖς.

Grotius in hunc modum.

Ἐκ δὲ τριηκόντων μοιρῶν ἀφεῖλε μίαν

Κύδιππ', ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον;

Legere etiam poteris:

Ἠ ὅτ' ἀνὴρ εἰς ἄνδρα συνέμπορον.

Porro pro μάψ' αὔραις, edidimus μαψαύραις. Hesiodus: Αἱ δ' ἄλλαι μάψαυραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Hesychius: Μάψαυραι. αἱ μάταιαι αὖραι ἢ κοῦφαι πνοαί. lege αἱ μάταιοι ἄνεμοι ἢ κοῦφαι πνοαί. Vel αἱ μάταιαι αὖραι. Certe non μὰψ *frustra* narrat, qui ex parte aliqua dolorem levat. Denique pro ἐξερέῃ, quod apud Stobaeum est, & ferri quidem potest, nempe *promat*, *exhauriat*; edidimus ἐξερύῃ; Grotium secuti. BENTL. Pro ἀφεῖλε MS. Leid. Etymol. M. habet ἀφεῖται. Versum tertium aliter constituit Cl. Valkenarius: Ἠ ὅτ' ἴῃ εἰς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτι κωφαῖς. συνέμπορον, *eadem expertum*. Κακῶν ἔμπορος est apud Aeschylum Pers. 600. ut me monuit idem Vir Cl. Κωφαῖς αὔραις Dousa bene comparat *ignavas auras* Catulli LXV. 164. ERNEST. Mirum, ni hoc fragmentum expresserit Aristaenetus, Callimachiarum elegantiarum diligentissimus, Lib. I. Ep. 16. Ἅπας γὰρ δι' ὅτου ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λοιπὸν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βάρος. ubi nemo dubitet, quin legendum sit, τῆς ἀδημονίας τὸ βάρος. RUHNKEN.

ΕΛΠΙΔΕΣ. SPES.

LXVIII.

Suidas v. Καλλίμαχος. τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ ταῦτα. Ἰοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΝ ΕΙΣ ΣΩΣΙΒΙΟΝ.

CARMEN ELEGIACUM OB PARTAM VICTORIAM AD SOSIBIUM.

Hoc carmen epinicium retulerim ad Elegos. Ipsa Cydippe fuit pars Elegorum. ERNEST.

LXIX.

Athenaeus lib. 4. p. 144. Θεόφραστος ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ Βασιλείας, εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα. Πολλοὶ γάρ αὐτό φασιν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς Ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. EPIGRAMMATA.

De Callimachi Epigramm. Meleager in Anthologia ſua:

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν, ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος. Bentl.

Ad fragmenta Epigrammatum referendum erat, quod inter Epigr. n. XXVII. editur, ut ibi notavi. Ernest.

L X X.

Εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον.

—— αὐτὸς ὁ Μῶμος
Ἔγραφεν ἐν τοίχοις, Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.
* * * *

Ἠνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα συνῆπται,
Κρώζουσι, καὶ Κῶς αὖθι γενησόμεθα.

—— Ipſe Momus
Scripſit in parietibus, Cronus eſt ſapiens.
* * * *

Ecce etiam corvi ſuper tecta clamant,
Qualia connexa ſunt, & quomodo erimus poſthac.

Diogenes Laërtius vita Diodori: Διόδωρος Ἀμεινίου, Ἰασεύς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπικαλούμενος· περὶ οὗ φησι Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν, Αὐτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. Sextus Empiricus p. 62. Ὅτι καὶ τὸ τυχὸν Ἐπίγραμμα οὐχ οἷοί τε εἰσὶ νοῆσαι οἱ Γραμματικοί, καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφέν· Ἠνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα συνῆπται, Κρώζουσι, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα. Ὅτι γὰρ διαλεκτικώτατος ἦν ὁ Κρόνος καὶ ἐδίδασκε πῶς κριτέον ἐστὶ τὸ ὑγιὲς Συνημμένον, ὥστε διὰ τὸ ἐπικρατεῖν τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν δωμάτων κόρακας ἐκ πολλῆς τῆς κατηχήσεως κρώζειν τὴν κατ' αὐτὸν τοῦ Συνημμένου κρίσιν, εἴποι ἂν ὁ Γραμματικός, καὶ μέχρι τούτου συνήσει τὸ καὶ παισὶν γνώριμον. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τό, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα, ἡσυχάσει μὴ εὑρίσκων τὸ διαλαμβάνον πρᾶγμα· φιλοσόφων γὰρ ἦν εἰπεῖν, ὅτι ἀρέσκει τῷ Διοδώρῳ, μηδὲν κινεῖσθαι· τὸ γὰρ κινούμενον ἢ ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖται ἢ ἐν ᾧ μή ἐστι. οὔτε δὲ τὸ πρῶτον οὔτε τὸ δεύτερον· οὐκ ἄρα κινεῖταί τι· τῷ δὲ μηδὲν κινεῖσθαι, τὸ μηδὲν φθείρεσθαι ἀκολουθεῖ. ὡς γὰρ διὰ τὸ μήτε ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖσθαί τι, μήτε ἐν ᾧ μή ἐστιν, οὐδὲ κινεῖται. οὕτως, ἐπεὶ τὸ ζῶον οὔτε ἐν ᾧ ζῇ χρόνῳ ἀποθνήσκει, οὔτε ἐν ᾧ μὴ ζῇ, οὐδέποτε ἄρα ἀποθνήσκει. εἰ δὲ τοῦτο, ἀεὶ ζῶντες κατ' αὐτόν, καὶ αὖθις γενησόμεθα.

L X X I.

Εἰς Σιμωνίδην.

—— Οὐδὲ τὸ γράμμα
Ἠιδέσθη τὸ λέγον, μ' υἷα Λεωπρέπεος
Κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα * * *
Οὐδ' ὑμέας, Πολυδεύκες, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου
Μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε
Δαιτυμόνων ἄπο μοῦνον, ὅτε Κρανώνιος, αἲ αἴ,
Ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας.

—— Neque inſcriptionem
Reveritus eſt narrantem, me filium Leoprepis
Situm eſſe Ceium virum. * * *
Neque vos, o Pollux, expavit, qui me extra tectum
Mox caſurum foras eduxiſtis,
Solum ex convivis; cum Cranonia, heu! heu!
Corruit domus ſuper magnos Scopae nepotes.

Scriptor incertus apud Suidam v. Σιμωνίδης· Ἀκραγαντῖνος στρατηγὸς ἦν, ὄνομα Φοῖνιξ. Συρακουσίοις δὲ ἐπολέμουν οὗτοι· οὐκοῦν ὅδε ὁ Φοῖνιξ διαλύει τὸν τάφον τοῦ Σιμωνίδου μάλα ἀκηδῶς τε καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἀνίστησι πύργον, καὶ κατὰ τοῦτον ἑάλω ἡ πόλις. Ἔοικε δὲ καὶ Καλλίμαχος τούτοις ὁμολογεῖν· οἰκτίζεται γοῦν τὸ ἄθεσμον ἔργον, καὶ λέγοντά γε αὐτὸν ὁ Κυρηναῖος πεποίηκε τὸν γλυκὺν ποιητὴν, Οὐδὲ τὸ γράμμα ᾐδέσθη τὸ λεγόμενον υἱὸν Θ.οπρεποῦς κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα· καὶ τ' εἰπὼν ἄττα ἐπιλέγει· Οὐδ' ὑμέας, Πολυδεύκεις, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἴσεσθαί ποτε δαιτυμόνων ἀπὸ μοῦνον, ὅτε Κρανωνίων αἴας ὤλισθε μέγας οἶκος ἐπὶ σκοπάσας. Quae antea corruptiſſima feliciter nunc reſtituimus. Recte emendatum μεγάλους Σκοπάδας: ubi prius erat μέγας οἶκος. Amat hoc epitheton Callimachus: ut Hymno in Palladis Lavacra,

Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν,

Et,

—— καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

In nobiliſſimo hoc Epigrammate poëta loquentem inducit ipſum Simonidem. Huc refer illa Quintiliani lib. XI. c. 2. *Eſt autem magna inter auctores diſſenſio, Glaucone Caryſtio, an Leocrati, an Agatharcho, an Scopae ſcriptum ſit id* (Simonidis) *carmen: & Pharſali fuerit haec domus, ut ipſe quodam loco ſignificare Simonides videtur, atque Apollodorus, & Eratoſthenes, & Euphorion, & Lariſſaeus Eurypylus tradiderunt; an Cranone, ut Apollas Callimachus,*

dibus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit. Scopam nobilem Thessalum periisse in eo convivio constat, adjicitur sororis filius; putant & ortos plerosque ab illo Scopa, qui major aetate fuerit. Quis vero iste Apollas Callimachus: Cyrenensem enim nostrum Battiadem a Quintiliano hic nominari vel ex ipso hoc Epigrammate plane constat. Forte legendum *Apollas & Callimachus*: vel ulcus aliquod latet, non sine meliorum Codicum ope sanabile. Locus vero Ciceronis, quem laudat Quintilianus, extat in libro II. de Oratore. Vide & Valerium Max. I. c. 8.

LXXII.

—— Θεὸς δέ οἱ ἱερὸς Ὕκης.

—— Deus autem illi est sacer Hycas.

Athenaeus lib. VII. p. 327. Τὸν ὕκην (Cod. MStus in Biblioth. Regia ὕκην) Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθὺν καλεῖ διὰ τούτων, Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκης. Idem eodem libro p. 284. Ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (ὁ Καλλίμαχος) φησιν, ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθῦς. Cod. MS. ἱερὸς δέ τις ἱερεύκης. Est idem locus cum superiore.

LXXIII.

Εἰς Δύμην ἀπιόντα τῆς Ἀχαίας.

Dymam profectum, quae in Achaea est.

Stephani Byzantii Fragmentum: Δύμη, πόλις Ἀχαίας ἐσχάτη πρὸς δύσιν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν, Εἰς Δυμην ἀπιόντα τὴν ἀχαι * * * Lege, τῆς Ἀχαίας. Est versus Hendecasyllabus, ut alibi Epigr. Σελήνη πεπίφοιτος εἰκών' αὐτῆς. Vel erit Heroicus; si legeris: Εἰς Δύμην ἀπιόντας Ἀχαιίδα.

LXXIV.

Scholiastes Ibidis Ovidii: *Menander Comicus, Atheniensis, dum in Piraeo portu nataret, submersus est. De quo nobilissimae a Graecis editae traduntur Elegiae, & a Callimacho Epigramma.*

ΘΑΥΜΑΣΙΑ. MIRABILIA.

Sive, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων Συναγωγή. Miraculorum, quae in toto terrarum orbe sunt, Collectanea. *Suidas.* Hujus operis pars erat, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων. De rebus in Peloponneso & Italia mirabilibus. *Suidas.*

LXXV.

L X X V.

1. Ἐν Κράνωνι τῆς Θετταλίας δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους· ὅταν δ' ἄλλους ἐκνεοττεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες ἀπέρχονται. Cranone Thessaliae, ajunt duos tantum esse corvos: qui, cum pullos educant, pares eos relinquentes, abscedunt.

Stephanus Byzantius v. Κράνων. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναι φασὶ μόνους ὡς Καλλίμαχος ἐν Θαυμασίοις καὶ Θεόπομπος. ὅταν δ' &c.

2. Κατὰ τὰς Αἰγυπτίας Θήβας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληροῦται ἀνέμου, κατὰ δὲ τὰς τριακάδας οὐ πνεῖ παντελῶς. Prope Thebas Aegyptias est spelunca; quae caeteris quidem diebus vento repletur; trigesimis vero mensium haud spirat omnino.

Steph. Byz. v. Θῆβαι. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι κατὰ τὰς &c. Noli dubitare, quin haec ad Θαυμασίων opus sint referenda. Eadem memorat Antigonus ex Hellanico Lesbio cap. CXXXIX.

3. Φησὶ Καλλίμαχος Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἐν τῇ κατὰ Ἱερὸν ὄρος θαλάττῃ τῆς Θρᾴκης ἐπιπολάζει κατά τινας χρόνους ἄσφαλτος, ἡ δὲ κατὰ Χελιδόνας, ὅτι ἐπὶ πολὺν τόπον ἔχει γλυκείας πηγάς. Eudoxum ait *Callimachus* narrare; in mari Thraciae apud montem qui Sacer dicitur, quibusdam temporibus bitumen in superficie ferri. Et mare quod est ad Chelidonias insulas, multis locis fontes habere dulces.

Antigonus Histor. Mirab. cap. CXLIV. Πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν Παραδόξων· ἧς ἀναγράφομεν, ὅσα ποτε ἡμῖν ἐφαίνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. Notandum Antigonum profiteri, *se ex Callimachi opere excerpturum esse, quae memoratu digna judicaverit.* Idem cap. XXXII. Aristotelis laudat collectanea Περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων; unde etiam se selecta quaedam decerpturum esse memorat. Et profecto, ut omnia, quae deinceps habet a capite isto XXXII. usque ad caput CXXVII. sunt Aristotelis: ita quaecunque apud eum extant a cap. CXLIV. ad finem usque libri, a Callimacho petita sunt: de quo opinor haud male meritus sum; qui primus tam luculenta ἀποσπασμάτια illi restituo. Jure autem haec a nobis Callimacho adscribi, facile deprehendet qui sanum judicium & gustum aliquem harum rerum habet. Caeterum pro Χελιδόνας bene Meursius reponit Χελιδονίας; quod in versione Latina expressimus: & in iis etiam quae sequuntur Interpretationem Xylandri castigabimus ad emendationes Meursii & nostras: quod hic semel monere sufficiat.

4. Θεόφραστος δὲ, τὰς περὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἀναζεῖν οὕτως, ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μῆκος, ὥστε μὴ δυνατὸν εἶναι διὰ τὴν θερμασίαν ἐμβαίνειν εἰς ταύτην. Theophrastum autem narrare, mare circa Aeoli insulas ad duorum jugerum spatium ita fervere, ut ob aestum intrare id nemo possit.

Recte Meursius τὴν περὶ τὰς Αἰόλου νήσους: i. e. θάλατταν: sed non vidit, & Θεόφραστον etiam scribendum esse, non Θεόφραστος.

Hoc

Hoc eſt, Θεόφραστον ἱστορεῖν φησὶ Καλλίμαχος. Sic ſtatim, Μεγασθένην δὲ Τίμαιον δὲ &c.

5. Ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δῆλον, νῆσον τὴν Καρχηδονίων, τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκὸν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν Φαινεῷ τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνατεθέντας ἀνδριάντας εἰργάσθαι. E mari autem, quod ad Demoneſum Carthaginenſium eſt, urinatores aes ad duas ulnas efferre; e quo aere & ſtatuas in Pheneo ab Hercule poſitas, confectas eſſe.

Recte Meurſius κατὰ Δημόνησον & ἐν Φενεῷ, ex Ariſtotele & Stephano Byz.

6. Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα, ἱστορεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φύεσθαι. Megaſthenem, rerum Indicarum ſcriptorem, referre; arbores in mari Indico naſci.

Pro ἱστορεῖ lege ἱστορεῖν. Et ſupra Εὔδοξον ἱστορεῖν. & infra, ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον, ἱστορεῖν Λύκον.

7. Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μέν φησι λέγειν, ὅτι ὁ μὲν Καμίσκος θαλάττης ῥεούσης ῥεῖ, ὁ δὲ Κάπαιος καὶ Κριμίσιος, ὅτι τὰ μὲν ἐπιπολῆς τῶν ὑδάτων εἰσὶ ψυχροί, τὰ δὲ κάτω θερμοί. τὸν δὲ Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἁλυκὸν τὸ ῥεῖθρον ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. De Fluminibus autem & Fontibus; Lycum ait perhibere, Camicum fluente mari fluere: Anapum vero & Crimiſum in ſuperficie frigidos, infra calidos eſſe: Himeram autem ex uno fonte in duos ſcindi alveos; alterumque fluvium ſalſum, alterum potabilem eſſe.

Lege Κάμικος, & ὁ δὲ Ἄναπος καὶ Κριμισός. corrigente Meurſio. Poteris etiam pro Κάπαιος legere Καικύπαρις.

8. Τίμαιον δὲ, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμῶν ἱστορεῖν Κρᾶθιν ξανθίζειν τὰς τρίχας. Timaeum narrare, Crathin unum de amnibus Italiae crines flavos facere.

9. Πολύκριτον δὲ καταγεγραφέναι, τὸν μὲν ἐν Σόλοις οὐ ψευδῶς ὀνομάσθαι Λίπαριν· ἀλλ' οὕτως ἀπολιπαίνειν, ὥστε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος· τὸν δὲ ἐν Παμφυλίᾳ Μύαβιν ἀπολιθοῦν, ἐάν τις ἐμβάλῃ στοιβὴν ἢ λίθον. Polycritum ſcripſiſſe, fluvium, qui eſt apud Solos, non injuria Liparin, i. e. *pinguem* appellari, quippe ita pinguedinem corporibus illinere, ut unctione nihil ſit opus. Muabin autem in Pamphylia injectam ſtoebam vel viticem in lapidem vertere.

Pro ἢ λίθον Meurſius reponit ἢ λύγον. Poteris etiam legere στοιβὴν ἢ φλεών. Theophraſtus Hiſt. Plant. 6. 1. καὶ ὁ φλεὼς, ὃ δή τινες καλοῦσι στοιβήν. Et ex eo Plinius. *Stoebe, quam aliqui Phleon vocant.*

10. Περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγριάνων Θρακῶν χώραν, φησὶ ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον καταφέρειν λίθους ἀνθρακώδεις· τούτους δὲ καίεσθαι μὲν, πᾶν δὲ τοὐναντίον πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακευομένοις, ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ῥιπίδων πνευματιζομένους σβέννυσθαι· τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένους βέλτιον κάεσθαι· τὴν δ' ὀσμὴν αὐτῶν οὐδὲ ὑπομένειν ἑρπετόν. In regione Thracum, qui Agriae appellantur, fluvium ait eſſe nomine Pontum, qui lapides carbonum ſimiles alveo deferat, & hos uri quidem, ſed plane

ne contrario modo atque carbones ligneos: quippe extingui, ſi flabris ventilentur; aqua conſperſos, facilius ardere: odorem autem horum, nullum reptile tolerare.

11. Τὴν δ' ἐν Λύσαις κρήνην, καθάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς ὁμοίους τοῖς κατοικιδίοις. ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον. Fontem, qui Luſis eſt, itidem ut eum qui Lampſaci, mures in ſe habere domeſticorum ſimiles. haec Theopompum narrare.

12. Εὔδοξον δὲ, τὴν ἐν Ἅλῳ Ὀφίουσαν τὰ ἀλφὸν παύειν. Eudoxum porro tradere Ophiuſam, quae eſt in Halo, impetiginem abolere.

13. Λύκον δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ φέρειν ὄξος, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῶνται. τὴν δὲ ἐν Μυτιστράτῳ, οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν. τοῦτο δ' ἔν τε τοῖς λύχνοις καίεσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι, προσαγορευόμενον Μυτιστραῖον. πλησίον δὲ εἶναι, τὴν ἀπὸ μὲν Ἀρκτούρου μέχρι Πλειάδος ἀναβάλλουσαν ὕδατος χεῖρον τῶν ἄλλων ὑδάτων, ἀπὸ δὲ Πλειάδος μέχρι πρὸς Ἀρκτοῦρον, τὸ μὲν ἡμέρας καπνὸν ἀναφέρουσαν, καὶ πνέουσαν θερμὸν, ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φλογὸς πληρουμένην. Lycam Rheginum dicere, fontem in Sicanorum regione acetum ferre, quo in cibis utantur: fontem autem in Mytiſtrato tanquam oleo fluere, quod & in lucernis uratur & ad tubercula ſcabiemque ſanandam faciat, appelleturque Mytiſtratium. In propinquo fontem eſſe, qui ab Arcturo usque ad Pleiades non ſecus quam alii fontes aquam ſuppeditet; ſed a Pleiade usque ad Arcturum interdiu fumum efferre & calidum ſpirare, noctu autem flamma impleri.

Recte Meurſius ἐν Μυτιστράτῳ & Μυτιστράτιον.

14. Ἀρέθουσαν δὲ, τὴν ἐν Συρακούσαις, ὥσπερ οἱ λοιποί φασι καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχειν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἦλιν Ἀλφειοῦ. διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ ἀποπλύνωσι τῶν θυμάτων τὰς κοιλίας, οὐ καθαρὰν εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ κρήνην, ἀλλὰ ῥεῖν ὄνθῳ. φησὶ δὲ καὶ φιάλην ποτ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβληθεῖσαν ἐν ἐκείνῃ φανῆναι. Arethuſam, qui Syracuſis eſt fons, ut & alii & Pindarus teſtantur, fontem habere ex Alpheo, qui Elidem praeterfluit. Itaque etiam Olympiorum diebus, cum ventres victimarum in fluvio eluuntur, fontem in Sicilia purum non eſſe, ſed fimo fluere. Et ait, quodam tempore pateram in Alpheum conjectam in Arethuſa extitiſſe.

His ſubjungit Antigonus de ſuo; Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος.

15. Θεόπομπον δέ φησι γράφειν τὴν μὲν Κιγχρώψωσι τοῖς Θρᾳξὶ τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾷν εὐθύς. Theopompum ait ſcribere; fontem apud Cychropas Thracas qui guſtaverit, ſtatim mori.

Pro Κιγχρώψωσι, Meurſius, Κύχροις ἢ χρωψί. Ego malim Κύχρωψι.

16. Ἐν Σκοτούσσῃ δ' εἶναι Κρήνην ἰδίαν, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἕλκη, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων ὑγιάζειν δυναμένην. κἂν ξύλον δὲ σχίσας ἢ θραύσας ἐμβάλῃ, συμφύειν. Scotuſae autem fontem eſſe parvum, qui non hominum modo, ſed & pecudum vulnera valeat ſanare: lignumque etiam fiſſum aut confractum ſi injicias coaleſcere.

Quam-

Quamobrem vero hanc κρήνην nominat ἄλλοις annon & alii fontes, quos in hoc opere memorat, sunt aeque *peculiares?* lege sine dubio, Ἐν Σκοτούσσῃ δ᾽ εἶναι κρηνίδιον, ὃ μόνον - δυνάμενον. Aristoteles de eodem fonte: Ἐν δὲ Σκοτούσσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρὸν, &c. & Sotion: Περὶ Σκότουσαν τῆς Θετταλίας κρηνίδιόν ἐστι μικρὸν &c.

17. Ἐκ δὲ τῆς περὶ Χαονίαν, ἐπ᾽ ἂν ἀφεψηθῇ τὸ ὕδωρ, ἅλας γίνεσθαι. Fontem in Chaonia esse, ex cujus aqua elixata fiat sal.

18. Τῶν δ᾽ ἐν Ἄμμωνι κρηνῶν, λέγειν Ἀριστοτέλην, τὴν μὲν Ἡλίου γε νομιζομένην μεσῶν μὲν νυκτῶν καὶ μεσημβρίας γίγνεσθαι θερμὴν, ἕωθεν δὲ καὶ δείλης καθάπερ κρύσταλλον. ἡ δ᾽ ἄλλη διότι, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύῃ, ἐπὶ δυσμαῖς δ᾽ ὄντος, ἵσταται. De fontibus apud Ammonem, Aristotelem narrare, cum qui Solis esse perhibetur, media nocte & media die calescere: mane & vesperi instar esse glaciei, alterum autem, ascendente sole, scaturire; vergente vero ad occasum, stare.

Vulgata lectio, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύῃ, nullo modo ferri potest: idem enim est καταβαίνοντος, ac ἐπὶ δυσμαῖς ὄντος; neque πηγνύῃ est concrescere, congelari; sed πήγνυται. Lege ἀναβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηδᾷ. [Propius accedit καταφαίνοντος. Hemsterii.]

19. Κτησίαν δὲ, τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἐρυθρὸν, ὥσπερ κιννάβαρι. τοὺς δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς πιόντας, παραφρόνους γίγνεσθαι. Ctesiam scribere, in Aethiopia fontem aquam habere instar cinnabaris rubentem, quae pota vecordes reddat.

Addit Antigonus de suo: Τοῦτο δ᾽ ἱστορεῖ καὶ Φίλων, ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγεγραφώς.

20. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην Ἴλαν οὐδὲ γε κουφότατα τούτων βληθέντων αιαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν. Fontem autem in India Sidam neque levissima quaeque injecta sinere innatare; sed absorbere omnia.

Meursius rescribit, κρήνην Σίδαν οὐδέ γε κουφότατα τῶν βληθέντων ἂν ἐπιμένειν, auctore Plinio lib. 31. c. 2. *Ctesias tradit, Sidan vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.* Recte; nisi quod pro ἂν ἐπιμένειν, quod ne Graecum quidem est, legendum ἐᾶν ἐπινεῖν. Ex αιαν, ἐᾶν. nam αι & ε eodem sono efferebantur. Subjungit Antigonus: Καὶ ταῦτα δὲ πλείους εἰρήκασι, καὶ ἐπὶ πλειόνων ὑδάτων. [Possis etiam legere ἐπιπλεῖν. Excerpta Varia in Cod. MS. Regio: Ὅτι ποταμός ἐστι ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλας (sic) διὰ τὸ ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου ῥεῖν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως. Ruhnken.]

21. Εὔδοξον δὲ ἱστορεῖν, τὴν μὲν ἐν Καρχηδόνι κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Eudoxum narrare, Carthagine fontem parvos in se habere Crocodilos Aegyptiorum similes.

Pro ἐν αὐτῇ μικροὺς, lege ἐν αὐτῇ ἔχειν μικρούς. Sic supra, 11. ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς.

22. Περὶ δὲ τὴν Ἀθαμανίαν ἱερὸν εἶναι Νυμφῶν, ἐν ᾧ τὴν κρήνην τὸ

μὲν

τὸ ὕδωρ ἔχειν ἄφατον ὡς ψυχρόν· ὃ δ᾽ ἂν ὑπερβῇς αὐτοῦ θερμαίνειν· ἐὰν δέ τις φρύγανα ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων προσενέγκῃ, μετὰ φλογὸς καίεσθαι. In Athamania fanum esse Nympharum, in quo fons sit, cujus aquae frigus sit ineffabile: quicquid autem superponatur, id calescere: & si quis sarmenta aut aliquid tale admoveat, id inflammari.

23. Κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέᾳ, Ἀμώμητόν φησι γράφειν τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφιος ἀνάπλουν, εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος κρήνην ἄν τις οἴνου ἐπιχέῃ κοτύλην, διότι γίγνεται τὸ ποτὸν εὔκρατον. In urbe Arabiae Leucothea, Amometum, qui Navigationem ex Memphi descripsit, narrare ait; si quis in fontem Isidis vini cotylam infundat, potum fieri probe temperatum.

24. Περὶ δὲ λιμνῶν. Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται, τῶν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν τὴν μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Μήδοις, πλὴν χρυσὸν καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν. καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν. ἰᾶσθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκην. τῇ ἑτέρᾳ κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἔλαιον. De Lacubus; Ctesiam ait narrare, esse in India lacus; unum, qui injecta omnia sustineat (sicut & qui in Sicilia, & Media est) dempto auro, aere, & ferro; & si quid obliquum incidat, rectum ejicere: mederi autem vitiligini albae: alium autem, in quo statis diebus oleum supernatet.

Pro λέγεται scribe λέγει; nempe *Callimachus*. Sic infra, 28. φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν: ubi τῷ φησὶν deerit casus nominativus, nisi hic emendes, λέγει pro λέγεται.

25. Ζηνόφιλον δὲ, ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον. ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν μιαίνεσθαι χαλκώματα. Zenophilum autem, in regione prope Joppam *lacum* non modo quodvis pondus sustinere; sed etiam tertio quoque anno ferre liquidum bitumen. quod cum fit, apud eos, qui intra xxx. stadium habitant, aeramenta rubigine infici.

Meursius, qui ἐπιδέχεσθαι interpretatur, *recipere*, *demittere*, corrigit ἐπινήχεσθαι. Sed ἐπιδέχεσθαι, vertendum est, *sustinere*: ut commate superiore τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, *sustinere quae in eum injiciuntur*. Quanquam eo in loco Xylander & Meursius καταδέχεσθαι vertant *demittere*. Id vero unum esset maxime, non ἐκ τῶν θαυμασίων modo, sed etiam ἐκ τῶν ἀπίστων, si leviora quaeque lacus absorberet; aurum vero & argentum & ferrum sustineret, sed, ut dixi, καταδέχεσθαι, est *sustinere*. Quod constabit ex his Plinii lib. XXXI. c. 2. *In Aphricae lacu Apuscidamo omnia fluitant, nihil immergitur: item in Siciliae fonte Phintia, & in Medorum lacu, puteoque Saturni*. Ubi vides quos Callimachus intelligit lacus ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις. Porro pro μιαίνεσθαι, bene Meursius, ἰοῦσθαι.

26. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ἡρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀρνίθων ὑπερπαίρει. τὸ δὲ προσελθὸν, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τελευτᾷ. ὃ δὴ καὶ περὶ τὴν Ἀορνεῖτιν δοκεῖ γίγνεσθαι, καὶ κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις. Heraclidem scribere, lacum esse Sarmatiae, quem nulla supervolet

volet avis; & quae accedat; eam faetore necari. Quod & apud Aorni lacum contingere creditur, famaque apud plurimos obtinuit.

Quae proxime sequuntur apud Antigonum, ipsius sunt, non Callimachi. Sunt autem haec: Ὁ δὲ Τίμαιος τοῦτο μὲν ψευδῆ ἡγεῖται εἶναι. τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι, ἐκεῖνο μέντοι λέγει, διότι συνδένδρων τόπων ἐπικειμένων αὐτῇ καὶ πολλῶν κλάδων καὶ φύλλων διὰ τὰ πνεύματα τῶν μὲν καταλαμβανόντων, τῶν δὲ ἀποσηπομένων, οὐδέν ἐστιν ἰδεῖν ἐπ' αὐτῇ ἐφεστηκὸς, ἀλλὰ διαμένειν καθαράν. Ubi corrigendum, ἐκεῖνο μέντοι λέγει. & pro τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; quae ita vertit Xylander, *pleraque enim fortuito fieri, quae ibi evenire assolent*: neque quicquam mutat Meursius; legendum est, τὰ πλεῖστα γὰρ κατατυχεῖν τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; *pleraque enim animantium, quae prope eum victum quaeritant, bene se habere.* Hoc enim est τὸ κατατυχεῖν.

27. Ἐκ δὲ τῆς ἐν Ζακύνθῳ λίμνης φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καί τοι παρεχούσης αὐτῆς ἰχθῦς. ὅ, τι δ' ἂν ἐμβάλλῃς εἰς ταύτην, ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον σταδίων. Eudoxum ait narrare, e lacu Zacynthio picem efferri, quamvis pisces praebeat: Quicquid etiam in eum injiciatur, id in mari apparere; cum in medio sit IV. stadiorum intercapedo.

28. Λύκον δὲ, περὶ τὴν ἐν Μύλαις τῆς Σικελίας δένδρα φύεσθαι. διὰ μέσης δ' αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ, τὸ μὲν ψυχρὸν, τὸ δὲ τἀναντίον. Lycum perhibere, circa lacum, qui est Mylis Siciliae, arbores nasci: in medio autem aquam scaturire, aliam frigidam, aliam calidam.

Ἀναζεῖν ὕδωρ usitatius est quam ἀναθεῖν, & ita corrigendum.

29. Φανίαν δὲ, τὴν τῆς Πυράκου λίμνην, ὅταν ἀναξηρανθῇ, καίεσθαι. Phaniam narrare, paludem Syraco siccatam ardere.

Pro τῆς Πυράκου λίμνην, sine dubio legendum τὴν τῆς Συράκου λίμνην; vel τὴν Συρακὼ λίμνην. Syraca vel Syraco palus est prope Syracusas; unde & urbi nomen inditum. Stephanus Byzantius, v. Συρακοῦσαι. Καὶ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ. Vibius Sequester de Paludibus p. 118. Tyraca (*palus*) Syracusis. In hoc loco emendando non adeo feliciter se expedivit accuratissima Meursii diligentia.

30. Καὶ τὴν Ἀσκανίαν πότιμον οὖσαν, τὸ προσενεχθὲν αὐτῇ πλύνειν ἄνευ ῥύμματος. ἐὰν ἐαθῇ δὲ ἐν αὐτῇ πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον. Ascanii lacus aquam potui aptam, quicquid sibi applicetur, absque sapone cluere. Quod si quid in ea diutius relinquatur, sponte sua dissipari.

31. Περὶ δὲ τῆς ἐν Κίττῳ φασὶν Νικαγόραν, ὅτι ἀνιμηθείσης ἐπ' ὀλίγον τῆς γῆς, ἅλας εὑρίσκεσθαι. Nicagoram autorem esse, in lacu qui in Citto est, paululum exhausta terra, sales inveniri.

Legendum φάσκειν Νικαγόραν. Sic infra 38. Θεόπομπον φάσκειν. [Pro ἀνιμηθείσης res ipsa reponi postulat ἀναμηθείσης, ut ἀνασκαλεύειν,

λιύνιν, ἀνοφύτλειν usurpantur; vel certe, quod magis probo, ἀπαμυθιίσης, cui contrarium est ἐπαμιᾶσαι γῆν. HEMSTERH. ad Hesych. T. I. p. 955. Porro lege, Περὶ δὲ τῶν ἐν Κιτλῷ, ut cap. 170. Περὶ τῶν ἐν Μύλαις. IDEM.]

32. *Περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, Θεόφραστον φασὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φενεῷ, στάζει δ' ἔκ τινος πετριδίου. τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρεύσασθαι, σπόγγοις πρὸς ξύλοις δεδεμένοις λαμβάνειν. διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κερατίνων. τὸν δὲ ἀπογευσάμενον τελευτᾶν.* De aquis vero, Theophrastum ait narrare, aquam Stygis esse in Pheneo, & destillare ex parvulo quodam saxo: eam qui petant, sponglis ligno praefixis accipere: ea perrumpi omnia vasa, praeterquam cornea: qui autem gustavit, mori.

Pro περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, quod interpretantur *de iisdem aquis*, scribe, περὶ δ' αὖ τῶν ὑδάτων: *quod ad aquas attinet*. Ita supra, Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν. Περὶ δὲ λιμνῶν &c. Lege etiam Θεόφραστόν φησι: scil. *Callimachus*: & στάζειν. Recte autem Meursius pro Φενεῷ reponit Φενεῷ, ex Plinio & aliis. [Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Νυμφῶν συγγράμματι· Apollodor. a Porphyrio prolatus apud Stob. p. 130. vs. 11. Ecl. Phys. Pars istius loci reperitur in Antigoni Παραδ. c. 174. unde liquet jure R. Bentlejum Callimacho vindicasse quicquid Antigonus habet a capite 144. ad finem usque libri. Ceterum stare non potest περὶ Νυμφῶν, quale Callimachi scriptum nusquam commemoratur: ostendit Antigonus esse decerpta ex illa, quam vocat, ἐκλογῇ τῶν παραδόξων c. 144. cui titulum fuisse Θαύματα vel Θαυμάσια e Suida constat: idcirco refingendum existimo περὶ Θαυμάτων, vel, Θαυμασίων. Venerat etiam in mentem posse legi, περὶ Λιμνῶν, vel, περὶ Ὑδάτων· videtur enim Antigoni indicio opus hoc in partes distribuisse Callimachus, quarum sua singulis inscriptio fuerit adjecta: περὶ ποταμῶν, περὶ κρηνῶν, περὶ λιμνῶν, περὶ ὑδάτων, &c. sed prius placet. HEMSTERH.]

33. *Ἐν δὲ τῇ Λεοντίνων, ἱστορεῖν Λύκον τοὺς ὀνομαζομένους * * ἀναζεῖν μὲν, ὡς θερμότατον τῶν ἑψομένων: τὰς δὲ πηγὰς ἔχειν ψυχράς. τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος ἀποθνήσκειν εὐθὺς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους μετὰ τρίτην ἡμέραν.* Apud Leontinos, Lycum referre; qui Crateres nominantur, ebullire quidem, tanquam quod fervidissime coquitur; fontes autem habere frigidos. Quod si qua avis appropinquet, statim; sin homo, tertio post die mori.

Locum mutilum ita supplet Cluverius in Sicil. Antiq. τοὺς ὀνομαζομένους Κρατῆρας: Meursius, τοὺς ὀν. Δέλλους. Macrobius lib. v. c. 19. de his puteis: *aquarum scaturigine semper ebullientes, quos incolae Crateras vocant, & nomine Dellos appellant.*

34. *Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ περὶ τὸ Κώων χύτρινον γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀτμὸν μὲν ἐκβάλλειν, καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τέξεως· τὰ δὲ καθιέμενα καθ' ὑπερβολὴν ψύχειν.* Simile huic accidere apud Coorum puteum: nam & hunc vaporem exhalare; & speciem ebullientis praebere: quae vero immittantur, supra modum frigefacere.

Interpres & recentiores Geographi Χύτριον Coorum quandam regionem commenti sunt ex hoc loco Antigoni. Sed legendum χύτρινον, quod idem est ac χύτρα *olla*, exponente Galeno in Lexico; ac saepe occurrit apud Hippocratem. Praeterea ratione figurae, qua ollas referunt, χύτροι dicuntur *cava terrae, e quibus fontes scaturiunt*: Hesychius: Χυτρῶοι, τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται. Peculiariter vero hic Coorum fons χύτρινος appellatus, quia speciem ferventis & fumantis ollae exhibebat.

Καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τόξιον: Haec ita vertit Xylander, silente Meursio; *vaporem exhalare venenatum*: quasi legendum esse vellet τοξικὸν, quod *venenum est, quo sagittas illinebant.* Quam interpretationem neque dictio neque sententia ferre potest. Lege sine dubio: καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τοῦ ζεῖν: *praebere speciem ferventis.* Similiter fere Sotion in Paradoxis de alio fonte: Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναῤῥιπτεῖ τὸ ὕδωρ πήχεων ἕξ, ἔμφασιν ποιοῦσα μέλλειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους· καθόλου δὲ οὐχ ὑπερεκχεῖται οὐδέν.

35. Εἶναι δὲ παρὰ τοῖς Κώοις καὶ ἄλλο τι ῥευμάτιον, ὃ πάντας τοὺς ὀχετοὺς, ὅθεν διεῤῥεῖ, λίθους πεποίηκεν. Esse apud Coos alium quoque rivulum, qui omnes aquaeductus, per quos defluxit, in lapides mutarit.

Quibus haec addit Antigonus de suo: Τοῦτο δὲ καὶ Εὔδοξος καὶ Καλλίμαχος παραλείπουσιν, ὅτι ἐκ τοῦδε τοῦ ὕδατος οἱ Κῷοι λίθους λατομήσαντες ᾠκοδόμησαν τὸ θέατρον. οὕτως ἰσχυρῶς ἀπολιθοῦται πᾶν γένος. Unde luce meridiana clarius apparet, omnia superiora, quae ex Antigono descripsimus, esse Callimachi. Nimirum hanc historiam de rivulo apud Coos ex Eudoxo sumpserat Callimachus: uti constat ex iis, quae proxime sequuntur: Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, ΚΑΙ περὶ τῶν φρεάτων &c.

36. Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει φρεάτων, ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ Νείλῳ πάσχουσι. τοῦ μὲν γὰρ θέρους ὑπὲρ τὰ χείλη πληροῦσθαι. τοῦ δὲ χειμῶνος οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βάψαι ῥᾴδιον εἶναι. Eudoxum porro de puteis, qui sunt Mythopoli, scribere; simile eos cum Nilo aliquid habere. aestate enim ultra labra impleri; hyeme ita deficere, ut tingere quoque non sit facile.

37. Καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Κρήτην ὑδατίου, οὗ οἱ ὑπερκαθίζοντες, ὅταν ὑετὸς ᾖ, διατελοῦσιν ἄβροχοι. παραδεδόσθαι δὲ τοῖς Κρησὶν, ἀπ' ἐκείνου λούσασθαι τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως. Item de aquula in Creta; super qua sedentes dum pluit, sicci permanent: Traditumque esse Cretensibus, ea aqua lotam fuisse Europam, postquam cum Jove concubuit.

38. Ἐν δὲ Λυκήταις Θεόπομπον φάσκειν τι εἶναι ὕδωρ ὀξύ. τοὺς δὲ ἐκ τούτου πίνοντας, ὥσπερ ἐπὶ τῷ οἴνῳ ἀλλοιοῦσθαι. Apud Lyncestas, Theopompo autore, aquam esse quandam acidam: quam qui biberint, non secus quam poto vino alterari.

Pro Λυκήταις recte Meursius Λυγκησταῖς. Addit Antigonus de suo: καὶ τοῦθ' ὑπὸ πλειόνων μαρτυρεῖται.

39. Τὸ δὲ ἐκ τῆς πέτρας Αερθμίου ὀππίαλον, Κλησιαν ἱστορεῖ, ὅτι συμβαίνει

βάλλει ἰχθῦς μέλανας, ὧν τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν. Ctesiam tradere, aquam ex Armeniorum petra excidentem pisces nigros efferre; quos qui gustent, moriantur.

Bene Meursius, ὧν τὸν ἀπογ. Ex Plinio. *Ctesias in Armenia scribit esse fontem, ex quo nigros pisces illico mortem inferre.*

40. Περὶ δὲ πυρὸς, Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, ὅτι περὶ τὴν τῶν Φασηλιτῶν χώραν, ἐπὶ τῦ τῆς Χιμαίρας ὄρους ἐστὶ τὸ καλέμενον ἀθάνατον πῦρ. τῦτο δὲ, ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλλῃς, καίεσθαι βέλτιον. ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβαλῶν πνίξῃ τις, σβέννυσθαι. De igne; Ctesiam ait narrare, apud Phaselitas in Chimaera monte ignem esse, qui immortalis nominetur: qui ignis, in aquam conjectus melius ardeat, sed si onus aliquis injiciens strangulet, extinguatur.

Nota ἀθάνατον πῦρ. Diogenes Laërtius in Epigrammate, quod extat in Empedoclis vita, & in Anthologia:

> Καί συ ποτ', Ἐμπεδόκλεις, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας,
> Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

lege ἀθάνατον. Porro pro πήξῃ; quod Xylander praeteriit, dissimulante etiam Meursio, legendum πνίξῃ, *strangulet, suffocet.* De suo autem subjungit Antigonus: Παραπλήσιον δὲ τύτῳ ὁρᾶται γινόμενον ἐπὶ ἁλός· ἐδωρήσατο γὰρ ἡμῖν Σικελὸς ξένος τοιῦτον, ὃ (lege ὃς) ἐν μὲν τῷ πυρὶ ἐτήκετο ἐν δὲ τῷ ὕδατι ἥλλετο.

41. Περὶ δὲ λίθων, τὸν αὐτὸν τῦτον λέγειν, τὸν παρὰ Βοττιαίοις ἐν Θράκῃ γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτῦ ἐκθυμιᾶσθαι. ἐκεῖνος δ' ἵνα παρέχῃ, γνὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν ** διαμένειν ἀφθάρτως. κἂν σβέσαι τις, πάλιν ἐπικεχειρήκασι τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν συντελεῖν. De lapidibus: eundem tradere apud Bottiaeos in Thracia lapidem nasci, qui solis appulsu ignem exhalet. Is autem ut praebeat, cognoscens carbonum colorem * * permanentes absque interitu. Et si quis extinguat, rursus conati sunt eandem efficacitatem praestare.

Locus plane conclamatus; cuique nihil opis afferre possumus. Alii periculum faciant, quibus major eruditionis, ingenii, & otii copia: nos enim haec commentamur, in aliis rebus agendis occupati.

42. Περὶ δὲ τύτων τῆς ἀκανθώσης, Ἀριστοτέλην φάσκειν περὶ τὴν Ἐρύθειαν εὑρίσκεσθαι, διαποίκιλον τὴν χρόαν, ἐξ ἧς πλῆκτρα γίνεσθαι. Τίμων δὲ ὁ κιθαρῳδὸς εἶχε, καὶ ἐπεδείκνυε πολλοῖς, φάσκων αὐτῷ τὸν διδάσκαλον Ἀρτοκλῆν δεδωρῆσθαι. εἶναι δ' αὐτῶν τὴν ἀφὴν ἐν τῇ χρείᾳ σκληράν. De plantis autem; Aristotelem narrare, spinae genus inveniri apud Erythenam, ex quo plectra fiant. Ac Timon citharoedus unam habuit, multisque ostendit, dicens se eo a magistro suo Artocle donatum. Esse autem durum earum in usu contactum.

Et hic quoque locus a Meursio praetermissus, tanquam insanabilis. Nos aliqua, si non omnia, emendata dabimus. Pro τύτων, lege Περὶ δὲ φυτῶν. Sic alibi, περὶ ποταμῶν, περὶ λιμνῶν, περὶ πυρὸς, περὶ ζώων. Unde jam facile restitues pro τῆς ἀκανθώσης, τῆς ἀκάνθης εἶδος.

43. Περὶ δὲ Θεσπρωτὰς ἐκ τῆς γῆς ἄνθρακας ὀρύττεσθαι, δυναμένους καίεσθαι, Θεόπομπόν φησι καταγράφειν. Theopompum ait scribere; in Thesprotia carbones e terra effodi, qui possint cremari.

44. Φανίαν δὲ κατά τινας τόπους τῆς Λέσβου καὶ περὶ τῆς Νεανδρείδων τὰς βώλους πρὸς τὰς τῆς ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμους· καὶ εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας οὔτε καταδύνειν οὔτε καταλύεσθαι· ὑπὸ τοῦτο τὸ γένος πίπτοι ἂν καὶ ἐπὶ Τάνῃ πλίνθος, ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν. Phaniam perbibere in quibusdam Lesbi locis & apud Neandriam glebas ad oculorum exulcerationes conducere; inque aquam conjectas neque subsidere neque dissolvi. Sub hoc genus referri possint etiam lateres apud Pitanam, qui dicuntur aquae innatare.

Pro καθηγήσεις, repone, si ita videtur, καθελκώσεις: & lege γίνεσθαι χρησίμους, sublato καί. Recte autem Meursius, ἐν Πιτάνῃ, pro ἐπὶ Τάνῃ.

45. Περὶ δὲ τῶν Κώων, Λύκον μὲν ἐν τῇ Διομηδείᾳ τῇ νήσῳ φησὶν ἱστορεῖν, τοὺς ἐρωδιοὺς ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων, ὅταν παραβάλλῃ τις εἰς τοὺς τόπους οὐ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπετομένους εἰς τοὺς κόλπους ἐνδύνειν, καὶ σαίνειν φιλοφρόνως. Λέγεσθαι δέ τι τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ὡς τῶν τοῦ Διομήδους ἑταίρων εἰς τὴν τῶν ὀρνέων τούτων φύσιν μετασχηματισθέντων. De animalibus autem; Lycum narrare in Diomedea insula erodios a Graecis (si quis ad ea loca perveniat) non modo tangi se pati, sed & in gremium devolare, & blande adulari. Perhibere autem indigenas, socios Diomedis in eam avem fuisse transformatos.

Pro περὶ τῶν Κώων, recte Meursius, ζώων. & pro Μήδων, idem bene Ἑλλήνων, ex Aristotele, Plinio & aliis.

46. Τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἀδρίαν ἐνοικοῦντας Ἐνετοὺς, Θεόπομπον φάσκειν, κατὰ τὸν σπόρου καιρὸν τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα. ταῦτα δ᾽ εἶναι ψαιστὰ καὶ μάζας· προθέντας δὲ τοὺς ταῦτα κομίζοντας ἀποχωρεῖν. τῶν δὲ ὀρνέων τὸ μὲν πλῆθος ἐπὶ τοῖς ὁρίοις μένειν τῆς χώρας συνηθροισμένον· δύο δ᾽ ἢ τρεῖς πρὸς πάντας καὶ καταμαθόντας ἀφίπτασθαι πάλιν, καθάπερ τινὰς πρέσβεις ἢ κατασκόπους. ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆ * * * Theopompum memoriae prodidisse, Venetos qui ad Adriam incolunt, circa tempus sationis dona graculis mittere, nimirum liba & pastam; ea qui ferant, ubi proposuerunt graculis discedere; avium autem multitudinem manere in finibus regionis collectam: duas autem vel tres advolare, ac explorata re rursus avolare, veluti legatos quosdam aut exploratores. Si igitur mul * * *

Recte legit Xylander; προθέντας δὲ τούς. & δύο ἢ τρεῖς προσπτάντας; ut constat ex ejus versione. Porro sic suppleri potest hic locus ex Aristotele de Admirandis; ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆθος τῶν κολοιῶν γεύσηται τῶν δώρων, οὐχ ὑπερβαίνουσιν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ αἴδεσιν οἱ Ἐνετοὶ, ὅτι ἔσονται ἐν εἰρήνῃ· ἐὰν δὲ μὴ γεύσωνται, ὡσεὶ πολεμίων ἐφόδου αὐτοῖς γινομένης οὕτω προσδοκῶσι.

47. Plinius. Histor. Nat. XXXI. c. v. *Idem contingit in Velino lacu potantibus*, (ut a calculo liberentur) *item in Syriae fonte juxta Taurum montem: auctor est M. Varro. Et in Phrygia Gallo flumi-*

flumine Callimachus. Sed ibi in potando necessarius modus, ne lymphatos agat: quod in Aethiopia accidere his, qui e fonte rubro biberint, Ctesias scribit. Haec referenda ad librum Callimachi, Περὶ θαυμασίων.

ΙΑΜΒΟΙ. JAMBI.
&
ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

I. JAMBI.

Clemens Alex. Strom. lib. v. p. 570. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούτους ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι τοῦ μάντεως λέγει, Μιλησίους καθαίροντος ἀπὸ λοιμοῦ. Ὁ μὲν γὰρ ἐπιῤῥαίνων τὸ πλῆθος δάφνης κλάδοις, προκατήρχετο τοῦ ὕμνου ὧδέ πως· Μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἑκάεργον καὶ Ἑκαέργαν. ἐπέψαλλεν δὲ, ὡς εἰπεῖν, ὁ λαὸς, Βεδυ ζαψ χθὼν πλῆκτρον σφίγξ Κναξζβὶ χθύπτης φλεγμὸς δρώψ. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις. De hoc loco Clementis vide, si operae pretium est, dissertationem nostram ad Johannem Malalam Antiochensem.

Strabo lib. VIII. p. 353. Μέγιστον δὲ τούτων ὑπῆρξε τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίησε Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον — ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε.

LXXVI.

Τὴν ὡ'γαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο,
Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται.
Quam Agamemnon, ut fertur, dedicavit;
Cui cauda destituta & unocula immolantur.

Schol. Aristoph. ad Aves. Εὐφρόνιος δέ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς (Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηρίου κόλου. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος λέγει, τηνῳ Ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἵσατο, τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται. Corrige, ut hic editum vides. Agamemnon Dianae Colaenidi statuam consecravit; cui in more erat animalia mutila sacrificare; quae aliis diis offerre nefas. Theognis, prope ab initio:

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλει νηυσὶ θοαῖς. BENTL.

Correctionem Bentleji probat Kuster. ad Aves 873. ERNEST.

LXXVII.

—— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.
—— non enim mercenariam alo
Musam, ut Ceus ille Hyllichi nepos.

Pindari Scholiastes, ad II. Isth. Ἔνθεν καὶ Καλλίμαχός φησιν· Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. Locus hic jam pridem a viris doctis emendatus est. Huc referendus Jo. Tzetzes Chil. VIII. num. 228. de Simonide loquens:

Οὕτω λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ποιεῖν,
Ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε γράφει. Bentl.

Sic emendavit primus Jos. Scaliger Conject. in Varron. p. 40. cf. ad Euseb. Chron. p. 65. ubi ex memoria, ut opinor, exhibet νέμω pro τρέφω. Ad hunc locum Callimachi respicere Festum in *Nepos*, idem Scaliger conjicit. Ernest.

LXXVIII.

Καὶ τῶν νήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.
Et adolescentium statim fervidissimi.

Etymolog. Mag. Κόχλος κόχλαξ, μάρμος μόρμαξ, νέος νέαξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ τῶν νήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι. Nisi Grammatici hujus autoritas me moveret, potius verterim:

Et nuper acutorum gladiorum statim acutissimi.

ut νήκων sit a recto νήκης. Hesych. Νήκης, νεωστὶ ἠκονημένος. sic νήκης, τανύηκης. Bentl. Add. Cl. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 29. 30. Sed scribendum erit νεακῶν. Ernest.

LXXIX.

—— Ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου.
—— Rapina bona Cinnari:

Zenobius περὶ Παροιμιῶν. Ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου· ταύτης μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις. Vide ipsum Zenobium & Hesychium.

LXXX.

Ἀμφορίτης. Ludus Amphorites.

Scholiastes Pind. VII. Olymp. Ἔστι δὲ ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις.

LXXXI.

L X X X I.

Κέπφος. Cepphus.

Schol. Ariſtoph. ad Pacem. Εὔηθες ζῶον ὁ κέπφος. οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος καὶ Ἄρατος, περὶ τῶν Διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

L X X X I I.

Κὐχ ὧδ' Ἀρίων τὠπίσαντι πὰρ Διῒ
Ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος.
Neque tali impetu ferebatur apud Jovem Apeſantium
Arion equus Arcadicus.

Stephanus: Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ἀφ' οὗ Ζεὺς Ἀπεσάντιος· Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί· Κὐχ ὠδαρείων τῷ Ἀπέσαντι πὰρ Διῒ ἔθυσεν Ἀρκάδης ἵππος. Ita editiones vulgatae hunc locum exhibent: ſed Codices MSti, ἀρκὰς ἵππος; teſtantibus qui noviſſime eum ſcriptorem interpretati ſunt. Quae lectio, quanquam ab iis repudiata, quia minime intellecta, ſane certiſſima eſt. Pro κὐχ ὠδαρείων, lege κὐχ ὧδ' Ἀρίων. De quo equo, vide praeter alios Pauſaniam in Arcadicis. Velocem aliquem equum Callimachus Arioni comparat. Πὰρ Διῒ Ἀπέσαντι: ut alibi, παρ' Αἰγείωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα.

2. CHOLIAMBI.

Diog. Laërtius vita Thaletis. Οὗτος (ὁ Θαλῆς) προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον, ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, οἷον σκαληνὰ τρίγωνα, καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας.

Suidas v. Διθυραμβ. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ (τοῦ Ἴωνος τοῦ Χίου) ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

L X X X I I I.

Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.
O pulchrae Muſae & Apollo, quibus ego ſacrifico.

Euſtath. A Iliad. p. 693. Οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν γένος ἐπικρατήσειν, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Recte emendavimus. Eſt Choliambus. Idem Odyſſ. O. p. 570. Τὸ ἰύζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες ὅσον ἀπέοικε τοῦ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω.

L X X X I V.

Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.
Non mane quidem nobis tragoedus excitavit.

Suidas: Πρὼ ἐξώτερον, τὸ δὲ πρῶν περισπᾶται. Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν, Καλλίμαχος.

L X X X V.

Ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν.
Ab illis, ubi bovem collybo vendunt.

Julius Pollux lib. IX. c. 6. Εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον, λεπτόν τι νομισμάτιον. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη, περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων, Ἐκ τῶν οἴκου βοῦν κολλύβου πιπράσκουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος. Codex MStus qui fuit If. Vossii habet, τῶν ὀκόβουν κολλόβου πιπρήσκουσιν. Lege, ut ante emendatum vides. ὅκου & πιπρήσκουσιν, Ionice. Festiva sane descriptio τῶν ἐν ᾅδου; qui cum umbrae & simulacra sint, non amplius carnes solent comedere.

L X X X V I.

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψήχει.
Ad templum, quod ante murum est, venite conferti:
Ubi qui Jovem olim Panchaeum finxit,
Senex arrogans libros impios radit.

Etymolog. Mag. Ἄλες, ἀλέες ἐστὶν ἀολλέες· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λοχιάμβοις· Εἰς τὸ πρὸς τείχους ἀλέες δεῦτε. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ πρὸ τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε, lege χωλιάμβοις; uti recte editum est a Varino in Ἐκλογαῖς. Scholiastes Theocriti Id. VII. Ἀλίζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Καλλίμαχος· ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Plutarchus de Placitis Philos. I. VII. Ἔνιοι τῶν φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καθόλου φασὶ μὴ εἶναι θεούς. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων,

Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψύχει.

ubi id primo notandum, vitiosam scriptura Διαγόρας ὁ Μιλήσιος

pro

pro ὁ Μήλιος jam ab annis plus mille Plutarchi codices insedisse; & in errorem duxisse cum Eusebium, tum Theodoretum; qui hoc loco freti Diagoram Milesium vocant, ille Praep. Euang. lib. XIII. hic Therapeut. Graec. Sermone II. Pro ψύχει autem, quod in vulgatis editionibus habetur, legendum est ψήχει, *radit*, *exarat*, *scribit*. Deinde ex χαλκεῖον (quod huic loco minime convenit; nam Euhemerus non aeneum sed carneum sane Jovem finxit; quem cum caetera Deorum turba meros homines fuisse tradidit) haud socordi opinor conjectura fecimus Πασχαῖον; quod scribebant πασχεῖον. Fundus hujus emendationis est ipse Plutarchus libro de Iside & Osiride; ubi Euhemerum ait libros suos composuisse ex commentitiis quibusdam Inscriptionibus in Panchaea insula. p. 64. Edit. Steph. Λαμπρὰν δὲ τοῖς Εὐημέρου τοῦ Μεσσηνίου φενακισμοῖς παῤῥησίαν διδόντας, ὃς αὐτὸς ἀντίγραφα συνθεὶς ἀπίστου καὶ ἀνυπάρκτου μυθολογίας πᾶσαν ἀθεότητα κατασκεδάννυσι τῆς οἰκουμένης, τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα (vulgo ὄνομα) στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Πάσχοντι γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις (lege —— μένα sc. ὀνόματα) οἷς οὔτε βάρβαρος οὐδεὶς, οὔτε Ἕλλην, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὡς ἔοικε, πλεύσας εἰς τοὺς μηδαμόθι γῆς γεγονότας μηδ' ὄντας Πάσχωας καὶ Τριφύλλους, ἐντετυχήκει. BENTL. Ad locum Plutarchi lege Cel. Corsinum in Diss. I. ad Plutarch. de Plac. Ph. c. 7. qui haec Bentlejana non legerat, aut oblitus erat. ERNEST.

LXXXVII.

Ἦν κεῖνος οὐνιαυτὸς, ᾧ τὸ, τι πτηνὸν,
Καὶ τοὐν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
Ἐφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθεῖος.
Erat ille annus, quo & aves
Et pisces, & quadrupedes ita
Loquebantur, ut lutum Promethei.

Clemens Alex. Strom. lib. v. Γνῶναι μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ' ἑκάστῳ τὸ σῶμα ἀναγορεύουσι —— Καλλίμαχος δὲ διαῤῥήδην γράφει· ἦν κεῖνος ὠνιαυτὸς, ᾧ ποτε πτηνὸν, καὶ τοὺν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως Ἐφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθέως. pro ᾧ ποτε, emendavimus, ᾧ τό, τι· τὸ πτηνὸν, τὸ ἐν θαλάσσῃ, τὸ τετράπουν. Et Προμηθεῖος ob versum qui est Choliambus, sive Jambus Scazon. Extat etiam apud Euseb. Praep. Euang. lib. XIII. ex Clemente.

LXXXVIII.

Ἔβηξαν, οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tussierunt, acetum bibentes.

Etymol. Magn. Ἀλίβας, σημαίνει καὶ τὸ ὄξος. Καλλίμαχος· Ἔβηξαν ἀλίβαντα πίνοντες. ubi pro οἶνον reponendum esse videatur, οἷον; idque ipsorum grammaticorum autoritate.

Tussierunt, tanquam qui acetum bibunt.

Si enim, (ut Etymologus, Suidas, & Eustathius autores sunt) ἀλίβας est ὄξος, οἷον hic locum habere nequit. Sed enim vero ἄλιβας communiter significat νεκρὸν, *mortuum*: & pace magistrorum crediderim in hoc ipso etiam loco nihil aliud notare: οἶνος ἀλίβας, *vinum mortuum*; quae periphrasis est *aceti*. Verte igitur

Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tussierunt vinum mortuum bibentes. Bentl.

Praeferam priorem summi viri conjecturam, quam aliquo modo confirmat Etymol. MS. Bibl. Regiae, ubi hoc fragmentum sic exhibetur: Ἔβηξαν οἱ ἀλίβας τε πίνοντες. ἀλίβας simpliciter pro *aceto* dici, non dubium est. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν MS. in Bibl. Regia: Ἀλίβας, ὁ νεκρὸς, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους. Ruhnken.

LXXXIX.

Σόλων ἐκεῖνος ὡς Χίλων' ἀπέστειλε.

Solon ille ad Chilonem misit.

Choeroboscus Grammaticus nondum editus, in Bibliotheca Oxon. Χίλων, ὄνομα κύριον διὰ τὸ ι. ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ, οἷον Σόλων ἐκεῖνος δὲ ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. ἔστι δὲ χολίαμβον. corrige χωλίαμβον. Bentl. Forte legendum, Σόλων ὁ κλεινὸς ὡς Χίλ. Aristophan. Θεσμοφ. vs. 29. Ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει. Nisi malis ἐκεῖνον, scilicet τρίποδα. Nam Solon, ut opinor, ad Chilonem misit sive tripodem sive phialam, illi, qui sapientia ceteris praestaret, oraculi jussu reddendam. Historiam narrat Diogen. Laërt. I. 28. ad quam etiam pertinent Fragm. XCV. & XCVI. Ruhnken.

XC.

—— οὐ μάχην ἀείδοντας

Τὴν Βουπάλειον ——

—— non pugnam canentes

Bupaleam ——

Julianus Ep. xxx. Ἡδέως ἐδεξάμην τὸ παρὰ σοῦ πινάκιον ἀπεσταλμένον. ἔχει γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τοῦ πρόσθεν βελτίω· καὶ κατεμιμήσατο τοὺς Ἰάμβους οὐ μάχην ἀείδοντας τὴν Βουπάλειον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν, ἀλλ' οἵους ἡ καλὴ Σαπφὼ βούλεται τοῖς ὕμνοις ἁρμόττειν.

XCI.

X C I.

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς εἶχεν ἅτερος δαίμων.
Non omnes, sed quos habuit deus alter.

Pindarus Pyth. III.

Δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν ——

ubi Scholiastes: Δαίμων ἕτερος, ὁ κακοποιὸς, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν. Καλλίμαχος δέ φησιν. Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς εἶχεν ἕτερος δαίμων. Pro ἕτερος autem lege ἅτερος, versu flagitante. Quos locos imitatus est autor Epistolarum, quae Phalaridi adscribuntur; ἐὰν ἑτέρῳ δαίμονι συμπλακῶ. Sic in Epigrammate:

Ἄμμες ὅρων φύλακες, διστοὶ θεοὶ, ὧν ὁ μὲν Ἑρμῆς,
Οἷον ὁρῇς με, ἕτερος δ' ἅτερος Ἡρακλέης.

X C I I.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.
Audite Hipponactem: etenim venio.

Hephaestion p. 16. de Choliambo: Τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραληγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅ, τι καὶ εὐπρεπές ἐστιν· ὡς τὸ,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω.

Ubi delendum illud comma post γάρ. & οὐ γὰρ ἀλλὰ vertendum, *etenim*. Apud eundem p. 15. citantur haec Eupolidis in Baptis:

Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

lege οὐ γὰρ ἀλλὰ, *portant etenim*. Aristoph. Nubibus:

—— οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

ubi Schol. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ, Ἀττικῶς. Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω· ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. Eadem & plura vide apud Suidam in οὐ γάρ.

X C I I I.

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν κοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι ——
Audi vero fabulam: Quondam in Tmolo
Laurum cum oliva certamen veteres Lydi
Dicunt habuisse.

Ammonius de differentia vocabulorum. Αἶνος λόγος ἀπὸ φυτῶν. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἔν κοτε Τμώλῳ Δάφνην ἐλαίην

νεῖκος

αἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ λέγουσι θεῖαν. Quae corrigenda ſunt, uti ſupra. Euſtath. ad Iliad. I. p. 796. Αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν —— ἀπὸ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Πύλῳ δάφνην, καὶ τὰ ἑξῆς. Idem Odyſſ. Ξ. pag. 556. Εἰς δὲ τὸ ἀπὸ φυτῶν συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἔν κοτε Μάλῳ ἢ Δάλῳ τουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ δάφνη ἐλαίαν καὶ ἑξῆς. Ubi notanda varietas lectionis, Πύλῳ, Μάλῳ, Δάλῳ; quae ſingulae depravatae ſunt ex Τμώλῳ. Nulla autem controverſia erit, quin huc quoque referenda ſint, quae ex Cod. MSto Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν bona fide repraeſento. Ἀστεϊσμὸς —— παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησίν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. καλεῖται δὲ τοῦτο προσποίησις. Levi enim mutatione fiet Jambus Scazon:

Φαύλη δὲ πάντων εἰμ' ἔγωγε τῶν δένδρων.
Ego omnium arborum viliſſima.

XCIV.

Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον. ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ὅς τ' ἦν ἄλλα δεξιὸς γνώμην,
Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.
Navigat ad Miletum: erat enim victoria
Thaletis; qui cum alias ſolerti ingenio praeditus,
Tum & plauſtri dicebatur metatus eſſe
Stellulas; quo navigationem dirigunt Phoenices.

Achilles Tatius ad Arati Phaen. c. I. Ὅτι δὲ ἄλλοι ἄλλο εὗρον, ἐκ τοῦ Θάλητα τὴν μικρὰν ἄμαξαν εὑρηκέναι, δῆλον. Ὁ γοῦν Καλλίμαχός φησιν, Ἔπλευσεν &c. ut ſupra, niſi quod ibi ſit ὃς τὴν & λέγεται. Diogenes Laërtius vita Thaletis: Καλλίμαχος δ' αὐτὸν (Θάλητα) οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς, λέγων ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως,

Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

XCV.

Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νειλέω δήμου
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.
Thales me regenti Nilei populum
Donat, hoc bis accipiens ſapientiae praemium.

Diogenes Laërt. vita Thaletis. Ταῦτα δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ Λεανδρίου λαβὼν τοῦ Μιλησίου. Βαθυκλέα

γὰρ

γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν, καὶ ἐπισκῆψαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῇ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ, ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν οὕτω, κατὰ τὸν Καλλίμαχον.

Θαλῆς με τῷ μεδέοντι Νειλέω δήμου
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

XCVI.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε.
Rurſus ad Thaletem donum rediit.

Etymolog. Magn. Θάλης Θάλητος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν. ἔστι δὲ χορίαμβος. τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί. Ubi legendum pro πολὺ, πάλιν: Laërtius: ἐδόθη δὲ Θαλῇ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ. Eadem enim eſt hiſtoria: deinde lege εἰς Θάλητ' ἀνώλισθε; verſus gratia, tum & ſententiae; nam ἀνολισθεῖν eſt *rurſum & retrorſum ὀλισθεῖν*. Poſtremo ſcribe χωλίαμβος: quod & res ipſa poſtulat, & verba Grammatici; *quia Trochaeum habet in ſexto pede:* quod proprium eſt Jambi Scazontis. alter enim vel Jambum, vel Pyrrhichium habet.

XCVII.

Ὦ 'μαὶ τοῦ 'πιόντος ἀγκύραι.
O meae abeuntis anchorae.

Apollonius de Syntaxi p. 219. de vocativo pronominum. Ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ἡνίκα ὁ Νέστωρ τοὺς ἰδίους παῖδας προσφωνῇ, Παῖδες ἐμοί. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ· Ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἀγκύραι. Pars eſt, ut mihi videtur, Jambi Scazontis.

XCVIII.

—— τὰ τράχηλα γυμνάζει.
—— colla exercet.

Etymol. Mag. v. Κέλευθος. Ὁ τράχηλος τὸ τράχηλον. ἔνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ, τὰ τράχηλα γυμνάζει. De tauro, ut opinor, loquitur; *Qui tentat ſeſe, atque iraſci in cornua diſcit Arboris obnixus trunco.*

Euſtathius Iliad. B. p. 81. Κέλευθα, μετασχηματισμὸν γένους φασὶ παλαιοί. Καὶ τὸ, γυμνάζει τὰ, παρὰ Καλλιμάχῳ. Si Etymologum ſequeris, erit membrum Choliambi; ſi Euſtathium, Hexametri.

XCIX.

XCIX.

Ἀλεῖος ὁ Ζεὺς —

Eleus Jupiter.

Pindari Scholiastes x. Olymp. 59. Καὶ τὸ ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος· Ἀλεῖος ὁ Ζεύς.

C.

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ.

Mea quidem opinione.

Eustathius Od. I. p. 351. Ὅτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν, δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη, γράψας, Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει. Bentl. Adde Fabric. ad Sext. Empir. p. 71. Ernest.

ΙΒΙΣ. IBIS.

Clemens Alexand. Strom. lib. 5. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλιμάχου Ἶβις, καὶ τὰ Αἴτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικοῖς ἔκκειται ἅπασι. Ita Codex MStus Dionysii Salvagnii: In vulgatis Ἶβις abest. [v. Salvagnium ad Ibin p. 47. Ern.]

Huc itaque vel ad Αἴτια refer illud Statii iv. Sylvarum, in Epicedio patris:

Tu pandere dictus
Carmina Battiadae.

Suidas v. Καλλίμαχος. Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Ovidius in Ibide:

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuosque modo.
Utque ille, historiis involvam carmina caecis:
Non soleam quamvis hoc genus ipse sequi.
Illius ambages imitatus in Ibide dicar,
Oblitus moris judiciique mei.

Idem ibidem:

Et quibus (diris) *exiguo est volucris devota libello,*
Corpora projecta quae sua purgat aqua.

Ubi Scholiastes vetus: *Callimachi vota in Ibin avem Aegyptiam, quae rostro projecta aqua alvum purgare solet.*

Scholiastes vetus ad Ovidii Ibin: *Dareus secundus primi Darei filius incubuit primo in regnum; sed succedere non potuit, donec juraverit, quod cives suos veneno, sicut primus, non interficeret: postquam vero fuit in regno; non veneno, sed ponens eos in area plena calido cinere interficiebat; ut Callimachus contra suum Ibin:*

Et

Et tu dispereas, sicut periere secundus
Dareus multo quos cinere obruerat.

Idem: *Callimachus dicit Eurydamantem & Thrasyllum inimicos fuisse: Eurydamantem vero a Simone Larissaeo circa tumulum Thrasylli raptatum fuisse.* Scholiastes Homeri Iliad. X. 398. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σίμωνα γάρ φησι Θετταλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σύραι, ἀποκτείνοντα Θράσυνον (lege Θράσυλλον) τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. ἅψασθαί τε τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκειν.
[Binos Callimachi de hac ipsa re versus conservavit Proclus in Platonis Polit. p. 391. εἴρηται μὲν οὖν καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν (i. e. ab antiquis Homeri Interpretibus) ὡς Θετταλικόν τι τοιοῦτον ἔθος ἦν, καὶ ὁ Κυρηναῖος μαρτυρεῖ ποιητής·

——— πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς ἀνὴρ
Ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τύμβον φονέας. RUHNKEN.]

Idem: *Callimachus dicit, Hypermnestram, quondam in adulterio deprehensam cum fratre mariti sui, profugisse auxilio tenebrarum; deinde servum Pavonem & Locrin ancillam necavit, ut illa Locris diceretur deprehensa.*

Idem: *Thracia Bistonia a Bistone palude dicta est; & ibi, autore Callimacho, in oppido Seris nomine multi viri a Lacedaemoniis interfecti sunt pro templo Minervae. Ideo Minerva fertur lumina sua operuisse.*

Idem: *Callimachus dicit, in Creta Menedemo sacra fieri sine ferro; quia in bello Trojano pluribus vulneribus cultrorum interiit.*

Idem: *Paphagus Epirotes, cum circumsideret urbem Ambraciam, venatum exivit; & leaenae catulum nactus ab ea insecuta dilaniatus est, autore Callimacho.*

ΙΟΥΣ ΑΦΙΞΙΣ. IUS ADVENTUS.

Citante Suida in vita Callimachi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΙΧΘΥΩΝ.

DE MUTATIS PISCIUM NOMINIBUS.

Teste Suida in v. Καλλίμαχος.
Huc fortasse referendum illud Hesychii: Ἴωψ, ἰχθύς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.]

ΚΤΙΣΕΙΣ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

ORIGINES INSULARUM ET URBIUM ET NOMINA MUTATA.

Suidas v. Καλλίμαχος.

ΚΥΔΙΠΠΗ. CYDIPPE.

Hujus Poëmatii mentionem facit Ovidius:

Callimachi numeris non est dicendus Achilles:
Cydippe non est oris, Homere, tui. Bentl.

Ad librum Elegorum pertinuisse supra monui. Ernest.

C I.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖς κεκολαμμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν.

Sed corticibus incisas tot ferte
Literas, Cydippen quot dicent pulchram.

Schol. Aristoph. Acharn. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις οὕτως, Ὁ δεῖνα καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ·

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

Ubi notandum φύλλοισι, quam lectionem tutatur ipse Scholiastes: si enim apud hunc quoque legeris, δένδροις ἢ φλοιοῖς; bis eandem rem dixeris. Idem quippe est inscribere *arboribus*, ac *corticibus*. Bona tamen Grammatici hujus venia, liceat nobis restituere φλοιοῖσι, (quod scribebant φλυοῖσι) pro φύλλοισι. Quis enim amator adeo insulsus, ut amatae nomen perituris *foliis* inscribat?

—— Foliis tantum ne nomina manda;
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis:

Aeneae sunt preces ad Sibyllam. Contra quae corticibus incisa sunt nomina, tam diu mansura sunt, quam ipsae arbores:

Certum est in silvis, inter spelaea ferarum
Malle pati, tenerisque meos incidere amores
Arboribus: crescent illae, crescetis amores.

Lucianus in Ἔρωτες: Ἤδη δὲ πλείων αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. Glauci Epigramma Antholog. lib. I.

Ναὶ

Ναὶ, ναὶ, Πὰν συρικτά. καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναν
Σαί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμα ἐκόλαψε λέγειν. BENTL.

Pierſonus Veroſim. p. 99. veriſſime ex Ariſtaeneto I. 10. emendat φλαιοῖς κεκολαμμένα, quod pro κεκομμένα reponere non dubitavimus. Κολάπτειν verbum proprium eſſe in hac re, ipſe oſtendit. ERNEST.

C I I.

Πολλοὶ καὶ, φιλέοντες Ἀκόντιον, ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Multi quoque vini potores, amantes Acontium,
Humi jecerunt Siculas ex poculis latagas.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Pacem: Ἀθήναιος ἐν τῇ ιε φησὶν, ὅτι κότταβος Σικελική τις ἐστι παιδιὰ, πρώτων εὑρόντων Σικελῶν — ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοὺς τοὺς λεγομένους κοτλάβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς, καὶ Καλλίμαχος·

Πολλοὶ δὲ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπότῃσι κενὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Sic editio Frobenii: ſed Aldina, Οἰνοπότη Σικελὰς: quae emendanda ſunt ex Athenaeo lib. xv. p. 668. καὶ Καλλίμαχος δέ φησι·

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Animadverte errorem Caſauboni & aliorum; qui ἀκόντιον hic *jaculum* ſive *humorem ejaculatum* interpretantur. Scribendum enim Ἀκόντιον; qui Acontius erat amator Cydippes; ut ex Epiſtolis Ovidii vel pueris notiſſimum. *Multi*, inquit, *qui ephebum Acontium amabant, inter pocula ludebant cottabis; ut augurarentur, an unquam voti compotes futuri eſſent.* Quare ſine dubio hoc Fragmentum ad *Cydippen* poëma referre oportet.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ. COMOEDIAE.

Auctore Suida v. Καλλίμαχος.

ΜΕΛΗ. CARMINA.

Eodem auctore.

ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ.

MENSIUM NOMINA APUD SINGULAS GENTES ET URBES.

Eodem auctore. Bentl. v. supr. ad xxxviii.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ. MUSEUM.

Eodem auctore.

ΝΟΜΙΜΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ.

INSTITUTA BARBARICA.

Suidas : Φασηλιτῶν θῦμα, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναιμάκτων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλάβρῳ θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις.

ΠΕΡΙ ΟΡΝΕΩΝ. DE AVIBUS.

Etymologicon Magn. Πέλεια καὶ κίρκος, ἐστὶν εἶδος ἱέρακος. εἰσὶ δὲ γένη ἱέρακες ὀκτὼ, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Περὶ Ὀρνέων. & Scholiastes Apollonii Rhodii lib. I. vs. 1049. Κίρκος εἶδος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων.

Athenaeus lib. ix. p. 388. Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ὀρνίθων, διεστάναι φησὶ πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος. τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ, ἵνα μή τις αὐτὸν θεάσηται), ἐχθραίνειν γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ. pro ἰδίᾳ ἑκάτερον corrige ἰδίᾳ ἑκατέρου.

Idem lib. ix. p. 389. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τάδε· Ὁ πέρδιξ ἐστὶ μὲν χερσαῖος, σχιδανόπους, ζῇ δὲ ἔτη ιε &c. Τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων.

Idem p. 394. Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων, ὡς διαφόρους ἐκτίθεται φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

Idem p. 365. Τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ᾽ ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ τὸ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει μετὰ ἄλλων λιμναίων πολλῶν Καλλίμαχος αὐτῷ Περὶ Ὀρνέων.

Hesychius: Σιαλενδρὶς, ποῖος ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Aelianus de Animal. xv. 28. Καλλίμαχος δὲ δύο γένη φησὶν εἶναι σκωπῶν. καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκλεῖσθαι σιωπῇ. καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀεισκῶπας. Et Athenaeus ix. p. 391. Καλλίμαχός φησι δύο γένη εἶναι σκωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ οὔ. διὸ καὶ καλεῖσθαι τοὺς μὲν σκῶπας αὐτῶν, τοὺς δὲ ἀεισκῶπας. εἶναι δὲ

γλαυ-

γλαυκοί. Et Theocriti Schol. Idyl. I. Σκὼψ; ὡς Καλλίμαχός φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ· ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται.

Theocriti Schol. Idyll. II. Τὴν ἴυγγά φησι Καλλίμαχος Ἠχοῦς θυγατέρα. Φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Pro μεταβαλεῖν, ſcribe μεταβληθῆναι.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 82. Κρέξ, ὄρνεον θαλάσσιον ἴβιδι ἐοικός. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ὀρνέων φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι.

Ariſtophanis Schol. ad Aves p. 398. Εὐφρόνιός φησι τὸν πάππον ὄρνεόν τι εἶναι —— Καλλίμαχος. οὐκ ἀναγράφω τὸν πάππον. lege Καλλίμαχος οὐκ ἀναγράφει τὸν πάππον. *Callimachus in ſuo Catalogo avium non recenſet pappum.* Patebit ex ſequentibus.

Idem ibidem p. 413. Τὴν Κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος.

Idem p. 380. Κεβληπυρις; μήποτε οὐχ ἕν ἐστιν, ἀλλὰ δύο. Καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κεβλη.

Ibidem: Ἡ πορφυρὶς ἀναγέγραπται; κερχνὶς δὲ οὐ, ἀλλὰ κερχνή. καὶ ἡ κολυμβοῖς δὲ φαίνεται, καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμοπελίς. lege ἡ κολυμβὰς; ex loco Athenaei modo laudato.

Ibidem: Ὁ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφομένοις. φησὶ γάρ· Ἔλειας μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν. ἀναγέγραπται δὲ καὶ ἡ ὑποθυμὶς, καὶ ὁ νέρτος, καὶ ὁ ἐρυθρόπους; καὶ ἡ πορφυρὶς, καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμπελίς.

Ibidem p. 403. Ἡ γὰρ βάσκω καὶ καταῤῥάκται εἰσι παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἰδωλιοῦ εἰδώλιος. Sed in loco Ariſtophanis, quem nunc exponit Scholiaſtes; legitur ἐρωδιῷ. Quamobrem aut in textu legendum ἰδωλιῷ, aut in Scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρωδιοῦ εἰδώλιος.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΩΝ ΣΥΝΕΓΡΑΨΑΝ, ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ Κ ΚΑΙ Ρ.

TABULAE EORUM QUI IN QUAVIS DISCIPLINA CLARUERUNT, EORUMQUE QUAE SCRIPSERUNT LIBRIS CXX.

Suidas.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠ᾽ ΑΡΧΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO EORUM QUI FABULAS DOCUERUNT, AB INITIO ET SECUNDUM SERIEM TEMPORUM. Suidas.

[Pro διδασκάλων Pearsonius corrigit διδασκαλιῶν, probante Kustero. Sed ita dudum hunc locum citaverat Jo. Wowerius Polymath. cap. XII. p. 102. qui recte, meo judicio, cap. XVI. p. 130. Πίνακα τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, & Πίνακα τῶν Δημοκρίτου συνταγμάτων refert ad Πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων. Sed & Πίναξ τῶν Ῥητορικῶν & Πίναξ τῶν νόμων hujus operis partes fuere. Vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 488. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου Πίνακας memoratur ab Athen. IX. p. 408. F. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VIII. p. 336. Ἐγὼ γὰρ πλεῖστα τῆς μέσης καλουμένης Κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων, καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, οὐ περιέτυχον τῷ Ἀσωτοδιδασκάλῳ Ἀλέξιδος, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἀναγραφῆς ἀξιωθέντι σύνοιδα. Οὔτε γὰρ Καλλίμαχος, οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ᾽ οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.

Scholiastes Aristoph. ad Nubes p. 91. Ἐρατοσθένης δέ φησι, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τῶν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν. σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ᾽ αὐτόν, φησίν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.

Item ad Aves p. 412. Λικυμνίαις βολαῖς) Ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησί, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται).

Athenaeus XI. p. 496. Δίφιλος Αἱρησιτειχεῖ. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. Et paullo infra: Δίφιλος ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ. ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα διασκευὴ τοῦ Αἱρησιτειχοῦς.

Etymolog. Magn. v. Πίναξ. Ὁ Χοιρόβοσκος εἰς τὸ Ἀντιφώνητον, λέγει Πίνακας ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. Ὁ οὖν Καλλίμαχος ἐποίει Πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαί, παρὰ τῶν Ἀρχαίων οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

Ptolemaeus Hephaestio lib. V. Ὅτι τό,

Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔχουσιν,

ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ Κωμικοῦ εἰς Διόνυσον Κωμῳδίας. legendum ἴδουσιν. Et fortasse hoc Fragmentum alio referendum.

ΠΙ-

ΠΙΝΑΞ ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

TABULA LIBRORUM OMNIS GENERIS.

Athenaeus.

Athen. lib. XIV. p. 643. Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον, ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, ἀναγράψαντα πλακουντοποιϊκὰ συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίτου.

Idem lib. VI. p. 244. Τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν πινάκων, γράφων οὕτως· Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν, Κυρηβίων. εἶθ' ἑξῆς την ἀρχὴν ὑπέθηκεν. Ἐπειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας, στίχων τὸ ε. lege Ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Πίνακι. & Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι. vide, si lubet, dissertationem nostram ad Johannem Antiochensem.

Idem lib. I. p. 4. Ἀρχέστρατος ὁ Συρακούσιος ἢ Γελῷος ἐν τῇ, ὡς Χρύσιππος, ἐπιγραφομένῃ Γαστρονομίᾳ· ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλίμαχος, Ἡδυπαθείᾳ· ὡς δὲ Κλέαρχος, Δειπνολογίᾳ· ὡς δ' ἄλλοι, Ὀψοποιΐᾳ.

Idem lib. II. c. 28. Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας Περιηγήσει, εἰ γνήσιον συγγραφέως τὸ βιβλίον. Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει, Νησιώτου.

Suidas: Ὠλὴν, Δυμαῖος ἢ Ὑπερβόρειος, ἢ Λύκιος, ἐποποιός· μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς δηλοῖ Καλλίμαχος, καὶ ὁ Πολυΐστωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκίας. [Respicit ad H. in Del. vs. 304. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VI. p. 252. Ἀττάλου δὲ βασιλέως ἐγένετο κόλαξ καὶ διδάσκαλος Λυσίμαχος, ὃν Καλλίμαχος μὲν Θεοδώρειον ἀναγράφει. Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς Θεοφράστου μαθηταῖς καταλέγει.

Diogenes Laërtius in Eudoxo: Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτου διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος τοῦ Σικελιώτου, καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξί φησι.

Idem in Parmenide: Καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδος καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς —— Καλλίμαχος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα.

Harpocration v. Ἴων. Ἔγραψε δὲ καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν, ὡς Ἐπιγένους.

Scholiastes Pindari, de II. Ode Pythiorum. Οἱ μὲν γὰρ οὐδ' ὅλως αὐτὸν φασιν Ἐπινίκιον εἶναι. Τίμαιος δὲ, Θυσιαστήριον· Καλλίμαχος δὲ, Νεμεακόν· Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος, Ὀλυμπιακόν.

Proclus in Parmenidem Platonis, nondum editus: Διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης ὢν, μαθητὴς δὲ ὁ Ζήνων, Ἐλεάται δὲ ἄμφω, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντες, καθάπερ καὶ ὁ Καλλίμαχος ἱστόρησεν. [Procli Cod. Regius hoc modo: ἀλλὰ καὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντε, καθάπερ που καὶ ὁ Νικόμαχος ἱστόρησεν. RUHNKEN.]

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO RHETORICORUM. Athenaeus.

Dionysius Halicarnassensis, de Dinarcho p. 116. Inter Dinarchi orationes κατὰ Θεοκρίνου. Ἔνδειξις τοῦ πατρὸς Ὦ Ἀθηναῖοι. Τοῦτον Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους φέρει.

Idem Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος p. 171. Ὁ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου ῥηθεὶς λόγος, ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος ὑπὲρ Ἁλοννήσου.

Idem de Dinarcho p. 112. Ἅμα δὲ ὁρῶν οὐδὲν ἀκριβὲς οὔτε Καλλίμαχον, οὔτε τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς περὶ αὐτοῦ γράψαντας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μηδὲν ἐξετάσαι περὶ αὐτοῦ τῶν ἀκριβεστέρων ἡμαρτηκότας, ὡς μὴ μόνον ἐψεῦσθαι πολλά, ἀλλὰ καὶ λόγους τοὺς οὐδὲν μὲν αὐτῷ προσήκοντας, ὡς Δεινάρχου, τούτῳ προστίθεσθαι, τοὺς δ' ὑπ' αὐτοῦ γραφέντας ἑτέρων εἶναι λέγειν.

Idem de Isaeo p. 105. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Λυσίᾳ τις λόγος, ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου δίκην φεύγοντος περὶ κλήρου ποιούμενος τὴν ἀπολογίαν· Τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλίμαχος περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου.

Scholiastes Aristoph. ad Aves p. 395. Μέμνηται δὲ καὶ Προδίκου (Aristophanes) ἐν Νεφέλαις. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ῥήτορσι καταλέγει. σαφῶς γὰρ ἐν τούτοις φιλόσοφος.

Harpocratio v. Ἐνεπίσκημμα. Ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένους πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον, Διονύσιος δ' ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ὡς ψευδεπίγραφον.

Athenaeus lib. XV. p. 669. Χαλκοῦς δὲ προσηγορεύθη (Διονύσιος) διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι. καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ῥητορικῶν ἀναγραφῇ.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ.

TABULAE LEGUM. Athenaeus.

Athenaeus lib. XIII. p. 585. Ἐμμελὴς δ' ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ οὐκ ἀνάστειος φθέγξασθαι, ἥτις καὶ Νόμον Συσσιτικὸν συνέγραψε, καθ' ὃν δεῖ τοὺς ἐραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ θυγατέρα εἰσιέναι, κατὰ ζῆλον τῶν τὰ τοιαῦτα συνταξαμένων φιλοσόφων. Ἀνέγραψε δ' αὐτὸν ὁ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο, ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν.

ΠΙ-

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΩΝ.

TABULA SCRIPTORUM ET VOCUM INUSITATARUM DEMOCRITI. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ORBIS TERRARUM FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE EUROPAE FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΑΣΙΑΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ASIAE FLUMINIBUS.

Strabo lib. IX. p. 397. Οἷον ἐν Συναγωγῇ τῶν Ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾷν φησιν, εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν, τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους Ἀφύσσεσθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο, οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ' ἄν.

Scholiastes Apollonii Rhodii I. vers. 1165 Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ (Ῥυνδάκου) ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' Ἀσίαν ποταμῶν.

Idem lib. II. vs. 906. Καλλίχορος, ποταμὸς Παφλαγονίας, ἱερὸς Διονύσου, περὶ Ἡράκλειαν. οὗ μέμνηται ὁ Καλλίμαχος.

Servius ad Virgilii Eclogam X. *Callimachus Aganippem fontem esse dicit Permessi fluminis.*

ΠΡΟΣ ΠΡΑΞΙΦΑΝΗΝ.

AD PRAXIPHANEM.

Scriptor incertus in vita Arati: Μέμνηται γοῦν αὐτοῦ (Ἀράτου) καὶ Καλλίμαχος ὡς πρεσβυτέρου, οὐ μόνον ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν, ἀλλὰ

καὶ ἐν ταῖς πρὸς Πραξιφάνην, πάνυ ἐπαινῶν αὐτὸν, ὡς πολυμαθῆ καὶ ἄριστον ποιητήν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ.

SATYRICAE FABULAE.

Teste Suida.

ΣΕΜΕΛΗ. SEMELE.

Eodem Auctore.

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΙ. TRAGOEDIAE.

Eodem Auctore.

ΥΜΝΟΙ. HYMNI.

Quorum extant sex: I. In Jovem. II. Apollinem. III. Dianam. IV. Delum. V. Lavacra Palladis. VI. Cererem.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

COMMENTARII HISTORICI.

Athenaeus lib. III. c. 15. Ὅτι δὲ ὄντως Ἀφροδίτῃ, μαρτυρεῖ Καλλίμαχος ἢ Ζηνόδοτος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι γράφων ὧδε· Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗς θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστήρια.

Harpocration: Ἄκη, πόλις αὐτὴ ἐν Φοινίκῃ, ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ Μετονομασιῶν γεγραφὼς, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι.

Scholiastes Apollonii I. vs. 1116. Ἀπολλόδωρος φησὶ Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν.

Eustathius ad M. Odyss. p. 478. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφίσῳ τῷ Καΰστρου· ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτα αὖθις ἐλεήσασαν ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον. καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ θεὰν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν ἴδιον κόσμον, Ἑκάτην ὀνομάσαι.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

Vide in ΙΑΜΒΟΙ.

CALLIMACHEA

FRAGMENTA

LOCI INCERTI.

CIII.

Καί μιν Ἀλητιάδαι, πουλὺ γεγειότερον
Τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεοῦ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσουσι νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος,
Ζήλῳ τῶν Νεμέηθε. πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
Ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ.

Et ipsum (*apium*) Aletiadae, multo hoc antiquiorem
Apud Neptunum deum celebrantes ludum,
Ponent victoriae symbolum Isthmiacae,
Aemulatione Nemeacorum: pinum autem rejicient,
Quae antea coronavit athletas in Ephyra.

Plutarchus Sympos. lib. 5. c. 3. Ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τοῦ ἀγῶνος (τῶν Ἰσθμιακῶν) πάτριον. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον. —— Καλλίμαχος δὲ τοῦτο διασαφοῦντα. λέγει δὲ ὁ Ἡρακλῆς αὐτῷ περὶ τοῦ σελίνου,

Καί μιν Ἀλητίδαι πουλὺ γεγειότερον. &c.

Pro Ἀλητίδαι, legendum Ἀλητιάδαι, hoc est, *Corinthii*, ab Alete notissimo illo Corinthi rege & conditore. Unde Pindarus eos appellat *Aletae filios*, Olymp. XIII. Υ̓́μμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα. ubi Scholiastes: Παῖδες Ἀλήτου, τοὺς Κορινθίους λέγει, ὡς αὐτοῦ ἀπογόνους. Recte autem γεγειότερον. Suidas: Γέγειαι βόες, αἱ ἀρχαῖαι. καὶ ἀρσενικῶς γέγειος. Etymologicon magnum: Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλλῶν ἦρ' ὅτι, τοὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος· καὶ, ἤχει γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Ubi illud non praetermittendum; ex Hecataeo, qui Historias scripsit oratione prosa, minime petita esse ista testimonia; quippe quae Fragmenta sunt versuum. Lego itaque, Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ καὶ Καλλιμάχῳ (scriptum erat compendiose Καλλ.)

Ἦ ῥ' ὅτι τοὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος ——

καὶ

—— ἤχι γέγεια
Ἄνθεα μήκωνός τε ——

Quae conjectura inde firmatur, quod eandem vocem hic usurpet Callimachus; πυλὸν γεγειότερον. Porro, apud Plutarchum, in versu postremo legitur ᾗ casu dativo, & Ἐφύρη recto. sed vicissim emendandum est, ἣ recto & Ἐφύρῃ dativo. Ἡ πίτυς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ ἀγωνιστάς. Sic in Palladis Lavacris:

Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν.

ubi vide quae adnotavimus. Ephyre hic est Corinthus: Corinthii autem erant Isthmiorum δικασταὶ & ἀθλοθέται; ut Olympiorum Elei. Bentl. Ad h. l. respexisse Steph. Byz. in Ἰσθμὸς, putat Berkelius, ubi est νίκη Ἰσθμιάς. Ernest.

C I V.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ,
  Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
Ἄστυρον ἐκτίσσαντο. τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι
  Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Illi quidem in Illyrico mari demittentes remos,
  Apud lapidem in flavae Harmoniae serpentis
Urbem condiderunt: quam exulum *urbem* vocaverit
  Graecus quis: sed illorum lingua nominavit Polas.

Strabo lib. I. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων, μέχρι τῆς Κρήτης καὶ Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἀδρίου ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, —— λέγων περὶ τῶν Κόλχων

Οἱ μὲν &c.

Et lib. V. p. 215. Ἡ δὲ Πόλα κτίσμα ἐστὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγὴν,

—— τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς (ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν) ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε
  Πόλας.

Isaacus Tzetzes ad Lycophronem p. 141. Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ἠπείρου, ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι (leg. πόλις & κτισθεῖσα) τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ φόβον Αἰήτου ἐνταῦθα κατοικησάντων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἥτις Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλεῖται. τὸ δὲ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι Καλλίμαχος.

Ἄστυρον est urbs quaevis; idem quod ἄστυ: ut supra in libro II. Αἰτίων. Ἄστυρον εἰσανέβην. Urbs, inquit, Colchico vocabulo Πόλαι dicta, quod Graece verteris, πόλις φυγάδων. Sed in versu secundo vix opus est ut moneam τὸ ὄφιος esse depravatum. Non sum nescius Harmoniam & Cadmum in angues mutatos esse, ut

in

in fabula est. Verum in hoc loco, ubi *flavam* Harmoniam nominasset; quod formae muliebri convenit: quam ineptum fuisset, *serpentem* memorare! Sine dubio legendum:

Λᾶα παρα ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον.

Apud lapidem flavae Harmoniae sepulcbralem.

Λᾶα τάφιον, plane ut in Epigrammate de cippo quodam; λίθον ταφίδιον. Τύμβον etiam Ἁρμονίης hunc tumulum appellant Apollonius Rhodius, & Dionysius in Περιηγήσει. BENTL. Lectionem ὄφιος defendit Cel. Wesseling. ad Itiner. Ant. p. 271. 272. ERNEST.

C V.

Οὔπω σκέλμιον ἔργον εἰς ξόανον ἀλλ' ἐπὶ τεθμὸν
Δὴ νεόγλυφον ὦναξ θεᾶς ἦσθα σανίς·
Ὧδε γὰρ καθιδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λεῖον ἔθηκεν ἕδος.

Plutarchus apud Eusebium in Praeparat. Evang. lib. III. c. 8. Ἥρας δὲ καὶ Σάμιοι ξύλινον εἶχον εἶδος, (lege ἕδος) ὥς φησι Καλλίμαχος,

Οὔπω σκέλμιον &c. ut jam exhibuimus.

Apponam hic verba Isaaci Vossii ad Catullum p. 259. *Callimachus* ὦνα *dixit pro* ἄνασσα, *in versibus, quos adscribemus, prout emendandos esse existimavimus: idque eo libentius, quod viri docti eos admodum difficiles esse crediderint:*

Οὔπως κλείνιον ἔργον ἔης ξόαν', ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
Δην δεδμαιογλυφου, ὦ ὤνα, ἦσθα σανίς.
Ὧδε καθιδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος.

Τεθμὸς *idem est quod* θεσμός. *Nequaquam*, inquit, *praeclarum opus fuisti, o statua; quippe tu, o dea, super struem ligneam antiqui & simplicis operis fuisti aliquando asser seu pluteus: ut de hac Samia dea habet Arnobius.* Haec Vossius: sane, si vera fas est dicere, nihilo melius quam docti illi qui difficilem locum esse crediderunt. Neque enim κλείνιος, *praeclarus*, a quoquam usurpata vox est. Solus Hesychius post κλινίδιον habet κλείνιος, ἔνδοξος. Sed locus est depravatus; & scribendum κλεινὸς, hoc est, κλειτός. Nam apud hunc ει & ι ubique fere confunduntur. Idem alibi: Κλεινὸς, ὡραῖος, ἔνδοξος, ὀνομαστός. Illud, quod sequitur, ὦ ξόαν', portentum plane est: Quis enim vel fando audivit, ὁ ξόανος pro τὸ ξόανον. Τεθμὸς, inquit, est θεσμὸς, hoc est, *strues lignorum.* Sane τεθμὸς est θεσμὸς, cum hoc *legem* significat & *institutum*: non alias. Neque vero crediderim vel ipsum θεσμὸς notare *congeriem lignorum.* Solus enim hoc prodidit Hesychius; auctor exigua fide; quique ex mendosis codicibus infinita desumsit: ut in hoc ipso loco θεσμὸς posuit pro θωμός. Postremo ὦ ὤνα, o

rex:

rex : de Junone dici opinatur Vossius. Quod quam inficetum & prorsus inauditum sit, nihil opus est dicere. Videamus, an haec nobis melius succedant:

Οὔπω Σκέλμιος ἔργον ἐΰξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
 Δηναιὸν γλυφάνων ἄξοος ἦσθα σανίς.
Ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
 Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς κίον' ἔθηκεν ἕδος.

Nondum Scelmios opus bene politum, sed more
 Antiquo sculpturae expers eras asser.
Sic enim tunc deos statuebant. quippe & Minervae
 Lindi Danaus columnam posuit pro statua.

Sententia est, *Nondum, o Juno Samia, statua eras in humanam formam effigiata, opus Scelmis statuarii:* (ut nunc es) *sed rudis & indolatus asser.* Scelmis, ut conjicio, nomen artificis, qui Junonem Samiam fecit. Ita apud Pausaniam de hoc vel illo simulachro passim legas, Φειδίου ἔργον, Ἐπειοῦ ἔργον, Πολυκλείτου ἔργον &c. uti hic Σκέλμιος ἔργον. Sic apud Plinium, *opus Praxitelis* &c. Alii quidem artificem hunc, qui hic Scelmis vocatur, Euclidem appellant. Clemens in Protreptico: Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον σμίλῃ τῇ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι, Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακαῖς ἱστορεῖ. Sed hoc leve est; nam quoties in rebus hujusmodi diversa prodiderunt auctores. Bene vero, σανὶς γλυφάνων ἄξοος, *asser scalpro non rasus.* Bene etiam, *more antiquo.* Clemens in Protreptico. Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον (*lignum indolatum*, ut vertit Arnobius lib. 6.) Καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὥς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανίς. ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἄρχοντος, ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius ibidem: *Atque ut Aethlius memorat, ante usum disciplinamque fictoium* (a recto, fictores) *pluteum Samios coluisse pro Junone.* Tertullianus contra Gentes: *Ceres farrea, quae rudi palo & informi ligno prostat.* Sic in Oedip. Colon. Sophocles de luco Eumenidum loquens, Κἀπὶ σεμνὸν ἑζομένη βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. Schol. ἀσκέπαρνον, ἄγλυφον, καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον, οὐκ εἰργασμένον. Recte autem, ut opinor, in versu ultimo emendatum, κίον' ἔθηκεν ἕδος. Priscis enim temporibus columnae pro Deorum simulachris positae sunt. Clemens ibidem: Οἱ παλαιότεροι ξύλα ἱδρύοντο περιφανῆ, καὶ κίονας ἵστων ἐκ λίθων. Idem Strom. lib. 1. p. 151. Πρὶν γ' οὖν ἀκριβωθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις, κίονας ἱστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ: vide plura ibi ex Scriptoribus Φορωνίδος & Εὐρωπίας. Denique hic ipse Danaus, de quo loquitur Callimachus, Jovi & Dianae *columnas* posuisse dicitur pro statuis. Pausanias Corinth. p. 61. Δαναὸς δὲ ταῦτά γε ἀνέθηκε, καὶ πλησίον κίονας ἐς Διὸς καὶ Ἀρτέμιδος ξόανον. Poteris etiam legere, Οὔπω Κέλμιος ἔργον, vel Κέλμιον. Κέλμις unus ex Idaeis Dactylis, ferri inventor. Unde proverbium. Κέλμις ἐν σιδήρῳ. Vide Zenobium. Memorat etiam Clemens Strom. 1. p. 132. Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι, πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, ὁ δὲ ἄλλος Ἰδαῖος

εὗρε

εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν. Sententia erit, *Nondum 'eras statua ferrea, sive aerea, ex materia quam Celmis invenit.* Vel, *Nondum fabricata eras instrumentis ferreis statuariorum.* Atque haec quidem, ut pro certis venditare nolim, Vossianis saltem non deteriora esse ausim polliceri. BENTL. Longe melius, quam Is. Vossio, res successit Bentlejo. Sed in Σκέλμιος est mera conjectura, nullo nixa fundamento. Tractavit etiam hoc argumentum Kuhnius ad Pausan. VII. 3. p. 531. & ad Polluc. I. 7. n. 45. qui Κέλμιν legit. Id ipsum quoque sine historia, quae nullo modo sinit huic Dactylo tribui signum Junonis, cum illius tempore adhuc rudes essent statuae Deorum, ut bene monet Cel. Wesselingius Probab. cap. 34. qui probat conjecturam repudiatam a Kuhnio Σμίλιν ἔργον, vel Σμίλιδος, *opus Smilidis*, Euclidis filii, cujus mentio apud Pausan. VII. 4. Kuhnium sequitur Corsinus Fast. Att. Tom. I. p. 325. ERNEST.

C V I.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
  Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκεραλιπῆ στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'. ὅσα τ' ὀδόντων
  Ἐνδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν εἰς αὔριον. ὅσα δ' ἀκουαῖς
  Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Etenim quaecunque ego capiti tum dedi,
  Unguenta cum suaveolentibus coronis,
Inodora omnia statim facta sunt: quaecunque etiam
    intra
  Dentes & ingratum ventrem ierunt,
Horum quoque nihil mansit in crastinum: quae vero
    auribus
  Indidi, haec sola nunc mihi adsunt.

Extat apud Stobaeum Titulo LXXXI. Versum secundum sic emendat magnus Grotius:

Ἄνθε' σὺν εὐόδμοις ἀκραλιφῆ στεφάνοις.

ἀκραλιφῆ autem *unguentata* interpretatur, tanquam ab ἄλειφαρ. ut πιοσαλιφής, νηλιφής, & similia. Paucis, ni fallor, arridebit haec conjectura. Nihil tamen in mentem venit, quod vel mihi veri simile videatur. BENTL. Perplacet mihi Cel. Valkenarii correctio:

Ξάνθα, σὺν εὐόδμοις ἁβρὰ λίπη στεφάνοις.
molle unguentum cum fragrantibus coronis.

Cete-

Ceterum ex Elegis hoc fragmentum esse, idem recte, meo judicio, conjicit. ERNEST. Latinis versibus eleganter expressit M. A. Muretus Poëm. lib. I. p. 49. RUHNKEN.

C V I I.

Αἴθε γὰρ ὦ κώροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,
  Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,
Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

Utinam enim, o qui in pueros oculos patrantes conjicitis,
  Ut vos Erchius amare instituit,
Sic eos amaretis: civitatem quidem haberetis viris fortibus abundantem.

Lucianus in Ἔρωτες. Καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα, Αἴθε γὰρ &c. BENTL. Ἔρχιον Cel. Gesnerus putat esse Xenophontem, qui fuit Ἐρχιεὺς, e tribu Erchiensi, & respici ad locum Memorab. Socr. I. p. 716. B. De Ἔρχιος a tribu Ἐρχία repetendo etiam in mentem veniat Annae Fabri p. 345. Enimvero nec Callimachus poëtica licentia Ἔρχιος pro Ἐρχιεὺς dixit; nec Xenophontis locum in animo habuit. Nulla enim hoc in loco puerorum amandorum norma traditur, sed simpliciter tantum narratur, qua ratione Socrates Critiam ab Euthydemi amore revocare instituerit. Quod si Callimachus aliquem ex antiquitate sapientem virum, auctoritatis gratia, laudare voluisset, non Xenophontem, sed Solonem commemorasset, quem puerorum amorem certis legibus temperasse constat. Simplicissimum igitur fuerit dicere, aliquem sive Ἔρχιον sive Ἔρξιαν a Callimacho laudari propter pudorem ἐν τῷ παιδοφιλεῖν talem ac tantum, ut aliis hoc ingenio & his moribus recte amandi regulam dederit. RUHNKEN.

C V I I I.

Τοῖς μὲν ἀεισκύδης εὖνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλῃ
  Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

His quidem iracunda Jovis conjux permisit
Argos habere, quamvis portio sua esset: sed tamen ut soboli
Jovis nothae asperum foret certamen.

Pin-

Pindari Scholiastes, x. Nem. Ἄργος Ἥρας δῶμα] καὶ Καλλίμαχος·

> Ταὶ μὲν ἀριστκύδης εὖνις ἔθηκε Διὸς
> Ἄργος ἔθειν, ἰδλόν περ ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλη
> Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἴοι.

Recte hic locus & emendatus & explicatus est a viro ingenioso Andrea Dacerio.

C I X.

> Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
> Ζωροποτεῖν· ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
> Τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα, περιστείχοντος ἀλείσου
> Τὸ τρίτον.

> Ille etenim aversabatur Thraciam amystin
> Ingurgitare: parvo autem cissybio delectabatur.
> Cui equidem hoc dixi, cum poculum circumiret
> Tertio.

Athenaeus lib. xi. p. 477. Καλλίμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρήσει (vel συγχύσει ut Casaub.) τῶν ὀνομάτων, λέγων ἐπὶ τοῦ οἰκείου ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλλιδι συνεστιαθέντος αὐτῷ,

> Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν &c.

Ὁ γὰρ λέγων ἄλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον, τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ διαφυλάττει. Castigat Callimachum Athenaeus, quod in his versibus idem poculum κισσύβιον vocaverit & statim ἄλεισον: cum inter se plane diversa sint. Sed pace dicam Athenaei; non est hujus culpae affinis Callimachus. Non enim ἄλεισον illud, quo in illo convivio utebantur, vocat κισσύβιον: sed ait, Hospitem illum *alias* parvo κισσυβίῳ bibere solitum, utpote hominem vitae siccae & sobriae. Imo etsi in ipso illo convivio etiam κισσυβίῳ bibisse dicas, nihilo tamen minus aliud κισσύβιον, aliud ἄλεισον: quippe ἄλεισον *circumibat* reliquis convivis commune; κισσύβιον autem proprium erat solius hospitis.

Pro ἀπήνατο apud Athenaeum, recte corrigunt ἀνήνατο. sed alibi apud Athenaeum habetur ἀπέστυγε. lib. x. p. 442. Πάντες οἱ Θρᾷκες πολυπόται. διὸ καὶ Καλλίμαχος,

> Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
> Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

Quae melior lectio est. Sic Hymno in Delum vs. 223.

> Ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο.

& in Hecale:

> Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσι δ' ἑῷον.

Laudat haec Callimachi etiam Macrobius Saturn. V. 21. *Sed & Callimachus meminit hujus poculi:* Καὶ γὰρ ——— κισσυβίῳ. BENTL.

In

In Epitom. MS. Reg. Athenaei L. X. pro καὶ τῶν est αὐτὰρ, & in altero versu αἰνοπότιν: hoc certe vitiose. Quod ad ἀνήνατο attinet, Callimachus verbo ἀνήνασθαι hoc sensu usus est H. in Del. vs. 46. & nescio quomodo magis huic lectioni faveo, praesertim cum & Macrobius habeat ἀπήνατο. Ad Elegos videtur pertinere. ERNEST.

C X.

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνῃ ἐνὶ πτολίων, ὅγε τέθμιον οἴσεμεν ἄλλους
Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον,
Δανάκην.

Quamobrem & mortui naulum non ferunt
In ea sola urbium: quod institutum est alios ferre
In ore, mercedem pro nave Acherontica conscendenda.

Etymol. Mag. *Δανάκης, νομίσματος ὄνομα βαρβαρικὸν, πλέον ὀβολοῦ, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασι ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος·*

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνῃ ἐπιπτολίων ὅτε θυμωσυνησίην ἀλλ' οὐσάνας
Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκη.

Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν Ἅδου. Quem locum sicuti edidimus, restituit Casaubonus ad Theocr. c. 4. Suidas: *Πορθμήϊον, ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου. Καλλίμαχος· Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ᾅδου, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν Ἑρμιονέων περὶ τῆς κόρης. καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὥς λέγει, ἄφισιν τοῦ πορθμίου.* Idem: *Ἀχερουσία ἐστὶ λιμὴν* (lege *λίμνη*) *ἐν ᾅδου. ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμεῖ διδόντες.* Idem: *Δανάκη, τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι συγκηδεύοντες, ὡς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον.* Pollux lib. IX. c. 6. *Καὶ μὴν καὶ τὴν δανικὴν εἶναί τινές φασι νόμισμα Περσικόν.* Recte Cod. MStus If. Vossii: *τὴν δανάκην.* BENTL. Tentavit etiam hoc fragmentum post Casaubonum ad Strabon. VIII. p. 573. Salmas. de Usur. p. 427. male, ut recte judicat magnus vir, Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 422. qui in eo dissentit a Casaubono, quod hic locum proferri putat ritus illustrandi causa: ipse credit, propter verbum *δανάκη*, quo verbo Callimachus forte solus eo sensu usus sit, novare verba gaudens. Certe Grammatici in glossariis non res, sed verba amplectuntur. Non igitur verbum *δανάκην* erat omittendum, sed uti initium quarti versus ponendum, ut nos fecimus. Ceterum ex Hecale esse hoc fragmentum, recte judicat idem Hemsterhusius. ERNEST.

C X I.

C X I.

Ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον
*   *   *   *

Τρίσμακαρ ἢ παύρων ὄλβιος ἐστι μέτα,
Ναυτιλίης ὃς νῆιν ἔχει βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο.

Ibi ventorum magnorum fluctus vastus
*   *   *   *

Ter beatus, aut felix est cum paucis,
Qui navigationis expertem ducit vitam: meum vero aevum
In fluctibus versatur plus mergo.

Locus hic, sed valde corruptus, extat apud Stobaeum Serm. LVII.

Τρίσμακαρ, ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα
Ναυτιλίησιν ἣν ἔχεις βίον.

Grotius sic legit:

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὃς ἔχει βίον.

Nos, ni fallor, & elegantiorem lectionem & vulgatae propiorem exhibuimus: νῆιν ναυτιλίης, *ignaram, expertem maris.* Dionysius de situ Orbis:

Νήιδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμητοῖο.

Et Apollonius lib. II. vs. 419. de ipsa navigatione:

—— πῶς αὖτις τόσσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
Νῆις ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήεσιν.

Quid vero est, μέγα παύρων ὄλβιος? μέγα ὄλβιος recte quidem dicitur ut μέγα εὐδαίμονες apud Xenophontem, & passim similia apud Poëtas: sed de παύρων quid tum fiet? legerim, μετὰ παύρων, *cum paucis*: aut μετὰ παύροις, *inter paucos*, vel fortasse, Τρίσμακαρ ἢ 'ν παύροις ὄλβιος ἐστι μέγα. Pars hujus Fragmenti habetur etiam apud Arati Scholiastem p. 40. Καὶ Καλλίμαχος· Ἀλλ' ἐμὸς ἐν κύμασιν αἰθυίης ἐσωκίσατο. Quae corrigenda sunt ex ante dictis. Bentl. Versu primo ἔνθ' corrige εὖτ'. Dacieriae correctionem πνεῦμα pro κῦμα non puto esse necessariam. In sequente versu Cl. Valkenarius corrigit εἰ, & verba accipit in parenthesi: *Ter beatus (si potest paucis contentus esse, beatus sibi videri) qui* &c. De verbo ἐσωκίσατο vid. Cel. Hemsterhus. ad Xenoph. Ephes. in Obs. Misc. VI. p. 349. Ernest. Ut Callimacheam agnoscas, eadem est comparatio Epigr. LXII. —— οὐδ' γὰρ αὐτὸς Ἡσυχος, αἰθυίης δ' ἶσα θαλασσοπορῶ· hoc enim malo, quam Ἥσυχον· nec dubitaverim hoc ipsum fragmen ad Epigrammata Callimachi refer-

referre. Mergi poëtis placuerunt, cum quibus piscatorum marinorum, nautarumque jactatam pelago vitam conferrent: praeivit Homerus, modo sint Homeri versus, quos profert Herodot. in Ejus vit. c. 19. Ποντοπόροι ναῦται . . . . . . Πτώχασιν αἰθυίῃσι βίον δυσζηλον ἔχοντες. Ἴκελοι κολυμβίσιν (nisi quis anteponat κολυμβάσιν ex Stobaeo) αἰθυίῃσι in Arati Phaen. vs. 296. quamquam κολυμβὶς & κολυμβιδὴς apud Hesychium. Vid. Leonid. Anthol. III. 22. Ep. 20. & c. 24. Ep. 21. Halcyones eundem usum praestant: Apollon. Rh. IV. 364. quem versum aptissime cum Pacuvii comparavit magnus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L. p. 148. Sic λάρυ βιον ζῆν in Aeliani Epist. XVIII. Adde Columell. Praef. lib. I. §. 8. Porro νῆϊς, vox admirabiliter a Bentlejo restituta, occurrit etiam in versu, quem ex Elegis esse Callimachi depromtum mihi persuadeo, apud Hephaest. p. 54. Νηΐδες αἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι· compone: φίλοι, αἱ οὐκ ἐγένοντο νήϊδες Μούσης· quod ut moneam, in causa est Pauwius imperite tricatus. HEMSTERH.

CXII.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
  Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Calliste antea, post vero nomine There,
  Mater patriae nostrae fortes equos alentis.

Strabo lib. XVII. p. 837. Ἔστι δὲ (Κυρήνη) Θηραίων κτίσμα, Λακωνικῆς νήσου, ἣν καὶ Καλλίστην ὠνόμαζον τὸ παλαιὸν, ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος· Καλλίστη τὸ πάροιθε &c. Idem VIII. p. 347. Πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρήτης νῆσον, Καλλίστην τὸ πάροιθε, τὸ δὲ ὕστερον οὔνομα Θήρην, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CXIII.

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ.

καὶ,

Ἀρχόμενον, ὡς Ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
  Αὖθις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην.

Aegletem, Anaphenque Laconidi Therae propinquam.

&,

Incipientes; ut Heroës ab Aeeta Cytaeo
  Rursum ad antiquam Haemoniam navigarunt.

Strabo lib. I. p. 46. Δείκνυται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας, ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τότε μὲν

Αἰ-

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ,
λέγων ἀρχόμενος,
Ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην.
Loci emendationem Casaubono debes.

C X I V.

Ἁ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξας, ποτί τε Ζανὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.

Navis, quae unicam mihi lucem dulcem vitae
Rapuisti, obsecro te per Jovem portuum inspectorem.

Anthologia Epigrammatum MSta: Καλλιμάχου τετράμετρον ἐκκαιδεκασυλλαβικὸν, οὐδὲ τοῦτο τέλειον·
Ἁ ναῦς ἄτομον φέγγος ἐμεῖν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξας, ποτὶ τε Ζῆνος ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.
Recte, ni fallor, emendavimus. legere etiam poteris:
Ἁ ναῦς, ἁμίτομον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξασα, ποτὶ Ζανὸς ἱκνεῦμαι λ.
ἁμίτομον, ut Horatius de Virgilio: *Et serves animae* dimidium *meae*. sed illud verius.

C X V.

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
Ἀμφορεὺς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθης ἄγων.

Multa quidem venit Aegeum tranans a vinosa Chio
Amphora; multa quoque ferens nectar florem vitis Lesbiae.

Anthologia Epigr. inedita: Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχειακόν. ἔστι δὲ οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Ἔρχεται &c. Ubi pro τετράμετρον Βακχειακὸν, dixisse oportuit πεντάμετρον τροχαϊκόν. Hephaestion de metro Trochaico p. 19. Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, καί περ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλάκις κεχρῆσθαι συμβέβηκεν, οἷόν ἐστι καὶ τὸ Καλλιμάχου,
Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.
Nota διανήξας, pro quo in Anthologia διατμήξας, sententia eadem, voce magis poëtica.

C X V I.

Ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ, τῆς λύρης ἀκούω·
Καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην, ἔστι κ' Ἀφροδίτα.

In choro eſt Apollo; lyram enim audio:
Et Amores ſentio; eſt etiam & Venus.

Hephaeſtion p. 55. περὶ Ἀσυναρτήτων. Παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· Ἔνεστ' Ἀπόλλων &c.

C X V I I.

Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνεῖ θεὸς,
Ἐμμὶ τῶ φυγαίχμα.

Quod Mercurius deus Pheraeus laudat,
Sum viri imbellis.

Hephaeſtion p. 19. Οἱ δὲ μετ' ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ. (τὸ Ἰθυφαλλικὸν) Ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος, Ἑρμᾶς ὅπερ &c.

C X V I I I.

Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
Τὴν οἱ φασὶ τεκόντες
Εὐναίους ὀαρισμοὺς
Ἔχθειν ἴσον ὀλέθρῳ.

Puella illa concluſa,
Quam ajunt parentes
Venereas confabulationes
Pejus morte odiſſe.

Hephaeſtion p. 66. & 63. ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο ποίημάτιον, Ἡ παῖς &c. BENTL. Παῖδες αἱ κατάκλειστοι, ὡς citat Salmaſius memoriae fidens ad Tertull. Pall. p. 177. Παῖς κατάκλειστος Propertio III. 12. 23. dicitur *clauſa puella*. Philo Jud. T. II. p. 530. γυναῖκα κατάκλειστα, μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμεναι, καὶ θαλαμευόμεναι παρθένοι. De virginum cuſtodia & hoc ipſo epitheto exquiſita eruditione diſputat Iſ. Caſaubon. Exerc. adv. Baron. p. 118. Callimachum etiam hanc in rem adducens. add. J. Gebhard. Cre-

Crepund. III. 15. Bene Jos. Scaliger hoc fragmentum comparat cum Catulli Carm. in Com. Berenices vs. 15. 16.

Estne novis nuptis odio Venus? anne parentum
Frustrantur falsis gaudia lacrymulis,
Ubertim thalami quas intra limina fundunt? RUHNKEN.

C X I X.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Quandoquidem primus taurum imbuit, qui necem
Excogitavit in aere atque igni.

Scholiastes Pindari I. Pyth. Τὸν δὲ Φαλάριδος ταῦρον ὁ Ἀκραγαντῖνοι κατεποντῶσαν, ὥς φησι Τίμαιος. Τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκόνα εἶναι Γέλωνος τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτὴν φασι Περίλαον, καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι. καὶ Καλλίμαχος·

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Recte ὃς. Et sane aliud agebat ingeniosissima Interpres, cum reponeret οἱ. BENTL. Hoc fragmentum sic conjungendum videtur cum Fr. CXCIV.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο·
Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Refero autem hos versus ad secundum librum Αἰτίων, indicio Plutarchi Parallel. p. 315. C. Egregie ἐκαίνισεν, *imbuit*, *dedicavit*. Vid. Interpp. Ep. ad Hebraeos IX. 18. Loquendi formam expressit Ovid. Art. Am. I. vs. 654. 655.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit. infelix imbuit *auctor opus.*

& Trist. III. 11. 51. 52.

——— *at Phalaris, poenae mirande repertor,*
Ipse tuum princeps imbue, *dixit*, *opus.*

Sic Nic. Heinsius ingeniose correxit pro *praesens imbue*, cujus conjectura firmatur Callimachi verbis, πρῶτος ἐκαίνισεν. Quod P. Burmannus objicit, *imbue* jam notare principem esse, qui illud opus dedicaret, id nullius momenti est. Nam praeter Callimachum sic etiam locutus est Catullus Epith. Pel. & Thet. vs. 11. *Illa rudem cursu prima imbuit Amphitriten.* RUHNKEN.

C X X.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίταχθα μὲν ἑξάκι δοιὰ,
'Εκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Salve, o clavam gravem gerens, qui juſſus quidem duodecim,
Sponte vero multoties multos labores perfeciſti.

Scholiaſtes Pindari III. Nem. Διηρεύνησέ τ' ἰδίᾳ) ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησε. Καλλίμαχος·

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίταχθα μὲν ἑξάκι δοιὰ,
'Εκ δ' αὐτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Pro αὐτ' ἀγρεσίης, lege αὐταγρεσίης. Αὐτάγρετος eſt αὐθαίρετος, unde αὐταγρεσίη. Sed ἀγρεσίη nihil niſi *venatio* eſt, quae nullum hic locum habet. BENTL. Ex Hymno in Herculem petitum videtur; huc ducit χαῖρε in Hymnis, qui ſuperſunt, frequens. 'Εκ δ' αὐθαιρεσίης emendavit Henr. Valeſ. ad Exc. ex Nicol. Damaſc. p. 67. 122. optime, ſi ſenſum ſpectes; ſi veterem labem, multum praeſtat medica Bentleji manus. Καὐτάγρετοι λείπουσιν κλέος φάος Simonid. in iſtis egregiis apud Stobaeum reliquiis p. 529. & Neoptol. p. 602. Sophocli redonandam eſſe vocem cenſeo in Oed. Tyr. vſ. 1240. cujus veſtigium ſervat Schol. HEMSTERH.

C X X I.

Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος.

Faceſſite nunc, & elegis abſtergite madentes pingui
Manus; ubi multos manebunt annos.

Pindari Scholiaſtes IV. Nem. Ἐάν γε χωρὶς χαρίτων γράφηται) ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἔσβεσται. ἐὰν δὲ μετὰ χαρίτων, μενεῖ πρὸς αἰῶνα ἔνδοξα, καὶ Καλλίμαχος· Ἐλλᾶτε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος. Legendum arbitror: μενεῖ πρὸς αἰῶνα. διὸ καὶ Καλλ. Et pro Ἐλλᾶτε lego Ἔλλετε, hoc eſt, ἔῤῥετε, *abite in malum rem:* ſic noſter infra ex Euſtathio; Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος. Ἐνιψήσασθε autem compoſitum a ψάω ψῶμαι Verſiculum poſteriorem non poſſum reſtituere. *Manus abſtergere Elegis;* tanquam ſi eſſent *Annales Voluſi, cacata charta.* Horatius:

Cum

Cum scriptore meo capra porrectus aperta
Deferar in vicum vendentem tbus & odores,
Et piper & quicquid chartis amicitur ineptis. Bentl.

Equidem hos versus sensu longe diverso & plane contrario bonam in partem esse capiendos existimo. Cum Pindari loco Gratiarumque mentione Scholiastae institutum si conferas, hoc omnino colligendum videtur, Charitas Callimachum invocare, easque jubere suos in Elegos manus fragrantes abstergere, ut conciliata venustate cunctis probati perennent. Quare Ἔλλετε νῦν expono, *Adeste nunc, Gratiae;* vel *Agite nunc.* Ἔλλετε idem esse κατὰ γλῶσσάν τινα, quod ἔῤῥετε, ex Heraclide notavit Eustath. ad Il. I. p. 756. 36. adposito, qui inferius habetur Fr. CCXCII. Callimachi versu: Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος ——: verum est, quae deterior hic loci valet vis *abeundi in malam rem*, etiam in ἔῤῥε & ἔῤῥετε maxime frequentari: sed quemadmodum in ἔῤῥειν vel ἐῤῥεῖν mollior itidem haeret & simplex *eundi*, *veniendi* potestas, ut vel ex Hesychio solo satis constat, sic nihil est, cur eandem ab ἔλλειν removeamus, praesertim in Callimacho, maximo illo, qualem jure vocat Bentlejus ad Fr. CXXVIII. novatore: rationem in verbo οἴχεσθαι plane similem animadvertere licet. Jam nitidum hunc orationis figuratae cultum veteribus haud displicuisse Theocritus ostendit Eid. XVII. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας· possis ἐνεμάξατο· malo tamen ἀπεμάξατο, quod praebet Scholiastes, qui breviter & commode sententiam explanat: ἡ Ἀφροδίτη, φησὶν, αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν, ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτήν. Huc tam prope accedit, quamvis orationis forma nonnihil variata, Crinagoras, ut Callimachum videatur imitatus Anthol. IV. 13. Ep. VII. Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης Ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. —— Πανάκη pro πανάκεια, ut Ἀριστολόχη, βασίλη, Ἰόλη, Ἰφιγένη, Λαοδάμη, Μήδη &c. πανάκην autem θεραπείαν, *medelam*, *salutem* Brodaeus exponit; ego *herbam panaceam*, *ipso nomine*, ut Plinius ait, *omnium morborum remedia promittentem*, cujus succo suam manum Aesculapius, non Praxagorae, quod volebat idem Vir Doctissimus, inunxisse dicitur, ut salutari artis suae virtute Praxagorae, nobilis ea aetate medici, pectus imbueret. Nunc in Alciphrone conjecturam periclitari lubet, cujus, si sagaciores ad curam diligentiorem excitaverit, fructum tulero. Lib. III. Ep. 44. p. 372. scribitur hunc in modum: ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκείνους εἶδον αἱ Χάριτες, ὡς τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾷν, εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὥς κυσί τις παραῤῥίψειε· media Latine vertit Berglerus: *ut illis* (adolescentibus) *quidem manus ab ipso abstergantur:* in quibus equidem quae sit sententia, qualis cum proximis nexus, exputare non possum. Reponas, ὡς τὰς μὲν ἐναπομάττεσθαι χεῖρας αὐτῷ, sensus existet non perspicuus tantum, sed etiam elegans. Hoc utcumque erit existimatum, non dubito tamen, quin

quin vera sit, quam proposui, Callimachi mens: pentameter claudicat orbatus pede; quem adfingere licebit, si conveniens elegis epitheton advocaveris: Χῆρας, ἵν' εὔφημοι, εὔοδμοι, aut potius ἄιδια πυλὸν μίμνωσιν ἔτη aevis omnibus ut maneant, cum Ovidio dixeris. In Pindari Scholiaste pro εὔδια si restituas ἄιδια, videri poterit ab ipso Callimacho illud adjectivum sumsisse. HEMSTERH.

CXXII.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
 Καλπίδες, ὀ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Etenim apud Athenienses super tectum sacrum statuuntur
 Hydriae, non ornatus symbolum, sed luctae.

Scholiastes Pindari x. Nem. Τίθενται ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάθλου τάξει ὑδρίας πλήρεις ἐλαίου, διὸ καὶ Καλλίμαχος·

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
 Καλπίδες, ὀ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης. BENTL.

Vide ad hoc fragmentum Scalig. ad Euseb. pag. 92. b. ubi docet, sermonem esse de oleo e μορίαις facto, quod in certamine Panathenaico victoribus dabatur: inde profecit Cel. Corsinus in Fast. Att. Tom. I. p. 31. pollicitus, se de eo acturum Diss. XII. (non XI.) sed oblitus est promissi. ERNEST.

CXXIII.

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
 Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες.

Abstemiae etiam illis semper mellitas fruges
 Sacerdotes adolere sortitae sunt Hesychides.

Scholiastes Sophoclis Oed. in Col. p. 288. Ἡσυχίδαι, οἱ ἀπὸ Ἡσύχου καταγόμενοι θύουσι ταῖς Εὐμενίσι, —— καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἐπτακαιδεκάτῃ περὶ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς (lego ἱερείας sacerdote) φησι, καὶ Καλλίμαχος·

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀει μελιηδέας ὄμπας
 Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

Pro Ἡσυχίδαι sine dubio legendum Ἡσυχίδες; erant enim faeminae sacerdotes, λήτειραι. Ἀπὸ τοῦ Ἡσύχου patronymicon masculinum Ἡσυχίδης, faem. Ἡσυχίς: ut Πρίαμος, Πριαμίδης, Πριαμίς, &c. BENTL. Lege Νηφάλιας, ut jungantur νηφάλιας μελιηδέας

θύας ὄμπνας, vel ὄμπνιας Fr. CCLXVIII. Haec ἱερὰ νηφάλια omnium vetustissima proprie quidem ὑδρόσπονδα· saepe tamen eodem nomine μελίσπονδα continentur. Vid. Porphyr. de A. N. p. 262. & Theophrastum apud Eundem περὶ Ἀπ. Ἐμψ. II. §. 20. Jo. Meurs. Lect. Att. V. 32. HEMSTERH.

C X X I V.

Εἶδος. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Formae: circum autem caput illi erat nuper ex Haemonia
Perlatus pileus quidam, tutamen adversus lapidem.

Sophoclis Scholiastes Oedip. Colon. p. 282. Πιλωτοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Εἶδος· ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Ibidem: Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, καὶ Καλλίμαχος λέγει, Εἶδος ἀμφὶ δέ οἱ καὶ τὰ ἑξῆς. Πέτρου ἄλκαρ, *munimentum adversus lapidis ictum:* Thessalicus hic pileus dictus est κυνῆ, ut hic apud Sophoclem; κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπίσχει. & apud Hesychium κυνῆ Βοιωτία. Κυνῆ vero idem quod κόρυς; utrumque enim Hesychio est περικεφαλαία. Atqui κόρυς apud Homerum est πέτρου ἄλκαρ. Il. Υ. vs. 287.

Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Ἢ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.

Tamen, si huic Scholiastae fides, τὸ πέτρου hic stare non potest. Nam ex hoc Callimachi testimonio probat Thessalicos pileos fuisse *latos*. Atqui si legeris πέτρου; inde potius *crassos* quam *latos*, παχεῖς quam πλατεῖς fuisse colligas. Viderint autem, qui hic πέτρον *solem* interpretantur: In Lycophronis quidem carmine, quod dedita opera tenebricosum fecit auctor, tolerari potest: sed in hoc loco κακόζηλον esset, & Lexiphane quam Callimacho dignius. Legerim potius, ex sententia Scholiastae:

Εἶδος· ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι ὑετοῦ ἄλκαρ ἔκειτο.

Illud autem εἶδος, huc pertinere conjicio: ut novum pileum iste induerit, *& formae causa, & ad defendendam pluviam.* Apollonius Rhodius II. 1075. magistrum suum Callimachum imitatus videtur:

Ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ,
Δώματος ἀγλαΐην τε, καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ.

Sicut alibi integrum versum ei suffuratus est, notante Scholiaste:

Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι. BENTL. Jos. Scaliger

liger ad marginem Schol. Soph. corrigebat: πίλημ' ἄλκαρ ἔσαιτο πέτρης, vel, ὑετοῦ. Quod isti versui insertum, τι deest in Edd. vett. VALKEN. ad Eurip. Phoen. p. 291. Bentleji correctionem firmat locus Aristophanis Nub. vs. 266. ubi Strepsiades jubet exspectare nubes, dum ipse duplicet pallium, ne imbre madefiat, additque: Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Hoc fragmentum cum sequente ex eodem libro decerptum est. ERNEST.

CXXV.

Ἔπρεπέ τοι προὔχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
Ποιμενικὸν πίλημα· καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

Decebat quidem prominens e capite latum tegmen,
Pastoralis pileus: & in manu pedum habens.

Scholiastes Apollonii IV. 971. Καῖον ἐστι καμπύλη βακτηρία, ἣ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμερίας δὲ φαῦλον ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος· Ἔπρεπέ τοι &c. BENTL. In ποιμενικὸν πίλημα esse imitationem Theocriti adscripserat If. Casaubonus. ERNEST.

CXXVI.

Δέσποιναι Λιβύης Ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὖλιν, καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

O Heroinae, Libyae dominae, quae Nasamonum
Portum & longas ripas inspicitis,
Matri meae vitam prorogate.

Apollonii Scholiastes IV. 1322. Περὶ δὲ τῶν νυμφῶν μέμνηται Καλλίμαχος, οὕτω λέγων· Δέσποιναι. Stephanus Byzantius: Νασαμῶνες, ἔθνος ἐν Λιβύῃ ὡς Καλλίμαχος. &c. BENTL. Cel. Wesselingius Diss. Herodot. p. 14. erudite corrigit Νασαμώνων Αὔγιλα, quem vide. Malim Νασαμώνων Αὔλια, ut citat magnus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L. p. 106: qui centies, non admonito lectore, veterum auctorum loca emendatius scripta exhibet, quam vulgantur. Idem ἐπιβλέπετε bene capit pro *curatis*. RUHNKEN. Postrema sunt in hunc sensum capienda: *matrem mihi vivam debetis*. Rogat Heroidas Libyae dominas, ut matrem, quae scilicet eas in partes fuerat profecta, tanquam illarum curae concreditam, sibi restituant incolumem. Ὀφέλλειν vetustissimis Graecis & Homero idem,

idem, quod usitatius postea frequentatum ὀφείλειν. Loquendi formam expressit Horat. Carm. I. 3. vs. 6. *Navis, quae tibi creditum Debes Virgilium; finibus Atticis Reddas incolumem, precor.* HEMSTERH.

CXXVII.

Ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Ἔσκον· σύνεθμοι δ' αὔλια καὶ βοτάναι.

Agni tibi, chare puer, coaetanei; agni comites
Erant: & amicorum loco stabula & herbae.

Stobaeus cap. LXXVI. Περὶ Νηπίων haec Callimacho tribuit; sed ibi vitiose editum est διαύλια. Legendum vero δ' αὔλια: Loquitur de infante quodam ruri inter pastores enutrito. Ἐνηρίθμιοι idem quod φίλοι, ἑταῖροι. Hesych. Ἐναρίθμιοι, φίλοι, συνήθη. & alibi: Ἀναρίθμιον, ἐχθρόν. Quae loca frustra sollicitant viri docti: nam ex hoc ipso Fragmento apparet, recte se ista habere. BENTL. E Cydippe ductum videtur. v. Fr. XXVI. & CLXIX. RUHNKEN.

CXXVIII.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ὁ ἀνίαντον ἐδωδῆς
Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Et a fabis manus abstinere, & inanimata edere
Ego etiam edico; ut jubebat Pythagoras.

Aulus Gellius lib. IV. c. XI. *Opinio vetus falsa occupavit & convaluit, Pythagoram Philosophum non esitavisse ex animalibus; item abstinuisse fabulo, quem κύαμον Graeci appellant. Ex hac opinione Callimachus poëta scripsit:* Καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντα ἐδωδῆς, Κἀγὼ, Πυθαγόρας, ὡς ἐκέλευε, λέγω. Versiculum priorem ita poteris emendare:

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀβίωτά τ' ἔδειν.

Ἀβίωτα hic intelligo ἄψυχα. Sane hanc sententiam efflagitant verba Gellii, *& NON esitavisse ex ANIMALIBUS.* Suidas: Ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν. Ergo ἀβίωτα, *non viventia*, NON ANIMALIA. Rara quidem, fateor, est ea verbi significatio: sed quis nescit Callimachum fuisse maximum novatorem? BENTL. Non placet J. Gronovio conjectura Bentleji, quae Callimacho verbi ἀβίωτα insolentem significationem obtrudat. Ipse corrigit ἄκνιδωτον. Alias aliorum emendationes vid. apud ipsum in notis ad Gell. l. c. ERNEST.

CXXVII.

C X X I X.

— Λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Ἔστρεφον, αἰρέων ἔργα διδασκόμενοι.

— clam autem circa Vulcani caminos
Versabantur, malleorum opera discentes.

Etymolog. Magnum: Αἶρα, ἡ σφυρά· Καλλίμαχος. οἷον. Λάθρη δὲ &c. Eustathius K. Odyss. vs. 382. Αἱ σφυραὶ, ὅτε μὲν ῥαιστῆρες κοινότερον ὅτε δὲ αἶραι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. οὐ χρῆσις ἐν τῷ, Αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. Bentl. Non satis placet ἔστρεφον pro ἐστρέφοντο, quamvis sciam, alia talia verba active dici pro medio, intellecto pronomine reciproco. Etymologi Cod. Leid. habet: —— λαθρηδὸν παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἔτρεφον. Legerim: —— λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἔτραφεν. pro ἐτράφησαν, educati sunt. Idaei Dactyli intelligendi videntur. v. Schol. Apollon. Rhod. I. 1129. αἰράων ἔργα explicat Stanlejus ad Aeschyl. Prom. Vinct. vs. 366. Ruhnken.

C X X X.

— Ἀλλ' ἐπὶ τόξου
Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.

— Sed in arcu
Idem sagittarius aliam habens sagittam.

Etym. Mag. Ἄρδις, ἡ ἀκὶς τοῦ βέλους. Καλλίμαχος· Ἀλλ' ἀπὸ τόξου &c. Assentior Sylburgio, qui pro ἀπὸ τόξου emendat ἐπί. Bentl. Etymol. MS. Reg. sic habet: ἀλλ' ἀπὸ τόξου ἀργόποδας κύνας αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν. Ἀργόποδας κύνας sunt alieno loco. Ernest.

C X X X I.

— Ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.
Πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
Μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασι.

— I, placidissima mulierum,
Viam, quam dolores animum discruciantes non penetrant.
Saepe tui, mater, hospitalis nidi
Recordabimur; nam commune hospitium omnium fuit.

Etymol. Mag. Θάνατος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι. Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις. παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ θάνατος. ὁ ἄνευ βλάβης μόνων ἀποθανὼν,

—— ἰδὲ πρηκεῖα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι ὐ περόωσι.

Καλλίμαχος. Bentl. Ex Hecale hoc fragmentum eſſe patet e Suida in Ἐπαυλια. unde etiam duobus verſibus plenius fecimus, quam Bentlejus ex Etym. M. protulerat. Apud Suidam pro θυμοφθόροι eſt θυμαλγέες. Utrum verius ſit, non dixerim. Apud Suidam porro verſu tertio eſt σεῖο μαῖα, pro quo σῖι' ὦ μαῖα dedimus, de correctione Bentleji apud Kuſterum. Ernest.

C X X X I I.

—— Ὅςις ἀλιτρὸς
Αὐγάζειν καθαραῖς ὐ δύναται λοχάσιν.

—— qui peccatores
Non poteſt puris oculis aſpicere.

Etymol. Mag. Λοχάδες, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λόυκά. Καλλίμαχος·

—— ὅςις ἀλιτρὸς
Αὐγάζειν καθαραῖς ὐ δύναται λοχάσι.

De Deo dictum; ſententia & verbis plane iisdem, quibus illa Habacuci cap. 1. 13. Καθαρὸς ὁ ὀφθαλμὸς τῦ μὴ ὁρᾷν πονηρὰ, καὶ ἐπιβλέπειν ἐπὶ πονηρὺς ὐ δυνήσῃ.

C X X X I I I.

—— Εἴ σε Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλῦ μὴ 'ξ ἑτέρυ γέγονας.

—— Si te Prometheus
Formavit, & non ex alio luto factus es.

Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 579. Πάλιν τε ὁ αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος

—— Εἴ σ', ἔφη, ὁ Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλυ μὴ 'ξ ἑτέρυ γέγονας.

Extat etiam apud Euſeb. Praepar. XIII. p. 673. Bentl. v. Scaliger ad Propert. III. 3. 29. Ernest.

C X X X I V.

—— Οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν
Ἐλπίδες, ὥςτ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.

—— Non adeo conciderunt
Spes; ut hoſtium auxilia vocare opus ſit.

Athenaeus lib. XIII. p. 571. Οὐχ ὧδ' &c. φησὶν ὁ Καλλίμαχος.

C X X X V.

CXXXV.

— ἀλλὰ θεόντων

Ὡς ἀνέμων ὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

— sed currentium

Ventorum instar, nemo vidit vestigia.

Porphyrius in Homericis Quaestionibus: Οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευόντων λανθάνῃ τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἀρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχίαν. ἔστι δὲ ἁματροχία, τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα. τροχοὺς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ἀρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν·

— ἀλλὰ θεόντων

Ὡς ἀνέμων ὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. Non iniuria culpat Callimachum; quod ἁματροχίας dixit pro ἀρματροχίας: Quem tamen & alii secuti sunt. Vide Hesych. & Etymol. Magn.

CXXXVI.

Ἔκλυέ τοι, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῇ,

Πηλεύς ——

Audiit quidem Peleus, quorum nihil per dentes meos

Excidat ——

Pindari Scholiastes Nem. v. Οἶδεν μὲν ὁ Πίνδαρος τὸν Φώκου θάνατον, ἀλλ' ἐκτρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἔκλυε *, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθῃ,

Πηλεύς ——

οὕτως ἀποδοτέον, ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον. adde τοι, & scribe ὀλισθῇ pro ὀλίσθῃ.

CXXXVII.

—— εἰ θεὸν οἶσθα,

Ἴσθ', ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

— si Deum nosti,

Scias etiam, quod Deus omnia facere possit.

Plutarchus de Plac. Philos. I. 7. Ἀγνοεῖν γὰρ ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

—— Εἰ θεὸν οἶσθα,

Ἴσθ' ὅτι καὶ δαίμονι ῥέξαι πᾶν δυνατόν.

οὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς δύναται πᾶν ποιεῖν. ἐπεὶ τοί γε εἰ θεός ἐστι, ποιησάτω τὴν χιόνα μέλαιναν &c.

CXXXVIII.

CXXXVIII.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος ——

Et carmen super virgam contextum
Perpetuo canto, comiter accipiens ——

Pindari Scholiastes II. Nem. Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι, διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος·

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω διδεγμένος ——

Scribe δειδεγμένος. Hesychius post Δεῖγμα· Δειδέχατο, ἐδέξαντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δειδεγμένοι, δεξιούμενοι. lege Δειδέχατο, ex Homero: & Δειδεγμένοι. Eustathius principio Iliados: Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες τῷ Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον.

CXXXIX.

Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε ——

Et tertia a Perseo nomen trahens, cujus surculum
In Aegypto is plantavit ——

Scholiastes Nicandri ad Alexiph. Ὅτι ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰγύπτῳ φησὶ τὸν Περσέα μεταφυτεῦσαι τὸ φυτὸν (τὴν Περσέαν) ὁ δὲ Νίκανδρος ἐν Μυκήναις. Alter Scholiastes ibidem: Τῶν ἄλλων ἱστορούντων αὐτὸν μεταφυτεῦσαι τὴν Περσέαν ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

CXL.

—— Ἀμφὶ δὲ κεβλὴν
Εἰρμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

—— Circum autem caput
Redimitus est crispa corona ex alliorum capitibus.

Scholiastes Nicandri, ad Alex. Μήκωνος κεβληγόνου) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης. συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ. καὶ Καλλίμαχος· Ἀμφὶ δὲ κεβλὴν εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον. Pro εἰργμένος Scholiastes alter habet εἰρμένος. Parum refert, utro modo legas.

CXLI.

ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείῳ
Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

— ego autem occurri
Juxta pulchrum, ſemper pingue, gymnaſium Apollinis Lycei.

Scholiaſtes Sophoclis, Oed. Tyr. p. 190. Λύκειον γυμνάσιον ἐστιν Ἀθήνησιν, ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος· Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείῳ &c.

CXLII.

— τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη,
Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

— exuviae autem viro tegmen
Factae, tutamen adverſus nivem & tela.

Scholiaſtes Sophoclis Ajac. p. 3. Καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς· Τὸ δὲ σκύλον &c. Eadem habet Suidas in Κατηκισμένος. Bentl. Videtur imitatus Antipater, cujus integrum Epigramma Kuſterus edidit ad Suid. in Καυσίη. Hunc autem Antipatrum eſſe Theſſalonicenſem, de quo Salmaſ. ad Ael. Lamprid. p. 193. patet ex Etymol. p. 487. vſ. 52. Hemsterh. De verbo σκύλον & ejus quantitate vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. vſ. 514. cujus rationes probat Cel. Hemſterhuſius ad locum eundem. Ernest.

CXLIII.

— Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

— Qui quidem fugit
Arcadiam; & ad nos commigravit malus vicinus.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes p. 88. de Trophonio & Cercyone; Ὁ μὲν Κερκύων κατέφυγεν εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος· Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρκαδίην &c.

C X L I V.

Ἠρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι,
Μὴ μεταδὴν ——

Recuſabam audire mortem pridem vocantem,
Non multo poſt ——

Suidas: Μὴ τὸ ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ Οὐ, κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ:
Ἠρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι
Μη μεταδήν.
Τουτέστιν, οὐκ ἀπέθανον πρὸ τούτου, ἵνα οὐ μεταδὴν καὶ ἐπί σοι θρηνήσω ἀποθανόντος. lege ἀποθανόντι.

C X L V.

Ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύχοντο ἅπαντα.
Septima autem die omnia ei parata erant.

καὶ πάλιν,
Ἑβδόμη εἰν ἀγαθοῖσι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.
Septima in bonis, & ſeptima eſt natalis.

καὶ,
Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.
Septima in primis, & ſeptima eſt perfecta.

καὶ,
Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἐν κύκλοισι φανέντ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

Septem autem omnia facta ſunt in caelo ſtellato
In orbitis apparentia, annis volventibus.

Clemens Alexand. Stromat. v. p. 256. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑβδόμην ἱερὰν οὐ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι, καθ' ἣν ὁ πᾶς κόσμος κυκλεῖται τῶν ζωογονουμένων καὶ φυομένων ἁπάντων —— καὶ μὴν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει. In verſu primo legitur apud Clementem τετύχοντα, pro quo Sylburgius ἐτέτυκτο: ſed legendum τετύχοντο. Heſych. Τετύχοντο, ἡτοιμάζοντο. In verſu ultimo neſcio quid ſit ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς: nemo enim, quod ſciam, ſic locutus eſt; ſed περιτελλομένοις. Equidem non invitus ſic legerim:

Ἐν κύκλοισι φανέντα, περιπλομένων ἐνιαυτῶν.

& ita Latine reddidi. Bentl. Iidem verſus ab Ariſtobulo apud Euſeb. Praep. Eu. XIII. 12. tribuuntur Lino; ut incertum ſit, an ſint a Callimacho. Si ſunt e Lini libro, dixerim eſſe e Cosmogonia, cujus mentio eſt apud Diogenem Laërtium. Sed iſtud opus ſuppoſititium fuit, ut alia ipſius, Orphei & aliorum antiquorum poëtarum. Si ſunt a Callimacho, e libris Αἰτίων eſſe putem. Sed pronior ſum in hanc ſententiam, ut Clementem in nomine Callimachi falſum eſſe putem memoria, ſive alio quo modo. Ceterum apud Euſebium in verſu primo eſt, ut Sylburgius volebat, ἐτέτυκτο, in excerpto quidem Clementis, in altero eſt πάντα τέτυκται. Ernest.

C X L V I.

Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶδ' ἀείδειν.
Ducat Deus: absque eo enim nequeo canere.
Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.
Nympha, tu quidem jam ſub plauſtro ſidereo.
Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.
Jam enim charior eſt illi Sicula Enna.

Hephaeſtion p. 28. Τὸ Ἀρχιβούλειον γέγραπται καὶ Καλλιμάχῳ·

Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τοῦ δ' ἀείδειν.

τοῦτο μὲν ἀπ' ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

In verſu primo repoſui, δίχα τῶδ', i. e. τούτου, nam Doricum poëma fuiſſe conſtat ex ſequentibus. Omnia ex eodem carmine citantur; in quo raptum Proſerpinae ceciniſſe videtur. Bentl. Τῶδ' probo. Sed ita videtur etiam ſcribendum ἀείδειν. In verſu tertio hiatus parum ſuavis eſt in φιλωτέρα ἄρτι. An pertinet ad hunc verſum nota Scholiaſtae Ariſtoph. Plut. 388. de ἀπαρτί· ἔσθ' ὅτι καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχος. ubi δηλοῖ poſt Καλλ. ponendum. Ita ſuavior foret verſus. Ernest.

C X L V I I.

Τᾷ περιδινήεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν.
Quo volubile coelum percuſſit.

Etymol. Magn. Ἄκμων σημαίνει, τόν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τὸν οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος· Τᾷ περὶ δινεῦντι Ἀκμονίδῃ ἔβαλεν. Corrige, ut ſupra editum.

C X L V I I I.

CXLVIII.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤϊθεοι.

Boni adoleſcentes ſaepe ire ſolebant.

Helladius in Chreſtomathia; Τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάμενος· φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤϊθεοι. Etymolog. Mag. v. Ἀλίαστος. ἀλῶ ἀλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω. Καλλίμαχος· φοιτίζων ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί. Corrigenda ſunt ex Helladio.

CXLIX.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.

Chlamydem aureis nexam fibulis.

Etymol. M. Ἄλλιξ σημαίνει κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος· Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν. Bentl. Add. Suid. in Ἄλλικα & Ἐνέτῃσιν. Ernest.

CL.

Πολλάκι καὶ χανθῶν ἤλασα ὧρον ἄπο.

Saepe & ab oculis ſomnum excuſſi.

Etymol. Mag. Ὦρος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος. ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος· Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὧρον ἄπο. καὶ Σαπφώ· Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. Bentl. Malim: ἤλασ' ἄωρον ἄπο· vel, ἤλασεν ὧρον ἄπο. Hemsterh.

CLI.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπλῆρες ἀρπάσας.

Miſeris Aſinenſibus —— ——

Etymol. Magnum: Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες. Καλλίμαχος· Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπλῆρες ἀρπάσας. Videat, cui lubet, conjecturas Sylburgii: Ego nihil hic praeſtare poſſum. Quod ad Hiſtoriam attinet vide Etymolog. & Apollonii Scholiaſtem lib. 1. vſ. 1216. verba etiam infra in Fragmentis exhibentur.

CLII.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Ab Aſſyriis noſter exercitus.

 CLIII.

CLIII.

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι.
Dimidia pars Persae, & dimidia pars Assyrii.

Etymol. Mag. Ἀσσύριοι, τὸ ἔθνος. Καλλίμαχος· Ἡ ἀπ' Ἀσσ. &c. καὶ, Ἥμισυ &c.

CLIV.

Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδην.
Quadrimum filium Damasi Nestoridem.

Etymol. Magnum: Ἄφενος, ἕνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετραίενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδην. Fortasse legendum fuerit, Παῖδα Ὀνητορίδην. vel Λαΐδα Νεστορίδα. vel Θαΐδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Hesych. Τετραέτηρον, τετραετῆ, καὶ τετραένιον. leg. τετράενον.

CLV.

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε καὶ αἰόλα βεῦδε' ἔχουσαι.
In Paro autem pulchrae, & pulchre vestitae.

Etymol. Magn. Βεῦδος. Καλλίμαχος· Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ αἰόλα βεύδε' ἔχουσαι. σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια. lege καλαί τε, pro καλά τε. hoc est, *mulieres pulchrae*. Sic alius,
Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαί τε γυναῖκες.

CLVI.

Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον
Ἕλκειν.

E mari ne hycam quidem virum Buchetium
Extrahere.

Etymol. Magn. Βούχετα ἢ Βουχέτιον, πόλις Ἠπείρου. μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος, οἷον, Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα Βουχέτιον ἕλκειν. Certa emendatio; Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον Ἕλκειν. Sententia perspicua, cujus tamen ratio nunc latet. sic alibi Callimachus in Epigrammate: Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκης· de pisce, qui ὕκης dicitur, vide Athenaeum. BENTL. Acute veram lectionem eruit Bentlejus sagacior Henr. Valesio in Not. Maussac. ad Harpocrat. p. 263. HEMSTERH.

C L V I I.

Οἷυς βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες.

Quales rusticis sub cinere coquunt mulieres.

Etym. Magn. Βωνίτης σημαίνει τ̄ βυκολον. Καλλίμαχος· Οἷυς βωνίτῃσιν ἐνὶ κρυπτουσι γυναῖκες. lege ἐνικρύπτουσι. Quod de panibus subcineritiis accipiendum: nam id est ἐγκρύπτειν. unde ἄρτοι ἐγκρυφίαι passim apud scriptores, & ἔγκρυφος, πέμμα, τι εἶδος, apud Hesychium.

C L V I I I.

Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται.

Terrarum mensores cum funes perpetuo jaciant.

Etymolog. Magn. Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι. παρὰ τὸ δῶ, ὃ σημαίνει το μερίζειν, οἱ την γῆν διαμερίζοντες τυτέστι διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλίμαχος· Γαιοδόται καὶ σπαρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Atque τὸ δῶ minime est μερίζειν, sed τὸ δαίω. Proinde, si huic interpretationi fides habenda, legendum est, Γεωδαῖται τὰ σπ. unde Γεωδαισία. Ut in Epigrammate Callimachi: Κρεωφύλυ πόνος εἰμι - - sed & Suidas habet, Γαιοδότης, ὁ ἀπεμπολῶν τὴν γῆν. Ergo a δίδωμι.

C L I X.

Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

Et scalpra & regula & demissum perpendiculum.

Etymol. Magn. Γλαρὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον. Καλλίμαχος· Καί γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

C L X.

Γραικοὶ, καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς.

Graeci, & nostrae terrae ignari.

Etymol. Magn. Γραικός. Καλλίμαχος· Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρας ἀδαεῖς.

C L X I.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον.

Hospes ex parte inferna viperam extrahens.

Etymol. Magn. Δάκετον, θηρίον ἑρπετόν. Καλλίμαχος· Ξεῖνος &c. Bentl. Ξεῖνος est Hercules, ἐχιδναῖον δάκετον est Cerberus, ut qui ex Echidna genitus a Typhoeo traditur, & νέρθεν ex inferis. Cel. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 420. ex Αἰτίοις hoc fragmentum esse putat: cui facile adsenserim. Ernest.

C L X I I.

Τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.

Quorum decemplicia munera ob vitam servatam soluturum se ajebat.

Etymol. Magn. Δεκάφυια, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος· Τῶν ἔτι &c.

C L X I I I.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσχε παλαίτερον οὔνομα Νάξος.

In Dia, id enim olim nomen erat Naxo.

Etymol. Mag. Δία, ἡ Νάξος. Καλλίμαχος· Ἐν Δίῃ &c. Scholiastes Apollonii IV. 426. Δίῃ, τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος· Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ &c. Bentl. B. Martin. V. L. II. 8. hoc modo scriptum profert: Ἐν Δίῃ, τὸ μὲν ἔσχε . . . . Νάξος. Hemsterh.

C L X I V.

Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.

Sed Deae Palladis, quae me ministram sortita est.

Etym. Magn. Διάκτορος, ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος· Ἀλλὰ θεῆς ἥτις μοι διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον.

C L X V.

Μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

Neque ex me quaerite altisonum carmen.

Etymol. Magn. Διφῶ, ψηλαφῶ, ζητῶ, ἐρωτῶ. Καλλίμαχος· Μηδ' ἀπ' &c. In hanc plane sententiam Ovidius:

Callimachi numeris non est dicendus Achilles. Bentl.

Hunc versiculum ex Elegis esse putat Cel. Valkenarius. Senten-

tia

tia quidem id suadet credere. Nam Ovidius quoque subinde levibus elegis, non epico carmini scribendo se natum dicit. Ernest. Expressit Propert. IV. 1. 58.

Hei mihi! quod nostro est parvus in ore sonus. Ruhnken.

CLXVI.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀσωπός.
Et calamo refertum fluvium linquens.

Etymol. Magn. Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος· Καὶ &c.

CLXVII.

—— Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι
Ἔνδιοι καύηκες ——
—— Et lari urinatores e mari
Venientes meridie.

Etymol. Magn. Δύπται, αἱ αἴθυιαι. Καλλίμαχος· Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες. δύπτης ὁ κολυμβητής. Scholiastes Apollonii lib. 1. vs. 1008. Δύπτειν ἐστὶ τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

CLXVIII.

Εἰνατίης ὁμόδελφον ἐν ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα.
In Lucinae laboribus germanam videns.

Etymol. Magn. Εἰνατία, ἐπίθετον Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος· Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴνατος πόλις Κρήτης, ἔνθα τιμᾶται ἡ Εἰλείθυια. Pro Εἰνατίην (ipsa enim Lucina nunquam peperit) lege Εἰνατίης; ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατίης; sic Virgilius:

Altera tum primos Lucinae experta labores.

Huc refer illa Stephani: Εἴνατος. τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. τινὲς ὄρος ἢ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίην. lege Εἰνατίην.

CLXIX.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι.
Observabant autem amatores, quando puer iret.

Etymol. Magn. Εἰσπνήλης, ὁ ἐραστής. Καλλίμαχος· Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κοῦρος ἴοι.

ὁ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνούμενος &c. lege igitur εἰσπνήλας, ὁ ἐρῶν vel ὁ ἐραστής. Theocr. Scholiastes Id. 12. Εἴσπνηλος ὁ ἐραστὴς, ἀΐτης ὁ ἐρώμενος. Et ipsum Etymologicon alibi: Ἀΐτης ὁ ἐρώμενος - - εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσι. BENTL. Κῦρος est Acontius. Nam hunc versum ad Cydippen pertinere, ex Aristaeneti imitatione colligo, I. 10, οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προϊόντα περιεσκόπουν συνωθοῦντες ἀλλήλους. Aristaenetum vero, quaecunque in hac epistola habet grandiora, e Callimachi Cydippe transtulisse, egregie observat Jos. Mercerus. RUHNKEN.

C L X X.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τίκεν γυνή.

Quos ei nothos concubina peperit.

Etymol. Magn. Ἐμπηλάτειρα (lege ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταίρα ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος· Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τίκειν γυνή. Aut aliquid desideratur inter τίκεν & γυνή. aut legendum Εὐνῇ: & quidem τὸ ν ἐφελκυστικὸν significat vocalem sequi. BENTL. Recte Anna Fabri p. 355. ejecta voce γυνὴ, pentametrum fecit. Et sic citat Th. Gataker. de Stilo N. F. c. XI. p. 78. Etymol. Cod. Leid. habet: ἐμπελάτειρα οὔτ' ἔτικεν γυνη. RUHNKEN.

C L X X I.

Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

Cum filium Bacchum Zagrea peperisset.

Etymolog. Magn. Ζαγρεὺς, ὁ Διόνυσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος· Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

C L X X I I.

Κέκρυπται βύνῃ ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

Occultata est falx in caverna subterranea.

Etymol. Magn. Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὥς φησι Καλλίμαχος· Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίῃ. Vir eruditissimus Sylburgius corrigit, σπήλυγγι ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ. Sed nos, ni fallor, aptius emendavimus, βύνῃ. quod Etymologico & Hesychio est θαλάμη. Θαλάμη autem est τρώγλη, κατάδυσις. BENTL. Male. Nam ibi legendum esse θάλασσα non potest dubitari. v. Intt. ad Hesych. in

Βύνη.

βύτη. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 46. malit γύτη. v. Hesych. in Γύτας. pro quo & reperitur κύτη apud eundem; idque proxime accedit ad scripturam vitiosam Etymologici. Ernest. v. Fr. XXII.

CLXXIII.

— Ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίτλην
Βλέψας —

— stultus autem ille neque ad sittam
Respiciens.

Hujus fragmenti meminerunt Soping. ad Hesych. in Σίτλη, & Abr. Berkel. ad Anton. Liber. p. 281. uterque avem intelligit eo nomine, itidem indicatam ab Aristoph. Schol. ad Av. vs. 705. in quo Scazon, Hipponactis forte, sic legendus: Ἐγὼ μὲ, ὦ Λεύκιππε, δέξω σίτλη· quod firmat Suid. in Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσι σύνεσμεν. Hemsterh.

CLXXIV.

Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.
O qui stulta patrasti, & hostilia passurus es.

Etymol. Magn. Ἠλεὸς, μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλίμαχος· ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίτλην βλέψας. καὶ ἑτέρως· Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

CLXXV.

— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα
Μήτηρ εἰς ὠδῖνε μῆνας —

Quem in utero ferens mater non implevit
Menses gestationis.

Etymol. Magn. Ἠλιτόμηνος, καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἐπιλελησμένον γεννηθέντα παῖδα, ὥς φησι Καλλίμαχος· τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα Μήτηρ εἰς ὠδῖνε μῆνας. Qui locus est mendi manifestus: neque enim versus sano pede incedit, neque sententia. Certe non dicitur mulier gravida ὠδίνειν tot menses, sed κύειν. Quid si legamus, Μήτηρ εἰς ἐνὶ μῆνας. sed haec incerta sunt.

CLXXVI.

Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

Scientem deflere candidum taurum.

Etymol. Magn. Ἰάλεμος. ἰαλεμίσαι, τὸ θρηνῆσαι. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Εἰδυῖα φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι. Scholiastes Theocriti Idyll. IV. φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Η δὺ ἂν φάλιον ταῦρον ἀλσύροις ἐν τῷ ἰσθίῳ. Ubi haec ex illis corrigenda esse acute vidit Is. Casaubonus. Bentl. Expressit Tibullus I. 7. 28. *Memphitem plangere docta bovem.* Hesychius in Φαλιάκτω. —— φαλιοὶ γὰρ οἱ λευκομέτωποι. Ernest.

CLXXVII.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

Bene enim omnia capiet mea pera.

Etymol. Magn. Κίβισις σημαίνει κίβωτον ἢ πήραν. Καλλίμαχος·
Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.
Emendat ingeniosa Interpres, ἐπιχήσει. Ego praeterea εὖ legerim pro εἰ. Εὖ γὰρ ἐπιχήσει. Notum proverbium, Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται, etiam Callimacho memoratum. vide Zenobium. Bentl. Hinc corrigendus erat Suidas, qui vitiose exhibet κίβησις. Ernest.

CLXXVIII.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἐτνῶν εὐεργέα λάκκιν.

Iterum petentem bene fabricatam pultis truam.

Etymol. Magn. Λάκκιν, σημαίνει ἡ λέξις συστάδιον, τορύνην. Καλλίμαχος· Αὖθις ἀπαιτίζουσα ἔχνων εὐεργέα λάκκιν. Nescio an legendum sit, Αὖθις ἀπαιτίζουσα νέην εὐεργέα λάκκιν: *novam* truam. Notandum autem τὸ εὐεργέα. Λάκκις enim sive τορύνη dicebatur & εὐεργής. vide Pollucem, Etymologicon Magn. & Hesych. Bentl. ἔχνων verissime Ruhnkenius V. C. in Ep. Crit. II. p. 46. emendat ἐτνῶν. v. ipsum. Idque recipere non dubitavi. Ernest.

CLXXIX.

Αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

Semper parvis parva dant Dii.

Etymol.

Etymol. Magn. Μίκκος σημαίνει τὸ μικρόν. Καλλίμαχος· Τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί. Artemidorus Oneirocrit. c. 86. lib. 4. Ὀρθῶς γοῦν καὶ τὸ Καλλιμάχειον ἔχει·

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

CLXXX.

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Est mihi Magnesius asinus, cum decem plicis in collo.

Etymol. Magn. Μύκλος καλεῖται, ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις. Μύκλους οὖν εἶπεν (ὁ Λυκόφρων) ἐνταῦθα τοὺς μνηστῆρας, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ καταφερὲς, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ἔστι μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. Tzetzes ad Lycoph. p. 109. Μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδίπλωσις. μύκλους δὲ νῦν τοὺς μνηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδδηφάγον καὶ καταφερὲς εἰς λαγνείαν· ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Magnesia & asinis & equis insignis erat. Bentl. Hoc fragmentum Antimacho tribui ab Herodiano in libello inedito de Vocibus Atticis notat Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. Ernest.

CLXXXI.

Καί ἑ παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν.

Et a sinistro brachio plenam ampullam.

Etym. Magn. Ὄλπις. Καλλίμαχος· Καί μοι παρὰ σκαιοῦ βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν λήκυθον.

CLXXXII.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Aegyptus olim per novem annos exarescebat.

Etymol. Magn. Ποιά ἐστιν ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος·

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Suidas: Ποίη, ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύειν.

CLXXXIII.

CLXXXIII.

Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφιν ὄμπνιον ἔργον.

Aut terram inaratam arant; & curae eſt illis Cereale opus.

Etymol. Magn. Φαρῶ, τὸ ἀροτριῶ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν. Καλλίμαχος·

Ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον.

τὸ Δημήτριον δηλονότι, ἢ ἄφαρον τὴν μηδὲν φέρουσαν. Idem in Ἀφαυροί. τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ εἰρημένον, οἷον, Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, τὴν ἀγεώργητον γῆν παρὰ τὸ φάρω. lege φὶν pro σφισιν. Heſych. Φὶν, αὐταῖς ἢ αὐταῖς. Bentl. Adde Dan. Heinſ. ad Sil. I. 237. Ernest.

CLXXXIV.

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

Scylla mulier malefica, neque falſo nomine vocata.

Etymol. Magn. Ψίθυρ. κυρίως ἐπὶ τῶν ψαδυρμένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσιν. ἐσχειμένου τοῦ ψύθους. Καλλίμαχος·

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

Suidas: Ψύδος, ψαδής, ψεῦδος. καὶ σὺ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα, ἀντὶ τοῦ ψευδής, παρὰ Καλλιμάχῳ. Male καὶ σύ, pro καὶ οὐ. Bentl. Praefero ψυθής· ut enim ψεῦδος, ψύθος, ſic ψαδής, ψυθής· ψύθος Aeſchylus habet Agam. vſ. 486. Κατακᾶσα cur Latine vertatur *malefica*, non video: ſi Grammaticis obtemperes, *meretricem* interpretabere: erat enim revera πσιῶτις καλὴ ἑταίρα, ut Heraclitus ait περὶ Ἀπίσ. c. 2. Hemsterh.

CLXXXIV.

Βριλλήσου λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτήσαντο.

Brilleſi lateribus conterminum poſſederunt.

Galenus, de praeſagiis ex pulſibus lib. 3. c. 6. Μήτε τῶν λαγόνων, ὡς σύνηθες, ἀλλ' ἔτι δεῖν φάσκει λαγόνων ἀκούειν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρους Βριλλήσου Καλλίμαχος εἴρηκε, Βριλλήσου λαγόνες εἰσὶ νόμου ὃν ἐκτήσαντο. Quem locum a nobis recte emendatum eſſe, nemo non fatebitur. Legere etiam poteris, ἐκτίσσαντο, *condiderunt*. Pro Βριλλησός, alii ſcribunt Βριλησσός; quae ſane verior lectio eſt. Bentl. Ingenioſam Bentleji conjecturam firmat Callimachi imitator, Dionyſius Perieg. vſ. 649. Ἀνδράσιν οἳ κατὰ χῶρον ὁμούριον

μον οἶκον ἵδοντο. RUHNKEN. Credibile est Alciphronem hinc sumsisse III. Ep. 23. ἔστι δὲ λεῖα ἰδεῖν καὶ ἀποστάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλήσσιαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. HEMSTERH.

CLXXXVI.

Εἰς Ἀσίνην, Ἄλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήων.

Ad Asinen, Alycumque; & per urbem Hermionensium.

Stephanus Byz. Ἄλυκος, πόλις Πελοποννήσου. Εἰς Ἀσίνην Ἄλυκόν τε καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήων. Καλλίμαχος.

CLXXXVII.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Phoebus Hyperboreis asinorum immolationibus gaudet.

Paulo liberius expressit metro S. Bochart. Hieroz. P. I. p. 230. *Phoebus Hyperboreis asino placatur in oris.* Ἐπαγάλλεται potius habeam, quam ἐπιτέρπεται, si sensus ille placeat. Verum praestiterit servasse vulgatam lectionem, quae poëtica loquendi forma Hyperboreos ostendit, oriente Sole, haec sacra factitasse: quam interpretandi rationem etiam praetulisse videtur magnus Bentlejus. HEMSTERH.

CLXXXVIII.

Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Delectant Phoebum pingues mactationes asinorum.

Clemens Protreptico p. 8. Σκύθαι δὲ τοὺς ὄνους ἱερεύοντες μὴ παυέσθων, ὡς Ἀπολλόδωρός φησι, καὶ Καλλίμαχος· Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς. ὁ αὐτὸς δὲ ἀλλαχοῦ· Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Scholiastes Pindari x. Pyth. Οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι, Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Placet eorum conjectura, qui pro ἐπιτέλλεται scribunt ἐπιτέρπεται. Nisi sic potius interpretari velis; sacra illa fieri solita esse sub solis ortum: ergo ἐπιτέλλεται, *exoritur.* BENTL. ἐπιτέρπεται probat etiam Politus ad Eustath. T. I. p. 78. ERNEST.

CLXXXIX.

C L X X X I X.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον.

Ter autem se abstergentibus Dei dant melius.

Athenaeus lib. I. c. 2. Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον, ὥς πε φησὶν ὁ Κυρηναῖος ποιητής. leg. ἀπομαξαμένοισι. Bentl. Sic laudat locum & explicat Casaubon. ad Theophr. περὶ δεισιδ. p. 224. Ernest.

C X C.

Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

Merendam poscunt; manus autem de opere tollunt.

Scholiastes ad P. Odyss. Καὶ Καλλίμαχός φησι, Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν ζητοῦντες. Eustathius quoque habet, ad eundem locum p. 649.

C X C I.

Τόν με παλαιστρίτην ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

Juratus deum palaestritam me septies osculaturum esse.

Hephaestion p. 50. Τοῦτο μὲν παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ· Τόν με &c.

C X C I I.

Ἱερά· νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.

Sacra: nunc vero Dioscoridis progenies.

Hephaestion p. 55. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν. εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον· οἷον τὸ Καλλιμάχου, Ἱερά· νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή. Bentl. Hephaestionem notat, & Callimachum excusat Dorvill. Vann. Crit. p. 481. Ernest.

C X C I I I.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω.

Jovi atque Nemeae donum in gratiarum actionem debeo.

Scho-

Scholiastes Pindari VIII. Nem. Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διός. καὶ Καλλίμαχος· Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιν ἔδνον ὀφείλω. pro χαρίσιν, legendum χαρίσιον; & intellige χαριστήριον ὕμνον. Suidas: Χαρίσιον, χαριστήριον. Ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. Χαρίσιος praeterea est placentae genus. Suidas ibidem: Καὶ χαρίσιοι πλακοῦντος εἶδος. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι· Πέμψω πανάκους ἑσπέρας χαρισίας. ubi pro πανάκους legendum πλακοῦντας: nam Jambus est senarius. Extat locus apud Athenaeum lib. XIV. p. 646. sed & ibi etiam mendosus. Χαρίσιος. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν·

—— ἐγὼ δὲ νῦν
Πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον.

Ita versus est constituendus. Sequitur apud Athenaeum: Εὔβουλος δ' Ἀγκυλίωνι, ὥσπερ ἄρτου ὄντος, οὕτωσὶ λέγει·

Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τοῦ χαρίσιον.

Ita versum restitue qui Trochaicus est. Vide eundem lib. XV. p. 668. Nota; ex Eubulo idem colligi χαρίσιον esse ἄρτον, quia dicit πέττουσα. Unde emendandus Hesychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακούντων. οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων; lege ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Athenaeus ibidem: Διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσια.

C X C I V.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

Ejus factum imitatus est Phalaris.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 104. Τὸν μὲν Φαλάρου ταῦρον ἐμβεβρασμένων) Φάλαρος, τύραννος Σικελίας &c. Μέμνηται τοῦ Φαλάρου καὶ Καλλίμαχος, λέγων, Τὴν ἐκείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο. In MSto Oxoniensi legitur κείνου pro ἐκείνου. lege igitur, Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο. Quem Callimachus cum aliis Φάλαριν, eum Lycophron Φάλαρον appellat. BENTL. v. ad Fr. CXIX.

C X C V.

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν.

Meconam Deorum sedem rursum videre.

Scholiastes Pindari, VII. Nem. Οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν. ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδέξαντο τὰς τιμάς. Ἡσίοδος· Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι Μηκώνῃ. καὶ Καλλίμαχος· Μηκώνην μακάρων ἕδραν. ὃν αὖτις ἰδεῖν. lege ἕδρανον. Vulgo hoc Callimachi Fragmentum citatur, Μηκώνην μακάρων ἕδραν: quasi sequentia verba alio pertinerent.

CXCVI.

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

Arsinoae, o Hospes, nuptias canere incipio.

Schol. Pind. II. Nem. Ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς ἐπιγονοῦν ἔπους, Καλλίμαχός φησιν, Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

CXCVII.

Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

Erginus Clymeni F. victor in stadio.

Scholiastes Pind. IV. Olymp. post Ergini historiam, καὶ ὁ Καλλίμαχος· Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

CXCVIII.

Ἦλιν ἀνάστειαν Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

Elin Jovis domicilium Phyleo regnandam reliquit.

Schol. Pindari Olymp. X. 50. Καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν, Διὸς οἰκεῖον (leg. οἰκίον) εἶπεν· Ἦλιν ἀνάστειαν Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

CXCIX.

Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

Consuetudinem & amicitiam cum utroque institui.

Erotianus in Lexico Hippocratis: Συναρθμοῦται, συναρμόζεται, καὶ συνενοῦται. ἀρθμὸς γὰρ λέγεται ἡ ἕνωσις καὶ φιλία. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν, Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

CC.

Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρας κηδεμόνα.

Et solus adolescentum comedebat tutorem.

Galenus in Lexico Hippoc. Πολυγράῳ, πολυφάγῳ. Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρας κηδεμόνα, Καλλίμαχος, ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. Etymologicon Magnum:

Magnum: Γάγγραινα, πάθος ἀνθρωπικὸν σαρκῶν. παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Αἰζηῶν ἔγρας κηδόμενος. ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν Idem: Γέγγρος, εἶδος ἰχθύος. παρὰ τὸ γρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. ἀφ' οὗ κλίνεται γράω. καὶ, Ἔγρασεν, ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γράστιν, ἡ χλωρὰ κριθὴ, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Ὃς αἰζηῶν ἔγρας κηδεμόνος. ἄλλως δὲ εὗρον τὸν στίχον ἐγὼ, οἷον, καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγρας κηδόμενος. Ex his apparet verſiculum hunc jam per ſaecula aliquot in mendo cubuiſſe, ipſo Grammatico fatente. Levi tamen manu & opella ſanavimus pro τόνος vel γόνος, quae nihil ad rem faciunt, legentes μόνος. Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρας κηδεμόνα, vel κηδεμόνος; ut ἐσθίειν ἄρτυ dicitur, & ἐσθίειν ἄρτον. ἔγρας cum caſu accuſativo erit *comedere*; cum genitivo *deguſtare*. Κηδεμὼν vel *tutor*, vel *affinis*. Verba & ſententia bene conſtant; hiſtoria ignoratur. Sed notat ingratum animum adoleſcentis neſcio cujus erga tutorem vel affinem. Bentl. Lexicon MS. Bibl. Reg. Γόγγρος, εἶδος ἰχθύος, παρὰ τὸ γρῶ, τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· ὃς ἔγρας κηδεμονόμενος (ſic) ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Nec Bentleji nec aliorum commenta probem. Conſiderent acutiores lectionem, quam Galeni Cod. Dorvillianus praebet in Miſcell. Obſ. Nov. Tom. IX. p. 1046. Καὶ γόνος ζωῶν ἔγρασκε δὲ μόνα. Ruhnken.

C C I.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ.

Saepe autem ex lucerna linxit pinguem ſanguinem.

Scholiaſtes Nicandri, ad Alexiph. Εἶαρ τὸ αἷμα, τὸ λῖπος. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. Alter Scholiaſtes ibidem: Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα. καὶ Καλλίμαχος, ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ ἐλαῖον (lege ἔλαιον, τὸ αἷμα τοῦ λύχνου) εἶπε. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν εἶαρ. Etymol. Magn. v. Ἐρωδιός. Ἔαρ σημαίνει τὸ αἷμα. ὡς παρὰ Κυρηναίῳ. αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον. Τὸ ἔλειξεν ἔαρ. Poſteriora ex primo loco refingenda ſunt. Bentl. Magnus Scaliger ad Manil. V. 212. ſcripſit ἔληξεν· profecto ſic intelligi voluit, ut dicat Callimachus, oleum ex lucerna defeciſſe; quod in tempis omen erat infauſtum: utra vera ſit Callimachi manus, dignoſcere non licet. Hemsterh.

C C I I.

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Rhegium linquens urbem Jocaſti Aeolidae.

Tzetzes ad Lycoph. p. 15. Τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαστος ἔκτισεν Αἰόλου, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. p. 106.

Τούτου δὲ τοῦ Αἰόλου υἱὸς ἦν Ἰόκαστος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον &c. Dionyſii Paraphraſtes nuper Oxonii editus: Ἰόκαστος Ῥήγιον ἔκτισεν, τὴν πρώην Ἐρυθρὰν καλουμένην, ὡς Καλλίμαχος· Ῥήγιον &c.

CCIII.

Αἱ δὲ βοοκράνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

Illae autem propter curvum alveum Araethi capite bubulo.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 67. Ἄραιθος ποταμὸς Ἠπείρου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὑτωσί· Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παραγκύλον ἴχνος Ἀραίθου. Corrige, ut ſupra vides editum. Omnes fere fluvii capite taurino fingebantur, ut vel pueris notum. Sophocles Trachiniis de Acheloo:

—— ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
Βούκρανος, ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
Κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ. BENTL.

Potterus edidit βαθυκρήμνοιο. ERNEST.

CCIV.

Ῥάμφει καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

Roſtro adunco vulturius laceravit cadaver.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 90. Ῥάμφος καλεῖται τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνίθων. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ῥάμφει καθνώδει τόρτος ἔκοψε νέκυν. Ita Co'dex MStus Oxonii: nam in vulgatis libris haec non reperies. Pro τόρτος lege ſine dubitatione τόργος *vultur*. Heſychius: Τόργος, γυπὸς εἶδος αἱματοῤῥόφου. Καθνώδει eſt vox nihili: neque difficile erit veram lectionem reperire: ſed in praeſentia nihil ſuccurrit. BENTL. Eleganter corrigit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. Ῥάμφει ἀκανθώδει. ERNEST. Ordine binarum literarum inverſo exiſtet κανθώδει, id eſt, *incurvo*, &, quod recte Bentlejus dedit, *adunco*. De cantho, κάνθῳ, vocabulo bene Graeco, adeundus Iſ. Caſaub. ad Perſ. Sat. V. 71. & Th. Marcilius. HEMSTERH.

CCV.

Καὶ κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

Et liquorem cyceonis humi deſtillantem.

Tzetzes ad Lycoph. p. 91. Κρίμνα, εἶδος κριθῆς. νῦν δὲ τὸ ἀπόσπασμα (lege ἀπόσταγμα) τοῦ κυκεῶνος λέγει, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Καὶ κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

CCVI.

CCVI.

Τόφρα δ' ἀνίσχουσα Βοοσὸν λόφον, ἔγρετο Τιτώ.

Interea autem aſcendens Boſſum clivum experrecta eſt dies.

Tzetzes ad Lycoph. p. 135. Τιτοῦς, τῆς ἡμέρας. ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος Τόφρα δ' ἀνίσχουσι Βοοσὸς λόφον ἔγρετο Τιτώ.
Cod. MStus ἀνίσχουσα Βοοσὸν. Collem illum Βοοσὸν equidem neſcio. An legendum μέσσον *medium*. Qui verſant codices Graecos manuſcriptos, ſciunt μ & β non niſi minuto apice inter ſe differre. An Βοοσὸς λόφος idem qui Φηγίου πάγος apud Lycophronem? Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον Κραιπνοῖς ὑπερπετῶσα Πηγάσου πτεροῖς, Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας Λιποῦσα. Bentl. ἀνίσχειν non *adſcendendi*, ſed *in altum tollendi*, *efferendi*, vel *oriendi* ſignificationem habet. Itaque hunc locum ſic potius ceperim: *Interea efferens jubar „experrecta eſt dies.* plane ut Ovidius Metam. VII. 663. —— *jubar aureus extulerat Sol.* In corrupta voce βοοσὸν epitheton latet ad λόφον referendum, quod *nitidum*, *radians*, *ſplendens* &c. ſignificat. Eandem rem Callimachus venuſte ſic expreſſit Fr. CCLVII. Φιαρὴ τῆμος ἀνίσχει ἕως. Ruhnken.

CCVII.

Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπείρμησεν Ἐριννύι Τελφουσαίῃ.

Quam ille procreavit ex Erinnye Telphuſaea.

Tzetzes ad Lycoph. p. 157. Ἐριννὺς, ἡ Δημήτηρ ἐν Ὄγκαις πόλει τῆς Ἀρκαδίας τιμᾶται. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπείρμησεν Ἐριννύι Τιλφωσσαίῃ. Ubi pro Τιλφωσσαίῃ reponendum Τελφουσαίῃ. Tilphoſſa enim in Boeotia eſt: ſed hic urbs quaedam Arcadiae memoratur; ut ipſe Tzetzes teſtatur; ea autem dicta eſt Τέλφουσα. Vide Stephanum. De Cerere Erinnye multa Pauſanias in Arcadicis p. 256. apud quem Θέλπουσα urbs vocatur, quae Callimacho & aliis Τέλφουσα: & ibi gentile Θελπουσαῖον, quod hic Τελφουσαῖον. *Quam procreavit ille*: is eſt Neptunus. Filiae vero nomen erat ἐν τοῖς ἀπορρήτοις. Pauſanias ibidem: Τὴν δὲ Δημητέρα τεκεῖν φασιν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα, ἧς τὸ ὄνομα ἐς ἀτελέστους λέγειν οὐ νομίζουσι.

CCVIII.

Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν.

Teucrorum quando naves Achivorum urbes vexare.

.. Tzetzes ad Lycoph. p. 165. Τεῦκρος, ἀφ' ὗ καὶ Τεῦκροι οἱ Ἥρωες (lege Τρῶες) ὡς καὶ Καλλίμαχος· Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν. Fortasse legendum κήδον, *vexabant*. Nam & κηδέω ea significatione dicitur, si fides Hesychio. An legendum κῆαν, *incenderunt?* an δῇον, *spoliarunt?* BENTL. Expungatur e fragmentis. Est enim versus 231. H. in Dian. RUHNKEN.

CCIX.

Φωκαίων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

Dum Phocaeensium magna ferri massa manet in mari.

Schol. Sophoclis ad Antigonam p. 225. Ὡς καὶ Καλλίμαχος. Φωκαίων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος. BENTL. h. e. in perpetuum. Symbolum fuit rei nunquam ad irritum venturae, aut mutandae, μύδρους projicere in mare. Unde etiam μύδροι in proverbium abiere. Rei & moris origo forte nata a Phocaeensibus. Antiquiorem certe mentionem rei non habemus. v. Cel. Wesseling. ad Simson. Chron. p. 651. Quod autem ad scripturam primi verbi attinet, etiam alii Φωκέας s. Φωκεῖς & Φωκαιεῖς confundunt, ut docet magnus Scaliger ad Euseb. Chron. Lat. p. 86. 87. qui in iis etiam Callimachum hujus loci causa numerat. Sed Scholiastae Sophoclei auctoritas apud me non est tanta, ut pro certo affirmare audeam, Callimachum in hoc versu Φωκέων, non Φωκαίων scripsisse. Potuit memoriter versum commemorasse, qui praesertim notus vulgo esset. ERNEST.

CCX.

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Continuo sponsam cum puero patrimo matrimo.

Suidas: Τάλις τάλιδος, λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσά τινι νύμφη. Καλλίμαχος· Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ· Μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἤκει. Eadem habet Scholiastes ad hunc Sophoclis locum p. 240.

CCXI.

Θηρὸς ἀεϛτάζων δέρμα κατωμάδιον.

Leonis exuvias circum humeros geſtare.

Scholiaſtes Apollonii lib. I. vſ. 1243. Κυρίως οἱ ποιηταὶ τὴν λεοντάφασι θῆρα, ὡς καὶ Καλλίμαχος. Θηρὸς ἀεϛτάζων δέρμα κατωμάδιον. BENTL. De Hercule dictum Nemeaei leonis pellem humeris aptante. Sumtum videri poteſt ex Hymno in Herculem, ut CXX. HEMSTERH.

CCXII.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.

Et haec quidem ita poſtea eventura erant.

Eſt verſus Apollonii Rhodii 1309. lib. I. ubi Scholiaſtes: Καλλιμάχου ὁ ϛίχος.

CCXIII.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

Imbraſe; ſic enim appellatus es pro Parthenio.

Schol. Apollonii lib. II. vſ. 868. Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλίμαχος· Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου. Idem lib. I. vſ. 187. Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται.

CCXIV.

Ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης.

Utrumque & boum ſtimulus & terrae menſura.

Scholiaſtes Apollonii ad lib. III. vſ. 1322. Ἀκαίνῃ ἀντὶ τοῦ κέντρῳ. Ἄκαινα δέ ἐϛι μέτρον δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρημα. ἡ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

CCXV.

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ᾽ οὔρεος, ἧχι μάλιϛα.

Rhipaeo mittunt a monte, ubi maxime.

Scholiaſtes Apollonii IV. 284. Ῥιπαῖα ὄρη ἐν ταῖς ἀνατολαῖς, ὡς Καλλίμαχος· Ῥιπαίου &c.

CCXVI.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

Una autem pariter ſtramenta & ſtercorea purgamenta ſuſtulit.

Schol. Ariſtoph. Veſp. p. 340. Ἴπνια, τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. Καλλίμαχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζώων· Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Eadem prorſus habet Suidas v. Ἴπνια. Haec accipio de Hercule Augiae ſtabulum purgante, fluvio immiſſo. Bentl. Suidas in Ἄειρεν habet ἴππεια λύματ' ἄειρεν, quod praefert Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 40. Et profecto durum eſt, ἴπνια dici de ſtercore animalium. Ernest.

CCXVII.

Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

Navicula Sidonia me ex Cypro huc deportavit.

Schol. Ariſtoph. ad Aves p. 392. Γαῦλος, Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προαπεστραμμένον, ἐπὶ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ ὀξυτόνως. Καλλίμαχος· Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

CCXVIII.

Οὐδ' ἔτι τῶν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Neque amplius Phthiorum regnum obtinuit.

Ammonius Περὶ λέξεων διαφόρων. Φθῖοι, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. Φθιῶται, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἠγνόησεν οὖν ὁ Καλλίμαχος· Οὐδ' ἔτι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην. Callimacho id vitio vertit, quod Φθῖοι dixerit pro Φθιῶται, ſed noſtrum a culpa liberant Stephanus Byz. & alii.

CCXIX.

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

Mori equidem velim; cum illum expiraſſe audivero.

Scholiaſtes Aeſchyli Choëph. vſ. 436. Ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν] ὡς τοῦτο εἴρηται τὸ Καλλιμάχου, Τεθναίην, &c.

CCXX.

CCXX.

Χὴ Παλλὰς, Δέλφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο Προναίην.

Et Pallas, quod Delphi eam dedicabant Pronaeam.

Scholiaſtes Aeſch. vſ. 21. Eumen. Παλλὰς Προναία] Καλλίμαχος· Χὴ Παλλὰς &c.

CCXXI.

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

Donec ad Calauriae venit permutationem.

Scholiaſtes Aeſchyli, Eumen. vſ. 27. Τὴν Πυθὼ τὴν πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς τὴν Καλαύρειαν ἐδέξατο. Καλλίμαχος· Μέσφα &c. Vide proverbium, Ἀντὶ Δήλου τὴν Καλαύρειαν. BENTL. Pro *Calauria Taenaron* habere Strabonem (VIII. p. 574.) ad Aeſchyli l. c. notat Stanlejus. Memoria lapſus eſt Scholiaſtes. Pro Pythia Taenarum accepit Neptunus ab Apolline, pro Delo Calauriam a Latona. ERNEST.

CCXXII.

Ὃς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.

Qui autem alteri mala machinatur, ſuo jecori malum machinatur.

Euſtathius ad E. Il. p. 395. Αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοιτο Οἷ τ' αὐτῷ] Τοῦτο ἀρχὴ γέγονε γνωμικοῦ, πρῶτον μὲν Ἡσιόδῳ, εἶτα καὶ Καλλιμάχῳ, τοῦ εἰπόντος, Ὡς ὁ τεύχων ἑτέρῳ κακὸν, ἑῷ ἥπατι τεύχει. Unde veriſimile eſt ſic a Callimacho ſcriptum eſſe;

Ὃς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.

Nam Heſiodi eſt iſtud:

Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων. BENTL.

Vid. Suid. in Πάγας, ibique Kuſterum. HEMSTERH.

CCXXIII.

Τοῦ τε μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου.

Et vino ſaucii Antilochi exordium.

Euſtathius ad Z. Iliad. p. 485. Ὀρθοπλὴξ, ἀκανθοπλὴξ, νωτοπλὴξ, οἰστροπλὴξ καὶ μεθυπλὴξ, ὡς Καλλίμαχος· Τοῦ μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. Si non libet inſerere τὸ τε, ſic verſum conſtitues,

—— τοῦ μεθυπλῆγος

Φροίμιον Ἀντιλόχου ——

 CCXXIV.

CCXXIV.

Ἵππους καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι.
Equos petere ex Eurota calamintha referto.

Eustathius ad Odyss. Δ. vs. 1. Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.] κητώεσσαν, ὡς μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος. τινὲς δὲ, ὧν καὶ Ζηνόδοτος, καιετάεσσαν γράφουσιν, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. ποταμὸς δὲ Λακωνικὸς ὁ Εὐρώτας. Legendum καιετάεντος, & κομίσσαι. Enimvero, cur *equi* dicantur καιετάεντες, nihil comminisci poteris: at Eurotas καιετάεις, eadem de causa, qua ipsa Lacedaemon καιετάεσσα. Calamintha nascitur in locis humidis. vide Dioscoridem & alios. Nicander in Ther.

Ποταμοῖο πολυρραγέος κατὰ δίνας
Ὑδρηλὴν καλάμινθον ἐπάζεο —— BENTL.

Vide de hac re & verbo disputatiunculam Strabonis, VIII. p. 564. & ibi Casaub. ERNEST.

CCXXV.

Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.
Cum adhuc esset veste discincta, & ex altero humero fibulata.

Scholiastes Euripidis, Hecub. vs. 934. Αἱ Λακεδαιμόνιαι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱματίδιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. Καὶ Καλλίμαχος· Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

CCXXVI.

Εἶμι τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.
Eo ad monstrum Caledonium: duco autem Aetolum Martem.

Scholiastes Euripidis Phoeniss. vs. 136.

Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Καλλίμαχος·

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Τέρας Καλυδῶνος, est *aper ille Caledonius*. Et legendum εἶμι pro εἰμί. Loquitur haec, ut opinor, Meleager Aetolus, qui venationi illi interfuit, & quidem praefuit. BENTL. Correctionem Bentleji in Schol. Eurip. recepit Cel. Valkenarius, qui suspicatur, hunc versum esse ex Hecale: quod Theseus illi venationi apri Caledonii interfuit. ERNEST.

CCXXVII.

CCXXVII.

Μὴ σύ γε, Θεάγενες, κόψαις χέρα Καλλιφόωντος.

Ne tu, Theagenes, abſcindas manum Calliphontis.

Suidas v. Πονηρός. Ἐπὶ πονηρίᾳ τεθρύλληται ὁ Καλλιφῶν. ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Πάντα ἀγαθά. ὕστερον μέν τοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέας. κἀκεῖνος ὑποδεῖξαι ἐκέλευσε, πόθεν κόψαι θέλει. προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα, ἀπέκοψε. καὶ εἶπε, ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν. μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος· Μὴ σύ γε, Θεόγενες, κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος. Legendum Θεαγενες, pro Θεόγενες; ex hoc ipſo loco, & altero v. Κιλλικῶν, & ex Scholiaſte Ariſtoph. in Pace p. 446. Θεάγενες autem ſecundam ſyllabam brevem habere, conſtat ex Ariſtophanis Lyſiſtrata p. 542.

—— ἡ γ' οὖν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τ' ἀκάτιον ἤρετο.

Ubi tamen poſterior verſiculus manifeſto pedis vitio laborat. Sine dubio emendandum:

—— Ἡ γοῦν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τὐκάτειον ἤρετο.
—— *Uxor Theagenis,*
Ut huc itura, Hecates ſimulachrum conſuluit.

Suidas: Ἑκάτειον, Ἑκάτης ἄγαλμα. καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἑκάτειον. οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών.

CCXXVIII.

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τεθρέφαται λοφίαι.

Animalia, quorum ſemper nutriuntur jubae.

Scholiaſtes Nicandri, Alexiph. p. 88. Περὶ τῆς σμίλου φησὶν Ἀνδρέας, περὶ Αἰτωλίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγχειρηθέντας αὐτῇ ἀποθνήσκειν. ὁ δὲ Θεόφραστος περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἴρηκεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ κολόφυρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει. κολόφυρα δέ εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχος δὲ, Ἑρπετὰ, τῶν αἰεὶ τετρύφαται λοφίην. Pro κολόφυρα ſcribendum λόφυρα, ut extat apud ipſum Theophraſtum. Ea ſunt aſini, muli, equi, boves &c. Aelianus de Animal. IX. c. 27. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει δενδρόν τι φύεσθαι, καὶ καλεῖσθαι σμίλον, οὗ τὰ ἑρπετὰ γευσάμενα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν, εἶτα ἀποθνήσκειν. Ubi notanda eſt negligentia Aeliani: dicit enim ex Callimachi ſententia ἑρπετὰ *ſerpentes* ſmilum guſtantes mori. Atqui ἑρπετὰ τῶν λοφίαι &c. Θεοφραστικῶς ſunt ἑρπετὰ λόφυρα, hoc eſt, τὰ λόφυρα τῶν ζώων. Ἑρπετὰ enim poëtis ſunt *animalia quaecunque.* Heſychius: Ἑρπετὰ, τὰ τετράποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ

λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἄνθρωποι. γῦιον γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα. Emendavimus autem τεθράφαται pro τετρύφα]. a τρέφω τέθραμμαι.

CCXXIX.

Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον;

Impudens ego, cur tibi hunc timorem injeci?

Hesychius: Λιμιώντα διὰ τοῦ ι καὶ τοῦ ι γραπτέον. τὸ δὲ λῖρος ὁ δειλὸς τῶν ἀναιδῆ διὰ τοῦ ι. Καλλίμαχος· Λῖρος ἐγὼ τίδες ὅταν δὲ ἐπέθηκα φόβον. Ubi Salmasius legit, Λῖρος ἐγὼ Τυδεῖ τόνδ' ἐπέθηκα φόβον. Hujus an nostra emendatio concinnior sit, alii judicent. Tydeus, opinor, negaverit, se unquam perterritum fuisse. Bentl. Verum vidisse Bentlejum planissime docet Aristaenetus Lib. I. Ep. 10. in qua eum Cydippen Callimachi imitatum esse supra monuimus. Ibi ille: ὦ δυστυχὴς ἐγὼ, τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον φόβον. Ceterum ex illa ipsa re intelligi, hoc fragmentum ad Cydippen pertinere, bene monet Cl. Piersonus Verosim. p. 109. Ernest.

CCXXX.

Ἀρμοῖ παῖς Δαναὸν γῆς ἀπὸ βυγενέων.

Nuper *veni* ad Danaum ex apum.

Hesychius: Βυγενέων, τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος· Ἄρμοῖ παῖς Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βυγενέων. καὶ ἡ μέλισσα βυγενὴς, ὅτι ἐκ βοείων σωμάτων γεννᾶται. Etymolog. Magnum. Ἀρμοῖ, τὸ ἀρτίως. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἀρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῇ ὡς ἀπὸ βυγενέος. Si his magistris habenda fides, recte se habent Ἀρμοῖ & βυγενέων: Caetera sunt incerta. *Apum terrae*, Hybla fortasse, vel Hymettus. Bentl. Adeundus Jos. Scaliger Anim. in Euseb. ad a. MCCL. p. 71. Hemsterh.

CCXXXI.

Ἡδομένη νεχάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο.

Delectata ordinibus ductorum belli.

Hesychius: Νεκάδεσσι, νεκυάδεσι, ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι, νεκροῖς. ἐλέξατο δὲ ὁ Καλλίμαχος, νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νοούμενος. Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο. Scribe ἐπισκύρων. Nam ἐπίσκυρος eidem est ἄρχων, ἔφορος, βοηθός. Apud eundem alibi vitiose: Ἐπιχύρυς, ἐπικούρους. χ pro κ. Intellige autem Minervam: ut Hymno in Lavac. Pallad.

Ἔξιθ' Ἀθαναία, περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ. Bentl.

De voce ἐπίσκυρος vid. Kusterum ad Hesych. in h. v. Ernest.

CCXXXII.

CCXXXII.

Εἰκαίην, ἧς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.
Vulgarem farinam, ex qua nihil furfuris molitrix excrevit cribro.

Suidas: Εἰκαία, ὀλίγη, ὡς ἔτυχε. Καλλίμαχος· Τῆς εἰκαίης οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. τουτέστιν, ἧς τὰ ἀποβράσματα ἤγουν τὰ πίτυρα οὐκ ἀπέκρινεν, οὐδ' ἀπεκάθηρεν ἡ μυλωθρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀσήστου. τὸ ἄλευρον. Idem: Ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ· οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Idem: Ἀλετρὶς, ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL. Verbum βράττειν & ἀποβράττειν bene explicat & illustrat Cl. Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 46. 47. ERNEST.

CCXXXIII.

Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι.
Muscipulam & laqueum longe salientem.

Julius Pollux x. 34. Μυάγρα. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἴπων, τὴν μυάγραν καλεῖ. Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη, Εἴπων τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ὡς καὶ τὸ ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Qui quidem locus, in vulgatis codicibus mendosissimus, recte ita emendatus est a viris eruditis, fide Etymologici Magn. Ἀνδίκτης, inquit ille, εἶδος παγίδος. Ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι. Sed praeterea est aliud mendum in eo loco Pollucis nondum animadversum. Legendum enim: Ἐν δὲ Πλούτῳ εἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ. *Aristophanes in Pluto muscipulam vocat* εἶπον. Et ita sane Codex MStus qui fuit Isaaci Vossii. Frustra tamen quaeres id vocabulum in ea fabula Aristophanis. Nimirum jam per saecula aliquot vox ea inde exulavit, nunc tandem mea opera ad sedem pristinam reditura. Extat locus p. 41.

Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Legendum inquam, Ὁ δ' ἶπος, cum autoritate Pollucis, tum ipsius sententiae causa; quae hoc pacto plus salis Comici & plus ridiculi in se habet. Τὸ ἰπνὸς tamen agnoscunt Scholiastes & Suidas v. Ἰπνὸς, qui exponunt μαγειρεῖον. Sed hoc parum refert. Nam & in eadem fabula alia lectio mendosa a Scholiaste illo ceu vera agnoscitur, p. 20.

Ἀσπάζομαι δ' ὅτι προθύμως ἥκετε,
Καὶ συντεταγμένως κοὐ κατεβλακευμένως.

Συντεταγμένως, ait ille, καθωπλισμένως μετὰ τάξεως. Atqui illud συντεταγμένως in metri leges peccare liquido apparet. Legendum,

Καὶ συντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως. BENTL. Haec, repetita in notis ad Aristoph. Plutum, firmat pluribus Cel. Hemsterhusius ad eundem locum p. 278. sqq. ERNEST.

CCXXXIV.

C C X X X I V.

Ἀνδρ' ἐλαιοὶ Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες.

* * ex Decelea trahentes.

Etymol. Magn. Ἀμπρεύω. ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν, οἷον, Ἀνδρ' ἐλαιοὶ δὲ ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες. Locus ſane corruptiſſimus, quique & aliorum & maximi Caſauboni ingenium eluſit. In luxatis illis ſtatim agnovi ſanam lectionem Δεκελειόθεν: poſtea autem conjecturam noſtram plane firmavit Stephanus Byzantius: Δεκέλεια, τὸ τοπικὸν, Δεκελειόθεν. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Ad hunc ipſum locum digitum intendit. Pro ἀνδρ' ἐλαιοὶ, nihil in praeſentia habeo quod reponam. Bentl. Voſſ. ad Catull. p. 123. ſic corrigit: Ἄνδρες δὲ Ἠλεῖοι Ἠλειόθεν ἀμπρεύοντες. Adverſatur Stephani locus. Ernest.

C C X X X V.

Δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

* * in ſinus inſpuunt mulieres.

Scholiaſtes Theocriti, Idyll. VI. vſ. 16. Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον] Ποιοῦσι καὶ τοῦτο μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἀποτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες. Si verſum integrum eſſe ſtatuis, leges; Δαῖμον, τρὶς κόλποισιν. Sed profecto crediderim totum locum ita eſſe corrigendum; Καλλίμαχος δ' Αἰτίων· (τετάρτῳ Αἰτίων) Τρὶς κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

C C X X X V I.

—— Ἀλλ' ἐπακοῦς. Οὐκ ἔσχεν.

—— Sed audientes. Non habuit.

Etymol. Magn. Ἀκουός. Καλλίμαχος· Ἀλλ' ἐπακουὸς οὐκ ἔσχεν. ἐπακούοντας. καὶ ἀκοόν, ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν.

C C X X X V I I.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν ——

Illum quidem ſuper lectulum collocavit.

Etymol. Magn. Ἀσκάντης, κλινίδιον εὐτελές. Καλλίμαχος· Καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντῃ κάθισεν.

CCXXXVIII.

Δίκα δ' ἄστριας αἴνυτο λύτρον.
Decem autem talos cepit pretium redemptionis.

Etymol. Magn. Ἄστριας, ἀστραγάλους, ὑποκοριστικῶς. Καλλίμαχος· Δίκα δ' ἄστριας αἴνυτο λύτρον. Suidas: Ἄστρια, οἱ ἀστράγαλοι. Δίκα δ' ἄστρια αἴνυτο λύτρον, παρὰ Καλλιμάχῳ. Potior lectio est, quam Etymol. repraesentat. BENTL. In Etymologo pro λύτρον verissime legitur λάτρον, *merces*: quod Bentleji oculos effugisse miror. Sylburgius in addendis ad Etymol. haec notat: Pro λάτρον apud Suidam est λυτρον, sed λάτρον retinere nihil vetat: quippe quod *mercedem* significat, ut cum Hesychio tradit idem Suidas. Hactenus egregius ille Sylburgius, cujus modestiam compares cum vanissima Jac. Gronovii jactantia, qua Emend. in Suid. p. 79. ex Codice Leidensi λάτρον Suidae reddit, ignorans tamen & Etymologi scripturam & Sylburgii notam. Merito λάτρον in Suida probat L. Kusterus Diatr. Anti-Gron. p. 19. quod communem cum *latro* originem habere, Grammatici Latini pulcre viderunt. Varro de L. L. VI. p. 74. *Latrones dicti —— qui conducebantur mercede Ea enim merces dicitur Graece* λάτρον, καὶ σάτρον. Facessat hinc καὶ σάτρον, quod e διττογραφίᾳ temere natum recte omittit Cod. Vet. apud P. Victorium Var. Lect. XVI. 17. Festus: *Latrones eos antiqui dicebant, qui conducti militabant* ἀπὸ τοῦ λάτρου. A λάω, *capio*, unde etiam λάβω, manat λάζω, λέλαθ), λάτρις, *qui mercedem capit*, λάτρον, *merces*, &c. RUHNKEN.

CCXXXIX.

Ζορκὸς —— Πέντε νεοσμήκτους ἀστρίας.
Capreae quinque talos recenter politos.

Eustath. Iliad. Ψ. p. 1398. Τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους ἀστρίας ἢ ἄστριας ἔλεγον. Καλλίμαχος ἐν ζορκός που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἄστριας.

CCXL.

—— Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.
—— Quantum amavit pinguem bucceam.

Etymol. Magn. Βλωμὸς, ὁ ψωμός. Καλλίμαχος· Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.

CCXLI.

Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα —

Genus autem non novi —

Etymol. Magn. Γενέθλη. ὅθεν καὶ τὸ γενή. ἀπὸ τοῦ γενῶ γενὴ, ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή. Καλλίμαχος· Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα.

CCXLII.

Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα.

Libros autem non verſavit reconditos.

Etym. Magn. Γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα. ὡς Καλλίμαχος· Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα. καὶ, Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι Γράμμα. Quod poſterius Fragmentum ſupra habet, in Epigrammate VI. Et Ammonius Περὶ Λέξεων &c. v. Γράμμα. Καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός τέ φησι, Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα. τουτέστι, τὰ συγγράμματα. ſic legendum. Nam in Codd. vulgatis pro συγγράμματα bis legitur γράμματα. BENTL. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. malebat: Γράμματα δ' ἐξείλισσεν ἀπόκρυφα. quod verbum bene illuſtrat. Sane non diſplicet. Sed quia contextus ignoratur, certi nihil eſſe poteſt. ERNEST.

CCXLIII.

Ἐς δάϊν ἐρχομένων —

Ad pugnam venientium.

Etymol. Magn. v. Δῆρις. Παρὰ τὸ δαίω τὸ σφάζω καὶ καίω γίνεται ὄνομα δαΐς βαρύτονον. Καλλίμαχος· Ἐς δάϊν ἐρχομένων.

CCXLIV.

Διάσματα φάρεος ἀρχήν.

Licia (ſ. ſtamina) veſtimenti initium.

Etymol. Magn. Δίασμα, ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος· Διάσματα φάρεος ἀρχήν. potius tamen legerim, Δίασμά τε φ. ἀρχήν.

CCXLV.

Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην.

Uvidam autem excuſſit chlamydem.

Etymol. Magn. Διερὸς, ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος· Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. Suidas: Λαίφη θηλυκῶς ἡ χλαμύς. Διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην.

CCXLVI.

CCXLVI.

Δίκροον φίτρον ἀειραμένη.

Lignum bifurcum tollens.

Etymol. Magn. Δίκρον καὶ δίκροον, τὸ δίκρανον ξύλον. Καλλίμαχος· Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη. Pro φίλτρον recte Caſaubonus, φίτρον.

CCXLVII.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν.

Sanguinem autem atrum exſorbuit.

Etymol. Magn. Εἶαρ, τὸ αἷμα. καὶ εἰαροπότης, ὁ αἱματοπότης, ὥς φησι Καλλίμαχος· Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἴδαπτεν. pro ἴδαπτεν repoſuimus ἔλαπτεν. λάπτειν, lambere. δάπτειν, vorare. BENTL. Recte ἔλαπτεν. Oppianus adeo appoſite, ut ad hunc ipſum locum reſpexiſſe videatur, Halieut. II. 618. —— ἀρτιχύτοιο φόνοιο Θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν. Idem mendum occurrit in verſibus de Actaeone apud Apollodor. III. p. 161. Τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμά τ' ἴδαψαν. Corrige ἔλαψαν. Voce gloſſematica ἔαρ pro oleo utitur eruditus poëta Fr. CCI. Neſcio, an ex ejusdem officina prodierint verſus a Suida v. Ἔαρ allati:

—— ἦχι κονίστραι
Ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι.

Eosdem etiam habet v. Ἄξεινος, ubi εἴαρι librariorum ſtupore abiit in Ἄρεϊ, nihil monente Kuſtero. Vide ſummos viros, Joſ. Scaliger. ad Manil. V. 212. & Tib. Hemſterhuſ. ad Lucian. Deor. Dial. p. 241. RUHNKEN.

CCXLVIII.

Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε —

Neque clamor praeconis ceſſavit.

Etymol. Magn. Ἐλινύειν, ἀργεῖν, σχολάζειν. Καλλίμαχος· Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε. BENTL. De h. v. dictum ad Hymn. in Cer. 48. Ceterum ſcribendum ἐλίνυσεν. Sequens verbum incipiebat a conſona. Nam dactylus locum non habet, quia ſyllaba νυ longa eſt. ERNEST.

CCXLIX.

CCXLIX.

Θηρὸς ἐρωήσαις ὀλοὸν κέρας ——
Ferae abrumpens immane cornu.

Etymol. Magn. v. Ἐρωή. Καλλίμαχος· Ἐρωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας. τὸ εἰς τὴν ἔρων καταγαγών. Suidas: Ἐρωεῖς, ὁ ὑποχωρῶν. ἐρωήσας δὲ μειώσας, κατεάξας. Ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας. Καλλίμαχος. Bentl. ἐρωῆσαι proprie est *cobibere, reprimere, vim & impetum alicujus minuere ac frangere*, ut H. in Del. 133. de flumine. Hic insolentius dicitur in tali contextu, in quo *frangere* possis interpretari, quasi pro κλᾶν dicatur, quod proprie non est. Itaque bene Hesychii sospitator repudiavit conjecturam ap. Hesych. in Ἐρωῆσαι, pro κωλῦσαι, quod verum est, rescribendum esse ex h. l. Callimachi ap. Suidam κλάσαι. Ernest.

CCL.

Ὄντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον.
Ventrem bubulum, quem maxime expetunt.

Etymol. Magn. Ἐχῖνος ἡ γαστὴρ, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ὄντι μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον. Bentl. Etymol. MS. Bibl. Reg. —— κακῶς δὲ Καλλίμαχος τὴν βοῶν τὰς κοιλίας (ἐχῖνον) εἶπεν. Idem: Ἐχῖνος καὶ ἡ γαστήρ· ὅτι μάλιστα βοῶν θύουσιν ἐχῖνα. καὶ αὐτοὶ δὲ παρὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὴν τροφήν. καὶ ὁ λέβης ὁμοίως ἐχῖνος. Καλλιμαχ (an Καλλίμαχος?) ἄξον) δ' οὐχ ἵππον ἄεθλιον, οὐ μὲ ἐχῖνον βαθύν, ἀντὶ τοῦ λέοντα. Ἐχῖνος dicitur de pluribus rebus, in his de *ventre*, improprie haud dubie, a cavitate apta ad capiendum aliquid. Nam etiam pro *libo* dicitur ἐχῖνος, non quocunque, sed cavo & farto, unde *echini farti* apud Plautum. *Ventriculus* dicitur ἐχῖνος, quia est receptaculum cibi, aut, quia cum coquitur vel assatur, fartus est carne confecta aut aliis minutis rebus: & talis *venter fartus* hic etiam intelligendus. Vid. de h. v. Interpretes ad Hesych. & qui ibi laudantur. Ernest.

CCLI.

Τίνος ἠρίον ἵστατε τοῦτο;
Cui monumentum hoc statuitis?

Etymol. Magn. Ἠρία, τοὺς τάφους. Καλλίμαχος· Τίνος ἠρίον ἵσταται τοῦτο. Pro ἵστα), ἵστασι reponit optimus Sylburgius. Sed noli dubitare, quin vera lectio sit, ἵστατε. Αι pro ε fatalis error exscriptoribus Graecis.

CCLII.

Ἦϱ' ὅτι τοὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος ——
—— Ἦχι γέγεια
Ἄνθεα μήκωνός τε ——
Certe ita se habere famam vetustam
—— ubi antiqui
Flores papaverisque ——

Etymol. Magn. Γέγειος; ὁ ἀρχαῖος παρὰ Ἑκαταίῳ. Καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι τοὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. καὶ, Ἦχι γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Quem locum supra emendavimus p. 475.

CCLIII.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ ——
Maledica cum lingua ——

Etymol. Magn. Κηκὰς, ἡ κακολόγος λοιδορία. Καλλίμαχος· Κηκάδι σὺν γλώσσῃ. Scholiastes Nicandri: Κηκὰς, κακοῦργος ἢ χλευαστική. Κηκάδι σὺν γλώσσῃ. Et in alio loco depravate: κακῇ δισσῇ γλώσσῃ.

CCLIV.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κῷον
Cui simile scriptum Coum.

Etymol. Magn. Κῷος σὺν τῷ ι γράφεται. ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν. Καλλίμαχος· Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον.

CCLV.

—— Λύχνα φανείη.
—— Lucernae appareant.

Etymol. Magn. Ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Λύχνα φανείη.

CCLVI.

Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες ——
Jucundissimi autem parentibus tum filii.

Etym. Magn. Τερπνὸς, τερπνίων, τέρπνιστος. Καλλίμαχος· Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες. Bentl. Videtur esse ex eodem carmine, ex quo Fragm. XI. Ernest.

CCLVII.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

Lucida tum orta est aurora.

Etym. Magn. Φιαρὸς, παρὰ τὸ φάος, φαιρός. Καλλίμαχος· Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

CCLVIII.

Καλλιχόρου χθονὸς ὦ Ῥεία θυγατήρ.

Pulchris choreis celebratae Telluris o Rhea filia.

Priscianus pag. 554. *Aeoles τῷ υ ascribunt ο non ut diphthongum faciant ibi : sed ut sonum υ Aeolicum ostendant : ut Callimachus :* Καλλιχόρυ χθονὸς ἐρίας θυγατήρ. Emendavimus, ut nobis visum est. Rhea Telluris & Coeli filia. Caeterum vix dubitandum quin apud Priscianum *Callimachus* vitiose positum sit pro Alcaeus : Quid enim Cyrenensi cum Aeolibus?

CCLIX.

Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.

Et Amantinam condiderunt Oriciam.

Stephanus Byz. Ἀβαντίς. τὸ Ἀβαντία θηλυκόν. ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐκλήθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ Περιηγήσει. Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτήν φησι. Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην. Idem: Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη. Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτήν φασι. Bentl. Bene Holstenius monet, a Stephano confundi Ἄμαντας, Illyricam s. Epiroticam gentem, de qua Callimachus loquitur, ut patet ex Orico, quae est Epiri, cum aliis Abantibus, de quibus ante dixerat. Arbitror vero τὸ καὶ esse vitiosum, nec pertinere ad versum Callimachi. Forte aliud posuerat testimonium, quod excidit, aut omissum est : atque ita τὸ καὶ indicium est alterius testimonii. Ernest.

CCLX.

Πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων.

Multo mutiores piscibus marinis.

Stephanus Byz. v. Βάλδος. Τὰ εἰς δος δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ δ ἄφωνον, βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη. Ἰνδὸς, ὅμωνον τῷ ποταμῷ. Τὸ λορδὸς, μύνδος, ὡς ἄφωνον ὀξύνεται. ἀφ᾽ οὗ Μυνδότεροι νεπόδων, παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. τολορδὸς correxi τὸ λορδὸς, ut voluit Holstenius, & res ipsa facile monet. Et sic jam e MS. Voss. edidit Berkelius. Sed mihi & verba ὡς ἄφωνον suspecta apud Stephanum,

&

& orta e superioribus, ubi literae ἀφύης mentio. Atque etiam locus Callimachi, qui ad rem Stephani non facit, in margine adscriptus fuisse videtur ad illustrandum μωνδός. Ceterum hoc fragmentum corruptissime, at binis verbis auctius est in Etym. MS. Bibl. Reg. Parif. Μάταιος —— παρὰ τὸ θάλασσα θαλάσσιος, θαλασσαῖος. Καλλίμαχος· πολυθαλασσίων μωνδότερον ἐπιδών. Unde feci, quod vides. ERNEST.

C C L X I.

—— Θύμου δὲ πασαίμην
Ἥδιον ——

—— Thymo autem explear
Suavius. ——

Athenaeus lib. I. c. 19. Οἱ νεώτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι τιθέασι τὸ πάσασθαι. Καλλίμαχος· Μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον. BENTL. Perplacet correctio evidentissima & certissima Cl. Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 40. θύμου. γεύσασθαι, ut ἐσθίειν, de sermonibus reperi, πάσασθαι de iis dici, pro audire, non credo. Et est apud Athenaeum sermo de cibo capiendo. Vult enim ostendere recentiores dixisse πάσασθαι pro *ad satietatem edere*. Sensus est: *Malim satiari thymo*, quamquam tenui & plebejo cibo. θύμος cibus rustiсorum est notus ex Aristoph. Plut. 253. ERNEST.

C C L X I I.

Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.
Difficilis est ira mortalium.

Scholiastes ad B. Odyss. Ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον, Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

C C L X I I I.

Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

Et calce *equitis* equus incitatus.

Pindari Scholiastes Olymp. XIII. 27. Ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν) Δίδυμός φησι διὰ τούτων δηλοῦσθαι τὸν κεραμεικὸν τρόχον, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις εἰκὼς ὁ τροχός. τοῦτο δὲ ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος· Πτέρνῃ θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, Πτέρνῃ θ' ἵππος. Est membrum versus pentametri. Sententia est: Didymus ait ἵππεια ἔντεα apud Pindarum notare *rotam figularem*: idque metaphora duplici. I. Quod rota sit, & omnis rota ad equos quodammodo pertineat, sc. in curribus & vehiculis. 2. Quod rota figularis utrinque moveatur calcaneo figuli; ut equus incitatur calce equitis: Nam tam calce inermi, quam calcaribus equos impelli, testem esse Callimachum, Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

CCLXIV.

Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε —

Cum ultro illis vaticinatus est —

Scholiastes Pindari Pyth. IV. 107. Ἐνθένδε καὶ αὐτώρης ὁ τρίπους. Καλλίμαχος· Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε. καὶ τότε αὐτώρης ὁ μάντις λέγεται, ὅταν μὴ βουλομένου τινὸς περὶ ὅτου ἥκει μαντευσόμενος ἀπαυτοματίσῃ.

CCLXV.

Κολχίδος ἐκ καλάμης —

Ex Colchica stipula —

Schol. Pindari Pyth. IV. 376. Κόλχοι δὲ ἴχουσι καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καλλίμαχος· Κολχίδος ἐκ καλάμης.

CCLXVI.

Ἠ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον —

Aut super aridum Gratiarum collem.

Scholiastes Pindari Pyth. V. 31. Κᾶπον Ἀφροδίτας, τὴν Κυρήνην φησὶν, ὡς καλλίκαρπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐράσμιον καὶ ἐπαφρόδιτον. εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ὀνόμασεν οὕτως, Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος· Ἠ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον. BENTL. Quare collem Gratiarum aridum vocet, non invenio. Ruhnkenius V. C. ingeniose corrigebat ἀσταλέον, *nudarum*, quomodo Horatius solet appellare. Hesych. Ἀσταλὴς, μὴ περιβεβλημένος. ERNEST. Gratias, quas Callimachus ἀσταλέας, Euphorion ap. Polluc. IV. 95. ἀφαρέας appellat: Ὀρχέμενον Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα. Ita hunc versum acutissime emendavit Joannes Piersonus, novum & splendidum Graecarum literarum lumen, sed nuper in ipso prope ortu acerbissimo fato extinctum, ad Moerid. Attic. p. 79. Vide P. Wesselingium Diss. Herodot. p. 13. RUHNKEN.

CCLXVII.

Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

Calidae Veneris harmoniam.

Scholiastes Nicandri ad Theriac. Θιμβρὴν, τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν. Καλλίμαχος· Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

CCLXVIII.

Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

Inter alia autem diis adolere fruges melle consper-sas.

Scholiastes Nicandri ad Alexiph. Ὄμπνας λέγουσι πυροὺς μέλιτι δεδευμένους. καὶ Καλλίμαχος· Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

CCLXIX.

Αἱ νῆας ἁλιβδύουσι.

Quae submergunt naves.

Tzetzes ad Lycoph. p. 59. Ἁλιβδῦσαι κυρίως λέγεται, τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, κατὰ τρόπον τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον (lege κατὰ τροπὴν, hoc est permutatione η in υ) ἤτοι ἁλὶ δῦσαι. καὶ Καλλίμαχος· αἳ νῆας ἁλιβδύουσι.

CCLXX.

Ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδεύετον —

Retrorsum ad Thermodontem ibant.

Tzetzes ad Lycoph. p. 95. Θερμώδων ἐστι μὲν ἕτερος ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ Σινώπην, ὅπου ἦσαν αἱ Ἀμάζονες. ὁ δὲ νῦν κείμενος Θερμώδων καὶ Ὕψαρος Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοί. ὡς Καλλίμαχος· Ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδεύετον.

CCLXXI.

Ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί.

Mortales nos urbes condidimus.

Ammonius ad Περὶ Ἑρμηνείας p. 27. Ἄνθρωπος μὲν, κατὰ τὸ ἀναθρεῖν τὴν ὄπα, ἢ ἄνω ἔχειν τὰς ὦπας. μέροψ δὲ, ὡς μεμερισμένῃ χρώμενος τῇ ὀπί. βροτὸς δὲ, ὡς μορτὸς, καὶ μοιρητός. διὸ καὶ τὸ, Ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί, φησὶν ὁ Κυρηναῖος. BENTL. Idem Fr. est in Orionis MS. libro περὶ ἐτυμολογιῶν· Βροτός. παρὰ τοῦ μείρω μορτὸς εἴρηται ἄνθρωπος· Καλλίμαχος· Ἐδείμαμεν ἀστία μορτοί. Ἀστίαν non spreverim. ERNEST.

CCLXXII.

Ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη,
Ἀλκάθοόν τις ἄπυστος —

Ultra mare ille habitavit,
Qui Alcathoum, ignotus —

Scholiastes Sophoclis, principio Oedipi Colon. τὶς οὐ πυσματικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄρθρου. ὅτι δὲ τῷ τὶς ἀντὶ τοῦ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως· Ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπλυστος. Pro ἄπλυστος leg. ἄπυστος. Verba sunt, uti conjicio, de Tydeo, qui ob patrui sui Alcathoi caedem patriam Aetoliam linquens ad Argivos confugit.

CCLXXIII.

— Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις;

Quid lachrymam dormientem excitas?

Scholiastes ad illud Sophoclis Oed. Col. p. 289. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν] καὶ Καλλίμαχος· Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις. Eadem habet Suidas, v. Δεινόν. BENTL. Verbum εὕδειν illustrat Tollius ad Longin. p. 37. ERNEST.

CCLXXIV.

Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

Inanem laborem insumentes.

Scholiastes Sophoclis, Trachin. Ὄτλον, τὴν ταλαίπωρον, ἢ ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμοχθημένον καὶ πεπονημένον. Καλλίμαχος· Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

CCLXXV.

— Ὁ μὲν εἷλκεν, ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.

Alter quidem trahebat, alter autem sequebatur
tardus viator.

Scholiastes Apollonii lib. I. vs. 1162. Καὶ Καλλίμαχός φησιν ἐπὶ τοῦ ἑτλκυσθέντος ταύρου· Ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης. BENTL. Hoc fragmentum, quod plenius edimus ex Scholiaste MS. Bibl. Regiae, si non sumtum est ex Hymno in Herculem, certe intelligendum de Hercule Minois taurum e Creta abducente. Marmor Farnesianum, quo Herculis labores celebrantur, nuper ab Ed. Corsino accuratius editum: — ἕβδομον ἐλθὼν, Ἐκ Κρήτης ταῦρον μέγαν ἤγαγεν. — v. Apollodor. II. p. 109. Hygin. Fab. xxx. ibique Munker. RUHNKEN.

CCLXXVI.

Ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν ——

Mentientes autem ſacrum vocamus. ——

Scholiaſtes Apollonii I. 1019. Οἱ δὲ τὴν νῆσον ἱερὰν ἐκάλεσαν. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν.

CCLXXVII.

Μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ ——

Alias defeſſi erant inveſtigando & errando.

Scholiaſtes Apollonii I. 1353. Μαστὺς, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος· Μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ.

CCLXXVIII.

Ἔγρεῖ καί τιν' ἔχοντα περίπλοον.

Scholiaſtes Apollonii III. 1149. Περιπλομένας, περιούσας· ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος· Ἔγρεῖ καί τιν' ἔχοντα περίπλοον. Neſcio, quid haec ſibi velint. BENTL. Schol. MS. Bibl. Reg. non minus corrupte: Ἔγρεῖ ἔχεῖ τὸ περίπλοον. RUHNKEN.

CCLXXIX.

Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί.

Spuria autem floruerunt carmina.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes: Καλλίμαχος δὲ πρὸς αὐτοὺς (τοὺς διθυράμβους) ἀποτεινόμενος, οὕτω πως αὐτῶν καθάπτεται· Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί. Eadem habet Suidas v. Κυκλίων. ubi νόθαι editum, quod hic νόθοι.

CCLXXX.

Λιμναίῳ δὲ χορστάδας ἦγεν ἑορτάς.

Limnaeo autem feſta celebrabat cum choreis.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 139. Λίμναι χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγεν ἑορτάς. BENTL. Exſtat ſane χοραστάδας in priſcis Edd. χοροστάδας bene dederunt Portus & Kuſterus. Verum in cunctis ἦγον, quod cauſa non eſt

cur

cur mutetur. Consentit Stephan. in Λίμναι, ubi, tacito Callimachi nomine, καὶ οἱ Λιμναῖοι χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Suspicari quis posset in καὶ οἱ latere Callimachi nomen: praestiterit forsan integrum senarium effinxisse: καὶ οἱ (αὐτῷ sc. Baccho) Λιμναῖοι δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Holstenium & Berkelium non fugit Scholiastae Aristoph. locus. Vid. J. Meurs. de Pop. Att. in Λίμναι, & de Athen. Att. III. 4. Τὸ ἐν Λίμναις τέμενος Phanodem. apud Athen. X. p. 437. C. quibus usus est Eustath. ad Od. Α. p. 1400. vs. 64. & XI. p. 465. A. HEMSTERH.

CCLXXXI.

Σχέρβολα μυθήσαντο ——
Convitia dixerunt ——

Scholiastes Aristoph. Equit. p. 236. Μὴ σκέρβολλε, μὴ λοιδόρει. δηλοῖ δὲ καὶ κερτομεῖν. κεῖται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, μὴ ποίκιλλε. καὶ Καλλίμαχος· Σκέρβολα μυθήσαντο.

CCLXXXII.

Ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν.
Quod intriverunt moretum.

Scholiastes Aristoph. ad Vesp. p. 312. Μυττωτὸν κυρίως τὸ ἐκ τοῦ σκορόδου καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τρίμμα. καὶ οὕτως ὠνομάσθη, ἀντὶ τοῦ μυσσωτόν τι παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμήν. εἴγε καὶ ὁ Καλλίμαχός φησιν· Ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν. BENTL. v. Scalig. ad Catalect. p. 158. & Neapol. ad Ovid. Fast. IV. 367. ERNEST.

CCLXXXIII.

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.
Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.

Scholiastes Aristoph. Av. p. 400. Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος· Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν. Pelargicum idem quod Pelasgicum: & Tyrrheni iidem qui Pelasgi.

CCLXXXIV.

Τόξου σφείων τίς ἄριστα Κυδωνίου.
Quis illorum arcum Cydonium optime.

Johan-

Johannes Charax de Encliticis in Horto p. 228. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τόξα σφιὼν τις ἄριστα Κυδωνίε, σπονδεῖος βαρύτονος προηγεῖται τῦ ἐγκλιτικῦ. lege τις interrogative.

CCLXXXV.

Ἔζεαξ θερμότατον ῥίζεχε Ποσειδῶν.

Proclus in Hesiodum p. 122. Εἴωθε τὰ ζῶα διὰ τὸ ψύχος τὰς ὄρας μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀποθλίβοντα ἐγγὺς τῶν αἰδοίων ποιεῖν, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἔζεαξ θερμότατον ῥίζεχε Ποσειδῶν. Hesiodi verba sunt: Θῆρες δὲ φρίσσεσιν, ὐρὰς δ' ὑπὸ μεζε' ἔθεντο. Unde divinare licet sub mendoso illo ἔζεαξ latere verbum μεζα: & ῥίζεχε interpretandum σπερμογόνε: Hinc enim Hesychio lux affulget, qui ῥιζεχος, exponit, σπερμογόνος. Reliqua me, credas licet, aut non posse, aut nolle restituere.

CCLXXXVI.

Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι. —

Postea hoc exuam —

Ammonius Περὶ λέξεων &c. Αὖθις καὶ αὖθι διαφέρει. τὸ μὲν αὖθίς ἐστι τὸ πάλιν ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δ' αὖθι αὐτόθι. κακῶς ἂν Καλλίμαχός φησιν, Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι. Culpae arguit Callimachum, quod αὖθι dixerit pro πάλιν, cum significet αὐτόθι. In eadem sententia est Etymologus in Αὖθι. Sic tamen locutus est Callimachus, & hic, & saepe alias: ut Hymno in Delum;

Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι.

Et in Palladis Lavacris:

Τὸ μὲν ἐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο.

CCLXXXVII.

Εἵνεκεν ἐχ ἓν ἄεισμα —

Quod non unum carmen —

Ammonius ibidem: Οὕνεκα σημαίνει ὅτι, εἵνεκα δὲ χάριν. ἡμάρτεν ἂν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν, Εἵνεκεν ἐχ ἓν ἄλεισμα. ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὕνεκα. ἵνα γίνηται, Ὅτι ἐχ ἓν ἄλεισμα. Ἄλεισμα nihil est. lege ἄεισμα, hoc est, ᾆσμα. ut in Epigrammate XXIX. Ἡσιόδε τόδ' ἄεισμα.

CCLXXXVIII.

Ὅστ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Qui celerrimus ad urbem nuncius.

Suidas: Ἄσυρον, πόλιν. Ὅς᾽ ᾤκισο ἐς ἄσυρον ἀσγελιώτης. Καλλίμαχος. pro ᾤκισο, quod hic locum habere nequit, ex conjectura reposui ᾤκισος. BENTL. Ignoravit hanc correctionem Kusterus, qui etiam in contextum Suidae recipere debebat. add. Cel. Albertum ad Hesych. in Ἄσυρον. ERNEST. Legendum: Ὅς᾽ ὢκ᾽ ἵκτο ἐς ἄσυρον ἀγγ. HEMSTERH.

CCLXXXIX.

Ξύλα δανὰ κεάσαι.

Ligna arida findere.

Suidas: Δανὰ, τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. Καλλίμαχος· Δανὰ ξύλα κεάσαι, τουτέστι σχίσαι. lege ξύλα δανὰ κεάσαι. BENTL. Kusterus ad Suid. monet non Callimachi esse haec verba, sed Homeri Od. O. 231. ubi sunt totidem literis. Verum puto: quamquam Callimachus hoc hemistichium potuit ex Homero in sua ducere, ut n. 316. οὐδ᾽ σὺκ ὄθετο αἴσυλα ῥέζων. ERNEST.

CCXC.

—— Ἑλικώτατον ὕδωρ

Αἰσήπου ——

—— Nigerrimam aquam

Aesepi ——

Eustath. B. Iliad. p. 268. Μέλαν ὕδωρ Αἰσήπου φησιν (Ὅμηρος) ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, ἢ διὰ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράσας, Ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησιν. Scholiastes Sophoclis, Ajac. p. 23. Ἕλικας, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια ἢ ἐνώτια λέγουσι. καὶ ἑλικώτατον ὕδωρ, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν ἢ διαυγές. In animo habuit hunc locum Callimachi. sed accedimus potius ad interpretationem Eustathii. Et Hesych. Ἑλικὸν, μέλαν. BENTL. Add. Schol. inedit. MS.Leid. ap. Valkenarium diss. de Schol. ined. Homeri p. 127. Scholia ined. Lips. ad Homer. Catal. Nav. 332. Αἰσήπου ἔχεις ἑλικώτατον ὕδωρ. ERNEST.

CCXCI.

Ἔχοιμί τι παιδὸς ἐφολκόν.

Habeam quo puerum pellicere possim.

Eustath. Od. Ξ. p. 546. Τὸ ἐφολκὸν δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος· Ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκόν. Idem ad Γ. Iliad. p. 287. Γυναιμανὴς, παρθενοπίπης, πυῤῥοπίπης &c. εἴη δ᾽ ὅμοιος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, ἔνθα εὔξατο, ἔχειν τι παιδὸς ἐφολκὸν, καὶ Καλλίμαχος.

CCXCII.

CCXCII.

Ἔλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος —

Facessite, invidiae exitiale genus.

Eustath. ad I. Iliad. p. 658. Ὡς δὲ τὸ πληθυντικὸν τῷ ἔῤῥε προςακτικῷ τὸ Ἔῤῥετε διὰ δύο λ γλῶσσά τις φησι, Καλλίμαχος δηλοῖ, ἐν τῷ, Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

CCXCIII.

Ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά.

Non per aliorum vestigia.

Eustath. Il. Ψ. 1436. Μενέλαος μὲν ἄλλα ἐβούλετο, τὰ λεωφόρα αὐτὸς ὤν. Ἀντιλόχου δὲ ἄλλως ὁ νοῦς ἡγήσατο παρακλιδὸν ἐλάσαντος, καὶ ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι, δραμόντος ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ ὁμά. Hoc est, ὁμὰ κατ' ἴχνια. Hesych. Ὁμᾶ, ὁμοῦ. Vel κάθομα ἴχνια. Idem Hesych. Κάθομον, κατὰ τὸ αὐτό. Κάθομον, κατὰ λόγον, καθ' ὅμοιον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν. Male apud Suidam & Photii Lexicon ineditum, Κάθοιμον. καθ' ὁδόν. Dicendum quippe esset κατ' οἶμον, vel κάτοιμον; quia οἶμος habet diphthongum suam lenem. Emenda igitur apud Suidam & Photium, κάθομον. Caeterum sententia hujus loci cum Virgiliano illo convenit:

Juvat ire jugis, qua nulla priorum
Castaliam molli divertitur orbita clivo. Bentl.

Expressit notum Pythagorae praeceptum, φεύγειν τὰς λεωφόρους. Olympiodorus Commentario ἀνεκδότῳ in Platonis Phaedonem: καὶ Πυθαγόρειον ἦν παράγγελμα, φεύγειν τὰς λεωφόρους, ὥσπερ τὸ, Τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν. καὶ, Ἑτέρων δὲ ἴχνια μὴ καθομά. Ruhnken.

CCXCIV.

Γρῆες ἐμὲν —

Anus sumus —

Eustath. ad Γ. Odyss. p. 113. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ γρῆες ἐμὲν, ἤγουν γραῖαι ἐσμέν.

CCXCV.

Ὑδάτινοι καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον.

Caeruleum textum membranis simile.

Eustathius Od. H. p. 273. Καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. Καλλίμαχος· Ὑδάτινον καίρωμ'.

καίρωμ' ἑμμένεσιν ὅμοιον. Etymol. Magn. v. Καιροσέων. Τὰς ἐρίθυς καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος, καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον. Lege ex Eustathio: καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα, ὑδάτινον καίρωμα.

CCXCVI.

Θηλύτατον πεδίον —
Fertilissimus ager.

Eustath. Od. Θ. p. 312. Θῆλυς ἐέρση, ἡ τῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος θηλύτατον πεδίον λέγει τὸ πολυγόνον.

CCXCVII.

Ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε —
Noram magis ego quondam —

Eustathius Od. Ψ. p. 813. Ἤδεα, συνεσταλμένως &c. Ἰωνικῶς. Καλλίμαχος· Ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε.

CCXCVIII.

— Κρήνη
Λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε —
Limpidam aquam emittebat fons.

Eustathius ad A. Odyss. p: 38. Ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, διὰ σωλήνων ἢ κίονος, ἢ ὕτω πως ἀναβαῖνον, ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδῶν, ὡς δηλεῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε.

CCXCIX.

Τόδ' ἔχω σέβας.
Hoc ego miror.

Suidas: Σέβας, τιμὴ, ἔκπληξις, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ τὸ θαῦμα. τόδ' ἔχω σέβας.

CCC.

Ἐτμήγη δὲ κύφελλα —
Dividebantur autem nubila —

Suidas: Κύφελλα. τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. ἢ τὰ κύφως ἐλαυνόμενα.

Ita

Ita legendum: nam vulgo Καλλίμαχος δὲ τὰ κύφως ἐλ. Lexicon Graecum MStum Oxonii: Κύφιλλα, τὰ νίφη, οἱονεὶ κρύφιλλα, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. Καλλίμαχος· Ἐτμήγη δὲ κύφιλλα.

C C C I.

Ἀπ' ὕατος ἄγγελος ἔλθοι.

Abominatus nuncius veniat.

Suidas: Ἀπ' ὕατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύσφημος, μὴ ἄξιος ἀκουσθῆναι. Imitatus est Homerum Iliad. X. Αἲ γὰρ ἀπ' ὕατος ἦεν ἐμεῦ ἔπος.

C C C I I.

— Δύην ἀπόθεν τ' ἀπαλάλκοι

Ἣν οὐδεὶς ποθέει.

— Calamitatem autem procul defendat,

Quam nemo desiderat.

Suidas: Δύη, ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δειλὸς, δυηλός τις ὤν. Καλλίμαχος· Δύην ἀπόθεν τ' ἀλάλκοι ἣν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν μύθοις. Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην. Fallitur Suidae Interpres, qui verba illa postrema Τοὔνεκα &c. Callimacho tribuit: priora autem Δύην &c. Jambicum ait esse senarium; & petitum esse ex *Mythis*. Neque enim illa habent numeros senarii: neque haec ultima sunt Callimachi; sed autoris anonymi, qui scripsit carmine Elegiaco sane non ineleganti Μύθους sive Μυθικὰ, *fabulas scil. Aesopicas*: quae a Suida saepe laudantur. Pentametrum autem illud, Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην, referendum conjicio ad fabulam istam, quae narrat sua quemque peccata a tergo gestare, ita ut nunquam ea videre queat. *Sed non videmus, manticae quod in tergo est.*

C C C I I I.

Αἰεὶ περιδέξιος Ἥρως.

Semper ambidexter Heros.

Suidas: Ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ σοφὸς, οἷος ἐκεῖνος αἰεὶ περιδέξιος ἥρως παρὰ Καλλιμάχῳ. Tralatum ex Homero Iliad. Φ. Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.

CCCIV.

CCCIV.

Ἔργον ἀράχνα.

Opus araneae.

Suidas: Ἀράχνη, θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Καλλίμαχος· ἔργον ἀράχνα. Ἀράχνη, inquit Suidas, *araneae tela*, ἀράχνης, ipſum animal. Sed tamen apud Callimachum videatur eſſe legendum, ἔργον ἀραχνιάς, *opus* ſive *tela araneae*: ut apud Plutarchum: Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θήρας σαγηνευτικῆς ἀρχέτυπον: vel fortaſſe locus integer erat: καλύψειμεν δὲ προσώπου, Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. quod extat ſine autoris nomine apud Suidam in Ἀσπιδοῦσι. BENTL. Kuſterus ad Suidae locum nihil nobis dedit adnotationis, ne Latine quidem vertit, ut miſere corruptum. Putem in loco Callimachi excidiſſe ἴσον. *opus telae aranei ſimile.* ERNEST.

CCCV.

Δαίδα ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου.

Docuit autem effodere ferri opera.

Stephanus Byz. Αἴδηψος, πόλις Εὐβοίας, ἦν δὲ σιδηρᾶ καὶ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Εὔβοιαν. Καλλίμαχος. Δαιδάλῳ. Ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου. Unde quidam inter opera Callimachi *Daedalum* recenſuerunt: ſed perperam. Nam Cod. MSS. habent δαιδα. Quid ſi legamus, Καλλίμαχος δ' Αἰτίων; *Aetiorum quarto?* vel, Καλλίμαχος· Αἰθαλόεντα λαχαίνεμεν ἔργα σιδήρου? vel denique ne litera quidem mutata (nam αι & ε prorſus eadem ſunt) Δίδαξεν δὲ λαχαίνεμεν ἔργα σιδήρου? Hoc placet. Niſi potius ſub δαίδα lateat vox Αἴδηψος: quod tamen non credo.

CCCVI.

—— τὸ ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν
Ἤγειρον ——

—— quia aes, quod dicitur Dodonaeum,
Excitavere ——

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη. Λέγεται καὶ Δωδὼν, εἰς τὴν δοτικὴν Καλλίμαχος τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον ὡς ἐκάχαλκον ἤγειρον. Ita Codex MS. teſtantibus ejus Fragmenti editoribus: qui tamen ἠχόχαλκον vocem barbaram & vel fando inauditam ex conjectu-

ra

ra reposuerunt. sed quam facile & in proximo erat veram lectionem indagare?

—— τ̃ ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν
Ἤγειρον ——

Dictum in garrulum quendam; qui ad dicendum provocatus nunquam finem facere potuit. Bentl. Et Jac. Gronovius in Exerc. de Dodone ad Fr. Stephani p. 48. repudiat editam in illo fragm. lectionem, & in MS. esse testatur, τ̃ ἐν Δωδῶνι λεγόμενον οὕνεκα χαλκὸν ἤγειρον. Idem testatur Montefalc. Bibl. Coislin. p. 285. Gronovius interpretatur de iis, qui oraculum, expediendae dubitationis aut periculi caussa, consuluerunt. Ceterum λεγόμενον certe vitiosum est, nec convenit versui: nec ἤγειρον admodum placet, cum sensum commodum vix efficiat. χαλκὸν ἐγείρειν foret constituere, condere oraculum, non consulere, ut interpretatur Gronovius. Melior est Bentleji interpretatio, cui illustrandae serviunt, quae ad illud τί δάκρυον εὕδον ἐγείρεις dicta sunt a Tollio ad Longin. p. 37. Ernest.

CCCVII.

Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.
Octavum tanquam Coroebum.

Suidas: Κόροιβος, ὄνομα κύριον. καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος· τ̃ ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

CCCVIII.

Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλεινὸς ἦλθον ἔθειραι.
Neque quibus in pube sunt pili.

Suidas: Κτεὶς, τὸ ἐφήβαιον, καὶ τὸ τ̃ τριχῶν κάλλυντρον. Καλλίμαχος· Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλεινὸς ἦλθον ἔθειραι.

CCCIX.

Γέντα βοὸς μέλδοντες.
Artus bovis elixantes.

Suidas: Γέντα, τὰ μέλη. Γέντα βοὸς μέλδοντες. Καλλίμαχος. Bentl. Idem fragmentum est in Μέλδοντες, sed sine Callimachi nomine. Ernest.

C C C X.

— Θεῶ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον
Δῦναι —

Suidas: Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. Καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐπεφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. μήποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον· θεῶ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον δῦναι. BENTL. Non vertit hoc fragmentum Bentlejus, quia sensum commodum non videbat. Kusterus autem nihil dubitans vertit *clamorem pastoralem*. Nihil certi dicere licet, quia contextum ignoramus. ERNEST.

C C C X I.

Τὸ δ' ἐγχυτὶ, τέκνον, ἐκέρσω.
Et ad cutim usque, fili, tondebas.

Suidas: Ἐν χρῷ. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, Ἐγχυτὶ, ἐγγὺς τοῦ χρωτός: τὸ δὲ ἰσχύτιον τέκνον ἐκέρσω. Scribe ἐγχυτί. BENTL. Lexic. MS. Bibl. Reg. Par. Ἐσγυτὶ, ἀντὶ τοῦ ἰσγύς· οὕτως Καλλίμαχος. Propius ad etymologiam. ERNEST.

C C C X I I.

Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον.
Deorsum autem vergens trutina.

Suidas: Ἐπικλινὲς, ἐπιρρεπὲς ἐς κακόν. Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον. Καλλίμαχος.

C C C X I I I.

Πέδιλα, τὰ μὴ πῦσε νήχυτος εὐρώς.
Calcei, quos non putrefecit humidus mucor.

Suidas: Εὐρὼς, ὑγρότης σηπτική. Καλλίμαχος· Πέδιλα τὰ μὴ πῦσε νήχυτος εὐρώς. BENTL. Idem fragm. Suidas in Νήχυτος ἔρως respicit, ubi corrigendum εὐρὼς, rectissime monet Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 40. ERNEST.

C C C X I V.

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.
Trereas viros ducens.

Stephanus Byz. Τριρὸς, χωρίον Θρᾴκης. καὶ Τριρὶς, Θρᾴκιον ἔθνος. λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλιμάχῳ τῷ ποιητῇ, Τριρίας ἄνδρας ἄγων. BENTL. Possis etiam scribere, idque malim, Τριρέας. A Τριρὸς fit per analogiam Τριρεύς. ERNEST.

CCCXV.

Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, καὶ τὸν σὲ Κροτωπιάδην.

Per memet ipsum juro, & per te Crotopiadem.

Apollonius de Syntaxi p. 65. Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις οὐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παραλάμβανεν ὡς ἐν τῷ, τὸν ἐμὲ, τὸν σε αὐτίκα νῦν καὶ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ, τὸν σε Κροτωπιάδην. χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἐξοχὴν παρίστησιν. BENTL. Plenius hoc fragmentum posuimus ex veteri Dionysii Thracis Commentatore ap. Valken. ad Ammon. p. 201. αἱ δὲ καλούμεναι ἀσύναρθροι δεικτικαί εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασὶν, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ναὶ μὰ τὸν &c. ERNEST. Dionysii Scholiastes ad verbum descripsit Apollonium Dyscolum Grammatica inedita. Putem bina Callimachi fragmenta esse, quae particula καὶ separentur. Certe si illa jungas, versus syllaba abundat. RUHNKEN.

CCCVI.

Ὁ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.

Ille autem non curabat iniqua faciens.

Grammaticus ineditus in Ἐπιμερισμοῖς (non Herodianus) in Collegio Novo Oxonii v. Ἄξυλον. —— Καλλίμαχος, οὐ τοῦτο. Ὁ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων. BENTL. Homerus Il. E. 403. habet ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσ. ῥ. Putarem e Fr. Callimachi delendum, nisi idem scrupulus obstaret, qui n. 289. ERNEST.

CCCXVII.

Ἀλκαίας ἄφυσσα ——

Cauda prehensum extraxi ——

Scholiastes Apollonii IV. vs. 1614. Ἀλκαίη, κυρίως ἡ τοῦ λέοντος οὐρά. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν, Ἀλκαίας ἄφυσσα. lege ἐπὶ τῶν μυῶν, *de muribus*, non *muscis*. Ἄφυσσα, Doricum pro ἤφυσα, ab ἀφύω. Hesychius: Ἠφυσάμην, ἐφελκυσάμην. BENTL. Nollem hanc conjecturam magno viro excidisse. Omnino legendum est cum Schol. MS. Bibl. Reg. ἀλκαίας ἀφάσσων, *caudas contrectans*, *palpans*. Apponam Scholiastae verba: Ὀλκαίαν δὲ λέ-

γει τὴν τοῦ κύτους οὐράν. κυρίως δὲ ὀλκαίαν ἡ τοῦ λέοντος οὐρά, παρὰ τὸ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν ἕλκεσθαι. Ὅμηρος· οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν· Ὀλκαίας ἀφάοσαν. H. Stephanus Ind. Thef. ἀλκαίαν de *muſcarum aculeo*, non de *cauda*, intelligit. Sed rectius Bentlejus ἐπὶ τῶν μυῶν, de *murum caudis*. Porro ἀλκαία an ὀλκαία ſcribendum ſit, a veteribus Grammaticis dubitatum videtur. Ὀλκαίη dixit Nicander Theriac. vſ. 123. αἱ δ' ὑπὸ ταρσὸν Ὀλκαίαν ψαίρουσαι. ubi Scholiastes ex correctione G. Arnaldi Lect. Gr. p. 10. Ὀλκαίην δὲ τὴν οὐρὰν λέγει παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. Γράφεται καὶ ἀλκαίη καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία καλεῖται. RUHNKEN.

CCCXVIII.

Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Perquam bona noctua.

Scholiaſtes Ariſtoph. Avib. p. 378. Κικκαβαῦ. τὰς γλαῦκας ὑπὸ φωνῆς λέγουσιν. ὅθεν καὶ κικκάβας αὐτὰς λέγουσιν. οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος· Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

CCCXIX.

Ληκύθειος μοῦσα.

Muſa ampullacea.

Scholiaſtes Hephaeſtionis p. 20. Βόμβος γὰρ γίνεται ὥσπερ τὸ ληκύθιον. διὸ καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν τὴν Τραγῳδίαν καλεῖ. lege ληκύθειον vel ληκυθείαν. Scholiaſtes Pindari de Metris: Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ὃ καὶ Εὐριπίδειον καὶ Ληκύθιον καλεῖται. Ληκύθιον δὲ λέγεται ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους σκῶμμα (vide Ariſtoph. Ranas, ληκύθιον ἀπώλεσε) ἢ διὰ τὸ τοῦ τροχαϊκοῦ βόμβον, ὃν ἀποτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον, ἢ διὰ τὸ θρηνῶν βομβικόν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τὴν Τραγῳδίαν, ληκύθιον μοῦσαν φησι. Pro θρηνῶν lege θρήνων quod Tragoediae proprium. unde Hiſtriones Tragici βαρυτόνοι dicti ſunt apud Demoſthenem. Commentator vetus ad illud Horatii:

Projicit ampullas & ſesquipedalia verba.

Hoc, *inquit*, a Callimacho tranſtulit. Nempe intellexit τὴν μοῦσαν ληκύθειον.

CCCXX.

Θὴρ οὐατόεις.

Beſtia aurita.

Euſtath. Λ. Iliad. p. 817. Οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος. Idem Ψ. Iliad. p. 1412. Καὶ τὸ θὴρ οὐατόεις ἤγουν ὠτώεις, τουτέστιν ὄνος, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXI.

CCCXXI.

Αἴγιθος ἀμφιγυήεις.

Caprimulgus utroque pede claudus.

Antigonus de Mirabilibus cap. 51. Τὸν δὲ Αἴγιθον αἶγα θηλάζειν προσπετόμενον, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι. τὸν δὲ μαστὸν, ὅθεν ἂν ἑλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι. ἐστι δὲ χωλὸν τὸ ὄρνεον. Ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ὁ ἐκ τοῦ Αἰγύπτου περίτρανος εἶναι βουλόμενος, ἔφησε, προείπας ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ὀρνέου, Αἴγιθος ἀμφιγυήεις. Οὐ σώζεται οὖν αὐτῷ ὁ λόγος. Ἐστι γὰρ οὐκ ἀμφότερα χωλόν. Τὸ δὲ Ἀμφιγυήεις οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου εἴρηται, ὅτ' ἂν ἑκατέρους ᾖ κεχωλωμένος. Περὶ μὲν οὖν Καλλιμάχου, διὰ τὸ ἀπίθανον, προήχθημεν εἰπεῖν.

CCCXXII.

Ἱερὰν Ἦλιν

Sacram Elin.

Pindari Scholiaſtes, X. Olymp. 51. Ἱερὰν δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ Πίσαν, καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος.

CCCXXIII.

Ἃ πάντα συνάγειρας.

Heſychius A. τὸ ἃ σχετλιαστικὸν δηλοῖ εἶδος. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἃ πάντα συνάγειρας. Ajunt alibi extare ad hunc modum: Ἃ πάντας ἵνα γῆρας. Manca eſt ſententia; neque quidquam ex his certo conſtitui poteſt. BENTL. Scholiaſtes Platonis ineditus ad Hippiam Major. quem Suidas v. Ἃ ſine ulla ſcripturae varietate deſcripſit: Ἃ σχετλιαστικὸν δηλοῖ εἶδος. Καλλίμαχος· ἃ πάντως ὄνα γῆρας. RUHNKEN.

CCCXXIV.

Ἶρις, Iris *fluvius*.

Etymol. Magn. Ἄλυς, ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Οἰνώπην, Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

CCCXXV.

Ἄωροι. Efferi.

Etymol. Magn. Ἄωροι —— Καλλίμαχος κατὰ μετάληψιν τῆς ἀγριας. ἄωρον γὰρ τὸ ὠμόν. τὸ δὲ ὠμὸν, ἄγριον. Bentl. Nempe, ut vis verbi ὥρα, ita compositi ἄωρος vis variat: ut bene docet magnus Hemsterhus. ad Thomam Mag. p. 136. Sed Callimachus non primus ita. Fortasse eorum Grammaticorum sententiam sequebatur, qui, ut tradit Eustathius, & Pseudodidymus ad Homerum Od. M. 85. ἄωροι interpretabantur ὠμοὶ, ἄγριοι. add. Intt. ad Hesych. in h. v. Ernest.

CCCXXVI.

Γραῦις. Vetula.

Etymol. Magn. v. Γράδιον. Γραῦις γραϊδιος παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXVII.

Ἐπιτάξ. Compendiarie.

Etymol. Magn. Ἐπιτὰξ, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐπίῤῥημα. συντόμως. Helladius in Chrestomathia: Τὸ ἐπιτὰξ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Ἀράτῳ κείμενον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ μέλλοντος κατ' ἀποβολὴν τῆς ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς, ὥσπερ καὶ χωρὶς χωρίσω. Bentl. Etymologus non dicit, Callimachum pro συντόμως posuisse, sed in Lexico Rhetorico tradi, Comicos ponere solere pro συντόμως, Tragicos pro μακρῶς: quod est a significatione καθεξῆς. Virgilius: *ordine longo.* Sed ipsa verba adscribam: Ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίῤῥημα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ Ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνουσαν συντόμως, κωμικῶς. —— οὐχ ὡς οἱ Τραγικοὶ μακρῶς. Apud Aratum porro (vs. 380.) est καθεξῆς, κατὰ τάξιν, ut recte interpretatur Scholiastes. Ernest.

CCCXXVIII.

Ἴσος. Aequalis. ἱ *breve.*

Etymolog. Magn. Ἴσος, παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς λέγεται καὶ συνεσταλμένον. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. Etymologus habuit in mente locum in H. in Dianam vs. 253. Res ipsa pervulgata. Ernest.

CCCXXIX.

Λῖες, Λίεσιν. Leones, leonibus.

Etymol. Magn. Λὶς, ὁ λέων, τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ λιῖς, καὶ λίεσιν, ὡς μύεσιν.

CCCXXX.

Ὀργάδα. Terram aquis irriguam.

Etymol. Magn. Ὀργάδα Καλλίμαχός φησι λέγεσθαι, τὴν μελάγγαιον καὶ ἔνυδρον γῆν. BENTL. Sane haec propria significatio ὀργάδος videtur; nam & ὀργᾷν proprie est *turgere bonis succis*: atque inde ceterae verbi significationes ducuntur. Sed in Etym. MS. Bibl. Reg. Paris. pro Καλλίμαχος est Κόμανος. *Comanus* fuit Grammaticus, qui Homerum interpretatus est, auctore Apollonio in Syntaxi. Igitur Callimachi nomen per errorem in Etymol. M. irrepsisse videtur. ERNEST.

CCCXXXI.

Πλειοτέρη. Plenior.

Etymol. Magn. v. Πλειότεροι. Τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος. BENTL. Cur Callimachum potissimum auctorem citaverit Etymologus, non video, cum sit etiam apud Homerum, & alios antiquiores poëtas. ERNEST.

CCCXXXII.

Ἐκοσμήθεν. Ornati sunt.

Scholiastes Theocriti Id. 7. Ἐφίλαθεν, ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παρεξήνεγκε.

CCCXXXIII.

Μάγνησσα. Magnessa.

Stephanus Byz. Μαγνησία. ὁ πολίτης Μάγνης, τὸ θηλυκὸν Μάγνησσα.

CCCXXXIV.

Τριπέτηλον. Trifolium.

Scholiastes Nicandri: Τρίφυλλον Καλλίμαχος καλεῖ τριπέτηλον. BENTL. Hoc quoque non erat in fragmentis ponendum, cum clarum sit, respici H. in Dian. vs. 165. ERNEST.

CCCXXXV.

Ἔῤῥαος. Aper.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 166. Ἐῤῥὰν, τοῦ κριοῦ. ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγει τοῦ κάπρου. παρὰ τὸ ὀρύω τὸ ὁρμῶ. BENTL. v. Interpr. ad Hesych. in Ἐῤῥάς. ERNEST.

CCCXXXVI.

Ἀμφίδυμος λιμήν. Portus utrinque ingressum habens.

Scholiastes Apollonii IV. vs. 982. Ἀμφιλαφὴς ἄλλη, ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσα. Καλλίμαχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸν ἀμφιλαφῆ λιμένα. Corrigendus Hesychius: Ἀμφίδυμος, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δυσὶν ἔχων. leg. εἴσδυσιν ἔχων. BENTL. Planius rem exponit, & verum substantivum tradit Scholiastes ined. Dionys. Perieg. 495. καὶ δύο λιμένας ἔχει ἡ Φαιακὶς, τὸν μὲν Ἀλκινόου, τὸν δὲ Ὕλλου. διό φησι Καλλίμαχος· ἀμφίδυμος Φαίαξ. ERNEST.

CCCXXXVII.

Φθοίας. Placentas.

Scholiastes Aristoph. ad Plut. Ἀττικοὶ μὲν μυστοσυλλάβους, οἱ φθοῖς. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοίας, ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα.

CCCXXXVIII.

Ἀδμολίη. Ignorantia.

Suidas: Ἀδμωλία, ἡ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ. Hesychius: Ἀδμωλή, ἀπορία, ὀλιγωρία, ἄγνοια, ἡσυχία. Etymol. Magn. Ἀδμολίη, παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, ἴδμων, ἰδμονία καὶ ἀϊδμονία, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμολίη, ἡ ἄγνοια.

CCCXXXIX.

Ἀμιθρῆσαι. Numerare.

Suidas: Ἀμιθρῆσαι, μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL. Hoc verbum suspicabatur Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 39. pertinere ad H. in Cerer. 87. ubi hodie est ἀριθμεῖ. Exempla verbi alia notat vir doctissimus l. c. ERNEST.

C C C X L.

Ἀπεστώ. Absentia.

Suidas: Ἀπεστώ, ὥσπερ Σαπφὼ, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ ἀποδημία.

C C C X L I.

Ἀπότειχα. Impuberem.

Eustath. Odyss. Θ. vs. 303. Ἐν Κρήτῃ ἀποδρόμους καλοῦσι, διὰ τὸ μηδέπω τῶν δρόμων κοινῶν μετέχειν. οὕτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπότριχα τὸν ἄνηβον ἔφη.

C C C X L I I.

Ἦα. Eram.

Eustath. Odyss. Ζ. p. 543. Λέγει δ' Ἡρακλείδης, ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἦν τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὂν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ.

C C C X L I I I.

Ἄπιλος. Ulcus.

Eustath. Od. Ρ. p. 672. Ἕλκος, λύσις συνεχείας, κατὰ τοὺς σοφούς. ὅθεν μεταλαβὼν Καλλίμαχος ἄπιλος τὸ ἕλκος φησὶ, παρὰ τὸ μὴ πελάζειν.

C C C X L I V.

Περιπηχύναντες. Complexi ulnis.

Suidas: Περιπηχύναντες, περιπλεξάμενοι παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL. v. ad H. in Jov. 46. ERNEST.

C C C X L V.

Νωσάμενος. Animadvertens.

Suidas: Νωσάμενος, νοήσας, γνοὺς παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL. Mirifica est, ut multae aliae, de hoc loco & verbo ratiocinatio Dawesii, Graece doctissimi alias viri, in Miscell. Crit. p. 101. In Theocriti Idyll. XXVI. 264. est verbum νωσάμενος. Hoc verbum autem Suidas tribuit Callimacho; quod tamen in hodiernis, quas vocant, Callimachi reliquiis nusquam comparet, ut merito dubitari possit, annon Idyllium istud, quod hodie Theocritum

critúm auctorem praefert, Suidae temporibus sub Callimachi nomine circumferretur. Haec posuisse, est refutasse. De verbo νᾶσαι vel νάσσαι dictum in Excurs. ad H. in Jov. 87. ERNEST.

CCCXLVI.

Πυρίπνοον. Ignem spirans.

Aeschyli Scholiastes Prometh. vs. 371. de Aetna; Πυρπνόου ζάλης] ἔνθεν ὁ Καλλίμαχος πυρίδιπνόν φησι. Nescio quorsum pertineat πυρίδιπνον. Videtur legendum πυρίπνοον.

CCCXLVII.

Ὑδατοσύδνη. Hydatosydne.

Eustath. Iliad. Δ. p. 332. Τοιοῦτο δὲ καὶ Ὁμηρικὴ Ἁλοσύδνη, καὶ ἡ τοῦ Καλλιμάχου Ὑδατοσύδνη. ὀνόμαστα δὲ ταῦτα Νηρηΐδων. Idem in Iliad. Υ. p. 1278. Ἔοικε δὲ Νηρηΐδος ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ, Φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης. εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἴη ἐκεῖ ἐπίθετον. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος, Ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας.

CCCXLVIII.

Ἀκταίην τις ἔναιεν. Actaeam aliquis inhabitabat.

Eustath. A. Iliad. p. 63. Τὴν ἄμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἀμαξαίαν φησὶ, καὶ προνομὴν προνομαίαν, ὡς ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίαν, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς, παρὰ Καλλιμάχῳ. Iliad. Δ. p. 362. Προνομὴ, προνομαία ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL. Particula versus servata est in Etymol. MS. Bibl. Reg. Paris. Ἀττικὴ, παρὰ τὴν ἀκτήν· καὶ γὰρ παραθαλασσία. καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταίη τις ἔναιεν. Scrib. Ἀκταίην. ERNEST.

CCCXLIX.

Ἐλαχός. Parvus.

Eustath. Z. Iliad. p. 485. Παχὺς, παχίων, πάσσων. καὶ ἐλαχὺς, ἢ, κατὰ Καλλίμαχον, ἐλαχὸς, ἐλαχίων, ἐλάσσων. Idem Odyss. Θ. p. 291. Ἐλαχὺς, ὃ κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCL.

CCCL.

Ἐννόπιον Μαραθῶνα. Humidum Marathonem.

Suidas: Μαραθὼν, τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Μαράθου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος. τοῦτον Καλλίμαχος ἐννότιον λέγει, τουτέστι δίυγρον ἢ ἔνυδρον.

CCCLI.

Μοψοπία. Mopſopia.

Stephanus Byzantius: Μοψοπία, ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Μόψοπος. Καλλίμαχος.

CCCLII.

Χρεμετᾷ. Sonat.

Heſychius: Χρεμίδει, ἠχεῖ, ὡς Καλλίμαχος. Recte emendarunt viri docti, ex iis, quae proxime ſequuntur: χρεμετᾷ, ἠχεῖ. Niſi malis χριμίδει, ἤχει. *ſonus.*

CCCLIII.

Ἀοζοί. Famuli.

Heſychius: Ἀοζοὶ, μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος.

CCCLIV.

Θύα. Aromata.

Heſychius: Θύα, ἀρτύματα, Κύπριοι. ἔνιοι, τὰ ἀρώματα. Καλλίμαχος.

CCCLV.

Κόππα. Cappa *litera.*

Heſych. Κάππα. τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ γάρ. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται κόμμα, τὸ ἀνεστραμμένον ρ ὡς ὁ μυκτηρισμός. Locus depravatiſſimus; Principio, legendum; κάππα, inde pro κόμμα lege κόππα; & τὸ ἀνεστραμμένον ρ καὶ χαρακτηρισμός. P inverſum ſive q Koph Phoenicum, nota equorum femoribus inuſta. Idem Heſych. Κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα, ὅ ἐστιν ἀπεστραμμένον ρ καὶ σ. Corrigendus etiam Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub. p. 59. Κοππατίας τοὺς ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον. ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. τὸ γὰρ

σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Lege: τὸ γὰρ σ σημεῖον χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Probare possem ex Hesychio, Suida, Eustathio: si hic esset locus. Vide praeclaram Scaligeri dissertationem in Eusebianis: qui tamen haec nostra non occupavit. Bentl.. Add. Buhierium de prisc. Gr. & Lat. lit. p. 568. b. 570. b. Ernest.

CCCLVI.

Καιρωτρίδες. Textrices.

Eustathius ad Odyss. H. p. 273. Καῖρος καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ εἴασε συγχεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωσίδες παρὰ Καλλιμάχῳ. Etymol. Magn. Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος. Hesychius: Καιροστρίδες, ἐργαστρίδες. ubi ex ordine literarum apparet legendum esse Καιρωστρίδες. Sed vera scriptura est Καιρωτρίδες. Καιρόω, κεκαίρωται, καιρωτρίς. ut ἐστεφάνωται, στεφανωτρὶς, & similia.

CCCLVII.

Καταιριστήν.

Hesychius: Καταιριστὴν, ὀρθὴν, δυριστω. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

CCCLVIII.

Πυλεῶνες.

Pollux lib. v. c. 16. inter κεφαλῆς κοσμήματα, καὶ πυλεῶνας, inquit, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLIX.

Τὸ μέγα βιβλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ.
Magnus liber est instar magni mali.

Athenaeus lib. 3. c. 1. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι μεγάλῳ κακῷ.

CCCLX.

Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.
Pera mendici non impletur.

Zenobius in Proverbiis: Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. Τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν. Bentl, Zenobius non ipsa

Cal-

Callimachi verba dedisse, sed eorum sensum tantum expressisse videtur. Callimachus enim, ni fallor, hanc sententiam Jambo concluserat, qui depravatus legitur apud Suidam T. III. p. 226. & in App. Proverb. Vat. p. 304. Πτωχῷ πήρα ἐ πίμπλαται. ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται. καὶ, Πτωχῶν ὀλαὶ ἀεὶ κεναί. Kusterus, prava Hesychii glossa (Οὐλάδες, πῆραι, θύλακοι) in fraudem inductus, corrigere instituebat: Πτωχῶν οὐλάδες ἀεὶ κεναί. Sed nemo dubitet, quin in Suida legendum sit: —— Πτωχῶν θυλάκες ἀεὶ κεναί. in Hesychio: Θυλάδες, πῆραι, θύλακοι. Rarior est forma θυλάξ. Alteram θύλαξ pro θύλακος ex MS. Regio redde Theopompo apud Athen. II. p. 77. F. quamvis apud Longin. Π. Υ. §. 42. p. 224. ubi idem locus occurrit, θύλακος legatur. RUHNKEN.

CCCLXI.

Γέλλας. Gellas *fluvius*.

Scholiastes Pindari II. Olymp. Παρὰ Γέλλαν τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, ὧ Καλλίμαχος μέμνηται.

CCCLXII.

Ὑλλίς. Hyllensis *mulier*.

Steph. Byz. Ὕλλεις, ἔθνος Ἰλλυρικὸν, καὶ πόλις Ὕλλη. τὸ ἐθνικὸν Ὑλλεύς, καὶ θηλυκὸν Ὑλληΐς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ὑλλὶς Ὑλλίδος.

CCCLXIII.

Cicero Tusculanarum Quaestionum lib. I. *Quanquam non male ait Callimachus, Multo saepius lacbrymasse Priamum, quam Troilum.* BENTL. Verba Graeca, sed sine numeris legitimis, sunt apud Plutarchum, Consolat. ad Apollon. p. 113. E. μεῖον γὰρ ὄντως Τρωΐλος ἐδάκρυσεν, ἢ Πρίαμος. ERNEST.

CCCLXIV.

Δελφύνη. Delphyne.

Scholiastes Apollonii II. vs. 708. Οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνουσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον, Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπον. Δράκαιναν δὲ αὐτὴν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος. BENTL. v. Dacieria ad H. in Del. 90. ERNEST.

CCCLXV.

CCCLXV.

Scholiastes Theocriti Idyll. 13. Ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδωρος, καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXVI.

Scholiastes Theocriti Idyll. 4. ex Cod. MSto citante If. Casaubono in Theocriticis (ut ille nominat, sed rectius Theocriteis) lectionibus: Ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοόντες, καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ. Pro καταγνοόντες emendat Casaubonus: κατ' ἀγροὺς ὄντες. Sed sine dubio vera correctio est, καὶ λάγνοι ὄντες.

CCCLXVII.

Stephanus Byz. Ἁλιμοῦς, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται.

CCCLXVIII.

Stephanus Byz. Πάρος, νῆσος, ἡ τοὔνομα λέγεται ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρασίου ἀνδρὸς Ἀρκάδος ἔχειν, ὡς Καλλίμαχος.

CCCLXIX.

Stephanus Byz. v. Ἁλικάρνασσος] Αἴτης δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε, λαβὼν τὴν Δυμάναν φυλὴν, ὡς Καλλίμαχος. MSS. habent Δύμαιναν; ut ipse Stephanus in Δυμᾶν. Tamen & apud Athenaeum quoque scriptum est Δυμάνα. p. 392. Πρατίνας ἐν Δυμαίναις ἢ Καρυάτισι. Ubi male Casaubonus pro Δυμαίναις reponit Λακαίναις.

CCCLXX.

Stephanus Byz. v. Τάναγρα] Τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον εἶδος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷς ἐστι καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXI.

Athenaeus lib. 2. c. 28. Καὶ Καλλίμαχος δὲ, Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορεῖται τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι.

CCCLXXII.

Schol. Pindari 4. Pyth. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον, οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

CCCLXXIII.

Tzetzes ad Lycophronem p. 28. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας παρὰ τοὺς ἄλλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν.

CCCLXXIV.

Tzetzes ad Lycophronem p. 42. Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ ἐσπάραξαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο, ἐμβαλόντες εἰς λέβητα. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CCCLXXV.

Scholiastes Apollonii lib. I. vs. 117. Ἀσωπὸς ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διὸς, διώκων αὐτὸν διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς Καλλίμαχός φησι.

CCCLXXVI.

Scholiastes Apollonii lib. I. vs. 761. Οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς (παῖδας) εἶναί φασιν. Οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος. τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι ἔφη.

CCCLXXVII.

Scholiastes Apollonii IV. 284. Ὅτι Ἀργοναῦται οὐ διὰ Τανάϊδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν, καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXVIII.

Scholiastes Euripidis Hippol. vs. 979. Σκειρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος. Bentl. Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 49. corrigit Χειρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Χείρωνος, ὃς τὸν Ἀχιλλέα &c. & refert ad H. in Del. 104. Sed si Callimachi mentio propter *Chironidas rupes*, scribendum foret ὧν, non οὗ. Nunc clarum est ad hominem pertinere traditionem Callimachi, nempe ad famosum illum Scironem. Ernest.

CCCLXXIX.

Etymologicon Magnum; Αὐτάρ. οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρύνουσι. Scholiastes Homeri Γ. Iliad. Ζητεῖται πρῶτον, πῶς δεῖ τὸν ἀτὰρ σύνδεσμον προφέρεσθαι. ὀξυτόνως γὰρ ἀνεγνώκασί τινες, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρυτόνως.

CCCLXXX.

CCCLXXX.

Servius ad Virgilium Eclog. x. *Callimachus Aganippen fontem esse dicit Permessi fluminis.* Scholiastes vetus ad Juvenalem Sat. VII. *Aganippe locus in Boeotia Musis sacer: Callimachus tamen dicit fontem esse Permessi fluminis.* BENTL. Refer ad librum περὶ ποταμῶν sup. p. 473. ubi ipse Bentlejus jam Servii locum dedit. RUHNKEN.

CCCLXXXI.

Theocriti Scholiastes Idyll. XIII. Φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶται δὲ αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι.

CCCLXXXII.

Scholiastes Pindari IV. Olymp. Ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ. Sed Hymno in Delum, Briareo ait Aetnam incumbere, non Encelado:

Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

CCCLXXXIII.

Scholiastes Homeri Iliad. B. Φυλεὺς, ὃς εἰς τὸ Δουλίχιον ποτε ἀπῳκίσθη, διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αὐγέου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέξειν τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Αὐγείας, εἰ καθάρει αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις μεστὰς οὔσας τῆς κόπρου τῶν βοῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Idem ad Iliad. A. Ἡρακλῆς προστάξαντος Εὐρυσθέως ἐξεκάθηρε τὴν Αὐγέου κόπρον. ἀπαιτοῦντι δὲ αὐτῷ τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου, λέγων ἐξ ἐπιταγῆς αὐτὸν πεποιηκέναι. Φυλεὺς δὲ ὁ τούτου παῖς κριτὴς γενόμενος κατέκρινε τὸν πατέρα. Ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς χώρας. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, Ἦλιν ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλέα ἐκ Δουλιχίου παραδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ὀλιγανδρείας δὲ οὔσης διὰ τὸ πολλοὺς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφθάρθαι, Ἡρακλῆς συγκατέκλινε τὰς τῶν τετελευτηκότων γυναῖκας τῷ στρατῷ, οὕτως δὲ πολλῶν γεννηθέντων, ἔθηκε Διῒ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ἀγώνων ἥψατο. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXIV.

Scholiastes Homeri Iliad. P. Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐφιλονείκουν. Καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἀττικῆς κρούσας τῇ τριαίνῃ, κῦμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι, Ἀθηνᾶ δὲ ἐλαίαν. κριτὴς δὲ αὐτῶν γενόμενος Κέκροψ, ὁ τῶν τόπων τῆς Ἀττικῆς βασιλεὺς, τῇ θεῷ προσένειμε τὴν χώραν, εἰπὼν ὅτι θάλασσα μὲν ἐστι πανταχοῦ, τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Ἀθηνᾶς. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXV.

Scholiastes Homeri Iliad Σ. Ζεὺς Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος ἐρασθεὶς ἐμίσγετο αὐτῇ λανθάνων Ἥραν. ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ θεὸς μετέβαλλεν αὐτὴν εἰς ἄρκτον, καὶ ὡς θηρίον Ἀρτέμιδι προσέταξε τοξεῦσαι. Ζεὺς δὲ εἰς οὐρανὸν αὐτὴν ἀναγαγὼν, πρώτην κατηστέρισεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXVI.

Hyginus in Poëtico Astronomico cap. XVIII. *Callimachus autem ait, quod desierit venari & colere Dianam, in quam supra speciem diximus, eam Dianam convertisse:* De Hippe Chironis filia in equam conversa.

CCCLXXXVII.

Idem ibidem cap. XXXIV. *Alii dicunt cum Callimacho, Orionem cum Dianae vim voluit afferre, ab ea sagittis esse confixum, & ad sidera propter venandi consimile studium deformatum.*

CCCLXXXVIII.

Proclus ad Hesiodum p. 12. Ἐὰν κακὸν ἀμφαγαπῶντες] Μέμφονται τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. Ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό. Bentl. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 42. Ernest.

CCCLXXXIX.

Harpocration v. Μαργίτης. Ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην. ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε. Bentl. Ad Πίνακας παντοδαπῶν συγγραμμάτων referendum esse, supra ostendimus p. 440. Ruhnken.

CCCXC.

Tatianus apud Eusebium Praep. Euang. lib. X. Περὶ μὲν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασε, προηρεύνησαν πρεσβύτατοι μὲν Θεαγένης τε ὁ Ῥηγῖνος, κατὰ Καμβύσην γεγονὼς, καὶ Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, καὶ Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Ἡρόδοτός τε ὁ Ἀλικαρνασσεὺς, καὶ Διονύσιος Ὀλύνθιος. μετὰ δὲ ἐκείνους Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Ἀθηναῖος, Μεγακλείδης τε καὶ Χαμαιλέων οἱ Περιπατητικοί. Ἔπειτα γραμματικοὶ, Ζηνόδοτος, Ἀριστοφάνης, Καλλίμαχος, Κράτης, Ἐρατοσθένης, Ἀρίσταρχος, Ἀπολλόδωρος. Ex hoc loco Vossius in libello posthumo de poëtis laudat *Callimachum Colophonium:* sed lege apud Eusebium Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ut recte habetur

tur apud ipſum Tatianum. Sed hoc video doctiſſimum Jonſium ante me animadvertiſſe.

CCCXCI.

Athenagoras in Legatione p. 34.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες.

Πιστεύων, Καλλίμαχε, ταῖς γοναῖς τοῦ Διὸς, ἀπιστεῖς αὐτοῦ τῷ τάφῳ, καὶ νομίζων ἐπισκιάζειν τὸ ἀληθὲς, καὶ τοῖς ἀγνοοῦσι κηρύσσεις τὸν τεθνηκότα. Bentl. Hunc locum in Fragmentis poſitum miror. Sunt enim notiſſimi verſus ex H. in Jov. Ruhnken.

CCCXCII.

Plinius, Hiſtoriae Nat. lib. iii. c. xxi. *Pars ejus* (gentis Liburnorum) *fuere Mentores, Hymani, Encbeleae, Buni, & quos Callimacbus Peucetias appellat.*

CCCXCIII.

Ibid. c. xxvi. *Inter quam* (Corcyram) *& Illyricum Melita; unde Catulos Melitaeos appellari, Callimacbus auctor eſt.*

CCCXCIV.

Idem lib. iv. c. xii. *Ipſam* (Andron) *Myrſilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit: Callimacbus Laſiam; alii Nonagriam, Hydruſſam, Epagrin.*

CCCXCV.

Ibidem: *Telos unguento nobilis a Callimacbo Agatbuſſa appellata.*

CCCXCVI.

Ibidem: *Melos cum oppido, quam Ariſtides Byblida appellat, Ariſtoteles Zepbyriam, Callimacbus Mimallida, Heraclides Sopbisam & Acyton.*

CCCXCVII.

Ibidem: *Samotbrace; Callimacbus eam antiquo nomine Dardaniam vocat.*

CCCXCVIII.

Idem lib. v. c. iv. *Ab bis non procul a continente palus vaſta amnem Tritonem nomenque ab eo accipit, Pallantias appellata Callimacbo, & citra minorem Syrtin eſſe dicta.*

CCCXCIX.

CCCXCIX.

Idem lib. VII. c. XLVII. *Consecratus est vivus sentiensque oraculi ejusdem* (Delphici) *jussu, & Jovis Deorum summi adstipulatu Euthymus pycta, semper Olympiae victor & semel victus. Patria ei Locri in Italia. Ibi imaginem ejus, & Olympiae alteram, eadem die tactam fulmine, Callimachum, ut nihil aliud, miratum vi deo: ad eumque jussisse sacrificari, quod & vivo factitatum & mortuo. Nihilque adeo mirum aliud, quam hoc placuisse Diis.*

CCCC.

Plinius XXV. c. XIII. *Erigeron: Nomen hoc Graeci dederunt, quia vere canescit. Caput ejus numerosa dividitur lanugine, qualis est spinae, inter divisuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alii pappum.*

CCCCI.

Etymologicon Magnum: Ἀπόλλων &c. βαρύνεται, εἰ μὴ ἀθετικὰ, ἀμπελὼν, μηλών. Σεσημείωται δὲ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλών. οὕτω Καλλίμαχος. Idem: Μιμαλλῶνες ἐκλήθησαν κυρίως αἱ γυναῖκες (πολεμικαὶ γάρ.) παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας. ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου. Pro Μιμαλλῶνες vera lectio Μιμαλλόνες. BENTL. Historia refertur a Polyaeno IV. I. ubi Vir maximus sagaciter adnotavit: *Videtur haec historia a Callimacho sumta: quod innuit Auctor Etymologici in voce* Μιμαλλόνες. Materies Αἰτίοις Callimachi convenientissima: quare vix dubitem in Etymologo reponere ἐν Αἰτίοις· accedit, quod illa citandi ratio ἐν τοῖς K. sit insolens. HEMSTERH.

CCCCII.

Etymologicon Magnum: Κεραΐστης, τόπος Μιλήτου, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου τοῦ ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

CCCCIII.

Etymol. Magnum: Τριττὺν θυσίαν, Καλλίμαχος, τὴν ἐκ κριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου. Photius in Lexico inedito: Τριττύαν, θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου, καὶ κάπρου. Ἴστρος δὲ, ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις, ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀῤῥένων, πάντων τριετῶν.

CCCCIV.

Scholiastes Apollonii II. vs. 4. Μελίαν φησὶν αὐτὴν, διὰ τὸ τινας τῶν Νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι, ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CCCCV.

Scholiastes Euripidis Phoeniss. vs. 858. Κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ] νῦν τὸν κάματον, ἢ τὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ ἆπος, τὸ ὕψος. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πῦς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Nescio quid sibi velit πῦς ὀλέθριος; & ἐν Καλλιμάχῳ; Dictum sane oportuit, παρὰ Καλλιμάχῳ, si Callimachum ut auctorem laudare voluisset. An pro καὶ πῦς ὀλέθριος legamus καὶ ἆπος πλεθριαῖον, *jugeri longitudo*. Nam apud Euripidem κᾶπος secundum Grammaticos est καὶ ἆπος. Eustath. Iliad. Γ. p. 288. Εὐριπίδης δὲ ἆπος ὑδατώρας τὸν κάματον ἔφη. Hesychius: Αἶπος, κάματος, ἢ ὑψηλὸς τόπος ἢ ὀλώδης. Bentl. v. Cl. Valken. ad Eurip. l. c. Ernest.

CCCCVI.

Tzetzes ad Lycophronem p. 150. narrrat Historiam, ut Locri quotannis binas virgines Trojam miserint sacrificandas, idque per spatium mille annorum: χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον, ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος.

CCCCVII.

Servius ad III. Aeneid. *Aenam, oppidum Thraciae Euphorion & Callimachus hoc dicunt etiam, quod Aenum dicatur a socio Ulyssis illic sepulto, eo tempore quo missus est ad frumenta portanda.*

CCCCVIII.

Varro de Lingua Latina lib. IV. *Lana Graecum, ut Polybius & Callimachus scribunt.*

CCCCLIX.

Varro de L. L. lib. VI. *Casmillus verbum Graecum arbitror: quod apud Callimachum in poëmatis ejus inveni.* Macrobius Saturnal. III. c. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum libro primo, ait, dixisse Callimachum Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant praeministrum Deorum.*

CCCCX.

Scholiastes Apollonii I. vs. 1216. Περιγενόμενος δὲ Δρυόπων Ἡρακλῆς, καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, ἀνεδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ὕλαν, καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος διὰ τὴν λῃστείαν μετῴκισεν περὶ Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος τοῖς ὅροις τῆς Φωκίδος, ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τοῦ λῃστρικοῦ ἤθους ἀπόσχωνται. τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Vide Etymol. Magnum in Ἀσινεῖς; ubi habes Callimachi Fragmentum: Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες ἀεστάσαι.

CCCCIX.

CCCCXI.

Scholiastes Euripidis ad Medeam vs. 1334. Παρὰ τὸ Ἕρμαι καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἄψυρτον· ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν. ἢ ἔκτεινεν ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος.

CCCCXII.

Eustathius ad Iliados Α. p. 758. Καὶ Πανὸς δὲ λεγομένου τοῦ κατὰ κλῆσιν δαιμονίου, ἕτερον ἀπ' ἐκείνου φασὶ τὸν καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ Πᾶν τρύπανον αἰπολικόν. Bentl. Hoc fragmentum, nescio quo vel consilio vel casu, intrusum est Stephano Byz. v. Αἴγιναι. Quod cum non animadvertisset vir summus, Is. Casaubonus Lect. Theocrit. cap. I. p. 241. malc illi opera cessit in Stephani loco emendando. Ruhnken. Callimachi locus ex vetustioribus Grammaticis ab Eustathio decerptus ad Il. Α. p. 827. vs. 33. quem usum in Stephano sub titulo Aeginae praestiterit, si quis expiscari conetur, frustra, opinor, operam hanc sumet. Nec multo magis constat vera Callimachi mens, praesertim si conferas Eustath. ad Od. Γ. p. 1471. ubi eadem poëtae verba proponuntur. In priore quidem loco distinguendum., τὸ, Πᾶν, τρύπανον αἰπολικόν. firmat enim, quod praecessit; a Pane, Deorum libidinosissimo, ἕτερον Πᾶνα φασὶ τὸν καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν· quod ab Hesychio quoque notatum. In altero, quem diversus sine dubio Grammaticus suppeditavit, omisso Πᾶν, τρυπανὸν αἰπολικὸν dicitur σκώπτειν κίναιδον. Videtur autem pentametri pars ex Callimachi quodam Epigrammate in hominem vel libidine turgentem, vel cinaedum. Hemsterh.

CCCCXIII.

Johannes Tzetzes Chiliad. IV. h. 138.

Καὶ τί φημί σοι τὰ φυτά; Ῥόδιόν ἐστιν ἔργον
Τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας,
Αἳ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον, χαρᾶς τῆς Ῥόδῳ βλάβης.
Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν.

CCCCXIV.

Tertullianus de Corona militis cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit; ita & Argis signum ejus palmite redimitum, subjecto pedibus corio leonino, insultantem ostentans novercam de exuviis utriusque privigni. Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi; habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat, interfecto Delphico Dracone, lauream induisse, qua supplicem. Erant enim supplices coronarii apud veteres.

CCCCXV.

Phlegon de Mirabilibus, cap. IV. Ἱστορεῖ δὲ Ἡσίοδος, καὶ Δικαίαρχος, καὶ Κλείταρχος, καὶ Καλλίμαχος, καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε. *Sequitur fabula de Tiresia & sequentibus coëuntibus.*

CCCCXVI.

Idem cap. V. Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπιθῶν χώραν &c. *De Caenide muliere in virum mutata.*

CCCCXVII.

Stephanus Byzantius: Αἰθιόπιον, χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Εὐρίπου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν. Οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ Σελήνῃ, παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. In MSStis legitur Αἰθόπιον, & Ἄρτεμις Αἰθοπία: & profecto verissima ea lectio est, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΙΘΟΠΙΑ. DIANA AETHOPIA. Quod verbum, quia hactenus inauditum est, gemina auctoritate confirmabimus. In Anthologia inedita est Epigramma quoddam, *supervacuum & prorsus mendosum*, si fides librario, qui περισσὸν vocat & ὁλόσφαλτον, id utrinque conscribillatum exhibens ad hunc modum:

Ὡς Σαπφοῦς

Εἰς τὸ ἀντίβολον οὐ κεῖται τοῦ Κυροῦ Μιχαήλου. πόθεν οὖν ἐγράφη, οὐκ οἶδα.

Π Ε Παῖδες ἄφωνος ἐοῦσα τετ' εἰνέπω αἴ τί σε ῥητα Ο Λ
Ρ Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν Ο Σ
Ι Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀείσα Φ
Σ Σ Ἑρμοκλείταιο πως αυν ἀΐδα. Α Λ
Ο Σὸς πρόπολος δέσποινα γυναικῶν ἄσυχα ρεισα Τ Ο
Ν Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν. Ν

Ubi illud, quod dixi, clare docetur, Dianam vocari Αἰθοπίας κόραν Λατοῦς. Totum autem Epigramma vide annon hoc modo poterit emendari:

Παῖδες, ἄφωνος ἐοισά τ', ἔτ' ἐνέπω, αἴ τις ἔρηται,
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.

Αἰθο-

Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριστὼ
  Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα,
Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χαρεῖσα,
  Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Pueri; & ſi muta ſim, adhuc loquor, ſi quis interroget:
  Vocem non defecturam ante pedes ponens.
Aethopiae Latonae filiae me dedicavit Ariſto
  Filia Hermoclidae filii Saionis,
Tua miniſtra, o domina mulierum: qua tu laetata,
  Lubens familiam noſtram fac celebrem.

Statua dicit, ſe vel mutam loqui poſſe; ſi quis inſcriptionem quatuor qui ſequuntur verſiculis conſtantem legere velit, ante pedes in baſi poſitam. Proprie autem pictum κατθεμένα. Nam κατατίθεσθαι eſt, *literis aliquid mandare*. Recte quoque emendavimus, ᾇ σὺ χαρεῖσα. Dii tum χαρῆναι dicuntur, cum victimas vel dona lubentes accipiunt, aut donantibus ſunt propitii. Ariſtophanes Nubibus:

Ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Quamobrem & illud Phaedri Epigramma ineditum eodem modo corrigendum:

Καλλίστρατός σοι, Ζηνὸς ὦ διάκτορε,
Ἔθηκε μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον,
Κηφισιεὺς ὁ κοῦρος. ᾧ χαρεὶς, ἄναξ,
Ἀπολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραν σάω.

In Codice MSto legitur, ὦ χάρις ἄναξ. Alterum teſtimonium de Diana AETHOPIA extat in Antipatri Epigrammate, quod ex MSto edidit Vir Clariſſimus Lucas Holſtenius, in Notis ad Stephanum v. Ἀμφίπολις. Ἀντιπάτρου ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολησμένον Ἑλλησπίντῳ
  Ἤιον Ἠδωνῆς Φυλλίδος Ἀμφίπολι
Λοίπα τοι Ἀνθιόπης Βραυρωνίδος ἴχνια νηῶ
  Μίμνει, καὶ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ
Τήνδε πότ' Αἰγείδῃσιν μεγάλην ἔριν ὡς ἁλιανθεὶς
  Τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Quod quidem Epigramma non injuria *mendoſum* appellat & *intel-*

intellectu difficile librarius Graecus. Vide autem, an hoc pacto clarius & sincerius reddi possit:

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένη Ἑλλησπόντῳ
  Ἠρίον Ἠδωνῆς Φυλλίδος Ἀμφιπόλει.
Λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ
  Μίμνει, παρ' ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ,
Τῆνδε πότ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν· ὡς ἁλιανθὲς
  Τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

In Strymone & magno Hellesponto conditâ
  Amphipoli sepulchrum est Edonae Phyllidis.
Caetera autem vestigia in Aethopiae Brauronidis templo
  Manent, prope fluvii aquam de qua pugnatum est,
Magnum illud olim Aegidis certamen: tanquam caeruleus
  Pannus, in ambobus conspicimur littoribus.

Phyllidi mulieri Thressae (scio Φυλλίδα Thraciae regionem esse; sed nihil ad hoc Epigramma) monumentum positum Amphipoli, quae urbs sita est in ostio Strymonis in Hellespontum influentis: Ejusdem vero Phyllidis anathemata visuntur in Dianae fano sito in adversa ripa Strymonis, de quo fluvio strenue olim ab Atheniensibus pugnatum est, duce Cimone: adeo ut utroque Strymonis littore Phyllidis reliquiae conspiciantur; veluti caeruleum vexillum de malo navis suspensum. Bentl. Primum ex his duobus epigrammatis correxit & illustravit Dorvillius in Vanno Crit. p. 193. In altero emendando & explicando Bentlejus aberravit: sed correxit errorem ad Horat. L. III. Od. XXV. vs. 9. Ernest.

AUCTA-

AUCTARIUM FRAGMENTORUM.

CCCCXVIII.

—— ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι
Ἀκλαυτεὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκε.

quippe Deus ne ridere quidem
Sine lacrimis concessit miseris hominibus.

Schol. Gregor. Naz. ad Or. Stelit. I. p. 70. Καλλιμάχειον τοῦτο φέρεται· ἐπεὶ θεὸς &c. ERNEST. Callimachum forte ante oculos habuit Apollon. Rhod. IV. 1165. seqq.

Ἀλλὰ γὰρ οὔποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
Πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.

Apollonium pressius imitatus est Ovidius Metam. VII. 453.

—— *usque adeo nulli sincera voluptas;*
Sollicitique aliquid laetis intervenit. —— RUHNKEN.

CCCCXIX.

Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

Improbus omnia habet venalia.

Scholiast. Thucyd. VII. p. 483. διὰ κέρδος ἡγούμενοι πολεμίους] Παροιμία, Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. τοῦ Καλλιμάχου. ERNEST.

CCCCXX.

Μοῦσαί νιν ἐοῖς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο.

Musae illum suis in genibus tantillum posuere.

Apollon. Dysc. Excerpt. p. 433. Ἡσίοδος μέντοι ἐπίμοσμηταίους ἔστιν εἰπεῖν· ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. ἐν ᾧ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. καὶ Καλλίμαχος· Μοῦσαί νιν &c. Cel. Ruhnkenius excidisse γούνασι recte judicat, idque ponit inter ἐπὶ & τυννόν. ERNEST.

CCCCXXI.

Γῆ ἀφάρωτος. Terra sterilis.

Heraclit. de Allegor. Homer. p. 491. καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον. v. Cel. Hemsterhus. ad Hesych. v. Ἀφάρωτος. Ernest. Huc pertinet glossa in Etymol. MS. Bibl. Reg. Ἀφάρωτος. ἀναρότριατος. φάρος γὰρ &c. ut in Etymologo edito. Sed in fine additur: ἐν ὑπομνήσει Ἰάμβων Καλλιμάχου. Ruhnken.

CCCCXXII.

Μηδὲν ἐθέλω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον. Nihil pulcri clam alios habere velim.

Theophyl. Simocatta Φυσ. Ἀπορ. p. 4. Φίλῳ γὰρ μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, τῷ Κυρηναίῳ πειθόμενος· & in Dial. quem Historiae praefixit: Μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, ὡς ἐμοί γε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Meminit hujus dicti non semel Eustathius: ad Il. I. p. 743. 6. Οὕτω καὶ ἀνάγνωστον τὸ ἄγνωστον ἐν τῷ, Μηδὲν ἀνάγνωστον ἔχοιμι· plenius ad Il. N. p. 937. 57. τοιοῦτον καὶ τὸ γνωστὸν, ἄγνωστον, ἀάγνωστον, καὶ διά τι ν ἀνάγνωστον, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας Μηδὲν ἐθέλειν ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον, ἤγουν λίαν ἄγνωστον· ad Od. A. p. 1684. 39. Οὕτω καὶ γνωστὸν, ἄγνωστον, ἀάγνωστον καὶ ἀνάγνωστον κατὰ τὸν εἰπόντα Μηδὲν ἐθέλειν καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ἀλλὰ δηλονότι πᾶσι γνωστόν· de ἀνάγνωστος idem monitum, sed auctoritate exempli destitutum, recursat ad Il. Ξ. p. 985. 22. Haec si a vetere quodam Grammatico fluxerunt, ut valde credibile est, dubitari certe vix potest, quin ἀνάγνωστον prisca sit lectio & genuina. Is. Casaubonus ad Pers. S. I. 27. in editione Commentarii prima, *Refert*, inquit, *Eustathius* in Ὀδυσ. *A. veteris cujusdam dictum*, Μ. ἐθ. καλὸν ἔχ. ἀνάγ. *negat velle inesse sibi aliquid pulcrum & honestum, quo se praeditum esse alii ignorent.* Καλῶν scriptum vides, ut melius interpretationi conveniat, quod semper in Eustathio καλόν. Verum in altera, quae Merico filio debetur, locupletiore haec invenias adjecta: *Nisi tamen potius pro* ἀνάγνωστον *verior lectio sit* ἄγνωστον· (non meminerat Vir summus observationis Eustathianae) *& tum alia fortasse fuerit verborum sententia, quae non est hujus loci: hoc suadent Theoph. Simoc. verba in Dialogo Historiae praefixo:* Μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, ὡς ἐμοί γε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Sed quis ὁ Κυρηναῖος; quid citius respondeas quam Callimachus: eum sine ulla haesitatione intellexerunt Jos. Scaliger ad Catull. Carm. VI. qui, syllaba vocis φίλος, ut solent non raro Homerus aliique poëtae, producta, pentametrum effinxit: Φίλῳ δ' ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν· & Jac. Kimedonc. Castig. in Theophyl. cui placuit hemistichium esse Callimachi Cyrenaei: Μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι φίλῳ καλόν ——

Φίλῳ

Φίλω adſcitum unico iſto nititur Theophylacti loco; in reliquis omnibus abeſt, quum tamen, ſi ad ipſam χρείαν pertineret, omitti potuiſſe non videatur: atque adeo ſponte ſubnaſcitur illa ſuſpicio, Theophylactum forſitan, ut dictum hocce ad ſuam orationem adcommodaret, addidiſſe φίλω. Quid ergo ſi ſententia fuerit Ariſtippea, Μηδὲν ἐθέλω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ex Cyrenenſis illius philoſophi χρειαῖς depromta, quarum tres libros eum confeciſſe tradidit ex Sotione & Panaetio Diog. L. II. 85. Suidas v. Ἀρίστιππος. ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα καὶ ἄριστα. Ariſtippus autem quam ſaepe ὁ Κυρηναῖος· nec minus iſtius tituli ſigno philoſophus indicari poteſt, quam poëta, uterque patriae decus: ὁ Κυρηναῖος apud Scriptores Eccleſiaſticos Syneſius. Equidem ut nihil decerno, ſic poſteriori tamen opinioni me propiorem eſſe non inficior. Caeterum Vir inſignis J. A. Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 291. quando, notatis utriſque Simocattae locis, adjecit, *Ariſtippum vel Callimachum intelligit*, temere ſcripſerit, an cogitate & cauſa cognita, parum mihi liquet. De ἀνάγνωστος adeundus H. Stephani Index Th. Gr. L. in v. Ἀνάεδνος. Hemsterh.

CCCCXIII.

Ὡς λύκος ὠρυοίμην. Ut lupus rugiam.

Zenodotus de vocibus animalium, in Valkenarianis ad Ammonium Animadverſionibus p. 229. ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, καὶ ὠρύεσθαι, ὡς λύκος ὠρυοίμην παρὰ Καλλιμάχῳ. ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπε. Ernest.

CCCCXIV.

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισαν δὲ τιθήνας.
Matres orbaverunt, levaruntque nutrices.

Grammaticus de Barbariſmo ad calcem Ammonii editus p. 197. τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία, ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων· Μητέρας &c. Pro ἐκούφισαν metri cauſſa ſcripſi ἐκούφισσαν. Ernest.

CCCCXV.

Ὡς ἡδὺ θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν,
Ὦ μῆτερ ἐστὶ, μὴ πλέοντα μηδαμοῦ.
Quam jucundum eſt mare ex terra intueri,
O mater, nuſquam navigantem.

Habet Stobaeus Serm. LVII. Grotius metri cauſſa ἀπὸ γαίης legit: ἀπὸ τῆς γῆς Gataker. A. M. P. cap. XII. p. 514. Malim: Ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν &c. Ruhnken.

CCCCXXVI.

Φορβεία αὐλητική. Capiſtrum tibicinis.

Pollux X. 153. καὶ Καλλίμαχος τὴν φορβείαν τὴν αὐλητικήν. Verba καὶ Καλλίμαχος in editione Hemſterhuſiana acceſſere e MS. Antverpienſi. De illo capiſtro praeter interpretes ad h. l. vid. etiam viri docti ad Longin. p. 20. Ernest.

CCCCXXVII.

Ἀσπασμός. Salutatio.

Suidas in Ἀσπασμοί. —— παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπασμὸς ἀσπαστός, τουτέστι προσηγορία φιλία. Ernest.

CCCCXXVIII.

Κολωνάων. Collium.

Suidas: Κολωνάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλίμαχος. οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τοῦ κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ. v. ad H. in Del. vſ. 66. Ernest.

CCCCXXIX.

—— τοῦτο γὰρ αὐτὴν
Κωμῆται καλέουσι περιηγέες. ——

Suidas: Κωμῆται, καὶ οἱ γείτονες. κώμη γὰρ, ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· Τοῦτο γὰρ αὐτῇ κωμῆται καλέουσι περιηγέες. Haec Kuſterus nec tentavit, nec Latine vertere voluit. Scribendum autem primum αὐτὴν, ſcil. Hecalen. Explicabat poëta nomen Hecales, *hoc ipſam nomine appellabant vicani.* Ultimum verbum eſt corruptum, nec habeo quomodo ſanem. Ernest.

CCCCXXX.

Ναὶ μὰ τόν.

Suidas in Ναὶ μὰ τό. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ εἶπε· Ναὶ μὰ τόν· καὶ σὺν ἐπάγει θεόν. Hanc particulam neglexit Bentlejus ad Fr. XLIX. Ruhnken.

CCCCXXXI.

Παιδοῦσα. Liberos enixa.

Schol. Sophocl. Trachin. 312. τεκοῦσα] τέκνα ἔχουσα, ὥσπερ Καλλίμαχος φησὶ παιδοῦσα. quo reſpexit etiam Suidas: Παιδοῦσα, ἡ παιδοῦσα, ἐγκύμων. ut bene ibi notat Kuſterus. Ernest.

CCCCXXXIII.

CCCCXXXII.

Lactantius ad Stat. Theb. II. vs. 250. *Proverbium apud Argivos, cum alicujus ignaviam irriderent, ut Callimachus ait*, ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελών. Sic e corruptae lectionis vestigiis legendum conjecit Jos. Scaliger Epistol. III. 212. quod postea etiam in mentem venit Th. Munkero ad Hygin. Fab. CLXX. Add. N. Heins. ad Ovid. Metam. XV. vs. 164. & Ez. Spanhem. ad H. in L. Pall. vs. 35. RUHNKEN.

CCCCXXXIII.

Euseb. Chron. I. p. 39. Καλλίμαχος δὲ δέκα τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀπὸ Ἰφίτου παρεῖσθαί φησι μὴ ἀναγραφείσας. ERNEST.

CCCCXXXIV.

—— ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν.
ubi noxia multa patrabat.

Lex. MS. Reg. apud Cel. Albertum ad Hesych. T. I. p. 1180. Ἔλλερα. χαλεπά. σημαίνει δὲ καὶ τὰ βλέφαρα. (βλαβερά) Καλλίμαχος· ἵν' ἔλλ. π. τ. ἐλλυρά τινα ὄντα. ERNEST.

CCCCXXXV.

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον.
Qui esurientes meum relinquant aratrum.

Apollonius Lex. Homer. MS. apud Cel. Albertum ad Hesych. T. II. p. 831. Ὀψείοντες. ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Αἰτικός. Κλαυσείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ, κλαυστικῶς ἔχοντες, καὶ Καλλίμαχος· Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον. ἀντὶ τοῦ, βρωτικῶς ἔχοντες. ERNEST.

CCCCXXXVI.

—— ἀρόται κύματος Ἀονίου.
aratores fluctus Aonii.

Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν· —— τοῦ ἀλίτου βαρύτονον ἀλίτης· φάτο γὰρ τίσασθ' ἀλίτην. καὶ παρώνυμον ἀλιτήρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. Καλλίμαχος· ἀρόται κύματος Ἀονίου. ERNEST.

CCCCXXXVII.

— ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται.
ille papavere vefcitur.

Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν, in Φάτνη. —— ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τῦ ἐσθίειν κεῖται, τίθησι τῦτο καὶ Καλλίμαχος λέγων· ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται. De Ionico verbo πατεῖσθαι pro *edere* pulcre differit P. Weffelingius Diff. Herodot. p. 97. RUHNKEN.

CCCCXXXVIII.

Ὃς δ' ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών.
Ille autem ut ferpens varius e latibulo collum exferens.

Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν· Χειὰ καὶ χειὰ, ὁ φωλεός. —— καὶ μετ' περισπωμένου τῦ ο Καλλίμαχος· οἱ δ' ὡς ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχὶν ἀναυχήν. Quo nihil corruptius. Feliciter reftituit Ruhnkenius fic, ut exprimendum curavi. ERNEST. Hanc emendationem pluribus firmare poffem. Sed fatis fit, bina loca fimillima addere. Cicero in Vatin. cap. 2. *Repente enim te, tanquam ferpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis cervicibus intulifti.* Virgilius Aen. V. 277. item de ferpente:
—— *ferox, ardensque oculis, & fibila colla*
Arduus attollens. —— —— RUHNKEN.

CCCCXXXIX.

Φάλακρα.

Scholiaftes MS. ad Il. Θ. 48. Φάλακρα. Τούτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν α Αἰτίων. ERNEST.

CCCCXL.

— ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν.
jube portitorem mortuorum.

Scholiaftes MS. ad Il. K. 12. τὸ δὲ ἄνωχθι ἐνεστῶτός ἐστι —— ἀναλογώτερον δὲ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν. ERNEST.

CCCCXLI.

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. ——
Lyde & pingue carmen & non elegans.

Scholiaftes MS. Dionyfii Periegetae, in Bibl. Regia: Ὅτι δὲ

δὲ διαβάλληται τὸ παχὺ, σαφῶς ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν δηλοῖ. διασύρων γὰρ Ἀντιμάχου τὸ ποίημα τὴν Λύδην, ἔφη· Λύδη &c. Idem alio loco corrupte : τὴν δὲ παχύτητα τῶν ποιημάτων ἱκανῶς μὲν διασυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Καλλίμαχος· αὐδῆσαι παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. De Antimachi Lyda praeter alios vide Cl. Valkenar. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 607. RUHNKEN.

CCCCXLII.

—— Ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω.

Nihil incertum cano.

Scholiast. MS. Dionysii Perieg. vs. 1. παραιτεῖται δὲ τὸ ἀμάρτυρον, ἴσως ἐκ τοῦ Καλλιμάχου τοῦτο μαθών· ἐπεὶ κἀκεῖνος, ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω, φησίν. Similiter Virgil. Aen. VIII. 49. *Haud incerta cano.* RUHNKEN.

CCCCXLIII.

—— οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης

Ἤγαγεν Ἑλλήνων ἐπ' ἀνάστασιν. ——

quos Brennus ab Hesperio mari

Duxit ad Graecos evertendos.

Scholiast. MS. Dionysii Perieg. vs. 74. Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Γαλάται τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἄποικοι εἰσὶν, ὡς καὶ οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἴβηρες τῶν ἐν ταύτῃ ἄποικοι εἰσί· περὶ ὧν φησὶ καὶ Καλλίμαχος· Οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων εἰς ἐπανάστασιν. Dele praepositionem εἰς, metro jubente. Alter MS. corruptissime : Βριτανοὺς ἐφ' ἑσπερίας θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων καὶ ἐπανίση. v. Hymn. in Del. vs. 172. ibique Scholiastes. RUHNKEN.

CCCCXLIV.

—— Ἰηπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι.

Japygum hastam repellentes.

Scholiast. MS. Dionysii Per. vs. 99. ὁ Ἀδρίας παράκειται ἄχρι τῶν Ἰηπύγων, οἵ εἰσιν ἐν Ἰταλίᾳ. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος οὕτως· Ἰηπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι. ERNEST.

CCCCXLV.

CCCCXLV.

— οὐδ' ὅθεν, οἶδεν, οὐδείς,
Θνητὸς ἀνήρ. — — —

nec scit, unde veniat,
Mortalium quisquam.

Scholiast. MS. Dionysii Per. vs. 221. Θεόκριτος δὲ ἕως Βλεμμύων αὐτὸν (Νεῖλον) ὁρᾶσθαι φησίν. ὁ δὲ Καλλίμαχος· οὐδ' ὅθεν &c. Callimachum more suo imitatus est Dionysius vs. 1168. seqq.

Ἄλλοι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κατ' ἠπείρους ἀλόωνται
Μυρίοι, οὓς οὐκ ἄν τις ἀριφραδέως ἀγορεύσοι
Θνητὸς ἐών. — — RUHNKEN.

CCCCXLVI.

Ἐπιζεφύριοι Λοκροί.

Scholiastes MS. Dionys. Per. vs. 364. ὁ δὲ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ὑπερζεφυρίους Λοκροὺς φασὶν καλεῖσθαι, διὰ τὸ πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεῖσθαι. Alter MS. Ὑποζεφυρίους. Scribendum Ἐπιζεφυρίους. ERNEST.

CCCCXLVII.

Scholiast. MS. Dionysii Per. vs. 369. ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος] Διὰ τὰς νίκας τὰς τῶν ἐνοικούντων, ὥς φησι Καλλίμαχος. Πολλοὶ γὰρ Κροτωνιᾶται νικήσαντες τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας, ἐστεφανώθησαν. ERNEST.

CCCCXLVIII.

Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμον ἔασι κώμου
Ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν
Ὠκήσατε — — — —

Scholiast. MS. Dionysii Per. vs. 376. Τάρας δ' ἀλὸς ἐγγύθι κεῖται, Ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης] Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος, λέγων οὕτως· Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμον ἔασι κώμου ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν ὠκήσατε. His nihil corruptius. Tentabam:

Πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον εἰσὶ γόνοιο,
Ἔξοχα δ', ἐν πεδίοις οἵ γε πόλιν Ἰταλῶν
Ὠκίσατε, — — — —

Omnes

Omnes Lacedaemonii vere ab Hercule orti sunt; vos inprimis, qui in Italorum campis Tarentum condidistis. Nihil melius in praesenti succurrit. De *Partheniis*, Tarenti conditoribus, res nota e Strabone VI. p. 428. Justino III. 4. & aliis. RUHNKEN.

CCCCXLIX.

Αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ᾽ Ἄρεος —

Illae autem ad Areopagum ferunt.

Etymologicum MS. Bibl. Regiae: Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον. Καλλίμαχος· αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ᾽ Ἄρεος. Intelligo Furias, quae Orestem ad Areopagum duxerint. Euripides Orest. vs. 1650. seqq.

Ἐνθένδε τ᾽ ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τρισσαῖς. θεοὶ δέ σοι δίκης βραβῆς,
Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
Ψῆφον διοίσουσ᾽, ἔνθα νικῆσαί σε χρή. RUHNKEN.

CCCCL.

Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱερόεργος.

Delphensis sacerdos meus.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Δελφοὶ καὶ Δελφός. Καλλίμαχος· Δελφὸς ἀνὴρ &c. Δελφὸς λαὸς occurrit H. in Apoll. 98. ERNEST.

CCCCLI.

Εἰδυλίς.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Εἰδυλὶς, ἐπιστήμων, εἰδυῖα. Καλλίμαχος· ἄκουσον ὀφθαλμοὶ γάρ. Oportet exciderit hic verbum εἰδυλὶς, cui auctoritatem conciliare loco Callimachi volebat. In Etym. MS. Ultraj. hoc fragmentum sic habet: ——— Καλλίμαχος· καὶ κόσσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπαθέως ὅσον ἀκοή. εἰδυλὶς παρὰ τὸ εἰδῶ, τὸ γινώσκω. Sed haec valde corrupta sunt. ERNEST.

CCCCLII.

CCCCLII.

Etymolog. MS. Reg. v. Πηλημάδην. —— τὰ ἀπὸ τῆς εις τῆς εὐθειῶν ἐνικῶν, οἱ ποιηταὶ οὐ προσφέρονται εἰς ου, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ εω Ἰωνικῶς ὡς Πηλείδεω, ἢ διὰ τοῦ αο Δωρικῶς, ὡς Ὀρέσταο· Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο. Καλλίμαχος δὲ ἐν πρώτῳ Αἰτίων ἐχρήσατο τῇ εις ου. Ταῦρον ἐρυκιμένην εἰς ἑνὸς ἀντιφέτου. Etym. MS. Ultraj. Ταῦρον ἐρυμακίων εἰς ἑνὸς ἀστρέτου. Legendum, Ταῦρον ἐρμμύκην. Literam μ pronunciando duplicabant veteres. Cetera non expedio. RUHNKEN.

CCCCLIII.

Ἀρτίως. Nuper.

Lexicon MS. Bibl. Regiae: Ἀρτίως. νυνί. οὕτω Καλλίμαχος. ERNEST.

CCCCLIV.

Ἐκ δ' ἄρτυς σιπύηθεν ἅλις κατέθηκεν ἑλοῦσα.

Sat multos panes e panario depromtos posuit.

Lexicon MS. Bibl. Reg. Σιπύη. τὸ κανίσκιον, ἢ ἡ ἀρτοθήκη. Καλλίμαχος· ἐκ δ' ἄρτυς σιπύηθεν ἅ. κ. ἑ. παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεσθαι. Apollonius Dyscolus Grammatica inedita: —— τῆδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήνηθεν, σιπύης σιπύηθεν· ἐκ δ' ἄρτυς σιπύηθεν. Videtur esse ex Hecale. RUHNKEN.

CCCCLV.

Ἀβάλε μηδ' ἀβόλησαν.

Utinam nec occurrissent.

Scholia MS. in Dionysii Thracis Grammaticam: Τὸ γὰρ αἴθε εἶθε φησὶν ὁ ποιητής· καὶ Καλλίμαχος· Ἀβάλλε μηδ' ἀβόλησαν. ERNEST.

CCCLVI.

CCCCLVI.

Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα. ἴσχε δὲ δρόμον μαργῶντος ἵππου.

Tryphon περὶ τρόπων ποιητικῶν, MS. in Bibl. Leidensi: Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μέν τι δηλοῦσα, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστῶσα. τότε δὲ καταχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι᾽ εὐλάβειαν, ἢ δι᾽ αἰσχύνην οὐ δύνανται φανερῶς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα. ἴσχε δὲ δρόμον μαργῶντος ἵππου. Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται. οὐ πυρὸς οὐδὲ ἱπποδρομίας ἐστὶ λόγος· ἀλλ᾽ ὥσπερ αἰδούμενος ἐκδηλοῦν ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος. Priora si scribas, Τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν πρόσω, jambus existet tolerabilis: quod sequitur κέχρηκε non expedio: sensus videtur fuisse: *Ignis, quem succendisti, in multam porro flammam erupit.* Hic sine dubio Callimacheum aliquid recisum, quod Tryphon ad allegoriae rationem explicandam minus facere censeret: deinde sequebatur: —— ἴσχε δὲ δρόμον Μαργῶντος ἵππου —— *retine*, vel, *compesce cursum furentis equi*: cujuscumque τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος allegorice designari indicat Tryphon. Haud ignotum est, quam saepe Veterum in testimoniis adferendis Grammatici verba mutilata proponant. Hemsterh.

CCCCLVII.

Scholiastes Aeschinis ineditus, qui est penes T. Hemsterhusium, ad Orat. c. Timarch. p. 78. ὅς γ᾽ ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν, εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διεφθαρμένην &c.] Ἱππομένης ἀπὸ Κόδρου κατ-αγόμενος· ἡ δὲ θυγάτηρ Λειμωνίς. οὕτω Καλλίμαχος. Hanc historiam qui narrarint, commemorat Cl. Taylorus ad Aeschin. l. c. quibus adde Lexicon Rhetoricum MS. Παρ᾽ ἵππον καὶ κόρην. ὄνομα τόπου Ἀθήνησιν. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὸν Ἱππομένην ἕνα τῶν Κοδριδῶν βασιλέα ὄντα τῆς παιδὸς αὐτοῦ διαφθαρείσης τὴν παρθενίαν ἀγανακτήσαντα, καθεῖρξαι αὐτὴν ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ μεθ᾽ ἵππου μαινομένου, ὑφ᾽ οὗ προδήλως ἔμελλεν ἀπολεῖσθαι. Ruhnken.

CCCCLVIII.

Ἐν δ᾽ ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς.

Imponebat autem binis muscipulis noxias escas.

Etymolog. MS. Bibl. Leidens. Δέλεαρ, τὸ τῷ ἀγκίστρῳ περιτιθέμενον, ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύουσι. ἀφ᾽ οὗ καὶ δείλατα. Καλλίμαχος· Ἐν δὲ τίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα. Hinc supplendus est editus Etymologus p. 254. 46. Ruhnken.

CCCCLIX.

—— παλαίθετα κᾶλα καθῄρει.
vetusta ligna detraxit.

Etymol. MS. Bibl. Leidens. v. Καλοστρόφοι. —— κᾶλον δὲ τὸ ξύλον εἴρηται, ἀφ' οὗ καὶ καλόπους. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· παλαίθετα κᾶλα καθῄρει. Ad hunc locum respexit Suidas: Κᾶλα παλαίθετα. ξηρὰ ξύλα, ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνου. Hecale vetusta ligna, quibus in foco uteretur, de strue aut aliunde detraxit. Imitatus est Ovidius Metam. VIII. 644. de Baucide: —— *ramaliaque arida tecto detulit.* qui plura, ni fallor, ex Callimachi Hecale transtulit ad Baucida suam. Miror vero, accuratissimum alias Casaubonum ad Pers. Sat. IV. p. 332. scribere, Callimachum in Αἰτίοις Baucida commemorasse. Nusquam Baucidis mentio in Callimacheis, quae supersunt, fragmentis. Id tamen securus negligensque repetit Nic. Heinsius ad Ovid. Metam. VIII. 631. atque adeo rem exaggerans scribit, fabulam de Baucide fuse prosecutum esse Callimachum in Αἰτίοις. Sic error errorem parere solet. RUHNKEN.

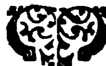
CCCCLX.

Μουσέων δ' οὐ μάλα φειδὸς ἐγώ.
Musarum ego non valde parcus.

Etymol. MS. Bibl. Leid. v. Φείδομαι. —— τὸ δὲ φειδὸς ὄνομα τὸ σημαῖνον τὸ φειδωλὸς ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Μουσέων δ' οὐ μάλα φειδὸς ἐγώ. Per ει etiam scriptum φειδὸς ex antiquis Comicis profert Eustath. ad Il. Ε. p. 407. RUHNKEN.

CCCCLXI.

Apollon. Dyscolus Grammat. MS. ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τὸ, τε γὰρ πρόπας οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ πηδᾶ, καὶ τὸ ὑμὼν παρὰ Καλλιμάχῳ. Haec dicuntur ex eorum sententia, quam Apollonius est secutus, qui πρόπας a προπάροιθεν, μάκαρ a μακάριος κατ' ἀποκοπὴν δύο συλλαβῶν orta statuebant: vid. Etym. p. 700. vs. 36. Eum in modum πηδὰ pro πηδάλιον, (quanquam ex Etymologo forte refingi quis debere cogitet, καὶ ῥᾶ) Ὑμὼν vel Ὑμὼν apud Callimachum pro Ὑμέναιος. Refutatur haec opinio ab Eustathio ad Od. Ε, p. 1542. 25. HEMSTERH.

RICH.

RICH. BENTLEII NOTAE AD COMAM BERENICES *CATULLI.*

CALLIMACHI FRAGMENTA, QUAE HUC PERTINENT.

I.

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερενίκης
  Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Et Conon me in aethere conſpexit, Berenicae
  Cincinnum, quem illa Diis omnibus dedicavit.

Scholiaſtes Arati p. 21. Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίῳ χαριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτοῦ κατηστέρισε. Τοῦτο δὲ Καλλίμαχος πού φησιν,

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης
  Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Quae Catullus ſic παραφράζει·

Idem me ille Conon caeleſti in lumine vidit,
  E Bereniceo vertice caeſariem
Fulgentem clare: quam multis illa Deorum
  Levia protendens brachia pollicita eſt.

II.

—— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

—— ut Chalybum genus pereat
Qui illud e terra naſcens monſtrarunt, ſtirpem malam.

Scholiastes Apollonii I. vs. 1323. χάλυβες, ἔθνος Σκυθίας, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος· Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος. Et lib. II. vs. 375. Χαλύβων μέμνηται καὶ Καλλίμαχος·

—— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

Quae Catullus sic expressit:

Jupiter, ut Chalybum omne genus pereat,
Et qui principio sub terra quaerere venas
Institit, ac ferri fingere duritiem. BENTL.

Vid. If. Casaub. Lect. Theocr. cap. III. p. 247. ERNEST.

III.

Σήν τε κάρην ὤμοσα, σόν τε βίον.

Adjuro tuum caput & vitam tuam.

Etymologicon Magnum v. Θηλαμών. Κάρη θηλυνοῦς, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἥν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Lege:

Σήν τε κάρην.

Quae sic Latine vertit Catullus, vs. 40.

—— *Adjuro teque tuumque caput.*

Hyginus in Poëtico Astronomico c. XXIV. *Sunt aliae septem stellae ad caudam Leonis in triangulo collocatae, quas crines Berenices esse Conon Samius Mathematicus & Callimachus dicit, cum Ptolemaeus Berenicen Ptolemaei & Arsinoës filiam sororem suam duxisset uxorem, & paucis post diebus Asiam oppugnatum profectus esset, vovisse Berenicen, si victor Ptolemaeus rediisset, se detonsuram crinem; quo voto damnatam crinem in Veneris Arsinoës Zephyritidis posuisse templo; eumque postero die non comparuisse. Quod factum cum rex aegre ferret, Conon Mathematicus (ut ante diximus) cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum: & quasdam vacuas a figura septem stellas ostendit, quas esse fingeret crinem. Hanc Berenicen nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere consuetam fuisse. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemaeum Berenices patrem multitudine hostium perterritum fuga salutem petisse: filiam autem saepe consuetam, insiluisse in equum, & reliquam exercitus copiam constituisse, & complures hostium interfecisse, reliquos in fugam conjecisse: pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.* BENTL. σήν τε placebat etiam Sylburgio ad Etymol. ERNEST.

RICH.

RICH. BENTLEII
NOTAE AD ELEGIAM
CATULLI
DE
COMA BERENICES.

Vſ. 1.

Omnia qui magni diſpexit lumina mundi.

Iſaacus Voſſius *lumina* illa obelo confódit; & ex Codd. ſuis MStis, qui habent *munera*, reſtituït *moenia*:

Omnia qui magni diſpexit moenia mundi.

Sane quidem ita veteres locutos eſſe conſtat; Lucretium ſaepe:

Maxima diſſiluiſſe capacis moenia mundi.

& Ovidium:

Ingentia mundi moenia.

Sed amabo an apud quenquam poëtarum reperias, *Omnia mundi moenia*? Quot enim ſunt? Moenia hic ſunt extremum, finis, terminus. Plura itaque mundi moenia eſſe non poſſunt, ſed duntaxat una. Bene ergo ſe habet *τὸ lumina*. Fortaſſe autem pro *diſpexit*, quod cujusvis eſt qui oculos ſanos habet, legendum *deſcripſit*; quod eſt Aſtrologorum. Virgilius:

Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem:

& alibi:

Caelique meatus
Deſcribent radio, & ſurgentia ſidera dicent.

Lucretius;

Ut ratio declarat eorum, qui loca caeli
Omnia diſpoſitis ſignis ornata notarunt.

Vſ. 23.

Quum penitus moeſtas]

Lego:

Quam penitus moeſtas exedit cura medullas!
Ut tibi nunc toto pectore ſollicitae &c.

Vſ. 33.

Atque ibi pro cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es.

Legendum: Atque ibi ME cunctis &c. *me comam* pollicita es: Sic verſ. 7.

Idem ME *ille Conon - - quam multis illa Deorum*
Levia protendens brachia POLLICITA *eſt.*

Hyginus: *Voviſſe Berenicen, ſi victor Ptolemaeus rediſſet, ſe detonſuram crinem.* Certiſſima haec eſt emendatio: Voſſius tamen *pro cunctis* interpretatur; *pro toto exercitu:* ſed melius, ni fallor, τὸ πρῶτον ſervaret Callimachus; quam ut Berenicen prius pro exercitu quam pro Rege & Marito vota facientem induceret. Deinde, ſi ea eſſet ſententia, dixiſſet, *ſi reditum tetuliſſent*, numero plurali. Poſtremo *cunctis* conſtruendum eſſe cum divis ex ipſo Callimacho conſtat,

Βόστρυχον, ὃν κείνη ΠΑΣΙΝ ἔθηκε ΘΕΟΙΣ.

Vſ. 44.

Ille quoque everſus mons eſt, quem maximum in oris
Progenies Phthiae clara ſupervehitur.

Miris modis ſe torquent interpretes, ut *Medos* per longas ambages ex ſtirpe *Phytiae* vel *Clytiae* vel *Thiae* oriundos eſſe probent. Pudet me hercle inepti laboris; cum in promptu ſit vera lectio, & expedita ſententia:

Progenies Thiae clara ſupervehitur.

Clara progenies Thiae eſt Sol, Thiae & Hyperionis filius. Pindarus Iſthm. v.

Μᾶτερ ἀελίου πολυώνυμε Θεία.

Heſiodus:

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπρήν τε σελήνην
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Vide etiam Etymologicon Magnum & Apollodorum. Et Apollonii Schol. lib. IV. Senſus eſt. *Quid crines adverſus ferrum facient; cum ferro everſus ſit Athos, omnium montium, ſupra quos Sol vehitur, maximus?* Proverbiale dictum; Maximus, optimus, pulcerrimus &c. Omnium, quos Sol videt. Plautus: *Meliorem neque tu reperies, neque vidit Sol.* Sic alii, & Latini & Graeci.

Vf. 53.

—— Memnonis Aethiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis.

Omnino nutans & languidum eſt illud epitheton *nutantibus:* ſed a librariis profectum eſt, non a Catullo; qui ſine dubio ſcripſit:

Unigena impellens NICTANTIBUS *aëra pennis.*

Quid ſit *nictari*, vide apud Feſtum: Lucretius lib. VI.

Cujus ubi e regione loci venere volantes;
Claudicat extemplo pennarum NISUS *inanis,*
Et conamen utrinque alarum proditur omne:
Hic ubi NICTARI *nequeunt, inſiſtereque alis.*

Virgilius IV.

His primum paribus NITENS *Cyllenius alis.*

Vf. 54.

Obtulit Arſinoës Chloridos ales equus.

Zephyri quidem uxor erat, nomine Chloris: ſed Arſinoën ſive Venerem cognomento Chlorida dictam nemo veterum memoriae prodidit. Achilles Statius Luſitanus vir doctiſſimus, qui tres MSS. Catulli Codices verſaverat, duos ex his *Locridicos* pro Chloridos, tertium *Locritos* habere teſtatur. Quare, ut opinor, haud incerta eſt haec emendatio:

Obtulit Arſinoës Locridos ales equus.

Et *Locris* quidem Venus ſive Arſinoë dicetur, eadem plane de cauſa ac *Zephyritis* in verſu ſequenti:

Ipſa ſuum Zephyritis eo famulum legarat.

Et in Callimachi Epigrammate:

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον. ἀλλὰ σὺ νῦν μοι,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις.

Nam ut Zephyritis a Zephyrio Africae promontorio, ita & Locris dicetur a gente Locrorum, qui regionem eam tenebant. Ptolemaeus p. 101. in Pentapoli Africae ponit Βερονίκην, Ἀρσινόην, & Ζεφύριον ἄκρον: ut vel dubitare nequeas, quin ab iſto Zephyrio dicta ſit Venus Arſinoë Zephyritis. Quod ſi itaque & Locri fuerint in Pentapoli Africae, jam certa reddetur ratio, cur & Arſinoë Locris appellata ſit. Sed ecce tibi teſtes luculentos Virgilium & Servium; Aeneid. XI.

Libycoque habitans aequore Locros.

Ad quem locum haec Servius: *Locri ſocii Ajacis Oilei fuerunt Epizephyrii & Ozoli. Sed hi tempeſtate diviſi ſunt —— Ozoli vero delati* PENTAPOLIM *de quibus nunc quaeritur, Libycoque habitantes aequore Locros.*

VS. 73.

Non si me infestis discerpant sidera *dictis*.

Ferri fortasse poterit haec lectio: nequeo tamen a me impetrare, ut a Catullo sic scriptum esse credam; sed aliud quid melius, ni fallor, & elegantius:

Non si me infestis discerpant sidera dextris.

Livius de Romulo: *Fuisse tum quoque aliquos, qui* DISCERPTUM *regem patrum* MANIBUS *taciti arguerent.* Quid quod *discerpere* proprie dicatur de cirro, nodo, corolla? sed illud manibus fit, non dictis. *Dextris* autem vel de *sideribus* recte dictum; cum in iis plura sint ἀνθρωπόμορφα. Reliqua vero, quae *dextra* carent, ea neque *dicta* proferre possint.

VS. 91.

Sanguinis expertem ne siveris esse tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.

Jure, ut opinor, culpandus est Callimachus, qui comam inducit rogantem, ut sanguine sibi litetur: qui crinibus abominandus magis, quam expetendus:

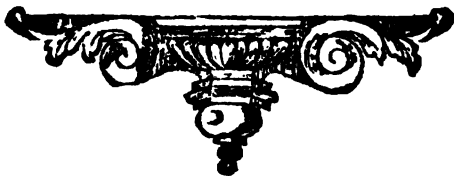
Squalentem barbam, & concretos sanguine crines.

Sed omnino legendum: *Unguinis* expertem: Quid enim coma sibi exoptet praeter unguenta? Hinc est, quod paulo ante a novis nuptis *onychem* petat: onychem scilicet plenum unguento. Horatius:

Nardi parvus onyx eliciet cadum.

Nota autem τὸ *muneribus* in versu proximo: inde enim firmatur haec emendatio; quia eadem usurpat noster, ubi paulo ante de unguentis loquitur:

Quam jucunda mihi munera libet onyx.

DE

DE CALLIMACHO TESTIMONIA VETERUM.

Lucianus de scribenda Historia p. 371. Οἷον ὁρᾷς τί καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ, καί τοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; &c.

Scriptor incertus apud Suidam: Σεβηριανὸς ἀπὸ Δαμασκοῦ —— τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ποιητῶν ἀπεδέχετο μετρίως. τὸν δὲ Καλλίμαχον εἰς χεῖρας λαβὼν, οὐκ ἔστιν ὅτι οὐ κατέσκωπτε τὸν Αἰτὸν ποιητήν. ἀναφερόμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἤδη πολλαχοῦ καὶ τῷ βιβλίῳ προσέπτυσε.

Proclus in Timaeum Platonis p. 28. Εἴπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄξιος ὁ κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγῖνος συνίστησιν. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὐτίμησε, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φλυαροῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητάς.

Strabo lib. XVII. p. 837. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου, πρόγονον δὲ τοῦτον ἑαυτοῦ φάσκει ὁ Καλλίμαχος. Et ibidem: Κυρηναῖος δ' ἐστὶ καὶ Καλλίμαχος καὶ Ἐρατοσθένης, ἀμφότεροι τετιμημένοι παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν, ὁ μὲν ποιητὴς ἅμα καὶ περὶ γραμματικὴν ἐσπουδακὼς, ὁ δὲ καὶ ταῦτα καὶ περὶ φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθήματα εἴ τις ἄλλος διαφέρων.

Scriptor vitae Apollonii Rhodii: Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων (ὁ Ἀπολλώνιος) Καλλιμάχου μαθητὴς, τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ. Et ibidem: Οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ. —— τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ αὖθις ἐκεῖσε ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ. Suidas: Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς. —— μαθητὴς Καλλιμάχου.

Scriptor vitae Arati: Συνήκμασε δὲ Ἄρατος Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ, καὶ Καλλιμάχῳ, καὶ Μενάνδρῳ, καὶ Φιλητᾷ. Et ibidem: Γεραιῷ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπέβαλλετο, παρ' οὗ καὶ ἐπιγράμματος ἠξιώθη. Notandus est eorum error, qui Graecum nescio quem Cyrenensem poëtam ex his verbis sibi comminiscuntur: legendum enim γεραιῷ; & sententia est, *Aratum innotuisse Callimacho jam seni; a quo & Epigrammate donatum esse,* Nimirum illud ipsum est Epi-

gramma; quod supra a nobis editum & explicatum est;

Ἡσιόδυ τό τ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος. &c.

Scriptor vitae Theocriti: Ἐγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχρονος τῦ τε Ἀράτυ καὶ Καλλιμάχυ καὶ Νικάνδρυ.

Aulus Gellius lib. XVII. c. 21. Neque diu post Callimachus poëta Cyrenensis Alexandriae apud Ptolemaeum regem celebratus est.

Solinus cap. XXVII. Major Syrtis ostentat oppidum: Cyrenas vocant: quae domus Callimacho poëtae fuit patria.

Suidas: Ἀσυνέτως γραμματικός· τέχνην γραμματικὴν —— καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Idem: Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίυ, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχυ ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Idem: Μαριανὸς, —— ἔγραψε μετάφρασιν Καλλιμάχυ Ἑκάλης, Ὕμνων, καὶ τῶν Αἰτίων, καὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων ἐν Ἰάμβοις ςσ.

Idem: Νικάνωρ ὁ Ἑρμείυ Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανῦ τῦ Καίσαρος —— ἔγραψε περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Idem: Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφυ Ἀρίστωνος Χίυ, γραμματικῦ δὲ Λυσανίυ τῦ Κυρηναίυ, καὶ Καλλιμάχυ τῦ ποιητῦ.

Strabo lib. XIV. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ Ἁλικαρνασσῦ —— Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, Καλλιμάχυ ἑταῖρος. In hunc Heraclitum extat Epigramma.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον. &c.

Etymologicon Magnum: Ἀλυτάρχης. ῥαβδοφόροι ἀλύται. Ἥδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχυ διὰ δύο λάμβδα ὀνομάζει τὰς ἀλύτας, ἀλλύτας. [MS. Reg. Ἥδυλλος δὲ εἰς τὰ ἐπιγράμματα Καλλιμάχυ. quocum convenit MS. Leidens. nisi quod Ἥδυλος habet per simplex λ, & eadem manu supra scriptum Εὔδυλος. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VIII. p. 331. Φιλοστέφανος δὲ, ὁ Κυρηναῖος μὲν γένος, Καλλιμάχυ δὲ γνώριμος, ἐν τῷ περὶ τῶν παραδόξων ποταμῶν.

Suidas: Ἴστρος, Μενάνδρυ Ἴστρυ, Κυρηναῖος ἢ Μακεδὼν, Καλλιμάχυ δῦλος καὶ γνώριμος. Unde a veteribus passim vocatur Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος.

Anthologiae lib. III. c. 25. Ἄδηλον.

Ὦ μάκαρ ἀμβροσίοισι συνέστιε φίλτατε Μύσαις,
Χαῖρε, καὶ εἰν Ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Ibidem lib. II. Εἰς Γραμματικύς. Philippi.

Γραμματικοὶ, Μώμυ στυγίυ τέκνα, σῆτες ἀπάντων,
Τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότυ σκύλακες,
Καλλιμάχυ στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες
Οὐδ' αὐτῦ κείνυ γλῶσσαν ἀποστρέφετε. &c.

Antiphanis.

Τῶν μεγάλων κηλῖδες; ἐπ' Ἠρίννῃ δὲ κομῶντες
Πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχυ πρόκυνες.

Incerti.

Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον, ἡ δὲ μέλαινα
Ἱστορίη τήκει τὺς παρακαλλιμάχυς.

Pal-

Palladae lib. I. c. XVII.
Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς
Πτώσεις γραμματικῆς, πλῶσιν ἔχων πενίας.
Propertius II. I.
Sed neque Phlegraeos Jovis Enceladique tumultus
Intonet anguſto pectore Callimachus.
III. I.
Callimachi manes, & Coi ſacra Philetae,
In veſtrum, quaeſo, me ſinite ire nemus.
III. VIII.
Inter Callimachi ſat erit placuiſſe libellos:
Et ceciniſſe modis, pure poëta, tuis.
II. Eleg. ultima:
Tu ſatius memorem muſis imitare Philetam,
Et non inflati ſomnia Callimachi.
IV. I.
Ut noſtris tumefacta ſuperbiat Umbria libris;
Umbria Romani patria Callimachi.
IV. VI.
Cera Philetaeis certet Romana corymbis:
Et Cyrenaeus urna miniſtret aquas.
Catullus LXVI.
Sed tamen in tantis moeroribus, Ortale, mitto
Haec expreſſa tibi carmina Battiadae.
XCVII.
Saepe tibi ſtudioſo animo venante requiris
Carmina uti poſſem mittere Battiadae.
Ovidius:
Battiades ſemper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.
*
Hoc, memini, quondam fieri non poſſe loquebar;
Et me Battiades judice falſus erat.
*
Sit tibi Callimachi, ſit Coi nota Philetae,
Sit quoque vinoſi Teïa muſa ſenis.
*
Callimachum fugito; non eſt inimicus amori:
Et cum Callimacho tu quoque Coë noces.
Statius Epithalamio Stellae:
—— hunc ipſe choro plaudente Philetas,
Callimachusque ſenex, Umbroque Propertius antro
Ambiſſent laudare ducem ——

[Non alienum fuerit, Veterum de Callimacho teſtimoniis adjicere Arati Vitam ineditam, e Codice Barocciano deſcriptam, in qua bis Callimachus commemoratur. RUHNKEN.]

ΓΕΝΟΣ ΑΡΑΤΟΥ.

Ἄρατος πατρὸς μέν ἐστι Ἀθηνοδώρου, μητρὸς δὲ Λητοφίλας· τὸ δὲ γένος, ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας. ὀνομάσαι δέ φασι τὴν πόλιν ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Μυδίου. [1] Ἀδελφοὺς δὲ ἔσχε Λύρων [2] τε καὶ Καλλιώδαν [3] καὶ Ἀθηνόδωρον, ὅν φησιν Εὐφράνωρ ἀντιγράψαι πρὸς τὰς Ζωΐλου κατηγορίας. Διέπρεψε [4] δὲ παρὰ Ἀντιγόνῳ ὃς ἐβασίλευσε Μακεδονίας, παρελθούσης τῆς βασιλείας εἰς αὐτὸν τρόπον τοῦτον. Μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐκράτει τῆς Μακεδονίας Ἀριδαῖος ὁ κληθεὶς Φίλιππος· τούτου δὲ ἀποθανόντος διεδέξατο Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, [5] ὃν ἀναιρεῖ Πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς Κεραυνὸς, Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἀριδίκης υἱὸς, ὃς βασιλεύει Μακεδονίας. Ἀναιρεθέντος δὲ αὐτοῦ ὑπὸ Γαλατῶν, ἑαυτοῖς αἱροῦνται Μακεδόνες Σωσθένην, μεθ' ὃν βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος Φιλίππου, οὗ γίνεται παῖς Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς, Δημητρίου δὲ Ἀντίγονος ὁ Γαλάτας, παρ' ᾧ διέτριβεν αὐτὸς καὶ σὺν αὐτῷ Περσεὺς [6] ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἀντάγορας ὁ Ῥόδιος, ὁ τὴν

1. Σόλωνος τοῦ Μυδίου] *Ανδίου* legitur in Arati Vita breviore. Jure vox valde mendi suspecta Menagio ad Diog. L. I. 51. pro qua lubens reponendum crediderit Ἀθηναίου. Conjectura minime spernenda: forte tamen malit aliquis ex Diogene Σαλαμινίου. Solonem librarii Cilicem fecerunt in Etymol. p. 721. vſ. 49. Σόλοικοι, οἱ βάρβαροι, ἀπὸ Σόλωνος Κίλικος. Scilicet refingi debet, ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας. HEMSTERH.

2. Λύρων] Rectius alii, *Μύρων*. RUHNKEN.

3. Καλλιώδαν] Καλώνδας, inquit Suidas, ὄνομα κύριον· restituendum igitur huic loco Καλώνδαν· idque recte Suidas habet in Ἄρατος, & minoris Arati vitae scriptor: alter enim deterius Καλιώνδαν. Idem illi nomen, qui Archilochum in praelio peremit, teste Suida in Ἀρχίλοχος. Plutarcho Καλώνδης T. II. p. 560. E. Formae patronymicorum sunt Doricae Ἀρχώνδας, Ἐπαμινώνδας, Θεώνδας, Φιλώνδας, Χαρώνδας pro Ἀρχωνίδης &c. Similiter a Κάλων vel Κάλλων, nam uterque scribendi modus in usu, Καλωνίδης, Καλώνδας. HEMSTERH.

4. Διέπρεψε] Lege, Διέτριψε· nisi capias pro *in gratia & honore fuit*. v. Athen. IV. p. 174. E. RUHNKEN.

5. Διεδέξατο Σέλευκος ὁ Νικάνωρ] Non me fugiunt, quae scripsit Justinus XVII. 2. 5. sententiae acumen secutus: verum tamen Seleucus sive Nicanor, sive magis Nicator, Macedoniae regnum nunquam tenuit, tantum abest, ut Aridaeo interfecto successerit. Error hic certe latet manifestus. Si culpa vacat ipse Vitae Scriptor, inter *διεδέξατο* & Σέλευκος lacunam intercedere satis magnam statuendum est, in qua brevius enarratae fuerint illae res, quarum seriem exponunt Dexippus & Porphyrius in Euseb. Chron. p. 58. 60. Hoc pacto commode progredi potuit ad Lysimachum Macedonum regem praelio victum & occisum a Seleuco Nicatore, quem parvo post tempore Ptolemaeus Ceraunus insidiis circumventum perfide trucidavit. Sequentibus etiam labes adhaesit, quippe quae ab historiae fide multum discedunt, nisi talem fere in modum redintegrentur: μεθ' ὃν βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος υἱωνὸς Ἀντιγόνου τοῦ Φιλίππου, οὗ γίνεται παῖς Δ. ὁ Π. Δ. δὲ Α. ὁ Γ. &c. Vid. Luciani Macrob. c. 11. p. 216. HEMSTERH.

6. Περσεὺς] Ita *Persius* olim in Cicer. de N. D. I. 15. & Minuc. Fel. c. 21. legebatur: jamdudum a viris eruditis correctum *Persaeus*, editumque in Gell. III. 18. ubi vid. Jac. Gronov. Hic ad eandem formam scribendum Περσαῖος· minus vitiatum in Arati Vita breviore, Περσαίῳ τῷ φιλοσόφῳ· recte Simson. in Chron. Cathol. ad A. M. 3728. De Persaeo autem praeter adductos a Jo. Jons. de Script. H. Ph. I. 2. Menag.

τὴν Θηβαΐδα [7] ποιήσας, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ὡς αὐτός φησιν ὁ Ἀντίγονος ἐν τοῖς περὶ Ἱερώνυμον. [8] Ἐπισταθεὶς [9] δὲ τῷ βασιλεῖ πρῶτον μὲν αὐτοῦ ποίημα ἀνέγνω τὸ εἰς τὸν Πᾶνα τὸν Ἀρκαδίας· εἶτ' ἐκείνου κελεύσαντος, ἔγραψε τὰ Φαινόμενα. Ἐκέχρητο δὲ ὁ Ἄρατος Ζήνωνι τῷ Στωϊκῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολὴ πρὸς τοῦτον. διώρθωσε δὲ καὶ τὴν Ὀδυσσείαν. ἐγένετο δὲ σφόδρα πολυγράμματος ἀνὴρ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Καλλίμαχος. Δοσίθεος δὲ ὁ πολιτικὸς ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον ἐλθεῖν φησιν αὐτὸν καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου, καὶ διατρίψαι παρ' αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. Τὴν δὲ τῶν Φαινομένων ὑπόθεσιν παρέλαβεν [10] ἐν αὐτῷ ὁ Ἀντίγονος, δοὺς τὸ Εὐδόξου σύγγραμμα, καὶ κελεύσας ἔπεσθαι αὐτῷ. ὅθεν τινὲς τῶν ἀπωλοτέρους [11] προσεσχομένων ταῖς ἐξηγήσεσιν ἔδοξαν μὴ μαθηματικὸν εἶναι τὸν Ἄρατον. ὑπέλαβον γὰρ μηδὲν ἕτερον τῶν Εὐδόξου Φαινομένων ποιῆσαι αὐτὸν, εἰς τὸ σύγγραμμα θεῖναι. Ταύτης δὲ τῆς γνώμης ἔχεται καὶ Ἵππαρχος ὁ Βιθυνός. ἐν γὰρ τοῖς πρὸς Εὔδοξον καὶ Ἄρατον πειρᾶται τοῦτο ἀποδεικνύναι. συνηγορεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Διονύσιος ἐν τῷ περὶ συγκρίσεως [12] Ἀράτου καὶ Ὁμήρου, περὶ τῶν μαθηματικῶν ὅσπερ γε φησίν· Οὐ τίθεμαι αὐτὸν ἰατρὸν εἶναι γράψαντα ἰατρικὰς δυνάμεις, οὐδὲ μαθηματικὸν θήσομαι οὐδὲν ἔξω [13] εἰπόντα τῶν Εὐδόξου. βιάζονται δ' οὐ μετρίως. ἦν γὰρ καὶ τὸ εἰδέναι μεταφράσαι, ἐμπειρίας μαθηματικῆς. εὑρήσομεν δὲ αὐτὸν καὶ ἐπιμελέστερον τὰ πλεῖστα τοῦ Εὐδόξου ἐπιστάμενον. ἤδη καὶ ὁ Καλλίμαχος συνεγγίζων [14] αὐτῷ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀράτου σύγγονος ἀγρυπνίας τῆς τῶν Φαινομένων θεωρίαν διὰ τὴν παρατήρησιν. Πολλοὶ δὲ μετ' αὐτὸν ἐγένοντο Φαινόμενα γράψαντες, καὶ οὐδεμιᾶς ἀξιοῦνται φροντίδος. Καὶ περὶ μὲν τούτου τοσαῦτα.

nag. ad Diog. L. VII. 36. J. A. Fabric. B. Gr. T. II. p. 407. adeundi Polyaen. VI. 5. Aelian. V. H. III. 17. & Jac. Perizon. Historiam illusi ab Antigono philosophi, quam Diogenes obiter attingit, oratoriis coloribus illustravit Themist. Or. XXXIII. p. 358. ubi vid. Harduinum. HEMSTERH.

7. Θηβαΐδα] Nemo veterum, cui Thebais Antagorae fuerit memorata, mihi succurrit: atque adeo vereor, ne deceptus hic Arati vitae scriptor Antimachi Thebaida, quae notissima est, ad Antagoram memoriae vitio transtulerit. Porro Antagorae, ut Antigono grati, mentio est apud Pausan. I. p. 6. Vid. Aelian. V. H. XIV. 26. & Perizon. HEMSTERH.

8. Περὶ Ἱερώνυμον] Scribe, πρὸς Ἱερώνυμον, nisi gravius ulcus lateat. RUHNKEN.

9. Ἐπισταθεὶς] Malim συσταθεὶς, *adductus ad regem, illique commendatus.* HEMSTERH.

10. Παρέλαβεν ἐν αὐτῷ] Legendum, παρέβαλεν αὐτῷ. RUHNKEN.

11. Ἀπωλοτέρους] Abhorrere non videtur ἀπειροτέρους· praefero tamen ἐπιπολαιοτέρους· in Simplicio ad Aristotelem non semel reperias τοὺς ἐπιπολαίως διανοουμένους, οἱ ἐπιπολαιότερον ἐξηγησάμενοι &c. HEMSTERH.

12. Συγκρίσεως] MS. corrupte σύγκριον. RUHNKEN.

13. Οὐδὲν ἔξω] Sic scripsi de conjectura. MS. οὐδὲ ξένον. RUHNKEN.

14. Συνεγγίζων] Hoc quoque ex conjectura dedi. MS. συνεκίζων. Quae sequuntur, mutila sunt & corrupta. Vide elegantissimum Cl. Ernesti Excursum ad Epigr. XXIX. RUHNKEN.

CAL-

CALLIMACHI HYMNUS IN DIANAM,

FRANCISCO FLORIDO SABINO INTERPRETE.

Dianam (neque enim decet hanc tranſire canentes)
Dicamus, ſtudioſam arcus caedisque ferinae,
Multiplicisque chori, & verſantem in montibus altis.
Hinc orſi, patriis ut nata puella prehenſis
Poplitibus, magnum ſic eſt affata tonantem:
Virgineum decus aeternum da poſſe tueri,
Nomina multa Pater da, ne mihi certet Apollo.
Spicula praeterea concede, arcumque. pharetram
Non peto, non magnos arcus: (mihi namque ſagittas
Cyclopes facient quamprimum, arcumque ſequentem,
Sed lucem ferre, & genibus ſuccingere veſtem
Pulchram, prompta feras ut agreſtes perdere poſſim.
Da teneras ſexaginta Oceanitidas, omnes
Nonum annum natas ſimul incinctasque puellas.
Viginti Creſſas nymphas mihi trade miniſtras,
Quae mihi, cum lyncas, cum cervos figere mittam,
Velocesque canes curent, pictosque cothurnos.
Da montes cunctos, atque urbem his adjice quam tu
Cunque voles. neque enim aſſidue verſabor in urbe,
Montibus inſiſtens: tunc inviſam oppida tantum,

Quum

Quum pariens acres mulier vexata dolores
Senferit, auxiliumque petet. quando hoc mihi fatis
Conceſſum, ut gravidis Lucina vocantibus adſim.
Nam mea nec pariens, uteri neque pondera geſtans,
Indoluit mater, nulloque enixa dolore eſt.
Haec effata, patris mentum tractare puella
Cum vellet, fruſtraque manus tendiſſet inanes,
Ceſſavit tandem. at ridens pater annuit olli,
Demulcensque, inquit, Quoniam mihi talia divae
Editis, accenſae zelum Iunonis & iras
Non aſſis facimus. referes quaecunque puella
Poſcis, & a facili capies majora parente.
Ter turrita decemque tibi tradam oppida, quae nec
Sacra deis aliis praeter te, neve deabus
Perficient, & Diana dicentur ab una
Multas praeterea tibi deſignaveris urbes
Aut pelagi medio, aut amplae telluris: ubique
Ut tibi cum lucis arae ſint: ipſaque cuſtos
Portubus & triviis bene ſis nota. Haecce locutus
Annuit. illa patris nutu firmata, profecta eſt
Cretenſem ad Leucum, cui denſae in vertice ſylvae:
Hinc petit Oceanum, & nymphas capit inde frequentes,
Nonum annum natas ſimul incinctasque puellas.
Caeratus exultat fluvius: Tethys quoque natas
Dianae charas gaudet tribuiſſe miniſtras.
Mox duros Cyclopas adit, quos inſula habebat
Quam Liparam appellanr (Lipara haec nunc fertur, at olim
Dicta Meligunis) Vulcani incude rotantes
Candentem maſſam, atque urgentes magnum opus, ex quo
Neptuni fortes poſſent potare quadrigae.
Nymphae autem timuere, ingentia monſtra videntes,
Oſſaeis aequanda jugis: queis lumina cunctis
Torvis ardebant nimirum e frontibus, inſtar
Quadruplicis clypei: ſtrepitusque incude refuſus

Ter-

Terruit insuetas, emissaque flamina vastis
Follibus: unde imis tota intonat Aetna cavernis,
Trinacria &, Sicanum sedes, vicinaque tellus
Italiae, ac magno Cyrnus tremefacta fragore.
At postquam in vacuas elatus malleus auras
Percussit stridens in curua forcipe ferrum,
Perque vices connixi id pulsavere Cyclopes,
Tum neque eos nymphae contra spectare, neque altum
Auribus attonitae valuerunt ferre boatum.
Nec mirum si majores aetate puellae
Divorum haud gaudent tales vidisse ministros.
Sic quum parva infans matri parere recusat,
In gnatam vocat haec magno clamore Cyclopas,
Argen, vel Steropen. tunc e penetralibus unus
Exit Mercurius, carbonibus oblitus atris,
Qui parvam subito perterreat. illa parentis
In gremium fugiens, palmis sua lumina texit.
Tertius at tibi vix ô diva accesserat annus,
Quum Latona ulnis te gestans mater, adivit
Vulcanum, ut caperes pro pulchris munera ocellis.
Tu tamen horrendi residens in poplite Brontae,
Hirsuto duras capiensque e pectore setas,
Vellisti: ut pars nunc restet quoque glabra, neque ultra
Illas producat: veluti damnosa capillos
Quum caput est aggressa hominis, populatur alopex.
Sumptis inde animis, sacro sic ore locuta es,
Arcum Cyclopes mihi jam properate: pharetram
Ex humero nobis quae pendeat, atque sagittas:
Latona quoniam sum creta, ut Phoebus Apollo.
Quod si parva meos arcus fera senserit, aut si
Major contigerit, Cyclopibus esca feretur.
His dictis opus exactum est: armataque diva
Continuo ad catulos versa es: Panosque Lycaei
Arcadicum limen, qui lyncem in frusta secabat
Maenaliam, canibus foetis alimenta daturus.
Distinctique canes albo duo dantur ab illo,
Tresque tibi auripetae: varius tantum unus. eorum

Ter-

Tergora ſi ſaevi cepiſſet quisque leonis,
In ſtabulum vivum traheret. ſeptem Arcades iſtis
Adduntur, curſu ventos qui vincere poſſent:
Hinnuleos ut eis caperes, leporemque fugacem,
Hiſtricis aut cervi luſtrum monſtrantibus, atque
Cognita capreoli veſtigia quaerere doctis.
Hinc digreſſa (canes aderant tibi) repperis alto
Parrhaſii in montis tumulo ſalientia paſſim
Agmina cervarum (gratum tibi) quae prope ripas
Nigros volventis lapides paſcuntur Anauri,
Tauris majores: fulgebat cornibus aurum.
Quas adeo aſpiciens, haec tecum corde volutas,
Conveniens nobis, ſi prima haec praeda feratur.
Harum (quinque aderant) magna levitate potita es:
Quattuor absque canum curſu, ut vehereris ab illis:
At quintam, fluvii Celadontis ſumma petentem.
(Sic voluit Juno, ut poſtremis Herculis acta
Frondibus ornaret) Carneius ſuſcipit ingens.
Interimens Tityum virgo, ſunt aurea zona
Aureaque arma tibi: currus perfectus & auro eſt:
Aurea ſunt, cervas queis fraenas, diva, lupata.
Sed quonam primum te corneus abſtulit axis?
Aemum in Threicium, de celſo vertice cujus
Horrifer inſpirat boreas mala frigora nudis.
Unde tibi fax eſt conceſſa? unde ignis? Olympus
Myſus utrunque dedit: cui perpetuum injicis ignem,
Decidit excelſi qualis de fulmine patris.
Flexus ſaepe tibi eſt argenteus arcus: & ulmum
Prima ſagitta petit, quercum altera, tertia agreſtis
Terga ferae: quartam emiſſam non accipit arbor.
Urbem nanque illa evertis, quae perdita, quique
Externum ac civem nullo diſcrimine vexant.
Heu miſeri qui te iratam ſenſere, Diana.
Horum armenta lues rapit, inde pruina labores:
Cum ſenibus pereunt nati, muliebria necnon
Agmina ſeu percuſſa cadunt, ſeu dum fuga quasdam
Exercet, pariunt, nil rectum ut conſtet in illis:

Jam quos jucundo aſpexiſti & ſidere amico,
Terra ferax his eſt: augentur ſemper eisdem
Armenta, accreſcunt & opes. neque tetra ſepulcra
Unquam adeunt, niſi quum domat illos tarda ſenectus.
Non genus abſumit diſcordia, (diſſipat aedes
Quae ſtabiles ſemper) quum menſa frequentius una
Pacatas inter ſe habeat ſocrumque nurumque.
Proinde mihi charus ſit quem tu diva fovebis.
Isque utinam (regina) forem: mihi carmina ſemper
Suppeterent, queis te canerem, matrisque hymenaeos,
Et Phoebum fratrem: in primis tua praemia laudum:
Ut te ornent arcusque canesque, ut currus, ad ampla
Qui te conſpicuam ſummi fert tecta tonantis.
Tum te in veſtibulis divum turba excipit: arma
Tum tua deſumit Cyllenius: hinc & Apollo
Ante feras capiebat (adhuc non aſtra tenebat
Strenuus Alcides) ſed talia munera Phoebus
Liquerat. indefeſſus enim Tirynthius heros
Ante fores ſtabat, ſi praeda qualibet aucta
Pingue deis epulum ferres. riſere ſed illi
Cuncti adeo: ante alios riſit Saturnia, quando
E curru ingentem taurum vel tolleret aprum,
Poſtremis pedibusque trementia tergora capri.
Alloquitur mox verſutis ſic te dea verbis,
Saevas ſterne feras, miſeris mortalibus ut ſis
Qualis ego: ac lepores, capreas quoque per juga paſci
Alta ſine. ecquid enim capreae meruere, lepusque?
Culta ſues vaſtant, plantisque virentibus obſunt,
Humano generi tauri: tu percute cuncta haec.
Dixit, deinde feram circumſtetit, usque laborans.
Redditus Oeteo nam quanvis vertice divus,
Tanta erat ingluvie, quanta, quum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.
Aſt Amniſiades cervas temone ſolutas
Depaſcique docent ſub eo, ſectumque triphyllum
E prato magnae portant Junonis eodem,
Carpere quod memorantur equi Jovis alta tenentis:

An-

Auratosque lacus lymphis felicibus implent,
Gratior ut cervis potus sitientibus extet.
Tu patris interea subiens tecta ampla, vocaris
Omnibus a divis, ad Phoebum at proxima flectis.
Quando erit ut nymphae dominam te diva coronent,
Fundit ubi Inopus liquidas Aegyptius undas,
Seu Pitanen juxta (Pitane & tua) seu prope Limnas,
Seu prope Alas Araphenidas, sedisti ubi quondam
Ex Scythia fugiens taurorum immitia sacra:
Nulla meae tunc arva boves proscindere tentent,
Praesertim si ductet eas alienus arator:
Languentes quoniam, demissaque colla ferentes
Reddentur stabulis: vel si Stymphalides essent,
Nono anno terram vertentes: egregiae, inquam,
Effodere alte agrum: choream quia Delius illam
Non transit, sed sistit equos currumque nitentem,
Ut prospectet eam, & lucem sic prorogat almam.
Insula quae potior, qui mons tibi gratior, & qui
Arridet portus magis, atque urbs, quae tibi nymphis
Ante alias placeat, tibi quaenam heroides adsint,
Dic dea tu nobis, alios eadem ipse docebo.
Insula grata tibi Doliche est, urbs Perga probatur,
Et cum Taygeto Euripi secessus amoeni.
Nanque unam e nymphis Gortynida dilexisti
Infestam cervis Britomartin, cujus amore
Accensus Minos erravit per juga Cretae:
Sed nunc horrida eam quercus, nunc ulva palustris
Texit. at ille novem per menses cuncta petivit
Aspera quae loca sunt, quae impervia, nec tamen idem
Unquam cessasset, nisi se haec misisset in aequor,
Capta, jugo e montis: piscantum retibus inde
Implicita, ut sic salva foret. quae causa Cydones
Impulit ut nympham Dictynam nomine ferrent,
Dictaeum & montem: struerentque altaria, queis nunc
Reddunt sacra, recens sertum illa luce parantes
Pinu, aut lentisco: nam myrtum odere prophanam.
Quando etenim ramus tunicae fugientis adhaesit

Myrteus, idcirco myrtus non chara Dianae est.
Te quoque, diva ferens lucem, cognomen eadem
Deductum a nympha Cretes sumpsisse loquuntur.
Cyrenem huic adjunxisti, cui munera donas
Ipsa, canes binos, venatu insigniter aptos,
Queis Peliae ad tumulum victrix erat illa futura.
Quin flavam Cephali uxorem mox Deïonidae
In numerum adsciscis. nec non (si vera fatentur)
Non secus atque oculos pulchram Anticlean amasti.
Ferre sagittiferas nanque hae suevere pharetras
Primae, arcusque leves, exertaque dextra gerentes
Brachia, nudatis in bella ruisse papillis.
Post has Arcaside Jasio prognatam Atalantam
Dum spectas, recipis pernicem aprisque molestam.
Haecque canes agitare, & spicula mittere docta est.
Inde tuum Calydon quicunque invaserat aprum,
Laudibus ornavit meritam, palmaque, feraeque
Dentibus insignem Arcadiae mox reddidit illam:
Quam neque crediderim Hylaeum Rhoecumque furentem
Sub terra positos hostes damnare, sagittas
Mittentem. arguerent quoniam fixa ilia falsos,
Horum Maenalius quum fluxit sanguine vertex.
Urbibus ac domibus multis dea cognita salve,
Cognita Mileto: securus qua duce Neleus
Fecit iter, claras quum classe reliquit Athenas.
Chesias, Imbrasie, solio quae prima refulges:
Cui propriae navis clavum olim major Atrides
In templo affixit, ventos ut solvere velles,
Grajae quum puppes Trojana ad littora cursum
Dirigerent, Helenae accensae Rhamnusidos ira.
Cui Proetus posuit duo templa, Puertia quorum
Altera habet (siquidem errantes per devia firmas
Virgineas turbas) stant Lusis altera. nam tu
Reddere mansuetas solita es dea casta puellas.
Sic & Amazonides, belli studiosa caterva,
Curva Ephesi posuere tibi prope littora signum

Fa-

Fagineo in trunco. tunc sacris praefuit Hippo:
Upi aliae tibi. nam cunctae saliere libenter,
Armatae primum clypeis, latam inde per orbem
Pandentes choream. posthaec & fistula nodis
Disparibus compacta sonans vocem edidit unam.
Nondum etenim hinnulei terebraverat ossa (monente
Pallade) nec cervi quisquam. vox advolat autem
Sardias, atque simul Berecynthia pascua: quumque
Saltarent, strepitum pedibus pharetrisque ciebant.
Dein statuam circa fundata est, maxima moles,
Lutea cui similem non unquam aurora videbit,
Tot pollens opibus post se ut Pythona relinquat.
Hanc tamen insanus quondam est popularier ausus
Lygdamis, innumeris comitatus Cimmeriorum
Lactiphagum turmis equitum, quos miserat omnes
Bosporus, Inachiae dictus de nomine vaccae.
Ah rex infelix, quantum deliquerat. ipse
Non erat in Scythiam rediturus: nullus eorum
Denique qui curru pressissent prata Caystri.
Semper enim suspensa Ephesi tua tela videntur.
Salve Munychie, portu praefecta, Pheraea.
Dianam ac ne quis contemnat: dicitur Oeneus
Illam aspernatus certamina dura subisse.
Nullus ei jaculo certet, celerive sagitta:
Constitit Atridae non parvo audacia. nullus
Spondeat innuptam divam sibi: cujus & Otus,
Cujus & Oarion connubia dura petivit.
Neu choreas fugiat solennes: scilicet Hippo
Non praeter lacrymas has aversata recessit.
Salve diva potens, nostraeque ades optima Musae.

HYMNUS
IN
LAVACRA PALLADIS
POLITIANO
INTERPRETE.

Ite foras agedum, quaecunque liquentibus undis
  Membra lavaturae Pallados, ite foras.
Ipsa venit: fremitus sacrorum audimus equorum:
  Ite agedum flavae ô ite Pelasgiades.
Non prius ingentes lavit sibi diva lacertos,
  Illa quam absterfit pulvere cornipedum:
Nec tum quando armis multa jam caede cruentis
  Venit ab injustis horrida terrigenis.
Tum quoque equum subducta jugis fumantia colla
  Perfudit largi fontibus Oceani,
Dum sudor, guttaeque putres, dumque omnis abiret
  Spuma oris circum mansa lupata rigens.
Ite ô Achivae, sed non unguenta aut alabastros,
  (Audio certe ipsum stridulum ab axe sonum)
Palladi lotrices non unguenta aut alabastros
  (Nulla etenim divae huic unguina mista placent)
Ferte: nec huic speculum. vultu est pulcherrima semper.
  Nam nec in Ida olim, judice sub Phrygio,
Se vel orichalco magna haec dea, vel Simoentis
  Spectavit quanquam vertice perspicuo.
Nec Juno: sed sola Venus se splendido in aere
  Vidit, eandem iterum dispofuitque comam.

Bis ſexaginta ſpatiis verum incita curſu,
Stellae apud Eurotan ceu Lacedaemoniae,
Perfricuit tantum pingui ſe diva liquore
De baccis, arbor quem ſua protulerat.
O puerae, emicuit rubor ilico, matutina
Quem roſa, quem grano Punica mala ferunt.
Ergo marem nunc tantum olei quoque ferte liquorem,
Quo ſe ungit Caſtor, quo Amphitryoniades.
Ferte etiam ſolido ex auro, quo pectine crines
Explicet, & pinguem caeſariem dirimat.
Exi age jam ô Pallas. praeſto tibi virgineus grex,
Natae magnorum charus Aceſtoridum.
O Pallas, quin jam clypeus Diomedis & ipſe
Fertur, ut Argivum mos vetus obtinuit.
Eumedes docuit, meditans tibi grata ſacerdos,
Cum in ſe compoſito cerneret interitu
Ire malam ſortem. fugit quippe ille, tuamque
Ad montem Crion, ſuſtulit effigiem:
Ad montem Crion. tum abruptis impoſuit te
Cautibus, haſque vocant nunc quoque Pallatidas.
Exi age quae expugnas urbes, cuique aurea cordi
Caſſis, equumque fremor, cum ſonitu clypeum.
Vos hodie undiferae ne tinguite, vos hodie Argos
Fontibus ex ipſis, non fluviis, bibite.
Vos hodie ancillae ferte urnas ad Phyſadeam,
Aut ad Amymonem, progeniem Danai.
Nanque auro & multis permiſtus floribus undas
Defluet e laetis Inachus ipſe jugis,
Et purum feret huic laticem, cave tu ergo Pelasge
Ne nudam imprudens aſpicias dominam.
Aſpiciet nudam qui Pallada quae tenet urbem,
Ultra jam hoc Argos cernere non poterit.
Jam veneranda exi Pallas, dum quiddam ego iſtis
Dicam. nec meus hic ſermo, ſed alterius.
Unam olim, ô puerae, Thebis dea Pallas amabat
Nympham, prae cunctis quas habuit comites,

Matrem Tiresiae. nunquamque fuere seorsum:
  Sed sive ad veterum moenia Thespiadum,
Sive Coroneas, seu tenderet illa Haliarton,
  Boeotum visens vecta jugis populos,
Sive Corponeas, (ubi pulcher odoribus halat
  Lucus, ubi ara ipsi Curalium ad fluvium.)
Saepe illam curru secum dea vexit eodem,
  Nullaque nympharum colloquia, aut thyasi
Grata fuere satis, nisi praeforet ipsa Chariclo.
  Verum & ei multae debitae erant lacrymae,
Quamvis chara comes magnae foret usque Minervae.
  Nam se olim peplis utraque depositis
Dum lavat in lymphis Heliconidos Hippocrenes,
  Utque die vacuus mons tacet in medio:
Dum lavat ergo utraque, & mediae sunt tempora lucis,
  Dumque est in toto plurima monte quies,
Tiresias unus canibus comitantibus ibat
  Per loca sacra, levi flore genas nitidus,
Immensamque sitim cupiens relevare, petito
  Fonte, videt quae non cernere fas homini.
Hic irata licet sic illum affata Minerva est,
  Quis te non ullis jam rediturum oculis,
O Euerida, malus haec deus in loca duxit?
  Sic ait: at pueri lumina nox pepulit.
Astitit, obticuit, dolor illi ut glutine vinxit
  Genua, sonum tenuit vocis inops animus.
At nympha exclamans, Quid nota, ait, ô dea, factum est?
  Nunquid vestra, deae, talis amicitia?
Lumina mi pueri rapuisti, pectora nate
  Vidisti infelix Pallados, iliaque:
At non & solem cernes iterum. heu misera: ô mons,
  O Helicon rursum non peragrande mihi.
Magna nimis parvis mutas, quae lumina nati
  Pro cervis paucis dorcadibusque habeas.

Sic

Sic puerum ambobus charum complexa lacertis
   Mater, flebilium carmen aëdonidum
Triste gemens iterat. sed enim miserata Minerva
   Tunc sociam verbis talibus alloquitur:
Dia, inquit, mulier, verte haec quae protulit ira.
   Non per me captus luminibus puer est.
Nam pueris auferre oculos haud dulce Minervae,
   Verum Saturni legibus haec rata sunt,
Ut quicunque deum aspiciat, nisi jusserit ipse,
   Mercede ingenti scilicet aspiciat.
Dia igitur mulier, fieri haec infecta nequit res.
   Quippe ita Parcarum fila voluta manu,
Editus ut primum puer est. sed tu accipe contra
   O Euerida, quod maneat pretium.
Munera Cadmeis proh quanta adolebit in ignes;
   Quanta & Aristaeus, votaque suscipient,
Natus ut impubes Actaeon unicus illis
   Tantum oculis careat. nanque erit & Triviae
Concursor: sed non cursus, non aemulus illum
   Tela arcus jaciens montibus eripiet,
Cum divam (licet invitus) se fonte lavantem
   Viderit. at fiet, qui modo erat dominus,
Esca suis canibus. Sed enim nemora omnia lustrans
   Dum genitrix nati colligit ossa sui.
Tunc te felicem, tunc dixerit esse beatam,
   Cui mons vel caecum reddiderit puerum.
Parce queri mea grata comes. nam plurima contra
   Huic ergo te propter praemia contribuam.
Esse dabo egregium vatem, quem protinus omnis
   Perpetuo celebret nomine posteritas.
Cognoscet volucrum quae prospera, quaeque volatu
   Irrita: cujus item triste sit augurium.
Plurima Boeotis oracula, plurima Cadmo
   Hic canet, & magnis plurima Labdacidis.
Huic ingens baculum dabo, quod vestigia ducat
   Qua velit: huic vitae tempora longa dabo.

Mox & honoratus Diti colet infera regna,
  Inter & extinctos unicus hic sapiet.
Adnuit hic Pallas dictis. quodque adnuit illa
  Perficitur. soli Iuppiter hoc tribuit
Natarum e turba, quae sint patris omnia ferre.
  Lotrices, mater nulla deam peperit:
Imo Jovis vertex. vertex Jovis omnia nutu
  Perficit, & natae prorsus idem licitum est.
En vere nunc Pallas adest. Eja ergo puellae
  Queis Argos curae est, ite, deam accipite,
Cumque bonis verbis, & cum prece, cumque ululatu.
  Salve ô diva, urbem protege & Inachiam.
Salve hinc abscedens, iterumque huc flecte jugales,
  Ac rebus Danaum sis precor auxilio.

JOAN-

JOANNIS CHECOTII VICETINI

METAPHRASIS ELEGIAE, SIVE

HYMNI CALLIMACHI CYRENAEI

IN LAVACRA PALLADIS.

Ite agedum, magnae lotrices Palladis, ite;
Sacrorum fremitum namque ego quadrupedum
Audivi: nec abeſt longe Dea. Quare agite, eja
Ite ſimul, flavae, ite, Pèlasgiades.
Fortia non Pallas perfundet membra prius, quam
Coeno ſordentes terſerit alipedes.
Tum quoque quum bello decedens retulit arma
Turpia dirorum ſanguine terrigenum,
Fumantes primum ſoluit temone jugales;
Abluit & magni fontibus Oceani
Pulvereum ſudorem. At ſpumas diva lupatis
Expreſſas nivea deruit inde manu.
Pergite, Achaïades; non myrrham, non alabaſtrum;
(Audin' vocales ut cecinere rotae?)
Palladi non myrrham, lotrices, non alabaſtrum;
(Illa fugit mixtis diffluere unguinibus)
Neu ſpeculum ferte. Aeternum decus adſidet olli.
Judicium Idaei vel ſubitura Phrygis

Spre-

Sprevit orichalci arbitrio dea magna nitere;
  Et Simoentis fidere imaginibus.
Sprevit quin etiam Juno. Venus attamen aere
  Ufa, comas iterum contulit, atque iterum.
Haec celeri lata arva fuga menfa, atque remenfa:
  Eurotae ripas ut Lacedaemonia
Aftra folent, facili duravit corpus olivo,
  Illi de propria quod fatione redit.
Emicuit regina, puellae; punica quali
  Grana rubent, quali prima colore rofa.
Quare olei vim ferte modo, quo Caftora *fcimus*
  Ungi, quo magnum Amphitryoniada.
Adfit & ex auro pecten, quo fingere crinem
  Gaudeat, & nitidam pectere caefariem.
Egredere, o Pallas: tibi praefto eft grata caterva
  Virgineus veterum fanguis Aceftoridum.
O Pallas, tibi procedit fcutum Diomedis,
  Ritus ut Argivis traditus exftat avis.
Eumedes tuus edocuit, tuus ille facerdos,
  Qui, fibi compofitam quum ferere usque necem
Audiffet populum, fanctum amplexus fimulachrum,
  Abripuit montes protinus in Creïos,
In Creïos. tum praeruptis te, diva, facravit
  Rupibus, hinc dictis nomine Pallatifin.
Egredere, o terror belli, auricaffis Itoni,
  Quam clypeum impulfus, quadrupedumque juvant.
Parcite vos hodie fluviis haurire, miniftrae,
  Parcite; fontanas nam bibet Argos aquas.
Et vos, o famulae, fitulas hodie ad Phyfadeam,
  Aut ad Amymonem ferte Danaïadem.
Jam jam frondofis de montibus Inachus auro
  Auro, atque omnigeno flore lavacra deae
Mixta feret. tu reginam ne forte, Pelasge,
  Dum lavat illa, volens intueare cave.
Continuo, dominam quicumque afpexerit, Argos
  Cernere fruftra aegro lumine difcupiet.

Pal-

Pallas age, egredere. Interea narrabo puellis
Non mea, ſed quae mi ſama reportat anus.
Inter Thebanas pulcherrima Nympha, puellae,
Deliciae quondam Palladis una fuit
Mater Tireſiae, non hac ſine Pallada vidit
Ulla dies, veteres ſive ea Theſpiadas,
Sive Coroneam peteret, properansve Aliartum
Boeotum vegetis arva ſecaret equis;
Sive Coroneam, illi umbras qua denſat olentes
Silva, & Curaliis imminet ara vadis.
Saepe illam curru ſecum dea vexit eodem.
Nec temere coetus, vel chorus ullus erat
Nympharum, cui non eſſet dux alma Chariclo.
Hanc tamen, o divi, plaga manebat atrox.
Nec quidquam miſeram Pallas tum juvit amica.
Quondam etenim teretes diſſoluere peplos
Gramina ubi placidis Heliconia frigerat Hippocrene undis, mediam ſole coquente diem,
Membraque demittunt fonti, dum triſtibus horis
Aura levis vacuo luderet in nemore.
Forte ibi Tireſias primaevo flore juventae
Ducebat feſſas per loca ſacra canes.
Exuſtusque ſiti, greſſum dum fontis ad undas
Fert miſer, invitus, quae vetitum, ille videt.
Diva, licet ſaevo perculſa dolore, locuta eſt:
Quis te huc poſtremum lucida tela die
Viſurum, o Euerida, deus ire paravit?
Dixit; at in verbo nox rapit atra oculos
Tireſiae. tum genua fluunt, vox faucibus haeret:
Arrectae gelido horrore comae ſteterunt,
Ingemit at mater. Natum mihi cur, dea, perdis?
Haeccine ſunt divis jura ſodalitii?
Luminibus filî plectis matrem? hei mihi, nate:
Vidiſti, infelix, pectora Palladia.
Non tamen & dulcem ſpectabis, perdite, lucem.
Jam vale mi aeternum, o nemus, o Helicon.

Mer-

Mercaris magna exiguis. an, lumina ferres
  Ut nati, cervas, capreolosque dabas?
Hic misera ambobus puerum complexa lacertis,
  Qualis ubi tristes dat philomela modos,
Flebat. nec Pallas maerentem passa sodalem,
  Aggressa est dulci farier alloquio.
Parce, ait, o Nympha, irarum: nimio acta dolore es.
  Non ego sum puero, non ego, caussa mali.
Nec puerorum oculos Pallas venatur. at hocce
  Saturni aeterno lex jubet imperio.
Qui divum aspiciet quemquam, ni se ipse videndum
  Obtulerit, multis cernito cum lacrimis.
Nympha, hoc infectum reddi haud pote, quod tibi Parcae
  Non exorata constituere colu
Pondera solventi partus. Nunc accipe dignum,
  O Euerida, promeritis pretium.
Ah quot fumabunt votis Cadmeidos arae!
  Ah quot Aristaeus congeret! unigenam
Optantes puerum servare Actaeona caecum,
  Dianae ingentis sit licet ille comes.
Proderit at nihil in silvis communiter altis
  Et cursu, & jaculis exagitasse feras.
Ille, vel invitus divae quandoque lavacra
  Spectarit, propriis prandium erit canibus,
Olim qui ductor. tum saltus maesta pererrans,
  In teneros mater colliget ossa sinus.
Et dicet: Felix: Puerum quae lumine cassum
  Accepisti e duris montibus in gremium.
Ne, comes, hunc ne defle, instant cui nempe tot a me
  Munera, pro meritis, officiisque tuis.
Nam vatem faciam, cui non conferier ullus
  Ausit: quem stupeat sedula posteritas.
Felicesque sciet pennas, tristesque volatus,
  Quaeque secet liquidas nil metuenda vias.
Plurima quin promet Boeotis, plurima Cadmo
  Responsa, & magnis postea Labdacidis.

Et

Et lituo gressum firmare dabo, & dabo cursus
  Vivendo plures vincere signiferi.
Mortuus ast inter prudens versabitur umbras,
  Solus vel domino maximus Agesilae.
Haec ubi: prosequitur nutu verba omnipotenti.
  Uni e divinis Palladi virginibus
Namque pater tribuit sese omni ex parte referre.
  Mater, lotrices, Pallada non genuit;
At Jovis enixum caput. ilicet evenere
  Quae pater, evenit nata quod adnuerit.
Pallas adest manifesta. deam curate, puellae,
  Quas bonus antiquae tangit amor patriae.
Et bona verba precesque sonent, strepitusque vocantum.
  O salve, & felix Inachium Argos ades.
Salve; & ne Danaos pigeat servare: nec Argos,
  Quum semel exieris, flectere rursus equos.

CAL-

CALLIMACHI
ELEGIA
DE
COMA BERENICES,

Reddita ex Latina & vetere Catulli Metaphrasi, Graecae ac suae Linguae

AB

ANTONIO MARIÁ SALVINIO
FLORENTINO.

Omnia qui magni, &c.

Ὅς μεγάλου διὰ πάντ' ἐθεάσατο φάεα κόσμου,
 Ὅς τ' ἄστρων δυσμὰς εὗρε καὶ ἀντολίας,
Κρύπτεται ὡς φλογερὸν φάος ὀξέος ἠελίοιο,
 Ὥς τε ὁριζομένοις δῦν' ἔγεντο χρόνοις,
Ὡς ὑπὸ τοῦ Λάτμου σκοπελοὺς κατέβαλλε λαθραίως
 Οὐρανόθεν Μήνην Ἵμερος ἐκκαλέσας·
Τῆδε Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τῆς Βερονίκης
 Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς
Τὴν σάφα λάμπουσαν, ἣν πολλαῖς ἥδε θεάων
 Χερσὶν ἀειρομένας ηὔξατ' ἀπαρχομένη,

Ὁππότ'

Ὁππότ' Ἄναξ γαίων ἐρατοῖς τε, νέοις θ' ὑμεναίοις
  Ποθήσων γαῖαν ἵκετ' ἐς Ἀσσυρίαν,
Νυκτερινῆς φορέων ἴχνη χαρίεντα κυδοιμοῦ
  Σκῦλα αὐτὸς καθελὼν ἤδια παρθενίης.
Νύμφαις ἐστὶ νέαις ἐχθρὴ Κύπρις; ἢ ῥα τοκήων
  Δάκρυσιν ἀπλάστοις ἐξαπατῶσι χαράν;
Οὐδὲ ἐντὸς θαλάμου θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσιν.
  Πρὸς θεῶν ἀτρεκὲς οὐ τοῦτο τὸ πένθος ἔνι.
Τοῦτ' ἐδίδαξέν μ' ἡ βασιλὶς γοερὸν βοόωσα,
  Ὁππότε ἀνδρὶ νέῳ ἤρεσε θοῦρος Ἄρης.
Καίτοι φῄς, οὐκ ἀνδρὸς ἐδάκρυσαν ὀρφανὰ λέκτρα,
  Ἀλλὰ πᾶσιν φίλον τῆλε καθεζόμενον.
Σὸν θυμὸν κατέδει φροντὶς δακέθυμος ἐς αἰεί,
  Καὶ σοὶ νῦν κραδίην πάντοτε τειρομένη
Σὺν φρεσὶν ἔκπληκτος νόος ἔκπεσεν. ἦ ἄρα δή σε
  Ἔγνων ἐκ παιδὸς παρθενικῆς βλοσυράν.
Ἦ γε ἀριστείας ἔλαθες, ἧς εἵνεκ' ἄνακτος
  Σὺ γάμον ἐκτήσω; καὶ τίς ἔτ' ἄλλος ἔχοι;
Ἄνδρ' ἀφιεῖσα τεὸν ἔπεα τὺ ποῖα προσηύδας,
  Ὄμματα σοὶ λεῖα χειρὶ ὀμοργνυμένη;
Τίς σ' ἤλλαξε βαρὺς τόσον θεός; ἢ ὅτ' ἐρῶσιν
  Οὐκ ἀπέμεν φίλου σώματος ἐστὶ φίλοις;
Σὺ γὰρ πᾶσι θεοῖς γλυκεροῦ ὑπὲρ ἀνδρὸς ὑπέστης
  Εὐχὴν ταυρείου αἵματος οὐχὶ ἄτερ,

Εἴπερ νοστήσῃ, ταχέως Ἀσίην Αἰγύπτου
  Δουλωθεῖσαν ὅρους τείς τε μάκαιραν ἄγῃ.
Ἀνθ᾽ ὧν οὐράνιον ἐστίβω χορὸν ἀστερόεντα,
  Καὶ πρώτας θρίχας λῦσαι ὀφειλομένη.
Ἄκουσ᾽, ὦ φίλ᾽ ἄνασσα, τεῆς κεφαλῆς ἀπέβαινον,
  Ἄκουσα, πρὸς σοῦ πρός τε τεῆς κεφαλῆς.
Εἰς κενὸν εἰ ὅρκιζέ τις, ἄξια δέξετ᾽ ἄποινα.
  Ἀλλὰ σιδήρῳ τις φήσαιεν ἴσον ἔχειν;
Κεῖνο ὄρος σκιδνᾶθ᾽ ᾧ τῆς Φθιωτίδος αἴης
  Παμμέγ᾽ ἐποχεῖτο ἀγλαὸν ὄν τε γένος.
Ὡς Μῆδοι καρὰν τ᾽ ὄμεϊ βιάσαιντο θάλασσαν,
  Καὶ δι᾽ Ἄθω πλεῦσεν βάρβαρος ἤϊθεος.
Τί θριξὶν πλέον ἔστ᾽, εἰ εἶκεν ταῦτα σιδήρῳ;
  Ζεῦ πάτερ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος·
Γείοθεν ἀντέλλον τε κακὸν φυτὸν ἄμμιν ἔφηνεν,
  Ἠδὲ σιδηρείην ἐξεμάλαξε βίην.
Κλαῖον ἐμοῦ μόρον οἰχομένης κόμαι αὖθις ἀδελφαὶ
  Καὶ τότε μουνογενοῦς Μέμνονος Αἰθίοπος
Ἀέρ᾽ ἐλαύνοντος προέφερ᾽ ὀξέσιν οἷον ἐρετμοῖς
  Ἀρσινόης πτερόεις Χλωρίδος ἵππος ὁδόν·
Αὐτὸς ἀν᾽ αἰθερίας ἀφελὼν ἐμὲ προέσπεπτ᾽ αὔρας,
  Καὶ ἱερῷ Κύπριδος κόλπῳ ἀνέθηκεν ἐμέ.
Αὐτὴ ἐκεῖ Ζεφυρῖτις ἑὸν θεράποντ᾽ ἐφίησι,
  Ἥγε Κανωβείης ναῖε φίλ᾽ αἰγιαλοὺς,

Δα

Δαιδαλέα μὴ μῦθος ἐν οὐρανοῖο κελεύθῳ
   Τῶν Ἀριαδνείων χρύσεος ἐκ κροτάφων
Ὁ στέφανος πηγνῦτ', ἴδε λάμπωμεν ἄμμες ἔπι δὴ
   Τὰ σκῦλα ξανθῆς ἱερὰ τῆς κορυφῆς.
Ὑγρὰν ἐκ δακρύων τιμὴν περὶ θεῖα θεά με
   Ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἀστέρα θῆκε νέον.
Παρθένε ἢ χαλεποῖο θίγουσα τὰ φῶτα λέοντος
   Νύμφη Καλλιστοῖ σύν τε Λυκαονίᾳ
Εἰς δυσμὴν τρέπομαι, δειλὸν παράγω τε Βοώτην,
   Ὅς μόλις ὀψὲ βαθὺν δύετ' ἐς Ὠκεανόν.
Ἀλλά με νυκτὶ θεῶν βαρὲ' ἴχνια κακκρύπτουσιν
   Ἀοῖ τᾷ πολιᾷ νυκτὶ ὀφειλομένη.
Ταῦτ' ἐγὼ εἰ λαλέω, Ῥαμνουσιὰς ἵλαθι κούρη,
   Οὐ γὰρ ἀλάθειαν κρύψομαι οὐδὲν ἐγώ·
Οὐκ, εἰ οὐρανὸν ἐχθρὸν ἔχωμαι, ἐτήτυμα εἴπασ'
   Ἔνθετα ἐν θυμοῦ μὴ λέγω ἀτρεκέως·
Οὐχ οὕτως χαίρω τούτοις, ὡς δυσχερὲς ἄμμιν
   Στῆναι ἀπὸ δεσποτικῆς ἀϊδίως κορυφῆς,
Ἧι ἅμ' ἐγὼ, ὅτε παρθένος ἦν πάντεσσιν ἄμοιρος,
   Σύν γ' αὐτᾷ μύρων χίλια πόλλ' ἔπιον.
Νῦν γ' ὑμεῖς ἐρατῷ ἃ ζεῦξεν φάεϊ πεύκη,
   Ἀνδράσι μὴ φαίνοιτ' ἔνθα τὰ γυμνὰ φίλοις,
Σώματα μὴ πρότερον ὁμοθυμαδὸν ἄνδρασι δεῖτε,
   Πρὶν γ' ἡμῖν ὁ ὄνυξ δῶρ' ἐρίηρα χέοι,

Ὑμέτερός γε ὄνυξ τῶν ἁγνῶν θηλυτεράων.
  Ἀλλ' ἣ ἐ μοιχείᾳ ἐξέδοσαν μιαρᾷ
Κύφη ταῦτα κόνις πίοι ἀθὲμις δῶρα ἄδωρα,
  Καὶ γὰρ ἀπὸ μιαρῶν δῶρά τιν' οὐκ ἐθέλω.
Ὑμετέρα θ' ὁμόνοια, ἔρως τε ναίοιεν ἐς αἰεὶ
  Ἕδρας ἀσεβέων αἷς μέλον ἐστὶ γάμων
Σὺ δὲ ἄνασσα βλέπεις ἄστρον ὅτε φάεα, ἄναιμον
  Ἱροῖς ἱλάσκοις φάεσι τὴν Κύπριδα·
Οὐκ ἀχαῖς ὦ ἄνασσα μόνον σαῖς εἰπὲ τεάν με,
  Ἀλλὰ τεὰν δώροις ποίει ἀπειρεσίοις.
Δήνεα τί μ' ἐπέχει, δεσποίνης εἴθε γενοίμην,
  Κ' Ἀρκτοῦρος λάμπει ἔγγυον Ἠριγόνης.

BONAVENTURAE VULCANII,

ANNAE FABRI,

JO. GEORGII GRAEVII

DEDICATIONES

ET

PRAEFATIONES.

NOBILISS. VIRO

JANO DOUSAE,

Nordovici Domino, Academiae Lugdunensis in Batavis Curatori,

BONAVENTURA VULCANIUS BRUGENSIS.

ualis iter faciens creperae sub tempora noctis
Ire viam gyro dum breviore cupit;
Tramite neglecto quem haud fallax orbita signat,
Semitam init propero laeta per arva pede:
Hic illum varie dum lusit devius error,
Involvit caecis humida nox tenebris.
Ergo viae quaesita sibi compendia damnans,
Te querulo assidue Lucifer ore vocat,
Quo duce, pressa legit retro vestigia. at olli
Succendit rubeas ira pudorque genas:
Talis ego, lustrum cui jam prope vertitur, ex quo
Jussit Fama tuos visere DOUSA *lares.*
Cum me continuo officiis complexus amicis
Palladio velles asseruisse choro,
Fortibus in Batavis ubi Lugdunense Lycaeum
Invidiam Grudiis cordoliumque facit.
Fas ubi erat positis docta otia carpere curis,
Pieriisque animum pascere delitiis.
Fecissemque utinam, neque mi mens laeva fuisset,
Heu nimium vanis credula consiliis.
Nanque ego fallaci aucupio deceptus honorum,
A Musis feci flebile discidium.
Quam dolui, ut sensi mediam delapsus in aulam,
Quam fuit inconsulta, heu, mihi mens animi?

Ah quoties dixi, Quis me malus abſtulit error,
O Divae, invitis ingenio & genio?
Cum tandem aſſiduas Pallas miſerata querelas
Triſtibus aulai nexibus abſoluit.
Ergo vago ex errore mihi jam redditus ipſi,
In gremium propero LEYDA *beata tuum.*
Fas ubi ſit curis vacua otia ducere, & artes
Ac partes tecum DOUSA *ſequi placidas,*
Debita dum ſenſim (ſic votum firmet Apollo)
Perſolvam doctis praemia Virginibus.
Hoc mihi nectar erit, dum per bona fata licebit
Adſcribi Superum ſedibus indigetem.

Libet enim ita apud te quiritari, annos aliquot retro mihi ἑκόντι, ἀέκοντι γε θυμῷ effluxiſſe, quibus & ego honeſtiſſimi hujus otii literarii, & ſuaviſſimae conſuetudinis tuae uſura carui, & publicum, aliqua fortaſſe ſi non ingenii, ingenui certe laboris induſtriaeque meae foetura. Publici enim juris feciſſem non pauca, quae, qui me propius norunt, avide pro ſuo erga me ſtudio jamdudum exſpectant. Apud quos ut fidem meam ſemel liberem, a Callimacho numerationem facere incipio. quem quidem poëtam, ut convenienter profeſſioni inſtitutoque meo τῶν φιλελλήνων ſtudia acuerem, Latino carmine reddidi. qua in re quam minimum ipſe mihi indulgens, meram auctoris ſententiam atque adeo ſingula, quoad fieri potuit, verba ut exprimerem, nihil ei adderem, nihil demerem, laboravi. quod, quam ſit difficile cum aliquo ornatu praeſtare, & quibus eam ad rem praeſidiis ſit opus, expertus noſti; quamque maligna ſint eorum hominum judicia, qui hoc genus ſcriptionis ſive exercitationis literariae, cujus ſummos quosque priſci illius aevi Heroas non puduit, quantum in ipſis eſt elevant, & putidam neſcio quam laboris commendationem, nullam vero aut perexiguam ingenii eruditionisve laudem ei tribuunt. quos ego pol in hanc

hanc arenam velim semel descendere, ut suo periculo, ne dicam probro, discant scilicet, quam hic frustra futuri sint cum suo, quem somniant, labore aliis adminiculis destituto. Nam de aliis, quorum ingenium hic ipse poëta nostra aetate exercuit, nihil dicam. Neque enim meae verecundiae est alieni ingenii, diligentiae fideique censorem agere, nedum malignis malleis in alienos labores saevire. quippe qui indignum homine ingenuo semper duxerim per alienam ignominiam ad laudem grassari, ad quam, facilis est, faventibus Musis, citra alterius injuriam & honestior cursus. Quod ad me meamque operam Callimacho praestitam attinet, tersis candidisque ingeniis *haec qualiacunque Arridere velim* (ut cum Horatio loquar) *non tam doliturus, si placeant spe deterius nostra*, quam ex animo rei literariae gratulaturus, si quis alius, dextro Apolline, rectius collimarit. Tibi vero, JANE DOUSA, Μουσαγέτῃ praestantissimo hoc quidquid est opellae nuncupatum consecratumque volui, cum ut aliquod summi mei erga te studii monimentum exstaret; tum vero, ut amplissimi nominis tui, atque adeo numinis Apollinaris tutelam calumniatorum telis opponerem. Tu enim unus, qui urbem hanc, quam Fata Musis destinarant, constanti consilio fortibusque armis a ferocissimi hostis furore atque libidine sartam tectam impollutamque conservasti, facile hunc Musarum foetum in ea natum a Scauris (quando a Mauris nihil est periculi) & ab omni τῆς ἀπειροκάλου φλυαρίας vindicabis. Vive & vale, & me quod facis ama.

Lugduni Batavorum.
Anno CIϽ IϽ XCII.

VIRO ILLUSTRI
PETRO DANIELI HUETIO
S. P. D.
ANNA TANAQUILLI FABRI FILIA.

uem nunc Callimachum emitto, Vir Illustris, eum tu probaſti, & inde mihi apud alios etiam probatum iri certa fides eſt. Sed, quod vel praecipuam laudem mereatur, id adhuc non praeſtiti; reſtat enim ut illum tibi offeram. Vera dico, hoc unum eſt quo apud omnes, me divini hujuſce Poëtae ſenſus intimos noſſe, poſſim teſtari, ſi quod ipſe ſibi fieri velit exequar. Certa ſcio, non tam, quod clarior & integrior paulo prodeat, exultabit, quam, quod clariſſimi tui Nominis ſplendore colluſtretur, triumphabit ſerio. In Graecis Litteris nil elegantius, nil terſius, nil politius unquam fuit, & hoc vere eſt cur ἄκρον ἄωτον, ut ipſe vocat, tibi uni offerri debeat, quum in hocce Litterarum Graecarum ſenio, unus ſis qui non ſolum eas, ut & alia, didiciſſe, ſed & a natura accepiſſe videaris. Quod & ni ita eſſet, eſſent alia, & item multa, quae tibi me ſtudiorum meorum primitias apponere hortarentur: ſed ea omnia prudens praetereo, ne ſcilicet inde paulo longior exurgat oratio, quam fieri compendii volo. Si enim & amicitiam qua Patrem meum amantiſſimum, popularem tuum, quoad vixit, amplexus es, & qua me benignitate, quo me favore proſequutus, vellem commemorare, tum me certe verba deficerent. His igitur nunc quidem ſuperſedebo; hoc unum dicam, Vir Illustris, Pater meus tibi Epiſtolarum

rum

rum ſuarum volumen tertium dedicandum parabat, ni mors illum maturior abſtuliſſet: nunc, ut me vere illius filiam teſter, ultimam ejus voluntatem jure hereditario perſequar neceſſe eſt: & ut tanden officio iſto fungar, Callimachum redivivum tibi offero. Illum ego potiſſimum elegi, non temere, ſed exemplo magni illius Ptolemaei Philadelphi ducta: is eum olim qui cohorti ſuae adſcriberetur, dignum judicavit; ego etiam, *ſi parva licet componere magnis*, illum qui nunc in Regum invictiſſimi Aula verſetur, dignum judico. Quod ut a te facilius conſequatur, priori formae, qua ſcilicet Ptolemaeo placuit, quoad fieri poterat, reddendum cenſui. Id ego ut praeſtiti, tuum eſt ut alterum praeſtes, tibique illum honoris iſtius participem facias; hoc ſi ſibi contingat, VIR ILLUSTRIS, tum te ſecum belle, ſecum amanter agere exiſtimabit. Facile nunc, ni cautio eſſet, in laudes tuas inciderem; hic enim, ut Ovidii noſtri verbis utar, *area magna patet*. Sed in eas me abripi haud ſinam, quod tamen iis ſemper in more poſitum fuit qui aliquid in lucem edunt. Suum cuique ingenium, ſuus cuique mos eſt, te quivis alius & magnifice & prolixe laudaret, ad aſtra denique tolleret: ego vero taceo: non quod & tu qui ſis, & quale ſit munus illud quo te invictiſſimus ille Rex dignatus eſt, quum te Sereniſſimi Delphini ſtudia excellenti tua eruditione ac praeceptis promovere juſſit & accendere, non norim ſatis; contra vero quod quum probe utrumque teneam, certa ſim nunquam fore ut quisquam chartis ſuis te ita poſſit intexere

—— *dictis ut non majora ſuperſint.*

Vale diu, VIR ILLUSTRIS, & vive.

Lut. Pariſ. IV. Cal. Sext.
M D C LXXIV.

L E-

LECTORI

ANNA FABRI.

ulla dubito, LECTOR, quin Opusculum istud omnino diversa hominum judicia experiatur: ideo mihi haec pauca monendus es, non scilicet ne quod a foemina prodeat, tibi imponi sinas,

— nec sexu spectentur ab isto
Quae ferimus,

sed ut cum attente & sedulo quid in eo praestitum sit consideraris, tum demum quid tibi de illo videbitur, in medium proferas. Sat scio, pauca reperies, quae si tibi minus probabuntur, saltem probari non debeant. Est aliud etiam quod te monitum velim, nempe, ne me gloriola quadam, & famae desiderio hoc credas in lucem edere; neque enim hoc tanti est, ut inde mihi famam velim captare. Sed ut quandiu in hoc Opere versata sum, id unum me ob oculos habuisse, ut Patris mei amantissimi manibus justa persolverem: hunc tu

— ni te gelidum semota sub axem
Terra tulit

de Graecis & Latinis Litteris bene meritum scis. Nil igitur ejus memoriae magis decorum fore putavi, quam si Callimachum, quem is olim in suis ad Phaedrum emendationibus promiserat, excitarem; sic enim, quod summum in votis habeo, apud omnes, & quid ille in me contulerit, qua cura, quo me amore educarit, & qua ego semper eum veneratione prosequi debeam, quo desiderio semper urgere, testabor satis. Et revera, LECTOR, nunquam qualem

lem Respublica litteraria jacturam fecerit, quum Patrem meum amisit, in animum posses inducere: is de Cicerone, de Plauto, de Pindaro, Aeschylo, Sophocle, & Euripide, illi restituendis cogitabat: sed aliter visum Superis; illum enim dum Heidelbergam, quo a Serenissimo Principe Ludovico Carolo D. G. Comite Palatino ad Rhenum, accitus fuerat, conabatur, saeva febris intra decimum secundum diem rapuit. Nec ideo tamen, LECTOR, ea omnia quae Pater minabatur, perdita ducas; eveniet forsan tempus illud quo partem eorum, juvante Deo, praestare poterimus vel ego, vel frater meus, qui satis strenue illius vestigiis conatur insistere. Restat ut quibusdam seneis capitibus respondeam, quae, ut audio, satis mirari non possunt cur Tanaquillus ille Faber filiam litteris admovendam censuerit, neque illam potius domi pensa carpentem aluerit. Nae illa *μωρίαν ὀφλισκάνοντα σώματα* facile videre poterant, hoc illum eo animo egisse, scilicet ut esset aliquando quae eis socordiam & ignaviam exprobraret. Nunc de Callimacho pauca, is ubique mihi divino numine afflari semper visus est, sed tum maxime quum in laudes Ptolemaei Philadelphi delabitur; id enim tanta arte perficit, ut quivis, qui vel minimum in hisce sapiat, liquido dejeret Deum, non hominem, loqui. Quod vel ex Hymno primo licet conjicere, ibi enim ut tandem ad Regem suum sine ulla affectatione deveniat, versus quosdam praemittit quibus Fabros Vulcani esse canit, Milites Martis, Dianae Venatores, Reges vero Jovis; ubi deinde facili, ut voluerat, occasione, nunquam satis laudandos versus subjicit, paucos quidem, sed qui, meo saltem judicio, omnibus encomiis debeant anteponi:

Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔϐαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον.

De

De Regibus loquitur,

Πᾶσι μὲν ὐ μάλα δ' ἶσον, ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι, περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τάκεν ἦρι νοήσῃ,
Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ,
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' ὐχ ἑνὶ, τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.

& alibi,

Ὃς μάχεται μακάρεσσι, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο,
Ὅς τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

Nonne, LECTOR, laudes alias fere omnes, ad istas dices sordescere? & quid ille, si Regnatorem nostrum videret hodie, quem subjectae Urbes, Provinciae, Regna denique venerantur? Quid si illum intra duos menses ea properasse cerneret, quae vix quisquam alius toto quantumvis longo vitae decursu posset expedire? Quid denique, si Serenissimum Principem Delphinum summi certam progeniem Jovis contueretur?

Infra materiem tunc foret ipse suam.

Tandem is vere est Callimachus, ex cujus lectione Graecae Linguae studiosis, Oratoriae scientiae cupidis, & Antiquitatis amantibus, tantus tamque ubertimus fructus oriatur, ut illum non dico pueri, sed & homines non legere, & intelligere, sed & memoriae mandare debeant: id nunc priores illi facilius assequi poterunt, quum nil sit in illo difficile, ab aliis, ut mos est, praetermissum, quod satis, ut mihi videor, non explanaverim; nil ab Interpretibus, vel Scholiaste peccatum, ut humanum est, quod non ego vel restituerim, vel monuerim. Quae, ut opinor, a te impetrabunt, ut quidquid in his ex me vitii deprehendas, illud ignoscas, praesertim quum rescieris, vix tres menses huic Operi insumptos esse; festinavi enim,

nim, ut aliquid ego etiam ad ſtudia Sereniſſimi Principis Delphini conferam, cujus tantum tamque altum ingenium eſt, ut eorum omnium qui id unum agunt ut illi, quod videat, legat, intelligat, ſuppeditent, diligentiam ſuperet. Unde & ſpes eſt, ut nunc nil in *Orbe datur viſere majus*, fore ut nil olim in Orbe detur viſere doctius. Hoc ſpondet egregia illius & vere Principe digna indoles, ſpondet & illuſtriſſimus ille Montauſerii Dux, quem ideo ex tot tantisque periculis fata ſervavere, ut eſſet qui nobis talem Principem informaret. Vale.

NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO

VIRO

PAULLO VOET A WINSSEN,

CONSULARI URBIS TRAJECTINAE, ET CELSISSIMORUM AC POTENTISSIMORUM FOEDERATI BELGII ORDINUM CONSILIO ILLIUS NOMINE OLIM ADSCRIPTO, HOC TEMPORE ILLUSTRIBUS ET PRAEPOTENTIBUS TRAJECTINAE DIOECESEOS ORDINIBUS A SECRETIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

Magna est non modo regnorum & rerum publicarum, sed & rerum ceterarum omnium, in hoc, quem colimus, Orbe vicissitudo, & varia mirificaque mutatio. Quae aliquando sic florent, ut ad summam dignationem ac perfectionem producta videantur, non diu post neglecta jacent, & vix unius assis aestimantur: post certa vero & a superis quasi constituta temporum intervalla, revirescunt & quasi recentantur, ut nihil sit verius dicto priscorum sapientiae magistrorum, mundum nihil esse, nisi, ut ipsi loquuntur, ἀλλοίωσιν. Non aliud fatum est artium & doctrinae, quae rerum divinarum & humanarum prudentia censetur. Est tempestas, in qua viget fervetque illius cultura, est cum obsoleto quasi splen-

ſplendore friget & conſeneſcit. Apud omnes cultiores gentes antiquiſſimi ſapientiae magiſtri fuerunt poëtae, qui oratione pedibus vincta aut praecepta tradebant de cultu divino, aut quibus homines ad humanitatem informabantur, aut virorum illuſtrium ac bene de genere humano meritorum laudes praedicabant. Linus, Muſaeus, Orpheus, ſi unquam extiterunt, de quo multi ambigunt, non ita longe ante Homerum, Homerus vero & Heſiodus eadem fere tempeſtate floruerunt. His extinctis quatuor quinqueve quaſi ſecula nullum celebrem tulerunt poëtam. Sed tum revixit poëſeos ſtudium, in quo Archilochus, Alcman, Alcaeus, Sappho, Steſichorus, Anacreon, Hipponax, aliique plures excelluerunt, quos non diu poſt exceperunt Aeſchylus, Pindarus, Sophocles, Euripides, Ariſtophanes, Menander, aliique magno numero. Dehinc ſub Ptolemaeo Philadelpho non exiguus fuit poëtarum proventus, in primisque Pleias illa celebratur, in qua Theocritus, Apollonius, Aratus, Callimachus eminebant. Hujus hymni & epigrammata cum deſiderarentur a ſtudioſis harum deliciarum; nam editio Friſchlini, Vulcanii, & Annae Daceriae in paucorum manibus erant; filius meus, Tuam praecipue, Vir Ampliſſime, ſecutus auctoritatem, conſilium cepit novam editionem adornandi, cum omnium, qui in hoc vate illuſtrando elaborarant, obſervationibus, praeſertim cum non pauca promta eſſent parataque, quibus illa poterat perpoliri. Eam, ſi ſupereſſet, nam acerba fata nobis illum eripuerunt, antequam voti compos poterat fieri, Tibi erat monumentum gratae memorisque voluntatis conſecraturus. Hoc illaetabili officio nunc mihi fungendum eſt. Id enim non poteſt non graviſſimum reſcindere vulnus, quo poene fui exanimatus, cum amiſi

— *omnis curae caſusque levamen.*

Sed avocandus animus a luctuoſiſſimi temporis memoria, ne funeſti caſus dolore fractus aliud agat,

quam hic agendum eſt. Nam hic nullus eſt conqueſtionibus & lamentis locus, ne tanquam obſcaeno quodam omine haec epiſtola contaminetur, aut quaſi male ominatis vocibus expectata felicitas hujus editionis interpelletur. Non ſpero autem, Vir Graviſſime, Te hoc munuſculum filii, quod nunc infelix pater Tibi ejus offero nomine, contemturum. Tibi hoc debebatur, non ſolum propter ſingularem, qua illum, cum in vivis eſſet, complectebaris benevolentiam, qui Tua gratia illum collocaſti in gratiam ampliſſimorum hujus Urbis magiſtratuum, ut ei cathedram Academicam decernerent, nec tantum propter innumera beneficia, quibus me meamque familiam pluribus ab annis obſtrictam tenes, ut nexu mancupioque toti tui ſimus: Sed propter Te ipſum, licet nihil horum in conſilium poſſemus adhibere. Nam tanta eſt Tuorum amabiliſſimorum morum elegantia & ſuavitas, tantum bonos omnes Tibi quibusvis officiis devinciendi ſtudium, ut qui Te non amat & ſuſpicit, Tuamque benevolentiam ſibi omni ſtudio & obſequio demerendam cenſet, is ſane indignus eſt, qui ab ullo ametur. Sed tanta Tua eſt liberalitas & comitas in alliciendis omnium voluntatibus, de quibus eſt opinio virtutis & probitatis, ut non expectes, ut officiis ambitioſis Tuum erga ſe ſtudium excitent, ſed illorum deſideriis occurris ipſe, ſponteque Tua complecteris, ornas, auges, quos amicitiam Tuam expetere ſentis, qui illa non ſunt indigni. Nec tantum in omnium animis Tibi jungendis, ſed & in aliorum hominum amicitiis, quas aut refrigerarat ſiniſtra ſuſpicio, aut diſſociarat calumnia & maledicentia, reconciliandis & conglutinandis nemo Te eſt promtior, paratior, & efficacior, ut non tantum ſuada in Tuis labris ſeſſitare, quod de Pericle dicebant Graeci, ſed, ut poëtarum utar ſermone, Gratiae in Tuo pectore ſedem fixiſſe videantur. Quid dicam de conſilii praeſentia tam

in

in amicorum, quam in ceterorum quorumque, qui egent opis Tuae, impeditissimis negotiis explicandis? Quid de cupiditate commodis omnium serviendi, si illorum rationes a caussa reipublicae non sunt alienae? Quae vero Tua prudentia, quae vigilantia, quae fides in reipublicae negotiis procurandis, sive cum Consulatum gereres in hac Urbe, sive cum Hagensi Potentissimorum Ordinum foederatae Belgicae Consessui esses adscriptus, sive in iis, quae cum maxime Tuae curae sunt commissa. Quid salute, dignitate, utilitatibusque patriae Tibi est antiquius? Non fugit Maximi & Sapientissimi Magnae Britanniae Regis perspicacitatem haec animi, consilii & constantiae Tuae praestantia, qui quantum Tibi tribuat Tuo merito nemo ignorat, nisi qui hospes est in nostra republica. Tantis vero negotiis publicis, quibus distineris semper, quicquid vacui & subsecivi temporis potes subducere, Te praestantissimarum doctrinarum studiis impendere, nemo in Te miratur, qui hanc avitam, Vestraeque genti, tam paternae quam maternae propriam laudem hereditate crevisti, & harum artium amorem quasi cum ipso spiritu vitali hausisti. Vix enim ulla familia tot hac laurea nobilitatas imagines potest ostentare, quam Vestra in omni eruditionis genere. Eas Tu nova quadam ratione auges, & illarum splendorem illustras. Nam cum ceteri totos se disciplinae optimarum artium mancipassent, Tu, qui ad rempublicam accessisti, non minore tamen cum voluptate in liberalis omnis eruditionis studiis versaris, ac si in iis omnem aetatem consumeres. Quam gaudes si quid luce dignum lucem vidit! quam avide id arripis! Quibus facibus inflammas, qui aliquid ex se promere possunt profuturum posteris, & litterarum dignitatem amplificaturum, instasque, ut quae moliuntur praeclare, urgeant strenue, nec e manibus deponant, quibus & litterariam rem, & nostrum seculum, & se ipsum sint illustraturi!

ri! Quin nec ſumtibus parcis, ut ſubſidiis inſtruantur ad ea perficienda. Denique cum ipſe ſis elegantiſſimus, & omni doctrina perpolitus, in nulla re, ſi a reipublicae cura diſceſſeris, ſic conquieſcis, nullaque ſic delectaris quam elegantium ingeniorum doctis lucubrationibus, ut omnis vita Tua teſtetur, Te in ipſis civilium negotiorum fluctibus in ſapientiae & cultioris eruditionis Argo vehi. Hanc igitur Muſae, quibus in Te tantum eſt praeſidii, Tibi referunt gratiam, ut omnes earum cultores Te obſervent, & in coelum ferant, ut Proceres reipublicae propter tam pulchram & aſſiduam, quam ei navas operam, Te ferunt in oculis. Vale Vir Nobiliſſime diu cum honoratiſſima Tua domo. Trajecti Batavorum A. D. XII. KAL. Jun. MDCXCVII.

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

ilius meus Callimachi poëmata, quorum lectione valde capiebatur cum esset in vivis; edenda susceperat cum omnium eruditorum, quae habebantur, annotationibus, quibus non nulla de suo, non nulla ex ἀνεκδότοις Joannis Meursii disputationibus Academicis excerpta, in quibus Lugduni Batávorum pro concione hunc poëtam exposuerat, non nulla ex virorum doctorum, qui passim in suis scriptis quasi in transcursu hujus poëtae aut difficiliora loca dilucidarant, aut mendosa correxerant, adspergeret. Accedebant Amplissimi Viri, Paulli Voetii van Winsen frequentia monita de hoc instituto perséquendo, & perbenigna promissa de Nobilissimi Patris sui selectis observationibus, quas cum eo se communicaturum recipiebat, quas etiam hic vides. Alia subsidia huic editioni perpoliendae filius meus debet partim Nobilissimo Viro Joanni de Witt, qui ex sua locupletissima bibliotheca usum editionis primae, majusculis litteris editae studio Lascaris, ei praestitit, partim Viro Clarissimo Petro Francio, qui Vascosani Parisiensem anni CIƆ IƆ XLIX, nec non Vulcanii Leidensem editionem ejus fidei credidit: Illius marginibus multa vir doctus sed nobis ignotus, hujus autem Vir eruditissimus Martinus Sladus adleve-

leverat non pauca. Celeberrimus vero Jacobus Gronovius suggessit aliquot locorum explicationes, quas aliorum adtextas observationibus deprehendes. Etsi immaturus filii obitus spes & vota nostra interceperit, ante tamen fatalem diem, quaecunque in hunc poëtam congesserat fuerunt perfecta. Post ejus obitum diutius aequo cessarunt proela in ceteris, quae restabant, mandandis typis, cum nescio quas alias ob caussas, tum propter turbidissima haec tempora, quibus belli furore litterarum studia jacuerunt oppressa. Habes igitur praeter ea, quae commemoravi, Nicodemi Frischlini, Henrici Stephani, Bonaventurae Vulcanii, Francisci Robortelli, & Annae Daceriae notas & observationes in cultissimum hunc vatem. Versionem Latinam non infrequenter emendavit & meliorem reddidit ὁ μακαρίτης. De hoc ejus consilio cum aliquid audivisset Vir Perillustris Ezechiël Spanhemius, tam summa dignitate, &, qua maximos apud Reges & Principes floret, gratia, quam summa doctrina eminens inter nostri seculi ornamenta, fidem dedit, se nobis missurum, quae huic poëtae, quem a teneris annis semper in deliciis habuerit, olim adscripsisset. Quo gratior & acceptior nuncius nullus nobis potuit adferri. Nihil enim nisi exquisitum, & recondita doctrina refertum, a tanto viro expectandum esse promittebant nobis tot alia illius aeterna & cedro digna scripta. Fidem datam liberavit, sed sic liberavit, ut spem & expectationem nostram, quamvis ea summa esset, longe vicerit. Nam cum breves & paucas notas nos accepturos esse putaremus, accepimus thesaurum ingentis eruditionis, & abstrusarum earumque pulcherrimarum rerum, quibus ex omni scriptorum genere tam elegantia Grajorum illustratur, quam antiqui ritus sacri pariter & τῶν ἔξω explicantur, & ex quibus fontibus horum castus & cérimoniae manarint

rint oſtenditur, in primis autem tenebrae fabularis hiſtoriae & Theologiae Graecanicae diſcutiuntur. Vel hoc nomine laetor Theodorum meum ad Callimachi novam editionem adornandam animum applicuiſſe, quod Virum Magnum permoverit ad hoc illuſtre ingenii ſui monumentum in tanta negotiorum arduorum varietate & multitudine condendum, quo litterariae rei dignitas amplificatur tam magnifice. Deum precor ut diu ſit ſuperſtes & incolumis, ut Aeſchylum, quem in manibus olim habuit, & tot alias eximias commentationes magno praeſtantiſſimarum artium fructu in lucem edat. Videbis hic, Lector ſtudioſe, Muſicarum cupediarum & aliud, quod tuo palato, ſimul ac guſtaris, ſat ſcio, arridebit mirifice. Richardus Bentleius, Potentiſſimo Regi Guilielmo a bibliotheca, novum, ſed ſplendidiſſimum Britanniae lumen, certior a me factus de hac Callimachi editione, perferri ad nos juſſit erudítiſſimas animadverſiones in quaedam hymnorum loca, & in epigrammata, quibus adjecit nova non pauca, quae lucem antea nunquam adſpexerant ex antiquo codice, qui fuerat Nicolai Heinſii, & non nulla ex iis, quae ante prodierant, aliquot verſibus auxit, alia, quae quidem ante legebantur, ſed a nemine fuerant intellecta, clara luce perfudit, ſimulque longe aliter & quidem elegantiſſime fragmenta Callimachi, quae & ipſe plurima conquiſivit, & alii olim collegerant, compoſuit, digeſſit & explicavit, ac pleraque operibus aſſignavit unde fuerant depromta, cum plurimorum novorum acceſſione, quae in nullis prioribus editionibus reperiebantur. Cujus generis etiam non pauca in hac editione debes Illuſtriſſimo Spanhemio. Quamvis vero non nulla fragmenta bis terve leguntur, ſtudioſe tamen id factum eſſe credas, ne quis ſuae induſtriae fructu defraudetur. Vulcanius in vita hujus poëtae, miratur nullam fieri mentionem apud Suidam hymnorum

Callimachi. Sed fefellit virum doctum memoria. Nam in voce ἀγορανομίας, ait: Λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὃ ἐστι τύπτειν. οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρείου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Λεπρῶν *alii existimant dictum* ἀπὸ τοῦ λέπειν, *quod est percutere, alii ab oppidulo Peloponnesi Leprio, cujus etiam meminit Callimachus in Hymnis.* In epigrammate XLIX. Bentlejanae συναγωγῆς versum secundum sic legendum esse postea nobis scripsit celeberrimus Bentlejus,

Τῷῤῥα μένων αἶγας οὐ χαθιμᾶσ' ὁ Κύκλωψ,

& sic vertendum:

Illic manens capras non dimisit Cyclops.

Hoc est gregem non dimisit ex pascuis suo tempore. Τῷῤῥα. Hesych. Τῷ ῥα, διὸ δή. Idem: Τὸ ῥα, ὅπερ δή. Ad epigrammata Callimachi accedat quod legitur in Anthologiae libro VI, in capite de venatoribus. Id quidem in omnibus editionibus praefert nomen Ἀδήλου, hoc est ignoti: sed in codice Palatino, quem cum editione Aldina composuit doctus ille Sylburgius, quae in mea servatur bibliotheca, Callimacho tribuitur. Et sane dignum Callimacho est epigramma, planeque illius genium respirat, ut pro genuino Callimachi foetu habendum censeam.

Κυνθιάδες θαρσεῖτε. τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται
Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ Θεὸς εἰργάσατο.

Cynthiae (ferae) estote bono animo, nam Cretensis Echemmae
Arcus jacent in Ortygia apud Dianam,
Quibus solebat desolare magnum montem. Nunc vero quiescit,
Caprae, post quam Dea fecit inducias.

Pro

Pro Ἐχέμμα est in Palatino Ἐχέμμου. Videtur hanc scripturam asserere Etymologici magni auctor: Βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τήλεμος, πλεονασμῷ τοῦ ν βέλεμνος. Vulgata tamen damnari non potest, si casus primus est Ἐχέμης, aut Ἐχέμμης, cujus secundus est Ἐχέμμα, & Ἐχέμμου, ut Παυσανίας, Παυσανίου, & Παυσανία. Ἀρχύτας, Ἀρχύτου, & Ἀρχύτα, quae trita sunt. Laudat Hugo Grotius ad cap. XI. c. 17. epistolae ad Romanos epigramma Callimachi de pirastro insita arbori frugiferae, sed id legitur in primae Anthologiae capite de arboribus, ubi non Callimacho, sed Callinio adscribitur. Et sic emendandum apud Grotium. Ad fragmenta hoc quoque adjiciatur ex Suida in voce ἴπνια, qua & stercus animalium notari a Callimacho docet:

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε, καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.
Et simul colluviem & animalium stercus abstulit.

In fragmento CCLXXXIII. Bentlejano legitur Τυρσηνῶν τείχισμα Πελασγικόν. hoc Pelasgicum munimentum, quod erat in arce Atheniensi, Herodotus lib. V. Πελασγικὸν τεῖχος appellat, quem ibi vide, ut & Thucydidem lib. II. nec non Meursii Cecropiam cap. 5. Notaverat in schedula filius, quam inspexi, cum hoc prooemium scriberem: Magnus Huetius in demonstratione Evangelica cap. CV. ubi agit de loco Isaiae XXII. 22. *Et dabo clavem domus David super humerum ejus*, multis erudite disputat de veterum clavibus, ostenditque fuisse genus quoddam clavium, quae curvae fuerint ad instar curvarum falcium; eas januis clausis per foramen fuisse insertas ad excutiendos pessulos & repagula, & eburneos vel ligneos capulos, illis fuisse praefixos, unde intelligatur, claves eas fuisse praelongas, quod probat ex Homero, & ejus interprete Eustathio. Vix aliter

geſtari potuiſſe has falcatas claves addit propter pondus & curvaturam, quam humero impoſitas. Inde & κατωμαδίας vocari a Callimacho, hoc eſt, *humero geſtari ſolitas*, hymno in Cererem, ubi ſcribit coronas & papaver manu quidem tuliſſe Cererem Nicippae ſacerdoti ſuae aſſimilatam, at geſtaſſe κατωμαδίαν κλεῖδα, cum iſta humero ferri ſolita clavis, videri poſſit inſigne fuiſſe ſacerdotii hujus. Cererem quippe condendis & cuſtodiendis frugibus praefuiſſe. Sed aliarum tamen Dearum ſacerdotibus tributum id quoque fuiſſe. Sic Junonis Argivae clavigeram dici Callirhoen ab auctore Phoronidis apud Clementem Alexandrinum Strom. 1. Hanc elegantem viri ſummi obſervationem merito non praetereundam cenſuit filius, quamvis illam nondum ſuis annotatis inſeruiſſet. Vale Lector optime, & tot virorum doctorum curis eximiis fruere.

INDEX

INDEX GRAECUS.

A.

Ἀείδω

INDEX GRAECUS.

INDEX GRAECUS.

Ἀμφωάτης

INDEX GRAECUS.

Ἄνθραξ.

INDEX GRAECUS.

Ἀποκόπτειν,

INDEX GRAECUS.

B.

INDEX GRAECUS.

Βωλὸς.

Γ.

INDEX GRAECUS.

Δ.

Δεῦτε

Ἐγχρα-

INDEX GRAECUS.

Ἑλίσ-

Ἐρύκειν

INDEX GRAECUS.

Εὐέστιος

INDEX GRAECUS.

ἔχε.

Z.

H.

I.

Ἰηλε-

INDEX GRAECUS.

K.

INDEX GRAECUS.

Καρὶ

INDEX GRAECUS.

χρόνος

22.

Νῆσος.

Ξ.

O.

Οἰκεῖος

INDEX GRAECUS.

Οὖας.

Π.

Ποθ

Πτο

Στρέ-

T.

Τι

Φιλέω

INDEX GRAECUS.

X.

INDEX GRAECUS.

INDEX
AUCTORUM,

Qui in notis emendantur vel illustrantur.

INDEX VOCUM GRAECARUM,

Quae in notis illustrantur.

INDEX GRAECUS.

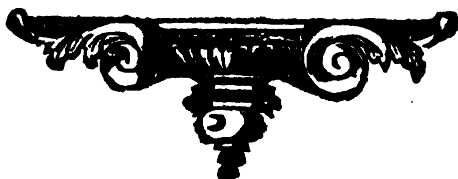
Διά-

Κατα-

Λ.

M.

 Μο-

INDEX

INDEX
RERUM MEMORABILIUM

In textu & notis.

A.

B.

C.

D.

D.

E.

F.

G.

H.

I.

K.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

In Hymnis.

p. 8. lin. 30. post *Ambr. uterque* adde: Vossianus.
p. 16. lin. 15. dele verba; MS. Voss. κολπῶν.
p. 32. lin. 13. post *in Lexicis* adde: Defendi posse loco Pindari Olymp. VII. 79. monuit me Cl. Ruhnkenius.
p. 212. lin. 3. corrige: κάτοσλρον.
p. 253. lin. 5. corrige: Sume tibi & ale.

In Epigrammatis.

p. 274. lin. 2. corrige: ἐρίστιν.
p. 322. lin. 13. corrige: ἐπ' ἰσομένοισιν.

In Fragmentis.

p. 437. lin. 21. post Εὐπινίη adde: Lege, Ἑκάλη. Hecale, cui senectus pedum agilitatem abstulisset, κατ' ἀντίφρασιν dicitur Εὐκολίνη. Huc pertinet glossa Suidae: Εὐκολίνη. ἡ εὔκολος πόλις. Corrige, ἡ εὔκολος πόδας. εὔκολος & εὐκολία proprie dicitur de *pedum facilitate in eundo.* Musonius ap. Stob. I. p. 18. & ex eo Clemens Alex. Paed. II. 11. p. 240. ἡ ἀνυποδησία πολλὴν εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν. Ruhnken.

p. 571. lin. ult. corrige: Ὡς ἰδὲ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρῶν. Ruhnken.

Fragmentis adde:

CCCCLXII.

Schol. MS. Lips. ad Il. Z. 305. ἐρυσίπτολι· πλεονασμὸς τοῦ ι. παρὰ Καλλιμάχῳ· οἱ δὲ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν. Παρά τισι δὲ ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ ῥυσίπτολις. In fine legendum est ἐρυσίπτολις· quid pro οἱ δὲ, nescio. Ῥυσίπολις dixit Heliodor. Aeth. I. p. 129. Fragmentum hoc, nescio quomodo, fugit oculos, dum ea e Schedis collegi.

CCCCLXIII.

Θεσπεσίων νεφέων ἐκ Διὸς ὗεν ὕδωρ.

Sextus Emp. adv. Gramm. §. 101. Hunc pentametrum Callimachi esse, ad illum locum existimat J. A. Fabricius.

Testimoniis Veterum de Callimacho addi potest hoc distichon Meleagri in Prooemio Coronae:

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν, ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου, σμυρνῆς μεστὸν ἀεὶ μέλιτος.

Por-

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Porphyrius Quaest. Homeric. 4. Καλλίμαχος ὁ ἀκριβέστατος καὶ πολυμαθέστατος.

Habuit & obtrectatores, praeter Seberianum, de quo Suidae locus notatus est Bentlejo, Pollianum, cujus in eum parum honorificum epigramma est Anthol. II. 40. 3. p. 236. ed. Brodaei. Photius Bibl. p. m. 801. in recensione Orationum Demosthenis: καὶ τὸν ἐπὶ ἱερ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον, οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους λέγουσιν εἶναι· ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐδ' ἱκανὸς τὴν κρίσιν, Δεινάρχου νομίζει.

Apud eundem est locus animadversione & correctione dignus, in quo Callimachi mentio p. m. 249. in recensione L. V. Historiae novae Ptolemaei Hephaestionis.

Nec honorifice de eo sensisse videtur Eunapius, Vit. Soph. in Diophanto p. 128. ἡ δὲ αὐτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ κἀκεῖνον ἀντεγείρειν, ὡς καὶ Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀνασήσειεν (ἀντισήσειεν)

F I N I S.

